

Giới thiệu Chiến Đội Lập Kỳ

Truyện tiên hiệp Chiến Đội Lập Kỳ của tác giả MT kể về một biệt đội chơi game gồm nhiều kẻ lập dị, tính tình kỳ quái.

Cảm đầu là một cậu trai có chút ngốc nghếch, nghịch ngợm với phương châm là "Sống là để thoải mái, chơi game là để tìm vui".

Bằng tất cả nhiệt huyết, sự sáng tạo và đầy niềm vui của tuổi trẻ, biệt đội chơi game này mang đến những câu chuyện thú vị đến độc giả.

Hắn đến công ty như mọi ngày, vẫn trên con đường quen thuộc, vẫn với cái ba lô thời sinh viên ngày nào, và vẫn mới cái xe máy cũ kĩ mà hắn kiên quyết không chịu đổi. Không phải vì hắn không có tiền, mà vì cái quan niệm cổ hủ: "Đã xài thì xài đến hư rồi bỏ tiền mua cái mới nhất", đó có thể là lí do hắn vẫn chưa có người yêu mới.

Hốt hơ hốt hải đồ xe rồi chạy vào thang máy, sau đó phóng thẳng vào phòng làm việc, hắn thở phào nhẹ nhõm:

- May thật, vẫn còn kịp giờ.

Hôm nay là thứ ba, so với mọi ngày trong tuần, ngày hôm nay nhiều người đổ vào thành phố lúc sáng sớm. Hắn đã đi sớm 15 phút, lại còn chọn con đường vắng người nhất, nhưng hắn gặp vận đen. Không như mọi hôm, những con đường thường ngày vốn vắng người, hôm nay lại kẹt xe.

Vốn dĩ khi hắn vừa tới đầu con đường ấy, nhìn thấy cảnh kẹt xe trước mặt, hắn muốn quay đầu lại rẽ đi đường khác. Nhưng giấc mộng ấy lập tức vỡ tan, dòng xe nhộn nhịp nối đuôi nhau tràn vào khiến hắn bị vây ở giữa, hắn hoàn toàn không thể thoát ra mà chỉ có thể tiếp tục đi tới.

Với cuộc sống tự do tự tại, liệu hắn có yên phận với lối sống của mình? Chuyện gì sẽ xảy ra với hắn? Mời bạn đọc theo dõi truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tạo Nhân Vật

(1) Đơn độc: Thúc đẩy và nhắc nhở.

(2) (3): Tác giả hai bộ truyện "Thế giới Hoàn mỹ" và "Chiến thần bất bại" đang viết.

(4) Đánh: Lạnh lùng, không cảm xúc

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thần Long

(*) Mới vào, chưa có "cây máu" hay "cây mana" gì đâu.

Hắn đến công ty như mọi ngày, vẫn trên con đường quen thuộc, vẫn với cái ba lô thời sinh viên ngày nào, và vẫn mới cái xe máy cũ kĩ mà hắn kiên quyết không chịu đổi. Không phải vì hắn không có tiền, mà vì cái quan niệm cổ hủ: "Đã xài thì xài đến hư rồi bỏ tiền mua cái mới nhất", đó có thể là lí do hắn vẫn chưa có người yêu mới.

Hốt hơ hốt hải đồ xe rồi chạy vào thang máy, sau đó phóng thẳng vào phòng làm việc, hấn thờ phào nhẹ nhõm:

- May thật, vẫn còn kịp giờ.

Hôm nay là thứ ba, so với mọi ngày trong tuần, ngày hôm nay nhiều người đổ vào thành phố lúc sáng sớm. Hấn đã đi sớm 15 phút, lại còn chọn con đường vắng người nhất, nhưng hấn gặp vận đen. Không như mọi hôm, những con đường thường ngày vốn vắng người, hôm nay lại kẹt xe.

Vốn dĩ khi hấn vừa tới đầu con đường ấy, nhìn thấy cảnh kẹt xe trước mặt, hấn muốn quay đầu lại rẽ đi đường khác. Nhưng giấc mộng ấy lập tức vỡ tan, dòng xe nhộn nhịp nối đuôi nhau tràn vào khiến hấn bị vây ở giữa, hấn hoàn toàn không thể thoát ra mà chỉ có thể tiếp tục đi tới.

Hấn chỉ có thể âm thầm mắng chửi cái bọn xây dựng dự án, cần răng nguyên rửa cái lũ quy hoạch đô thị. Thật là tà môn, nay đã là năm 2873 mà cái bọn khốn ấy vẫn ăn hại như ngày nào.

- Sếp, hôm nay sếp định ăn món gì để em gọi luôn.

Thấy hấn vào, một chàng trai cao ráo trong phòng lên tiếng gọi.

Không hổ với cái vị trí hiện tại, dù bức bối, hấn vẫn quay lại, bày ra một bộ mặt thân thiện và mỉm cười:

- Cảm ơn em. Hôm nay anh có mang theo bữa trưa rồi.

Chàng trai cười đáp:

- Thế ạ. Sếp thật chu đáo và cẩn thận.

- Hi hi... Không có gì. Chúc cậu một ngày tốt lành. Anh phải vào phòng đây. Chào cậu.

- Vâng, chào anh.

Bước nhanh vào phòng, hấn bật công tắc điện, mở điều hòa và máy vi tính.

Xong xuôi, hấn cẩn thận xem xét lại những việc phải làm hôm nay. Rồi hấn lấy tốc độ không tưởng bắt đầu làm việc.

“Cạch... Cạch... Cạch...”

Hấn vừa gõ chữ vừa lăm bằm:

- Lập xong cái kế hoạch tháng tới là ngon rồi. Nhanh nào, nhanh nào.

Cũng như bao người, hấn vô cùng háo hức mong chờ đến 9 giờ.

...

Cuối cùng, 9 giờ cũng đến.

Hấn lập tức mang lên kính mắt nD.

“Xoẹt...”

Khung cảnh lập tức thay đổi, hấn lại đến cung điện cũ.

Vị nữ thiên sứ đã đợi sẵn từ trước, nàng mỉm cười:

- Chào mừng người chơi “Đừng Cắt Ngang” đã đến với thế giới Huyền Thoại. Server đã mở và hoạt động bình thường. Xin mời lựa chọn: Tiếp tục tiến vào hoặc Lui ra?

Nghe vậy, hấn đáp:

- Tiếp tục tiến vào.

“Đang chuyển cảnh... Vui lòng đợi...” – Âm thanh điện tử vang lên.

“Chuyển cảnh hoàn thành! Bắt đầu tiến vào! Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

“Xoẹt...”

Rất nhanh, hấn xuất hiện trên một quảng đường đông người. Hấn bình tĩnh quan sát xung quanh.

- Thật rực rỡ, thật đẹp đẽ, quá thần kỳ! Còn đẹp hơn hiện thực rất nhiều!

Nhìn khung cảnh như thơ như mộng, hắn không khỏi cảm khái.

Ngay lúc này, một tiểu tinh linh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Nàng dịu dàng nói:

- Chào người chơi “Đừng Cất Ngang”, xin tự giới thiệu, mình là người sẽ hướng dẫn bạn hai bước cơ bản chơi game.

Hắn mỉm cười:

- Chào bạn, bạn cứ tiếp tục, không cần dừng lại.

- Vâng. Điều thứ nhất, khi vừa mới bắt đầu chơi game, bạn vui lòng đến gặp Thần Long Maria Ozawa để chọn chức nghiệp thích hợp, sau đó phải đến phòng rèn luyện để làm quen với các kỹ năng. Điều thứ hai, khi bạn cần bản đồ, hướng dẫn, khi bạn muốn xem nhiệm vụ đang làm và các nhiệm vụ có thể nhận, ... kể cả khi bạn cần thêm thông tin, bạn có thể tự nhắm trong đầu, hệ thống sẽ đưa ra một bảng thông tin trước mặt để bạn tra xét. Bạn có điều gì thắc mắc không?

- Hmm, cũng rõ ràng rồi. Cảm ơn.

- Vậy mình xin phép. Chúc bạn chơi game vui vẻ. Chào bạn.

...

Sau một lúc vòng vo tìm hiểu, cuối cùng hắn cũng đến nơi cần tìm.

- Thật đông người.

Hắn nhận xét. Sau đó hắn đánh giá căn nhà.

Nói ra thì thật khó tin, mang danh là Thần Long mà lại sống trong một ngôi nhà tàn tạ, xơ xác. Chỉ nhìn thôi cũng đủ biết mỗi khi trời mưa, cái lão Thần Long phải lấy xô hứng nước mưa rồi.

Sau khi đánh giá, hắn thân nhiên mở cửa bước vào.

“Lần đầu chuyển cảnh... Vui lòng chờ... Đang chuyển cảnh... Xin đợi... Chuyển cảnh hoàn thành!” – Âm thanh điện tử lại vang lên.

Vừa mới xuất hiện trong căn nhà, hắn đã nghe một giọng nam vọng lại.

- Naru fufufu... Lại có nhân loại đến tìm ta.

Hắn đang định mở miệng, thì giọng nói kia lại vang lên:

- Không cần nói, ta đã biết ngươi muốn gì.

Lời nói vừa dứt, một người thanh niên chừng hai mươi tuổi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

“Đây là rỗng?” – Đây là điều đầu tiên hắn nghĩ đến.

- Không cần nghĩ loạn. Ta biết ngươi đang tự hỏi ta là rỗng hay là nhân loại. Ta rất tốt bụng, vì thế ta chân thành giải đáp khúc mắc này cho ngươi: Ta là nhân loại. Nhưng không phải nhân loại bình thường, ta là một anh hùng.

Nghe lời giới thiệu, hắn nhìn tên này với ánh mắt là lạ đầy nghi ngờ.

- Địch, ngươi không đọc thông tin trên trang chủ à?

Nghe tên đó hỏi, hắn lắc đầu.

- Thế ngươi có vào diễn đàn xem tin tức không?

Hắn lại lắc đầu.

- Thế khi ngươi mới vào thế giới này, ngươi không hỏi thêm thông tin gì từ con tiểu tinh linh xinh xắn à?

Hắn vẫn lắc đầu.

- Ôi địch, ngươi thiếu i-ốt à? Trước khi chơi game gì thì cũng phải đọc thông tin về nó chứ? Có ngu đi nữa cũng phải hỏi chứ? Vãi thật, được rồi, địa chỉ nhà của ngươi ở đâu để ta còn gửi vài xe i-ốt tới.

Bị si nhục, hấn giận dữ quát:

- Mẹ nó, mày bị ảo à. Có mà cả nhà mày thiếu i-ốt ấy. Không đọc tin tức thì sao? Không hỏi thì thế nào? Không phải bây giờ vẫn có thể hỏi thằng ngu đứng trước mặt sao?

- Thằng này ảo, số tuổi của tao bằng ông tổ của mày đấy, ăn nói cho cẩn thận. Lão này là Thần Long, là anh hùng chứ không phải loại rom rác như mày đâu thằng nào level 0.

Nghe thế, hấn mắng:

- Muốn đánh cái không?

- Đệch, mày khinh thường anh hùng hay mày cho rằng mày là trùm thế giới này hả thằng nào lộn.

- Muốn đánh cái không?

Hấn vẫn hỏi lại.

- Chó má. Đánh thì đánh, ai sợ ai. Bây giờ lập tức đánh liền, làm ngay và luôn.

Nhận được lời nói đó, hấn cười gằn:

- Lập tức ra bên ngoài đời thực đánh nhau. Cho địa chỉ, tao tới.

Chàng thanh niên đối diện dựng ngón giữa lên và nói:

- Fuck you.

Hấn cũng chẳng chịu thua kém, hấn cũng chửi lại:

- Đ... m... nhà mày nhé.

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” vui lòng chú ý. Trong game Huyền Thoại cấm dùng lời lẽ thô tục. Vi phạm lần thứ nhất, người chơi sẽ nhận được nhắc nhở. Vi phạm lần thứ hai, người chơi sẽ nhận được cảnh cáo. Vi phạm lần thứ ba, người chơi sẽ bị cấm vào game trong vòng 3 giờ tiếp theo. Người chơi “Đừng Cắt Ngang” đã vi phạm lần thứ nhất, xin vui lòng lưu ý. Chân thành cảm ơn.”

Nhận được thông báo từ âm thanh điện tử lạnh lùng, hấn hậm hực mắng to:

- Mẹ nó, sao thằng NPC này chửi tục mà không bị phạt.

Tên thanh niên đối diện nghe vậy thì cất tiếng cười to:

- Ha ha ha... Cười chết ta rồi. Thằng nào lộn này, ha ha ha... Tao là NPC đấy, quy định chỉ áp dụng cho người chơi thôi nào lộn ạ.

Cười xong, tên đó lại tiếp tục mắng:

- Fuck you. Fuck you. Fuck you.

Nhìn cái mặt đắc ý của tên đối diện, hấn bực tức giờ nắm đấm xông tới. Và lập tức, hấn nhận lấy hậu quả.

“Àm... Àm... Đừng...”

Trận hành hạ kéo dài hơn 30 phút. Kết quả cuối cùng, hấn bầm tím khắp người, đau nhức mọi nơi(*).

Tên đối diện phì nhẹ quần áo và cười lạnh:

- Người trẻ tuổi thật nông nổi a. Muốn đánh thắng ta sao? Không có cửa đâu.

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó...” – Hấn nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới trong lòng. Rồi hấn nói:

- Đừng dài dòng. Ta muốn biết các chức nghiệp, ta muốn chọn chức nghiệp, ta muốn nhanh chóng bắt đầu chơi game.

Khi hấn nhắc tới chức nghiệp, người thanh niên trước mặt hấn trở nên nghiêm túc hẳn. Đợi hấn nói xong, tên đó nói:

- Chức nghiệp có thể chia làm hai loại là vật lý và phép thuật. Người chọn loại nào?

- Vật lý.

- Tấn công gần hay tấn công xa?
- Tấn công xa.
- Chiến đấu là chính hay phụ trợ là chính?
- Chiến đấu.
- Có hai loại chức nghiệp thỏa mãn yêu cầu của ngươi: Cung thủ và Pháo kích. Xin hãy chọn một.

Hắn suy nghĩ trong giây lát, và hỏi:

- Này tên khốn, giới thiệu sơ lược về hai chức nghiệp Cung thủ và Pháo kích đi.

Tên thanh niên đối diện có chút tức giận, nhưng hắn vẫn trả lời:

- Cung thủ, như tên gọi, đó là chức nghiệp sử dụng cung làm vũ khí, có khả năng tấn công tầm xa. Uy lực, tỉ lệ sinh tồn khá cao, tuy nhiên nếu không sử dụng mũi tên đặc chế mua được ở cửa hàng và tự chế tạo, mà sử dụng những mũi tên sẵn có ở hệ thống thì sẽ hao tổn khí công rất nhiều và uy lực của đòn đánh sẽ giảm mạnh. Pháo kích là chức nghiệp có thể sử dụng mọi loại vũ khí, là chuyên gia máy móc, là người có khả năng điều khiển rô-bốt tham chiến, là người có khả năng đào hầm, đặt mìn. Chức nghiệp pháo kích gắn liền với uy lực cực cao, tỉ lệ sinh tồn thấp. Khí công là gì thì khi vào phòng luyện tập sẽ có người giải đáp cho ngươi.

- Được, vậy ta chọn chức nghiệp Cung thủ.

Tên thanh niên đối diện chỉ đợi có thể.

- Khi đạt các mốc level 20 – 40 – 60, người chơi sẽ nhận được nhiệm vụ chuyển chức. Đây là túi quà tân thủ. Vậy là xong rồi, nhanh rút.

Nghe vậy, hắn thờ phào.

Hắn đang định mở cửa bước ra khỏi phòng thì sực nhớ điều gì. Hắn lập tức quay lại trở lại hỏi tên kia:

- Hừ, có phải ngươi mong muốn ta rời khỏi đây càng nhanh càng tốt có phải không? Ha ha... Đừng có mơ. Đợi ta nghĩ lại xem ta còn quên cái gì không.

Tên đối diện không nói gì nhưng có chút khó chịu nhìn hắn.

5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua... 1 tiếng trôi qua...

Rốt cuộc tên đó nổi giận quát:

- Này thằng nào lộn kia, mày không lo đi cày level mà đứng đó là cái chó gì vậy? Nhanh chóng rút đi để tao còn nghỉ ngơi.

Mặc kệ tên đó, hắn vẫn nhún mày suy tư.

Lại 5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua...

Đột nhiên hắn nhảy cẫng lên:

- A ha, nhớ ra rồi.

Chỉ nghe hắn kinh hãi hét to ngay sau đó:

- Mày có phải là Thánh nữ chuyển giới không?

Khuôn mặt của tên đối diện bỗng biến thành màu đen, chỉ nghe tên đó gầm thét:

- Mẹ nó, thằng nào này. Mày phí bao nhiêu thời gian suy nghĩ chỉ để hỏi cái câu ngu ngốc đấy à? Bộ mày không biết thế giới này có vô số người cùng tên cùng họ sao thằng nào? Tao chỉ là một trong số đó. Mẹ nó, cái thằng nào này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người Được Kỳ Vọng

- Ha ha ha... Quá là vui...

Vừa ra khỏi nhà ở của Thần Long, hấn cất tiếng cười to.

Hành động của hấn lập tức làm mọi người xung quanh chú ý. Họ bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

- Thằng này có vấn đề chắc? Có quái gì mà cười ghê thế?

- Chắc là nó mới nhặt được một món vũ khí cực phẩm.

- Tao thấy không hấn, có khi nó mới bị bỏ đá.

- Sặc, bị bỏ đá mà vui thế à? Vậy tao cũng muốn bị bỏ đá.

- Khả khả, mày không nghe thấy câu: “Không có người yêu thật bình yên – Chẳng cần mua sắm đồ tốn tiền – Ra đường khỏi lo phải ăn diện – Nằm nhà ăn ngủ sướng như tiên” của anh Phở sao? Tao nghĩ thằng đó là trường hợp đó đó.

- Hô hô hô... F.A thì có gì vui? F.A làm gì biết mùi sò hả mày?

Hai thằng con trai liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý rồi cùng nhau cười phá lên.

Bên cạnh hai thằng ấy, một tên khác có chút ngạc nhiên, rồi sau đó ôm đầu trong suy sụp.

- Choáng, thời nay bệnh cười đại cũng bị lây nhiễm à? Không, bệnh đại cười chứ? Không, bệnh cười đại? Không đúng. Aaaaa... Cái nào mới đúng. Khốn nạn thật, ngữ pháp tiếng Việt đúng là như phong ba bão táp mà. Aaaaa...

Phía bên trái, một người trung niên nhìn thấy vậy thì lắc đầu thì thầm:

- Giới trẻ thời nay thật khó hiểu.

Khung cảnh có chút lộn xộn, nhưng “hấn” đã lùi mất từ lâu.

...

Vừa vào phòng, hấn nghe thấy một giọng nữ truyền đến.

- Naru fufufu... Lại có nhân loại đến tìm ta.

Hấn mở miệng muốn nói:

- Cái đám NPC này bị sao thế? Có mỗi câu lời thoại mở đầu thế này? Có nhàm quá không?

- Hừ, ta nghe hết đấy nhé.

Một người con gái khoảng mười tám đến hai mươi hai tuổi xuất hiện trước mặt hấn, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn.

Hấn bình tĩnh mặt đối mặt, rồi khề cười hỏi:

- Này nhóc, muốn đánh cái không?

Cô nàng khinh bỉ nói:

- Kêu đại tỹ, còn không thì kêu ta là Yulia xinh đẹp.

Hấn liếc nhìn nàng, dùng ánh mắt xâm lược soi mói khắp cơ thể nàng rồi khinh thường đáp lại:

- Vâng, chào lão, Yulia xấu xa.

- Thằng nhóc chết tiệt, mày mới nói cái gì? Dám trêu chọc cả bà à? Mày chán sống rồi.

“Àm... Âm... Đùng...”

- Thằng này, có biết khi xưa tung hoành khắp chốn, ta còn được gọi là Yulia bạo lực không?

“Àm... Âm... Đùng...”

- Lão này, lão này...

“Àm... Âm...”

- Ngay cả bà cũng dám chọc, mày sống đủ rồi phải không?

“Đùng... Đùng...”

...

Hơn 30 phút sau, nàng Yulia mỉm cười giới thiệu:

- Ha ha... Lâu quá không động tay động chân. Tư vị thật thoải mái.

Yulia liếc nhìn hấn, bồn chồn nói:

- Đùng làm bộ, nhanh đứng dậy. Vì phần quà ngươi mới tặng, ta sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian của ngươi.

Sau đó, nàng thao thao bất tuyệt:

- Cơ thể con người có thể chia ra làm hai bộ phận chính: Thứ nhất là sinh mệnh, thứ hai là khí công. Sinh mệnh càng cao thì tỉ lệ sống sót càng lớn, khí công càng cao thì càng sử dụng được nhiều chiêu thức võ công. Muốn bổ sung sinh mệnh và khí công có thể nuốt cái loại thuốc hoặc các loại nguyên liệu tương đương, những nguyên liệu này khi ngươi đánh chết quái vật, ngươi có thể nhặt được với xác suất nhất định. Mỗi khi lên một cấp độ, mỗi người chơi sẽ có thêm 5 điểm, còn phân phối thế nào là tùy theo con đường mà ngươi sẽ đi. Khuyến mãi thêm cho ngươi: Chức nghiệp cung thủ mỗi khi lên một cấp độ thì cứ tăng 3 điểm thân pháp và 2 điểm sức mạnh, hoặc 4 điểm thân pháp và 1 điểm sức mạnh, cũng có thể tăng 3 sức mạnh và 2 thân pháp. Cuối cùng, lần sau gặp lại tỷ tỷ, nhớ gọi ta là tỷ tỷ xinh đẹp, đại tỷ xinh đẹp hoặc Yulia xinh đẹp. Khuyến cáo thêm là trong tổ đội Hero, tỷ tỷ là người bạo lực nhất, lần sau ngươi liệu hồn đấy. Cũng gần xong rồi, Yulia xinh đẹp tiễn ngươi một đoạn đường vậy.

Nói xong, nàng phất tay một cái. Và hấn nhận được tin báo từ âm thanh điện tử quen thuộc:

“Người chơi “Đùng Cắt Ngang” bị cường chế chuyển cảnh. Vì bị cường chế chuyển cảnh, xin người chơi vui lòng chờ...”

...

Chuyển cảnh hoàn thành! Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

...

“Keng... Keng...”

“Leng keng... Đùng...”

“Keng... Leng keng...”

Nơi đây là căn phòng đầy người máy và máy móc liên quan. Chỉ cần nhìn qua một chút, bạn sẽ thấy mình bị lạc vào một sở nghiên cứu, thậm chí là một sở chế tạo kim khí.

Hấn thận trọng nhìn khu vực xung quanh, cẩn thận nhìn bọn rô-bốt nhện nhip đi lại, não nhiệt thao tác.

“Hú... Hú... Hú...”

Đột nhiên, tiếng còi báo động vang lên.

- Ailen 012 báo cáo, phát hiện một nhân loại trong căn cứ. Xin vui lòng cho chỉ thị. Sau 5 giây không có chỉ thị, Ailen 012 lập tức sử dụng quy tắc b khoản 4 điều 5.

Chưa đầy 3 giây sau, có tiếng điện tử truyền lại:

- Trung tâm đã nhận được báo cáo số F02461 từ Ailen 012. Báo cáo đã xử lý xong. Ailen 002 sẽ nhanh chóng tới tiếp dẫn nhân loại này. Ailen 012 trở về vị trí.

- Đã nhận được mệnh lệnh. Ailen 012 trở về vị trí.

Hấn sững sờ đứng nghe mọi việc. Sau đó lại ngạc nhiên thốt lên:

- Quá đỉnh rồi. Cả một căn cứ rô-bốt.

Đúng lúc này, một chiếc rô-bốt bay tới. Vài cái đèn nền của miệng nhấp nháy, nó phát ra âm thanh trầm bổng:

- Xin chào bạn hữu, rất vui khi được gặp ngài. Chủ nhân đã nhận được thông báo từ Yulia xinh đẹp. Đáng tiếc là từ trận chiến định mệnh, chủ nhân không được may mắn như các vị anh hùng khác, chủ nhân vẫn chưa kiềm chế được độc tố đã bị lây nhiễm, cho nên hiện tại ngài ấy vẫn còn phải nằm trong buồng áp chế.

Hắn ngạc nhiên hỏi:

- Độc tố?

- Phải. Sau trận chiến định mệnh, dù phong ấn được Ác Long Zusie, nhưng tất cả các vị anh hùng đều bị nhiễm độc tố theo mức độ nặng nhẹ khác nhau. Ngài cũng đã gặp Thần Long Maria và Man Nữ Yulia, à không, Yulia xinh đẹp rồi chứ?

- Hừm, cũng đã gặp qua.

Hắn gật gù xác nhận.

- Vậy ngài thấy rồi đấy, họ cũng bị nhiễm độc tố, mặc dù đã sử dụng năng lực kiềm chế nó lại, nhưng họ cũng phải trả giá tương ứng.

Suy nghĩ trong chốc lát, hồi tưởng những gì đã qua, hắn cũng gật đầu đồng ý.

- Ngài rất may mắn, khi được Thần Long giới thiệu tới chỗ Yulia, ngài càng may mắn khi được Yulia giới thiệu tới đây. Xem ra ngài được hai vị ấy đặt kỳ vọng rất cao. Còn việc may mắn như thế nào thì ngài cứ từ từ mà lĩnh hội.

- Ta rất may mắn?

- Phải, ngài rất may mắn. Xin hãy tin tưởng Ailen 002. Được rồi, xin mời ngài theo tôi tới phòng luyện tập tốt nhất trên xứ sở này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Các Chỉ Số Cơ Bản

Cho tí sữa lên bánh mì, hắn ngấu nghiến ăn. Vừa ăn vừa lăm bằm:

- Lâu lâu ăn lại món cũ vẫn thấy ngon. Có điều hơi khó nuốt.

10 phút sau, khi đã giải quyết 2 ổ bánh mì, hắn dùng phần sữa còn lại pha thành 2 cốc sữa nóng. Uống ực uống, chẳng bao lâu sau cũng hoàn thành sứ mệnh.

Hắn đứng dậy lăm vài động tác thể dục, đi dạo quanh căn phòng vài vòng.

- Oa... Thật thoải mái.

Đây đúng là cảm giác sung sướng mà hắn cần mỗi khi mệt mỏi vì chơi game. Lâng lâng cảm nhận xương cốt vang lên từng tiếng răng rắc, hắn khoái trá cười.

- Được rồi, tiếp tục vào game.

“Xoẹt...”

Vừa xuất hiện trên quảng trường, dựa vào bản đồ, hắn tìm tới vị trí trưởng làng Koha. Hắn ngạo mạn nói:

- Trưởng thôn, có nhiệm vụ gì thì giao nhanh đi. Đừng phí thời gian của ta.

Vị trưởng thôn hơi nhấn mặt, nhưng vẫn trả lời đầy thiện cảm:

- Anh hùng thân mến, hiện tại ngài có thể nhận những nhiệm vụ chính tuyến: Ngôi làng bị tấn công. Xin hỏi ngài có tiếp nhận hay không?

Hắn thất vọng hỏi:

- Chỉ có những nhiệm vụ tôm tép này thôi hả? Thế thì người giữ lại mà xài đi. Thật vớ vẩn.

Nhìn thái độ ngông cuồng của hắn, vị trưởng thôn cười nhạt:

- Nhiệm vụ phụ tuyển ngài có thể không làm, còn nhiệm vụ chính tuyển thì bắt buộc phải làm. Nếu ngài không làm nhiệm vụ chính tuyển thì đừng mơ chuyển chức. Đừng làm loạn, nhận hay không thì nói một lời.

Hắn hừ lạnh:

- Có cái gì mà trơ tráo, ta nhận hết. Vài phút sau là hoàn thành thôi mà. Hừ.

“Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyển:

1. Ngôi làng bị tấn công (Đang làm):

Mô tả: Một tháng trước, không rõ nguyên nhân vì sao làng Koha bị quái vật tập kích. Từ đó đến nay, cư dân làng hoàn toàn không dám ra bên ngoài. Hãy thể hiện tinh thần hiệp nghĩa của mình: Giúp dân làng tiêu diệt quái vật.

Mục tiêu:

- Thu thập gỗ: Tiêu diệt Mộc tinh sơ sinh (cấp độ 1 đến 3) có xác suất nhận được gỗ. Mang gỗ về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/20.
- Thu thập tơ nhện: Tiêu diệt Nhện tinh sơ cấp (cấp độ 3 đến 5) có xác suất nhận được tơ nhện. Mang tơ nhện về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/20
- Thu thập nanh sói: Tiêu diệt sói trắng và sói xám (cấp độ 4 đến 5) có xác suất nhận được nanh sói. Mang nanh sói về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/30.

II. Nhiệm vụ phụ tuyển: Không.”

- Nghe giống như nhiệm vụ cày cấp độ. Chả có gì hấp dẫn.

Hắn nhẩm “Bảng thuộc tính nhân vật” trong đầu. Lập tức trước mặt hắn hiện ra một bảng thông tin.

“Bảng thuộc tính nhân vật:

Nhân vật: Đùng Cắt Ngang.

Chức nghiệp: Cung thủ

Cấp độ: 0

Kinh nghiệm: 0/100

Máu: 80/80

Khí công: 30/30

Tấn công vật lý: 3 – 5

Phòng thủ vật lý: 0

Tấn công ma pháp: 0

Phòng thủ ma pháp: 0

Sức mạnh: 0

Thân pháp: 0

Ma pháp: 0

Trí lực: 0

Sinh mệnh: 0

Tỉ lệ bạo kích: 0

Tỉ lệ né tránh: 0

Tốc độ: 5

Thuộc tính: Không

Danh hiệu: Không

*** (Phần còn lại hiện chưa mở ra)”

Hắn hơi bị khó chịu, hẳn chính là người chơi mới chính gốc. Chỉ số vô cùng cùi bắp, không thể nào cùi bắp hơn.

Liếc nhìn về phía túi trang bị, khuôn mặt của hắn trở nên khó chịu hơn. Cái nhà phát hành game keo kiệt đến không đỡ được. Quà tặng tân thủ chỉ có một cái vũ khí “hư hỏng nặng” chỉ có mỗi một dòng tăng thêm lực tấn công 3 – 5, thêm cái trứng thú quái đản cấp độ 20 mới sử dụng được. Với cái cảnh “yếu đến không thể khó chết hơn được nữa” thì thật sự chỉ có cách tởm đời thì mới cày cấp độ nhanh được một chút.

Cũng may là hắn khác những người khác. Bỏ hai tiếng ra tập luyện một đồng kỹ xảo tại cái phòng tập được mệnh danh “tốt nhất xứ sở”, hẳn cũng thông thạo được vài điều. Cũng may mắn hơn là hắn lựa chọn chức nghiệp cung thủ, một chức nghiệp tấn công tầm xa. Vì vậy, hắn có khả năng tự đi cày cấp độ một mình.

Nhìn túi tiền chả có một đồng, hắn bỏ ngay cái ý nghĩ đi tới tiệm tạp hóa mua mũi tên. Hắn hậm hực bước ra khỏi cổng ngôi làng.

Xuyên qua vàng sáng bảo hộ ngôi làng, hắn giáp mặt ngay với một con Mộc tinh sơ sinh.

“Mộc tinh sơ sinh cấp độ 1 (bị động) : Một khúc gỗ mới thành tinh.”

Cầm cung lên, kéo căng dây, xạ một mũi tên của hệ thống.

“– 1 khí công” – Âm thanh nhắc nhở vang lên.

“-5”

Khúc gỗ thành tinh trúng đòn, sinh mệnh của nó lập tức còn 27/32.

Bị đánh trúng, nó tức giận lao tới. Thân gỗ của nó hóa ra hai sợi dây, nó đập thẳng hai sợi dây về phía hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích, hẳn muốn xem thử bị dính đòn sẽ mất bao nhiêu sinh mệnh. Và sự thật nghiệt ngã đã đến.

“Đùng...”

Hắn bị đẩy văng ra hơn 3 mét. Đồng thời tin báo của hệ thống vang lên:

“- 30 sinh mệnh”

- Ôi, vãi.

Hắn thốt lên và nhanh chóng nhảy ra xa né tránh.

Đánh con quái cấp độ 1, khi quái trúng đòn, nó chỉ mất 1/7 sinh mệnh. Khi nhân vật trúng đòn, lập tức mất hơn 1/3 cây sinh mệnh. Như vậy muốn giết chết quái cấp thấp nhất này, cần phải đánh trúng ít nhất 7 lần, trong khi chỉ cần hắn sơ ý dính đòn 3 lần, hắn lập tức “về làng dưỡng sức”. Thật không biết gương mặt mấy thằng cha cận chiến đơn độc cày cấp độ sẽ như thế nào? Mấy thằng làm game cũng làm khó người chơi ra phết.

Suy nghĩ là thế, nhưng hắn vẫn không ngừng tránh né và xạ kích. Nói gì thì nói, hai giờ tập luyện cũng không uổng phí.

...

“Phốc”

“- 5”

“Quái vật Mộc tinh đã bị tiêu diệt. Điểm kinh nghiệm tăng 2.”

- What the hell. Đánh một con mà được có 2 kinh nghiệm. Trong khi muốn lên cấp độ 1 cần phải tích lũy đủ 100 điểm? Vị chi là phải giết 50 con quái như thế này?

Hắn thật muốn chửi thề một phát. Quá kinh hoàng rồi, chỉ nhìn vài chỉ số ban đầu là biết muốn lên level ở cái game này thì phải chặt vật như thế nào.

Ngạc nhiên là thế, nhưng hắn cũng chả thèm quan tâm gì nhiều. Mục đích chính của hắn khi nhận nhiệm vụ chỉ là khám phá game mà thôi.

Suy nghĩ chốc lát, hắn lại nhìn về mặt đất, quái vật chết đi để lại trên mặt đất duy nhất một vật phẩm.

Hắn tiến tới nhặt lên.

“Cành cây nhỏ: Rơi ra từ Mộc tinh sơ sinh. Công dụng: Chế tạo mũi tên bình thường cấp độ 1.”

Hắn muốn kết thúc nhiệm vụ thật nhanh nhưng mà vận khí của hắn có vẻ không tốt lắm.

Hắn lại tiến về phía trước, hắn bắt đầu săn quái.

30 phút sau, một vầng sáng bao phủ bên ngoài cơ thể hắn trong phút chốc rồi biến mất, hắn lên cấp độ 1.

“Nhắc nhở: Người chơi nhận được 5 điểm tiềm năng và 1 điểm kỹ năng. Vui lòng lựa chọn hình thức phân phối.”

Nhận được thông báo, hắn nói:

- Mở bảng thuộc tính tiềm năng và bảng kỹ năng.

“Thuộc tính tiềm năng:

- Sức mạnh: 0

- Thân pháp: 0

- Ma pháp: 0

- Trí lực: 0

- Sinh mệnh: 0

Kỹ năng: Hiện tại có thể tăng:

- Tấn công cơ bản (bị động): Mỗi một cấp độ tăng thêm 2 điểm sát thương vật lý.

- Chuẩn xác (bị động): Tăng tỉ lệ bắn trúng.

- Lướt ngang (chủ động): Lập tức sang trái nửa mét.”

Hắn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Điểm tiềm năng phân phối: 3 sức mạnh, 1 thân pháp, 1 sinh mệnh. Điểm kỹ năng phân phối vào tấn công cơ bản.

“Xác nhận.

Bảng thuộc tính nhân vật (Làm mới):

Nhân vật: Đùng Cắt Ngang.

Chức nghiệp: Cung thủ

Cấp độ: 1

Kinh nghiệm: 1/300

Máu: 60/83

Khí công: 31/31

Tấn công vật lý: 5.15 – 7.21

Phòng thủ vật lý: 0

Tấn công ma pháp: 0

Phòng thủ ma pháp: 0

Sức mạnh: 3

Thân pháp: 1

Ma pháp: 0

Trí lực: 0

Sinh mệnh: 1

Tỉ lệ bạo kích: 0

Tỉ lệ né tránh: 0.001

Tốc độ: 5.05

Thuộc tính: Không

Kĩ năng: Tấn công cơ bản (1).

Danh hiệu: Không

*** (Phần còn lại hiện chưa mở ra)”

Hắn nhắm tính:

- Lên một cấp độ được khuyến mãi thêm 1 điểm máu và 1 điểm khí công, tăng 1 điểm sinh mệnh được 2 điểm máu. Mỗi một điểm sức mạnh ta được cộng thêm 1% tổng sát thương vật lý, mỗi 1 điểm thân pháp ta được 0.001 điểm né tránh và 1% tổng tốc độ. Hừm, cũng thật thê thảm, nhìn vào là biết lên cấp độ cao, đồng nghĩa có nhiều điểm tiềm năng để tăng thì mới có lợi. Xem ra tăng vào sinh mệnh chỉ phí điểm.

Lại nhìn vào túi đồ, hắn âm thầm cười khổ:

- Giết hơn 40 con Mộc tinh sơ cấp mà mới chỉ được có 10 cây gỗ. Lại chẳng có rút một cái trang bị nào. Tỉ lệ rơi đồ cũng quá thấp đi chứ? 30 phút rồi mà nhiệm vụ đầu tiên vẫn chưa đâu ra đâu, cấp độ thì chuối hột thế này. Đó là còn chưa kể mỗi một lần bắn tên lại tiêu hao một điểm khí công, mà khí công và máu chẳng có hồi lại, mỗi khi hết khí công lại phải ngồi xuống vận công, đáng lòng thay 5 giây vận công mới hồi được 1 điểm, cây cấp độ kiểu này chắc chết sớm.

Lấy từ túi đồ ra một miếng “tinh túy mộc tinh” tăng 5 điểm máu, hắn nuốt vào và tiếp tục cuộc đi săn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phó Bản Vực Sâu

- Thật chán.

Nghĩ lại về 1 tuần trôi qua chỉ toàn đánh quái, hắn muốn ói.

Game Huyền Thoại từ lúc mở ra đến bây giờ, không ít người chơi đã đạt đến cấp 10, trong số đó tất nhiên không có hắn.

Với các tin đồ game, game mới có sức hấp dẫn rất lớn, đặc biệt nó lại là dòng game duy nhất mô phỏng thực tế, cũng là dòng game duy nhất không cần dùng đến máy tính để hỗ trợ chơi game. Hắn cũng mê mệt với sự hấp dẫn này. Nhưng cái kiểu lên cấp độ chậm như rùa bò, còn chưa kể tỉ lệ rơi đồ thảm hại như thế này thì đúng là không còn gì để nói.

Thử hỏi hơn 1 tuần chơi game, hắn giết hơn 5000 con quái mà vẫn không thấy chúng rơi ra cái trang bị nào, cho nên cho đến hiện tại, trừ cây cung “hư hòng nặng” hắn đang cầm, có thể xem hắn là một người mẫu nude để bảo vệ môi trường.

Bực mình lâu bầu chửi rủa, hắn lại tiếp tục săn quái. Hắn âm thầm thề rằng nếu tới cấp độ 10 mà chẳng có gì thay đổi thì hắn nghỉ game cho khỏe.

...

1 tuần sau.

Vị trưởng thôn Koha rất thoải mái đứng trước cửa nhà hưởng thụ ánh sáng tươi đẹp của ngày mới. Vị lão nhân này khẽ phì đi chút bụi dính trên quần áo. Xong xuôi hần nở nụ cười mà ngẩng mặt nhìn tới quảng trường.

“Phốc.”

Bỗng lão nhân phun ra một ngụm nước bọt, hoảng sợ nhìn về phía trước – nơi có một chàng trai tò mò soi mói nhìn hần với ánh mắt muốn ăn thịt người.

- Ngươi... Ngươi làm cái gì thế?

Lão nhân lắp bắp nói từng tiếng một, hần thật sự bị dọa sợ.

Bên phía đối diện, người thanh niên hừ lạnh:

- Ta đến trả nhiệm vụ.

- Trả nhiệm vụ thì làm ơn lịch sự dù chỉ một tí thôi. Ngươi có biết cái bộ dạng hiện tại của ngươi có thể hù chết bao nhiêu người không?

- Chỉ hù chết những người nhát gan như lão thôi. Thôi đẹp, ta đến trả nhiệm vụ, nhanh lên một điểm đi.

Hần thả một cái bao chứa đủ thứ: bùn đất có, cây cỏ có, da nhện với lông sói cũng có...

Vị trưởng thôn tức tối:

- Ngươi không thể thay đổi một tí ti hay sao? Kính lão đắc thọ đấy.

- Thật phiền phức, làm nhanh lên, ta còn việc khác.

- Hừ, như ngươi mong muốn.

Sau khi kiểm tra, trưởng thôn Koha nói:

- Được rồi tiểu tử, nhiệm vụ “Truy tung” hoàn thành. Tiếp đến là nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con”, ngươi có tiếp nhận không?

Lúc này, một vệt kim quang lóe qua, hần đã lên cấp độ 10. Hần ngay lập tức phân phối điểm tiềm năng: 3 điểm sức mạnh, 2 điểm thân pháp; đồng thời nâng thêm 1 điểm kỹ năng vừa có vào kỹ năng “Bắn hạ”.

- Tiếp nhận.

Thoáng nhìn qua bảng nhiệm vụ, nhớ kỹ những nội dung chính, hần chạy tới tiệm tạp hóa, bán đi một ít thứ lặt vặt, mua thêm vài bình máu và khí công. Hần nhanh chóng lên đường, trong miệng thì thầm:

- Hừ, lên cấp độ 10 rồi. Để xem có gì đổi mới hay không.

Một đường xuyên qua bản đồ đầu tiên là bãi quái cấp độ 1 – 5, hần tiến về Thung lũng Gió, sau đó chạy đến trước một cái hang động.

Chiều cao hang động hơi thấp, khoảng 1 mét 7, đầy rêu và bụi rậm. Hai bên cửa hang là hai cây cổ thụ 3 người ôm không xuể. Cần thận quan sát sẽ nhận ra những vết cắt gọt tron bóng trên 2 thân cây, đây chắc chắn không phải là tự nhiên mà là do có người tác dụng.

Đứng trước cửa hang có 7 người, trong đó có 5 người đứng tụ tập thì thầm trò chuyện, còn 2 người khác thì đang trầm ngâm nhìn cái hang này.

“5 người kia chắc là một đội ngũ.” – Hần len lén quan sát và kết luận.

Qua 5 phút, 7 người vẫn chưa đi vào, hần hơi nghi hoặc.

Qua 10 phút, vẫn chưa ai đi vào.

Nhìn tổ đội 5 người vẫn còn xì xầm bàn tán, còn 2 người kia vẫn đang nhìn cái hang động mà suy nghĩ, hần thật sự khó hiểu.

- Thôi kệ, mấy thằng này chắc là hạng chết nhất. Bọn người này đang đợi người khác đi trước mở đường cho chúng sao? Nghĩ hay thật.

Hần lăm bắm. Sau đó hần cắn răng, dựa theo chỉ dẫn của nhiệm vụ, hần bước vào. Khi hần vừa đặt chân vào, âm thanh nhắc nhở vang lên:

“Phó bản vực sâu mở ra.

Lần đầu tham gia phó bản vực sâu, xin vui lòng lưu ý những điểm sau:

1. Muốn vào phó bản vực sâu trước hết phải làm tới nhiệm vụ chính tuyến tương ứng.

2. Từ các bản đồ có quái vật cấp độ 10 trở lên, mỗi một bản đồ sẽ có một phó bản vực sâu.

3. Phó bản vực sâu được chia làm 7 loại:

- Phó bản mức độ dễ.
- Phó bản mức độ trung bình.
- Phó bản mức độ khó.
- Phó bản Anh Hùng: Là nơi người chơi phải tiến vào làm nhiệm vụ chủ tuyến tương ứng.
- Phó bản Huyền Thoại: Bản nâng cấp của phó bản Anh hùng.
- Phó bản Thủ Hộ: Bảo vệ tượng thần. Nội dung sẽ được giới thiệu kỹ khi người chơi tiến vào.
- Phó bản Truyền Thuyết: Ngăn cản quái vật xâm nhập cấm địa. Nội dung sẽ được giới thiệu kỹ khi người chơi tiến vào.

Sau khi lựa chọn phó bản vực sâu, người chơi sẽ được chuyển đến địa điểm tương ứng. Sau khi được chuyển vào, người chơi có 5 giây chuẩn bị. Trong 5 giây này, người chơi bị cố định tại chỗ không thể di chuyển, không thể hành động, không thể sử dụng kỹ năng, không thể dùng vật phẩm... Sau 5 giây chuẩn bị, phó bản mở ra, người chơi bắt đầu chinh phục.

Thời gian hoàn thành phó bản càng ngắn, số lần bị quái vật đánh trúng càng thấp, tổng lượng máu người chơi mất đi khi chinh phục phó bản càng thấp thì tỉ lệ đánh giá khi kết thúc phó bản càng cao. Tỉ lệ đánh giá càng cao thì lượng kinh nghiệm nhận được càng lớn, xác suất nhận được quà tặng càng nhiều và chất lượng quà tặng nhận được càng cao.

Muốn vào các phó bản mức độ cao hơn thì phải hoàn thành các phó bản trước đó. Ví dụ muốn vào phó bản Anh Hùng, người chơi cần phải hoàn thành lần lượt các phó bản mức độ dễ, mức độ trung bình và mức độ khó.

Trong các phó bản mức độ dễ đến phó bản Anh Hùng, mỗi khi đánh chết trùm cuối phó bản sẽ nhận được một tấm vé thông hành phó bản.

Phó bản Thủ Hộ và phó bản Truyền Thuyết chỉ chấp nhận tổ đội 2 người trở lên, đồng thời mỗi người phải có 1 tấm vé thông hành thì mới có thể đi vào.

Hiện tại người chơi đang vào phó bản vực sâu: “Khu rừng gào thét”. Người chơi hiện chưa hoàn thành bất kì mức độ nào của phó bản, cho nên người chơi sẽ tiến vào phó bản mức độ dễ. Trong vòng 5 giây, hệ thống sẽ chuyển cảnh, xin vui lòng chuẩn bị.

5...

4...

3...

2...

1...

Chuyển cảnh. Hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Hắn chỉ kịp mở mắt nhìn khung cảnh trước mắt và nhận ra đây là một khung rừng rậm thì tiếng nhắc nhở lại vang lên.

“Lần thứ nhất tiến vào phó bản vực sâu, hệ thống nhắc nhở: Người chơi có 5 giây chuẩn bị. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...”

Tuy không thể di chuyển và làm ra các hành động khác, nhưng cũng chẳng sao, hắn có thể dành thời gian này làm quen với hoàn cảnh nơi đây. Đây là một khu rừng với nhiều cây to, bụi rậm, hoa cỏ... Và trước mặt hắn, cũng có thể xem như là giữa khu rừng là một con đường mòn nhỏ đầy cỏ dại. Đường như đã rất lâu chưa từng có người tới đây.

“3...”

Nhìn thẳng về nơi phương xa, hắn có một cảm giác không chân thực lắm. Đột nhiên bị đưa tới một nơi xa lạ, hắn khó có thể tiếp thu, có vẻ cảm giác cứ như bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

“2...”

Bỗng, phía xa có tiếng sói tru, cũng có những tiếng động rất nhỏ, dường như giống với tiếng của Mộc tinh và Nhện tinh đang chuyển động – điều này hẳn rút ra được khi đã chém giết không biết bao nhiêu con Mộc tinh và Nhện tinh.

“1...”

Go >>>>”

Bật thẳng người hướng về phía trước, hẳn không chút do dự mà xông tới. Dù sao thời gian ở phó bản không khác gì vàng bạc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bắn Hạ

“Viu...”

Một mũi tên phá không mà bay, nhanh như chớp giết ghim thẳng vào mắt của một con Nhện tinh.

“-22”

“Giết chết Nhện tinh sơ cấp cấp độ 9 nhận được kinh nghiệm 20”

“Số lượng quái đã giết: 6/50”

Nhận được âm thanh nhắc nhở, hẳn khoái trá cười. Nếu hẳn đoán không lầm, cứ chạy thẳng theo con đường mòn này, đồng thời tiêu diệt hết những con quái vật trên đường, thì khi đến cuối đường hẳn sẽ gặp con trùm.

Suy nghĩ là thế, nhưng hẳn chưa từng dừng lại một giây một phút nào. Thoăn thoắt chạy tới, hẳn lại đụng phải một bầy 6 con quái vật có Mộc tinh, có Nhện tinh, có Sói đầu cấp độ 9.

Tốc độ không hề giảm, hẳn vẫn lao tới. 2 con Nhện tinh thấy hẳn lao lại thì lập tức mở to cái miệng đầy lông lá phun ra một tấm tơ nhện đen kịt với đường kính một mét. Chỉ nhìn sơ qua là đủ dễ nhận ra tấm tơ nhện này chứa đầy chất độc. Kinh nghiệm săn giết Nhện tinh ngoài bản đồ cày cạp cho hẳn biết nếu bị tấm tơ nhện này quệt trúng một chút thôi là hẳn lập tức rơi vào trạng thái trúng độc, mỗi giây mất 10 máu duy trì trong 5 giây, đó là khủng bố cỡ nào khi hẳn chỉ có 92 máu? Trong 5 giây lập tức hơn một nửa máu của hẳn bốc hơi, gấp thêm vận đen trúng 2 đòn từ 2 con khác là hẳn về làng đường sức.

Hẳn đã thấy tơ nhện bay tới, thế nhưng tốc độ của hẳn vẫn không có dấu hiệu giảm xuống. Mắt thấy tơ nhện sắp chụp vào người hẳn thì thân ảnh của hẳn bỗng biến mất. Chính xác hơn là hẳn đang sử dụng kỹ năng “Bắn hạ”.

“Bắn hạ (chủ động) (4): Lấy thể sét đánh cường ép bản thân bay thẳng lên 4 mét rồi dừng lại trên không trung. Sau đó nghiêng cung 1 góc 45 độ tiến hành xạ kích. Có 3 lần xạ kích, số lượng mũi tên mỗi lần xạ kích phụ thuộc vào cấp độ kỹ năng. Mỗi mũi tên có 95% - 100% lực tấn công vật lý của nhân vật. Thời gian chờ: 7 giây.”

Đây là kỹ năng hẳn có thể học được lúc hẳn lên cấp độ 3. Sau cấp độ 3 cũng có một vài kỹ năng có thể học được như: Xạ Nguyệt, Nhị Tiến,... nhưng hẳn không lựa chọn học những kỹ năng đó mà dùng điểm kỹ năng nâng Tấn công cơ bản và Bắn hạ. Bởi vì hẳn cho rằng những kỹ năng còn lại không có thực tế bằng kỹ năng Bắn hạ. Cứ thử nghĩ mà xem, trong bảng liệt kê các kỹ năng công kích hẳn có thể học, lực công kích tuy 115% - 120% tùy kỹ năng, nhưng hoàn toàn không có kỹ năng nào có hiệu ứng hỗ trợ, mà ở cái cấp độ quá thấp như bây giờ, 15% - 20% thì lượng tổn thương kỹ năng mang lại cho quái vật có được bao nhiêu đâu? Đó là chưa kể hao phí khí công cũng không phải là ít. Nhưng Bắn hạ thì khác, kỹ năng Bắn hạ được sử dụng trên không trung cách mặt đất 4 mét. Ở giai đoạn ban đầu này, hầu như là không có con quái vật nào có khả năng dùng kỹ năng tấn công lên không trung, đồng thời chỉ cần tăng một điểm kỹ năng vào Bắn hạ, ta được 3 lần xạ kích - tương ứng 300% lực công kích rồi. Mặt khác, Bắn hạ có khả năng tấn công nhiều mục tiêu, tuy rằng những mũi tên phát ra đều bay không có chủ đích, hay nói cách khác là đều bay theo những quy luật đã được nhà phát hành định sẵn, nhưng cũng không thể phủ nhận được sức mạnh của Bắn hạ khi quần công một đám quái đứng cạnh nhau.

Nói thì nói vậy chứ bây giờ hẳn đã tăng 4 điểm cho kỹ năng Bắn hạ, kỹ năng Bắn hạ lúc này cứ mỗi lần xạ kích là 2 mũi tên cũng đủ khiến hẳn hài lòng.

“Viu... Viu...”

“Viu... Viu...”

“Viu... Viu...”

“-23”

“-21”

“-23”

“-23”

“-22”

“-23”

6 con quái này đi chung lại còn đi gần nhau, nên 6 mũi tên đều trúng đích, dẫn cho có vài mũi tên trúng một con, nhưng như vậy cũng khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Vừa bắn xong đợt xạ kích cuối cùng, hắn xoay eo mượn thế lướt về phía sau. Nhân cơ hội bọn quái trúng đòn gầm rú trong đau đớn, hắn đã lui lại khá xa. Giữ được khoảng cách an toàn, hắn nhẹ nhàng cười, rồi xạ kích.

Khi bọn quái nổi giận lao tới, hắn lại chạy ra xa giữ khoảng cách an toàn rồi lại xạ kích. Đợt xong 7 giây, kỹ năng Bắn hạ đã có thể tiếp tục sử dụng, hắn lại chạy thẳng tới phía bọn quái rồi lặp lại một vòng tấn công như vậy.

Đây là những cuộc đi săn nhằm chán, nhưng hắn cũng không có cách nào tốt hơn để áp dụng. Thử hỏi trong cái giai đoạn “vạn sự khởi đầu nan” này, khi mà cái tiệm tạp hóa làng Kōha bán thuốc hồi máu chỉ có một loại hồi lại 30 máu với giá cắt cổ 20 đồng. Trong khi sơ sẩy bị một con quái “vô tình” quẹt trúng, hắn đã mất đi chừng ấy máu, cộng thêm số tiền quái rút ra khi chết cũng chỉ có 2 đồng, mà tỉ lệ rớt đồ thì vô cùng thảm hại. Hắn giết hơn 5000 con quái, trừ đi chi phí sửa đồ, mua vật dụng, thuốc thang linh tinh, hắn cũng chỉ dư có 2 bạc 6 đồng (1 bạc = 100 đồng). Ấy là chưa kể có vài nhiệm vụ đánh trùm, hắn phải tốn thêm kha khá tiền tài mua máu với khí công. Thật sự là nghèo phát rầu.

...

Trên đường đi, vừa tiêu diệt quái, hắn vừa nhẩm tính.

Tính ra thì quái vật ở đây cấp độ vô cùng đồng đều. Hắn cấp độ 10, vào phó bản mức độ dễ này mà từ đầu đến giờ toàn gặp quái cấp độ 9. Mặt khác, lượng kinh nghiệm thu được khi giết quái cũng cao hơn bên ngoài một ít, khoảng 1 - 2 điểm.

Tỉ lệ rớt đồ cũng khả quan hơn bên ngoài rất nhiều. Mặc dù từ lúc vào phó bản đến bây giờ còn chưa rớt ra cái trang bị nào, nhưng tỉ lệ rớt tiền khá cao: cứ 7 con có 1 con rớt tiền.

Hiện tại chưa tính đến phần thưởng cuối phó bản cũng như phần quà khi giết trùm mà chỉ tính quái bình thường của phó bản, thì phó bản là nơi cày cấp hay kiếm tiền thoải mái rất nhiều so với bên ngoài. Tuy nhiên cũng không phải là không có nhược điểm. Nhược điểm thứ nhất, quái ở đây đi theo bầy; hiện tại hắn đi phó bản một mình mà đã gặp một bầy 6 con thì khi tổ đội nhiều người số lượng quái một bầy chắc chắn sẽ không tăng theo cấp số cộng rồi. Nhược điểm thứ hai chính là quái ở đây da dày thịt béo, tỉ mỉ một chút thì quái ở đây có lượng máu cao hơn quái ở bên ngoài một nửa. Chỉ 2 cái nhược điểm này thôi cũng đủ khiến cho nhiều người chơi đau đầu.

Ưu điểm cũng có, nhược điểm cũng rất rõ. Vậy nhưng rất rõ ràng là ưu điểm đè bẹp nhược điểm. Hấp dẫn nhất là tỉ lệ rớt đồ ở đây cao hơn bên ngoài quá nhiều, đặc biệt là khi người chơi liên tưởng đến tình cảnh giết xong con trùm. Lúc ấy thì không biết bao nhiêu đồ sẽ rớt xuống đây? Với cái cảnh bản hàn của người chơi khi cày cấp và làm nhiệm vụ ở bên ngoài, thì phó bản vực sâu chẳng khác gì thiên đường và nơi cứu rỗi, nơi bổ sung nguồn tài chính dồi dào.

Đối với người khác, tiền bạc nhiều hay ít có lẽ không mấy quan trọng. Nhưng đối với một kẻ thích khám phá những cái mới lạ của game thì tiền tài còn quan trọng hơn cả mạng sống. Chết ư? Chết thì cày lại. Tiền mất đi thì khi nào mới kiếm trở về được? Tồn một đồng thời gian vật lộn kiếm lại tiền thì đã mất đi bao nhiêu thú vui? Có nhiều tiền bạc hắn mới có thể làm được nhiều thứ. Có nhiều tiền bạc hắn mới có thể phiêu lưu khắp nơi mà không lo lắng. Có nhiều tiền bạc hắn mới có thể dành nhiều thời gian nghiên cứu này nọ. Có nhiều tiền bạc hắn mới có khả năng mua được nhiều thứ “thú vị”. Bởi vậy, khi tính toán ra được những điều này, hắn đối với phó bản vực sâu nảy sinh ra thật nhiều ham muốn.

Loáng thoáng hắn có thể tưởng tượng ra một góc của tương lai. Ở đó hắn dùng vô số tiền tài cung cấp cho nhiều nhà nghiên cứu nghiên cứu bom hạt nhân ở trong game. Sau đó hắn mang bom đi oanh tạc khắp nơi. Chỉ tưởng tượng thế thôi là hắn không ức chế được vui sướng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lợi Ích Khổng Lồ

Khi đã nhận được tiếng nhắc nhở tiêu diệt xong 60/60 con quái, hắn bước vào một vòng sáng cuối đường.

“Qua màn. Chuyển cảnh!”

“Xoẹt...”

Hắn bị đưa đến một khu vườn, đằng xa là một ngôi nhà nhỏ. Nhưng có lẽ hắn không có thời gian để quan sát tiếp, bởi vì con trùm phó bản đã nhào tới.

- Gào...

Một con sói xám to lớn, cao có hơn 4 mét phóng về phía hắn. Đằng sau nó là 11 con Mộc tinh, Nhện tinh.

- Ôi đêch. Không có thời gian chuẩn bị à?

Thô tục nằng một tiếng, hắn lập tức sử dụng kỹ năng Bắn hạ.

“-22”

“-23”

“Trượt”

“-22”

“-21”

“-20”

Sau đó hắn lại tránh xa ra, hắn định kéo dài khoảng cách nhưng hắn lại nhận ra vô dụng. Không gian chỉ được cố định trong khoảng một đường tròn bán kính 9 mét.

Hắn kéo dài không được. Con trùm lại dí sát theo phía sau. Cho nên hầu như hắn không thể bắn được phát nào kể từ khi kéo dài khoảng cách.

- Gào...

Con trùm gào lên một tiếng, và nó lập tức sử dụng kỹ năng là một bộ móng vuốt thô to đập thẳng về phía hắn.

- Âm...

Một vuốt sói dài 2 mét đánh xuống đất. Mặt đất nứt toát ra, cát đất bay mù mịt.

Hắn nhảy về phía sau nó, lại kéo dài khoảng cách. Tranh thủ nó và đồng bọn chưa kịp phản ứng, hắn thở dốc.

Con trùm hung ác lại quay sang, nó lại dùng hai chân sau đập lên mặt đất, mượn lực đó phóng tới. Hắn chưa kịp phản ứng thì bị nó cắn một phát.

“-60”

Âm thanh nhắc nhở khiến hắn chửi rủa. Nó cắn thường đã như thế này thì khi trúng phải kỹ năng của nó chẳng phải là hắn sẽ ngủm sao? Nghĩ là vậy, nhưng hắn vẫn kịp phản ứng. Hắn lăn người qua bên trái, hiểm lại hiểm tránh thoát đòn thứ hai của con trùm.

Hắn nhảy lên không trung, tiếp tục dùng Bắn hạ.

“-22”

“Trượt”

“Trượt”

“-20”

“-20”

“-21”

- Mẹ nó, lại trượt.

Hắn hậm hực nghiêng răng.

Vừa nuốt thuốc, hắn vừa nhảy lui lại.

- Gào...

Con trùm lại phát động kỹ năng.

- Âm...

Hắn lượn qua bên trái nó, tranh thủ thờ dõc nhìn cấp độ của bọn quái và máu của con trùm. Mới liếc nhìn, hai mắt của hắn tròn trũng, miệng thì há thật to. Chỉ nghe hắn gầm gừ:

- Quái cấp 10, trùm cấp 11. Mà thể nào con trùm hơn 12.000 máu thể kia. Kiểu này bắn tới sáng cũng chưa chết nó nữa.

Tuy có hơi phóng đại, nhưng thật sự cũng chẳng khác gì. Bắn trúng con trùm một phát, nó mất 19 – 23 máu, bách phát bách trúng thì hắn cần phải bắn ít nhất 522 lần. Hắn vì tiết kiệm nên không mua mũi tên, bởi vậy ít nhất hắn tốn mất 522 khí công. Điểm khí công hiện tại của hắn là 40, nuốt một bình khí công chỉ được 30 điểm, vậy hắn cần dùng ít nhất 16 bình. Kiểu này thì mặt sớm chứ chẳng giàu lên nổi.

Đầy bực bội nhìn con trùm, hắn tức giận xạ tiễn.

“Vù... Vù... Vù...”

“-22”

“-19”

“-23”

...

Không rõ qua bao lâu, hắn đã thanh lý xong bọn quái theo đuôi con trùm. Giờ hắn chỉ còn đối phó với nó là được.

Nhờ việc thanh lý bọn đàn em của con trùm, không gian như trở nên rộng hơn. Hắn cũng không còn bị bọn quái ấy đâm sau lưng mỗi lúc né đòn của con trùm.

Hắn nhàn nhã tránh né, sau đó lẩn ra xa xạ kích. Chờ đợi 7 giây lại dùng Bắn hạ. Cứ lặp đi lặp lại như thế.

...

Thời gian lại tiếp tục trôi đi. Âm thanh nhắc nhở vẫn vang lên mỗi khi hắn bắn trúng con trùm.

“-22”

“-23”

“-20”

“Vù...” – Tiếng hắn bắn tên.

“-20”

“Giết chết Boss Sói Xám cấp độ 11 của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được 20.000 kinh nghiệm”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được giấy thông hành tương ứng”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được 10 bạc.”

Nghe được âm thanh này, hắn mừng rơn. Nhưng khi nhìn về mặt đất, hắn lại gào thét:

- Không có trang bị rớt ra? Ngay cả boss phó bản cũng không có trang bị?

Mặc hắn gào thét phản đối, âm thanh điện tử vẫn vang lên như thường:

“Đánh giá mức độ hoàn thành phó bản sẽ bắt đầu sau 5 giây. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...

3...

2...

1...

Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn : 20
- Tổng lượng máu đã mất: 432.
- Thời gian vượt qua phó bản: 47 phút 32 giây.

Đánh giá: 95/120. Mức độ: BBB.

Kinh nghiệm nhận được: 26.000

Chất lượng quà tặng: Khá.

Hiện có thể nhận được 3 phần quà. Xin lựa chọn xác nhận quay quà hay thủ tiêu?"

- Xác nhận.

“Bắt đầu quay.

Quà nhận được:

1. Áo lông sói:

- Phòng thủ vật lý: 2 - 3.
- Phòng thủ pháp thuật: 1 - 2.

2. Túi vàng màu lam: Mở ra nhận được 2/10 số vàng giết boss.

3. Răng sói xám: Vật liệu chế tạo kiếm, đao.

Quà may mắn đã được gửi thẳng vào túi đồ.

Phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ dễ đã hoàn thành. Xin hỏi tiếp tục lựa chọn phó bản hay là rời đi?"

- Rời đi.

Hắn nói. Cũng phải thôi, mức độ dễ mà hắn xài hết 15 bình máu, 18 bình khí công. Trong túi đồ của hắn chẳng còn đủ bình thuốc để xài. Muốn đi phó bản cấp độ cao hơn, hắn phải về mua thêm nhiều hơn nữa mới được.

“Xác nhận rời đi.

Bắt đầu chuyển cảnh về bản đồ Khu rừng gào thét.”

“Xoẹt...”

Ngay tức khắc, hắn xuất hiện tại ngay trước cửa động hắn tiến vào phó bản.

Mặc kệ mọi người xung quanh, hắn nhanh chóng chạy bộ về làng Koha. Vừa đi hắn vừa suy nghĩ.

Sau khi hoàn thành phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ dễ, hắn yên lặng tính toán:

1. Cày phó bản vực sâu:

- Kinh nghiệm: 47.200 (khoảng 8% tổng kinh nghiệm cần thiết để lên cấp 11)

+ Từ quái thường: $20 \times 60 = 1.200$ điểm

- + Từ boss: 20.000 điểm
- + Từ đánh giá độ hoàn thành: 26.000 điểm
- Tiền: 12 bạc 45 đồng
- + Từ quái: $5 \times 7 = 45$ đồng
- + Từ boss: 10 bạc
- + Từ đánh giá độ hoàn thành: 2 bạc (túi vàng màu lam).

- Giá phải trả:

- + Căng thần kinh trong suốt 47 phút 32 giây.
- + 15 bình máu, 18 bình khí công: $15 \times 20 + 18 \times 22 = 696$ đồng = 6 bạc 96 đồng, làm chẵn 7 bạc.

Vậy tiền lời thu được sau khi đánh quái là 5 bạc.

2. Giả sử dùng thời gian 47 phút 32 giây đi đánh quái ở bản đồ bên ngoài. Ta có các giả định sau:

- Giả định một phút làm thịt được 5 con, mỗi con nhận được 18 kinh nghiệm thì ta có: $5 \times 48 \times 18 = 4320$ kinh nghiệm.
- Giả định cứ mười con quái ta thì một con rớt tiền và hai con rớt đồ linh tinh bán tiệm tạp hóa. Một con quái rớt 5 đồng, một món đồ linh tinh trung bình bán được 1 đồng. Tổng tiền nhận được: $5 \times 5 + 1 \times 24 = 49$ đồng.
- Quái bản đồ ít đi theo bầy nên sẽ không tốn tiền mua máu. Giả định có thời gian ngồi vận khí công, tiêu hao số bình hồi phục khí công là 5, thì số tiền bỏ ra là: $5 \times 22 = 110$ đồng = 1 bạc 10 đồng.

Vậy nên cày phó bản vực sâu lợi hơn cày bản đồ rất nhiều lần.

Xem ra một thời gian dài tiếp theo, hẳn chỉ làm nhiệm vụ chính tuyến và cày phó bản vực sâu mà thôi.

1. Kinh nghiệm cần lên cấp:

- Từ 0 lên 1: 100.
- Từ 1 lên 2: 300.
- Từ 2 lên 3: 700.
- Từ 3 lên 4: 1500.
- Từ 4 lên 5: 3500.
- Từ 5 lên 6: 8000.
- Từ 6 lên 7: 18.000
- Từ 7 lên 8: 40.000
- Từ 8 lên 9: 100.000
- Từ 9 lên 10: 250.000
- Từ 10 lên 11: 600.000
- Từ 11 lên 12: 1.400.000

2. Đánh giá độ hoàn thành phó bản:

- Không hoàn thành phó bản: F.
- 10/120: W, kinh nghiệm nhận được bằng kinh nghiệm giết boss phó bản.

- 20/120: E, x1,1 lần.
- 40/120: D, x1,2 lần.
- 60/120: C, x1,3 lần.
- 80/120: B, x1,4 lần.
- 100/120: A, x1,5 lần.
- 110/120: S, x 1,8 lần.
- 115/120: SS, x2 lần.
- 119/120 hoặc 120/120: SSS, x3 lần.

Giữa các mức độ ấy còn các mức độ xen giữa. Ví dụ như giữa D và C có các mức độ DD, DDD, số lần kinh nghiệm được nhân lên cũng dao động ở giữa 1,2 - 1,3.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: 2 Câu Hỏi Hại Não

Hắn lại đang chạy từ hang động vào phó bản vực sâu “Khu rừng gào thét” về làng Koha. Đây tất nhiên không phải là lần đầu tiên hắn chạy đi chạy về như vậy.

Đây chính xác là lần thứ 4, chính xác thêm một chút nữa là lần thất bại thảm hại nhất của hắn. Không biết các bạn nghĩ thế nào, chứ với hắn, lần thất bại này chẳng khác gì si nhục.

Thử hỏi hắn đánh tới con trùm cuối phó bản rồi, hắn cũng tiêu diệt hết mấy con quái khác rồi, chỉ còn mỗi con trùm mà thôi. Như ở các mức dễ, trung bình và khó, khi đã đi tới bước này, hắn trở nên thành thoi: hắn chỉ lo né tránh công kích của con trùm và đánh trả.

Nhưng mọi việc không hề tiến triển theo hướng tốt đẹp. Khi con trùm còn 25% máu, nó phát động kỹ năng lao về phía hắn, hắn may mắn tránh khỏi đòn đó. Sau đó, khi hắn chưa kịp định thần, con trùm ngẩng đầu hú lên, và ngay lập tức, gần 20 con Mộc tinh, Nhện tinh hai mắt đỏ bùng điên cuồng lao về phía hắn. Lúc ấy, kỹ năng Bắn hạ của hắn vẫn chưa thể sử dụng lại, mặc dù hắn cố gắng né tránh, nên kết quả hắn bị quái vật đè chết.

Có lẽ khi trải qua 3 mức đầu tiên của phó bản vực sâu, khi nhìn thấy con trùm chỉ có một kịch bản nhằm chán như vậy nên hắn phạm vào sai lầm chủ quan khinh địch khi vào phó bản mức độ Anh Hùng. Và thế là hắn mất toi hơn 1 giờ 30 phút từ lúc bắt đầu chinh phục phó bản, hắn từ giữa hơn 10 bạc tiền thuốc hồi máu và khí công.

Hắn cảm thấy bị si nhục, nhưng hắn càng cảm thấy phấn khích. Không phải hắn chơi game vì thú vui hay sao? Đơn giản mà nói, với hắn, cứ mỗi một kịch bản thì nó quá nhằm chán, kịch bản thay đổi liên tục nó mới hay chứ.

Vừa tức giận vì sự thất bại, vừa run rẩy vui sướng, hắn mở hết tốc lực chạy về làng Koha.

...

- Ha ha ha... Lần này tao chuẩn bị kĩ rồi, để xem mày còn có thể lật nên sóng gió gì?

Nhìn con trùm còn 26% máu, hắn ngửa mặt cười to.

Vẫn né tránh và sử dụng bắn thường chứ không xài kỹ năng, hắn liên tục tia máu con trùm mà không biết chán.

Khi con trùm có 25% máu, nó lao tới vào phát động kỹ năng. Hắn nhanh chóng lách người tránh thoát.

- Àm...

Đòn đánh của nó va chạm với mặt đất phát ra tiếng vang điếc tai. Sau tiếng nổ, con trùm ngẩng mặt lên trời hú dài. Và bản cũ soạn lại, 18 con quái mắt đỏ chót đầy điên cuồng lao về phía hắn.

Hắn liền sử dụng Bản hạ.

“-23”

“-20”

“-21”

“-23”

“-20”

“-22”

Vài con quái bị trúng đòn, chúng trở nên bình thường trở lại. Còn những con không trúng đòn, chúng vẫn đồ mắt lao tới.

Thấy vậy, hắn co chân bỏ chạy thực mạng, để lại đằng sau là đám quái đang điên cuồng đuổi theo. Hắn âm thầm chờ đợi qua 7 giây để có thể sử dụng Bản hạ.

...

Hơn 40 phút anh dừng chiến đấu, cuối cùng hắn cũng nhận được thành quả.

“Vượt cấp giết chết Boss Sói Xám cấp độ 15 của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được 40.000 kinh nghiệm”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được giấy thông hành tương ứng.”

“Vượt cấp giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được 15 bạc.”

“Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn : 25
- Tổng lượng máu đã mất: 743
- Thời gian vượt qua phó bản: 2 giờ 18 phút 43 giây.

Đánh giá: 105/120. Mức độ: AA.

Kinh nghiệm nhận được: 64.000

Chất lượng quà tặng: Cao

Hiện có thể nhận được 4 phần quà. Xin lựa chọn xác nhận quay quà hay thủ tiêu?”

Hắn không do dự mà đáp:

- Xác nhận.

“Bắt đầu quay.

Quà nhận được:

1. Túi vàng màu vàng x2: Mở ra nhận được 4/10 số vàng giết boss.
2. Thực tập kiếm: Dành cho nhân vật sử dụng kiếm cấp 10 trở lên.
 - Tấn công vật lý: 7 – 8
 - Tấn công ma pháp: 6 – 7
3. Da sói: Bán được ít tiền.

Quà may mắn đã được gửi thẳng vào túi đồ.”

Không giấu được vui mừng, hắn cười to:

- Ha ha... Quà thật hấp dẫn, hóa ra đánh quái vượt 5 cấp trở lên thì nhận được thêm phần thưởng cơ đấy.

Ngay lúc này, âm thanh điện tử lại vang lên, nội dung lại khác hẳn điều hần dự đoán:

“Xác nhận nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con”. Bắt đầu chuyển cảnh.

Chuyển cảnh hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Tình huống đột nhiên làm hần giật mình, nhưng chưa đầy 3 giây, hần đã vút nó ra khỏi đầu.

Nhìn khu vườn trồng đầy nho phía trước, lại nhìn về phía căn nhà mà tới cảnh đánh con trùn mức độ nào hần cũng thấy thì hần ngẩn ra.

Chẳng lẽ khung cảnh được sử dụng trong trận đánh con trùn là ở phía đối diện bên kia căn nhà? Hần xuất thần.

Bỗng hần nghe thấy có tiếng khóc của một bé gái vang lên:

- Hu hu hu... Ai cứu em với. Ai đưa em về nhà với. Em sợ lắm... Hu hu hu...

Một cô bé tám, chín tuổi đang ngồi dưới đất, hai tay ôm chặt một con heo con xinh xắn và không ngừng khóc.

Sau khi đánh bại con trùn, tâm trạng của hần vẫn còn vui vẻ hơn ha hơn hờ, vì thế hần vội vã tiến đến bên cô bé, hần bày ra khuôn mặt thân thiện và mỉm cười:

- Cô bé đừng sợ. Em không sao chứ? Anh được trưởng làng giới thiệu đến đây đón em về.

Cô bé ngừng khóc, nó ngẩng mặt lên nhìn hần, nghi ngờ hỏi:

- Anh có thật là người được trưởng làng nhờ vả mang em về không? Hay anh là tay sai của tên bác sĩ điên?

Hần thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Bác sĩ điên? Bác sĩ điên nào? Sao anh lại làm tay sai cho hần chứ?

Cô bé ngây thơ trả lời:

- Là tên bác sĩ điên bắt em đây.

Hần lại cười:

- À, em yên tâm. Anh vừa mới đánh bại hần xong, hần co giò bỏ trốn rồi.

- Thật không?

- Thật mà.

- Em ừ tin đâu, anh phải mang ra bằng chứng thì em mới tin cơ.

- Bằng chứng?

Hần bỏ dở câu hỏi và chìm trong suy tư. Rõ ràng lão trưởng thôn chẳng có giao cho hần cái gì gọi là bằng chứng mà? Chết tiệt, hay là lão ấy chơi xỏ mình? Cũng có thể lắm, nhưng xác suất không cao. Mà hần cũng chẳng biết cái bằng chứng mà cô bé cần là cái gì. Suy tư hồi lâu, hần bắt đầu ý tưởng đoán mò của mình.

Hần lấy từ túi xách ra một bình hồi máu. Đưa nó về phía cô bé và nói:

- Đây có thể xem là bằng chứng không? Anh mua nó ở tiệm tạp hóa làng Koha đây.

Cô bé lắc đầu:

- Máy tên tay sai của lão bác sĩ điên cũng có thể mua được chứng.

Hần bối rối hỏi lại:

- Vậy chứ em cần bằng chứng gì?

Cô bé phân trần:

- Em hỏi anh trả lời. Anh đáp đúng em mới tin.

- Được rồi, em hỏi đi.

- Câu thứ nhất: Cây bàng đầu thôn Koha mỗi mùa kết bao nhiêu trái?

Nghe câu hỏi của cô bé, hấn há mồm thật to, hấn đứng như trời trồng, đầy ngỡ ngác nhìn cô bé.

“Hỏi như thế thì bố ai mà trả lời được.” – Hấn oán thảm.

Có chút rối rắm và bất an, hấn đành gọi:

- Tư liệu.

Một bảng thông tin xuất hiện trước mặt hấn, hấn bắt đầu tra cứu.

- Anh mới nói gì cơ? Em hỏi về số trái của cây bàng đầu thôn mà?

Hấn liền thoáng trả lời và tiếp tục tra cứu:

- À không, anh đang nhớ lại.

...

Tra một lúc lâu cũng chả ra kết quả, hấn bắt đầu bực mình.

- Anh đã nhớ lại đáp án chưa?

Cô bé không kiên nhẫn hỏi .

Hấn chỉ có thể hàm hồ ứng phó:

- Gần nhớ lại rồi. Em đừng mãi làm phiền. Chờ anh 5 phút.

Thông qua bảng kết nối của game, hấn vào diễn đàn nhanh như chớp. Và rất nhanh hấn tìm thấy thứ cần tìm. Hấn nheo mắt trả lời:

- Mỗi mùa cây bàng kết 3 trái. Một trái cho bố em, một trái cho mẹ em và một trái cho em có phải không?

Nghe vậy, cô bé nở nụ cười:

- Ô, anh còn biết tường tận thật đấy. Vậy em hỏi tiếp câu thứ hai: Nhà em nuôi chó hay nuôi mèo?

Hấn không nghĩ ngợi mà đáp:

- Nhà em chỉ nuôi con heo em đang ôm thôi.

Cô bé cười tươi rói:

- Hi hi... Anh đáp đúng rồi. Vậy chúng ta về thôi.

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” hoàn thành nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con” giai đoạn phó bản Anh Hùng. Tiếp theo xin mời người chơi đưa cô bé và chú heo về làng Koha an toàn.

Bắt đầu đếm ngược chuyển cảnh.

5...

4...

3...”

Hấn rảnh rồi chờ đếm ngược. Trong phút chốc nổi hứng, hấn quan sát con heo cô bé đang ôm và nói:

- Cái đuôi con heo của em sao nó to và màu tím thế kia? Con heo của em nó bị đột biến à?

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” phát hiện phó bản ẩn giấu. Mở ra nhiệm vụ ẩn giấu: “Phân thân của bác sĩ điên”.

Cường chế chuyển cảnh về phó bản ẩn giấu. Xin người chơi vui lòng chuẩn bị. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...

3...”

- Hả? Nhiệm vụ ẩn giấu?

“2...”

1...

Chuyển cảnh hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bị Boss Vây Đánh

“Nhiệm vụ ẩn giấu: Phân thân của bác sĩ điên.

Mô tả nhiệm vụ: Tiêu diệt nhân bản của bác sĩ điên.

Phần thưởng: Không biết.”

- Kukuku... Ta trốn kĩ thế mà vẫn bị người phát hiện.

Hắn vừa mới chuyển cảnh thì nghe thấy giọng nói này. Ở đối diện, một lão bác sĩ với áo blouse trắng, thân hình hơi còng, đầu hói và cặp mắt kính dày và to cất tiếng cười.

Hắn hỏi xác nhận:

- Bác sĩ điên?

Lão bác sĩ dừng cười, gãi nheo mắt nói:

- Ta là Amstrong Nguyễn, mọi người hay gọi ta bằng cái tên “Bác sĩ vĩ đại nhất mọi thời đại”. Chỉ có những kẻ ngu dốt và bị Chúa ruồng bỏ mới gọi ta bằng cái tên kia mà thôi. Hừ, thay mặt Chúa, ta sẽ giúp người giải thoát.

Nhân bản Amstrong Nguyễn hậm hực rút từ trong túi ra một mũi tiêm chứa chất lỏng màu lục kì dị. Lão ngắm nghía nó thật lâu, sau đó hơi hột dùng tay còn lại kéo một con chó nhỏ màu trắng ở phía sau rồi nâng lên.

“Đình! Bây giờ người chơi đã có thể bắt đầu công kích.”

Tiếng hệ thống vang lên, nhưng hắn hoàn toàn không có hứng thú công kích ngay lập tức. Hắn đang chờ xem sự việc sắp xảy ra, hắn cực kỳ hứng thú mong chờ.

Sau tiếng nhắc nhở của hệ thống, nhân bản Amstrong Nguyễn quay lại nhìn hắn:

- Này thằng lỏi, tại sao ngươi không ra tay ngăn cản? Ngươi sợ phát sinh điều gì ngoài dự liệu sao?

Hắn nhìn tên bác sĩ đầy tò mò:

- Sao phải sợ? Ta đang muốn biết điều gì xảy ra tiếp theo sau khi ngươi tiêm mũi thuốc ấy vào con chó nhỏ đáng thương kia.

- Điếc không sợ súng. Ta cho ngươi mãn nguyện.

Lão bác sĩ nói xong thì bắt đầu chích mũi tiêm vào con chó xấu số rồi bơm chất lỏng kia vào người nó.

- Grừ... Grừ... Rống...

Con chó đau đớn giầy giụa và rống lên.

Tiền xong mũi thuốc, tên nhân bản vút con chó tới trước mặt rồi rút lui về phía sau.

“Bạch... Bạch... Bạch...”

Con chó không ngừng lăn qua lăn lại trên nền đất. Miệng nó bắt đầu sùi bọt mép, cơ thể co giật liên hồi. Trông thế nào cũng giống như người bị động kinh.

Vài giây sau, con chó nhỏ càng ngày càng rống giận. Cơ thể nó bắt đầu phát ra những tiếng răng rắc, lách cách và dần dần phồng lên. Chốc lát sau, nguyên bản chỉ là một con chó nhỏ đáng yêu, đã trở thành một con vật trông như chó sói, nhưng to hơn gấp 5 có thừa. Bộ lông màu trắng bao phủ toàn thân lại xuất hiện một vài vằn tím. Nhưng điều đáng sợ nhất, đó là những chiếc móng vuốt màu đen và cái hàm răng sắc nhọn với 2 chiếc răng nanh to đùng. Nhìn thế nào cũng thấy 2 chữ hung dữ.

Hắn nhìn về phía nó, đọc thông tin của nó mà khóe miệng giật giật. Đúng là tò mò hại chết mèo mà.

“Chó trắng (Cuồng bạo).

Cấp độ: 16

Máu: 9.560

Mô tả: Vốn là một chú chó con, sau khi bị bác sĩ Amstrong Nguyễn tiêm thuốc kích thích đã trở thành thể này. Là một quái vật có sát thương cao, nhưng mức phòng thấp, máu thấp.”

Lão bác sĩ ở đằng sau con chó cười nói:

- Hắc hắc. Ném thử sản phẩm mới của ta đi tên dị giáo.

Nói xong, tên nhân bản ra lệnh:

- Lên giết hắn.

Nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân, con chó điên cuồng xông tới. Khi còn vài thước, nó mạnh mẽ phóng tới, đồng thời dùng bộ móng vuốt ở hai chân trước đập mạnh xuống.

“Đùng...”

- Mẹ nó.

Hắn mắng lên một tiếng, sau đó phi thân sử dụng Bản hạ.

Sáu mũi tên lao ra, một hàng tổn thương cũng hiện lên.

Hắn cũng chẳng quan tâm gì đến chúng, ngay ở trên không, hắn nhào người sang bên phải và dùng hai chân tiếp đất.

Vừa tiếp đất, hắn đã nghe giọng nói đầy giận dữ của tên nhân bản Amstrong Nguyễn truyền lại.

- Ghê tởm. Thật đáng ghê tởm. Ngươi dám tổn thương ta? Ngươi dám ám hại bác sĩ vĩ đại nhất mọi thời đại. Ngươi chán sống rồi.

Hiển nhiên khi hắn sử dụng Bản hạ thì đã có một hoặc một vài mũi tên đụng trúng tên nhân bản. Vì thế mà gã nổi giận. Chỉ thấy gã ấy lại lấy trong người ra một mũi tiêm chứa thứ dung dịch màu lam đặc sệt. Gã liếc nhìn về phía hắn rồi dờ dợn gầm rú:

- Ghê tởm. Ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh của Chúa.

“Phập...”

Lần này không phải nhẹ nhàng như lần tiêm vào con chó, lão bác sĩ điên mạnh tay cắm ống tiêm vào vai trái của gã rồi bơm thẳng vào.

“Răng rắc... Răng rắc...”

“Đùng... Đùng...”

Động tĩnh lần này còn to hơn lần trước. Hắn vừa tránh né con chó khổng lồ vừa trợn mắt ngoác mồm nhìn về hướng này.

Chưa đến 5 giây sau, thân thể gã bác sĩ điên nhanh chóng biến lớn. Từ một người với tầm vóc trung bình, tên bác sĩ điên trở thành một người khổng lồ xanh. Khác với người khổng lồ xanh Hulk, cơ thể hắn chẳng có tí cơ bắp nào, phần trên cơ thể to quá mức khiến nửa trên của gã ngả ra phía trước, trông như bị còng. Và đặc biệt là bàn tay trái của hắn to và dài ra bất thường, các ngón tay nhìn giống như những cái móc sắt, đồng thời tay trái còn nắm một viên kim loại màu đỏ. Khắp nơi trông thật tà dị.

- Mẹ nó. Thật là vững hố.

Hắn chửi to. Thấy thế nào cũng như bị gài bẫy. Cho dù lúc nhận được tin báo công kích của hệ thống hắn tấn công ngay thì tên bác sĩ điên cũng tiêm thuốc vào cơ thể gã, sau đó lại tiêm cho con chó, xem ra cũng chẳng khác gì. Hắn càng nghi ngờ rằng khi hắn tấn công con chó chẳng được bao lâu, tên điên này cũng tiêm thuốc vào cơ thể rồi nhảy vào nhập bọn vây công. Nghĩ đi nghĩ lại suy đoán này không sai, xem ra là hệ thống cố tình gây nên rồi.

Lại nhìn về thuộc tính của tên bác sĩ điên, hắn chỉ có thể khổ sở mà nguyên rủa.

“Nhân bản bác sĩ Amstrong Nguyễn (1 - Cường hóa)

Cấp độ: 20

Máu: 35.210

Mô tả: Là nhân bản số 1, một trong các nhân bản tiêu biểu của bác sĩ Amstrong Nguyễn. Sau khi tiêm vào thuốc kích thích đặc biệt mà gã dày công nghiên cứu, nhân bản số 1 đã được cường hóa về mọi mặt.”

Nếu không bị hệ thống giới hạn chiến đấu trong cái không gian này, hắn thật sự muốn bỏ chạy thật nhanh. Cấp 10 đánh nhau với cấp 16 thì thôi đi, đánh với cấp 20 cũng quá đáng rồi. Vậy mà giờ này với cái thân 10 cấp độ, hắn phải đánh cả hai con cùng lúc. Thật là hãm hại mà. Biết thế hắn đã không xúc động mở miệng để rồi gây nên nhiệm vụ ản này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sơ Nhập Giang Hồ (1)

“Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 15.”

Hắn thở phào một hơi. Lại thêm 1 tháng cây bói, cuối cùng hắn cũng lên cấp 15. Nhìn lại vài món trang bị trắng với một dòng, hắn cũng khá hài lòng.

“Người chơi đạt đến cấp 15. Hệ thống nhắc nhở những điểm chính như sau:

- Thứ nhất, khi đã đạt cấp 15, người chơi có thể dùng chế độ tự động (gọi tắt là auto) để mặc định làm nhiệm vụ, cây cấp. Chế độ tự động chỉ có thể dùng khi người chơi ở trong game. Về cài đặt chế độ tự động, người chơi vui lòng tham khảo chi tiết trên trang chủ.

- Ngày 11/8 tới đây, tức là sau 20 ngày nữa, tất cả các người chơi đạt cấp 15 đều có thể tham gia vào phó bản “Đại Giang Hồ”. Nội dung chi tiết về phó bản “Đại Giang Hồ”, người chơi vui lòng tham khảo trên trang chủ.”

- Phó bản “Đại Giang Hồ”?

Hắn thì thầm sau đó tự nhảm:

- Bảng tra thông tin.

Ngay tức khắc, một bảng tra xuất hiện trước mặt. Hắn bắt đầu dựa vào đó lần mò lên trang chủ. Và hắn nhận được tin tức cần tìm.

“Tên: Phó bản “Đại Giang Hồ”.

1. Mô tả: Lấy bối cảnh võ lâm theo các tiểu thuyết của nhà văn Kim Dung tạo nên. Là một giang hồ loạn lạc với hơn hai mươi môn phái chính – tà riêng biệt. Ở nơi đây, người chơi có thể thoải mái vùng tay trở thành một hiệp khách thật sự.

2. Nội dung: Giang hồ tranh đấu, mình ta độc tôn.

- Phó bản “Đại Giang Hồ” được xem là một game phụ. Ở đây người chơi có tất cả các quyền lợi như ở game chính.

- Người chơi có quyền gia nhập các môn phái, phe phái yêu thích. Như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Minh Giáo, Ngũ Độc, Đường Môn,...

- Qua việc gia nhập, qua việc hoàn thành nội dung chính tuyến, qua việc hoàn thành các nhiệm vụ liên quan, các nhiệm vụ ẩn... người chơi có thể đạt được bí kíp, bí tịch, mật tịch... liên quan.

- Người chơi dựa vào khai phá của bản thân để giúp nhân vật trong phó bản trở nên mạnh mẽ nhằm thu được địa vị, quyền lợi cao hơn.

- Tất cả những gì người chơi thu gặt ở phó bản này đều góp nên một phần sức mạnh cho nhân vật tại game chính.

*Lưu ý:

- Người chơi từ 15 cấp độ mới có thể tham gia.

- Mọi chi tiết xin vui lòng gia nhập phó bản để biết rõ hơn.

- Mỗi thôn làng, thành thị đều có nơi tiếp dẫn vào phó bản “Đại Giang Hồ”.

- 9h sáng ngày 11/8, phó bản chính thức mở ra.

Chúc quý vị chơi game vui vẻ!”

Xem xong, hấn bật thốt:

- Game trong game?

...

9h ngày 11/8.

Sau khi cài đặt Auto thành công, ủy thác cho nó liên tục đánh phó bản vực sâu “Đèo gió hú” theo cách của lần vượt qua mới nhất, hấn cũng như bao nhiêu người khác, tiến thẳng vào vòng xoáy dẫn đến phó bản “Đại Giang Hồ”.

“Lần đầu vào phó bản Đại Giang Hồ, người chơi vui lòng đợi...”

Chuyển cảnh...

Hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Lần này hấn được đưa đến một căn phòng. Bên trong phòng cũng chẳng có gì đặc biệt, nói trắng ra là đơn sơ, toàn gỗ là gỗ.

- Chào mừng người chơi ID145645246786 tham gia vào Đại Giang Hồ. Vì quyền lợi của người chơi, xin người chơi ID145645246786 vui lòng đặt tên cho nhân vật mới.

Một thôn nữ - hấn nghĩ vậy, tiến đến và mỉm cười mờ lờ.

Hoàn toàn mới mẻ và không được thông báo trên trang chủ, hấn hơi giật mình. Nhưng rất nhanh hấn lấy lại bình tĩnh. Rút kinh nghiệm từ lần trước, rút kinh nghiệm từ cái lần ngu không ai bằng ấy, lần này hấn dẫn đo suy nghĩ thật kĩ cho cái tên nhân vật. Lần này người tiếp dẫn im lặng chờ đợi hấn, không như cái người kia, liên tục thúc dục hấn.

Tâm tư liên tục chuyển biến, sau vài phút hấn nói:

- Nhất Nhân Nhất Kiếm.

Cái tên này hấn vắt và suy nghĩ lắm mới nghĩ ra. Thứ nhất là bởi vì sở thích, hấn muốn trở thành một kiếm khách. Thứ hai, là bởi vì tên càng dài thì xác suất có người dùng tên này trước hấn cũng giảm thấp nhất. Thứ ba là bởi vì hấn nghĩ thông, ví dụ như ở phó bản này hấn là không thiếu người đặt những cái tên như Trương Tam Phong, Kiều Phong, Đoàn Dự,... thậm chí cả Dịch Cân Kinh, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo,... Nói chung là những cái tên không thể thông thường hơn nữa như vậy.

- Chúc mừng người chơi ID145645246786 đặt tên thành công. Từ bây giờ, người chơi ID145645246786 có tên “Nhất Nhân Nhất Kiếm”.

Sau đó, thôn nữ tiếp tục nói:

- Phó bản Đại Giang Hồ không có nhiều thủ tục rườm rà như khi mới bắt đầu vào game. Người chơi chỉ cần đặt tên rồi sẽ được đưa vào phó bản. Khi khởi đầu, mọi người chơi đều có chỉ số giống nhau. Xin hỏi ngài còn thắc mắc gì không?

Hấn lập tức đáp:

- Không còn thắc mắc.

- Vâng. Người chơi đã không còn thắc mắc. Xin đợi hệ thống chuyển cảnh.

Thiếu nữ biến mất, âm thanh điện tử lạnh lẽo lại vang lên:

“Lần đầu tiên vào thế giới Đại Giang Hồ, người chơi vui lòng đợi...”

Chuyển cảnh...

Hoàn thành...

Chúc quý vị vui vẻ!”

“Xoẹt...”

“Đình. Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm đã tiến vào thế giới Đại Giang Hồ.

Nội dung chính tuyến mở ra.

Nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên: Gia nhập môn phái.

Mô tả: Giang hồ thị phi, đen trắng khó lường. Là một người có chí tiến thủ, là một người có khát khao trở thành một hiệp khách thì có thể nào chấp nhận một cuộc sống bình dân? Vì lẽ ấy, người chơi hãy lựa chọn môn phái bản thân cảm thấy thích hợp. Xin vui lòng lưu ý, mỗi môn phái có những yêu cầu tuyển chọn khác nhau. Môn phái danh tiếng càng lớn thì những yêu cầu ấy càng khắc khe và khó đáp ứng. Xin người chơi vui lòng lựa chọn cân trọng. Địa điểm các môn phái như sau:

- Thiếu Lâm Tự: Thiếu Thất Sơn, thành Biện Kinh.

- Côn Luân Phái: Côn Luân Sơn, thành Phượng Tường.

- Cái Bang: Mỗi thành thị đều có phân đà.

...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sơ Nhập Giang Hồ (2) -

“Pặc... Pặc...”

- Đứng lại, đứng lại cho tao.

Hắn vừa đuổi theo một con hươu vừa hét to. Dù hắn hét khan cả cổ, con hươu chỉ càng chạy nhanh hơn, tóm lại là lợi chẳng thấy đâu, chỉ thấy hại trước mắt.

“Hồn hên... Hồn hên...”

Uể oải tựa vào một thân cây, hắn không ngừng thở dốc. Lại nhìn sang đằng trước, chỗ mà con hươu đã khuất bóng từ lâu, hắn tiếc hận không thôi. Lại quay sang nhìn cái hồ hắc đào thêm vào hôm qua đã được nguyệt trang bằng cỏ khô, hắn ủ rũ ngồi bệt xuống đất.

- Đúng là cái game hắc ám.

Hắn mắng nhỏ một tiếng. Hắn cũng muốn rống to cho hạ hỏa, nhưng hắn còn muốn sống nên hắn dẹp ngay cái ý định đó. Nói đâu xa, mới hôm qua có một thằng người chơi mạnh mẽ đến hết trong khu rừng này, và rồi hành động ngu ngốc ấy dẫn ra một con hổ tình, thế là kẻ xấu số về làng dưỡng sức.

- Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Mấy thằng làm game chó chết. Chúng nó có thử trải nghiệm game trước khi phát hành không? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó...

Hắn sắp điên mất. Cái game chính khó nhằn, lên cấp chậm hơn tổ tông mấy chục đời của con rùa, game chán như bọ chó thì cũng thôi đi. Mẹ nhà nó chứ, ngay cả cái phó bản để giải nhiệt cũng không nên thân.

Thì hỏi tiên sư thằng nào làm phó bản này? Đầu óc của nó có vấn đề hay là bị nước vô? Vào phó bản chẳng có đồng tiền nào, muốn đi đến các môn phái khác thì chạy bộ tới đó à? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Phó bản như cái thế giới thật, chạy tới tết Công - gô cũng chẳng tới mấy đại phái.

Thì thì không cho tiền thì cũng ừ ừ ngầm hiểu đi. Thế cái đích gì mà quanh đi quẩn lại cả cái thôn mà chẳng có NPC nào giao nhiệm vụ cho người chơi làm để kiếm tí tiền? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Ăn uống cũng cần tiền chứ chẳng nói gì cao xa? Cái thằng làm phó bản nó muốn toàn bộ người chơi đi ăn mày mới vừa lòng à? Thật là tức chết, không ăn uống thì chịu nằm co một chỗ chờ chết đói để bị trừ tiền bạc. Phó bản kiểu cái meo meo gì mà người chơi bị âm tiền bạc một đồng, tiếng than đầy trời? Ôi đêch, tổ tông cái meo meo nhà nó.

Thì thì cho rằng thiết lập là như thế đó thì cũng ừ ừ ngầm hiểu đi. Thế cái chó gì mà người chơi muốn sống sót phải liều mạng chạy vào rừng đánh quái. Đã thế trừ mấy con quái bình thường như khỉ, hươu, gà rừng... thì toàn lũ trâu bò như trần tình, hồ tình, thụ quái...? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Mười lần lên rừng đánh quái thì hết mười một lần ngậm ngùi nhìn hồn rời khỏi xác bay về làng đường sức. Thật là ức chế.

Thì thì cho rằng cái hệ thống đặt ra thì cũng ừ ừ hiểu ngầm hiểu thế đi. Thế cái xxx gì mà mấy tiểu môn phái ở lân cận cũng chẳng cho gia nhập? Nhất là cái gâu gâu gì vừa tới phân đà Cái Bang thì ngay lập tức bị đánh đuổi vì tội “giành nghề làm ăn”? Gâu gâu, gâu gâu, gâu gâu con mẹ nó... Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thế này không được thế khác cũng không xong. Tiếng kêu rên vang vọng khắp đất trời, bom quảng đạn nổ khắp cả diễn đàn mà chỉ có một câu trả lời: “Người chơi nào cảm thấy bất mãn với game Huyền Thoại thì xin đừng hao tâm tốn sức cố gắng chơi, mà hãy chuyển sang chơi game khác. Đó là quyền tự do của người chơi, nhà phát hành chỉ làm tốt phận sự của mình. Thân!” Thân con mẹ nó chứ.

Hắn vò đầu bứt tóc. Hắn trần ngạt lửa giận.

Cứ cho rằng vào rừng bị đuổi giết vô số lần, cuối cùng cũng có những người chơi rút ra được kinh nghiệm và trụ lại như hắn. Không chỉ thế, hắn và họ còn tiến thêm một bước là đào hố đặt bẫy như thế này. Nhưng mà cái meo meo, gâu gâu tiên sư mấy thằng làm game. Hắn đuổi tới đuổi lui, chờ từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, từ tối hôm trước tới tối hôm sau, hơn mấy chục con quái chạy qua đây, ấy vậy mà chẳng có con nào sập bẫy. Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thì thì bọn quái thành tinh với chỉ số IQ hơn 10.000 thì cũng ừ ừ ngầm hiểu đi. Thế cái meo gâu chó má gì mà hơn một tuần nay cái hố bẫy của hắn đã rộng hơn 10 lần mà cũng chẳng có con nào sập bẫy? Aaaaaaa... Aaaaaaa... Hắn muốn ăn tươi uống sống mấy thằng làm game, hắn muốn tới tận nhà mà chửi thẳng vào mặt mấy thằng lãnh đạo cái nhà phát hành game chết tiệt này.

Ừ thì chúng mày trâu, chúng mày bò, chúng mày trâu bò, chúng mày trâu chó, chúng mày là lũ chó chết, là bọn lợn ngu ngốc, là bọn kiến đen tao giẫm đạp hằng ngày. Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thì thì tao chỉ là một thằng người chơi ngu ngốc, còn bọn làm game chúng mày là thần phật, là tiên nhân chín lần chín là năm trăm sáu mươi tám ngàn phép thuật bất tử trường sinh; cứ mặc định là ừ ừ ngầm hiểu đi. Nhưng mà ngầm hiểu cái meo meo, cái gâu gâu, cái shit bọn nhà chúng mày chứ. Tao là tao ức chế lắm rồi.

Rốt cuộc, lửa giận thiêu cháy cả thân thể và tâm hồn hắn, hắn ngửa mặt rống giận:

- Aaaaaa... Bọn làm game chó chết. Bọn chết tiệt chúng mày. Tao muốn băm thây xéo thịt từng đứa một. Tao muốn giết tất cả chúng mày. Bọn chó chết, lũ bại não, bọn căm thù, lũ giun bọ. Aaaaaa...

“Xoẹt...”

Một đạo màu xanh lục bay qua chỗ hắn. Và hắn nhận được tin báo của hệ thống.

“Người chơi đã bị Trần tình giết chết. Số tiền bị mất là hai ngàn lượng. Hiện tại số tiền người chơi có là âm 154 lượng vàng 23 ngàn lượng.

Vì người chơi đã chết. Hệ thống sẽ tiến hành hồi sinh người chơi tại làng tân thủ. Xin vui lòng chờ một giây chuyển cảnh.

Chuyển cảnh bắt đầu...

Hoàn thành!

Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

Đứng ở làng tân thủ, hắn không ngừng gầm thét:

- Chơi game vui vẻ cái ###@## chúng mày. Chơi con mẹ nó vui vẻ. Aaaaa...

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sơ Nhập Giang Hồ (3)

Quảng thời gian đen tối vẫn còn kéo dài. Cho đến cuối cùng, hắn quyết định chạy bộ từ làng tân thủ đến núi Võ Đang. Hắn quyết tâm phải tới đó cho bằng được. Đói thì hái trái dại ăn, hoặc ăn nhờ những người nông dân tốt bụng. Hắn không tin hắn đi mãi mà không đến.

...

Ròng rã 2 tháng trời gian khổ vất vả vắt vẻo đầu đường xó chợ. Trời không phụ lòng người, hắn rốt cuộc tới nơi cần đến.

Quần áo tả tơi, râu ria xồm xoàm, tóc tai ngổn ngang. Bộ dáng ăn xin chính hiệu. Ngẩng mặt nhìn con đường đông người, hắn gia nhập vào đó, cùng họ tiến lên núi Võ Đang.

Vừa đến trước cổng chào, chỉ kịp nhìn vô số ăn mày giống như hắn chen chúc khắp nơi, hắn đã nghe một giọng quát lớn:

- Im lặng, im lặng... Đừng ồn ào, cũng đừng gây mất trật tự.

Dòng người náo nhiệt thoáng chốc trở nên yên tĩnh. Dĩ nhiên rồi, qua bao nhiêu cực khổ mới đến được nơi này, chẳng ai muốn bị đuổi đi cả.

Khi thấy tiếng ồn đã giảm nhiều, vị đạo sĩ với chiếc áo lam có thêu hình trận đồ bát quái trước ngực hài lòng nói tiếp:

- Tất cả nghe đây. Thứ nhất, Võ Đang chúng ta không tuyển ăn mày, đệ tử Cái Bang xin vui lòng rời đi.

Vừa nghe câu đầu tiên, những người chơi trải qua những tháng ngày hắc ám, lam lũ sâu kín thờ dài. Có kẻ lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Có phải bọn tao muốn thế đâu. Đang yên đang lành, trừ cái bọn muốn gia nhập Cái Bang thì ai lại muốn đi làm ăn mày?”

- Thứ hai, hiện tại Võ Đang không có nhu cầu tuyển thêm đệ tử. Những ai đến xin gia nhập phái Võ Đang xin vui lòng rời đi.

Lần này đến phiên hắn cắn răng chửi rủa: “Rời đi cái meo meo. Bỏ bao nhiêu công sức tới đây để rồi quay về à?”

Tất nhiên cũng có nhiều người có cùng suy nghĩ với hắn, họ đều tiếp tục ở lại. Tuy nhiên, một số thành phần “không phải ăn mày” đã rời đi. Nhìn cái lũ “lịch sự” ấy rời đi, hắn mắng to trong lòng: “NPC, NPC con mẹ chúng mày. Cút, cút đi, cút!”

Khi không ai rời đi nữa, vị đạo sĩ tiếp tục nói:

- Thứ ba, Võ Đang đang cần khoảng 500 người hầu, người làm việc vặt như nấu ăn, trồng rau, nuôi gia súc, xây dựng phòng ốc...

“Xôn xao... Xôn xao...”

Nghe vậy, ở bên dưới bắt đầu bàn tán.

Cho dù làm người hầu hay làm việc vặt thì đều có cơ hội tiếp xúc với võ công phái Võ Đang. Nếu am hiểu một chút, có thể thông qua đệ tử phái Võ Đang mà trao đổi lấy thứ mình cần. Còn nham hiểm thì trà trộn vào rồi trực tiếp giết người cướp của. Tuy rằng cái phương pháp này độ khả thi không lớn lắm.

Thậm chí những kẻ tài cao thì lập ra cái âm mưu kinh thiên cứu đất bí tịch, bí kíp phái Võ Đang cũng không phải là không thể nào. Nói chung là có bước vào thì mới có thể suy nghĩ và làm tiếp những bước tiếp theo.

Thế nên, những người còn lại vẫn dậm chân tại chỗ, không ai rời đi.

Vị đạo sĩ thấy thế, mỉm cười nói tiếp:

- Phái Võ Đang sẽ không để các ngươi làm không công. Đầu tiên, việc ăn ở của các ngươi, phái Võ Đang sẽ chăm lo chu toàn. Về phúc lợi, các ngươi sẽ được phái Võ Đang truyền thụ trụ cột kiếm pháp. Đừng mơ tưởng hảo huyền, trụ cột kiếm pháp chỉ đơn giản là những động tác cơ bản của người cầm kiếm như chém, đâm, phách, xoay người...

“Trụ cột kiếm pháp thì làm được cái gâu gâu gì. Đại phái mà keo kiệt đến chảy nước” - Hắn mặc niệm khinh bỉ.

- Được rồi. Ở đây có khoảng bốn trăm người. Nếu tất cả đều quyết định cống hiến một phần sức lực cho phái Võ Đang thì Võ Đang chúng ta chào mừng các ngươi. Nào, hãy theo ta, ta và các sư đệ sẽ sắp xếp công việc và nơi ăn ở cho các ngươi.

...

Lại hai tháng nữa qua đi, phái Võ Đang vẫn không có tiến hành thu nhận đệ tử. Người chơi bắt đầu ngoảnh mặt quay lưng với phái Võ Đang.

Hắn vẫn đang chìm trong cái sinh hoạt bị nhiều người mỉa mai và coi thường với biệt danh: “Kẻ sai vặt phái Võ Đang”. Từ sáng đến chiều, hắn phụ trách tưới nước, bón phân, bắt sâu cho một mẫu rau xanh. Đến tối, hắn và những gã cùng cảnh ngộ được tự giác tiến đến trước cổng chào phái Võ Đang để được truyền thụ trụ cột kiếm pháp.

Được một đại phái truyền thụ võ công hẳn là rất vui mới phải. Nhưng họ chẳng có người nào vui nổi. Mấy thằng đệ tử phái Võ Đang chết bầm chỉ mất có 3 ngày là “truyền thụ” xong tất tần tật cái gọi là trụ cột ấy. Trụ cột đến nổi mà nó thành trụ nhà luôn rồi.

Chỉ sau một tuần, nhiều người bắt đầu hối hận, nhiều người cũng chán nản rời đi. Số lượng người chơi ở lại phái Võ Đang bắt đầu giảm dần, nhưng số còn lại vẫn sống chết không đi. Hắn cũng như họ, tuy rằng hắn không phải tài cao nhưng mà hắn gan lỳ.

Thời gian cứ thế trôi đi, cho tới 2 tuần trước, các phái khác ào ạt tuyển nhận đệ tử. Nhiều người chơi được thu nhận, nhóm người đó nhận được bí kíp, nhận được mật tịch. Bọn họ còn được môn phái đặc biệt bồi dưỡng bằng tiền và đan dược hằng tháng. Bọn họ bắt đầu chuỗi ngày đáng mơ ước, bắt đầu thực sự xông xáo giang hồ.

Nhờ ơn của họ, diễn đàn trở nên nóng phòng tay. Lượng tin tức khổng lồ từ họ như con lũ quét ầm ầm đánh tan tâm lý đen tối một thời “chết đói vì không có gì để ăn và liên tục âm tiền”.

Và nhờ ơn của họ, số lượng người chơi ở lại phái Võ Đang giảm mạnh. Không ai muốn ở lại một phái mà không có hi vọng, hoặc hi vọng quá nhỏ nhoi. Thà rằng họ gia nhập phái khác, tuy rằng trễ một chút, nhưng so với bọn đầu đất vẫn tiếp tục ôm lấy phái Võ Đang thì họ đã bắt đầu cuộc hành trình hiệp khách sớm hơn quá nhiều. Thà rằng bây giờ họ gia nhập tiểu phái, sau này khi phái Võ Đang tiến hành thu nhận đệ tử, họ có thể có khả năng quay về còn hơn sống ngu ngơ qua ngày. À không, là sống làm việc không công qua ngày.

Ai rời đi thì cứ rời đi, bọn đầu đất mà họ gọi vẫn cứ ở lại. Trong số những kẻ đầu đất ấy, có sự góp mặt của hắn.

...

Một tháng sau, hắn tạm thời rời khỏi mẫu rau xanh, mặc định auto tự động làm việc và quay về game chính bởi vì nhiệm vụ chuyển chức đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đệ Nhất Mỹ Nam

“Dùng...”

Một bộ móng vuốt sói đập thẳng xuống lớp nham thạch cứng rắn dưới mặt đất.

Hắn vừa thở hồng hộc vừa lăn qua trái tránh né.

- Nhân loại vô sỉ, nhận lấy cái chết.

Tên Người Sói hét lớn rồi phát động kỹ năng “Cẩn giết”.

Hắn còn chưa kịp làm ra phản ứng thì đã nhận trọn đòn này.

“-142”

“Người chơi đã bị Người Sói Win Knight giết chết. Số kinh nghiệm bị mất là 12.000, số tiền bị mất là 85 đồng. Hiện tại số tiền người chơi có là 0 đồng.”

“Xoẹt...”

Hắn được “đưa tiễn” về địa điểm hồi sinh của “Thung lũng ác mộng”.

Hắn buồn bực ngồi bệt xuống đất và bắt chéo chân. Tạo dáng của hắn cứ như một kẻ “có vấn đề”. Mọi người chơi xung quanh tự giác tách xa hắn ra.

“Có lẽ muốn làm nhiệm vụ chuyển chức phải lập tổ đội, chứ làm một mình thì chẳng xong.” – Hắn hận hận nghĩ đến 2 lần bị boss Người Sói giết chết.

Bỏ hơn gần 5 tiếng vượt qua hai con boss phụ, để rồi đến con boss cuối cùng kia lại bị chết oan chết uổng. Như vậy làm sao mà không ức chế được? Chết lại còn bị trừ kinh nghiệm và tiền, thảm cảnh đó khiến hắn không có can đảm đi thử thêm một lần.

Đúng lúc này, tại địa điểm hồi sinh cũng có một tên người chơi bước ra. Vâng, gã đó là một mỹ nam với khuôn mặt lạnh. Mẹ nó, con trai mà có gương mặt tròn bầu bĩnh, thêm 2 cái má lúm đồng tiền và một làn da trắng bóc. Móa, kiểu này chắc gái theo nhiều lắm đây. Hắn nhìn về phía gã nọ chẳng mấy thân thiện, còn trong lòng thì nghĩ ngợi linh tinh.

Vừa ra khỏi trụ hồi sinh, gã mỹ nam ấy rất tự nhiên vuốt tóc và chỉnh lại những sợi tóc mất trật tự. Rồi gã thản nhiên phui quần áo. Sau đó, gã lấy ra một cái gương, soi đi soi lại mà ngắm nghía để tiếp tục công cuộc vĩ đại đang làm.

Nhìn thấy tình cảnh này, hấn cảm thấy như hết cả mộng. “Mèn ơi, thằng này gay chắc luôn. Không biết làm ăn được con mẹ gì không mà quồn vãi ra. Rảnh rồi sinh nông nổi chắc luôn.” – Hấn âm thầm đổ lên đầu thằng đó một đồng nước bẩn.

Gã đó mất một thời gian khá dài để hoàn thành công việc dị hợm này. Đến khi gã nhìn về xung quanh thì chỉ còn mỗi hấn vẫn ngồi ở đó. Gã mỉm cười bước về phía hấn và nói:

- Này you, you cũng làm nhiệm vụ chuyển chức hả? Tổ đội không cung?

“Móa thằng gay này. Sao mày không đặt tên là “Đệ Nhất Gái Lầu Xanh” đi. Đệch, tránh xa bố ra, bố không có bị gay.” – Hấn thô tục rên rĩ trong lòng.

Dù có hơi sợ hãi và cảm thấy tê dại nơi trái tim, nhưng hấn vẫn trả lời theo phép lịch sự tối thiểu:

- Cảm ơn ý tốt của bạn. Nhưng mình vẫn chưa có ý định lập tổ đội.

Nhận được câu trả lời của hấn, gã vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Xin giới thiệu, mình là “Đệ Nhất Mỹ Nam”, mình rất vui nếu có thể add friend với you.

“Nhắc nhở: Người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” đưa ra yêu cầu kết bạn, xác nhận hay hủy bỏ?” – Âm báo điện tử vang lên.

Hấn quặp môi bỏ ra 2 chữ:

- Xác nhận.

“Đinh. Chúc mừng người chơi “Đùng Cắt Ngang” và người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” đã trở thành hảo hữu.”

Hấn tự cắn răng ở trong lòng, không ngừng gào to: “Mẹ nó, cái thằng biến dị này. Tao là tao chọn xác nhận theo phép lịch sự thôi, chứ bố đểch có thèm dính lú gì tới mặt mày nhè thằng cò hỏ. Tốt nhất đừng có bám theo tao là được, cũng đừng có lôi kéo tao gia nhập thế giới thứ 3. Nếu không bố không ngại cho mày thấy hối hận là như thế nào”.

Thực tế hấn chính là một kẻ dở hơi. Hấn ghen ghét cái vẻ bề ngoài trời sinh của gã kia. Vì thế bao nhiêu ý nghĩ tệ hại hấn đều dội lên đầu gã.

Hấn còn ghét cay ghét đắng cái lũ bất nam bất nữ như thế này. Cứ nhìn mấy thằng thái giám trong phim là đã thấy sồn gai ốc, đừng nói chi là việc nghĩ đến cái lũ đánh kiếm với nhau mỗi khi đêm về như vậy.

Hấn còn nhớ rõ kỉ niệm khó quên hồi cấp 2. Đó là năm hấn học lớp 8. Có 2 thằng con trai vì muốn gây chú ý, vì muốn thu hút ánh mắt của mọi người, và vì muốn được nổi tiếng, kể cả vì cái lộn gi ở trong đầu chúng hấn cũng không rõ, thế là 2 thằng đó tự nhận mình là bê đê. Cứ mỗi 15 phút ôn bài đầu giờ, chúng lại uốn éo lắc mông rồi giả giọng con gái dễ dãi ông ẹo này nọ. Thế nhưng chúng nó vẫn chưa thấy thỏa mãn, cho nên đến tháng sau, chúng nó còn cố tình khoe quần sịp đỏ, sịp vàng, sịp xanh, sịp đủ màu, sịp hỗn hợp... Giả như đến đó rồi dừng thì hấn còn có thể xem chúng còn một tí bình thường. Đáng tiếc chúng nó còn ôm nhau hôn hít, sờ mó, vỗ mông nhau bành bạch... Mẹ nó, vốn dĩ hấn cũng không quá ác cảm với cái thế giới thứ 3. Nhưng bởi vì ảnh hưởng quá nặng từ 2 thằng mất dạy ấy mà cho đến bây giờ hấn nhìn những người đó với ánh mắt kinh tởm và buồn nôn.

Thời gian dần trôi, không hiểu vì sao ở nơi đây chỉ còn lại hấn và gã. Không thấy đứa nào khác lui tới, cũng chả có ma nào bị chết rồi được hồi sinh tại đây. Với ý định chờ đợi rồi lập tổ đội với người khác, nhưng chờ mãi không có bóng hình nào khác, hấn bắt đầu nguyên rủa.

Vì thế mà ở nơi đây lại là một khung cảnh mười phần ỷ vị. Một thằng người chơi tướng mạo bình thường ngồi bệt dưới đất với khuôn mặt chán chường và uể oải, lâu lâu lại tiến hành chửi tục. Còn phía đối diện, một mỹ nam rảnh hết cả trứng đứng đó vuốt tóc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lập Kỳ Ra Đòi

Hấn nhứt chỉ xoay đi xoay lại, hấn xoắn xít không biết nên làm thế nào cho tốt. Thời gian cứ trôi qua mà mãi ngồi chơi như thế này thì không ổn. Không khéo bị bọn trâu bò đằng trước bỏ càng ngày càng xa. Thế này chắc hấn sẽ thành con gà của game Huyền Thoại mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hấn nhắm mắt liều mình.

“Người chơi gửi lời mời lập đội đến “Đệ Nhất Mỹ Nam”. Xác nhận hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

Tên kia kinh ngạc nhìn sang phía hắn. Sau đó gã mỉm cười bước tới. Còn hắn thì khổ sở trong lòng. Thôi, đã lỡ trèo lên lưng hổ thì chơi luôn cứ ngại con meo meo gì.

“Móa, đàn ông phải giữ vững phong độ của mình mới được.” – Hắn tự an ủi bản thân.

“Đình! Người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” xác nhận tham gia vào tổ đội. Xin hai người chơi thảo luận tên đội. Trong vòng 10 phút nếu tổ đội không có tên thì ngay lập tức tổ đội đó sẽ bị hủy. Xin trân trọng thông báo!”

Đối với Đệ Nhất Mỹ Nam, gã có thể hiểu được phản nảo vì sao thằng bé Đưng Cắt Ngang từ chối lời mời của gã cũng như không tự lập đội từ đầu. Gã là một người từng trải, thế sự cuộc đời đối với gã vốn đã đen bạc như thế rồi. Bao nhiêu người khinh bỉ cái bộ dáng của gã đến chính gã còn không rõ. Bao nhiêu lần gã bị người ta xem thường mà châm chọc đến chính gã gã cũng không nhớ hết. Dù mọi người ghê lạnh, dù dòng đời xô đẩy, gã vẫn là chính gã. Ngoài đời cũng vậy, trong game cũng thế, gã sống với chính con người thật của mình. Được làm chính mình, gã hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn tự tin, hoàn toàn vui vẻ.

Cho dù đôi lúc gã sẽ gặp những tình huống như xưa cũ, cho dù đôi khi gã bắt gặp những con người có thái độ tương tự nhau như thế này. Thế nhưng gã không chút phật lòng, gã không chút khó chịu, gã không bởi vì thế mà buồn rầu. Gã sống với bản tâm, gã là chính mình, chỉ như thế gã đã rất vui vẻ và thỏa mãn rồi. Gã không ước ao gì khác quá xa vời.

Lần đầu gặp gã, đa phần mọi người đều không có thiện cảm với gã, đa phần mọi người đều không muốn kết bạn với gã, đa phần mọi người đều cố gắng tránh hắn càng xa càng tốt. Tuy nhiên gã tin tưởng khi mọi người tiếp xúc với gã nhiều hơn, mọi người sẽ hiểu gã, mọi người sẽ không còn ác cảm với gã nữa. Vì... gã cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi. Vì... gã cũng như mọi người, gã không có gì khác biệt cả.

Cái người chơi Đưng Cắt Ngang với gã cũng như thế, có thể vì hoàn cảnh mà hắn mời gã cùng làm nhiệm vụ chuyển chức. Nhưng mà rồi mọi chuyện cũng sẽ đâu vào đấy. Hắn rồi cũng sẽ nhận ra ưu điểm của gã, hắn rồi cũng phát hiện gã vốn bình thường như mọi người, hắn rồi cũng sẽ có suy nghĩ khác, qua đó hắn sẽ có những hành động tích cực hơn. Gã tự tin như vậy, gã tin chắc như thế, gã cũng có phần mong chờ có thêm một người bạn mới.

Gã cũng nhận được tin nhắc nhở của hệ thống. Nên gã tiến tới, mỉm cười nói:

- Người là đội trưởng, vì thế người phải nghĩ cái tên cho tổ đội đi.

Hắn khổ sở bứt tóc mà than:

- Khó lắm, ta dốt mấy vụ này lắm cơ.

Gã trầm tư rồi nói:

- Thế lấy tên “Biệt Đội Cắt Ngang” được chứ?

Rồi cuộc trò chuyện giữa 2 thành viên đầu tiên của đội diễn ra xoay quanh cái tên tổ đội:

- Không được, dù ta là tổ trưởng, nhưng lấy tên nhân vật của ta vào đó thì nó hơi kì kì.

- Vậy “Tổ Đội Anh Hùng”, ok chứ?

- Tên tổ đội đã có người khác đăng kí rồi.

- “Long Thần”?

- Có người xài rồi.

- “Light And Dark” thì sao?

- Cũng có người sử dụng rồi.

- “Tiềm Long”??

- Có người dùng luôn rồi.

...

7 phút trôi qua vẫn chưa xong việc đặt tên cho tổ đội, hắn ngồi vắt vẻo dưới nền đất mà suy nghĩ.

Ở bên cạnh, gã Đệ Nhất Mỹ Nam cũng bực mình không kém.

Người ta lập đội từ lúc mới vào chơi game, còn hai thằng này thì qua hơn 6 tháng mới bắt đầu lập tổ đội, mới bắt đầu quy trình đặt tên tổ đội. Vì cái nguyên nhân chậm trễ có hơi vô lý cho nên bao nhiêu tên hay đều bị người khác lấy đi, chỉ còn mấy cái tên cực độc, cực lạ ít người biết tới mới chưa được sử dụng.

8 phút trôi qua, không phải tên dở bị hai thằng tự bác bỏ thì cũng là tên đã được sử dụng.

9 phút trôi qua, cũng không khá hơn tí nào, mọi sự vẫn giậm chân tại chỗ. Cả hai thằng đều bắt đầu cuống quýt.

9 phút 45 giây trôi qua, hệ thống đưa ra nhắc nhở: “Quy trình đặt tên tổ đội còn lại 15 giây, đội trưởng xin vui lòng xác nhận tên của tổ đội. Sau 15 giây nữa mà vẫn chưa có xác nhận tên tổ đội, thì tổ đội mới sẽ lập tức bị hủy bỏ. Xin tổ đội người chơi lưu ý.”

Cuối cùng, khi gần hết hạn, hấn gào to:

- Xác nhận tổ đội mới có tên: “Lập Kỳ”.

“Hệ thống xác nhận. Tổ đội mới do người chơi Đùng Cát Ngang làm đội trưởng, hiện tại chỉ có một đội viên là Đệ Nhất Mỹ Nhân. Từ đây tổ đội này có tên là Lập Kỳ.”

Nhận được tin báo của hệ thống, gã kỳ quái hỏi hấn:

- Tổ đội Lập Kỳ?

Nhận được ánh mắt u oán ấy, hấn cười gượng:

- A ha ha... Vì gấp gấp quá nên chọn đại ấy mà. Không ngờ là chưa ai dùng.

Nghe hấn nói thế, gã thất vọng thở dài:

- Thế nhưng mà cái tên chẳng có ý nghĩa gì cả. Chẳng lẽ nguoi tên Lập? Mà ta cũng đâu có tên Kỳ?

Hấn lắc đầu, rồi nói với giọng thất lạc:

- Không, không phải vậy. Vì mọi người hay gọi ta là kẻ lập dị, mà ta thấy nguoi là một người kỳ lạ. Thế nên ta lấy hai chữ đầu ấy gộp lại ấy mà.

- ...

Gã im lặng hồi lâu rồi tiến tới vỗ vai an ủi hấn:

- Nguoi đã rất cố gắng. Cái tên cũng rất độc và lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: loli Ngực Bự

Trong một hang động tối đen với vài ánh sáng leo lét, nhìn về Đệ Nhất Mỹ Nam, hấn rít lên:

- Nguoi nhìn boss làm gì thế? Đánh nó đi chứ.

Đệ Nhất Mỹ Nam đáp lại một câu làm hấn đứng hình:

- Nhạc sĩ tập sự không có chiêu công kích, chỉ có chiêu phụ trợ với không chế mà thôi.

Nhảy lên trên đầu boss dùng Bản Hạ, hấn mắng to:

- Làm thế quái nào lại vũng hổ như vậy. Chỉ có chiêu phụ trợ với không chế thì một kẻ cô độc như chú làm sao mà lên cấp thế hả?

Đệ Nhất Mỹ Nam thông dong đưa cây tiêu lên miệng, thổi một hơi, thả ra chiêu Tạt Kỳ Gây Choáng rồi nói:

- Thông thường thì mình mua thuốc độc từ cửa hàng rồi đứng từ xa ném nó vào quái, rồi chờ quái chết là được.

Hấn dẫn boss chạy quanh, thờ hớn hên mà hỏi:

- Thế khi gặp boss thì đánh thế nào?

- Tránh ra.

Bỗng nhiên Đệ Nhất Mỹ Nam hét lên và văng về phía boss Người Sói một chai chứa chất lỏng màu lục. Chai thủy tinh đựng vào người boss thì vỡ tung, chất lỏng màu lục dội hết vào thân thể boss. Lập tức, Đệ Nhất Mỹ Nam thổi một khúc Tạp Âm Độc Hại.

“-110”

“-110”

Nhìn thương tổn trên đầu boss, Đệ Nhất Mỹ Nam rất tự nhiên mỉm cười trả lời:

- Thì mua độc được tốt hơn là được. Và lại mình còn có chiêu Tạp Âm Độc Hại này mà. Khi... Chiêu này kết hợp với độc được là tuyệt phối.

Hắn nhảy lên dùng Bắn Hạ rồi nói:

- Mang nó thả lên kênh đội xem thử chiêu đó thế nào.

- Ok baby.

Đệ Nhất Mỹ Nam thổi một khúc Tạp Kỳ Gây Choáng rồi đưa chiêu thức Tạp Âm Độc Hại lên kênh đội.

“Tạp Âm Độc Hại (Nghề nghiệp: Nhạc sĩ – Loại: Sóng Âm, Vô – Bán kính tác dụng: 5 mét trở lại): Một khúc nhạc bình thường, vô vị, tẻ nhạt không có tác dụng gì. Thế nhưng hãy thử ném thuốc độc vào đối phương và biểu diễn nó xem sao. Sẽ có bất ngờ lớn đấy!

Trạng thái hiện tại: Đã kích hoạt.

Kích hoạt: Khúc nhạc nhiễu loạn tâm thần làm độc tố phát tác nhanh gấp mười lần.

Loại độc được sơ cấp cấp trung dẫn đến phát sinh dị biến sau khi biểu diễn khúc nhạc: Mỗi giây đối phương giảm 10 máu do độc được + 100 máu do ảnh hưởng của khúc nhạc. Ảnh hưởng của khúc nhạc duy trì 30 giây.”

Nhìn thấy thông tin chiêu này, hắn giật mình. Phải biết hiện tại cấp độ của hắn là 20, hắn có 121 điểm máu, nhưng mà khi trúng độc mà dính phải chiêu này thì hai giây sau là chết rồi.

Chiêu này đánh boss thì sướng phải biết. Tấn công vật lý cơ bản của hắn cũng chỉ mới 50 – 53 điểm, đánh một đòn bình thường thì quái chỉ mất nhiều đó máu, đánh boss thì tùy con mà lại giảm tiếp xuống vài điểm, như hiện tại hắn bắn thường thì boss chỉ mất có 45 điểm máu. Trong khi đó cái chiêu Tạp Âm Độc Hại kia có nhìn phòng thủ vật lý hay phòng thủ ma pháp của boss đâu? Cứ mỗi 30 giây, boss mất 110 máu, xem ra gấp gần 2.5 lần một đòn đánh của hắn. Đó là chưa kể hắn không thể mỗi giây bắn ra một mũi tên, vì hắn còn phải né boss nữa mà. Thế nhưng cái chiêu này làm boss mỗi giây mất 110 máu, thật là kinh khủng.

Boss đã thế thì đi đánh nhau sướng phải biết. Có khi làm trùm game cũng nên.

Vậy nhưng hắn rất nhanh tỉnh táo lại. Chiêu này cũng không phải quá thần kỳ như thế. Thứ nhất, phải xài thuốc độc phối hợp, mà thuốc độc hiện nay chỉ có bán ở cửa hàng tạp hóa. Vậy là muốn đánh nhau hay giết boss phải tốn một đồng tiền mua thuốc độc cái đã. Cho tới hiện tại, game Huyền Thoại vẫn chưa mở cửa cho quy đổi tiền thật thành tiền game. Thế nên đến bây giờ, tiền game vẫn là đánh quái mà ra, nghĩ sơ sơ cũng thấy tiền game quá quý rồi. Thứ hai, đối phương phải dính thuốc độc. Như vậy trừ những tên gà mờ chưa biết cộng thêm những con boss trí tuệ thấp như con boss trước mặt đây thì ai mà ngu để cho dễ dàng bị đối thủ gây độc vào người? Thế nên mọi chuyện cũng không phải đơn giản.

Rất nhanh hắn vứt bỏ tất cả những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu mà tập trung đánh boss.

Dần dần hắn và đồng bạn Đệ Nhất Mỹ Nam phối hợp ngày càng thuần thục và ăn ý. Một tên phụ trợ, một tên chủ công. Hắn chuyên dẫn boss chạy vòng quanh, mỗi khi boss sắp dùng kỹ năng, đồng bạn hắn lại sử dụng Tạp Kỳ Gây Choáng cắt đứt.

Hai người cứ thế phối hợp.

Thời gian trôi qua, phó bản cũng đi đến chung kết.

“Giết chết Boss Người Sói Win Knight cấp 22, nhận được kinh nghiệm 500.000.”

“Giết chết Boss Người Sói Win Knight cấp 22, nhận được 1 vàng 12 bạc.”

“Đánh giá mức độ hoàn thành phó bản.

Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn: 0

- Tổng lượng máu đã mất: 0

- Thời gian vượt qua phó bản: 7 giờ 2 phút 3 giây.

Đánh giá: 119/120. Mức độ: SSS.

Kinh nghiệm nhận được: 1.500.000

Chất lượng quà tặng: Xuất sắc.

Hiện tại có thể chọn được 1 trong 6 hộp quà may mắn. Xin vui lòng xác nhận hộp quà muốn nhận hoặc đưa tay chạm vào hộp quà muốn nhận. 10 giây lựa chọn bắt đầu.

Lần đầu nhận quà, nhắc nhở: Sau thời gian 10 giây mà người chơi không lựa chọn, hệ thống tiến hành tự chỉ định người chơi nhận được hộp quà đầu tiên.”

Trước mặt hắn xuất hiện 6 cái hộp màu nâu đỏ có vô số đường vân xen kẽ. Hắn ngạc nhiên thì thào:

- Xem ra phó bản này khác những phó bản khác.

Đệ Nhất Mỹ Nam ở bên kia cười trừ:

- Xem ra người ít đọc tin tức trên diễn đàn nhỉ? Đây là phó bản chuyển chức. Khi mở hộp quà phó bản chuyển chức sẽ nhận được một món đồ chức nghiệp ngẫu nhiên thuộc bộ đồ của chức nghiệp đó và vài thứ bình thường khác. Theo thông tin thì một bộ đồ chức nghiệp gồm 6 món và chia thành ba đẳng cấp khác nhau tương ứng với các mức độ của phó bản là: Bình Thường, Anh Hùng và Huyền Thoại. Nghe là hiểu chỉ số cơ bản của 3 loại bộ đồ đó khác nhau một trời một vực rồi, chứ đừng nói chỉ đến các thuộc tính ẩn.

Nghe vậy, hắn đưa tay chạm vào hộp quà số 2. Ngay tức thì âm thanh nhắc nhở vang lên:

“Người chơi Đùng Cắt Ngang nhận được:

1. Áo thun “Loli Ngực Bự”: (Bộ - Chức nghiệp: Triệu Hồi – Loại: Bình Thường)

- Phòng thủ vật lý: 12

- Phòng thủ phép thuật: 10

- Máu thêm vào: 10

- Thuộc tính ẩn:

+ Quái vật triệu hồi nhận thêm sức tấn công: 5 (Kích hoạt khi thu thập được 2 món “Loli Ngực Bự”).

+ Khí công thêm vào: 20 (Kích hoạt khi thu thập được 4 món “Loli Ngực Bự”).

+ Máu thêm vào: 35 (Kích hoạt khi thu thập được 6 món “Loli Ngực Bự”).

2. Hai túi vàng hoàng kim: Mở ra nhận được số vàng giết boss.

3. Một bột cường hóa (thường).”

Hắn quay sang nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam, hỏi đầy hứng thú:

- Một bộ đồ bộ chỉ có 3 thuộc tính ẩn thôi à?

Đệ Nhất Mỹ Nam lắc đầu:

- Không. Theo thông tin nhận được từ các đội đánh qua phó bản mức độ Anh Hùng thì đồ bộ Anh Hùng có 5 thuộc tính ẩn. Như thế cho nên suy đoán được nhiều người chấp nhận nhất đó là đồ bộ Huyền Thoại có 7 thuộc tính ẩn.

- Loại bộ đồ cao cấp hơn thì hơn bộ đồ cấp thấp liền kề nó 2 thuộc tính ẩn? Suy đoán này được nhiều người chấp nhận cũng phải thôi.

“Phó bản Người Sói Win Knight kết thúc. Bắt đầu chuyển cảnh.”

“Xoẹt...”

Đứng ở trước cửa hang động phó bản Người Sói Win Knight, hắn mỉm cười nói:

- Xong nhiệm vụ rồi, ta còn phải về trả nhiệm vụ, chúng ta tạm thời chia tay ở đây.

- Hi hi... Tớ cũng vậy. Khi khác gặp lại.

- Ok, bye bye.

Lựa chọn giải tán tổ đội xong xuôi, hắn lấy từ trong túi ra một cái quyền trục hồi thành sau đó xé rách.

“Xoẹt...”

Nhìn cái làng Koha quen thuộc, hắn cười cười bước tới chỗ trưởng thôn.

- Cái gì, nhiệm vụ chưa xong? Phải đi tới Cảng Gió làm thêm nhiệm vụ?

Hắn đau nhức gào thét.

Vị trưởng thôn cười gượng làm lành:

- Dừng sĩ, bình tĩnh đã nào. Nhiệm vụ chuyển chức nào có đơn giản như vậy. Được rồi, đây là thư tiễn cử ngài đến trưởng trấn Cảng Gió.

Hắn nhăn mặt, đầy tức tối mắng nhỏ:

- Mẹ nó, đánh xuyên cái phở bản Người Sói Win Knight mất hơn 7 giờ mà kêu đơn giản. Khi thật.

Hắn bực bội mở ra chế độ trò chuyện kênh bạn bè nói chuyện.

Nhìn tên kia vừa hi hục chạy vừa quay lại nhìn hắn, hắn bắt đầu hỏi:

- Này nhạc sĩ tập sự, lão trả nhiệm vụ chuyển chức xong chưa?

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

Góc trái màn hình hiện lên dòng chữ xanh lam của hắn. Hiển nhiên câu nói của hắn biến thành dòng chữ.

“Khoa học kĩ thuật trong game phát triển kinh thật.” – Hắn âm thầm suy nghĩ.

[Bạn] - [Đùng Cát Ngang]: Này nhạc sĩ tập sự, lão trả nhiệm vụ chuyển chức xong chưa?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Mới trả xong nhiệm vụ vừa rồi. Trưởng thôn kêu đi qua Cảng Gió nhận tiếp nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn hai.

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Đệch, thế sao ta trả nhiệm vụ, lão ấy chỉ nói đơn giản là qua đó nhận nhiệm vụ mới? Mẹ nó, lão già chết toi này.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Do ăn ở cả thôi.

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Mẹ kiếp. Bớt nói nhảm. Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Vấn đề này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là do tớ đẹp trai nhất thế giới rồi.

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Bớt tự kỳ. Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Ồ hay cái tên này, nói thật còn không tin thì còn nói gì nữa??

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Đệch, bớt vớ vẩn đi được không? Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Haiz... Thì đó, nói rồi còn gì. Thứ nhất là do ăn ở. Không nghe câu người tốt có tốt phúc hay sao? Thứ hai chính là vẻ bề ngoài anh minh thần võ của ta khiến cả nam lẫn nữ, cả trẻ lẫn già đều phải cúi đầu khâm phục và chấp nhận là fan trung thành nhất.

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Cái định mệnh. Thăng hãm, đi chết đi.

Hắn âm trầm tắt chế độ trò chuyện kênh bạn bè.

Do ăn ở? Có ma mà tin.

Do vẻ đẹp bề ngoài? Khùng nặng.

Lập tức đưa ra 2 kết luận đó, hắn nhanh chân hướng về bản đồ Khu rừng gào thét. Tất cả cũng bởi vì muốn qua Cảng Gió ít tốn tiền nhất thì chỉ có cách chạy bộ đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trận Chiến Chuyển Chức (1)

Tối hôm sau.

- A, người được lão già Xies Zhang giới thiệu qua đây?

Trưởng trấn Cảng Gió vuốt chòm râu bạc, mở ra lá thư tiến cử, đọc qua rồi hỏi.

“Rõ ràng là thế mà. Có gì phải hỏi lại?” – Hấn liú lười oán thăm.

Nặng ra một nụ cười thân thiện, hấn xác nhận:

- Vâng, con được trưởng làng Koha giới thiệu tới đây.

Hấn đổi tính? Trở nên tốt hơn? Biết ăn nói lễ phép với NPC hơn?? A ha ha ha... Nằm mơ đi thôi, chẳng qua là hấn không muốn ăn thiệt thòi như lần trước nên lần này hấn “bắt buộc” đổi tính.

Adam Smith mỉm cười:

- Dũng sĩ, người rất tốt. Được rồi, đây là nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn 2.

“Tích! Người chơi nhận được nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn 2 “Cổng Ngầm Cảng Gió”, xác nhận hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

“Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyến:

1. Cổng Ngầm Cảng Gió:

Mô tả: Mấy tháng gần đây Cổng Ngầm Cảng Gió liên tục truyền ra những âm thanh quái lạ. Yêu cầu người chơi tiến vào điều tra rõ ngọn ngành.

2. Tinh linh nước.

3. Cảng biển Held.

II. Nhiệm vụ phụ tuyến:

1. Thu thập vỏ cua.

2. Tiêu diệt sao biển.

3. Vượt qua phó bản vực sâu “Cảng biển Held” mức độ dễ.

4. Phó thuyền Audi Shoa.

III. Nhiệm vụ ẩn: Không.”

Hấn đang định chạy về phía tây thì trưởng trấn Adam Smith bất ngờ gọi hấn lại:

- Dũng sĩ, dừng gấp. Theo thông tin từ những dũng sĩ mà chúng ta phái ra tiến vào Cổng Ngầm hai lần mới đây thì Cổng Ngầm tràn đầy độc tố không xác định. Vì thế để đảm bảo tính mạng thì dũng sĩ nên đến gặp quý cô Stax Vaqn để nhận một cái mặt nạ chống độc.

Nghe vậy hấn rơi lệ đầy mặt. Hóa ra đây là ăn ỏ hay sao.

Đáng tiếc hấn không biết rằng cho dù hấn có lịch sự hay không thì lão già Adam Smith vẫn nhắc nhở hấn. Khắc khắc...

Hắn mỉm cười đầy chân thành hướng về trưởng trấn Cảng Gió:

- Cảm ơn ngài. Con vô cùng cảm kích và biết ơn.

Bề ngoài là thế, còn trong lòng hắn nguyên rủa không thôi. Ở ngoài đời luôn sống với một bộ mặt “tốt đẹp”, trong game chẳng lẽ cũng vẫn phải sống như thế? Vậy thì ở đâu hắn mới có thể sống với chính con người thật của mình? Khó rồi ta ơi.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Hắn phóng như bay đến một ngôi nhà 2 tầng theo phong cách Tây Âu. Nhìn thấy một cô gái đứng trước cửa nhà, nhìn tên nàng, hắn dùng phong cách quý tộc khề khom người mở lời:

- Tiểu thư, nàng có cần kẻ hèn này giúp đỡ việc gì không?

Cô gái đang tưới hoa bỗng dừng lại. Nàng dùng giọng nói ảm áp trả lời:

- Cảm ơn ngài. Ta vẫn không có việc gì có thể cần tới sự giúp đỡ cao quý của ngài.

Hắn đơ ra. “Không phải là nhận mặt nạ chống độc ở đây sao? Thế thì thế quái nào lại không có phát nhiệm vụ?” – Hắn có chút hồi hận.

Xấu hổ cười cười, hắn ngập ngừng nói:

- Thật có lỗi vì sự khiêm nhã vừa rồi thừa tiểu thư Stax Vaqn. Chỉ là kẻ hèn này được trưởng trấn Adam Smith cho biết tiểu thư có mặt nạ chống độc, mà ta lại cần dùng nó để tiến vào Công Ngầm.

Stax Vaqn nhẹ nhàng đặt thùng nước tưới hoa xuống, nàng dịu dàng đáp lại:

- Hóa ra dũng sĩ được trưởng trấn giới thiệu tới đây. Hiện tại ta không có sẵn mặt nạ chống độc, thế nhưng chỉ cần ngài thu thập được 10 túi độc của Sao biển Lu Lu mang về đây là được. Ta rất sẵn lòng bỏ chút thời gian chế tạo một chiếc mặt nạ mới cho ngài.

“Tích! Người chơi nhận được nhiệm vụ “Chế tạo mặt nạ chống độc”, đây là loại nhiệm vụ phụ trợ, phải chăng nhận nhiệm vụ?”

- Xác nhận.

“Hệ thống nhiệm vụ bắt đầu thay đổi. Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyến.

II. Nhiệm vụ phụ tuyến.

III. Nhiệm vụ phụ trợ:

1. Chế tạo mặt nạ chống độc:

Mô tả: Thu thập đủ 10 túi độc của Sao biển Lu Lu.

- Sao biển Lu Lu xuất hiện tại các bản đồ xung quanh bản đồ Cảng biển Held.

- Tỷ lệ nhận được túi độc vô cùng thấp. Vì vậy xin vui lòng kiên nhẫn chờ đợi. Kiến nghị người chơi nên lập tổ đội.

- Số lượng: 0/10.

IV. Nhiệm vụ ẩn: Không.”

- Chân thành cảm ơn tiểu thư.

Hắn khom người, nhã nhặn cảm ơn rồi quay bước đi.

Hắn mở ra danh mục bạn bè rồi đau khổ oán hận. Danh mục bạn bè của hắn hiện tại chỉ có mỗi Đệ Nhất Mỹ Nam, thế nên hắn đau lòng mở trò chuyện với gã hâm ấy.

Chưa kịp nhìn được gì qua màn hình thu hình, hắn đã nhận được tin báo từ hệ thống:

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

“Khỉ thật! Hai lần mở ra trò chuyện thì hai lần tên kia đang chuyển động” – Hắn chỉ vào màn hình đen thui đã tự động biến mất mà mắng thảm.

Hắn rất bất đắc dĩ lắc đầu và bắt đầu cuộc trò chuyện tệ hại thứ hai này.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Lão đang ở đâu, đang làm gì thế?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Đang làm nhiệm vụ phụ trợ, vẫn còn hăng say đánh sao biển đây.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Móa, đi làm nhiệm vụ mà không kêu anh em một tiếng. Lén lén lút lút như thế mà coi được à?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Ai đâu biết thím có làm chung hay không? Ta còn không biết thím đã làm rồi hay chưa nên chỉ lặng thầm làm một mình thôi.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Được rồi má. Đang ở đâu?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Sao? Tính chạy qua chơi à?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Bớt nói nhảm. Ta vừa nhận nhiệm vụ đó xong, giờ chạy qua làm chung.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: À, ra thế. Thế thì qua đây.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Qua đâu? Cho cái tọa độ.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: 125 – 856 – 645, bản đồ Cảng biển Held.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Rồi, ở đó chờ đi, ta chạy qua liền. Lần sao bớt nói nhảm đi, hỏi gì thì trả lời vào thẳng vấn đề là được.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Câu nào ta trả lời không vào thẳng vấn đề?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Mẹ nó!! Tự đọc lại đi.

Một lúc sau.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Vừa đọc xong, chả thấy cái vẹo gì? Thím có vấn đề gì à?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Đệch, thôi im được rồi. Vớ vẩn hết sức.

Cắt đứt chế độ trò chuyện cái rụp, hấn một đường chạy nhanh về tọa độ Đệ Nhất Mỹ Nam đã đưa.

...

Hơn 2 tiếng sau, hấn và Đệ Nhất Mỹ Nam cũng hoàn thành nhiệm vụ phụ trợ này. Cả hai tên kéo nhau về chỗ Stax Vaqn.

Nhận được 10 túi độc của Sao biển Lu Lu từ hấn, Stax Vaqn vui vẻ nói:

- Dững sĩ, thật tốt. Đã có thứ này thì mặt nạ chống độc không thành vấn đề.

“Nói nhảm quá nhiều đấy tiểu thư. Rõ ràng nàng bảo ta đi tìm túi độc còn gì, dư hơi nói cái lời lằng nhách này làm gì?” – Hấn bực bội mắng thăm.

Quả nhiên sau đó Stax Vaqn đi vào chủ đề chính:

- Dững sĩ xin vui lòng đợi trong giây lát. Ta lập tức tiến vào phòng thí nghiệm chế tạo mặt nạ chống độc giúp ngài.

Hấn nhột nhột mỉm cười:

- Vâng, xin mời tiểu thư tự nhiên.

...

30 phút sau, hấn cầm trong tay mặt nạ chống độc và cùng với Đệ Nhất Mỹ Nam chạy đến nắp cống đi vào Cổng Ngầm Cảng Gió.

“Mặt nạ chống độc (Chức nghiệp: Không – Loại: Đặc thù)

- Phòng thủ vật lý: 2

- Phòng thủ phép thuật: 2

*Đặc tính riêng: Trợ giúp người chơi hít thở bình thường trong môi trường đầy rẫy độc tố. Loại trừ độ giảm máu của người chơi khi đi vào môi trường ô nhiễm.”

Trong lúc hấn vẫn còn phân vân không biết vào phó bản như thế nào thì ở bên cạnh hấn, Đệ Nhất Mỹ Nam mở miệng:

- Đã sẵn sàng, vào đi thôi.

Hắn tò mò hỏi:

- Làm thế nào để đi vào phó bản?

Đệ Nhất Mỹ Nam lên giọng:

- Không đọc trên diễn đàn à? Lần sau nhớ lên đó tìm hiểu rõ ràng rồi hãy làm nhiệm vụ.

- Rồi rồi. Rồi rồi. Giờ nói đi.

- Giờ nắp cống lên rồi nhảy xuống.

- Đã rồi.

Dứt lời, hắn nhảy lên dùng Bắn Hạ.

“Vút... Vút... Vút... Vút... Vút...” x3

Sau khi tăng điểm tới đa 10/10 cho kỹ năng Bắn Hạ, cuối cùng hắn bắn được năm mũi tên trong 1 lần phát ra. Vị chi là dùng kỹ năng này hắn bắn được 15 mũi tên liên tục.

“Bùm... Bùm... Bùm... Xoẹt... Đùng...”

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...” x2

Lượt tên đầu bắn vỡ nắp cống, 2 lượt sau mũi tên cắm bậy bạ trên mặt đá của con đường này.

Sau khi sử dụng kỹ năng Bắn Hạ, vốn ở trên nắp cống, hắn thân nhiên rơi tự do xuống cái lỗ sâu đầy mùi hôi phía dưới.

Nhìn hắn tạo mẫu như thế, Đệ Nhất Mỹ Nam vừa lắc đầu vừa lấy tay chỉnh lại những vết nhăn trên quần áo.

“Tích! Phó bản Cổng Ngầm Cánh Gió mở ra.

Lần đầu tiên tiến vào phó bản Cổng Ngầm Cánh Gió, hệ thống mặc định người chơi/ tổ đội người chơi tiến vào mức độ dễ.”

“Tích! Đang chuyển cảnh... Chuyển cảnh hoàn thành!

Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

“Xoẹt...”

“Người chơi có 5 giây chuẩn bị. Đếm ngược bắt đầu.

5...

4...”

Hắn mỉm cười nhìn về phía Đệ Nhất Mỹ Nam. Tươi cười hỏi:

- Đã chuẩn bị xong chưa?

Đệ Nhất Mỹ Nam bĩu môi:

- Gớm! Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

“3...”

Hắn ha ha cười nói:

- Ha ha... Thế thì được, chúng ta lại bắt đầu cuộc chơi mới thôi. Are you ready?

“2...”

Đệ Nhất Mỹ Nam bận rộn chỉnh lại vài sợi tóc rối, đồng thời đáp:

- Bệnh.

“1...”

Phó bản bắt đầu!

GO GO GO >>>”

Hắn gào gào kêu to:

- Xông lên. Làm thật chúng nó thôi. Giết!

“-60”

“-60”

“-60”

“Người chơi đã tử vong. Số kinh nghiệm bị mất là 40.000, số tiền bị mất là 2 vàng. Hiện tại số tiền người chơi đang có là 7 vàng 32 bạc 15 đồng.”

“Xoẹt...”

Vừa đặt chân vào phó bản 3 giây, vẫn còn dư âm của lời hò hét vừa rồi, thế mà hắn nhận được tin báo của hệ thống rồi hóa thành một luồng ánh sáng bay ra khỏi phó bản, hướng thẳng về địa điểm hồi sinh tại Cảng Gió.

Đứng tại địa điểm hồi sinh, hắn nghi hoặc tự hỏi:

- Tình huống thế nào?

Đúng lúc này hắn nhận được tin báo của hệ thống:

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đề nghị được trò chuyện, có chấp nhận hay không?”

Không chút nghĩ ngợi, hắn đáp:

- Chấp nhận.

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

Ngay lập tức hắn nhận được tiếng rống giận truyền lại từ bên kia.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Thằng ngu này, làm gì mới vào phó bản đã chết rồi?

[Đội] – [Dùng Cắt Ngang]: Ta cũng không rõ.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Cái thằng hai lúa này, mày không xem tin nhắc nhở của hệ thống khi mày vừa chết à?

[Đội] – [Dùng Cắt Ngang]: Có xem, nhưng chỉ có tin báo trừ kinh nghiệm và tiền. Vậy nghĩa là ta không bị quái đánh chết.

Sau 10 phút im lặng, Đệ Nhất Mỹ Nam phát ra nghi vấn.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Thế mày có đeo mặt nạ chống độc vào không vậy?

Hắn sững sờ, rồi xấu hổ cười gượng.

[Đội] – [Dùng Cắt Ngang]: Hà hà... Cao hứng quá nên quên.

Bên kia lại im lặng. Sau 5 phút, một tiếng thở dài truyền lại.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Nhất mày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trận Chiến Chuyển Chức (2)

Nhìn một bầy quái đông đúc phía trước, hắn vừa bắn tên, vừa cảm thấy nhụt chí:

- Má nó, kinh quá. Quái đông vật vờ ra. Chỉ có hai thằng thì khi nào mới đánh thông phó bản?

Đệ Nhất Mỹ Nam dùng tay trái vân vê bờ môi mà cười nhạt:

- Khi... Muốn nhanh thì đánh quái chăm chú vào.

Như đánh vào cục bông, hắn cảm thấy nhức hết cả nách. Thằng khi Đệ Nhất Mỹ Nam nó chẳng biết an ủi hay khích lệ một cái, nói năng hời hợt như vậy nên hắn chỉ càng thêm nản.

Bỗng nhiên mấy con quái “Xương Khô Chui Thùng Vỡ” co rút thân thể vào cái thùng và lăn thẳng về phía này. Cảm nhận được sự kinh khủng khi một bầy quái lao tới đánh hội đồng, hắn đau khổ thét to:

- Chạy, chạy nhanh, chạy lẹ.

Hai tên vọt giề lên cổ tháo chạy về hướng cửa vào.

“Rầm... Rầm... Rầm...”

Lũ quái Xương Khô Chui Thùng Vỡ lăn tới được 3 mét lại vùng lên đứng dậy, thò cái đầu và tứ chi và ra khỏi cái thùng trên thân thể của nó. Lúc này đây trên tay của chúng lại xuất hiện một cái xương đùi to tởm.

Hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam sợ hãi tiếp tục công cuộc sử dụng kế thứ 36 mà bảo toàn tính mạng.

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Mấy chục cái xương đùi bay ầm ầm về phía hai gã.

Đệ Nhất Mỹ Nam phát lạnh kêu rên:

- Mạng ai nấy lo, thằng nào chết thì cắn móng tự tử.

Nghe tên đó nói, hắn hừ lạnh:

- Lăn này mày chết nữa thì có, còn bố thì không.

Khục khặc... Lý do là hai tên này bị đợt quái Xương Khô Chui Thùng Vỡ hành hạ mấy lần rồi. Hai tên ấy cứ thay nhau mà chết để rồi lại bắt đầu đánh phó bản lại từ đầu. Thế nên bây giờ hai thằng này không ngừng trào phúng lẫn nhau.

“-60”

“-40”

- Mém chết.

Nhìn chút máu còn sót lại, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ở bên kia, Đệ Nhất Mỹ Nam cười lạnh:

- Kỹ thuật quá tệ. Nhìn xem tao có trúng đòn nào không.

Hắn liếc nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam mà cười gằn:

- Thế mày lên làm chủ công đi rồi biết. Chết mấy lần mà còn không biết phần lớn bọn quái tập trung vào chủ công à.

Đệ Nhất Mỹ Nam hừ một tiếng:

- Hừ, rảnh thì tranh thủ mà tiêu diệt bọn chúng đi. Rảnh quá nên ngồi tự sướng ta đây à.

40 phút sau, hai cái tên chuỗi hột cũng vượt qua rào cản đầu tiên.

Hiện giờ hai tên đó đang đứng trước một vết nứt rộng 1 mét 8, còn dài thì không nhìn thấy điểm cuối.

Hắn buồn bực hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Gã còn lại thở dài:

- Nhảy qua chứ sao?

- Hồi cấp 3 thành tích nhảy xa tốt nhất của mày là bao nhiêu thế?

- 1 mét 72.

Nghe vậy, hấn phát tay:

- Thế mày nhảy trước đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ nhìn hấn:

- Là thằng đàn ông thì phải nhảy ra nhận nhiệm vụ gian khổ ngay lúc vừa thấy, chứ không phải đổ qua cho người khác.

- Thế mày không phải là đàn ông à?

Hấn phản pháo, đồng thời đảo ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá thân thể tên Đệ Nhất Mỹ Nam và rất đồng tình tự đáp:

- Rất xin lỗi, lời nói vừa rồi tao rút lại. Thằng ẻo lả như mày thì có thể nào là đàn ông được.

Đệ Nhất Mỹ Nam phát cáu:

- Mẹ nó, ăn nói cho cẩn thận. Tao là đàn ông chính gốc. Chỉ có lũ xấu xí mới ghen tỵ rồi đâm thọt như thế thôi.

A, đúng là gần mực thì đen, Đệ Nhất Mỹ Nam bị hấn lây nhiễm virus mắng “mẹ nó”.

Cuộc trò chuyện trở nên nhạt nhẽo và vô vị, hấn không hề chán chừ mà cắt đứt:

- Cả hai thằng cùng nhảy. Rồi, lui ra xa lấy đà đi.

Cả hai thằng cùng lui ra phía sau, khi cảm thấy mọi sự đã ổn, hấn quát to:

- Chuẩn bị. 3... 2... 1... Nhảy!

Đệ Nhất Mỹ Nam mở hết tốc lực chạy đến bờ vết nứt rồi giẫm mạnh nhảy thẳng qua bên kia.

Ở phía bên trái là tiếng cười to của tên kia:

- A ha ha... Đã quá. Đã lâu không có cảm giác Yomost như thế này.

Vừa đặt chân lên mặt đất, Đệ Nhất Mỹ Nam quay sang đá xoáy:

- Sao mày không rớt xuống dưới mà chết luôn đi.

- Hừ, nhân vật quan trọng nhất của tổ đội có thể nào chết lãng xẹt như vậy.

- Ủ, chỉ chết lãng nhách mà thôi.

- Mày thì biết cái gì, cái đó gọi là hi sinh vì đồng đội.

- Hi sinh vì đồng đội hay là vì ngu?

- Nói nhảm, là hi sinh vì đồng đội.

Hai thằng vừa đi tới vừa cãi vã âm ỉ.

Đến cuối đường hầm, khi nhìn thấy đã tới ngõ cụt và thấy có một cái thang dẫn lên trên thì hai thằng mới dừng lại.

- Mày leo lên trước đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam bấu môi xem thường:

- Chủ công thì leo lên trước, mày bảo phụ trợ đi đầu à? Có biết xấu hổ không?

- Phân biệt cái mộng. Chủ công lên trước gặp phải bảy quái thì có nước chết. Mây thiên về hệ không chế thì có gặp vẫn còn có thể thả ra một chiêu quái nhiều chúng rồi quay xuống. An toàn là trên hết, đừng nhiều lời, lên đi.

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Đệ Nhất Mỹ Nam vẫn leo lên.

Chốc sau, có tiếng gã vọng lại:

- Không sao cả, bình yên vô sự. Lên đi thẳng nhất cây.

Khi hấn vừa ló đầu lên tầng hai.

“~70”

Hấn giật mình giật mạnh lên bậc thang mượn lực nhảy thẳng lên dùng Bán Hạ rồi chạy nhanh về phía khác.

- Ôi vãi. Thế này mà mây bảo là bình yên vô sự.

Hấn điên tiết run rẩy chỉ về phía tên kia mà mắng to.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười phá lên:

- Ha ha... Ngu thì chết chứ bệnh tật gì.

Hấn vừa nhảy lên dùng Bán Hạ vừa oán thán:

- Số tao thật khổ. Không biết kiếp trước nợ tình cô nào mà kiếp này tổ đội với một thằng rắm thúi như mây.

- Có liên quan gì sao?

- So sánh vậy thôi.

- Chỉ là những lời nói khập khiễng cũng bày đặt. Xấu xí như mây thì ma nó để ý.

- Mẹ nó, tao là đàn ông chính hiệu, góc cạnh rõ ràng, phong sương thâm đượm chứ không phải thứ công tử bột mặt trắng éo là như mây.

- Gu thẩm mỹ của mây thật tệ hại.

- Gu của tao là gu mạnh mẽ, gu của mây là gu xăng nhớt lẫn lộn.

- Thôi đi, bốc mùi rồi kìa. Mây mà nói nữa thì chắc ruồi muỗi nó chết sạch.

Hai thằng vừa đánh quái vừa giết thời gian bằng cách xía xói nhau như thế này.

Đang lúc hai tên hăng say ăn miếng trả miếng thì dị biến lại phát sinh.

Bọn quái “Xác Ướp Gậy Đinh” bắt đầu nổi điên. Chúng điên cuồng dùng đôi tay đầy đinh lao tới phía hai người mà đánh loạn xạ.

“~40”

“~30”

“~40”

Máy mấn hấn nhảy lên dùng Bán Hạ rồi lúi nhanh trốn về chỗ cầu thang, nếu không hấn đã toi đời.

Nhìn máu còn có 11 điểm, hấn tự ngắt một bả mò hôi và bắt đầu cắn thuốc hồi phục máu.

Đệ Nhất Mỹ Nam thấy vậy liền lên tiếng giễu cợt:

- Gà vẫn là gà.

Thế là hai thằng bắt đầu vừa chém gió vừa đánh quái.

- Mẹ nó. Tao mà có kỹ năng không chế như mây thì tao chẳng mất giọt máu nào đâu.

- Lại ghen ăn tức ở.

- Đó là sự thật.
- Thế thì mày xóa nhân vật đi. Sau đó tạo nhân vật mới rồi chọn chức nghiệp nhạc sĩ là được.
- Tao không có rảnh hơi như vậy.
- Thế thì im đi, nói làm cái shit gì?
- Luật nào cấm phản nản?
- Cần phải có luật mới được sao? Mày đang làm phiền người khác đấy. Biết lịch sự là gì không?
- Với mày thì không cần lịch sự.
- Bệnh.

45 phút sau, hai tên lại đang đứng trước một vết nứt y chang cái vết nứt trước đó.

Hắn sợ hãi than:

- Mấy thằng làm game làm biếng vãi linh hồn. Đã tạo thì tạo cái mới mẹ nó đi. Sao chép y chang cái lúc trước. Hết thuốc chữa.

Đệ Nhất Mỹ Nam gật đầu:

- Điểm này tao đồng ý với mày.

Một lúc sau, hai thằng lại tiến về cuối con đường.

Nhìn thấy một căn phòng ở đó và một cái cầu thang dẫn lên tầng trên. Hắn quay sang chém bão:

- Mày vào mở cửa đi thôi. Tao thấy trong phòng phía trước có khả năng giấu kho báu. Vì tinh thần đồng đội, tao rất hào phóng để mày vào trước rồi chọn trước.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười đầy mỉa mai:

- Nhìn cái cầu thang thì thằng ngu cũng biết trong phòng có boss ải thứ nhất. Còn kho báu? Mày dụ con nít đấy à?
- Mày chẳng biết gì sất. Kho báu quá lớn nên không bỏ hết vào rương, thế nên phải đặt hết vào trong kho, mà cái kho chứa ấy là cái căn phòng phía trước đấy.
- Thế thì tao bỏ quyền. Mày cứ tự vào mà hưởng một mình đi.
- Ha ha ha... Vậy tao không khách khí.

Nói xong hắn đẩy cửa bước vào.

Chưa đầy hai mươi giây sau Đệ Nhất Mỹ Nam nhận được tin báo của hệ thống.

“Tích! Người chơi nhận được đề nghị trò chuyện từ người chơi Đùng Cắt Ngang. Xác nhận bắt đầu trò chuyện hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Khử khử... Tao lấy hết kho báu rồi nhé.

Nghe thế, Đệ Nhất Mỹ Nam đáp:

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Nếu là kho báu thì đã không phải là trò chuyện bằng giọng nói. Mày đang đánh boss nên không trò chuyện video được chứ gì. Còn không nghĩ xem mày đang nói chuyện với ai mà xạo xạo.

Ở bên kia, hắn gầm lên:

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Biết thế thì vào phụ lệ đi, ở đó thành thoi vuốt tóc à? Mẹ nó, tao mà phát hiện kho báu thật thì tao giữ làm của riêng.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười ha ha rồi tiến vào.

Ở bên trong là hơn chục con chó sói đủ loại, nào là Sói Nâu, Sói Đen, Sói Xám, Sói Tím... Nhìn màu sắc và tên chúng cũng đủ để lú lười.

Đệ Nhất Mỹ Nam quay về hướng hắn mà hỏi:

- Mày nhận được bộ sưu tập chó sói?

Hắn bực mình gầm gừ:

- Tập trung vào đi thẳng này. Con boss đang đứng ở bên kia kia. Nhanh giải quyết hết quái để còn đánh boss.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả ra Tật Kỳ Gây Choáng làm cả bọn sói bị choáng váng ngã xuống rồi khinh thường nói với hắn:

- Tao có chút hối hận khi kết đội với một thằng chủ công cùi bắp như mày. Chủ công của đội người ta thì lao vào giữa bầy quái đại khai sát giới. Còn mày thì chỉ biết chạy xung quanh và bay lên trốn tránh.

Hắn cũng quay đầu sang rồi trần trụi khinh bỉ Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Như nhau cả thôi. Tao cũng rất hối hận vì tổ đội với một thằng phụ trợ cùi chuối như mày.

Đệ Nhất Mỹ Nam đang định trào phúng thì boss đã lao tới. Gã chỉ có thể tránh né rồi bỏ ra một câu:

- Giết boss xong đi rồi ra ngoài chúng ta tính tiếp vấn đề vô cùng quan trọng này.

- Đồng ý.

Hắn đáp lại rồi không ngừng bắn tên về phía bầy quái.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trận Chiến Chuyên Chức (3)

- Pắc... Pắc... Pắc...

Tiếng gì vậy? Tiếng gì vậy? Có phải là tiếng bắn tên của người chơi Đùng Cát Ngang không? Hay là kỹ năng của tên nào đó??

Nhất định không phải là tiếng phát ra từ người chơi Đùng Cát Ngang. Bởi vì cho đến bây giờ, mũi tên của hắn toàn lao ra với âm thanh “vút... vút...”.

Có phải là kỹ năng của Đệ Nhất Mỹ Nam? Ngụ ngốc. Chức nghiệp của Đệ Nhất Mỹ Nam là nhạc sĩ, thằng mặt trắng đó lại sử dụng tiêu. Thổi tiêu thì làm quái gì mà ra tiếng “pắc... pắc...” được?

Khà khà, vậy là tiếng do boss phát ra rồi. Con boss này cũng dị thật.

Câu nhận định ở trên là của một thằng nào đó chen vào đây. Chứ còn nhìn boss thì... Con sói trắng biến dị thì phát ra tiếng “pắc... pắc...” bằng cách nào? Bộ nó thả rắm à? Hí vọng ở bên ngoài sẽ có như vậy, còn ở trong game Huyền Thoại thì không có chuyện chó sói đánh rắm.

Thật ra cái âm thanh “pắc... pắc... pắc...” ấy được phát ra từ miệng của Đệ Nhất Mỹ Nam thừa quý vị. Sự thật là gã ta rảnh hết cả trứng, nhức hết cả lông cho nên mỗi khi Đùng Cát Ngang bắn tên hắn lại “pắc... pắc... pắc...” như thế.

Cũng không thể trách được người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam. Ôi, vốn là chức nghiệp phụ trợ thiên về khổng chế. Cho nên gã chỉ lăm lăm canh boss rồi thả kỹ năng kịp thời là được. Vâng, rất thoải mái và dễ dàng cùng nhẹ nhõm.

Như ông bà ta đã từng nói: “Nhàn cư vi bất thiện”. Cho nên vì rảnh rỗi, cộng thêm cái không khí im ắng vô cùng nhàm chán trong thời gian dài đánh boss nên gã ta mới sinh ra “nông nổi” như thế.

Ai da... Đòi là bể khổ!

Thế nhưng mà khổ là khổ người chơi Đùng Cát Ngang. Khục khục...

Đùng Cát Ngang hắn phải căng dây thần kinh ra vật lộn sống chết với boss. Đã mệt mỏi cùng với mỗi một cho nên hắn rất nhạy cảm. Bởi vậy cái âm thanh “pắc... pắc... pắc...” nghe thế nào cũng thấy chói tai.

Và cũng dễ hiểu khi hắn không ngừng chửi rủa:

- #@#@###@...

- Thăng nào lộn, có ngâm mồm vào không.
- Mày có vấn đề về thần kinh à?
- Thăng chó điên, mày đang làm cái quái gì thế hả? Không im lặng được giây phút nào sao?
- ###@##@#...

- Tao nguyên rửa mặt mốc mày sống không yên lành.

Ai da... Đòi là bể khô! Mà nó là... bể đâu.

- Pắc... Pắc... Pắc...

Mặc kệ hấn gào thét, chửi rửa, sỉ vả như thế nào thì âm thanh “pắc... pắc... pắc...” này vẫn phát ra đều đều mỗi khi hấn bắn tên.

Nghe đi nghe lại cứ như âm thanh của tự nhiên, thậm chí như là một dàn nhạc giao hưởng.

A, thật có lỗi. Lời nói trên là của một gã có sở thích khác người. Nói chính xác hơn là gã này có sở thích giống Đệ Nhất Mỹ Nam. Ha ha...

Trong một khung cảnh quái lạ và không khí đầy mùi nguy hiểm như thế, boss Sói Trắng Vô Địch vẫn giảm máu đều đặn.

Và qua 20 phút sau, boss này ngã xuống.

“Bịch...”

Thân thể của boss ngã xuống đập vào đất tạo nên tiếng vang này? Không, không... Nếu bình thường thì có lẽ là như vậy. Còn lần này, sau khi boss chết, nó hóa thành một tia ánh sáng và biến mất. Và tại vị trí nó chết đi xuất hiện một cái rương. Cho nên âm thanh kia chính là do cái rương va chạm với mặt đất tạo nên.

Có ai thắc mắc vì sao rương va chạm với mặt đất mà phát ra âm thanh như thế không? Đáng ra phải là “đùng”, “ầm”, hoặc “xoảng” gì gì đó, hoặc không có tiếng nào mới đúng chứ? Xin thưa rằng cái rương này được bao bọc bằng một lớp vải dày ở bên ngoài cho nên mới có xuất hiện âm thanh này.

Lúc này, hấn nhìn về cái rương mà cười lên như điên:

- Ha ha... Phát. Bỏ phát tài rồi.

Đồng thời hấn cảnh giác nhìn về phía Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Chính mày bảo mày bỏ quyền nên cái rương này thuộc về tao. Đồ vật trong này toàn bộ thuộc về tao hết.

Khuôn mặt cứng ngắc, Đệ Nhất Mỹ Nam cười cười:

- Đây cung. Cung không thể qua cầu rút ván được. Thứ nhất là mình cũng có công giết boss. Thứ hai, cung là đội trưởng. Là đội trưởng thì phải lấy tổ đội lên làm đầu. Cho nên khi cung đạt được lợi ích thì phải chia đều cho đội viên. Cuối cùng, không phải cung từng nói vì tinh thần đồng đội, cung rất hào phóng sao? Thế sao lần này lại ích kỷ như thế.

Nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam như nhìn một thằng ngu, hấn nói:

- Đồ vật rơi xuống, ai nhặt được thì là của người đó không phải à?
- Nhặt được của rơi thì phải đem trả lại. Thầy cô giáo không dạy cung điều này sao?
- Xi... Đây là vật vô chủ chứ có phải của mày đâu.
- Nó là của con boss Sói Trắng Vô Địch.
- Thế thì trả lại cho con boss chứ trả lại cho mày à?
- Nhưng mà con boss là do mấy thằng làm game làm ra.
- Thế thì trả cho mấy thằng làm game chứ trả lại cho mày à?
- Mấy thằng làm game phải đóng tiền cho tao, cái rương này chính là một phần trong số tiền đó.
- Mày đang lừa thằng ngu nào thế? Tao không có ngu. Mấy thằng làm game sao lại phải đóng tiền cho mày?
- Bởi vì tao cho chúng nó thuê nhà để ở.

Nghe đến đây, hấn trợn mắt ngoác mồm, rồi sợ hãi than:

- Vì một cái rương game ảo có cần phải vô sỉ đến mức này không?

Đệ Nhất Mỹ Nam lập tức bắt lấy lời nói của hấn mà xuôi theo:

- Đúng vậy, đúng vậy. Vì một cái rương game ảo có cần keo kiệt đến thế không?

- Mẹ nó, mày có cần phải bắt bẻ câu chữ như vậy không?

- Mẹ nó, mày có cần phải cố chấp như vậy không?

- Thằng này, nào mày bị vô nước à? Cái biên lời nói của tao làm gì thế?

- Thằng kia, đầu mày bị nước vào có phải không? Tao chỉ cần được phân một chén canh, mày có cần phải ích kỷ như thế không?

- Thằng nào lợn này, mày đang lãng phí thời gian vượt phó bản đấy. Cứ lãng phí kiểu này là đánh giá A còn không nhận được đâu.

- Thằng đầu heo kia, mày không chỉ lãng phí thời gian, mày còn lãng phí nước bọt nữa. Cứ cái kiểu ngu xuẩn này thì về nhà húp cháo mà sống qua ngày.

Hấn ừ rù chìm trong tuyệt vọng. Cuối cùng suy đi nghĩ lại hấn đành lựa chọn thỏa hiệp:

- Được rồi, tao 7 mày 3.

Đệ Nhất Mỹ Nam không phục nói:

- Tao xài nhiều thuốc độc làm giảm máu boss. Tao lại dùng kỹ năng liên tục. Vì thế mày 3 tao 7.

Hấn giơ tay phải, dùng ngón trỏ chỉ về phía Đệ Nhất Mỹ Nam mà nói:

- Rồi, thế là mày 3 tao 7 có phải không.

- Mày ngu à? Là mày 3 tao 7.

Hấn tiếp tục chỉ về phía Đệ Nhất Mỹ Nam mà cố bày ra bộ dáng đã hiểu:

- Đấy. Mày mới nói mày 3 tao 7 xong.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ liếc xéo hấn:

- Lớn rồi còn chơi cái trò trẻ con này à. Tao 6 mày 4 là điểm máu chốt.

Hấn cười lạnh:

- Mày nghĩ mày là ai? Mày 5 tao 5 còn được chứ mày 6 tao 4 thì miễn đi nhé.

Bỗng nhiên Đệ Nhất Mỹ Nam lăn ra cười:

- Được rồi. Mày nói rồi đấy nhé. Tao 5 mày 5.

Hấn chợt sùng sốt rồi phẫn nộ mắng to:

- Mẹ nó. Mày dám chơi gài bẫy hả?

- Tại sao tao lại không dám? Mày ngu thì tự chấp nhận số phận đi.

- Đếch, mày nhớ lấy. Tao sẽ không quên thiết thòi ngày hôm nay.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười gằn:

- Mày nhớ hay quên thì kệ mày chứ. Tao đếch sợ. Được rồi, đừng phí thời gian và nước bọt, nhanh mở rương ra xem có gì trong đó.

Nhìn thấy cái rương không khóa. Không chần chừ thêm nữa, hấn đưa tay mở nắp rương ra.

“Tách... Tách...”

Chỉ thấy một màu vàng chói mắt rọi sáng cả căn phòng.

Đứng ở bên kia, nhìn thấy màu vàng óng này, Đệ Nhất Mỹ Nam hưng phấn hét to:

- Ôi mẹ ơi, ruộng vàng, là cả một ruộng tiền vàng. Giàu to, lần này giàu to rồi.

Gã nhảy căng lên vì vui sướng. Sau khi kiểm chế lại niềm vui, gã nhìn về phía hấn và cái ruộng.

“Ồ, có gì đó không đúng?” – Nhìn tình cảnh trước mắt, suy nghĩ này lóe qua trong đầu gã.

Bỗng gã tỉnh ngộ. Nhận được ruộng tiền vàng thì đáng ra tên kia phải vui mới đúng. Thế thì tại sao tên ấy lại có khuôn mặt ỉu xiu thế kia?

Gã nhăn mặt đặt câu hỏi:

- Có phải vì phải chia một nửa cho tao mà mày đau khổ đến mức độ này không?

Bên kia, hấn buồn bã đáp:

- Tao không có buồn vì phải chia cho mày một nửa.

Nghe vậy gã chế giễu:

- Chứ cái thằng nào keo kiệt bo bo giữ lấy không tha? Mãi đến khi phải thỏa hiệp thì vẫn còn kè mặc cả?

Hấn bực bội đáp lại:

- Hừ, mày không cần phải chế giễu tao. Nếu mày ở trường hợp của tao thì mày còn chẳng thỏa hiệp chứ đừng nói là chấp nhận chia sẻ.

Ngẫm nghĩ một thoáng, gã ái ngại nói:

- À... Ồ... Thế rốt cuộc vì sao con khóc?

- Khóc cái ông nội mày, thằng hâm.

- Vì sao con buồn?

- Tao buồn vì con chuồn chuồn.

Gã cười phá lên:

- Chuồn chuồn ở đâu hả thằng náo.

Hấn âm trầm trả lời:

- Mày không nghe câu “Chuồn chuồn bay thấp thì mưa, bay cao thì nắng, bay vừa thì râm” à?

- Thế thì liên quan con mẹ gì ở đây?

- Thằng ngu học. Đơn giản là vì không gian này u ám, và không có một chút ánh nắng nào cho nên tao buồn vì con chuồn chuồn không bay cao.

Gã ngẩn ngơ chốc lát rồi chửi ầm lên:

- Ngu học là mặt lợn mày thì có. Hai cái điều đó có cái rắm gì liên quan đến nhau.

Đáp lại gã, hấn cười lạnh:

- Chim sẻ làm sao hiểu được chí hướng của đại bàng.

Giờ thì gã giận dữ:

- Mày có thấy chúng nó liên quan cái vẹo gì không thế?

Nhìn thấy gã nổi khùng, hấn rất biết điều thu tay lại. Hấn khép cái ruộng lại và vút về phía gã mà nói:

- Tao đã nói rồi, vì tinh thần đồng đội, tao hào phóng tặng cho mày.

Nhặt cái ruộng lên, gã có chút không dám tin. Không phải lúc này tên đó còn chơi trò gian này nọ, nọ kia hay sao? Bây giờ lương tâm tên đó thức tỉnh rồi?

Thoáng nghĩ thế nhưng gã cũng chẳng để tâm làm gì. Giờ phút này gã đã cầm cái rương trong tay thì tên kia cũng chẳng thể làm gì được nữa.

Gã hớn hờ mở nắp rương ra và trông mong sẽ được ít nhất một nghìn đồng tiền vàng. Khi đó thì gã sẽ trở thành đệ nhất phú hộ trong game. Đến lúc ấy thì ai còn có thể xem thường gã được nữa. Ha ha ha...

Vậy nhưng rất nhanh gã biết được cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

“Chìa khóa vàng (Bộ - Loại: Vật phẩm đặc thù)

Mô tả: Là một trong số bốn chìa khóa cần thiết để mở cánh cửa bí mật.

*Lưu ý: Chỉ có thể sử dụng trong phó bản Cống Ngâm Cánh Gió. Vật phẩm không thể mang ra ngoài.”

Vâng, trong rương chỉ có mỗi một cái chìa khóa màu vàng rực này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trận Chiến Chuyển Chức (4)

Khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, Đệ Nhất Mỹ Nam bắt lấy vai hắn mà gầm lên:

- Con mẹ nó, thằng chó chết này, mau trả lại cho tao một nghìn đồng tiền vàng. Đậu xanh rau má cả nhà mày nhé thằng khốn, mày giầu vàng của tao đi đâu rồi?

Bị xô ngã trái ngã phải, tai ù mắt hoa, đầu óc choáng váng, hắn hét rầm lên:

- Mẹ nó, buông tao ra cái thằng gay này. Mẹ nó, có buông tay ra không, không buông là bố làm thịt mày.

Gã Đệ Nhất Mỹ Nam dường như không nghe thấy, gã vẫn chìm trong hi vọng:

- Chó chết, trả vàng cho tao. Mau trả vàng cho tao.

Đau khổ chống đỡ với tình cảnh trở trêu này, hắn bực mình rống to:

- Tránh ra thằng cờ hó. Tránh ra ngay cho tao. Vàng con chó ghê ấy, đi mà hỏi mấy thằng làm game. Không phải mặt thộn mày bảo chúng nó còn nợ tiền thuê nhà của mày sao? Cái đậu phộng!

Gã kia vẫn không từ bỏ:

- Thằng lợn này, mày làm mất trình tiết của tao. Lộn... Mày làm tao tổn thất tiền, tổn thất tinh thần, tổn thất danh tiếng cho nên mày phải bồi thường. Như vậy đi, kí ngay giấy nợ 1000 vàng thì tao bỏ qua.

Nghe vậy hắn kéo cung nhắm bắn gã.

“Vút... Vút... Vút...”

Đồng thời quát mắng:

- Đi chết con mẹ mày đi thằng chó. Đồ mặt lợn tham tiền. Mẹ nó, thì ra nãy giờ mày âm mưu nhiều đó. #@#@####, đi tìm chết!

Đệ Nhất Mỹ Nam tranh thủ kéo dài khoảng cách với hắn rồi cười khan:

- Dừng tay. Dừng tay lại không là tao chết thật đấy.

- Đi chết đi con chó ghê. Móa nó.

- Dừng tay. Nhanh dừng tay. Lúc này là do thần kinh của tao xảy ra sự cố. Mày phải tin tao.

- Tin cái định mệnh mày.

“Vút... Vút...”

- Dừng tay. Đậu phộng. Mày không muốn làm xong nhiệm vụ chuyển chức à? Mày muốn vào đánh lại từ đầu có phải không?

Hắn cười gằn:

- Im mẹ mày đi thằng cò hó. Tao tự biết chừng mực.

15 phút sau, Đệ Nhất Mỹ Nam leo lên cầu thang, còn hắn thì bò theo ở ngay phía dưới.

Vừa lên tầng 2 họ lại đụng độ một đợt quái.

Hai thằng ngu như đã quên xích xích vừa rồi, chúng vô cùng ăn ý đánh quái và trò chuyện giết thời gian.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả ra Tạt Kỹ Gây Choáng rồi nhảm chán mở đầu:

- O này, mày thích kiểu con gái nào?

- Biền, tao không thích chơi gay.

- Cái định mệnh, tao đang hỏi về gái.

- Phấn con mẹ mày đi thằng éo lá.

- ##@#@###... Tao là boy chính hiệu, mày có muốn thử không?

- Đậu phộng, tao không có chơi gay, cũng không có thói quen xài bông, chẳng thích xài dầu ăn, càng ghét xài nhớt.

- Mày bị nã à thằng cò hó này. Tao là đàn ông chính hiệu ISO 10.000, mày tuổi gì mà dám xàm lông? Con gái vào tay tao là một phút sau biến thành đàn bà ngay.

Hắn ôm bụng cười to:

- Ha ha ha... Thế ra mày là thằng yếu sinh lý. Yên tâm, tao có thể lý giải. Tao cũng đảm bảo tao không tiết lộ cho ai.

Đệ Nhất Mỹ Nam thất vọng lắc đầu thờ dãi:

- Ai... Tao quá ngu khi nói chuyện với thằng thiếu não như mày.

- Hừ, IQ của tao tuy chỉ có 1 tỷ nhưng vẫn còn hơn mày. Nếu tao thiếu não thì mày là gì? Bại não à?

Đệ Nhất Mỹ Nam cười lạnh:

- IQ 1 tỷ đã thấm vào đâu, IQ của tao gấp hai lần IQ của mày đấy.

Hắn quay mặt sang cười mỉa mai:

- Chết cười. Mày mặt dày cũng vừa thôi cu em oi. Chém bão cũng có mức độ thôi, kéo có ngày bão đè.

- Hừ, chê cười. Nhìn lại mình trước đi rồi hãy nói người khác.

- Cái đêch, tao chỉ là phóng đại chút xíu mà thôi.

Hắn giơ ra ngón trỏ tay phải, lấy ngón cái mà chỉ vào đốt đầu ngón trỏ mà nói:

- Tao chỉ phóng đại một chút xíu như thế này. Mày có hiểu không?

Đệ Nhất Mỹ Nam cười cợt:

- Phải rồi, chỉ một chút xíu thế thôi. Mày xài bằng cấp giả có phải không?

Nghe thế, hắn ha ha cười:

- Khả khả... Tao biết thằng mặt thộn mày sẽ không hiểu được điều cao xa ấy. Tao cũng biết thằng mặt thộn mày sẽ ghen tỵ với trí thông minh của tao mà thốt ra câu đó.

Đệ Nhất Mỹ Nam chế giễu:

- Cái thứ chỉ biết sống trong ảo tưởng như mây thì cả đời cũng chỉ biết tự kỷ như vậy mà thôi. Tốt nhất mây đừng có bày đặt dự đoán trước. Thằng ngu nó còn biết mây nguy hiểm nữa là. Nghe buồn ối với mắc ỉa lăm.

Bị châm chọc, hấn đâm lại một kiếm:

- Hừ, một thằng bê – đê như mây có thể nào hiểu được lý tưởng cao cả của tao? Một thằng bóng như mây thì suốt ngày chỉ biết nghĩ đến xà bông, dầu ăn với nhót mà thôi. Cho nên cái loại như mây chỉ nghĩ được vài điều đơn giản như thế kia thôi. Mây còn non lắm, lo mà học sử dụng thuốc tránh thai đi.

- Mây đang nói cái chó gì thế hả con? Tao là đàn ông đích thực. Cho dù là gay đi nữa thì gay cũng đéch cần phải học sử dụng thuốc tránh thai.

- Hừ, cái thứ đàn ông thích đực. Mây làm sao có thể hiểu được nhân sinh của những người cao quý như tao? Chúng tao học cách dụ dỗ con ghê dùng thuốc tránh thai hằng ngày chứ đéch phải lấy thuốc tránh thai nuốt vào thẳng ngu ả.

- Hừ hừ, cái bọn đầu óc đen tối như mây có thể nào có ghê được? Gái thấy mây thì đã tránh xa mấy vách Vạn Lý Trường Thành rồi. Mây chỉ có thể là Chó Zone với Osin Zone thôi con trai ả. Ở đó mà tự kỷ đi con.

- Mây thì biết cái lộn gì mà nói thế? Con gái chỉ thích con trai xấu xa mà thôi. Con trai tốt chỉ là Friend Zone, thậm chí được cất nhắc lên làm Family Zone. A ha ha ha... “Em chỉ xem anh là bạn”, “Em chỉ xem anh là anh trai”, “Em chỉ xem anh là chị Hối, ầy nhầm, chị gái”... Đến nản với mấy thằng ngu như mây.

- Đây là mấy thằng nhẹ dạ để chúng dặt mũi và lợi dụng chứ không phải thiên tài như tao.

- Biết rồi, khổ lắm. Tao biết mây là thiên tài quảng bom với lựu đạn mà. Gay thì gái gú con mẹ gì?

- Gay con chim. Bộ dạng của tao là anh tuấn tiêu sái, là anh minh thần võ. Mây bớt gan tỵ đi. Gan tỵ nhiều thì sống tốt sao được.

40 phút sau, hai thằng khùng lại đứng trước một cái vực sâu. Lần này thì Đệ Nhất Mỹ Nam đã nhanh chân cầm khái trước:

- Tao rất nghi ngờ tính kỷ luật của cái bọn làm game. Tao càng hoài nghi tính lô – gic của game Huyền Thoại. Và tao càng sợ hãi trước mức độ ngu ngốc của cái ban điều hành game này.

Hấn trắng mắt khinh thường:

- Nói thẳng ra là mây thấy thất vọng chứ gì? Nói trắng ra là mây thấy cái game cùi bắp này chẳng đi về đâu chứ gì? Rõ trè trâu. Dùng từ điển đặt một câu nói cũng không ra hồn. Cho địa chỉ đi rồi mai tao gửi quyền sách Tiếng Việt lớp 1 qua cho mây tham khảo.

Đệ Nhất Mỹ Nam khó xử thờ dãi:

- Nhà tao ở giữa biển Đông. Mây cứ từ thành phố Hồ Chí Minh bơi thẳng ra cho đến khi gặp anh cá mập xinh trai thì cứ nói mây là bạn của tao thì anh ấy sẽ dẫn mây đến nhà tao.

- Vãi cả nhà ở biển Đông. Sao mây không nói nhà mây ở sao Hòa luôn đi.

“Phốc... Phốc...” - Hai thằng lấy đà nhảy qua tới bên kia.

- Hừ hừ, sao Hòa là cái quái gì? Trên đó chỉ toàn đá với đá. Nó có tao nhả, lịch sự và đẹp đẽ như biển Đông không?

- Thôi cầm mồm đi thằng mấm. Tới nhà kho nữa rồi kìa.

Nhìn cái căn phòng cuối đường, Đệ Nhất Mỹ Nam hừ lạnh:

- Nhà kho cái đầu mây. Kho báu của mây đấy, nhanh vào mà lấy đi.

Rồi gã cười gằn:

- Tao rất có tinh thần đồng đội, tao rất hào phóng để mây vào ăn hết kho báu một mình.

- Hừ, đánh nhanh thắng nhanh. Xàm xí mãi.

Nói xong, hấn nhanh chóng bước vào. Đệ Nhất Mỹ Nam cũng thu lại vẻ đùa cợt, hấn nghiêm chỉnh sửa lại quần áo, vuốt lại mái tóc rồi mới bước vào.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Vừa bước vào đã nghe tiếng súng, gã giật mình và hốt hoảng la to:

- Ôi cái con mẹ gì thế?

Rồi gã thả ra Tạt Kỳ Gây Choáng và lui về phía sau.

Ở trên không trung, hắn bắn tên và âm trầm mở miệng:

- Cá sấu với cá mập phiên bản tiến hóa. Không biết chúng là phiên bản bị lỗi của thằng lợn nào mà xài cả súng hơi với đạn bụi chà bá như vậy đấy.

Nhìn tạo hình đầy đủ vậy cá nhưng lại mặc đồ, đội mũ và cầm súng của bọn cá phiên bản tiến hóa bị lỗi, Đệ Nhất Mỹ Nam cũng phải thốt lên:

- Á đù, mấy thằng làm game có sáng tạo. Cái đầu phồng, chúng nó sao chép ở đâu mà tao thấy quen quen thế này?

- Câu đầu chuẩn com mẹ nấu. Câu sau ngu như con heo.

- Cái định mệnh. Mày rảnh hết cả lông nách thế hả con. Lo mà giết quái đi.

Đột nhiên nơi hòng súng con boss Cá Sấu Hoi Nước tỏa ra thứ ánh sáng mãnh liệt. Nhìn thấy không khí xung quanh cũng bị kéo về phía đó, hắn thét to:

- Ôi cái đêch. Nó xài kỹ năng rầm thú gì mà như tụ khí trong truyện kiếm hiệp thế này? Má nó, hay là con boss xài vũ khí thuộc thể hệ khoa học kỹ thuật mới nhất?

Đệ Nhất Mỹ Nam nghe hắn nói mà thấy đau hết cả mông:

- Móa, mày bị ngu à? Boss dùng đại chiêu còn không lo tranh thủ chạy đi, còn ở đó mà nhận với chả xét.

Hắn lướt ngang tránh con quái đằng sau tập kích rồi rất thản nhiên trả lời gã:

- Bố cũng có kỹ năng bảo vệ tính mạng cho nên bố đểch sợ. Chỉ có cái chức nghiệp nhạc sĩ trúng gà hù của mày mới đáng lo thôi con ạ.

“Gào... Gào... Gào...”

Boss Cá Sấu Hoi Nước đang tích tụ năng lượng nơi hòng súng bỗng nhiên thổng khổ kêu to.

Hắn ngăn người mắng to:

- Ô mai chúa, máu boss đang rót nhanh. Mẹ nó, đại chiêu của boss không phải đùa rồi.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ nhìn hắn:

- Tao tự biết. Không cần thằng IQ thấp hơn nhắc nhở.

- Đâu, bố muốn tốt cho mày thôi.

- Im đi thằng ôn con.

Đang lúc hai thằng sa lầy vào trận cãi vã, boss đã nã đạn.

“Bùm... Bùm... Tùm...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trận Chiến Chuyển Chức (5)

“Bùm... Bùm... Tùm...”

“Bịch...”

Hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam hết sức lo lắng mạng sống của mình, hắn và gã ta cũng chuẩn bị đau khổ ứng phó một phen. Thế nhưng nhìn cái tình cảnh trước mắt, hắn ghen hòng trần trối.

- Cù lạc giòn tan? Đâu phồng, mấy thằng làm game thiết kế boss tự vẫn giữ trình tiết à?

Thì ra boss “tự xử” rồi hóa thành ánh sáng bay mất, đồng thời để lại một cái rương vàng.

Đệ Nhất Mỹ Nam cũng tròn xoe mắt mà thì thầm:

- Diên rồi, diên rồi. Máy thăng làm game diên rồi.

Hắn nhào tới nhặt cái rương rồi kéo gã Đệ Nhất Mỹ Nam vẫn còn đang há hốc mồm đi ra ngoài.

5 phút sau, họ đã lên tầng 3.

30 phút sau, họ giết xong bọn quái.

5 phút sau đó, bọn họ lại đứng trước một cái vực sâu. Vỡ mô – típ cũ, hai thằng đầu đất này dễ dàng vượt qua.

Thêm 5 phút nữa họ bước vào căn phòng số 3 và đối mặt với boss Cua Bể Boi. Nhìn thấy cái tên con boss, hắn rất trấn định quay sang hỏi Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Con cua này nuôi trong bể bơi nhà mày kìa thằng công tử bột. Nhanh lên xích nó mang về đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam lười biếng đáp:

- Cua chứ không phải chó mà đòi xích về. Vả lại tao rất nghi ngờ mày chích lộn thuốc cho nó nên nó mới to con như thế này.

- Ta chỉ tiêm nó một liều giảm béo mà thôi.

Nhìn boss dẫn đệ tử nhào sang, hắn gấp giọng:

- Bớt quờn, boss với đàn em tới rồi.

Hắn phóng một câu rồi nhào tới dẫn quái.

Trận chiến chẳng có gì đặc sắc, con boss Cua Bể Boi chỉ có kỹ năng cận chiến, thế nên nó chỉ có thể nuốt hận mà chết trong khi chưa làm ăn được miếng nào.

“Bịch... Bịch...”

Hai cái rương rơi xuống. Hai thằng lại ngơ ngác.

Hắn chán nản ôm đầu:

- Là cái game bị lỗi hay mấy thằng làm game có sở thích trêu chọc người khác? Phía trước thì thiết kế cho khó vào, còn ở sau thì dễ tẹt như thế này.

Đệ Nhất Mỹ Nam rất đồng tình quan điểm của hắn:

- Thôi bớt khổ. Chỉ là cái nhiệm vụ chuyển chứ cấp độ 20 thôi mà, làm khó quá thì ma nào chơi?

- Mẹ nó, thế thì ngay từ đầu thiết kế dễ con mẹ nó đi. Để cuối cùng thiết kế con boss cuối kho khó một tí thì mới hợp lô – gic. Đằng này trước thì khó cho cố vào, còn ở sau thì... như shit.

- Tao lại thấy thú vị. Mấy thằng ngu ngốc chỉ vì cái khó ban đầu mà bỏ cuộc chắc là nhiều lắm đây. Như thế không phải rất tốt à?

Hắn sáng mắt lên:

- Mày nói có lý. Như mà cái lý lẹo gì thế này? Người ta toàn đánh theo đội, chứ cái thằng nào heo nào rảnh không có chuyện gì làm đi vào phó bản tự tử?

- Đòi lắm thằng có sở thích khác người lắm mày ạ.

- Như mày có phải không?

- Không. Như mày!

- Thôi im mẹ đi thằng cờ hó. Đã đủ 4 rương thì đã đủ 4 chìa khóa, nhanh chóng tiến vào đánh con boss cuối cho xong phó bản.

- Ok con dê.

“Tách... Tách... Tách...”

Đệ Nhất Mỹ Nam mở ra ba cái rương còn lại, và dĩ nhiên, tổng cộng tổ đội 2 người đã có đủ 4 chiếc chìa khóa.

“Nhắc nhở: Người chơi/ tổ đội người chơi đã thu thập đủ vật phẩm yêu cầu. Xin vui lòng tiến về cuối đường hầm và tra chìa khóa vào ổ, sau đó vận chúng về bên trái.”

Rất nhanh hai thằng này cũng đến nơi cần đến.

Đứng nhìn bốn cái ổ khóa to đùng, đồng thời nhìn về 4 cái chìa khóa như cây tăm này, cả hai thằng đều nhúc nhích không thôi. Đây là ổ khóa mẹ còn chìa khóa con, có vận cả đời cũng đừng mong mở được. Tất nhiên là ở ngoài đời mới vậy, còn ở trong game thì có trời mới biết mấy thằng nào tàn làm game sẽ thiết kế thế nào.

Hắn liếc nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam, Đệ Nhất Mỹ Nam cũng hiểu ý gật đầu.

Đệ Nhất Mỹ Nam tiến lên cho lần lượt 4 cái chìa khóa vào 4 cái ổ khóa. Sau đó hắn lần lượt vận 3 cái về phía trái. Đến cái thứ 4, hắn dùng tay phải cầm tiêu đưa lên miệng, tay trái nhẹ nhàng vận chiếc còn lại về bên trái. Hiển nhiên, hắn đã chuẩn bị sẵn kỹ năng Tạt Kỳ Gây Choáng cho bất cứ tình huống nào phát sinh.

Thế nhưng họ đã nghĩ quá xa.

Sau khi vận xong, 4 cái chìa khóa bỗng nhiên tan chảy hòa lẫn vào 4 cái ổ khóa, rồi 4 thứ ánh sáng lục, lam, tím, vàng lóe lên.

“Thùng... Thùng... Rắc...”

Nghe tiếng vang, cả hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam đều tự giác lùi lại phía xa. Ai bảo con boss Cá Sấu Hơi Nước tự sát cũng cho ra 2 cái âm thanh không liên quan với nhau với nhịp điệu y chang như lần này?

Thế nhưng họ lại lo quá xa.

Chẳng có tình huống ngoài ý muốn nào phát sinh ngoài một tiếng gầm gừ phát ra từ bên trong sau khi cánh cửa vỡ ra:

- Ai? Kẻ nào dám tới phá đám công việc nghiên cứu của ta? Là ai? Là kẻ nào?

Qua khe hở lớn trước mặt, hắn giật mình bật thốt:

- Bác sĩ điên Amstrong Nguyễn!

Với áo blouse trắng, và cái ống tiêm quen thuộc, Amstrong Nguyễn ngẩng mặt nhìn sang:

- Là người? Há há... Xem ra người chán sống rồi nên mới tới đây.

Hắn ngớ ra:

- Làm thế nào người biết ta?

Ở bên cạnh, Đệ Nhất Mỹ Nam kinh ngạc hỏi hắn:

- Mày và boss quen biết nhau? Mày là con riêng của chủ tịch nhà phát hành game?

Hắn học máu mắng:

- Biến đi. Bớt nhảm.

Lão bác sĩ lạnh lùng nhìn 2 thằng ngu nói chuyện, đợi xong, lão ta bước tới phía trước cánh cửa, đứng đối diện với 2 người. Rồi vẫn cái trò xưa cũ: Tự tiêm thuốc vào người.

- Đùng Cất Ngang, người dám tiêu diệt nhân bản số 1 của ta. Hôm nay người phải trả giá. Hừ hừ, thằng nhân bản số 1 xài nước thuốc vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm mới bị người nhặt tiện nghi. Còn ta thì không, ta xài nước thuốc đã điều chế hoàn thành.

“Răng rắc... Răng rắc... Răng rắc...”

Sau khi biến hình thành... “yêu quái”, lão ta rống lên:

- Nạp mạng đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả Tạt Kỳ Gây Choáng rồi nhìn về phía hắn:

- Dù là con người, thế nhưng con boss này trí tuệ vẫn kém vãi lều. Không biết đến khi nào mới trông thấy một con thông minh một chút nhì.

Hắn thả người dùng Bắn Hạ rồi trả lời:

- Mới vào game này đã thấy rồi còn gì. Thần Long của chúng ta đây. Khắc khắc...

2 thằng xảo trá đề đánh 1 boss nên cũng chẳng có gì bất ngờ. Đợi đến khi boss còn 50% máu, nó gọi đàn em

- Số 2, số 3 đâu? Nhanh ra làm thịt 2 thằng này cho ta.

“Àm... Âm...”

Cánh cửa vốn tàn tạ lập tức bị đập vỡ, mảnh vụn bay tứ tung. Hai con “quái” giống hệt “con trước mặt” này như đúc lao ra.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười gượng:

- Đây thì đánh hội đồng boss, bây giờ thì lại bị boss đánh hội đồng.

Hắn cười phá lên:

- Ha ha... Mày cứ nghĩ nhiều. Mấy con nhân bản kia cùi không chịu được. Nhanh thả độc làm thịt chúng đi. Bên này tao lo.

- Ok baby.

20 phút sau khi boss còn 30% máu, nó ném khối kim loại màu đỏ trên tay trái về phía hắn phát ra những âm thanh “vù vù” đáng sợ.

Hắn lách ngang rồi đột ngột tăng tốc lướt ra sau lưng lão bác sĩ rồi tiếp tục công cuộc tia máu boss.

“Đừng...” – Viên kim loại đập thẳng vào bức tường khiến bức tường lổm vào.

Thế nhưng không chỉ dừng lại ở đó, viên kim loại như bị phép thuật điều khiển, nó tự động bay về phía lão.

Hắn có chút xúc động muốn chửi thề. Không phải mấy thằng làm game bảo rằng game giống với thực tế 98% hay sao? Thế cái quái gì thế này?

Đáp lại hắn là thêm một cú đập nữa.

“Đừng...”

Và rồi con boss điên cuồng tấn công.

“Đừng... Đừng... Đừng...”

Mặt mày xanh mét, hắn chỉ có thể lùi xa ra và hiểm lại hiểm tránh con mura... kim loại đỏ này.

10 phút sau, Đệ Nhất Mỹ Nam giải quyết xong 2 con nhân bản số 2 và số 3. Gã lập tức gia nhập vào trận chiến của hắn. Thế nên hắn thoải mái hơn nhiều.

Thế mới biết dù hắn cũng như gã om sòm cãi nhau, to tiếng chê bai nhau. Nhưng với họ, trong suy nghĩ của họ, đó cũng chỉ là một cách đùa vui với nhau mà thôi, hoàn toàn không có ác ý gì. Họ rất tự nhiên tiếp nhận điều đó, họ rất tự nhiên lao vào các cuộc trò chuyện không đi về đâu ấy. Ít nhất họ đối xử với nhau chân thành, thật tâm... chứ không giả dối và đạo đức giả.

“Bất cứ mối quan hệ nào đều bắt đầu bằng niềm tin và lòng chân thành.” – Người xưa đã nói thế thì đó có sai.

Bởi vậy mà bây giờ, tuy khác khẩu, nhưng họ hoàn toàn tin tưởng nhau. Họ không hề nghi kị hay ngờ vực. Họ có thể để đồng đội chắn phía sau lưng mà không hề lo sợ bị đâm một nhát.

Một tiếng “bạn thân” chỉ đơn giản như thế. Một tiếng “bạn thân” không hoa lệ như vậy. Hai con người đồng cảm cùng sở thích, hai con người cùng chí hướng và đam mê, hai con người có chung tiếng nói và ước mơ... Như định mệnh, họ tiến vào cuộc đời nhau rất đời bình thường như thế.

30 phút liều mạng đánh boss, cuối cùng họ cũng đại công cáo thành.

Boss vẫy vùng gầm gừ tiếng cuối cùng:

- Ta sẽ còn quay lại. Ta sẽ không bỏ qua. Nhân loại nhỏ bé, hãy mở to mắt chờ đợi con giận của Nữ hoàng của chúng ta.

“Vượt cấp giết chết boss Bác sĩ điên Armstrong Nguyễn cấp độ 24 của phó bản “Cổng Ngầm Cảng Gió” nhận được 900.000 kinh nghiệm”

“Vượt cấp giết chết boss Bác sĩ điên Armstrong Nguyễn cấp độ 24 nhận được 5 vàng.”

Âm báo của hệ thống làm cho 2 tên ướt đầm mồ hôi nhễ nhễ nhả ra.

Vì đánh boss, đến bây giờ 2 tên đã kiệt sức. Bọn họ chỉ có thể lẳng lặng ngồi xuống nền nhà thờ hồn hển và nghỉ ngơi.

Như đã ước định từ trước, họ cùng lúc quay sang mỉm cười nhìn nhau rồi bắt đầu chọn quà.

...

- Người đã hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức? Hừ, cái f*** your ***** gì mà lâu vậy? Ta chờ người biết bao năm tháng rồi. Người làm ta quá thất vọng. F*** you.

Hắn mỉm cười nhìn về phía Thần Long:

- Lão già ngài vẫn như xưa. Có điều cái khoảng thời gian 1 năm đối với ngài thì cũng như bọt biển thôi mà? Phải không con quái vật sống hơn nghìn năm?

Thần Long Maria Ozawa nhìn kĩ hắn rồi xua đuôi:

- Đã có xác nhận của ta rồi. Mau về gặp trưởng trấn Adam Smith nhận giấy chuyển chức. Rồi tới chỗ Thánh Cung Fath Xwe tiến hành lột xác. Nhớ, cơ hội chỉ có một lần nên hãy chọn con đường sẽ đi cho phù hợp. Cút đi!

...

Thánh Cung Fath Xwe là một người phụ nữ trung niên với hai hàng lông mày trắng, bà ta nhìn về phía hắn không chút nào che giấu thất vọng:

- Người đã cô phụ kỳ vọng của các Anh Hùng. Thật đáng tiếc!

Sau đó bà ta nghiêm túc nhắc nhở:

- Cung thủ chuyển chức lần đầu có thể lựa chọn 2 chức nghiệp thích hợp: Thợ săn thực tập và Cung thủ thực tập. Hãy tự chọn lựa lấy.

Rồi bà ta quay lại chỉ về phía căn nhà phía sau lưng:

- Chọn xong rồi thì tiến vào căn nhà kia. Người cứ đẩy cửa vào và đi về bên trái thì người sẽ gặp một cái hồ đầy nước thuốc. Người có quyền ngâm ở trong đó trong một ngày. Đây là giấy giới thiệu.

Và bà ta phất tay đuôi khéo:

- Chúc may mắn chàng trai trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Sơ Nhập Giang Hồ (4) - Đệ Tử Ngoại Môn

Sau khi hoàn thành chuyển chức, hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam lại lập tổ đội rồi cùng nhau vượt phò bản Công Ngâm Cảng Gió mức độ Anh Hùng. Sau đó, cả hai quyết định để chế độ auto tự động đi phò bản Công Ngâm Cảng Gió với mục đích lấy cho đủ bộ đồ chức nghiệp cấp độ 20 loại Anh Hùng.

Hắn và gã ta đặt luôn chế độ mặc định thay đồ nếu có món đồ nhiều sao hơn. Theo thiết lập của hệ thống thì đồ nhiều sao là đồ có chỉ số cao hơn, trong đó đồ bộ có số sao cao nhất là bảy. Vì sao phải như vậy? Thứ nhất bởi vì lên cấp ở game chính vô cùng chậm chạp, hơn 6 tháng họ mới cấp 20, mà giờ kinh nghiệm lên cấp lại tăng vọt về chất khiến họ cảm thấy vô lực khi mãi ngồi cây. Cây ngày cây đêm chắc phải 5 tháng sau mới lên cấp 30. Thứ hai là vì Thế giới Đại Giang Hồ vô cùng hấp dẫn đang kêu gọi họ tiến vào xông xáo một phen.

Nghe Đệ Nhất Mỹ Nam nói rằng gã ta là đệ tử phái Hoa Sơn, hắn vô cùng hâm mộ. Mà khi gã biết hắn đang ở phái Võ Đang thì gã khôn đó vỗ vai hắn đầy thâm ý rồi quay mặt đi. Bị xem thường, hắn tức giận không thôi, hắn càng oán hận cái lũ đạo sĩ Võ Đang.

Vậy nhưng hắn vẫn như một con trâu siêng năng, ban ngày hoàn thành tốt công việc lật vật, ban đêm lại điên cuồng tập luyện. Ấy không, là điên cuồng trút giận lên các vách đá.

Bẵng đến một tháng sau, khi mọi công việc xây dựng đã hoàn tất. Trong khi mọi tên người chơi ở đây đang lo lắng không biết có bị đuổi khỏi đây không thì hắn chẳng quan tâm. Nói gì thì nói, từ lúc đầu tham gia vào Đại Giang Hồ hắn quá nản rồi, giờ này thì tính cách trở nên chai lỳ cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà mọi việc lại bỗng chốc tốt đẹp hơn mức tưởng tượng.

Ngay đêm hôm sau, một lão đạo sĩ ăn mặc trường bào màu lam tiến về đến vị trí họ thường tập luyện, lão đạo sĩ vỗ tay khen ngợi:

- Tốt. Các ngươi rất chăm chỉ. Ta cũng thấy được các ngươi rất yêu kiếm cũng như vô cùng quý núi Võ Đang này.

Mọi người chơi “ồ” lên. Đa phần họ như đã nghĩ ra cái gì, họ kinh ngạc nhìn về phía lão đạo sĩ và cực kỳ chờ đợi phần tiếp theo mà họ đang nghĩ.

Và đúng như họ mong đợi, lão đạo sĩ mỉm cười:

- Phái Võ Đang chúng ta không cần số lượng, phái Võ Đang chúng ta chỉ cần những đệ tử siêng năng và một lòng trung thành với nơi này. Ta xin xác nhận một điều rằng phái Võ Đang sẽ không bao giờ mở cửa ở ạt tuyển nhận đệ tử mà chỉ lấy những con người có cống hiến lớn cho chúng ta. Bởi vậy, chúc mừng các ngươi, kể từ ngày mai các ngươi sẽ chính thức trở thành đệ tử phái Võ Đang.

Nói đến đây, lão đạo sĩ khẽ dừng lại. Hắn nhìn về những ánh mắt rạng rỡ bên dưới mà vui mừng nói tiếp:

- Sáng mai các ngươi có thể đến Ngoại Sự Đường nhận một thanh kiếm và một bộ quần áo cũng như một bản Võ Đang tâm pháp sơ cấp, một bộ kiếm thuật và một bộ chiêu pháp. Mỗi tháng các ngươi có thể nhận được 50 lượng bạc. Các ngươi có thể yên tâm, mọi thứ ở Võ Đang các ngươi có thể dùng điểm cống hiến để đổi. Thân phận và điểm cống hiến càng cao thì các ngươi sẽ đạt được càng nhiều thứ tốt. Không chỉ bí kíp còn có đan dược, không chỉ vũ khí còn có tiền bạc.

Nhìn về vẻ mặt hào hứng bên dưới, lão ta bình thản nói tiếp:

- Điểm cống hiến các ngươi có thể kiếm được bằng cách làm nhiệm vụ từ Nhiệm Vụ Đường. Hoàn thành nhiệm vụ nào đó thì sẽ nhận được điểm cống hiến tương đương. Tùy mức độ dễ đến khó của nhiệm vụ phát ra mà số điểm cống hiến các ngươi sẽ nhận được là thấp hay cao. Tuy nhiên các ngươi tốt nhất phải nên tùy theo khả năng và thực lực, chớ nên tự đi tìm cái chết. Đối với phái Võ Đang, các ngươi đều là những người quan trọng, mọi sự phải lấy sinh mạng của mình làm đầu, chúng ta hoàn toàn không muốn nhìn thấy những kết thúc buồn.

Nghe vậy mọi người chơi đã biết lựa chọn trước kia của mình vô cùng chính xác. Bao công sức của họ đã được đền đáp. Hắn cũng không thể không cảm thấy như vậy. Sự hạnh phúc át đi tất cả mọi ưu tư và oán hận trước đó.

...

Nhìn 3 quyền bí kíp nhận được, hắn vui sướng phát điên.

“Võ Đang tâm pháp (3 thức mở đầu — Phái: Võ Đang -- Loại: Nội công – Phân cấp: Trung phẩm Đỉnh cấp).

Mô tả: Nội công tâm pháp cơ bản của phái Võ Đang. Do các tiền bối Võ Đang bỏ ra nhiều thời gian cải tiến.

Tu luyện xong 3 thức mở đầu:

- Máu: +500
- Nội công: +1.000
- Căn cốt: +3
- Ngũ tính: +4
- Sức chịu đựng: +2
- Độ linh hoạt: +2
- Tỷ lệ làm choáng: 1%
- Xác suất hóa giải hoàn toàn đòn tấn công của địch: 0.05%
- Xác suất phản lại 30% sức mạnh đòn đánh của địch: 0.1%

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +50
- Khí công: +100
- Tốc độ chạy: +1
- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +10
- Phòng thủ vật lý hoặc phòng thủ phép thuật: +7

- Kháng tính: Kháng lời + 5%
- Tỷ lệ bạo kích: + 0.1%
- Tỷ lệ né tránh: +0.05%”

“Xuất Vân Chuông (Đầy đủ - Phái: Võ Đang – Loại: Chuông pháp – Phân cấp: Thượng phẩm Nhất lưu).

Mô tả: Chuông pháp nhập phái. Chuông pháp cơ bản nhất của Võ Đang. Mọi đệ tử Võ Đang đều có thể học. Chuông pháp mạnh mẽ và linh hoạt.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +30
- Nội công: +150
- Sức chịu đựng: +1
- Độ linh hoạt: +1

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +3
- Khí công: +15
- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +1”

Và bộ cuối cùng:

“Tiểu Phong Ảnh Kiếm (Đầy đủ - Phái: Võ Đang – Loại: Kiếm pháp – Phân cấp: Thượng phẩm Nhất lưu).

Mô tả: Kiếm pháp nhập phái. Kiếm pháp cơ bản nhất của Võ Đang. Mọi đệ tử Võ Đang đều có thể học. Ảnh kiếm giấu sau con gió nhẹ, đi vô tung, đến vô ảnh, khó đề phòng.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +40
- Nội công: +120
- Sức chịu đựng: +1.5
- Độ linh hoạt: +1

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +4
- Khí công: +12
- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +1.5”

...

Vì cuộc sống trùm sò sau này, hắn không thể không bắt đầu bằng những công việc nhỏ bé không đáng kể trước tiên.

Sau khi đi nhận được quần áo, kiếm, bí tịch và thẻ chứng nhận thân phận đệ tử ngoại môn. Hắn rào bước đến Nhiệm Vụ Đường.

Hắn rất biết điều “đưa tặng” một chút bạc cho một người đồng môn đứng gác phía trước cửa Nhiệm Vụ Đường để hỏi thăm thứ mình cần biết.

- Sư huynh, tiểu đệ mới gia nhập phái Võ Đang. Hôm nay cũng vừa đến Nhiệm Vụ Đường. Sư huynh là đàn anh đi trước, ngài có thể chỉ bảo một vài điều cần thiết cho tiểu đệ hay không?

Người “sư huynh” đứng canh cửa nhanh tay lấy bạc hắn đưa cất vào ngực và đằng hắng một tiếng:

- Sư đệ khổ cực. Là lớp người đi trước, sư huynh ta có thể nào không chiều cố giúp các ngươi. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giải thích tường tận cho

người. Nhiệm Vụ Đường chia làm ngoại viện và nội viện. Người là đệ tử ngoại môn thì cứ đi về phía bên trái, ở đó là khu vực ngoại viện. Tất cả nhiệm vụ sẽ được đệ tử phụ trách Nhiệm Vụ Đường viết ra giấy rồi dán lên cái bảng ở đó. Nếu người muốn nhận nhiệm vụ nào thì cứ xé tờ giấy ghi nhiệm vụ đó rồi mang tới bên cái bàn góc phải có 4 tên đệ tử đang luân phiên ghi chép kia. Người đến đó đưa họ tờ giấy nhiệm vụ, họ sẽ ghi chép lại. Khi hoàn thành nhiệm vụ, người chỉ cần mang vật phẩm nhiệm vụ tới gặp trực tiếp người phát ra nhiệm vụ hoặc thông qua Nhiệm Vụ Đường trả nhiệm vụ là được.

- Sư huynh, thế điểm cống hiến nhận như thế nào?

Người sư huynh nghe vậy thì bật cười:

- Ở phái Võ Đang chúng ta, điểm cống hiến chính là những đồng tiền xu như thế này.

Gã sư huynh tìm tòi trong ngực chốc lát rồi móc ra một đồng tiền hình tròn màu lam có in khung cảnh núi Võ Đang lên trên đó rồi nói tiếp:

- Mỗi khi người hoàn thành nhiệm vụ, tùy nhiệm vụ mà người có thể nhận được điểm cống hiến tương ứng từ người phát nhiệm vụ hoặc từ Nhiệm Vụ Đường. Để đơn giản hóa, tiền xu điểm cống hiến của phái Võ Đang cũng có 7 màu rõ rệt: màu trắng, màu lục, màu lam, màu vàng, màu đỏ, màu cam và màu tím. Tỷ lệ trao đổi như sau: 100 tiền xu màu trắng đổi được 1 tiền xu màu lục, 100 tiền xu màu lục đổi được 1 tiền xu màu lam... Hay nói cách khác: 1 tiền xu màu trắng bằng 1 điểm cống hiến, 1 tiền xu màu lục bằng 100 điểm cống hiến, 1 tiền xu màu lam bằng 1 vạn điểm cống hiến, 1 tiền xu màu vàng bằng 100 vạn điểm cống hiến. Cứ thế mà tính lên. Nhìn chung cho tới bây giờ ta còn chưa nhìn thấy tiền xu màu cam. Còn tiền xu màu đỏ thì ta từng may mắn nhìn thấy các vị trưởng lão đem ra khoe rồi.

Người sư huynh đầy đắc ý khi nhắc lại chuyện này. Phải biết 1 tiền xu màu đỏ tương đương với 10.000 vạn điểm cống hiến – một con số phi thường khổng lồ và kinh khủng.

Nhìn vẻ mặt đầy tinh thần đấu chí của hắn, người sư huynh đội cho một gáo nước lạnh:

- Nể tình người rất lễ phép với sư huynh ta. Ta nhắc nhở cho người: Người đừng quá ảo tưởng. Trừ khi người làm ra cống hiến lớn lao cho phái Võ Đang hoặc người trợ giúp phái Võ Đang thoát ra khỏi nguy nan, hoặc là người không hề sử dụng đến điểm cống hiến mà tích lũy qua hàng chục năm. Còn không thì đừng mơ tưởng đến tiền xu màu đỏ. Nói không phải chơi, ở ngoại viện, nhiệm vụ có điểm cống hiến kék xù cũng chỉ có một trăm hai mươi. Ở nội viện, nhiệm vụ có điểm cống hiến cao nhất từ xưa đến nay cũng chỉ có 1.500 mà thôi.

Dù đã đoán được, nhưng khi nghe nói, hắn cũng thất vọng thờ dài. Nếu mãi như thế này thì khi nào hắn với tới Thái cực kiếm và Thái cực quyền?

- Game chính:

+ Cấp độ 30: Mở thế giới Pokemon.

+ Cấp độ 40: Chuyển chức lần 2 và mở chế độ gia tộc.

+ Cấp độ 50: (Bí mật).

+ Cấp độ 60: Chuyển chức lần 3 và mở chế độ công hội.

- Thế giới Đại Giang Hồ: Tam lưu - Nhị lưu - Nhất lưu - Đinh cấp - Nhân cấp - Địa cấp - Thiên cấp.

- Thế giới Pokemon: Chỉ 159 loài ban đầu.

+ Bình thường và biến dị.

+ Thế hệ thứ nhất và thế hệ thứ 2 (Xem như là cho chúng sinh sản ra đời 2).

+ Loại: Thường thấy - Hiếm thấy - Sơn trại - Thủ lĩnh - Tướng cấp - Vương cấp - Hoàng cấp - Đế cấp.

(Không phải bất cứ pokemon nào sinh ra cũng là Đế cấp. Vì thế các bạn đừng nên cho rằng tác giả sẽ dễ main bắt được 1 con như thế)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Sơ Nhập Giang Hồ (5) - Cái Giá Của Tự Cao Tự Đại

Sau một tháng tầm tã cày nhệm vụ môn phái lấy điểm cống hiến đổi thuốc cần, cộng thêm vật vả tu luyện võ công phái Võ Đang, cuối cùng đến hôm nay võ công cũng đại thành. Nếu nói hấn mất ăn mất ngủ vì luyện công thì cũng chẳng sai.

Gần một tháng hấn điên cuồng đến nỗi tơ máu còn in lên cả 2 con mắt. Than ôi! Từ một gã sai vặt phái Võ Đang, hấn đã trở thành một thằng đệ tử ngoại môn đầy điên cuồng. Tất cả cũng bởi vì hấn là một người hâm mộ phái Võ Đang cuồng nhiệt. Tính ra là còn cuồng hơn những bạn trẻ cuồng Kpop.

- Wa ha ha ha... Đã tới thời của anh rồi. Ha ha ha...

Hấn ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to, mặc kệ cho những cái lắc đầu và thờ dài đầy cảm thông từ những người đang chỉ trỏ xung quanh.

...

- Người xác định nhận nhiệm vụ này?

Hấn không hề lo ngại trả lời:

- Vâng, ta xác định.

Gã ngồi ghi chép lại thân thiện nhắc nhở:

- Nhiệm vụ này không phải dạng vừa đâu. Đã có 3 người mất mạng vì nó rồi đấy. Người chắc chắn chứ?

Hấn ngoáp một cái rồi đáp:

- Cảm ơn sư huynh nhắc nhở. Vậy nhưng đệ vẫn lựa chọn nhiệm vụ này.

Vị sư huynh ghi chép cũng chỉ có thể thuận theo ý hấn:

- Được rồi.

“Roẹt... Roẹt...”

- Đây là giấy chứng nhận nhiệm vụ. Người có thể đi.

- Đa tạ sư huynh.

...

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Hấn lướt về phía trước nhanh như cắt.

“Rống...”

Bỗng ở phía xa nơi trung tâm khu rừng, một tiếng thú rống vang lên. Ngay cả vừa bước lên hàng cao thủ Nhất lưu như hấn cũng cảm thấy màng tai đau nhức.

Hấn vội vàng nép người sau lưng một cây cổ thụ rồi nín thở quan sát phía trước.

Vâng, nhiệm vụ của hấn chính là xông vào trung tâm khu rừng cướp lấy Nhân sâm hai ngàn năm tuổi mà con quái vật kinh khủng kia đang trông giữ.

“Có nên tới làm thịt nó không nhỉ?” – Hấn có chút tự đại nghĩ như vậy.

Dù sao mới luyện thành “thần công” nên cũng muốn giễu võ dương oai một phen. Đáng tiếc hấn chọn sai đối tượng. Ban đầu còn tưởng rằng dễ ăn, giờ này đối mặt thì...

“#@#####... Con mẹ nó, có cần phải khó khăn tới mức độ này không? Đây mà là nhiệm vụ của đệ tử ngoại môn sao? Vãi cả linh hồn.”

Mặc dù oán thăm, thế nhưng hấn cũng tỉnh tã và nhẹ nhàng tiến từng chút một đến nơi con quái vật “trâu bò” kia. Cho dù đánh không lại hấn cũng không tin hấn không thể nào trốn lấy và trốn không thoát sự truy đuổi của nó. Hấn là cao thủ Nhất lưu, hấn có tự tin ấy.

Chẳng bao lâu, hấn lên đến gần hang con quái vật này. Nhưng mà đời không như là mơ. Khi hấn đến gần hang nó vài chục trượng thì nó phát hiện ra hấn và nó lập tức ra đòn.

“Rống...” - Một tiếng rống khủng bố vang lên.

Ở khoảng cách gần, đầu óc hấn ong ong đau nhức, mũi trào máu tươi. Hấn cố gắng kiềm chế lạc lối trong mê muội. Nhưng hầu như đều vô dụng.

Con quái vật hoàn toàn không để hấn có cơ hội thở dốc, nó khinh bỉ dùng chiếc vuốt phách xuống một cái.

Giữa ranh giới sống và chết, Võ Đang tâm pháp như dòng nước lũ cuộn trào mãnh liệt, Võ Đang tâm pháp điên cuồng xoay quanh đan điền. Trong phút chốc, hấn tỉnh táo lại.

Nhìn bốn cái móng vuốt che ngợp bầu trời võ xuống, hấn kinh hồn táng đảm. Dưới khí thế mạnh mẽ ấy, hấn sợ hãi không thôi, đầu vậy, hấn hét to một tiếng:

- Xuất Vân Chương thức thứ nhất: Phong Vân Dũng Động.

Nội lực tràn vào lòng bàn tay, thân hình hấn bỗng vang lên những tiếng “xoẹt... xoẹt...” không rõ. Như phong như vân, cơ thể hấn cũng trở nên mờ ảo thất thường. Thật ra đó là do cơ thể của hấn chuyển động quá nhanh tạo nên.

Nơi lòng bàn tay, một tia khí không dễ phát giác bỗng chốc biến lớn. Theo tiếng hét, theo một chương hấn đẩy tới, nó lướt nhẹ lao thẳng về phía những chiếc vuốt trên không trung.

“Đùng... Âm...”

Hấn bị lực phản chấn của va chạm đẩy ra rơi thẳng xuống mặt đất.

Trong cái hô sâu, hấn không chút chần chừ lao ra đồng thời rút ra thanh kiếm mang theo sau lưng.

“Phốc... Phốc...”

Bỏ mặc hai ngụm máu vừa phun ra, bỏ mặc con tức ngực, hấn nhanh chóng vận chuyển nội công. Võ Đang tâm pháp cấp tốc vận chuyển khiến hấn tỉnh táo đôi chút. Và theo sự dẫn dắt của hấn, nó tan ra hòa lẫn vào thanh kiếm màu xanh lam hấn đang cầm.

Trong chớp mắt ấy, chỉ thấy hấn hét lớn lấy dũng khí và ra đòn:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm: Kiếm Phong Tỳ Tầm.

“Keng... Keng... Keng... Keng...”

Theo âm thanh réo rắt của thanh kiếm, bốn ánh sáng vô hình phát ra biến mất trong không gian. Những gợn sóng như có như không cắt thẳng về phía con quái thú.

“Phốc... Keng... Keng... Xoẹt...”

Hai gợn sóng vô hình cắt trúng hai chiếc vuốt tạo nên những tia lửa nhỏ, hai gợn sóng còn lại cắt thẳng vào lớp da thịt xen giữa những chiếc móng vuốt ấy. Trong chốc lát, máu tươi từ đó chảy ra.

Nơi chân trước bỗng nhiên bị thương khiến con quái thú ngấp trăn phần nộ, nó gầm lên đầy giận dữ:

“Rống... Rống... Rống...”

Và ở khoảng cách quá gần, lại bị trọng thương từ đòn trước, hấn bị tiếng rống bức lùi lại ba bước có hơn. Vết thương nơi ngực nhói đau, đầu óc cũng trở thành một mảnh hỗn loạn, hấn lại tiếp tục phun ra ba ngụm máu.

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Khuôn mặt không chút huyết sắc, hấn cắn răng nhìn về con quái thú khổng lồ trên không trung.

Không ngoài dự đoán, nó chính là một con Hồ tinh với bộ lông trắng và chữ Vương to đùng giữa trán, cộng thêm 2 chiếc răng nanh lộ hết ra bên ngoài và bốn bộ móng vuốt đồ sộ. Xem ra hoàn toàn trùng khớp với miêu tả trên nhiệm vụ.

Khẽ nhìn nó, rồi lại nhìn bản thân mình, hấn khổ sở trong lòng. Nếu như hấn không quá tự cao tự đại thì đã chẳng đến nông nỗi này.

Tuy nhiên giờ phút này có hối hận thì cũng đã muộn. Hấn lại chưa học khinh công, nên ý tưởng chạy trốn không khả thi, vì thế không còn cách nào khác ngoài việc phải liều mạng.

Ngẩng đầu nhìn thẳng về không trung – nơi con Hồ tinh đang đứng, ánh mắt sáng lên về điên cuồng. Trong cơ thể nội lực ầm ầm chấn động, Võ Đang tâm pháp vận chuyển với tốc độ nhanh phát ra từng tiếng “rít”.

Hấn nhanh chóng lướt sang trái, đồng thời đâm một kiếm về phía bụng con quái thú. Vậy nhưng con Hồ tinh này dễ dàng tránh né – nó phản ứng cực nhanh. Không dừng lại ở đó, nó còn xòe ra bộ móng vuốt sắc bén chụp xuống đầu hấn.

Nhìn thấy đòn đánh kinh khủng này, hấn vội vã giẫm mạnh lên mặt đất mượn lực lướt sang bên trái.

“Dùng...”

Lặng nhìn về những vết dài sâu hoắm trên mặt đất, hấn rùng mình. Nếu như hấn trúng đòn này, e rằng hấn cũng bị cắt ra làm bốn phần chứ? Hay là hấn sẽ bị đập bẹp đi? Cứ nghĩ mà sợ khiến tinh thần chiến đấu của hấn giảm xuống theo cấp số nhân. Giờ này thì hấn cũng không còn sót lại tí dũng cảm nào.

Trong đầu liên tục suy nghĩ. Trong nháy mắt, hấn làm ra quyết định.

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm: Nhất Kiếm Định Phong

Giữa khu rừng già liên miên tiếng gió, âm thanh réo rất xao động không phút giây nào không có thoáng chốc tại xung quanh hấn 3 mét lại trở nên yên tĩnh dị thường. Khi hấn chém ra một kiếm, một tia sáng chói lòa lao thẳng ra như chớp giật.

“Gào...”

Con Hồ tinh thấy thế, nó tự biết không thể tránh khỏi. Vì lẽ đó, nó găm lên giận dữ và liều mạng dùng đôi vuốt hai chân trước đón đỡ đòn đánh này.

“Keng... Keng...”

Thật may mắn, với những chiếc vuốt cứng hơn sắt thép, nó đã thành công chặn lại đòn đánh. Tuy nhiên dù với thân thể khổng lồ và trọng lượng to lớn, nó vẫn bị đòn đánh hất văng về phía sau 10 mét.

Nhân cơ hội này, hấn lui lại và bỏ chạy như bay.

Nhưng... đó cũng chỉ là những giây giũa cuối cùng.

“Rống... Rống... Rống...”

Như trúng phải phép định thân, hấn bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ. Máu tươi từ mũi và miệng liên tục trào ra.

Và kết quả đã được định sẵn.

“Dùng...”

“Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm bị quái Hồ tinh giết chết. 3 thức mở đầu Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chưởng và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ cảnh giới đại thành giảm về cảnh giới tiểu thành. Chiến lực người chơi giảm từ Nhất lưu về Nhị lưu.

Hệ thống lập tức hồi sinh người chơi tại địa điểm gần nhất!

Xác định địa điểm hồi sinh gần nhất: Núi Võ Đang.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Roẹt...”

Đứng trước căn phòng của mình, hấn không khỏi buồn bã cúi đầu. Vì một chút tự tin quá lớn, hậu quả là hấn đi toi 10 ngày tu luyện.

Ai... Số khổ!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuyện Lớn Phát Sinh

Giang hồ đen trắng thị phi,

Chính tà chìm đắm trong ly rượu nồng.

...

Mười ngày sau.

Với hai mắt thâm quầng, hần mở cửa bước ra. Cuối cùng hần cũng trở về với thực lực Nhất lưu.

Việc đầu tiên hần làm là tiến về Nhiệm Vụ Đường. Hần rất muốn hủy bỏ cái nhiệm vụ vượt quá thực lực kia. Nhưng nghĩ lại thì cái nhiệm vụ ấy không có giới hạn thời gian. Cho nên hần vẫn có thể giữ nó. Đợi đến khi hần có đủ khả năng thì đi hoàn thành nhiệm vụ này cũng là ổn cả thôi.

Vậy nên lần này, hần đến nơi đây là để nhận nhiệm vụ khác nhằm kiếm đủ công hiến đổi lấy bí tịch và đan dược để nâng cao thực lực.

Và rồi hần lại bắt đầu chặng đường cày nhiệm vụ nhằm chán đến tận răng.

Thời gian này và thật chính là một cuộc thử thách sức chịu đựng. Thử hỏi cứ chạy đi chạy lại, chạy tới chạy lui một mình và chỉ nói chuyện với NPC thì có chán không? Rất chán là đằng khác. Hần cũng muốn trò chuyện giết thời gian với gã gay Đại Nam Nhân - tên nhân vật của gã Đệ Nhất Mỹ Nam trong thế giới Đại Giang Hồ. Thế nhưng trong thế giới này không có kênh trò chuyện, hòm thư hay cái gì khác. Nhà phát hành rất “tự giác” đóng những cái máy móc như vậy để thế giới Đại Giang Hồ trở nên “thật” hơn.

Nếu như muốn nói chuyện thì hoặc là gửi bỏ câu với quy trình phức tạp, nhức mông hết sức, và chờ đợi bỏ câu trả lời. Hoặc là ở ngoài đời hay ở trong game chính Huyền Thoại hẹn nhau tại một địa điểm nào đó rồi cả hai tới đó mà trò chuyện. Tuy nhiên ắt hẳn không có ai lại rảnh đến độ chỉ vì gặp nhau nói chuyện mà chạy đi chạy lại giữa các thành lớn. Dĩ nhiên là trừ mấy cặp tình nhân yêu nhau say đắm, có bệnh mà không có thuốc nào chữa được. Lời nhận xét ấy thật ra có chút cay cú vì chính hần là một gã F. A, nhưng mà đúng là bọn trẻ yêu nhau cuồng dại quá mức thì có thuốc nào chữa được đâu?

...

Và có lẽ nhà phát hành nắm bắt được tình huống hỏng hóc của nhánh game Đại Giang Hồ cho nên trong game lập tức có một thằng phản diện lộ đầu ra gây nên sóng lớn.

“Coong... Coong... Coong...”

Trong một buổi sáng trưa hè nóng bức, ba tiếng chuông giữa trung tâm núi Võ Đang vang lên.

Toàn bộ đệ tử phái Võ Đang đều kinh nghi bất định ngẩng mặt nhìn về chính điện to lớn ở trung tâm núi.

Hần vừa trả nhiệm vụ và vừa nhận được 20 điểm công hiến thì nghe được tiếng chuông này. Hần cũng không khỏi sửng sốt.

“Có chuyện lớn phát sinh!” – Ý nghĩ này lập tức nổ vang trong đầu của hần.

Từ khi hần gia nhập phái Võ Đang đến nay chưa lần nào hần nghe thấy tiếng chuông vọng ra từ khu vực trung tâm phái. Hiện nhiên đột nhiên bây giờ lại xuất hiện trường hợp kỳ quái này thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn. Phán đoán này không thể sai được.

Chẳng mấy chốc sau, một giọng nói già nua mang theo những âm thanh trầm thấp đầy tang thương như sấm sét vang lên:

“Tất cả đệ tử phái Võ Đang đang không có nhiệm vụ trên người mà đang ở trong phái lập tức tiến về trước sân Nhiệm Vụ Đường tập hợp.”

Không hề chần chừ, hần vọt thẳng ra sân trước, đứng ở một góc mà chờ đợi.

Chỉ trong chốc lát, cả chục bóng người cũng đã đến nơi này. Ngay sau đó từng bóng người lướt trên mặt đất hay bay trên không trung đều tiến về nơi đây.

Nửa nén nhang sau tất cả gần hai trăm người đã đứng đầy đủ trong sân Nhiệm Vụ Đường.

Hần ngẩng mặt nhìn số lượng người ở đây và âm thầm tính toán. Qua một hồi giằng co tự đếm, dựa theo màu sắc quần áo đang mặc của họ, hần xác định trong sân có: 12 tên đệ tử chân truyền mặc quần áo màu trắng, 70 tên đệ tử nội môn mặc áo màu lam và 104 tên đệ tử ngoại môn mặc áo màu lục.

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Phút chốc trước cửa Nhiệm Vụ Đường, ở phía đối diện đám đệ tử này xuất hiện 7 lão nhân mặc áo màu xám. Xem ra là 7 vị trưởng lão.

Họ vừa xuất hiện liền gây ra sự chú ý. 3 người gật đầu ra hiệu, vị lão nhân chính giữa hiểu ý tiến lên phía trước 4 bước rồi nói:

- Mọi việc cấp bách. Mọi chuyện liên quan thì trên đường đi chúng ta sẽ giải thích sau. Còn bây giờ tất cả nhanh chóng trở về phòng chuẩn bị hành lý. Đúng canh 1 chúng ta sẽ xuất phát về Tương Dương. Nhớ kỹ là không được chậm trễ, kẻ nào chậm trễ thì phải gánh chịu hậu quả. Bất cứ kẻ nào dám chống lệnh thì lập tức bị phế bỏ nội công và đuổi ra khỏi sư môn. Được rồi, nhanh đi chuẩn bị.

Nghe vậy, hần cũng rung mình một phát. Vậy ra là đã có chuyện cực lớn phát sinh nên mấy vị trưởng lão mới vô cùng nghiêm nghị, hình phạt mới nặng như thế.

Mọi người lục tục tiến đi chuẩn bị. Trong sân chỉ còn lại hơn 30 người vẫn đứng lý nơi đó.

Các vị trưởng lão nhìn về hơn 30 người đệ tử ngoại môn vẫn còn đứng ở sân mà nhũn mảy, một vị trưởng lão tính khí nóng nảy quát lên:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Sao còn chưa đi chuẩn bị?

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã có người đứng ra trả lời:

- Bẩm các vị trưởng lão, chúng ta là những đệ tử ngoại môn mới vào nên chúng ta không có hành lý gì nhiều cả chỉ có vài ba bộ quần áo và vài thứ lặt vặt cất trong ngực thôi.

- Há. Thì ra là vậy. Vậy thì các ngươi cứ đứng chờ những người khác thôi.

Tận mắt nhìn đoạn đối thoại này, hắn cũng vươn ra ngón cái tán thưởng cái tên nhanh nhạy kia. Phải nói tên đó xử lý cực tốt, ngắn gọn mà đầy đủ, kín không kể hở.

Tên đó là một gã mập mạp, ít nhất cũng 70 kí chứ? Với khối cơ thể khổng lồ và màn đối đáp trôi chảy này thì hẳn nghề nghiệp của gã đó chắc cũng tương tự như hắn, chỉ có điều gã có lẽ là bộ phận ngoại giao hoặc bộ phận chăm sóc khách hàng gì gì đó.

...

Thoáng chốc đã đến canh 1. Gần 200 người đệ tử cũng đã đến đông đủ với hành lý trên vai cùng thanh kiếm thường trực giắt ở lưng quần.

Vị trưởng lão ban đầu lại đứng ra phát lệnh:

- Các ngươi phải đuổi kịp chúng ta. Xuất phát!

“Vù... Vù... Vù...”

Năm trong số bảy vị trưởng lão phóng thẳng về hướng đông. Đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn cũng vận dụng khinh công bay theo sau. Chỉ tội cho hơn 100 tên đệ tử ngoại môn, kẻ dùng thân pháp lướt tới, và cũng không ít kẻ phải... chạy bộ đuổi theo như hắn.

Hắn đau đớn nghĩ đến số phận tiếp theo đây của mình. Ban đầu nhìn thấy phái Võ Đang mở cửa trao đổi đan dược, bí tịch, vũ khí... hắn còn ham hố, còn mừng rỡ kêu to. Còn lúc này đã trải qua mấy tháng chăm chỉ và cần mẫn cày điểm cống hiến thì mới biết muốn tích lũy đủ điểm cống hiến để đổi mật tịch là công việc gian khổ đến cỡ nào. Thử hỏi hắn cũng cần đan dược phụ trợ luyện công cũng như phụ trợ tăng cường nội lực, tăng độ dẻo dai của gân cốt, sức mạnh cơ bắp của bản thân... Mà lại không phải cần số lượng ít mà là số lượng lớn vô cùng. Nếu hắn không “đua” theo như những tên người chơi cùng phái thì hẳn rút lại phía sau mất. Vì lẽ ấy, hắn quần quật làm nhiệm vụ rồi lấy điểm cống hiến đổi đan dược mà cần. Cũng bởi vậy mà thường thường một tháng hắn không tích lũy được bao nhiêu điểm cống hiến.

Qua mấy tháng, điểm cống hiến hắn tích lũy gần như là con số không tròn trĩnh. Bí tịch lại đắt đỏ đến giật sùi người. 1 vạn điểm, 1 vạn 5000 điểm, 2 vạn điểm, 2 vạn 3000 điểm... Mẹ nó chứ, có bán hắn đi thì còn chẳng đủ mua một quyển bí tịch mà xài. Số khổ, số khổ... Nam mô a di đà phật... Ấy chết, nhầm mẹ nó rồi. Vô lượng thiên tôn!

Bị quăng qua quăng lại như trái banh, hắn cũng tức hộc máu. Đã gia nhập phái cũng như tu luyện sau người khác quá nhiều thời gian mà bây giờ võ học chẳng có bao nhiêu. Một bộ tâm pháp, 2 bộ võ kĩ. Trong khi phái khác đếm bằng hàng chục. Ôi đêch! Thảm cảnh quá kinh khủng!

Hắn không rõ cái bọn làm game có thù hận gì với phái Võ Đang hay không mà thiết kế làm khó người chơi ở đây như vậy? Hắn càng không rõ với sự bồi dưỡng quá quắt như thế này thì phái Võ Đang mạnh ở chỗ nào được mà là 7 đại phái chính phái mạnh nhất? Mấy lão già chường môn với trưởng lão mạnh là được hay sao? Hay là 12 tên đệ tử chân truyền mạnh là được, còn bọn hắn thì thế nào cũng xong? Thế thì tuyên đệ tử ngoại môn làm quái gì?

Ở môn phái khác, tuy rằng người chơi lên cao thù Nhị lưu chiếm đa số, còn cao thủ Nhất lưu vẫn còn ít. Nhưng mà rõ ràng bàn về số lượng đệ tử thì ăn đứt bên này. Chưa kể bọn chúng làm cái chó gì mà đưa nào đưa nấy đan dược sử dụng như nhai đậu, tiền tài thì rùng rình đầy mình. Còn bọn họ thì sao? Hắn đau tim cười thảm. Trắng tay, trắng tay, trắng tay, trắng tay... và nghìn năm trắng tay! Đến cái tiền đi xe ngựa làm nhiệm vụ còn chẳng có. Cứ mỗi lần đi làm nhiệm vụ nơi xa là phải cầm đầu chạy bộ. Vải chày, vải cối...

Nhưng mà cái điều làm hắn ức chế nhất chính là vũ khí. Khi hắn trở thành đệ tử ngoại môn, như bao nhiêu người chơi khác, hắn nhận được 1 thanh kiếm Vãng, là được môn phái ban tặng. Nói ra thì độ sắc bén và rắn chắc của nó hơn sắt thường một chút, nhưng mà nhanh hư kinh khủng. Cứ vài chục ngày lại phải đem đi sửa. Nhiều lúc hắn muốn vứt mẹ nó đi mà xài thanh kiếm bình thường cho đỡ tốn. Vậy nhưng xui rủi làm sao, thanh kiếm với bộ quần áo được phái ban tặng chính là “đồng phục bắt buộc” của phái Võ Đang. Phái Võ Đang có luật lệ không cho tùy ý thay đổi. Thế mới đau! Chẳng còn cách nào khác, đúng hạn hắn lại đem kiếm đi sửa!

Vãng! Đó là tình cảnh hiện tại của hắn. Hắn cũng muốn rời phái Võ Đang quách đi cho xong. Tuy nhiên với tình yêu dành cho kiếm đạo cũng như tình yêu “da diết” dành cho phái Võ Đang nên hắn vẫn nhịn đau ở lại (Hai từ da diết được hắn đặc biệt nghiêng răng nghiêng lợi phun ra).

Cũng may lâu nay chạy bộ đã quen nên đã qua một canh giờ mà hắn và họ vẫn còn tiếp tục bám theo với một chút trắng bệch nơi khuôn mặt.

Qua một canh giờ, vừa đi tới, các vị trưởng lão cũng vận nội công lớn tiếng giảng giải cho bọn họ biết lý do có chuyến hành xác, không, có chuyến hành trình này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tụ Hội

Ngày xưa ngày xưa, sự tích máu chó diễn ra.

Một tháng trước, vào một ngày đẹp trời, có một em gái tuổi mon morn chạy vào khu vực phái Thiếu Lâm mà đưa đôi chân dài tới vách cầu dẫn các chú tiểu háo sắc. Cùng thời gian đó lại có một anh trai đẹp trai loạn xà ngầu và thực lực trâu chó cực độ, cùng với thần công mất dầy chạy vào khu vực phái Nga My quyến rũ các tăng ni ở đây. Sau một thời gian, không rõ bao nhiêu người bị 2 kẻ này quyến rũ (hai đại phái giấu kín số lượng, không cho thế nhân biết cụ thể).

Bẵng đi một thời gian sau, có hai tên đệ tử nội môn của phái Thiếu Lâm và ba cô nàng đệ tử nội môn của phái Nga My bị sắc dụ. Kết cục của họ thì khỏi cần nói cũng biết: Bị tra tấn đến chết. Lý do hai kẻ kia hành động dã man như thế cũng là do bọn chúng muốn đạt được bí tịch cao cấp của hai đại phái.

Nghe đến đây hẳn cũng thở ra một hơi. Thật may là không có cô gái nào tiến đến núi Võ Đang mà dùng sắc dụ. Không thì hẳn cũng rất tự nguyện bị dụ một phen xem cảm giác nó như thế nào. Độ chân thực đến gần 98% so với thực tế thì cảm giác sẽ không sai. Nghĩ đến đây, hẳn nuốt nước bọt một cái “ực”.

Sự việc tiếp theo thì cũng rất đơn giản. Mấy lão hòa thượng trọc đầu với mấy bà ni cô không có tóc ghen ăn tức ở với đám đệ tử nội môn nên lao từ chỗ bế quan ra dụ dỗ hai con nài kia. Kẻ muốn rước nàng về dinh, kẻ muốn lái máy bay với chàng. Và rồi 2 kẻ kia bị bắt ép làm nô lệ tình dục cho một lão hòa thượng và một bà ni cô. Đến đây thì hai phái tà đạo của hai kẻ đó nổi trận lôi đình. Thế là đại chiến chính – tà nổ ra. Vâng, chỉ vì việc nhỏ như con muỗi như thế mà hai phe bật chế độ hận thù: Đại chiến không chết không thôi. Khắc khắc... Hẳn có chút ác ý nghĩ như vậy.

Thực tế khi đệ tử nội môn mà tổn bao nhiêu tài nguyên cùng với không biết bao nhiêu công sức dạy dỗ trong thời gian dài mất tích bí ẩn như vậy đã kinh động đến trưởng lão Thiếu Lâm và Nga My. Với nhiều con đường và cách làm khác nhau, rất nhanh họ tra ra sự việc cũng như hung thủ đằng sau. Nhưng mà đến khi họ tra ra thì 2 kẻ kia đã biến mất từ lâu. Khi không còn manh mối, sự việc lúc này mới tạm lắng xuống.

Cho đến 2 tuần trước vở kịch này lại bước sang giai đoạn khác. Đầu tiên 2 kẻ này chạy tới phái Hoa Sơn tiếp tục sắc dụ đệ tử nội môn phái này. Cho đến khi lại thêm 3 người đệ tử nội môn phái Hoa Sơn bỏ mạng, trưởng lão phái này cũng theo vết xe đổ của hai phái trước là tra ra đến manh mối đứt đoạn.

Thế nhưng với phái Hoa Sơn, mọi việc không chỉ đến đây là dừng. Chỉ năm ngày sau đó, phái Hoa Sơn bị một thế lực áo đen tấn công bất ngờ. May mắn là nội tình đủ lớn cho nên phái Hoa Sơn vượt qua trong một cái giá đắt: chương môn trọng thương, một phần năm đệ tử cùng 2 vị trưởng lão phái Hoa Sơn tử trận, không biết bao nhiêu người bị thương.

Qua trận chiến, phái Hoa Sơn bắt giữ được 8 tên quân địch. 5 người trong số đó khi bị bắt đã dùng thuốc độc trong kẽ răng tự vẫn. Còn 3 tên khác không may mắn như vậy mà cũng có thể là cố ý, cho nên chúng bị khống chế. Sau nhiều thủ đoạn cùng với nhiều manh mối khác nhau, cuối cùng phái Hoa Sơn cũng biết rõ ngọn nguồn.

Thì ra phái Hoa Sơn bị đánh lén là bởi vì mật tịch Cực phẩm Nhân cấp “Độc Cô Cửu Kiếm”. Mọi việc bắt nguồn từ tham vọng của một nam một nữ kia. Hai kẻ đó dạo quanh vài đại phái săn mồi để kiếm chác bí tịch, mật tịch nhằm nâng cao thực lực. Ở Thiếu Lâm và Nga My, hai kẻ đó không nhận được cái gì, cũng chẳng được tin tức gì nhiều nên thất vọng từ bỏ. Còn ở phái Hoa Sơn, 2 bọn chúng nghe chính mồm 3 gã đệ tử nội môn thừa nhận đã từng nghe nói mật tịch trấn phái phái Hoa Sơn là Độc Cô Cửu Kiếm được chương môn phái Hoa Sơn giữ khư khư bên mình.

Nhận được thông tin đắt giá ấy, 2 kẻ ấy tìm cách báii kiến chương môn phái mình rồi cung cấp thông tin này cho hẳn, cũng như nịnh bợ cổ động hẳn tiến đánh phái Hoa Sơn. Sau đó thì như đã biết. Chương môn phái này sau nhiều ngày suy tư đã dẫn ra gần như toàn bộ môn phái tấn công phái Hoa Sơn. Không biết bao nhiêu pháo hôi được hẳn cho lên phía trước nhằm kéo chương môn phái Hoa Sơn ra mặt. Và khi chương môn phái Hoa Sơn ra mặt thì cuộc đánh lén chuẩn bị từ lâu bắt đầu.

Sau khi nói ra đến đó, 3 tên kia đột ngột chết đi.

Khi đã biết rõ mọi chuyện, phái Hoa Sơn nổi giận. Chính chương môn phái Hoa Sơn phát ra thiệp mời các chính phái tiến về Lục Đà Trang tại Tương Dương tụ hội. Phái Thiếu Lâm và Nga My khi nhận được thiệp mời thì lập tức lên tiếng ủng hộ lần tụ hội này của phái Hoa Sơn và phê phán hành động bỉ ổi của cái tà phái kia.

Nội dung tụ hội thì cũng có thể suy đoán được phần nào. Hẳn là bàn về mức độ nguy hiểm và điên cuồng của tà phái đồng thời đề ra ý muốn muốn liên hợp các chính phái lại mà tiến hành đáp trả hành động bỉ ổi vừa rồi của tà phái. Thậm chí là muốn mạnh tay tiêu diệt tất cả tà phái.

Nếu nhìn dưới khía cạnh hần là một tên người trong giang hồ “thân bất do kỷ” thì mọi việc diễn ra như thế này hoàn toàn hợp lý. Nhưng đứng dưới góc độ là một người đọc qua vô số tiểu thuyết, xem không biết bao nhiêu là phim truyện, cũng như đứng dưới góc độ một người chơi, thì sự kiện lần này thật sự có quá nhiều điều không rõ ràng. Mà ẩn đằng sau nó cũng khiến liên tưởng đến những âm mưu to lớn, những vòng xoáy bão táp đã được mở ra sẵn sàng. Nếu ngu ngốc đâm đầu vì chính nghĩa thì kết cục chắc không khả quan được đằng nào.

Thứ nhất, tại sao 2 kẻ kia lại bám báo cho chương môn? Họ có thể đợi đến sau này khi thực lực của họ tăng lên rồi ăn một mình, hoặc họ có thể liên hợp với thế lực khác mà? Vì tiền tài và lợi ích trước mắt sao? Ít nhất môn phái 2 kẻ đó sau trận chiến này chịu thiệt hại cũng không thua phái Hoa Sơn là mấy. Cứ cho rằng chương môn của chúng sẽ không giận chó đánh mèo thì chúng vừa có được khen thưởng lại nhờ nhiều người chết đi mà địa vị của chúng trong môn phái sẽ tăng cao. Nhưng xét tổng quát, thực lực môn phái giảm đi thì địa vị giang hồ của chúng cũng theo địa vị môn phái mà giảm sút. Chưa tính đến việc có thể chúng và môn phái của chúng phải hứng chịu sự trả thù của phái Hoa Sơn và võ lâm chính phái. Nhìn thế nào cũng thấy hại lớn hơn lợi. Vậy khả năng chúng làm thế là có âm mưu hoàn toàn có thể chấp nhận. Nếu vậy âm mưu của chúng là gì?

Thứ hai, trong số 8 tù binh bị bắt tại sao có 3 tên dễ dàng bị khống chế như thế? Thời thì cứ cho rằng các lão già phái Hoa Sơn phản ứng nhanh nên 3 tên ấy không kịp tự vẫn. Vậy thì lúc sau tại sao 3 tên ấy lại chết đột ngột? Là do trong phái Hoa Sơn có nội gián giở trò quỷ hay là nguyên nhân gì?

Trong thời điểm ấy, nội gián muốn giết hại 3 người họ nhất định phải là kẻ có quyền cao chức trọng trong phái Hoa Sơn bởi vì 3 tên này đối với phái Hoa Sơn nói riêng là vô cùng trọng yếu, đối với võ lâm chính phái nói chung là cực kỳ quan trọng. Tất nhiên cao tăng phái Hoa Sơn biết chắc chuyện đó, vậy nên muốn dưới mắt họ mà giải quyết 3 tên này thì độ khả thi không cao. Mặt khác nội gián leo lên được vị trí hiện tại thì có thể nào chỉ vì 3 tên rác rưởi mà bốc lên mào hiểm như thế này không? Rõ ràng điều này là không mấy hợp lý. Vậy thì với cái chết của chúng, lý do nào có xác suất cao nhất, điều gì có thể là giải thích hợp lý nhất?

Chúng ta tiếp tục xét đến vấn đề thứ ba, 3 tên đó chết sớm thì không chết, chết muộn thì không chết, lại chết sau khi nói ra rõ ngọn nguồn mà bỏ qua tên môn phái của chúng là gì. Bị tra tấn nếu không khai thì đến chết cũng không khai, nếu khai thì khai hết mới phải. Khai lại khai nửa vơi như thế thì không khả nghi sao được.

Nếu phái Hoa Sơn biết được tên môn phái tập kích mình thì đã nói ra chứ không cần giấu giếm làm cái gì. Bởi vì khi nói ra thì mới có cái đích cho mọi người nhắm tới. Bởi vì khi nói ra thì việc các môn phái khác có thể xác định thông tin họ đưa ra là đúng hay sai một cách dễ dàng, nói chung là sẽ có độ tin cậy cao hơn và thuyết phục hơn.

Kết hợp cả ba điều, chúng ta có thể liên tưởng đến một âm mưu to lớn như thế này. Ngay sau khi 2 kẻ kia biết về việc mật tịch Độc Cô Cửu Kiếm được chương môn phái Hoa Sơn bảo quản, chúng hoặc thế lực người chơi nào đó đã vạch ra một âm mưu với mục đích to lớn. Rất có thể đó chính là muốn tạo ra cuộc chiến chính – tà đã yên lặng suốt mấy chục năm nay.

Có thể tưởng tượng kế hoạch đơn giản của chúng là như thế này: “Đầu tiên hai kẻ kia báo lại thông tin này chương môn. Trong bóng tối, thế lực này đổ thêm dầu vào lửa làm cho chương môn môn phái kia bắt đầu lung lay rồi quyết định đánh lên chương môn phái Hoa Sơn. Sau đó có 3 tên cố tình để bị bắt và bị khống chế. Rồi qua một vài cực hình hoặc là giả vờ sợ hãi mà khai ra ngọn nguồn. Bước cuối cùng chính là chấp nhận hi sinh một chút thực lực để hoàn thành âm mưu!”.

Quả thật như vậy thì mọi điều đều có thể giải thích trôi chảy. Vấn đề thứ hai và vấn đề thứ ba trở nên vô cùng hợp lý.

Nếu thật sự chính là cái âm mưu to lớn này, hần cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi và rét run. Phải là một thế lực như thế nào mới có thể đưa ra và thực thi một cái âm mưu khủng bố này? Chắc hẳn độ kinh khủng của thế lực đó cũng không thua gì cái âm mưu khủng bố này bao nhiêu, thậm chí là vượt trội.

Và điều quan trọng nhất đó là bọn họ làm như vậy là vì mục đích gì?

Đại chiến chính – tà chắc chắn sẽ là một cuộc chiến tàn khốc lôi kéo tất cả “người trong giang hồ”, không một ai có thể chạy thoát. Mấy chục năm hòa bình vừa qua, hai bên tích lũy được bao nhiêu? Thế nhưng bây giờ với cuộc chiến không lồ này chắc chắn mỗi bên sẽ phải bỏ ra một cái giá cực đắt, không chỉ nhân lực mà còn cả vật lực. Liệu có bao nhiêu môn phái có thể còn tồn tại sau trận huyết chiến không lồ này?

Đại chiến chính – tà càng mang đến một thế cục hỗn loạn. Chiến đấu sẽ bạo phát ở mọi nơi, diễn ra mọi thời điểm. Mức độ khốc liệt và máu tanh thì khỏi phải bàn.

Chỉ với những mặt chính như thế thì bọn họ âm mưu cái gì ở sau những điều đó? Bọn họ thu được gì, có lợi chỗ nào từ chúng?

Hần không biết. Hần không rõ.

Nhưng hẳn mong sao tất cả chỉ là suy đoán không chính xác của hần chứ không phải sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Cừu Công Nghiệp

Mười ngày sau đội ngũ phái Võ Đang cũng đến Tương Dương.

Lập tức một vị trưởng lão tiến lên nói chuyện với gã tướng quân thủ vệ cổng thành. Phía bên này một vị trưởng lão nhìn về phía đám đệ tử ngoại môn mà răn dạy.

- Đây là thành Tương Dương, không phải ở núi Võ Đang. Khi ở đây mọi hành động của các ngươi đều ảnh hưởng đến hình ảnh của phái Võ Đang. Vì thế hãy cẩn thận điều chỉnh hành vi và lời nói của mình sau cho phải phép. Tốt nhất là uốn lưỡi bảy lần trước khi nói và nghĩ kỹ hậu quả của mình trước khi muốn làm gì. Đừng để sau khi trở về phái phải nhận hình phạt nghiêm khắc. Nhớ đấy!

Đám đệ tử ngoại môn cúi đầu vâng dạ nhận lời giáo huấn.

Khi vào Thế giới Đại Giang Hồ, nơi hần đặt chân đầu tiên chính là một thôn làng nhỏ mà đến giờ hần cũng đéch biết nó tên là gì. Hần không quá đáng trách, trách là trách cái nhà phát hành game, là do cái làng tân thủ vốn không có tên mà thôi. Tuy rằng có chút buồn cười nhưng sự thật là thế.

Sau đó thì như đã biết. Ban đầu hần không có tiền. Sau đó hần bị âm tiền, mà bị âm tiền thì có thể nào lách xác vào thành thị được? Ngay cả một cái trấn lớn còn chã vào được nữa là. Gia môn bất hạnh, muốn vào phải đóng tiền cho thủ vệ, thế nên hần đành chấp nhận đứng xa từ mà ngắm cho đỡ thèm.

Đó là một cuộc sống tồi tệ cỡ nào, ưu thương cỡ nào? Như bao người khác, mong muốn trải nghiệm cảm giác thành trùm giang hồ trong game cho thỏa mơ ước. Xin lỗi! Quá lời, quá lời rồi... Như bao người khác, hần mong muốn trải nghiệm một thoáng tung hoành giang hồ. Thiết nghĩ cảm giác đó sẽ rất tốt. Thế nhưng vào game thì lại là một bi kịch. Ăn còn chẳng có, lên bãi quái thì mãi về làng, bị NPC khinh bỉ, phải ăn mày mà sống qua ngày! Đừng nói là hần, tất cả người chơi đều ức chế. Quảng thời gian chó má ấy chính là quãng đời đen tối nhất.

Lịch sử hắc ám đã bao trùm vô lâm như vậy!

Bởi vì nó mà bây giờ mọi người chơi vô cùng quý trọng mọi thứ. Cho đến giờ phút này, phải nói họ đều điên cuồng tăng cường thực lực. Ấu đó cũng là do muốn phát tiết ức chế. Thực tế họ đã từng nhiều lần gọi tới tổng đài game, lên tận trụ sở mà trách móc. Thậm chí nhiều kẻ quảng bom đạn lên diễn đàn. Tuy nhiên qua một thời gian phát hiện chẳng có ích lợi gì. Và phát hiện lời nói của họ, ý nghĩ của họ đối với cái nhà phát hành bệnh hoạn này chẳng có tạo nên cái tác dụng gì. Như đánh vào bức tường dày năm mươi mét đúc từ thép ròng, họ chỉ càng làm bản thân thêm thương tích mà thôi. Càng đánh mạnh, máu họ chảy càng nhiều, xương họ cũng từng cái, từng cái gãy tan tành.

Thế là không lâu sau, một lần nữa họ lại vào game. Lần này họ thay đổi cách nghĩ. Cũng từ đó họ trở nên cố chấp và cứng đầu cực độ. Đặc biệt là quyết tâm mạnh mẽ. Mẹ nó, bọn họ muốn cho cái bọn làm game khốn khiếp kia biết được rằng đầu chúng có cổ tình gây khó dễ, họ cũng vượt qua tất.

“Có gan thì chúng ta tiếp tục chơi xem thắng nào ngã trước.” – Đây là tiếng lòng của họ.

Chẳng có gì khó hiểu ở đây. Thứ nhất là bởi vì game quá hấp dẫn và độc đáo. Cho đến hiện tại chỉ có mỗi game này cho họ trải nghiệm gần với thực tế. Họ đã không còn ngồi máy vi tính hay mở điện thoại thông minh mà lê chuột, nhấn phím, lướt tay nữa rồi. Oán giận thì oán giận, thế nhưng đam mê nó lại lớn hơn.

Thứ hai là bởi vì tác dụng ngược. Chúng ta phải hiểu rằng không phải lúc nào gặp khó khăn, đựng một chút là con người sẽ từ bỏ, nhất là ở trong một xã hội thu nhỏ như thế này. Rất rõ ràng, chỉ cần một người bạn bức mình quá lớn lao vào chiến đấu với bọn làm game thì những người trong nhóm đó cũng điên cuồng theo bước. Cứ thế, cứ thế cho đến khi nó hình thành một con bão táp lan tỏa ra mọi nơi.

Hần có thể tưởng tượng đến khuôn mặt bọn làm game với cái nhà phát hành game lúc này. Hần là vui mừng cười lớn mà không coi ai ra gì chứ? Biết đâu đó vốn là mục đích ban đầu của họ thì sao? Biết đâu toàn thể người chơi đều bị họ dẫn đi xoay vòng như thế?

Bọn khốn này thật sự... chẳng xem họ ra cái gì.

“Ai...” – Hần thờ dãi trong bất lực.

Tất nhiên hần hiểu bọn chúng có có niềm tin mạnh mẽ vào chất lượng game, càng có lòng tin rằng người chơi sẽ không thể cưỡng lại “sự vui sướng ấy”.

Khốn khổ thay đúng là như vậy. Cho đến hiện tại, họ đã trở thành những con cừu bị chặn đất. Và nhà phát hành đang từng phút vỗ béo chờ đến lúc xẻ thịt.

Chắc hần có nhiều người sẽ có cùng suy nghĩ với hần, hoặc là suy nghĩ chuẩn và tinh vi hơn. Thế nhưng có nghĩ thế nào cũng vô dụng. Thực tế trước mắt là họ tự nguyện biến thành cừu công nghiệp. Thực tế đáng cay chính là họ đang chờ bị làm thịt.

Lần này là lần đầu tiên hần tiến vào thành thị. Từ khi vào Võ Đang, đệ tử ngoại môn như hần thì cũng chỉ có thể nhận những nhiệm vụ nhỏ xiu xung quanh môn phái mà thôi. Nếu như chỉ vì vài ba chục điểm cống hiến mà bỏ nhiều thời gian chạy tới một thành thị lớn thì không thắng nào rảnh hơi nhận cái nhiệm vụ chết bầm ấy. Với khoảng thời gian ấy họ có thể làm cả chục cái nhiệm vụ đơn giản khác gần Võ Đang. Thế nên ở khu vực ngoại môn chẳng có ai ngu ngốc ra một nhiệm vụ như vậy.

Được sự dẫn dắt của 5 vị trưởng lão, hần ngẩng đầu ưỡn ngực, ngực Vững Tàu – mông Cà Mau xuyên qua thủ vệ mà bước vào. Trong hàng ngũ phái Võ Đang, mọi người đều bình thường lạ kỳ, duy chỉ có hần như vậy. Có lẽ là do tính cách có bệnh của hần gây nên.

Chẳng có gì! Với hần, công sức hần bỏ ra đáng giá hần làm vậy! Hừ hừ...

Hắn trải qua biết bao nhiêu cực khổ để được ngày hôm nay. Vì thế hắn có quyền hưởng thụ.

Vâng, hắn đã quên mất có 30 người chơi cũng như hắn nhưng chẳng có ai tỏ vẻ gì cả, duy chỉ có mình hắn.

Hắn có quyền hưởng thụ không sai, thế nhưng không cần phải làm quá lên như vậy, càng không cần phải “nổi bật” giữa đám đông với hình tượng “chói mắt” như thế.

Dòng người hối hả hai bên đường đang tấp nập và náo nhiệt vô cùng thoáng chốc đình chỉ, họ ngơ ngác nhìn về phía đám người phái Võ Đang. Cho đến khi nhìn thấy hắn thì lại vang lên những âm thanh xì xào.

- Thăng đó có bệnh?

- Chắc là do bẩm sinh.

- Bẩm sinh bị khùng?

- Hội chứng thần kinh phân liệt ấy mà. Đi đường hoàng không được nên cứ một lúc lại ưỡn ẹo như vậy.

- Đại phái Võ Đang sao lại thu nhận một thằng bệnh như vậy vào?

- Mà thì biết gì. Đó gọi là khổ nhục kế.

- Mà bảo nó bị bẩm sinh mà?

- Mà bị ngu à? Nhìn lên đầu nó đi, nó là người chơi. Là người chơi đấy.

- Nhưng mà lúc nãy mày nói nó là bị bẩm sinh.

- Ờo... Mày quan tâm nhiều làm cái đếch gì? Nó có bẩm sinh hay không thì kệ nó. Thôi đi ra chỗ khác. Cứ nhìn nó nữa là tao ói ra mất.

- Nhưng mà...

- Nhưng cái con khỉ. Nhanh đi thôi! Tao ói vào mặt mày bây giờ.

Dĩ nhiên với trình độ võ công hiện tại, tuy những tiếng bàn tán rất nhỏ nhưng đám người phái Võ Đang cũng nghe thấy rõ ràng. Họ đều dùng ánh mắt là lạ mà nhìn hắn. Ngay cả 5 vị trưởng lão cũng nhíu mày quái dị liếc nhìn.

Bị sấm soi, hắn chợt dạ thu hồi tư thế có bệnh này lại. Dầu sao hắn cũng không muốn nhận trừng phạt.

Tuy nhiên có lẽ đã chậm. Dù không bị trừng phạt đi nữa nhưng hình tượng của hắn cũng mất sạch.

Thảm hại! Từ một đại hiệp, dưới con mắt mọi người đã trở thành một thằng bệnh dại.

Nhìn thấy hắn trở nên thành thật, rất nhanh mọi người trong phái Võ Đang chẳng hề quan tâm đến hắn làm gì. Họ lại tiếp tục đều đặn bước đi.

Xen lẫn trong bọn họ, hắn cũng tò mò đánh giá tòa thành thị bậc nhất Trung Nguyên này.

Đây là một nơi nhộn nhịp, tấp nập, ồn ào... Mỗi phút giây đều có lượng lớn người qua đường. Trên con đường lại có rất nhiều các gian hàng, các người bán rong. Nhưng đây không phải là điều hắn để ý.

Xuyên qua lè đường là từng căn nhà lớn có tạo hình cổ điển với nguyên liệu chính là gỗ và gạch. Thân gỗ rất to, hiển nhiên ở thực tế những cây gỗ to như thế này đã tuyệt chủng. Gạch tuy thô nhưng lại bóng loáng, hẳn là được lau chùi thường xuyên. Thế nhưng không hiểu sao lại có rêu bám vào những khe hở giữa các viên gạch. Là chủ nhà cố ý giữ lại chúng? Hay là mấy thằng làm game bị ngu? Gạch trơn bóng lại có rêu? Bà mẹ nó chứ, tương phản rõ rệt như thế cơ mà!

Hắn vẫn bước theo mọi người. Nhưng hắn cứ mãi bị những bức tường gạch hút hồn đến nỗi hắn không dứt ra được. Càng nhìn hắn càng thấu tỏ. Ở bức tường nào hắn cũng thấy một cảnh tượng: "tường gạch bóng loáng mà đầy rêu". Xem ra là cái bọn làm game vừa ngu lại vừa lười.

Theo dự định ban đầu, hắn muốn đánh giá Tương Dương. Thế nhưng qua một quãng đường, ý nghĩ ban đầu trôi theo bức tường gạch và bọn làm game.

Thê thảm!

Dần dần hắn cũng vứt hai thứ dở hơi đó qua một bên. Hắn bắt đầu chăm chú quan sát mọi thứ và nhận ra một định luật: “Tương Dương thì cũng như các thành phố lớn thôi. Chỉ là không có xe cộ, mọi người phải đi bộ. Nhà cửa lại theo phong cách khác. Người dân ăn mặc khác loại quần áo. Nhìn chung là nhiều cái khác!”.

Định luật gà mò đã phát triển như vậy!

Dòng người phái Võ Đang vẫn tiếp tục đi tới. Còn hần thì tò mò nhìn xung quanh mà vẫn tiếp tục những ý nghĩ kỳ quái và lối tư duy kỳ quặc.

Ước chừng một chung trà sau, họ dừng lại trước một cái khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giết!

Hần cũng như mọi đệ tử khác, theo chân 5 vị trưởng lão tiến vào ở trọ nơi đây.

Đây chỉ là một khách sạn bình dân, và cũng không phải là một khách sạn lớn. Với dòng người chính phái đổ về Tương Dương mỗi lúc một nhiều thì có thể kiếm được một cái khách sạn chứa đủ hơn trăm con người chính là vô cùng khó khăn.

Hần không khỏi nghĩ đến đây là một trong tài sản bên ngoài của phái Võ Đang. Nhưng hẳn cũng có suy nghĩ khác, có lẽ là do quan hệ. Sở dĩ có suy nghĩ khác là vì phái Võ Đang toàn những lão đạo sĩ cứng đầu chỉ biết truy cầu cực hạn, truy cầu võ đạo. Còn cái gì buôn bán hay tài chính thì họ chẳng quan tâm là bao.

Theo hẳn biết, phái Võ Đang có được tiền bạc đa phần là do mấy lão già bắt đám đệ tử nội môn phải cầm đầu cầm cổ đi hoàn thành ủy thác của những gia đình giàu có. Chủ yếu trừ tà, diệt phi, tìm thuốc, săn thú...

Đan dược và vũ khí có được là do phái Võ Đang bỏ tiền mua lại của Dược Tông và Khí Tông – hai tông phái lớn chuyên chế dược và rèn vũ khí trên giang hồ. Phái Võ Đang cũng có hai gã tông sư luyện dược và ba gã tông sư luyện khí (tông sư là danh hiệu cao nhất của một phó chức nghiệp sinh hoạt). Thế nhưng 5 vị này chỉ chuyên môn nghiên cứu và chế tạo những vật phẩm đặc thù của phái. Một trong số đó phải kể đến Bích Ngọc Kiếm mà mỗi đệ tử nội môn đều đang sử dụng và Lưu Ly Kim Tuyền Đan – một loại dược phẩm đỉnh cấp tăng cường nội lực mà đệ tử chân truyền sử dụng nhiều.

Gặp Bích Ngọc Kiếm chính là gặp hàng ngũ đệ tử mạnh mẽ phái Võ Đang. Gặp Bích Ngọc Kiếm chính là gặp những cao thủ Đinh cấp, một thế hệ có thực lực không thể khinh thường. Nếu trưởng lão những môn phái khác không ra mặt, mỗi người bọn họ có đủ sức để ngang dọc giang hồ mà không hề e ngại ai.

Đệ tử Võ Đang luôn là tính nhuệ 5000 người chọn 1. Tuy số lượng đệ tử không nhiều nhưng luận thực lực chân chính thì cũng đủ để đánh ngang sức với các đại phái khác.

Đệ tử Võ Đang chỉ mạnh không yếu! Một tên đệ tử phái Võ Đang đều có khả năng vượt cấp chiến đấu và lấy một địch ba.

Để có được điều này, phái Võ Đang đã trả giá rất nhiều. Cùng tài nguyên phong phú như các đại phái khác, nhưng phái Võ Đang chỉ nghiêng cho lượng đệ tử ít ỏi - lượng đệ tử còn chưa bằng một phần mười các đại phái khác.

Ngoài ra đệ tử phái Võ Đang gần như bị bẻ trên đặt vào một cuộc chạy đua không biết mệt mỏi. Người muốn đan dược? Người muốn vũ khí? Người muốn bí tịch võ công? Võ Đang chúng ta chỉ có tính phẩm, chất lượng toàn là hàng đỉnh cấp trên thị trường, so với các đại phái khác chỉ hơn không kém. Thế nhưng người muốn chúng thì hãy lao đầu đi tích lũy điểm cống hiến đi.

Mặc dù các môn phái khác cũng mở rộng hệ thống trao đổi, cũng có chế độ nhiệm vụ - điểm cống hiến – đổi vật. Nhưng mà nếu đem so với phái Võ Đang thì phải gọi phái Võ Đang bằng cù.

Đó không phải do phái Võ Đang có chế độ tốt hơn mà là do phái Võ Đang có chế độ cực kỳ hà khắc. Ở ngoại môn các môn phái khác, cùng một loại nhiệm vụ và cùng một độ khó, người có thể nhận được cả trăm điểm cống hiến, còn ở phái Võ Đang thì xin lỗi, người chỉ có 20 điểm là cao lắm rồi. Bởi vậy đệ tử phái Võ Đang trở nên điên cuồng vất óc lao đi làm lượng lớn nhiệm vụ trong vô vàn mệt mỏi. Nhờ vậy sức chịu đựng của họ tăng cao và võ công của họ tăng tiến nhanh chóng.

Tuy nhiên đó không phải là tất cả. Ở ngoại môn phái Võ Đang treo đầy những nhiệm vụ khó khăn vượt quá thực lực các đệ tử ở đây, như cái nhiệm vụ đã chìm chết hẳn lúc trước. Nếu họ muốn hoàn thành, họ phải học cách suy tư đối sách, họ phải trở nên cẩn thận, họ phải học cách đối mặt với muôn trùng hiểm nguy, họ phải thường trực đứng giữa làn ranh sinh tử.

Tất nhiên là người có thể không nhận, người có thể bỏ qua. Nhưng rất nhanh người sẽ phát hiện thực lực của người so với lũ điên còn lại giảm mạnh với tốc độ kinh hồn. Tới lúc đó thì đừng có mà hối hận!

Tuy rằng đệ tử phái Võ Đang rất ít và vì thế mà trở nên vô cùng đoàn kết. Vậy nhưng giữa mọi người xung quanh mà người trở nên lạc lõng, người lại cần họ bảo vệ, người dĩ nhiên mặt dày chờ đợi họ giúp đỡ. Là người đàn ông người có thấy xấu hổ không? Điều này còn phải đợi người xung quanh nhắc nhở hay sao?

Không! Là người đàn ông mà gặp tình cảnh này thì chỉ có càn diễn cuồng phấn đấu. Đối với đàn ông, cùng một xuất phát điểm, người đứng dưới chót chính là si nhục. Chính vì vậy đệ tử phái Võ Đang biến thành những kẻ hai mắt thâm quầng, tơ máu giăng đầy, sát khí đầy mình, kinh nghiệm chiến đấu phong phú!

Bởi vậy, trong thế giới Đại Giang Hồ lưu truyền câu nói: “Sợ bị chết mà không rõ tại sao thì tránh xa phái Ngũ Độc, sợ bị biến thành con nhím với gai độc đầy mình thì tránh xa phái Đường Môn, sợ chọc vào hang cọp cái thì tránh xa phái Nga My, sợ những kẻ điên thích chơi liều mạng thì tránh xa phái Võ Đang!”.

Để có được một Võ Đang hùng mạnh như ngày hôm nay, chúng ta không thể không kể đến vị chương môn hiện tại của phái này. Hơn 150 năm trước, Võ Đang xuất hiện một kỳ tài võ học tên là Trương Vô Hồn. Cái tên nghe buồn cười và đầy ẩn ý, nhưng độ yêu nghiệt của hắn thì không ai có thể phủ nhận. Chỉ trong 50 năm ngắn ngủi, thực lực vị kỳ tài này tăng tiến như cưỡi tên lửa. Người buồn ngủ khê nhắm mắt, đến khi người mở mắt ra, hắn đã là một trong sáu vị chí tôn của chính phái. Thật là kinh khủng!

Sau đó chương môn thời điểm đó của phái Võ Đang rất hài lòng nhường vị trí cao cả này lại cho hắn mà lui về phía sau truy cầu võ đạo.

Và thế là phái Võ Đang bắt đầu đứng trước sự thay đổi lớn nhất từ khi lập phái đến nay.

Vừa ngồi lên chức chương môn, Trương Vô Hồn bắt đầu thay đổi phái Võ Đang theo con đường lấy tinh nhuệ, chứ không chứa chấp phế vật. Thế là ngay sau đó vài hôm, hắn phát lệnh cho đệ tử tấn công các cứ điểm của tà phái mà chẳng cần thương lượng hay chờ đợi sự hỗ trợ của các môn phái chính phái khác. Thế nên một quãng thời gian ngắn sau, số lượng đệ tử phái Võ Đang giảm mạnh.

Chính bản thân hắn cũng vấp phải sự chống đối quyết liệt từ phía các trưởng lão.

Tới lúc đệ tử phái Võ Đang chỉ còn vài trăm người, hắn “mím cười” tiếp thu ý kiến của các vị trưởng lão mà dừng tay. Tuy các vị trưởng lão đều chỉ trích hắn, nhưng dưới thực lực tuyệt đối của hắn, họ cũng chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dĩ nhiên bị phái Võ Đang tiến đánh, các tà phái khác cũng làm ra đáp trả. Và cho đến khi phái Võ Đang lui về, họ vẫn điên cuồng lán tới với toan tính cho phái Võ Đang trở thành dĩ vãng. Họ muốn cho giết sạch cái lũ chó điên cắn cắn này.

Tiếc thay võ lâm chính phái không để họ làm vậy. Dưới sự phản công của tà phái, theo suy nghĩ môi hở răng lạnh, chính phái bắt đầu liên hợp với nhau mà chống trả.

Qua hơn mười năm giằng co trong biển máu. Cả hai bên đều sức cùng lực kiệt mà không làm gì được nhau.

Cho đến cuối cùng, hai bên hiểu ngầm mà thu tay lại. Chiến tranh chính – tà chấm dứt.

Trong cuộc phản công của tà phái, phái Võ Đang tổn thất nặng nề. Từ vài trăm đệ tử còn sống sót qua kế hoạch điên cuồng của gã chương môn chỉ còn lại hơn chục người, ngay cả trưởng lão cũng tổn thất năm vị.

May mà nhờ thực lực mạnh mẽ của Trương Vô Hồn nên phái Võ Đang vẫn còn tồn tại.

Mặc dù chiến tranh chính – tà đã kết thúc, nhưng kẻ chính phái là một phương mớ đầu trận đầm máu trở thành kẻ thù chung của tà phái. Hận thù của tà phái đối với Võ Đang không có thuốc gì có thể xóa hết!

Nỗi hận bao nhiêu năm qua không giờ phút nào nguôi ngoai mà chỉ càng thêm bùng cháy trong lòng. Người thân rồi bỏ thế gian, bằng hữu chết trước mặt họ, sư môn biến mất giữa giang hồ... Những nỗi hận ấy trở thành động lực khiến họ tăng cường thực lực để báo thù.

Mấy chục năm dần qua, từ nhỏ yếu, họ đã trở nên mạnh mẽ. Nhưng trước con quái vật khổng lồ như phái Võ Đang, họ vẫn lựa chọn ẩn nhẫn. Họ chính là chờ một thời cơ tốt để tung ra một đòn kết thúc sinh mệnh của kẻ thù.

Bao nhiêu năm qua, không ít người trong số họ liên hệ nhau trong bóng tối. Bao nhiêu năm qua, trong bóng tối không ít thế lực, tổ chức mới được hình thành với mục đích xóa sổ phái Võ Đang.

Và đến hôm nay, thời cơ cuối cùng cũng đã đến!

Chỉ năm vị trưởng lão và hơn trăm tên đệ tử chính là món ăn khai vị ngọt ngào! Chỉ năm vị trưởng lão và hơn trăm tên đệ tử chính là trận huyết chiến mở đầu cuộc báo thù!

Trương Dương phòng thủ nghiêm minh thì sao? Binh lính triều đình là cái quái gì? Chỉ là lũ tôm tép. Có đồng thì cũng là kiến đấu voi mà thôi. Họ không sợ!

Chính phái tràn đầy ngỗ nghịch thì sao? Có ở mọi nơi thì họ cũng chẳng ngại! Thích thì chơi tới bến!

Ha ha ha... Giờ này ai dám ngăn cản bọn họ? Ai dám?

Nực cười!

Rất lâu trước đó tâm họ đã chết, trái tim của họ cũng đã vỡ nát. Cho dù hôm nay gặp phải núi đao biển lửa thì họ cũng lao tới. Cho dù thần thánh ngăn

căn con đường báo thù của họ thì họ cũng không ngại đồ thần diệt thánh.

Giữa đêm tối mịt mù không ánh trăng. Không biết bao nhiêu kẻ mặc áo đen vây quanh khách sạn mà nhóm trăm người phái Võ Đang đang ở.

Bỗng có một giọng khàn khàn tràn đầy thù hận vang lên phá vỡ tĩnh mịch:

“Giết!”

Giọng nói đó truyền cảm nhanh chóng, chỉ vài giây sau, vô số âm thanh hận thù ùng ùng vang vọng:

“GIẾT! GIẾT! GIẾT!”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trận Đầu

- Tà phái tấn công. Tà phái tấn công!

Trưởng lão và đệ tử phái Võ Đang phản ứng vô cùng nhanh chóng. Tà phái chưa kịp ra đòn thì họ đã phát hiện và bắt đầu làm ra phản ứng.

Khi nghe tiếng cảnh báo, một tên đệ tử ngoại môn xoàng xĩnh như hắn cũng phản ứng theo bản năng. Tay phải chớp lấy thanh kiếm, má chân trái nghiêng 45 độ giẫm mạnh vào mặt sàn khách sạn. Lập tức hắn như mũi tên bắn thẳng về phía trước, bay rớt ra bên ngoài phía sau khách sạn.

Khi bọn họ vừa bay ra ngoài, những đòn nội công che kín bầu trời từ bên ngoài đập thẳng vào khách sạn.

Đều là những kẻ lão luyện, họ đều phát ra những đòn nội công chặn lại những đòn đánh tới trước mặt mình hoặc sử dụng một môn nội công bảo hộ quanh thân thể.

“Dùng... Dùng... Âm...”

Như pháo hoa thời thịnh thế, không biết bao nhiêu ánh lửa nổi lên soi sáng của một khoảng trời. Và cũng không biết bao nhiêu kinh khí va đập về mọi nơi.

Khu vực xung quanh khách sạn ba mươi mét rất nhanh trở thành một tàn tích và biến thành một chiến trường.

Đệ tử Võ Đang kinh nghiệm chiến đấu đầy mình. Khi được cảnh báo, bọn họ không chỉ lao nhanh ra bên ngoài mà còn tránh đi mũi nhọn tấn công của địch, tự bảo vệ bản thân. Và bây giờ họ bắt đầu phản công kịch liệt.

Trên không trung và trên mặt đất kiếm khí tung hoành. Bóng người phủ kín khắp nơi.

Hai bên đối chọi gay gắt. Họ đều tung ra những đòn mạnh nhất.

5 vị trưởng lão phái Võ Đang bị hơn mười người vây quanh. Tuy nhiên họ vẫn hăng hái chém giết mà không hề sợ hãi.

Hơn trăm tên đệ tử phái Võ Đang cũng bị vây quanh bởi năm, sáu trăm người. Tuy vậy bọn hắn cũng liều mạng tranh đấu.

- Phong Vân Dừng Động!

Và bản thân hắn cũng đỏ mắt ra chiêu liên tục.

Nhận thấy kẻ địch lướt ngang né đòn, hắn lạnh lẽo rút ra thanh kiếm trong nháy mắt và phát động Kiếm Phong Tùy Tâm.

“Xoẹt...”

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...”

Trong đêm tối, Tiểu Phong Ảnh Kiếm được phát huy tới mức tận cùng. Kẻ địch còn chưa nhận ra được điều gì thì lập tức thân thể xuất hiện bốn cái lỗ máu và mất đi sự sống mà ngã xuống.

“Bịch...”

Giữa muôn ngàn âm thanh nơi chiến trường, âm thanh rơi rụng của cái xác chết này chẳng tạo nên chút chú ý nào.

Ngẩng mặt nhìn chiến trường, hắn có chút lo lắng. Tuy rằng sinh mệnh đáng quý, tuy rằng phái Võ Đang đối xử với hắn như thằng con hoang. Nhưng dù gì, nơi đây cũng là môn phái của hắn. Nếu nói hắn không có tình cảm thì đó là giả dối. Mẹ nó, mặc dù là thứ tình cảm không ra gì đi nữa. Hắn nghiêng rằng nghĩ tới chúng.

Hắn cũng muốn rời đi đảm bảo mạng sống. Nhưng trong lòng hắn lại không muốn thế. Hắn là đệ tử Võ Đang. Là đệ tử phái Võ Đang!

Mọi người đồng môn đồng tâm hợp lực chiến đấu giữa chiến trường đầm máu. Nếu hắn lại bỏ chạy là ý gì? Nhát gan, sợ chết hay là một kẻ phản bội?

Hắn đắn đo và do dự.

Phải rồi, hắn là người chơi, có chết thì cũng lắm là hi sinh vài chục ngày luyện công. Hắn có chết thì bỏ thời gian là có thể kéo về, còn nếu NPC chết thì là chết luôn. Bọn NPC đệ tử phái Võ Đang mà chết thì thực lực phái Võ Đang giảm mạnh. Đến lúc đó thì phái Võ Đang cũng có thể xong luôn cũng nên.

Nội tâm hắn giằng co bất phân thắng bại giữa hai loại ý nghĩ chạy trốn và ở lại.

Cuối cùng hắn cắn răng lao vào chiến trường.

- Xuất Vân Chương thức thứ hai: Tinh Vân Hồn Hải!

Nội lực từ đan điền chop mảnh liệt theo cách tay hắn trào ra. Trong phút chốc nó hóa thành một đám mây nhỏ và mở rộng ra xung quanh. Chiêu thức này vốn chỉ là một chiêu thức gây nhiễu loạn tầm nhìn của đối phương giảm xuống, hay nói rõ ràng hơn chính là làm mù đôi mắt đối phương trong chốc lát.

Thế nhưng khi kết hợp với thức thứ ba thì lại khác.

- Xuất Vân Chương thức thứ ba: Vân Động Thiên Không!

Từ tay trái, hắn đẩy tới một chương có màu lam nhạt.

Trong chớp mắt, đám mây vô hình đang kéo dài từ thức thứ hai bỗng trở nên hỗn loạn và khó điều khiển. Và sau đó, chúng nổ tung.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

Vài tên áo đen bên trong đám mây nhỏ không kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị vụ nổ đánh bay ra ngoài. Bọn chúng đau đớn phun máu tươi không ngừng.

Nhân cơ hội, hắn lướt tới chỗ chúng và kết liễu chúng bằng một chiêu kiếm.

“Phốc... Phốc... Phốc...” – Máu tươi cuồng phun, tức khắc lại có ba tên địch bỏ mạng như vậy.

Vừa giải quyết ba tên địch, hắn nhìn về nội lực của mình. Nhìn về nội lực chỉ còn một phần ba, hắn cười khổ. Vì để thức thứ hai của Xuất Vân Chương tạo ra một đám mây đủ lớn bao phủ ba kẻ này, hắn không còn cách nào khác là rút một lượng lớn nội lực vào. Chỉ cái chiêu Tinh Vân Hồn Hải đó cũng làm nội lực của hắn đã giảm một phần hai.

Vừa kết thúc sinh mạng ba kẻ áo đen, hắn lại phi thân về phía trước đánh giết một tên khác.

Vậy nhưng vào lúc này, hắn cũng như bao nhiêu người khác, chém giết mà không hề đụng tới nội lực.

Cho đến lúc này, hầu như nội lực của mọi người đều gần như khô kiệt. Là bên tà hay là bên phái Võ Đang cũng thế. Bên tà nhờ số người gấp mấy lần mà cân đối với bên Võ Đang vốn có lượng nội lực xưng bá võ lâm.

Đối với họ bây giờ, tiết kiệm chút nội lực còn lại để bảo vệ tính mạng mới là thượng sách. Vì thế vào thời điểm này chiến trường giống như hai đội binh lính đánh nhau. Họ chủ yếu nhờ vào cơ thể và vũ khí là chính.

Nhưng cũng đôi khi lắm kẻ ranh ma vốn trước đó chỉ sử dụng một chút nội lực, và bây giờ lại dùng nó nghiền ép đối phương.

“Xoẹt...”

Một đạo ánh đao lướt qua đầu, thế là một vết thương xuất hiện trên đầu tóc đen của hắn. Từ vết thương, máu tươi chảy ròng.

Thật may là hắn phản ứng nhanh. Nếu không đầu hắn đã lia khỏi cổ. Tình huống này khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Tuy vậy, nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu được rèn luyện qua nhiều cuộc chiến, hắn không hề chần chừ mà lao tới cận chiến cùng đối phương.

“Keng... Keng...”

Hắn nhìn về đối phương mà cười gằn:

- Sao? Còn nội lực nữa không? Mau đánh ra một đòn nội công tao xem

Và những lúc này đây, cái cơ sở kiếm pháp mà hắn từng âm thầm nghiền rửa lại phát huy tác dụng. Nhìn vào sơ hở sườn trái của đối phương, hắn đâm vào một kiếm

“Keng...” – Địch thủ đã dùng đao đỡ được.

Vậy nhưng đó chưa phải là kết thúc.

Bàn tay phải đang cầm kiếm của hắn bỗng nhiên thả ra và rút về. Mất đi điểm tựa, thanh kiếm bắt đầu rơi xuống.

Gã mặt áo đen nghi hoặc nhìn tình cảnh này mà cười lạnh chém một đao về phía hắn:

- Ngươi ngốc. Không cần dùng nội công tao cũng có thể làm thịt mày.

“Nhân cơ hội này!” – Ánh mắt hắn lóe lên.

Một tí nội lực truyền lao ra bao quanh ngón trỏ tay trái. Nhanh như chớp hắn dùng ngón trỏ này đâm vào chuôi kiếm đang rơi xuống trước tiên kia.

“Keng...” – Âm thanh như sắt thép va chạm vang lên.

“Phốc...”

Thanh kiếm đột phá phòng ngự của tên ngu ngốc còn đang cười cợt kia. Nó xuyên thẳng qua ngực gã.

Sau đòn đánh, hắn lướt sang trái tránh đòn chém của đối phương.

Đau đớn truyền lại khiến gã mặc áo đen ngoác nhìn về vết thương. Và lúc này đây, bàn tay trái của hắn chộp vào chuôi kiếm mà kéo lên.

“Roẹt...”

Thanh kiếm sắc bén cắt cơ thể kẻ đó như cắt giấy. Thân trên gã ta chia thành hai nửa. Máu tươi từ thân thể gã phun ào ào ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Sư Đệ Kỳ Hoa

Hắn còn chưa kịp đắc ý thì lòng tơ đã dựng đứng lên. Bản năng phản ứng khiến hắn biết có nguy hiểm đang lao tới.

“Sau lưng! Là ở sau lưng!”

Khi đã nhận định được nguy hiểm bắt nguồn từ đâu, hắn nhanh chóng làm ra hành động.

Hắn vốn không học được chiêu phòng thủ nào, cho nên hắn lấy công thay thủ. Nhanh như cắt hắn đâm về phía sau một kiếm.

Giống như dừng thời.

Từ thanh kiếm, một tia ánh sáng chói lòa lao thẳng về phía sau như chớp giật.

Nhất Kiếm Định Phong!

“Dừng...” - Hai chiêu thức ngang ngửa đụng nhau ra gây ra một vụ nổ lớn.

Cường phong bạo phát, ánh sáng lóa mắt!

Hắn đứng gần vụ nổ nhất cho nên trong nháy mắt ấy, hắn gánh chịu dư âm to lớn của nó. Bởi vậy chỉ thấy mũi, miệng hắn đều chảy máu, hắn cũng liên tục phun máu đồng thời bị đẩy bay về phía xa.

“Àm...” – Hấn tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Răng rắc... Răng rắc...”

Xương cốt gãy vỡ, vai trái nát tan lộ ra xương trắng. Hấn thống khổ rên lên một tiếng. Hấn đau đớn nhắm mắt, cắn răng!

Chợt nhiên một tên mặc áo đen cười lạnh phóng mũi thương về phía hấn.

“Vút...”

“Bùm...” – Đầu hấn nổ tung!

- Nhất Nhân Nhất Kiếm? Tên thì hay mà gà vãi đái!

Trước khi hóa thành ánh sáng bay về địa điểm hồi sinh, hấn chính là nghe cái giọng nói mười phần khinh miệt này.

“Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm đã chết. 3 thức mở đầu Vô Đương tâm pháp, Xuất Vân Chưởng và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ cảnh giới đại thành giảm về cảnh giới tiểu thành. Chiến lực người chơi giảm từ Nhất lưu về Nhị lưu.

Hệ thống lập tức hồi sinh người chơi tại địa điểm gần nhất!

Xác định địa điểm hồi sinh gần nhất: Thành Tương Dương.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Rất rõ ràng! Trừ khi ngươi có thực lực siêu phẩm nhập thánh hoặc ngươi là con của thần may mắn còn không thì khi ngươi rơi vào một trận hỗn chiến với tầng tầng lớp lớp cao thủ có thực lực mạnh hơn mình thì ngươi chỉ có đường chết.

Đứng tại điểm hồi sinh hấn vội vàng lăm bắm rồi nhìn vào sổ cừu nhân tra tên cái thằng người chơi lợi dụng sơ hở của hấn mà ra tay. Đáng tiếc, trong một trận hỗn chiến giữa hai bên, chém giết đều được thiết lập mặc định, thằng người chơi đó cũng chẳng có bất chết độ đồ sát. Vậy nên hấn chỉ nhận được sự thất vọng.

Tuy nhiên hấn rất nhanh biến cừu hận thành động lực. Hấn muốn trả thù! Và lại bên đó vẫn còn ác chiến, hấn không thể bỏ mặc. Cùng lắm thì chết thêm vài lần nữa mà thôi! Cùng lắm là lại bỏ thời gian cày lại từ đầu.

Hừ hừ... Hấn cũng không tin cuộc loạn chiến này đánh mười ngày mười đêm còn chưa xong. Hấn càng không tin hấn bị giết về “thời đồ đá”!

Bởi vậy hấn mở hết tốc lực chạy về hướng có những tiếng thét vang trời kia.

Sở dĩ hấn không lo lắng NPC bên đó nhìn thấy hấn sẽ phát sinh nghi hoặc là vì 2% cái không giống thực tế chính là thiết lập dành cho người chơi. Khi người chơi tử vong, kể cả là chết ở trước mặt NPC thì hệ thống sẽ tự động nhồi nhét vào đầu NPC một lý do hợp lý nhất. Còn người chơi sẽ được hồi sinh tại những vị trí hồi sinh chỉ định mà NPC không bao giờ thấy được.

“Giết!”

“Giết!”

Ở chiến trường, đệ tử Vô Đương tử thương phần lớn, thoáng chốc đã giảm mất 30 người. Trong đó thì đệ tử ngoại môn là chết nhiều nhất. Cũng dễ hiểu thôi, những đệ tử thực lực cao cường dù bị vây đánh và quần chiến, thế nhưng họ lại có vô số thủ đoạn bảo mệnh. Nhất là đệ tử Vô Đương nổi danh mạnh mẽ thái quá.

Đối lập với tầng lớp cao thủ, đệ tử ngoại môn còn yếu quá nhiều, bọn họ vẫn chưa trưởng thành. Họ vẫn còn cần thêm một quãng thời gian để phát triển. Vậy nhưng trận chiến đột nhiên và tàn khốc đã không cho họ cơ hội.

Nhìn những người đệ tử Vô Đương máu lạnh không hề có một tí ti cảm xúc dành cho những người ngã xuống, chúng ta cũng thấy nhói đau. Họ đều tự xưng là chính phái, là đoàn kết... nhưng cái tâm lại lạnh giá, bằng hữu ngã xuống nhưng họ vẫn bình tĩnh ra đòn như không có chuyện gì. Họ như vậy thì những điều họ nói có chính xác hay không?

Để có được một đáp án tối ưu thì chúng ta phải nhìn toàn diện và xét ở nhiều khía cạnh. Tuy vậy ở đây chúng ta chỉ xét hai lý do lớn khiến thái độ của họ hờ hững như thế. Thứ nhất, như chúng ta đã biết, họ chính là những con người trải qua vô số trận chiến sinh tử, họ là những con người đứng giữa làn ranh sống chết không biết bao nhiêu lần. Người như thế thì khi chiến đấu nội tâm rất kiên định, rất ít bị ảnh hưởng bởi tình cảm và ngoại cảnh. Tiếp đến phải kể đến lý trí của con người. Gặp người thân, bằng hữu của mình bị giết ngay trước mặt mà nổi điên để rồi ngu ngốc nhận lấy cái chết thì chẳng có bao nhiêu người làm thế. Mà đa số đều lạng lè thu hồi lại đau đớn, gạt đi nước mắt mà tiếp tục sống để báo thù cho người đã mất.

Vì nhiều lý do như thế, chiến trường vẫn là một mảnh hỗn chiến tung bùng chưa có điểm dừng.

Hắn mở to mắt đầy trông ngóng và nóng ruột nhìn về chiến trường đang ngày càng gần kia mà lửa giận cuộn trào mãnh liệt. Trận chiến hôm nay nói nhỏ cũng không phải nhỏ, nói lớn cũng không phải lớn. Thế nhưng võ lâm chính phái đầy đường lại chưa có phái nào xông vào hỗ trợ là sao? Họ ở cách xa trận chiến lắm chắc? Mẹ nó!

Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Chính phái cái con khi mồi! Phái nào phái nấy cũng đều đã tâm bùng bùng, âm hiểm xảo trá thành thói. Với bọn họ mà nói thì hai bên đánh nhau đến thân tàn ma dại mới hay. Khi đó thực lực phái Võ Đang giảm sút, địa vị giang hồ của Võ Đang cũng giảm theo, và thế là phái của họ được nước lên thuyền. Chưa kể họ còn có thể thừa cơ bọn tà phái có tí hơi tàn mà xông vào kết liễu. Vâng, như vậy họ vừa chẳng mất chút sức lại được mang tiếng đẹp.

Khốn nạn!

Đầu óc hắn không phải ngu si. Thế nên chỉ trong vài giây, hắn cũng nghĩ rõ ràng hơn chín phần mười. Hắn hậm hực oán giận cái bọn võ lâm chính phái trong thế giới Đại Giang Hồ một lần mà hận thấu bọn tác giả viết truyện võ bàn khen võ lâm chính phái đồng tâm hợp lực một lòng mười lực. Mấy lão ấy đúng là đầu độc trẻ thơ. Không biết có bao nhiêu em nhỏ tin tưởng vào mớ lý tưởng đẹp đẽ ấy mà bị lợi dụng với chà đạp đây?

Khà khà... Hận thì hận nhưng hắn cũng cười mỉa đầy chế giễu và mang tính chọc tức lũ ngớ ngẩn ấy.

Vài hơi thở sau, hắn đã đến chiến trường. Với đầy máu và đầy nội lực. Với tinh thần thà chết cũng không lùi bước. Với tâm lý biết chắc mình nhỏ yếu và không phải nhân vật chính. Với nhiều cái lý do nhỏ nhặt khác nữa, hắn âm thầm hành động.

So với những kẻ đã chẳng còn hoặc chẳng có bao nhiêu nội lực thì hắn còn tốt chán. Mặc dù thực lực của hắn đại giảm vì chết một lần, nhưng hắn vẫn dư sức áp chế bọn kia.

Ha ha ha... Khử khử... Thời của “đế” đã đến!

- Phong Vân Dũng Động!

- Kiếm Phong Tùy Tâm!

- Phong Vân Dũng Động!

- Kiếm Phong Tùy Tâm!

Một chưởng một kiếm ngang dọc chiến trường. Hắn lấy thế không thể đỡ quét ngang tứ phương. Tuy có chút thổi da trâu, nhưng mà với nội lực no đầy, chiêu thức này tiếp theo chiêu thức kia, hắn độc chiến một phương, chém giết liên hồi. Gặp người giết người, gặp chó giết chó!

Hắn mới xông vào mà đã nghịch chuyển thế cuộc. Nhìn thấy mức độ hung mãnh của hắn mà kẻ địch sợ hãi tránh xa, còn đệ tử Võ Đang thì lên tinh thần mà bắt đầu hung hãn phản công.

Bại! Bại! Bại!

Bên địch liên tục lui lại!

Đề ròi trên chiến trường của những lão già có tiếng rống giận vọng lại:

- Triệu Tứ! Ngươi đang làm cái gì vậy? Ra xử con tép kia cho ta!

Đáp lại lời nói của lão già này, một người trẻ tuổi ngáp dài mà lười biếng bĩu môi:

- Biết rồi.

Sau đó, người trẻ tuổi quay lại nhìn về phía hắn mà hét lớn:

- Uy, nhóc con, bọn đại gia đã đến! Còn không mau quay người bỏ chạy?

Hắn đang đánh giết hăng say thì nghe được tiếng gọi đáng ghét này. “Không phải người chơi?” – Liếc mắt là hắn đã nhận ra.

Kinh nghiệm nhiều năm chơi game với đọc truyện Võng Du khiến hắn nhận định boss tới, xem ra là do hắn gây ra sự chú ý của boss. Chỉ là không biết đại boss hay tiểu boss. Tiểu boss còn kiếm chút cháo, đại boss thì chấp nhận về làng lần 2 chứ sao giờ? Ở thế giới Đại Giang Hồ không có phù về thành, chẳng có quyền trục di chuyển cho nên trước mặt đại boss, người chỉ có thể lựa chọn chiến đấu hoặc bỏ chạy. Mà chạy thì cũng chỉ vô ích!

Người trẻ tuổi tên Triệu Tứ nhàn nhã bước từng bước về hướng này.

Thấy người trẻ tuổi đi về hướng này, NPC và người chơi bên địch đều tự giác phát ra một đòn mạnh rồi nhân cơ hội tách ra khỏi chiến đấu và lui về nhường đường.

“Xem ra là đại boss!” – Hấn lấy tay lau đi một đồng mồ hôi lạnh.

Chiến trường bên dưới bỗng trở nên yên tĩnh. Tất cả các trận chiến ở gần khu vực này đều dừng lại. Mọi người đều nhìn về hướng này. Riêng bên phái Võ Đang thì vô số ánh mắt quái dị chọc thùng người hấn. Mặc dù hấn đang tập trung tất cả tinh thần cho kẻ địch mạnh, thế nhưng hấn cũng bức bối quay lại quát:

- Nhìn cái gì? Không thấy tướng địch tới hay sao mà nhìn? Mẹ nó, bộ các ngươi chưa từng nhìn thấy người đẹp trai nào như ta hay sao?

“Đúng là hết thuốc chữa với cái lũ này!” – Hấn rửa thắm. Đáng lý ra khi thấy tướng địch tiến tới thì phải liều chết xông lên tiêu diệt mới phải. Đằng này đứng đó nói là sao? Đoàn kết ở đâu? Khí phách ở đâu?

Ban đầu hấn định chửi tục một câu. Nhưng nghĩ lại cùng là đồng môn cả cho nên hấn cũng chỉ dùng một câu tự sướng đánh tinh lủ người kia. Ấy thế mà lời nói của hấn mang lại tác dụng trái ngược suy nghĩ của hấn.

Trong chiến trường đầm máu, trong tâm trạng giằng xé, trong nội tâm dậy sóng nhưng khi nghe hấn nói vậy, đệ tử phái Võ Đang nơi đây đều mỉm cười. Dù họ luôn cảnh giác từng động tĩnh nhỏ nhất xung quanh nhưng dưới câu nói của hấn họ lại bộc lộ một mặt trái ngược.

“Tuýt... Tuýt...” – Không rõ người đệ tử Võ Đang nào rảnh rồi huýt gió châm chọc hấn.

Vài người cất tiếng cười to. Và rồi “sự tích” của hấn cũng được truyền ra.

- A! Ta còn tưởng là ai. Giờ này đề ý mới thấy hóa ra là sư đệ kì hoa.

- Ha ha... Ta cũng nhớ ra rồi. Sư đệ kì hoa.

- A ha ha ha... Sư đệ kì hoa cố lên! Các ngươi huynh trợ trận cho ngươi!

- Wa ha! Chúng sư đệ cũng đứng bên ngoài cổ vũ cho sư huynh.

- Ha ha ha...

Mặt của hấn đen lại, giống y như cái đất nồi bị cháy. Gân xanh trên trán của hấn cũng giật giật liên hồi. Hấn tức giận lớn rồi. Không phải đùa đâu.

Và rồi hấn quay đầu lại nhìn về đối thủ đứng phía trước đang nhếch môi cười. Hấn thật sự rất tức giận. Mẹ nó chứ, quả thật vào nhầm phái rồi!

Hấn lạnh lẽo nhìn về gã Triệu Tử.

- Vì ngươi mà ta bị mọi người cười nhạo. Đi chết!

Hấn rống lớn xông tới. Nội lực dũng mãnh tràn về thanh kiếm.

“Keng... Keng... Keng...” – Thanh kiếm réo rất kêu vang.

Ở phía xa, đệ tử Võ Đang tròn mắt ngoác mồm nhìn về kẻ đang phát điên mà nhỏ giọng xì xào.

- Ta nói có phải chúng ta có chút quá đáng không? Tiểu sư đệ chỉ là có chút hành động khác thường mà thôi.

- Hừ, đùa nào lúc này rống lớn bốn chữ “sư đệ kì hoa” thế?

- Hai đứa chúng mày rảnh quá. Nhìn xem, chúng ta chỉ đùa tí mà sư đệ nổi giận rồi kìa. Ngay cả chiêu “Tiểu Phong Ảnh Kiếm” cũng đem ra rồi.

- Khục khục... Nếu ta nhớ không nhầm thì chiêu này là chiêu mạnh nhất trong hai bộ võ kĩ mà môn phái “tặng lễ nhận người mới” chứ?

- Điều này còn phải hỏi sao? Thật không biết ngươi là như thế nào trở thành đệ tử nội môn đấy!

- A ha ha... Ngươi cứ đùa. Chỉ là thời gian cũng lâu rồi nên trí nhớ của ta xuất hiện khoảng trống.

- Ta nói hai người các ngươi còn không im lặng tập trung xem trận chiến đi. Lỡ mà sư đệ kì hoa chịu không nổi thì còn ra tay cứu giúp.

- Khặc... Ta thích cái ý nghĩ trẻ con như thế này.

- Ta cũng thích thế.

Đang trên đường xông tới, nghe những giọng bàn luận nhỏ bé từ đằng sau vọng lại, suýt nữa hấn vấp ngã. Hấn bức tức quay lại hét rầm lên:

- Các sư huynh còn không thôi đi sao!

Rồi hấn mặt kệ bọn họ mà quay lại tập trung vào cuộc chiến.

Không hề chần chừ, hấn hét lớn mà chém tới một kiếm

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tỉnh Lại

Ánh lam nhạt trên cây kiếm bỗng chìm mất vào không gian, chỉ để lại một con gió nhẹ lặng im bay về hướng Triệu Tứ.

- Hừ, trò trẻ con!

Triệu Tứ khinh bỉ nhìn về phía đó mà phát tay một cái.

Một cái chuông vàng bay ra và trong một hơi thở đã phóng đại lên mười lần có hơn. Nó lẳng lặng đứng phía trước hấn như tường đồng vách sắt, kín không chỗ lọt.

"Đừng!"

Kiếm khí va thẳng vào cái chuông tạo nên âm thanh đécc tai.

Triệu Tứ thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng mà giờ ra một chỉ điểm thẳng về phía cái chuông, trong miệng hấn thì lẩm bẩm không thôi.

"Coong... Coong... Coong..."

Trong giây lát, một vài kí hiệu thần bí từ chuông vàng phát sáng. Qua đó, một bức tường khí vô hình bao phủ cái chuông. Cùng lúc, chuông lớn vang lên ba tiếng hòa hợp với vùng không gian này tạo nên một gợn sóng lấy tốc độ kinh hồn cuốn thẳng về phía hấn.

"Đừng!"

Còn chưa tạo ra tổn thương nào cho boss thì hấn đã bị đánh hộc máu, thê thảm như con chó ghê bị hành hạ.

"Phốc... Phốc..." - Hấn liên tục phun ra hai ngụm máu.

Khẽ lấy tay lau đi vết máu, tính cổ chấp của hấn lại phát tác. Chỉ thấy hấn phần hện gằm lên:

- Ta không cam tâm! Ta không cam tâm! Con bà nó chứ, đây là thế giới kiếm hiệp thì tại sao lại có khoa huyền với cả tiên hiệp xuất hiện.
#@#@#@##...

Chính thế! Đó cũng là điều nghi vấn mà nhiều người chơi khác đang quan sát cuộc đấu thối mấc. Thế nhưng chẳng ích gì, cái nhà phát hành này họ quá rõ. Mọi thối mấc và nghi hoặc họ chỉ có thể tự tìm đáp án, chứ còn tìm bọn chúng thì chỉ tổ mất thời gian, mất công sức, mất tiền bạc... Nói chung là mất hết thẳng cha, ông nội nhà nó!

Triệu Tứ đứng ở đằng xa nhàn nhạt nhìn hấn:

- Thua chính là thua. Ngươi còn ngại biện?

"Hừ... NPC còn rồi hơi lý sự cơ đấy!" - Đa số người chơi một phen tự suy tư.

Hấn đứng ở bên đối diện mà quát lớn:

- Ta không tin! Đến thêm lần nữa.

Nói xong hấn bắt đầu rút một nửa nội lực còn lại vào thanh kiếm mà gằm thét:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

"Ong... Ong... Ong..."

Cả không gian bên ngoài thanh kiếm cũng rung động nhẹ nhẹ. Kiếm khí như bài sơn đảo hải trùng kích thẳng vào chiếc chuông vàng.

"Coong... Coong... Coong..."

Lần này chiếc chuông tự động phát sáng. Gợn sóng màu vàng còn mãnh liệt hơn lần trước. Vẫn với tốc độ kinh khủng, nó đập thẳng vào người hắn.

"Đừng!"

"Àm!"

Cả thân thể của hắn bị đánh lún sâu vào lòng đất. Bản thân hắn chịu phải công kích lớn nhất. Thanh kiếm vốn cầm trên tay vì thay thế hắn đón đỡ một phần lớn mà đã vỡ nát, rơi xuống những mảnh vỡ cắm ở xung quanh cái hố hắn đang nằm.

Máu tươi cuồn cuộn phun. Nơi ngực xuất hiện một lỗ hồng xuyên thấu hai bên.

May mắn trong hai tháng vừa rồi, hắn sử dụng đan được cường hóa thân thể rất nhiều cho nên thân thể của hắn mới chịu nổi một kích này. Vậy nhưng dù thứ hạng của hắn trong số những người chơi gia nhập phái Võ Đang thuộc vào ba người đứng đầu, tuy nhiên dưới đòn đánh này, thân hắn cũng chịu trọng thương.

Máu tươi tràn ra mỗi lúc một nhiều, sinh mệnh của hắn giảm xuống nhanh chóng.

"Tích! Nhắc nhở lần thứ nhất. Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm xin vui lòng sử dụng được phẩm bổ sung máu. Hiện tại mức máu của người chơi đang là 2%. Nếu không bổ sung, khi máu xuống tới 1%, hệ thống tự động mặc định người chơi tử vong và đưa người chơi về địa điểm hồi sinh gần nhất!"

Khi thật! Ở thế giới Đại Giang Hồ này, dược phẩm bổ sung nội lực và máu là thứ hàng quý hiếm vô cùng. Tưởng bỏ đào ở đâu ra? Vạn năm Tuyết Sâm, sáu ngàn năm Hà Thủ Ô, bảy ngàn tám trăm năm Diệp Vũ Dược... Trừ phi thực lực siêu phẩm nhập thánh lại bất chấp lao đầu vào những bản đồ nguy hiểm khôn cùng thì còn có cơ may. Chứ với hắn bây giờ? Mơ đi cưng!

Hơi thở của hắn ngày một mong manh. Hắn cũng mỗi một nhắm mắt lại. Bên tai hắn chỉ còn những tiếng kêu gọi vô vọng.

- Giun dế mà thôi!

Âm thanh của tên Triệu Tử bay vào tai hắn. Cả cơ thể của hắn trở nên cứng ngắc trong sâu khỏ.

"Tài không bằng người!" - Hắn chán nản phát ra lời nói tận đáy lòng.

Sinh mệnh của hắn dần đi về phần cuối. Đầu óc của hắn bắt đầu mờ mịt.

Trong chớp mắt ấy, một vài hình ảnh hắn chưa từng thấy, chưa từng trải qua chìm nổi lên đèn trong đầu hắn. Có hình ảnh hắn điên cuồng hét gào, đau đớn quỳ gối rơi lệ. Có hình ảnh hắn không ngừng chạy trốn giữa tình không vô tận...

Xa lạ quá! Cũng dường như quen thuộc quá!

Linh hồn của hắn như bị kéo vào một thế giới hắc ám. Rồi hắn mệt mỏi nhắm mắt lại từng chút, từng chút một...

- Sur đệ, nhanh tỉnh lại!

- Sur đệ!!!

"Tích! Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm có mức máu giảm xuống 1%. Hệ thống..."

Âm báo hệ thống đang vang lên bỗng nhiên im bặt. Rồi lại như ánh đèn nhấp nháy và rung rinh:

"Xuất hiện sai lầm! Xuất hiện sai lầm!

Lỗi #505! Lỗi #505!

Hệ thống bắt đầu tự sửa chữa! Hệ thống bắt đầu tự sửa chữa!

Mở chế độ quét hình... Mở chế độ quét hình...

Bắt đầu quét hình... Bắt đầu quét hình...

Đang quét... Đang quét...

Trình tự gặp lỗi! Trình tự gặp lỗi!

Tiến hành tự sửa chữa!

...

Sửa chữa thất bại...

Bắt đầu truyền tin tức về..."

"Rắc..."

Hệ thống còn chưa hoàn tất bước cuối cùng thì như bị một bàn tay vô hình xé vỡ ra làm hai.

- Rốt cuộc sau bao nhiêu năm ta cũng tỉnh lại.

Một giọng nói trầm trầm đầy hàn ý như từ nơi cửu u địa ngục vang lên.

Tiếp đó một bóng người phóng lên từ cái hố sâu phóng lên mặt đất. Chính là hấn - Nhất Nhân Nhất Kiếm. Dẫu vậy, hấn đã không còn là hấn khi xưa. Sự việc quái lạ này đã diễn ra trên người của hấn.

Nhìn về thân thể của mình, "hấn" cau mày.

- Thật là tệ hại. Bao nhiêu năm qua hấn cũng chỉ là một con tôm tép mà chưa hề có một bước tiến triển thêm nào. Đáng giận!

Và rồi "hấn" nhăn mặt! Lúc này đây, quãng kí ức mười mấy năm bắt đầu dưng mãnh tràn vào.

Chưa tới vài giây sau, "hấn" nhìn về chiến trường, đặc biệt là neho mắt nhìn về phía Triệu Tứ mà cười lạnh:

- Có chút ý nghĩa. Sinh mệnh trí năng? Thật không ngờ ngay cả cái tinh cầu hẻo lánh thế này mà bọn chúng cũng vươn tay tới rồi. Xem ra giờ này ta muốn trốn cũng không thể.

Trầm tư chốc lát, "hấn" âm trầm nở nụ cười lạnh lẽo:

- Đã vậy thì bắt đầu từ bây giờ đi.

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng thiên phú "Ý".

Ý: Khi người chơi mang vào vũ khí thì tất cả vũ khí được mang vào đều mang theo một tia ý cảnh."

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng thiên phú "Siêu Tốc Hồi Phục".

Siêu Tốc Hồi Phục: Mỗi giây hồi phục 300 điểm máu và 250 điểm khí công."

Nhận được tin báo, "hấn" nở nụ cười vắn vẹo.

- May mắn bọn chúng chỉ thử nghiệm bằng sinh mệnh trí năng vẫn còn ở giai đoạn ấu sinh kỳ. Ha ha... Tiếp tục đến!

Sóng não của "hấn" như vạn mã奔腾, nó thông qua kết nối giữa hệ thống và người chơi mà xông thẳng vào trung tâm điều khiển, tiến hành thay đổi một vài chi tiết nhỏ có sẵn trong game. Nói chính xác là đang ăn gian lấy những kỹ năng có thể thu thập được qua các nhiệm vụ khó khăn. Với những tư liệu mật, "hấn" chỉ dám quan sát và ghi nhớ nhằm nắm trọn trong tay. Có thể nói "hấn" bây giờ không phải là người bình thường cũng không sai.

Dĩ nhiên "hấn" không mạnh động đụng vào những tư liệu có tầm quan trọng cực đại. Bởi "hấn" biết cho dù vẫn còn ở giai đoạn ấu sinh kỳ thì sinh mệnh trí năng của không phải là "hấn" nhỏ yếu lúc bây giờ có thể chống chọi. "Hấn" biết rõ nếu "hấn" làm vậy thì sẽ dẫn phát báo động, lúc ấy "hấn" chính là một thẳng ngu đánh rắn động cỏ. Mà "hấn" chính là đang ẩn nhẫn đợi thời cơ.

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng đặc biệt "Sức Mạnh Hoàn Chính".

Sức Mạnh Hoàn Chính: Mỗi đòn đánh thường đều mang theo 100% sức sát thương. Mỗi đòn kỹ năng đều mang theo hiệu quả hỗ trợ và mức sát thương cao nhất."

Nhận thêm được kỹ năng này, "hấn" hài lòng cười nói:

- Không sai. Như vậy có thể đủ rồi. Thêm nữa hấn sẽ có báo động.

Đúng lúc này một tên ngu ngốc từ phía sau len lén tiến tới, đồng thời phát động một cái kỹ năng tấn công "hấn" trong chớp nhoáng.

Đang suy nghĩ bước kế tiếp lại phát hiện con ruồi bọ làm phiền. "Hấn" không vui dồn hết một phần hai nội lực vào bàn tay và đẩy ra một luồng.

Phong Vân Dừng Động!

Gió rít gào, mây biến đổi! Đây chính là lượng biến dẫn đến chất biến!

"Àm!"

"Tích! Người chơi Yêu Thích Đâm Chọt bị người giết chết. Người thu được 20 phút tu luyện. Cảnh giới của Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chương, Tiểu Phong Ảnh Kiếm tăng lên nhất định."

"Hắn" chẳng quan tâm nhiều đến kẻ xấu số. Với "hắn", thằng ngu dính trọn đòn vừa rồi thì chết chắc. "Hắn" hiện đang nhìn vào thuộc tính nhân vật.

Tại bảng thuộc tính nhân vật, nội lực của "hắn" từ 2440 giảm xuống còn 1220 và mỗi giây lại đang lấy tốc độ siêu nhân tăng thêm 250. "Hắn" không khỏi than thở một tiếng:

- Thật lớn thủ bút. Vì cái gì mà bọn chúng lại cam tâm mang một mảng thể giới thiết kế thành một cái trò chơi? Nơi đây cất giấu điều gì? Hay nơi đây có cái gì mà bọn chúng cần đào móc?

Quả đúng như vậy. Đối với "bọn người" đã từng đuổi giết hắn đến son cùng thùy tận, có lẽ không ai hiểu rõ "bọn chúng" hơn "hắn". Rõ ràng có điều gì đó vô cùng quan trọng, quan trọng đến nỗi chúng sẵn sàng liên hợp với các thể lực khác mà bỏ ra một cái giá đắt như thế này.

Mặc dù nói thời thế đổi thay, thời gian cũng thay đổi không ngừng. Tuy nhiên giá cả của một thể giới chẳng phải rẻ rúm gì. Hắn là moi đi gần hết 10% tài sản của "bọn chúng" chứ? Đó là chưa kể phải cải tạo lại, phải mua sinh mệnh trí năng và tiến hành vô số tiến trình phức tạp để ra được cái khoản "trò chơi" này.

Thực tế mà nói, cái này đã không phải là "game" nữa. Đây chính là một thể giới thật sự.

Với khoa học - kỹ thuật tồi tàn của cái tinh cầu gọi là Địa cầu này thì họ nhầm lẫn cũng là lẽ đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ác Chiến (1)

Ngay sau đó, "hắn" ngẩng đầu thì thấy:

- Vẫn còn suy yếu và nhỏ bé! Haiz... Xem ra cũng phải lợi dụng quãng thời gian này một phen!

Nhìn về phía chiến trường, "hắn" lạnh lẽo nheo mắt lại.

- Trước tiên phải tấn công đệ tử chân truyền!

Khi đã quyết định, "hắn" xông thẳng về phía Triệu Tứ mà không hề chần chừ.

Đã hoàn thành nhiệm vụ được giao, Triệu Tứ nhàn nhã tựa mình vào chiếc chuông vàng mà nhắm mắt quan sát cái nơi nhảm chán này. Hắn chẳng muốn chiến đấu cái quái gì. Hắn chỉ có hai cái yêu thích duy nhất là tu luyện và nằm ngủ. Ở tuổi 26, thực lực của hắn có thể mạnh mẽ như thế này đều là do hai cái yêu thích khác người đó. Hắn là một cuồng nhân tu luyện, và mỗi khi chấm dứt tu luyện hắn lại lăn đùng ra ngủ bù. Nếu không phải bị sự phụ ép đi chiến đấu thì giờ này có lẽ hắn đang diễn luyện võ kỹ của mình.

Chẳng có cái gì có thể gây nên hứng thú của hắn ngoài hai cái sở thích kia. Bởi vậy dù bị sự phụ ép đi rèn luyện với sư huynh của mình, ở cả quãng đường hắn đều ngủ. Cho đến khi bị gọi đi giết cái thằng đệ tử Võ Đang kia thì hắn mới không tình nguyện cất bước.

Võ công của hắn chỉ có duy nhất vài chiêu. Mà vài chiêu này chính là được hắn không ngừng thôi diễn và rèn luyện từ nhỏ. Hắn có thể gọi ra chiếc chuông này là vì nó là kỹ năng thiên phú của hắn. Nghe có vẻ quái lạ, nhưng khi được sinh ra, nó là một ẩn ký cộng sinh trên người hắn.

Có nhiều loại suy đoán về kỹ năng thiên phú của hắn. Trong số đó, suy đoán được nhiều người chấp nhận nhất chính là một vị cao nhân khi về tuổi xế chiều đã thiêu đốt sinh mệnh và dùng vô số thiên tài địa bảo rèn luyện nên chiếc chuông này. Mục đích? Cũng nhằm lưu truyền cho con cháu, tạo uy danh cho gia tộc.

Nhìn chung, ban đầu hắn không thể phát huy ra được tất cả uy lực của cái chuông vàng này. Hiện tại cũng thế. Vì vậy cho nên, hắn nghĩ ra một phương pháp khác.

Khác hẳn với hệ thống tu luyện hiện tại. Hắn tự mày mò ra phương pháp biến dòng nội lực thành những tia vô cùng nhỏ mà điều khiển chiếc chuông. Hắn sử dụng những tia nội lực này thúc dục chiếc chuông bộc phát. Thậm chí hắn chính là dùng máu huyết của mình nuôi nên những ký hiệu thần bí trên chiếc chuông như bây giờ.

Triệu Tứ hấn chính là một vị kỳ tài không mấy ai biết rõ.

Có thể nói võ công của hấn hiện tại chính là được hấn cải tiến từ hệ thống võ công võ lâm cho phù hợp với mình.

Đúng thế, không có võ công nào mạnh nhất. Chỉ có võ công phù hợp nhất với bản thân mình! Chỉ có phù hợp nhất thì bản thân mới phát huy được uy lực lớn nhất của nó. Tất nhiên là trừ khi người chơi hay NPC có được kỹ năng đặc biệt "Sức Mạnh Hoàn Chính" như "hấn" bây giờ.

Tại thế giới Đại Giang Hồ có khoảng vài chục loại kỹ năng thiên phú và kỹ năng đặc biệt mà người chơi hay NPC có thể lấy được bằng cách hoàn thành nhiệm vụ hoặc chuỗi nhiệm vụ loại khó khăn nhất từ các NPC đặc thù, nhưng lại cực kỳ khó gặp. Nói tới đây chúng ta có thể hiểu "hấn" không có tạo ra kỹ năng mới, mà "hấn" chỉ đảo lộn một vài trình tự, hay có thể nói là dùng phương thức nào đó lừa dối ánh mắt của sinh mệnh trí năng. Cho dù như vậy, "hấn" cũng không phải người bình thường.

Trong vài cái hô hấp, "hấn" nhặt lên một thanh kiếm của một tên đệ tử Võ Đang xấu số chết đi rồi nắm lên tay phải. Đồng thời "hấn" dồn nửa nội lực vào thanh kiếm và đâm tới.

Kiểm Phong Tùy Tâm!

Triệu Tứ qua trực giác nhạy bén đã nhận ra được nguy hiểm. Đang thiu thiu ngủ, hấn bật người dậy, đá văng chiếc chuông về phía có dấu hiệu của điềm báo nguy hiểm. Và ngay lập tức điểm một chỉ vào chiếc chuông.

"Coong... Coong... Coong..."

Ký hiệu thần bí lóe lên, gợn sóng màu vàng xuyên qua chiều kiếm của "hấn" và bay nhanh về phía đó.

Ở phía bên kia, "hấn" neho mắt lại mà cười gằn:

- Ta không phải là thằng đầu heo kia!

Nội lực của hấn dưới kỹ năng Siêu Tốc Hồi Phục đang không ngừng kéo lại, bù đắp cho nửa đoạn nội lực đã mất vì xuất chiêu kiếm vừa rồi. Nhưng hấn lại tiếp tục dồn toàn bộ nội lực vào tay trái, đẩy ra một chuông.

Phong Vân Dừng Động!

"Dừng!"

"Àm!"

Kiểm Phong Tùy Tâm đập thẳng vào chiếc chuông gây nên âm thanh chói tai. Gợn sóng màu vàng lại va chạm với Phong Vân Dừng Động tạo nên từng tiếng rít. Kết quả xuất hiện hai vụ nổ như thế!

Sau va chạm chiếc chuông trở nên âm trầm chứ không còn vàng óng như ban đầu, vài ký hiệu thần bí cũng biến mất vô tung.

Triệu Tứ kinh ngạc nhìn tình cảnh này.

"Không phải lúc này tên kia còn không đỡ được hay sao?" - Hấn cau mày.

Còn về "hấn", "hấn" nhếch mép mà cười lạnh lùng:

- Giun đẻ mà thôi!

Bị kẻ địch nhắc lên lời nói mà bản thân mĩa mai và giễu cợt lúc trước. Triệu Tứ có cảm giác tên đối diện đang chế nhạo và khinh bỉ mình. Hấn giận tím mặt. Đã khi nào một con giòi bọ cũng dám chế nhạo và khinh bỉ một con rồng?

Phút chốc, nội lực điên cuồng tuôn ra, hấn vỗ toàn bộ vào chiếc chuông.

"Coong..."

Một đạo gợn sóng màu tím từ chiếc chuông lao ra đánh giết về phía "hấn".

Lần này, nội lực của "hấn" còn chưa kịp hồi phục lại bao nhiêu. Thế nên "hấn" đành đợi nó đến gần trong gang tấc rồi chém tới một kiếm.

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm.

"Rắc... Rắc..."

"Àm..."

Giống như "cái thằng đầu heo" mà "hắn" gọi: Kiếm cũng gãy, "hắn" cũng đâm sầm vào mặt đất.

Tuy vậy nhưng chỉ với 1953 máu, chẳng mấy giây sau máu "hắn" lại đầy. Cùng lúc đó nội lực hao hụt của "hắn" cũng tăng lên hai phần ba. "Hắn" lại phóng lên, nhặt một thanh kiếm từ chiến trường, lao tới hướng Triệu Tứ mà cười to:

- Thoải mái. Rất thoải mái.

Triệu Tứ trừng to hai mắt mà nhìn cái tên dai như đĩa đầy vết máu trên người kia. Đừng nói là hắn, cho dù là người khác có lẽ cũng tràn đầy không thể tin chứ?

Qua quan sát tên kia chiến đấu và giao thủ hai lần, hắn xác định tên kia chỉ có thực lực Nhị lưu mà thôi. Thua hắn rõ ràng hai cái cấp độ. Mà chỉ thua một cái cấp độ thì khoảng cách nó như trên trời và dưới biển rồi.

Mặc dù bù đắp "chất" thì có thể dùng "lượng", nhưng với nội lực Nhị lưu ít ỏi thì dùng được mấy đòn "lượng"? Cho dù là đệ tử Võ Đang cũng khó có thể sử dụng 5 lần chứ?

Tên kia có thể đánh ngang tay với hắn thì đã là quái thai rồi. Đừng nói chỉ là vẫn còn sống tới giờ phút này.

Đồng tử hai mắt co rút lại, hắn thốt lên:

- Không thể! Không thể nào!

"Hắn" nghe vậy thì cười gằn:

- Giờ đùa chơi đã hết. Xem ta phá cái chuông mục của ngươi như thế nào.

"Leng keng... Leng keng... Leng keng..."

Tất cả những thanh kiếm trên chiến trường, dù là nằm trên mặt đất hay đang được sử dụng chiến đấu bỗng dưng run rẩy.

Đệ tử phái Võ Đang đang đỏ mắt chiến đấu bỗng sững sốt tách ra khỏi trận chiến mà nghi hoặc nhìn thanh kiếm trên tay mình. Thoáng chốc sau họ nghĩ ra điều gì mà quay mặt tìm kiếm nguyên nhân. Rất nhanh họ nhìn về phía "hắn".

Và vì thế mà âm thanh huyền ảo vang lên.

- Sư đệ kì hoa? Ta không nhìn lầm chứ?

- Không! Ngươi không nhìn lầm! Sư đệ vẫn còn sống!

- Tốt quá rồi.

- Nhưng mà sư đệ còn sức đánh nhau với tên kia sao? Tên kia rất mạnh.

- Mạnh thì thế nào? Đệ tử Võ Đang chúng ta có thể nào sợ mạnh?

Trên mặt đất huyền ảo không thôi. Còn ở trên không trung lại có một giọng nói tang thương đầy kinh ngạc và cực độ vui mừng:

- Kiếm ý? Thật là kiếm ý?

Sau khi liếc mắt nhìn qua "hắn" một lần, vị trưởng lão này khàn giọng thét lớn:

- Hai mươi mấy tuổi có thực lực Nhị lưu lại lĩnh ngộ được Kiếm ý? Thiên tài, thiên tài a.

Bốn vị trưởng lão khác cũng sực tỉnh nhìn về các đệ tử Võ Đang bên dưới đang đứng nhìn, một người phồng mang trợn mắt mà trầm thấp quát lớn:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Nhanh chóng lại phụ giúp sư huynh của mình!

Hiển nhiên vị trưởng lão nào không muốn một thiên tài như vậy chết yểu.

Vốn đang chăm chú quan sát, nhận được mệnh lệnh của trưởng lão. Đệ tử Võ Đang nhanh chóng bay tới.

Phía bên kia chiến trường trên không trung, một giọng nói lạnh lẽo tràn đầy sát ý cũng vọng lại:

- Xông lên cản chúng lại! Đừng cho chúng tiếp cận đằng đó. Triệu Tứ, nhanh giết thằng nhóc đó đi. Nhanh lên!

Một bên muốn xông lại, một bên lại xông ra ngăn cản. Phút chốc họ lại chiến thành một đoàn. Và theo lẽ tất yếu, hầu như chẳng có bao nhiêu người có thể đến gần "hắn" mười trượng.

“Bước đầu thành công!” – Hấn âm thầm gật đầu xác nhận bước tiến kế hoạch của mình.

Ngay sau đó, hấn quán chú tất cả nội lực vào thanh kiếm và rống to:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ác Chiến (2)

Được kiếm ý gia trì, Tiểu Phong Ảnh Kiếm như hóa thành một màu lam thực chất. Nhưng không chỉ có như thế. Nơi tay cầm kiếm sáng lên những hoa văn thần bí. Chúng lóng lánh phát sáng, sát ý mãnh liệt gia tăng lên ánh lam.

Dĩ nhiên là “Kiếm là Hoàng. Hoàng thế vô song! Kiếm Hoàng khoáng cổ tuyệt kim!”. Kiếm ý Kiếm Hoàng, vương trong vương!

Kiếm Hoàng nổi giận, máu chảy thành sông!

“Keng... Keng... Keng...” – Réo rất tiếng kêu vang trong con gió. Âm thanh chấn động ba ngàn dặm!

- Giết!

Ở bên kia, nhìn ánh kiếm phát ra uy thế khủng bố lao tới, Triệu Tứ trở nên âm trầm. Hấn biết chính mình đụng tới một kẻ có sinh mệnh ngoan cường lại điên cuồng.

Ngẩng đã hết cách, Triệu Tứ nghiêng răng dòn toàn bộ nội lực còn sót lại vào chiếc chuông. Thần bí kí hiệu vốn lơ mờ lại phát sáng. Thứ ánh sáng đen tối lạnh lẽo.

“Dùng...”

Tiểu Phong Ảnh Kiếm đánh thẳng vào chiếc chuông phát âm thanh trầm bổng mà rung động điếc tai. Đóm lửa ầm ầm bạo phát. Nơi va chạm trở thành lò lửa!

Rất nhanh Tiểu Phong Ảnh Kiếm biến mất.

Từ vụ nổ, Triệu Tứ bước ra mà không chút tổn hại. Chỉ có chiếc chuông xuất hiện một vết nứt nhỏ ở giữa. Chuông từ vàng óng biến thành màu đen, thần bí ký hiệu cũng không thấy đâu.

Triệu Tứ nhìn về phía “hấn” mà nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đã bao nhiêu năm qua, ngươi là kẻ đầu tiên bức ta đến nước này. Ngươi – một con chó nhãi nhép Nhị lưu, phải trả giá cho hành động mạo phạm vừa rồi!

“Hấn” nhìn Triệu Tứ mà cười khẩy:

- Ngươi còn nội lực sao? Chỉ so đấu thân thể thì ngươi cho rằng ta sợ một tên Đinh cấp? Nực cười! Thích thì tới đây, ta chiều tới cùng!

Triệu Tứ nhìn bàn mặt đáng ghét của “hấn” mà nổi giận gầm lên:

- Giết!

Như tia chớp, Triệu Tứ bay thẳng về phía “hấn” mà tung một cú đấm vào bụng “hấn” và dùng tay còn lại nhắc chiếc chuông mà nện thẳng vào đầu kẻ mạo phạm này.

“Hấn” cũng không phải dạng tay vừa. “Hấn” không lùi mà tiến. Tay phải cầm thanh kiếm được gia trì kiếm ý đâm thẳng lên chiếc chuông khiến chiếc chuông văng ra. Sau đó xoay người tung ra một cú đá chéo thẳng về khuỷu tay còn lại của Triệu Tứ.

Triệu Tứ thấy vậy lập tức biến bàn tay đấm tới thành trào. Trào trầm xuống tránh đòn rồi nhanh như cắt vươn lên xuyên thẳng về bàn chân đang theo lực chéo lên trên của “hấn”. Cùng lúc đầu gối chân phải khẽ gấp lại rồi lấy gấp 5 lần sức mạnh bung thẳng về mặt “hấn”. Không dừng ở đó, tay cầm chuông dụng lực ép mạnh chiếc chuông xuống đầu “hấn”.

- Hừ! Trò trẻ con!

“Hắn” mĩa mai một tiếng. Đồng thời chân đá chéo lên bỗng nhiên hoàn mỹ cắt ngang đá thẳng về đầu Triệu Tứ. Tay trái của hắn hóa chuông, một luồng nội lực mỏng manh tràn ra bao quanh bàn tay. “Hắn” đẩy một chuông về tay trái của Triệu Tứ. Nếu Triệu Tứ trúng phải đòn này thì cánh tay của hắn không nát cũng tàn.

Còn bàn chân đá lên của đối phương, “hắn” giơ lên chân phải mà chẻ thẳng xuống như “Cuồng Long Giáng Thiên”.

Triệu Tứ đánh cái giật mình. Rõ ràng kẻ địch chỉ có thực lực Nhị lưu mà ý thức chiến đấu có thể sánh ngang với cao thủ Đinh cấp như hắn. Kẻ địch yêu nghiệt như vậy thì thử hỏi một thiên tài xưa nay như hắn phải giấu mặt vào đâu?

Một con lửa giận bùng phát.

Triệu Tứ rút nội lực vừa có vào chuông và tay trái.

- Hà?

Nhìn ra sự khác biệt, nhưng đã không còn kịp để thoát khỏi phạm vi công kích của Triệu Tứ, chân đá ngang thu về như chớp giật. “Hắn” lạnh lùng rút nội lực vào thanh kiếm, tay chuông bộc phát tốc độ nhanh hơn và thẳng vào tay trái của Triệu Tứ.

“Àm!”

“Phốc!”

Bàn tay chuông của “hắn” xuất hiện 5 cái lỗ thủng nhỏ đang không ngừng nhỏ máu. Song “hắn” không quan tâm, “hắn” lợi dụng va chạm trong chớp mắt mà lui ra kéo dài khoảng cách. Rồi chăm chọc:

- Thủ đoạn sắc bén a! Hảo thủ đoạn! Nửa bước Địa cấp lại ẩn giấu đến tận bây giờ.

Rõ ràng chỉ có dính tới Địa cấp trở lên mới có thể vận dụng thiên địa linh khí bổ sung nội lực tiêu hao. Còn nếu bảo Triệu Tứ nghịch thiên nhận được kỹ năng như “hắn”, hay cho rằng Triệu Tứ mang trang bị có hồi phục nội lực thì “hắn” không tin. Hai thứ đó quý giá biết cỡ nào? Một tên Nửa bước Địa cấp nhỏ nhỏ có khả năng lấy được hay sao? Ngay cả “hắn” cũng là mạo hiểm cả tính mạng mới lấy được 3 cái kỹ năng mạnh mẽ chứ chẳng phải là đồ ăn trên trời rơi xuống mà há mồm đón.

Không dính đến Địa cấp trở lên thì khi hết nội lực chỉ có thể dùng được phẩm trần quý bổ sung hoặc ngồi thiền vận công. Tất nhiên trừ hai cái nghịch thiên: kỹ năng liên quan tới hồi phục và trang bị có đồng hồi phục. Và theo lẽ hiển nhiên, không có tên nào dưới Địa cấp có khả năng thu được 2 thứ nghịch thiên trên.

Biết bí mật đã bị đối phương phát hiện, Triệu Tứ thân nhiên đáp:

- Không có chút thủ đoạn thì đã bỏ mạng từ lâu!

“Hắn” nhíu mày nhìn về hướng Triệu Tứ - nơi mà thiên địa linh khí đang tập trung về. Có thể thấy xung quanh cơ thể Triệu Tứ có từng luồng không khí vô hình xoay quanh.

Hiển nhiên Triệu Tứ chỉ có thể là Nửa bước Địa cấp. Nếu đạt tới Địa cấp, thiên địa nguyên khí đã tràn vào cơ thể hắn mới phải!

Nghĩ đến đây, “hắn” cũng yên tâm hơn.

Chỉ thấy “hắn” nhe ra hàm răng vàng vàng của mình mà nói:

- Nửa bước Địa cấp thì ăn nhằm gì? Địa cấp ta còn sợ hãi đôi chút, ta còn do dự có bỏ chạy hay không. Còn không phải Địa cấp thì nộp mạng đi.

Dứt lời, tay phải của “hắn” đẩy ra một chuông Phong Vân Dững Động.

Ngoài ra bàn tay trái cũng “hắn” cũng bắt đầu có sương mù tràn ra hướng về phía Triệu Tứ. Tay trái của “hắn” phát ra một chuông lại là Tinh Vân Hồn Hải!

Triệu Tứ ngẩn ra. Khi nào một tên Nhị lưu hồi phục nội lực nhanh hơn một tên Nửa bước Địa cấp?

Nhảm nhĩ! Nhị lưu không thể hồi phục nội lực.

Tuy nhiên Triệu Tứ không có thời gian nghĩ nhiều bởi vì một chuông Phong Vân Dững Động đã tới. Triệu Tứ không biết đối phương còn lá bài tẩy hay còn chút nội lực nào nữa không, cho nên hắn cẩn thận cầm chiếc chuông đẩy về phía trước chặn lại đòn đánh này.

“Àm...”

Lại một âm thanh va chạm vang lên. Chiếc chuông cũng rung động không ngừng. Triệu Tứ mạnh mẽ dồn lực lên tay phải ấn xuống giữ chiếc chuông

đứng yên.

Đột nhiên sương mù tràn ngập mọi nơi. Triệu Tứ cau mày, chẳng lẽ cường lực của tên kia mang theo thuộc tính Thủy? Vừa nghĩ thế hắn liền lập tức bác bỏ. Nhị lưu khí nào đã trâu bò đến mức nghịch thiên có được cả thuộc tính? Cái mà chỉ có ba đẳng cấp cao nhất mới có? Dĩ nhiên là không!

Thế nhưng lúc này, qua sương mù, Triệu Tứ loáng thoáng thấy được một tia màu lam nhạt bay thẳng về hướng này.

Thấy vậy, hắn cười gằn:

- Đã biết ngươi còn có hậu chiêu.

Triệu Tứ nhanh chóng núp sau chiếc chuông. Song lần này không có thứ gì đụng tới chiếc chuông. Hắn có chút nghi ngờ. Ngay sau đó hắn nhận được đáp án.

“Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...”

Sương mù bao quanh hắn phút chốc nổ tung. Tuy uy lực phân tán không tạo nên tổn thương lớn, nhưng cũng khiến hắn trở thành một huyết nhân.

Tia màu lam vừa rồi là Vân Động Thiên Không không thể nghi ngờ. Xem ra “hắn” cực kỳ âm hiểm!

Ở bên ngoài vụ nổ, nhìn tình cảnh này, “hắn” cất tiếng cười to:

- Ha ha ha ha... Chết cười ta rồi. Tự cho mình thông minh nên bị thông minh hại. Ngụ ngốc!

Với cơ thể cứng cỏi của mình, Triệu Tứ chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Nhưng bị chế giễu lại là chuyện khác. Hắn bị thương vào tâm hồn.

Lửa giận trong lòng hắn lại bùng phát. Hắn thét dài:

- Súc sinh! Nhận lấy cái chết!

“Hắn” ung dung ngoắt tay:

- Phóng ngựa lại đây!

Ngay tức khắc, hai người lại điên cuồng chém giết.

“Đùng... Đùng... Đùng... Keng... Keng... Đùng...”

Đang hăng say, “hắn” dừng mảnh xông tới. Tay phải từ đám hóa chỉ lao nhanh về đầu Triệu Tứ. Song vừa đi được hai phần ba chặng đường, lại vẫn còn tự hỏi tại sao chiêu thức này thoải mái lần tới mà không thấy đối phương chống trả, “hắn” thấy lạnh cả người.

Linh cảm chẳng lành, “hắn” giảm mạnh chân trái xuống đất mà cấp tốc lui nhanh.

- Đã muộn!

Triệu Tứ cười lạnh.

Tay phải của hắn phát sáng. Hắn tung một chưởng vào chiếc chuông. Lúc này đây chiếc chuông lại trở nên vàng óng, thần bí ký hiệu lập lòe bay ra rọi sáng vài trượng xung quanh.

“Coong... Coong...”

Lần này chuông chỉ vang lên hai tiếng. Một luồng sáng đỏ lao ra bay thẳng về phía “hắn”.

“Hắn” đau tim bỏ ra hai chữ:

- Mẹ nó!

Rồi không hề chần chừ mà dùng hai tay đẩy tới bốn chưởng Phong Vân Dũng Động.

“Đùng... Ầm... Ầm... Ầm...”

Bốn chưởng chỉ ngăn được lớp xung kích đầu tiên của luồng sáng đỏ thì vỡ vụn tiêu tán. Luồng sáng đỏ mang theo uy thế còn lại va thẳng vào người “hắn”.

Như con diều đứt dây, lần thứ ba hắn đập vào mặt đất.

“- 500”

Một tổn thương nhỏ bay lên, đầu óc của “hắn” choáng váng trong phút giây.

Lợi dụng thời điểm này, Triệu Tứ như một con trâu điên lao thẳng tới:

- Súc sinh! Nhận lấy cái chết!

Nhìn thấy một vị chiến thần, à không, nhìn thấy một con trâu điên từ trên cao lao thẳng xuống, theo cái áp lực thái sơn áp đỉnh ấy, “hắn” thuận thế ngã xuống. Trong chớp mắt ngã xuống này, hắn dùng tay phải để nghiêng một góc 30 độ mà dùng lực thân thể đẩy ra một chương. Sau đó nhanh chóng khép cả cánh tay phải vào người.

“Đừng!”

“Àm!”

Bụi bay tứ tung, cát đá chạy loạn.

Nhờ lực đẩy, “hắn” lăn lóc sang bên trái hai trượng. Hiếm trong hiếm tránh thoát được chiêu Trâu Điên Lao Xuống không được cấp bằng sáng chế của Triệu Tứ.

Vậy nhưng còn chưa xong.

Nhận ra “hắn” đã tránh thoát, Triệu Tứ hung tợn lao tới.

Đấm, chương, chỉ, đá, nện... điên cuồng trút về phía “hắn”.

Ở bên đó, “hắn” vất vả tránh né. “Hắn” cũng tranh thủ nhặt lên được một cây kiếm. Dầu cho cây kiếm hình thù xấu xí và quái dị này là của một tên xấu số bên địch.

“Kệ! Dù sao có còn hơn không” – “Hắn” nhủ thầm như vậy.

Và “hắn” cũng không quên kích bác đối phương:

- Oát con! Còn chiêu gì nữa thì sử dụng hết đi. Nếu không thì tới ta!

- Tới con mẹ nhà ngươi! Chết đi!

“Keng... Keng...”

“Đùng... Đùng... Đùng...”

- Hừ! Thứ vất mũi chưa sạch. Đón lấy đòn này.

“Hắn” dồn nội lực vào thanh kiếm. Nháy mắt sau, “hắn” chém ra một kiếm mà hét lớn:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Ánh lam kèm hoa văn thần bí lao ra.

Triệu Tứ hoảng hốt dồn tất cả chút nội lực vừa hấp thu từ thiên địa linh khí vào chiếc chuông.

Chiếc chuông đen sáng lên màu vàng âm đạm, thần bí ký hiệu cũng nhạt nhòa sáng lên.

Trong tình thế gấp gáp, chiếc chuông phát ra một tiếng “Coong...”. Một bức tường khí màu vàng bao quanh chiếc chuông. E sợ giống như chiêu Khí Công Hộ Thể của bọn cuồng khí công.

“Đùng...”

“Àm...”

“Răng rắc... Răng rắc...”

Nghe được hai tiếng “răng rắc”, “hắn” cười lạnh:

- Xem ra chiếc chuông của nhà ngươi chỉ còn là hoài niệm!

Khi “hắn” đang sung sướng cười châm chọc Triệu Tứ, một tia sáng trắng từ phía sau “hắn” đánh úp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ác Chiến (3)

Một vài tia ánh sáng nhỏ yếu hòa lẫn vào màn đêm u tối tạo nên một chút huyền bí. Thứ ánh sáng le lói và yếu ớt báo hiệu ban mai dần đến. Nhưng dù là ban đêm hay ban ngày, nó cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đến những con người tập trung cao độ vào cuộc chiến này.

“Xoẹt...”

Dưới tình huống bất ngờ, dù có trực giác nhạy bén, “hắn” cũng chỉ kịp dùng tay xoay mũi kiếm rồi đâm một kiếm thẳng qua nách, hướng về phía sau.

Nhất Kiếm Định Phong!

“Dừng...”

“Àm...”

“-1200”

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Một thương tổn to lớn xuất hiện trên đầu “hắn”. Hiển nhiên “hắn” trúng phải đòn nghiêm trọng. Dính phải đòn này, “hắn” cũng không thể không bị đẩy lùi về phía sau. May mắn là “hắn” không bị lực đẩy của chiêu thức đó đè thành thịt nát. Ngay cả “hắn” lúc này cũng không khỏi cảm thấy tên kia của “hắn” đối với tu luyện có niềm đam mê điên cuồng cực độ.

Võ Đang chỉ cung cấp các đan dược thuộc hàng trâu bò. Mà tên kia lại ngày đêm đổ mồ hôi cay đắng cống hiến đổi lấy. Và may mắn thêm một điểm nữa, đó là tên kia dù lập dị và điên điên khùng khùng, thế nhưng tên đó còn có cái đầu thông suốt một tí. Cho nên tên ấy nuốt toàn đan dược cường hóa thân thể.

“Hắn” không biết tên kia đơn thuần ăn đan dược cường hóa thân thể chỉ để cơ thể tăng sức chịu đựng mà cay đắng cống hiến tiếp. Cay đắng cay đắng ai mà không mệt? Một thi đấu cần phải nghỉ ngơi. Thế nhưng càng cần thuốc cường hóa thân thể, thời gian càng hai mắt chạy nhiệm vụ mà không té ngã vì kiệt sức tăng dài, thời gian nghỉ ngơi giảm lại. Nửa kia của “hắn” chính là nhìn cái ưu điểm này đây.

Nếu biết lý do chỉ là thế này thì “hắn” có còn khen nửa kia của mình không?

Tuy vậy “hắn” không có nhiều thời gian mà cảm khái với nhớ lại bởi vì “hắn” nhận ra chiêu thức kẻ địch vừa tấn công. Là một kẻ “nguy hiểm” xông vào trung tâm điều khiển của sinh mệnh trí năng, “hắn” có được lượng kiến thức phong phú bao trùm cả thế giới này. Bởi thế cho nên chỉ liếc mắt là “hắn” nhận ra ngay.

- Chính Nghĩa Song Toàn Thương

Hắn cảm giận lắm lắm.

“Chính Nghĩa Song Toàn Thương”, tên như ý nghĩa. Nó là một môn võ công có danh tiếng của phái Chính Nghĩa. Vâng, và nghe tên là biết phái này thuộc chính phái.

Chính phái lên lút sát hại chính phái thì gọi là gì? Tranh đấu trên giang hồ hay là những hành động không quang minh chính đại?

Với “hắn” mà nói, đó là kẻ thù của “hắn”. Mà kẻ thù thì cần phải tiêu diệt. Dám mang cho “hắn” tổn thương, “hắn” xin trả lại gấp trăm lần.

Hừ! “Bọn kia” mạnh mẽ biết chừng nào mà “hắn” còn không sợ, huống chi là một cái môn phái cỡ trung.

“Hắn” âm trầm tự nhủ: “Phái Chính Nghĩa. Đợi đấy! Món nợ hôm nay, ngày sau tới tận nơi đền đáp”.

Người Địa cầu dường như vẫn chưa hiểu biết gì về cái “game” này. Còn “hắn” thì không. Đây thực tế không phải là game, mà là một loại thử thách và thi luyện. Chỉ có dũng cảm đối mặt với thử thách, hiên ngang lâm liệt mà đứng thì mới thu được thành quả to lớn nhất. Bị phái Chính Nghĩa đánh lên mà lựa chọn bỏ qua thì thành quả chỉ càng xa tầm tay với. Đó là lối suy nghĩ của “hắn”, chứ chẳng phải “hắn” anh hùng hay trâu bò cái nỗi gì khi quyết định ngày sau cho phái Chính Nghĩa đẹp mặt.

“Bọn kia” cam tâm bỏ vốn lớn cũng là hi vọng được ưu ái từ Chủ Thần mà thôi. Tuy nhiên được ưu ái không có nghĩa là giành được phần thưởng của

Chủ Thần. Được ưu ái chỉ đơn giản và đi trước vài bước.

“Hắn” muốn báo thù thì cơ hội này là cơ hội trời cho, là cơ hội tuyệt vời nhất. Lũ người tham lam kia lúc này sẽ không khác lũ chó điên là mấy. Chúng nhất định sẽ vận dụng toàn lực để bắt được phần thưởng cuối cùng. Và vì thế, chúng không có thời gian quan tâm đến một con chó bị đuổi giết và biến mất từ lâu.

Hừ! “Hắn” chính là con chó có nhà tan cửa nát phải chạy trốn tha hương kia.

Nhưng rất nhanh “hắn” nở nụ cười đầy ý lạnh. Bọn chúng bỏ gần hết vốn liếng vào, bọn chúng không còn quan tâm đến “hắn” nữa. “Hắn” lại ở chỗ tồi. Cho nên kế hoạch báo thù sẽ bắt đầu từ nơi này là tối ưu. Không có gì bất ngờ hơn dành cho chúng là khi chúng bị một kẻ vô danh tiểu tốt đánh bại và cướp mất món quà từ Chủ Thần, ha ha ha...

Nhìn lại mà nói thì “hắn” có lợi thế của mình. Đó chính là nắm giữ lượng thông tin quý giá. Còn 3 cái kỹ năng “hắn” vừa thu được? Một thời gian sau chỉ là hàng via hè không đáng nhắc. “Hắn” mạo hiểm lấy những cái kỹ năng này là để san bằng khoảng cách của lũ đi trước vốn toàn là tinh nhuệ của bọn chúng.

Câu hỏi đặt ra ở đây là “hắn” còn có thể xâm nhập vào trung tâm điều khiển mà lấy cắp thông tin. Thì bọn chúng, những kẻ mạnh mẽ hơn “hắn” có thể không làm được sao? Có thể sao? Dĩ nhiên là không. Chúng có thể làm được, nhưng chúng sẽ không làm thế. Những kẻ dám làm thế thì phải làm chuẩn bị hứng chịu lửa giận của Chủ Thần. Và những kẻ hợp tác mà dám làm thế, thì diệt tộc là điều họ phải chuẩn bị tinh thần. Chúng còn lo lắng này nọ, còn một con chó nhà tang như “hắn” thì không có. Đối với “hắn”, nếu bị phát hiện thì Chủ Thần cùng lắm là cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh vậy thôi. Bởi vậy “hắn” mạo hiểm là đáng giá.

Nhắc thêm lần nữa là những kẻ tài cao gan lớn cũng có thể mạo hiểm tất cả mà thử một lần. Còn cái lũ ấy và những tổ chức mạnh mẽ khác, “hắn” biết bọn chúng và bọn họ không dám làm. Bọn chúng mà dám làm thì có lẽ một góc lớn vũ trụ đã thành túi quần của chúng từ lâu rồi. Bọn chúng mà dám làm thì có lẽ “hắn” không bị đuổi giết mà là bị giết từ thuở nào. Còn bọn họ? Cái đó phải xem phần quà có đáng để họ đánh liều không. Mà đánh liều ở đây là đánh liều cả trăm ngàn vạn sinh mạng bộ tộc chứ không riêng gì họ. Vì thế, rất khó để thống nhất ý kiến đánh liều một phen.

Với bộ óc siêu việt, những dòng suy nghĩ này chạy chồm qua đầu “hắn” trong vài giây. Nghĩ xong, “hắn” nhanh chóng tiến vào giai đoạn tập trung cho chiến đấu.

Kẻ địch của “hắn” dùng chuông đón đỡ Tiểu Phong Ảnh Kiếm không biết ra sao. Tên đệ tử phái Chính Nghĩa đánh lên không biết núp ở xó xỉnh nào mà chờ đợi “hắn” mất cảnh giác. Sau đòn thứ nhất không giết được “hắn”, tên khốn đó không ra những đòn tiếp theo mà mất hút. Mẹ nó, ắt hẳn tên đó cũng là dạng tiểu nhân âm hiểm.

Không phát hiện ra tung tích địch thủ này, “hắn” đành bó tay bó chân tăng cường cảnh giác.

“Hộc... Hộc...”

Triệu Tứ bước ra khỏi trung tâm vụ va chạm mà thở dốc không ngừng. Sức lực của hắn cũng vừa bị vắt kiệt xong. Hắn đau lòng nhìn về cái chuông từ hoàn hảo đã có nhiều vết rạn nứt mà khóc không ra nước mắt. Hắn chỉ có thể lầm bầm những câu chú ngữ khó hiểu nhằm thu hồi cái chuông lại. Và từ từ mất dần oán giận nhìn về phía “hắn”.

Trong chớp mắt, cái chuông hóa nhỏ, nó quay về độ lớn ban đầu. Triệu Tứ cầm lấy nó mà bỏ vào trong ngực.

Ở phía bên kia, “hắn” lạnh lùng nhìn sang. Nội lực của “hắn” vừa hết, đang trong giai đoạn hồi phục khiến “hắn” không dám mạo hiểm. Dù con dê béo đang ở trước mắt, nhưng ngu xuẩn xông tới quyết chiến bằng thân thể thì e rằng bản thân cũng trở thành một cái xác sống. Rõ ràng trong bóng tối có một tên đệ tử phái Chính Nghĩa nhìn chằm chằm “hắn” đây.

Võ công của Triệu Tứ phần lớn bắt nguồn từ cái chuông, hắn cũng hết nội lực. Còn “hắn” thì lại không mạo hiểm. Cho nên trận chiến ác liệt trở thành tình cảnh hai con người nhìn nhau đầy đề phòng.

Thế nhưng 5 giây sau, khi nội lực và máu khôi phục như ban đầu, “hắn” quyết định tấn công. Tất cả của bởi vì con dê béo kia quá ngon miệng, “hắn” không cưỡng lại được. Đây, nó đáng cho “hắn” trả một cái giá để làm thịt.

Khi đã quyết định, “hắn” lập tức xông tới. Một nửa nội công rót vào thanh kiếm, đồng thời “hắn” sử dụng Kiếm ý. “Hắn” chém tới một kiếm mà gào to:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Đúng thời khắc này, mười ba ánh chớp hình thương từ phía bên trái lao tới bao trùm cả khu vực xung quanh thân thể “hắn”. Xem ra nếu “hắn” tiếp tục tấn công Triệu Tứ thì chưa biết Triệu Tứ có chết hay không nhưng “hắn” sẽ bị chiêu thương này xoắn thành thịt nát. Còn nếu dừng lại và rút lui thì e rằng sẽ bị 2 mặt giáp công. Cho dù thế nào thì tên trong bóng tối mới là kẻ được lợi nhất.

Nhưng “hắn” không phải đơn giản. Nếu nói trên đời này có cuộc thi ai nham hiểm nhất, “hắn” nhất định sẽ là thành viên được đề cử nhận giải. Ngay từ đầu quyết định xông tới, “hắn” đã làm chuẩn bị vẹn toàn.

Chỉ thấy “hắn” cười lạnh, chiêu chém tới của “hắn” đột ngột biến mất giữa đường trường. “Hắn” như chỉ báo sẵn nhanh nhẹn quay về bên trái mà chém tới.

Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

- Hư chiêu?

Gã phát ra chiêu vừa rồi bật thốt. Cùng lúc, gã ta phi thân lẩn trốn vào đêm tối.

Rõ ràng gã biết mình khó có thể chính diện đánh thắng “hắn”, cho nên lui lại chờ cơ hội khác.

“Bùm... Bùm... Bùm...”

Mười ba ánh chớp hình thương đập vào Tiểu Phong Ảnh Kiếm phát ra những âm thanh vang dội.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc này, Tiểu Phong Ảnh Kiếm kết hợp Kiếm ý lấy tư thế đánh đầu thắng đó với một chút dư lực còn lại theo đà bay thẳng về phía ấy. Rồi nó đập vào mặt đất phát ra một tiếng “đùng”.

“Hắn” vừa quay sang trái đánh ra Tiểu Phong Ảnh Kiếm thì lập tức quay lại nhìn về phía Triệu Tứ mà âm u cười:

- Là cái tiểu boss. Không biết kinh nghiệm thu được và vật phẩm bạo ra sẽ như thế nào.

“Hắn” thèm thường nói nhỏ.

Nhìn kẻ thù chiến đấu cả buổi bắt phân đã thu lại chiếc chuông, “hắn” đẩy tới một chuông và sau đó đâm tới một kiếm.

Phong Vân Dững Động!

Nhất Kiếm Định Phong!

- Con ruồi phiền phức đã đuổi đi. Giờ còn lại con dê béo, không làm thịt thì thật có lỗi với chính mình.

“Hắn” liếm mép rồi phi thân theo sau 2 chiêu phát ra áp sát về phía Triệu Tứ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bội Thu

Một con mãnh hổ đầy đủ thể lực chém giết một con sư tử đang mệt mỏi. Chỉ trong chớp lát, kết quả hiển nhiên là con mãnh hổ chiến thắng.

Máu tươi cuồng phun. Mặc dù Triệu Tứ đã chết, “hắn” vẫn cắt bỏ đầu Triệu Tứ mà cầm trên tay, đầy uy hiếp nhìn về xung quanh.

Đầy thân là máu, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một cái đầu lâu mở to hai mắt với vẻ không cam lòng. “Hắn” giờ khác này chẳng khác gì ma vương ở địa ngục là bao.

“Tích!

Vượt cấp chém giết Nửa bước Địa cấp cường giả: Triệu Tứ!

Bồi chém giết vượt qua 2 đẳng cấp, hệ thống bắt đầu tính toán.

Tích!

Người chơi nhận được:

1. 3 thức mở đầu Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chưởng và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ tiểu thành tăng lên đại thành. Chiến lực của người chơi từ Nhị lưu tăng lên Nhất lưu.

2. Vượt cấp chém giết, ngoài tăng lên chiến lực tối đa ở giai đoạn này, phần thưởng còn lại chuyển sang phần quà khác: Danh vọng phái Võ Đang +1500.”

- Tiểu tử, ngươi dám!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!
- Buông ra thân thể Triệu Tử.
- Ha ha, làm tốt lắm
- Khả khả, không hổ là người có được Kiếm ý.

Bỏ mặc hệ thống nhắc nhở, và những âm thanh gào thét từ chiến trường trên không, “hắn” chỉ lo mò ra chỗ tốt từ trên thân thể của Triệu Tử. Rất nhanh mùa thu hoạch bội thu đã đến.

“Áo choàng Thanh Sam Nội Khí (Chất lượng: Màu lục).

Nội lực: +150

Máu: +50

Tốc độ: +2

Phòng thủ: 22 - 31

Độ bền: 0/150 (Đã hư hỏng với mức độ nhẹ: Cần thợ rèn cấp đại sư mới có khả năng sửa chữa)

Miêu tả: Là một bộ áo choàng chất lượng tương đối cao, thuộc hàng trung phẩm. Chỉ có đệ tử thiên tài được bồi dưỡng mới có khả năng được môn phái tặng cho.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Lột bộ áo choàng trên người Triệu Tử, “hắn” cũng tạm hài lòng chấp nhận. Hiển nhiên so với những món đồ chất lượng trắng trên người hắn thì tốt hơn vô số lần. Game phụ Đại Giang Hồ vẫn chỉ là đang bắt đầu, chất lượng trang bị ở sau như thế nào vẫn còn là một câu đố. Bởi vậy cho đến hiện nay, hắn vẫn chỉ thấy được 2 loại chất lượng trang bị là trắng và lục. Và đương nhiên là trang bị màu lục tốt hơn trang bị màu trắng rồi.

Còn cái vấn đề kẻ địch đã chết rồi thì tại sao còn lột sạch đồ của kẻ địch, nhìn có vẻ không mấy tốt đẹp thì “hắn” mất điếc tai ngơ. Một dòng game chính Huyền Thoại và một dòng game phụ Đại Giang Hồ đủ để “hắn” biết cái thế hệ game này keo kiệt, bủn xỉn như thế nào. Bởi vậy ai nói gì thì kệ, có đồ không lấy chẳng lẽ bị ngu? Biết đâu cái lũ khốn mợ miệng chỉ trích lại là cái bọn chờ “hắn” vứt bỏ lại ào xông lên tranh đoạt?

Tốt nhất thì cứ kệ chúng, cứ lấy đi rồi tính.

Vắt cái áo choàng lên vai, “hắn” lại tiếp tục công cuộc lột đồ.

“Hắn” vừa giết xong một tên Nửa bước Địa cấp. Cho nên ắt hẳn tạm thời sẽ không có tên ngu ngốc nào xông lại. Dẫu sao, hình tượng của “hắn” bây giờ cũng đủ dọa lui vài kẻ nhất gan.

“Đai lưng Thiên Nguyên Huyền Thanh (Chất lượng: Màu lục)

Nội lực: +100

Máu: +30

Phòng thủ: 4 – 6

Độ bền: 13/50 (Nhanh hư hỏng: Cần thợ rèn sửa chữa, tránh gặp hư hỏng)

Miêu tả: Là một sợi đai lưng làm từ gân của loài dã thú có một tia huyết thống của linh thú Thiên Nguyên Huyền Thanh. Là sợi đai lưng được trường bồi bổ công chế tạo dành cho đệ tử thiên tài.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

“Quần dài Xích Chi lưng lưng (Chất lượng: Màu lục)

Khí công: +120

Máu: +42

Kháng Hỏa: +1

Phòng thủ: 15 – 19

Độ bền: 12/100 (Rất nhanh hư hỏng: Cần cấp tốc về thợ rèn sửa chữa, tránh bị hư hỏng)

Miêu tả: Quần dài Xích Chi lung lung là một chiếc quần tốt, giảm tổn thương khi bị thuộc tính Hỏa tác động. Xích Chi lung lung quần được chế tạo từ tơ tằm tự nhiên và một sợi Xích Chi ngàn năm.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Chân chính làm “hắn” vui mừng chính là kiện vật phẩm thu được thứ ba.

“Đôi giày Tử Uyển Giao Long (Chất lượng: Màu lam)

Nội lực: +300

Máu: +200

Tốc độ: +2

Kháng Tất cả: +2

Phòng thủ: 50 – 72

Độ bền: 54/350 (Nhanh hư hỏng: Cần cấp tốc về thợ rèn cấp đại sư sửa chữa, tránh bị hư hỏng)

Miêu tả: Đây là một đôi giày được chế tạo riêng cho đệ tử ưu tú nhất. Tên gọi và chất lượng của nó nói rõ đây là một đôi giày được chế tạo từ gân của loài thường luồng Tử Uyển sống ở vực sâu. Qua 7 x 7 = 49 ngày rèn luyện dưới bàn tay của thợ rèn cấp bậc tông sư mới hình thành.

*Lưu ý: Mặc vào trang bị, chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên

Kháng Tất cả: + 0.5”

Mặc dù không nhiều, nhưng thịt vẫn là thịt không phải sao? Cứ tính là một niềm vui bất ngờ đi. Nói thế thôi chứ một kẻ cẩn thận như “hắn” thì một tí muối cũng đủ phân thắng bại ở thời điểm mấu chốt rồi.

Món cuối cùng “hắn” lột được lại làm “hắn” ngạc nhiên.

“Bao cổ tay Cương Thiết (Chất lượng: Màu trắng)

Phòng ngự: 24 – 32

Miêu tả: Chỉ là một loại bao cổ tay thông thường được chế tạo từ loại thép cứng rắn.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Trừ cái áo choàng hư hỏng không thể mặc lên, còn lại hắn đều mang vào người. Được cộng thêm một đồng nội lực và máu, có ngu cũng phải đổi.

Trong giây lát, “hắn” thay súng đổi pháo xong. Vẫn vắt cái áo choàng hư hỏng lên vai trái, “hắn” cầm kiếm xông vào chiến trường.

“Hắn” còn làm thịt được Nửa bước Địa cấp, hướng hồ những tên Đinh cấp, Nhất lưu với cả Nhị lưu, Tam lưu? Vì thế “hắn” không ngại kiếm thêm tí chút.

“Hắn” cũng có niềm tin nếu bị chúng vây công thì vẫn còn sống mà thoát ra. Cho nên “hắn” không sợ.

Nhưng ngoài dự liệu của “hắn” là hai bên lại đồng loạt thu tay lại.

- Rút lui!

- Nhanh lui lại!

- Đệ tử Võ Đang lui về từ lâu phía cổng nam cách nơi này 70 trượng tập hợp!

Đương nhiên cả 2 phe đều hiểu rằng nếu tiếp tục chém giết tới phút chót thì cũng chẳng được lợi lộc gì. Mà còn bị kẻ thứ 3, thứ 4, thứ 5, ... thứ mấy chực thừa cơ “ngư ông đắc lợi”. Tuy cả hai bên không đi đến mong muốn, nhưng cũng phần nào đạt được nguyện vọng. Bên mặc áo đen trả được một phần cừu hận bao lâu nay. Bên phái Võ Đang cũng trả được một phần thù cho những người ngã xuống.

Khi “hắn” đến địa điểm tập hợp, nhìn về chúng sư huynh và trưởng lão, “hắn” cũng không khỏi cảm khái. Người người đều trúng thương, sắc mặt không trắng bệch vì mất máu cũng là do chót vì nội thương. Nhìn trên thân thể thì không có lấy một ai lành lặn, ngoại trừ kẻ biến thái là “hắn”.

Một vị trưởng lão trầm giọng:

- Còn có ai sống sót nữa không?

Từ chiến trường rời đi, vì tình đồng môn tốt đẹp bấy lâu, mọi người đều ra sức đảo qua cả chiến trường để tìm người bị thương may mắn còn một vài hơi thở. Nhưng họ đều thất vọng thờ dài. Giờ này nghe trưởng lão hỏi, họ đồng loạt lắc đầu.

Vị trưởng lão này có chút ưu thương, chua xót nói:

- Sự việc phát sinh đột nhiên, chúng ta đều không ai lường trước. Nhưng người giang hồ thân bất do kỷ. Vì thế cũng đừng quá đau buồn mà hãy sống tiếp để báo thù cho những người đã mất.

Nói đến đây, vị trưởng lão này cũng không khỏi thờ dài:

- Sinh lão bệnh tử. Các sư huynh, sư đệ của các ngươi cũng không tránh khỏi. Có chăng là họ chiến đấu vì vinh quang của phái Võ Đang. Có chăng là họ tranh thủ một đường sống cho các ngươi. Vì vậy, các ngươi không thể cô phụ sự kỳ vọng của họ và chúng ta. Được rồi, tản ra thu thập thi thể các sư huynh, sư đệ xấu số. Chúng ta cần phải hòa táng họ và mang về núi Võ Đang chôn cất.

- Vâng.

- Rồi.

Chẳng bao lâu sau, ở giữa chiến trường xuất hiện từng nhóm củi, gỗ được xếp thành 4 hàng ngang. Những thi thể lạnh ngắt mang trang phục Võ Đang đã rách nát được đặt trên những nhóm củi, gỗ ấy. Tính ra là 34 bộ thi thể.

Có lẽ với người chơi thì không khí không mấy đau thương. Còn bên NPC thì khác, nỗi đau hiện rõ trên khuôn mặt họ. Hiển nhiên những con người sớm nung chiều mưa với bản thân mình từ bao lâu nay lại đột ngột ra đi khiến họ khó có thể chấp nhận.

Mặt khác nếu họ đi làm nhiệm vụ bị quái thú giết hại thì còn không thể trách ai. Đằng này, trên chiến trường bất ngờ này, vì bản thân vô dụng mà người thân chết đi khiến họ tự dần vật chính mình. Bởi vậy cho dù là bị người khác gọi là những đạo sĩ điên hay dùng đầu pháp liều mạng, họ vẫn không kìm chế được tâm tình mất mát lúc này.

- Châm lửa.

Một người trưởng lão khàn giọng quát.

Lập tức một người đệ tử chân truyền bước tới, nhẹ nhàng cầm bó đuốc bỏ vào dưới một vũng dầu bên dưới. Ngay sau đó, lửa nhanh chóng theo từng mương dầu nhỏ khoảng chừng một ngón tay chạy nhanh về phía 34 nhóm.

Nhờ dầu, lửa bắt cháy rất nhanh. Chỉ trong chốc lát, lửa cháy hừng hực.

Nhìn khuôn mặt chứa đầy đau buồn của đám đệ tử, vị trưởng lão nóng tính đang đứng đối diện quát lạnh:

- Tất cả các ngươi nhớ cho ta. Chúng ta là phái Võ Đang, là võ lâm chính phái. Thế nhưng không có nghĩa là chúng ta có thù không báo, không có nghĩa là chúng ta để cho đồng môn, huynh đệ của mình chết đi vô nghĩa. Tất cả các ngươi nghe kỹ cho ta. Mối thù ngày hôm nay chúng ta nhất định phải báo, thù này chúng ta nhất định phải đòi lại, nợ máu phải trả bằng máu. Sau ngày hôm nay, các ngươi phải ra sức tập luyện và chuẩn bị. Chẳng bao lâu nữa, chúng ta quyết một phen tử chiến với chúng.

Tất cả đệ tử đứng bên dưới kích động hét lớn:

- Tử chiến với chúng.

- Tử chiến với chúng.

- Tử chiến với chúng.

“Hắn” không muốn mình trở thành kẻ bị chỉ trích, cho nên cũng mở hết cuống họng mà hét lớn. Trong lòng thì nghĩ đây mới là thế giới thực tế. Cái gì “oan oan tương báo biết khi nào mới dứt” chỉ là chó má. Người sống vì thoải mái, đạo sĩ tu luyện cũng càng phải vậy, ân oán phải phân minh thì nội tâm mới không có khúc mắc. Chỉ như vậy thì tu luyện mới không tẩu hỏa nhập ma.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tấn Thẳng Đệ Tử Nội Môn

Sau một trận chiến, ngoài những món đồ ngon nhận được, “hắn” chẳng được cái gì khác. Dự định lên đệ tử chân truyền mà chẳng thấy trưởng lão nào nói gì. Chẳng lẽ đệ tử chân truyền phái Võ Đang là do chương môn xác nhận? Điều này không khoa học, với lượng lớn tin tức “hắn” đào được từ trung tâm của sinh mệnh trí năng thì không phải như thế.

Thế thì “hắn” còn thiếu cái gì?

2 ngày trôi qua với “hắn” cũng thật khó nuốt. Rõ ràng “hắn” mạo hiểm cả mạng sống xông vào trung tâm sinh mệnh trí năng, rõ ràng “hắn” mạo hiểm giảm thực lực để bộc phát Kiếm ý trên chiến trường, nhưng đến giờ, cái “hắn” cần nhất lại chẳng thấy đâu.

Như thế có khác gì “hắn” mạo hiểm vô ích?

Lượng lớn tin tức cũng chưa dùng được mới là cái đau đầu. Cả hai cái game đều đang ở giai đoạn đầu, bao nhiêu tin tức “hắn” đào được cũng chẳng sử dụng được gì. Bởi vậy chẳng khác gì mọi việc vẫn diễn ra như cũ và “hắn” vẫn chậm bước so với “bọn chúng”.

Vì thế cho dù tính tình vô cùng bình tĩnh, tâm lý của “hắn” cũng xuất hiện sóng nhỏ lăn tăn. Trong nội tâm lại bị ảnh hưởng của nửa còn lại nên nội tâm vẫn là một ngàn con ngựa “mẹ nó, mẹ nó...” lao nhanh.

“Hắn” vừa chịu đựng mạo hiểm không công, lại vừa áp chế chính mình và tâm lý tiêu cực của nửa còn lại. Thế nên những ngày này thật sự là những ngày tháng thống khổ. Thật sự là bị dẫn vật đến phát điên.

Đang lúc “hắn” vẫn chìm trong chiến trường “tự mình làm khổ mình”, một người từ đằng sau tiến tới, vỗ vào vai “hắn” và nói:

- Sư đệ, các vị trưởng lão cho gọi ngươi.

Đầu tóc bù xù, quần áo nhăn nheo, “hắn” giật mình nhìn lại mà băng vơ chỉ vào mình và hỏi một câu:

- Các vị trưởng lão gọi ta?

Vị sư huynh với bộ quần áo đạo sĩ màu lam – bộ quần áo của đệ tử nội môn vẫn cười tươi trả lời:

- Ừm. Các vị trưởng lão cho gọi ngươi.

“Hắn” như sực tỉnh. Trong phút chốc, “hắn” dựa vào lượng tin tức kia mà nhận ra mình có chút thất lễ. Nên “hắn” khom lưng, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, sư đệ đang suy nghĩ một chuyện quan trọng nên có chút thất lễ. Mong sư huynh bỏ qua.

- Ha ha... Sư đệ, đừng quá câu nệ những việc nhỏ nhặt ấy. Được rồi, ngươi đi theo sau ta tới gặp các vị trưởng lão.

Vị sư huynh này vẫn hòa ái cười nói.

Số lượng đệ tử Võ Đang rất ít, vì vậy tình cảm của họ rất sâu nặng. Họ gia nhập Võ Đang đồng nghĩa với đây là ngôi nhà của họ cả đời sau đó. Mà anh em đồng môn không nhiều, nên tình cảm dành cho nhau vô cùng tốt. Gia đình có vài người anh em, không bảo vệ anh em mình thì bảo vệ ai? Số lượng nhiều thì khó quan tâm, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng trở nên khó khăn, thế nhưng số lượng ít thì lại trở thành như thế này: tình cảm tương liên.

Dẫu rằng đấu đá hay tranh chấp cũng có nhưng đều được môn phái hạn chế ở mức độ nào đó. Chính phái không thể như tà phái. Tà phái có thể cổ vũ chém giết để chọn ra người giỏi nhất, nhưng chính phái thì không thể. Nếu chính phái ra quy định như tà phái thì ở võ lâm chẳng có phân biệt chính – tà gì rồi.

Có thể với những con người mới chập chững vào phái Võ Đang chưa bao lâu như “hắn” thì có thể chưa hiểu được ý nghĩa tại sao có thứ tình cảm sâu nặng này. Bọn họ vẫn còn ở giai đoạn cạnh tranh gay gắt mà gần như chạm tới không từ thủ đoạn. Nhưng qua một cuộc chiến này, sau khi biết trong bóng tối vẫn có chính phái theo dõi cuộc chiến thì họ hiểu.

Khi người gặp khó khăn, chỗ dựa vững chắc chính là gia đình. Gia đình có thể giang tay cứu vớt người. Còn người khác? Hên xui, còn tùy vào tâm trạng của họ. Chính trận chiến đây chứ đâu, cũng là chính phái mà Võ Đang gặp tập kích thì không có cái chính phái nào cứu viện. Bọn họ chỉ đứng ở ngoài nhìn cuộc vui. Thậm chí là “ăn” lên, và cũng là muốn giết chết những kỳ tài võ đạo của Võ Đang trong bóng tối. Vì vậy, tình cảm nên dành cho gia đình. Ít nhất là để đến lúc người gặp nạn hay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc thì còn có người vươn tay giúp người. Chứ còn chọc người này, đâm người kia để danh xấu lan xa thì tới lúc đó có mà khóc ròng.

Vậy nên cạnh tranh quy cạnh tranh, tình cảm là thứ không thể không bỏ thời gian chăm sóc.

“Hắn” đi sau vị sư huynh nội môn nửa bước tỏ lòng tôn kính, đồng thời bắt chuyện:

- Sư huynh, xin thứ lỗi đường đột. Ngài các biết các vị trưởng lão cho gọi tiểu đệ là có chuyện gì quan trọng không?

Người sư huynh này xua tay, ý bảo không có gì, rồi trầm giọng:

- Sư huynh cũng không rõ ràng. Nhưng sư đệ có thể yên tâm, biểu hiện của ngươi trong trận chiến vừa qua rất tốt, tốt hơn nữa là ngươi tinh thông Kiếm ý. Vì thế nên việc này sẽ không phải là chuyện xấu, chỉ có thể là chuyện tốt.

- Vâng, tiểu đệ cũng chỉ mong là chuyện tốt.

“Hắn” khiêm tốn trả lời, rồi đưa tay phải ra làm quen:

- Tiểu đệ tên là Nhất Nhân Nhất Kiếm, rất vinh hạnh được làm quen với sư huynh.

Vị sư huynh kia thoáng dừng lại, hắn sáng khoái bắt tay và nói:

- Tốt. Ha ha... Ta tên là Trương Cuồng. Huynh cũng muốn làm quen với đệ tử thiên tài đây, biết đâu sau này sư huynh phải nhờ vả sư đệ ngươi thì sao?

“Hắn” mỉm cười đáp lại:

- Sư huynh quá khách khí. Sư đệ nào có cái gì thiên tài cơ chứ.

- Sư đệ khiêm tốn rồi.

- Không có, không có. Đa tạ sư huynh khen tặng.

Sau trận chiến vừa qua, những người sống sót còn lại của phái Võ Đang đều chuyển đến ở tại một trang viên vừa phải. Bởi thế chỉ chưa bao lâu sau, Trương Cuồng đã dẫn “hắn” đến căn phòng của 5 vị trưởng lão.

Trương Cuồng đưa tay gõ cửa.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

Bên trong lập tức truyền ra một giọng nói già nua:

- Ai đó?

Trương Cuồng nhanh chóng trả lời:

- Đệ tử là Trương Cuồng. Đệ tử nhận ủy thác của 5 vị trưởng lão cho nên đã dẫn Nhất Nhân Nhất Kiếm đến đây.

- Ừm, vào đi.

“Két...” – Cánh cửa tự động mở ra.

Từ lúc đi theo Trương Cuồng, “hắn” đều nhanh tay sửa soạn lại mái tóc và quần áo. Bởi thế vào lúc này, “hắn” bình tĩnh theo chân Trương Cuồng bước vào.

Ở trong căn phòng này là 5 vị trưởng giả có số tuổi đã cao, làn da cũng có nhăn nheo, mái tóc đã một màu trắng xóa.

Từ lúc tập kết ở Nhiệm Vụ Đường, cho đến khi liên tục di chuyển, ở trọ tại khách sạn, và cả trận chiến vừa qua, nửa kia của “hắn” và “hắn” đều không có quan sát chi tiết từng người trưởng lão. Nửa kia của “hắn” là vì không quan tâm, còn “hắn” thì không gặp ở gần như thế này.

Thế nên nhân lúc này, “hắn” âm thầm đánh giá những chiến tướng của Võ Đang.

Vị trưởng lão khuôn mặt chữ điền có vết sẹo nhỏ dưới mắt phải, làn da trắng hồng ngồi trên ghế thủ tịch mỉm cười nhìn về phía “hắn” mà giới thiệu:

- Ta là Nguyễn Phong Vân, ngươi có thể gọi ta là trưởng lão Phong Vân.

“Hắn” khom người, cung kính đáp:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt trưởng lão Phong Vân.

Dưới khí thế mơ mơ hồ hồ của vị trưởng lão Phong Vân này, “hắn” cảm thấy một khí tức nguy hiểm vô cùng. Nó tỏ rõ cho “hắn” rằng với thực lực bây giờ, nếu “hắn” đối đầu với vị trưởng lão này thì chỉ có một kết cục duy nhất là tử vong.

Trưởng lão Phong Vân chỉ về bên trái mà giới thiệu:

- Vị bên dưới gần ngươi là trưởng lão Khung Thần, trên một chút là trưởng lão Mạnh Thiên.

“Hắn” không dám có chút lãnh đạm. “Hắn” đều bày ra tư thế cung kính mà khom người hành lễ:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt hai vị trưởng lão đại nhân.

Hai vị trưởng lão ngồi bên trái đều mỉm cười coi như đáp lại. “Hắn” cũng chẳng mặt dày có ý kiến hay có thái độ gì khác.

Hai vị trưởng lão này có lẽ là anh em sinh đôi. Khuôn mặt hai người rất giống nhau, có đến tám phần ấy chứ. Điểm đặc biệt là hai hàng lông mi đều đã ngả màu trắng chứ không còn một màu đen nữa.

Trưởng lão Phong Vân tiếp tục chỉ về bên phải mà giới thiệu:

- Vị bên dưới gần ngai là trưởng lão Thái Thương, trên một chút là trưởng lão Thuần Phong.

“Hắn” quay sang bên phải mà tiếp tục tư thế cung kính:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt trưởng lão Thái Thương, ra mắt trưởng lão Thuần Phong.

Vị trưởng lão Thái Thương với sống mũi cao mỉm cười và gật đầu đáp lễ. Vị trưởng lão Thuần Phong khẽ vuốt chòm râu dài nói ra một chữ:

- Tốt.

Sau khi công việc hành lễ đã xong, trưởng lão Phong Vân phát tay bảo Trương Cường:

- Trương Cường, ở đây đã không có việc của ngươi. Ngươi ra ngoài đi. Khi ra ngoài nhớ khép cửa lại.

Trương Cường mỉm cười cúi người đáp:

- Đệ tử tuân lệnh.

Rồi sau đó, Trương Cường quay người ra sau và bước từng bước dài ra ngoài. Và rồi hắn khép cửa lại.

“Két...”

Không khí cả căn phòng lúc này bỗng trở nên yên ắng. Nhưng “hắn” có thể cảm thấy được khí thế của cả 5 vị trưởng lão đều khóa chặt lên người “hắn”. Qua đối chiến với một người Nửa bước Địa cấp, “hắn” phán đoán cả 5 vị trưởng lão đều là Địa cấp trở lên. Nhưng đến mức độ nào thì không thể nào cảm giác được chính xác. Có lẽ là Địa cấp trung phẩm trở lên.

Trưởng lão Phong Vân phá vỡ không khí yên ắng này bằng một câu hỏi:

- Nhất Nhân Nhất Kiếm, ngươi nghĩ chúng ta gọi ngươi lên đây là có việc gì?

Nghe vậy, dù có biết gì hay không, “hắn” bình tĩnh trả lời:

- Bẩm 5 vị trưởng lão, đệ tử thật sự không biết.

Có thể ở nơi nào đó, hoặc ở phái khác, thì tình cảnh sẽ giống một cuộc tra hỏi, hay là thuộc về giảng giải nhiều loại lý do với vô số ý kiến. Còn ở Võ Đang, không khí đầy tình thân lại biến cuộc nói chuyện ngày hôm nay đi về hướng tích cực.

Vị trưởng lão Phong Vân không hề đi vòng, mà trực tiếp đi thẳng:

- Xét thấy chiến tích của ngươi trên chiến, xét thấy ngươi đã lĩnh ngộ được Kiếm ý. Sau khi thảo luận, 5 vị trưởng lão quyết định để ngươi tấn thăng thành đệ tử nội môn.

Chậm rãi dừng lại một chút để “hắn” tiếp thu, trưởng lão Phong Vân tiếp tục cười nói:

- Đáng lẽ ngươi có thể tấn thăng thành đệ tử chân truyền. Đáng tiếc là có hai điều lớn cản trở. Thứ nhất chính là độ cống hiến. Ngươi chưa cống hiến gì nhiều cho môn phái, thế nên rất khó để cho ngươi trở thành đệ tử chân truyền. Thứ hai chính là tâm tính. Khi chưa biết được tâm tính của ngươi như thế nào, thì đệ tử chân truyền với ngươi là điều xa vời. Là những người đi trước, chúng ta cần quan sát thật kĩ rồi quyết định sau. Vậy đây, ngươi có thể hiểu là ở phái Võ Đang thì không phải cần tài hoa là có thể trở thành đệ tử chân truyền mà còn cần cả cống hiến và tâm tính. Bởi vậy, ngươi tạm thời được xét trở thành đệ tử nội môn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Lưu Ly Kim Tuyền Đan

Từ phòng của 5 vị trưởng lão bước ra, “hắn” trở thành đệ tử nội môn, như vậy “hắn” có vui sướng không? Không, “hắn” chỉ hự hững.

“Mẹ nó, theo lý mà nói thì phải trở thành đệ tử chân truyền mới đúng. Mới có đệ tử nội môn thì ăn nhằm gì.” - Đó mới là tiếng lòng của “hắn”.

Tất nhiên cái “hắn” cần không phải là cái danh hão. Cái “hắn” cần là phúc lợi của đệ tử chân truyền. Nếu như suy nghĩ của “hắn” không xuất hiện sai lầm thì đệ tử chân truyền đã vô hạn tiếp cận với Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm – 2 môn võ công mạnh nhất của phái Võ Đang. Còn phúc lợi của đệ tử nội môn? Làm thế quái nào mà bằng phúc lợi của đệ tử chân truyền được chứ?

Tuy rằng ở thời buổi này, rất hiếm có người chơi nào trở thành đệ tử nội môn của một môn phái, nhưng không có nghĩa là không có. Mà bởi vậy, “hắn” chẳng phải vô địch thiên hạ. “Hắn” ở trong hàng ngũ người chơi cũng là giọt nước trong ao. Và “hắn” ở trong giang hồ cũng chỉ là cát trên sa mạc. Nhỏ yếu thế đấy.

Nói gì thì nói, cho dù là người mạnh nhất giang hồ hiện tại thì cũng từng bắt đầu từ một con người nhỏ yếu. “Hắn” rõ đạo lý đó. “Hắn” cũng biết dục tốc bất đạt. Nhưng thời gian với “hắn” đã trở nên gấp gáp. Không chỉ lo lắng “bọn chúng” phát hiện, rồi sau đó tiếp tục bị truy sát. Mà còn lo lắng Chủ Thần phát hiện ra “hắn” mạo phạm. Nếu một trong 2 lo lắng trên trở thành sự thật, thân phận của “hắn” bại lộ thì kết cục của “hắn” chẳng có khả quan. Nói chẳng khả quan là tự mình an ủi mình, chứ thực tế hẳn là chết chắc.

Muốn có một con đường sống, “hắn” chỉ có thể cố gắng để bản thân ngày càng mạnh hơn. Khi đó “hắn” có thể đối phó với “bọn chúng”, và với Chủ Thần thì tiếng nói của “hắn” có một tí ti trọng lượng nào đó. Nhìn chung là “hắn” phải trở nên mạnh mẽ, rất mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ thì mới có một con đường sống mong manh.

Thở dài một tiếng, “Hắn” cảm thấy dễ chịu hơn.

Không có con đường nào không phù đầy gai nhọn. Không có con đường nào không tràn đầy sỏi đá. Không có con đường nào chỉ có một đường thẳng. Càng không có con đường nào là một màu hoa hồng chờ người bước lên. Vì thế nếu muốn đi tới cuối con đường thì phải có sự chuẩn bị, có cả can đảm và kiên trì, nhẫn nại và cả đối trá.

Chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị tinh thần hứng chịu tra tấn, chuẩn bị ngã mà không gục, chuẩn bị 300% sức mạnh để sau khi khóc lóc vì thất bại lại có thể cất tiếng cười to trào phúng cuộc đời này ngay sau đó... Thậm chí chuẩn bị tinh thần bị người đời xa lánh, chuẩn bị nếm trải âm lạnh của nhân gian, chuẩn bị nhận lấy tất cả những lời nói chế giễu, những câu mắng chửi không hay, những con người chỉ biết lợi dụng người...

“Hắn” tự giễu.

Ánh mắt như mất hết đau buồn, như chìm trong biển sâu tĩnh lặng, như giọt nước trong veo, như ngọn núi lửa chờ ngày bạo phát, “hắn” nhìn về phương xa, nơi đường chân trời. Trong lòng lại không ngừng chấp chôn.

Tâm tình biến hóa phức tạp, “hắn” tự nhủ thủ vững bản tâm.

Một lát sau, “hắn” khẽ đảo tay. Ngay lập tức trong tay “hắn” xuất hiện một chiếc lọ tinh xảo. Bên trong chiếc lọ là 3 viên đan dược màu xanh sẫm. Đó là món quà “hắn” được trưởng lão Phong Vân tặng cho khi tấn thăng từ đệ tử ngoại môn lên đệ tử nội môn.

“Lư Ly Kim Tuyền Đan: (Đan dược – Loại: Hiếm – Phân cấp: Trung phẩm Địa cấp)

Mô tả: Đan dược quý giá được chế tạo phỏng theo một tấm đan phương cổ xưa. Mỗi năm phái Võ Đang luyện ra Lư Ly Kim Tuyền Đan không quá 30 viên. Trong đó phần lớn là cung cấp cho đệ tử chân truyền.

Sử dụng càng nhiều thì dược lực giảm dần. Đến viên thứ 11, hoàn toàn không nhận được hiệu quả gì.

Sử dụng đan dược thì nhận được: Nội công tăng lên từ 1000 – 1300 (viên thứ nhất).”

“Hắn” không muốn nợ ơn người khác. Ở điểm này, “hắn” và nửa kia không hẹn mà cùng nhất trí. “Hắn” biết trưởng lão Phong Vân sở dĩ tặng “hắn” một lọ Lư Ly Kim Tuyền Đan là vì tò ý lôi kéo “hắn” vào phe phái của mình. “Hắn” thật sự không muốn, nhưng “hắn” chỉ có thể chấp nhận. Đâu phải lúc nào con người ta cũng có thể làm theo những gì mình muốn? Đôi lúc khi không có sự lựa chọn nào khác, con người ta cũng chỉ có thể nhắm mắt làm bừa.

Còn về phe phái trong Võ Đang? Đó là chuyện quá bình thường. Ở nơi đâu không có phân chia quyền lực? Nơi nào có cạnh tranh, nơi đó chắc chắn sẽ xuất hiện phe phái. Hiên nhiên phái Võ Đang nghiêm cấm giết hại đồng môn, tình cảm ở phái Võ Đang rất tốt nhưng không có nghĩa là họ sẽ không cạnh tranh giành lấy lợi ích.

Nhanh chân bước vào phòng, “hắn” đóng cửa lại. Và sau đó cầm chiếc lọ, đổ ra một viên Lư Ly Kim Tuyền Đan trên tay.

Đây là một viên thuốc óng ánh màu xanh, lúc trở nên đậm màu, lúc màu lại nhạt đi, giống như nó đang hô hấp. Ngoài ra, xung quanh viên thuốc “hắn” cũng có thể cảm nhận được một luồng khí vô hình đang bao bọc nó. Đây chính là tiêu chí của một viên đan dược có phẩm chất Địa cấp. Đan dược cũng như con người, lên đến Địa cấp thì có thể câu thông thiên địa linh khí.

Ngắm nó trong giây lát, “hắn” không chần chừ cho vào miệng và nuốt xuống.

Lư Ly Kim Tuyền Đan vừa được nuốt xuống thì nó bùng nổ lại một lần sóng dược lực kinh người. “Hắn” chỉ có thể cắn răng vận chuyển một nửa nội

lực bao quanh được lực để tránh được lực quá mạnh làm bạo thể. Đồng thời bỏ ra một phần ba nội lực còn lại dẫn dắt được lực tiến vào từng góc ngách của cơ thể. Đây là một hồi tủy lễ!

Cả Thế giới Đại Giang Hồ đều tu luyện nội công. “Hắn” đạt đến chiến lực mạnh nhất trong giai đoạn này, mặt khác “hắn” lại là đệ tử phái Võ Đang có công pháp nội công hàng đầu võ lâm, cho nên nói về khống chế nội lực, “hắn” có tự tin không thua kém mấy ai cùng cấp.

Hơn ba mươi phút sau, khi được lực tan hết, thân thể của “hắn” trở nên nhẹ bồng. Nội lực trong đan điền của “hắn” dường như to lên một vòng. Đúng lúc này, “hắn” nhận được âm báo của hệ thống.

“Tích!

Người chơi sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan, nhận được: +1000 nội lực.”

Nghe thế “hắn” cau mày. Chẳng lẽ “hắn” hấp thu không hết được lực, hay “hắn” có sai lầm trong việc hấp thu nên nội lực của “hắn” tăng lên ở mức độ thấp nhất? 1000 – 1300 lại chỉ được 1000. Đứng hàng thấp nhất thì không còn gì khó chịu hơn.

Một chốc sau, “hắn” lại nuốt vào một viên.

30 phút sau đó, âm báo hệ thống lại vang lên.

“Tích!

Người chơi sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan, nhận được: +850 nội lực.”

850 – 1200 lại hấp thu ở hàng thấp nhất? Chuyện gì xảy ra?

“Hắn” không rõ.

Cách “hắn” sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan là được trưởng lão Phong Vân chỉ dạy, không thể nào có sai sót được. “Hắn” nhũn chặt lông mày mà bắt đầu trầm tư.

Chẳng bao lâu sau, “hắn” cất đi chiếc lọ chứa viên đan được còn lại vào túi. Dĩ nhiên khi không biết thì tốt nhất để đó đã. Đợi đến lúc rõ ràng rồi thì làm sau cũng chẳng muộn.

Vẫn còn ngồi xếp bằng, lần này “hắn” vận chuyển nội công qua những kinh mạch được chỉ định, đi theo dòng luyện công của Võ Đang Chuông pháp. “Hắn” đang cố gắng tu luyện bộ tâm pháp này, một trong bốn bộ “hắn” được ban phát khi trở thành đệ tử nội môn.

Bốn bộ đó lần lượt là: Võ Đang Chuông pháp, Võ Đang Kiếm pháp, Nộ Lôi Chi, Thương Hải Minh Nguyệt Kiếm.

Trong đó có thể dễ dàng thấy được bản Võ Đang Chuông pháp là cấp cao hơn của Võ Đang tâm pháp. Hay như lời mô tả 2 bộ này thì rõ ràng các vị tiền bối phái Võ Đang dựa vào Võ Đang Chuông pháp mà làm ra một bộ đơn giản và dễ tu luyện hơn đó là Võ Đang tâm pháp.

“Võ Đang Chuông pháp (Đầy đủ - Phái: Võ Đang – Loại: Nội công – Phân cấp: Hạ phẩm Địa cấp)

Mô tả: Nội công tâm pháp truyền thừa hơn 7000 năm lập phái.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +2000
- Nội công: +7000
- Căn cốt: +21
- Ngũ tính: +32
- Sức chịu đựng: +12
- Độ linh hoạt: +5
- Tỷ lệ làm choáng: 5%
- Xác suất hóa giải hoàn toàn đòn tấn công của địch: +1%
- Xác suất phản lại 30% sức mạnh từ đòn đánh của địch: +2%

Sau khi tu luyện thành công, chỉ số của nhân vật chính tăng lên:

- Máu: +200
- Khí công: +700
- Tốc độ chạy: +5
- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +70
- Phòng thủ vật lý hoặc phòng thủ phép thuật: +49
- Kháng Lôi: +12%
- Tỷ lệ bạo kích: +1%
- Tỷ lệ né tránh: +0.5%”

...

Từng ngày trôi qua... Cứ mỗi lúc “hắn” vào game là “hắn” lại cầm đầu tu luyện Võ Đang Chưởng pháp và Võ Đang Kiếm pháp. Nhưng thành quả chưa được gì. Ất hẳn muốn tu luyện xong hai bộ tâm pháp này thì còn cần đan dược phụ trợ. Thế nhưng mà hiện tại trong giai đoạn giằng co ở thành Tương Dương, “hắn” không nhận được nhiệm vụ môn phái. Vì thế “hắn” chẳng có điểm cống hiến và do đó dẫn đến việc “hắn” không có đan dược mà cần.

Ở thực tế “hắn” cũng chưa dám đi hành động. Nó là bởi vì chưa đúng thời cơ, “hắn” sợ bị “bọn chúng” đánh hơi thấy. Cho nên “hắn” vẫn sinh hoạt bình thường như nửa kia. Chữ tính cách của “hắn” thì không có yếu mềm, chẳng có hèn nhát. “Hắn” là kẻ biết rõ chỉ có lợi dụng nhiều nguồn sức mạnh ở bên ngoài thì mới có khả năng đối kháng với bọn chúng, chứ còn người đơn thể cô thì không thể.

Nửa kia của “hắn” bị trọng thương tinh thần mà rơi vào giấc ngủ say. Nên “hắn” vẫn còn nhiều thời gian, “hắn” không cần phải vội vàng.

Bỗng nhiên hệ thống xuất hiện 3 lần thông báo.

“Hệ thống: Võ lâm chính phái nhận thấy tà phái hoành hành vô kị, tàn sát dân thường, ám hại chính phái. Chuyện thương thiên hại lý tà phái không việc nào không làm. Do đó, võ lâm chính phái thống nhất ý kiến quyết định tiến hành tiêu trừ dư孽 tà phái.

Vì vậy, hoạt động đầu tiên của Thế giới Đại Giang Hồ mở ra: “Tuổi trẻ chí tôn!”. Sau 3 tháng nữa tại thành Tương Dương, thế hệ anh hào trẻ tuổi của tất cả các môn phái võ lâm chính phái tiến hành tụ hội. 7 đại môn phái chính phái liên hợp tổ chức thi đấu.

Mọi chi tiết xin vui lòng xem ở trang chủ.”

Mọi người chơi còn chưa kịp hoan hô thì 3 lần thông báo khác lại vang lên.

“Hệ thống: Trong thời gian 3 tháng chờ đợi sự kiện “Tuổi trẻ chí tôn!” của Thế giới Đại Giang Hồ, nhằm cung cấp thêm sân chơi mới cho người chơi, Chủ Thần quyết định sớm mở cửa Thế giới Pokemon.

Nội dung cơ bản: Mở ra Thế giới Pokemon.

Ngày mở: 3 ngày sau.

Yêu cầu: Cấp độ 25 trở lên trong game chính mới có thể tham gia.

Mọi chi tiết xin vui lòng xem ở trang chủ.”

Chỉ 2 thông báo khiến cả thế giới chấn động!

3 tháng nữa có hoạt động đầu tiên trong Thế giới Đại Giang Hồ, cũng là hoạt động đầu tiên từ khi game Huyền Thoại mở cửa!

Nếu yêu thích sủng vật, 3 ngày nữa tham gia Thế giới Pokemon!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Yulia Xinh Đẹp

Có thể với đa số mọi người thì nhận được 2 cái thông báo này chẳng khác gì nhận được những viên bom nặng kị. Họ sẽ vui sướng reo hò, thậm chí là đợi

chờ từng phút từng giây. Song với “hắn” lại không. Năm cái nghi vấn lớn hiện lên trong đầu “hắn”.

Thứ nhất, câu hỏi mà “hắn” vẫn luôn tự hỏi: “Tại sao Chủ Thần lại phân biệt game chính và phụ? Chỉ một game chính không đủ hay sao mà còn cần phải có nhiều game phụ trợ?”. Đương nhiên càng nhiều game thì sinh mệnh trí năng quản lý càng vất vả. Nó lại mới chỉ là giai đoạn ấu sinh kỳ, ép nó vất kiệt sức như thế này có ổn chăng?

Thêm nữa là cái vị Chủ Thần này nhiều ý nghĩ quá! Qua hơn 100 vạn năm tổng hợp, lịch sử chỉ ra rằng một hành tinh được khai phá phải được sự chấp nhận của Chủ Thần sở hữu hành tinh ấy, mà qua 100 vạn năm, mỗi lần như vậy chỉ có 1 game duy nhất. Cho nên lần này quá khác lạ. Liệu có chuyện gì đáng sợ ẩn đằng sau hay không?

Thứ hai, theo quy định hiểu ngầm, 1 cái game sẽ có nhiều phần quà, thế nên game càng nhiều thì số lượng phần quà bay theo cấp số nhân. Chủ Thần này phóng khoáng đến nỗi làm cho “hắn” nghi ngờ mục đích thật sự của Chủ Thần.

Thứ ba, tại sao cứ mỗi khi xuất hiện biến hóa của một game là lại ra game khác? Lấy ví dụ như game Huyền Thoại xuất hiện đồ bộ Thường, Anh Hùng và Huyền Thoại thì game Đại Giang Hồ mở cửa. Thêm một ví dụ rõ ràng nữa là bây giờ game Đại Giang Hồ tổ chức sự kiện thì lại mở cửa Thế giới Pokemon.

Một lần tình cờ thì thôi, hai lần tình cờ thì chẳng phải tình cờ.

Xét theo lẽ thông thường, khi game Huyền Thoại xuất hiện đồ bộ, người chơi sẽ toàn tâm toàn lực săn đuổi đồ bộ cho đến khi đủ bộ mới thôi. Mở cửa game Đại Giang Hồ lúc đó là vì cái gì?

Game Đại Giang Hồ sắp có sự kiện thì chắc chắn người chơi đồ xô đi tăng thực lực mà chuẩn bị, chắc chắn họ sẽ sẵn sàng bỏ ra giá cao để thu mua đan dược, mật tịch... Thế nhưng Chủ Thần ngay lập tức ra game Thế giới Pokemon cắt đứt giảm công cuộc ấy (Bởi vì người chơi không thể chơi cùng lúc 2 game, muốn chơi game này thì game kia phải dừng chế độ tự động – Auto). Tham gia chuẩn bị sự kiện ở game Đại Giang Hồ thì bỏ lỡ những bước đầu trong game Thế giới Pokemon. Mà tham gia Thế giới Pokemon thì lại không có nhiều thời gian chuẩn bị cho sự kiện trong game Đại Giang Hồ.

Thứ tư, bất cứ game nào đều có nhiệm vụ ẩn, bất cứ game nào đều có những NPC đặc biệt và những bản đồ hay phụ bản ẩn giấu. Có cả những trang bị cấp cao nhất cần bỏ thời gian đi nghiên cứu, có luôn cả nghề nghiệp cần thời gian vun bón. Chỉ mở chế độ Auto thì có thể thăm dò đến những bí ẩn như thế sao? Không thể! Vì auto chỉ có tự động tu luyện theo chỉ định, đánh quái, đánh phó bản và làm nhiệm vụ. Phải chăng Chủ Thần cố ý phân tán sự tập trung của người tham gia game?

Thứ năm, con người không ai có đủ đầu óc phát triển thành cao thủ cùng lúc tại mấy cái game, chứ đừng nói là số lượng game hiện tại là 3 và tương lai thì chưa biết bao nhiêu. Con người đều có sở trường và sở đoản, ai dám đảm bảo giỏi hết tất cả?

Rốt cuộc là vì sao?

Dù biết rằng chiến trường chính là ở game Huyền Thoại. Nhưng những game khác đều phụ trợ lấy nó, muốn mạnh thì không chỉ ở game Huyền Thoại là cao thủ mà ở những game khác cũng phải mạnh. Bởi vậy không đầu tư cho tất cả lại không phải là tốt nhất.

Thử hỏi một con người chỉ chơi duy nhất game Huyền Thoại, dù cho gã ta ở game này là cực mạnh, nhưng có thể chỉ đánh ngang bằng một kẻ gà mờ ở game này chỉ bởi vì kẻ này được cộng thêm thuộc tính từ game phụ. Cho nên rất dễ thấy chơi giỏi một game cũng chẳng khác gì chơi tệ nhưng chơi tất cả các game.

Từ đó suy ra khoảng cách chênh lệch giữa người chơi với nhau gần như là không có! Phải chăng Chủ Thần này làm vậy là vì duy trì tính công bằng? Chủ Thần này khuyến khích mọi người cạnh tranh ở tất cả các mặt trận game?

Mọi chuyện trở nên khó phân biệt. “Hắn” đau đầu tự nghĩ lấy.

Nhưng cái đau đầu không chỉ bởi không hiểu rõ mục đích của Chủ Thần, mà còn là vì cấp độ hiện tại của “hắn” chưa đạt 25. Sau khi “hắn” đào được một lượng lớn thông tin nơi sinh mệnh trí năng, “hắn” đã cấp tốc vào game Huyền Thoại mà sửa Auto từ đánh phó bản kiếm đồ bộ Anh Hùng sang tập trung làm nhiệm vụ. Đó là do lượng thông tin ấy có một phần khiến “hắn” lưu tâm.

Lượng thông tin ấy chỉ ra rằng nếu muốn làm nhiệm vụ chuyển chức lần 2 thì cần phải hoàn thành tất cả các nhiệm vụ chủ tuyến và phụ tuyến ở game Huyền Thoại. Bởi vậy đề tương lai không tụt sau người khác, “hắn” không thể không điều chỉnh auto thành làm nhiệm vụ.

Nhưng bởi chính làm như vậy nên kinh nghiệm thu được không bao nhiêu, tiền bạc thu vào cũng toàn bèo bọt. Chính là không bằng một phần mười đánh phó bản Bác sĩ điên. Vì lẽ ấy, cấp độ của “hắn” hầu như đứng yên và so với mặt bằng chung của những người chơi khác là... điên cuồng rớt xuống.

Giờ đây nhận được thông báo, “hắn” chỉ có thể lặng lẽ đặt auto game Đại Giang Hồ cho nhân vật Nhất Nhân Nhất Kiếm bên này tự tu luyện và mò vào game Huyền Thoại nhằm bắt đầu con đường cây cấp độ của mình.

Chỉ 3 ngày. “Hắn” chỉ có 3 ngày để từ cấp độ 24, cây kinh nghiệm là 12% tới cấp độ 25. Khó! Hai tháng trôi qua, chỉ mới từ 20 lên 24, giờ 3 ngày phải từ 24 lên 25. Không khó mới lạ.

Khi này đây, “hắn” vận dụng đầu óc đến cực hạn mà phân tích lượng lớn thông tin đã thu được.

Cả 3 giờ sau “hắn” mới có kết quả mong muốn.

“Hấn” trở về thôn Koha và lướt thẳng tới phía đông thôn. Chạy thêm vào ngôi nhà nhỏ đầy hoa nằm ở một góc hẻo lánh. “Hấn” gõ cửa.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

- Ai đấy? Vào đi!

Một giọng nữ dịu dàng truyền ra. “Hấn” đánh cái rùng mình. Vậy nhưng “hấn” vẫn đẩy cửa bước vào một cách bình thường.

Nhìn người mỹ nhân tóc lam đằng trước, “hấn” lễ độ khom người chào hỏi:

- Xin chào đại tỷ Yulia xinh đẹp.

Yulia chớp chớp đôi mắt to tròn và gật đầu:

- À... Ai đây nhỉ?

“Hấn” nhanh nhẩu đáp:

- Đại tỷ xinh đẹp, đệ là Đùng Cát Ngang đây.

Và ngay tức thì “hấn” nhận được lời chế giễu vọng lại:

- Há há... Đùng Cát Ngang? Ừm, không phải là kẻ cô phụ lòng kỳ vọng của chúng ta sao?

Sau đó là cái nhướn mày đuối khéo:

- Nếu có chuyện gì quan trọng thì nói đi. Còn chuyện lật vật thì biến. Đại tỷ ta không có thời gian tiếp đón một con côn trùng ngo ngoậy.

“Hấn” nặn ra nụ cười chân thành, tỏ vẻ ấp úng và dốc hết vốn liếng kếm cỏi mà xu nịnh:

- Đại tỷ Yulia xinh đẹp. Đệ biết sai rồi, đệ hứa sẽ sửa chữa mà. Cho đệ thêm một cơ hội đi mà. Đại tỷ xinh đẹp như ngàn vạn tinh tú treo trên bầu trời, như ánh trăng lấp lánh chiếu rọi màn đêm. Đại tỷ dễ thương như con chim bồ câu xinh đẹp, như chú mèo con mềm mại, thướt tha. Đại tỷ thánh thiện...

- Được rồi, được rồi. Ngươi không cần phải nịnh hót.

Yulia cắt đứt lời nói của “hấn”. Mặc dù nhìn mặt Yulia có vẻ khó chịu vì những từ ngữ lễ đường xá chợ không biết cách nịnh ấy, nhưng dưới tác động của độc được mắc phải thì trong lòng Yulia vui vẻ vô cùng.

Nàng trầm ngâm vài giây rồi nói:

- Ta thay mặt các anh hùng cho ngươi một cơ hội. Cơ hội này chính là ngươi phải hoàn thành thử thách đặt ra. Thế nhưng ta nói trước là nhiệm vụ rất khó và khả năng thất bại rất cao. Mà khi ngươi thất bại thì cấp độ của ngươi về 0. Ngươi có dám nhận hay không?

“Hấn” bình tĩnh trả lời:

- Tiếp nhận!

“Tích!

Người chơi tiếp nhận nhiệm vụ đặc biệt: “Lấy lại niềm tin.”

Mô tả nhiệm vụ: Hoàn thành thử thách của các vị anh hùng.

Bước 1: Thu thập 10 cây thuốc Vạn Hà Thảo. Hoàn thành nhiệm vụ thì quay về gặp Yulia để nhận đầu mỗi bước 2 của nhiệm vụ.

Phần thưởng: Đăng cấp +2

Thất bại: Đăng cấp về 0.”

- Được rồi, đi đi thôi!

Lại một cái phát tay, “hấn” bị cưỡng chế chuyển cảnh.

“Roẹt...”

Đứng ở giữa thôn, đứng trước dòng người tập nập, “hấn” cười khổ không thôi. “Hấn” biết vị nữ anh hùng Yulia này dễ nói chuyện và dễ lời kéo nhất trong các vị anh hùng. Nhưng có biết thì vận mệnh của “hấn” cũng vô cùng trắc trở, có như thế nào nhiệm vụ này cũng có độ khó quá cao.

Vạn Hà Thảo là loại dược thảo quý hiếm, chỉ mọc ở trên những viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong một vạn viên Vạn Hà Sa, khó có thể tìm ra được một viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong trăm viên Vạn Hà Sinh tinh khiết, càng khó có thể tìm ra được một viên có thể nuôi dưỡng Vạn Hà Thảo. Vậy nên, Vạn Hà Thảo gần như tuyệt tích, mức độ quý hiếm của nó không thua gì một gốc Linh dược.

Vạn Hà Sa lại chỉ xuất hiện ở những dòng sông lớn.

Vậy nên muốn tìm Vạn Hà Thảo thì phải đến các bản đồ cấp 50 trở lên mới có. Dầu cho đến bản đồ đó thì cũng không dễ tìm, bởi vì cần phải tìm những hang động âm thấp cạnh những dòng sông phì nhiêu thì mới có cơ hội nhìn thấy nó.

Song liệu “hắn” có khả năng chạy tới bản đồ cấp 50 không? Đây lại là một câu đố khác. Ở game Huyền Thoại, muốn đến bản đồ mới thì chỉ có chạy bộ qua đó. Thế nhưng mà hiện tại bản đồ chỉ mở đến cấp 30, những vùng còn lại là một màu xám. “Hắn” đi đâu để tìm?

“Hay là về hỏi lại xem vị Yulia kia có cách nào không?” – “Hắn” vừa nghĩ thế thì bỏ ngay. Yulia đã là vị anh hùng dễ nói chuyện nhất, nhưng cái gì cũng có mức độ của nó. Vượt quá mức thì chỉ chọc điên nữ anh hùng dính phải độc dược có thuộc tính yêu thích được khen xinh đẹp ấy mà thôi. Và hậu quả chọc điên một con mụ bạo lực chính là về đẳng cấp 0 thật chứ không phải đùa.

“Hắn” thật sự không dám mạo hiểm. Lỡ về cấp độ 0, dù có hoàn thành thử thách của các vị anh hùng thì chỉ mới lên cấp độ 2. Thời gian 3 ngày làm sao cho lên cấp độ 25?

Thật đau đầu! “Hắn” sắp hỏng mắt!

Hít sâu một hơi, khi lòng bình tĩnh lại, “hắn” quyết định lại tới nhà Yulia, nhưng không phải để hỏi về vấn đề nhiệm vụ mà nhờ vả chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sức Mạnh Của Khoa Học - Kỹ Thuật

- Xin chào đại tỷ Yulia xinh đẹp.

“Hắn” miễn cưỡng bỏ ra nụ cười.

Yulia mỉm cười:

- Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đó à? Cũng quá nhanh đi chứ? Còn chưa tới 10 phút nữa. Thật không hổ là người được kỳ vọng.

“Hắn” lắc đầu:

- Không, không... Đại tỷ, người hiểu lầm. Tiểu đệ đến đây không phải để trả nhiệm vụ.

Khuôn mặt đang cười của Yulia thoáng chốc cứng lại. Liếc nhìn “hắn”, Yulia bỏ ra những lời lạnh lẽo đầy sát ý từ kẽ răng:

- Không hoàn thành nhiệm vụ của ta thì đến đây làm gì? Nhanh chóng rút đi!

- Đại tỷ, tiểu đệ đến để cầu ngài. Tiểu đệ cần gặp M. Storm, nhưng không biết cách nào để tiến vào nơi đó mà không bị giết rụng. Vì thế, đệ chỉ có thể tới đây cầu cạnh đại tỷ xinh đẹp, đầy thiện lương và có thực lực cao siêu là ngài.

Nghe “hắn” trình bày, Yulia nhún mày:

- Người chán sống? M. Storm không phải hiền lành như ta đâu. Mà người muốn gặp hắn để làm gì? Người có biết nếu muốn đạt được điều gì từ hắn thì phải bỏ ra một cái giá đắt thế nào hay không?

- Đại tỷ, đệ rõ ràng. Nhưng đệ bị ép vào đường cùng rồi. Ngài cũng biết 3 ngày nữa Chủ Thần mở thông đạo đi về Thế giới Pokemon. Mà đệ chỉ mới có 24 cấp, không đủ điều kiện.

“Hắn” biết rõ những NPC có thực lực cao siêu này chắc chắn biết đến Chủ Thần, thậm chí là họ còn có dây mơ rễ má với vị thần linh ấy. Cho nên “hắn” lựa chọn thẳng thần nói ra. Đối với những con quái vật sống hơn ngàn năm, trải qua tầy lể của vô số cuộc chiến tranh tàn khốc, sử dụng chút tiểu thông minh mà dối trá thì chỉ tự rước lấy nhục. Họ là những người có thể liếc mắt là nhận ra mục đích của người, vấn đề là họ có nói ra hay là không mà thôi.

Với ánh mắt đầy giễu cợt, Yulia trở nên lạnh giọng:

- Thế ra ngươi không phải thật tâm hối cải. Mà ngươi chỉ vì tăng lên đẳng cấp? Chỉ vì mục đích ngắn hạn mà ngươi bất chấp tất cả? Ngươi đang trêu chọc thứ trách nhiệm thiêng liêng? Ngươi chính là đang sỉ nhục trọng trách của chúng ta? Ngươi muốn chết!

Cả căn phòng đầy hoa trở nên áp lực. Mùi hoa thoang thoảng lúc này lại mang theo lửa giận và sát ý ngập trời.

Trong nội tâm của “hắn” một mảnh lạnh run.

Dù “hắn” đã đoán trước, nhưng khi thật sự đối mặt, “hắn” bắt đầu thấy ứng phó không nổi. Nếu như “hắn” gánh lấy tội danh này thì cả phần đời còn lại của “hắn” trong game chỉ là trốn chui trốn nhủi. “Hắn” không thể nào chống lại lệnh truy sát của những trùm sò này. Đến lúc ấy “hắn” gia nhập trận doanh Tà ác thì may ra còn có con đường sống. Tuy nhiên trừ khi “hắn” lột mắt xanh của một con trùm bên trận doanh Tà ác, còn không, “hắn” sẽ vẫn phải trốn đông trốn tây.

Bởi vậy lúc này đây đầu óc “hắn” suy tư thật nhanh. “Hắn” bắt đầu cân trọng từng chữ một:

- Đại tỷ, ban đầu tiểu đệ thật sự là có ý nghĩ như thế. Thật không giấu diếm, giờ phút này vẫn còn nhưng nó chỉ là nhỏ bé không đáng kể so với nghĩa vụ đứng dưới sự kỳ vọng của mọi người. Đại tỷ cũng không muốn nhìn thấy người được kỳ vọng là đệ tụt lại phía sau để rồi mọi người chế nhạo tiểu đệ chứ? Như vậy có khác gì họ xem thường trí tuệ và tài năng của mọi người.

Sau câu nói ấy, Yulia lập tức quát:

- Nói láo! Ngươi yếu là do ngươi không đủ can đảm và chăm chỉ. Ngươi yếu là do ngươi ngu. Còn dám mang lên chúng ta? Hừ, bọn chúng cười nhạo ngươi là phải rồi. Ngươi còn oán trách cái nỗi gì.

- Đệ cũng chăm chỉ hết công suất rồi. Vậy nhưng không hề có ai hướng dẫn và chỉ giúp nên đệ cũng chỉ có thể tự mò mẫm. Tự mò mẫm thì sao có thể so với những kẻ “đầu tiên” chứ?

- Ngươi còn dám nói? Chính mình vô dụng lại đẩy lên chúng ta? Cái lũ “đầu tiên” thì được cái gì? Chỉ là một lũ được trợ giúp bước đầu mà thôi.

Yulia bĩu môi.

“Hắn” cười khổ không thôi:

- Đại tỷ, ngài cũng rõ mà. Lũ “đầu tiên” vượt trước tiểu đệ cả một khoảng cách dài cho nên thời gian càng dài thì bọn họ bỏ rơi tiểu đệ càng xa. Tiểu đệ thật sự là lực bất tòng tâm.

Yulia xem thường đáp lại:

- Thế nên ngươi quyết định giao dịch với M. Storm? Ngươi có biết hậu quả khi giao dịch với hắn là gì hay không? Hắn chắc chắn sẽ vắt ngươi thành cặn bã, mà chút cặn bã ấy hắn sẽ tiếp tục tái sử dụng thêm vài lần.

- Đại tỷ, đệ cũng là hết cách.

- Hết cách, hết cách. Đừng có lải nhải những lời vô nghĩa. Nếu chúng ta cũng như ngươi thì từ xưa chúng ta đã gia nhập trận doanh Tà ác. Vì thế cảm cái mệnh của ngươi lại. Hết cách? Ta xem ngươi là hết thuốc thì đúng hơn. Con người muốn có tương lai thì có thể nào không nhìn xa trông rộng? Nhìn lại ngươi xem, chỉ vì lợi ích trước mắt mà vứt bỏ tất cả. Thiếu gì cách mà ngươi lại lựa chọn đi giao dịch với M. Storm? Khốn khiếp, ngươi bị ngu à?

- Đại tỷ, nếu ngài có thể giúp được tiểu đệ. Tiểu đệ sẽ dốc hết sức giao dịch với ngài chứ không cần mạo hiểm cả tương lai để đi giao dịch với M. Storm. Nhưng ngài... có thể sao?

“Hắn” trực tiếp phản pháo.

Yulia cười gằn:

- Đương nhiên là không thể. Chỉ có gã điên M. Storm mới có khả năng. Những người còn lại đều không thể, chứ không phải chỉ mình ta đâu.

Trong lòng tan tóc, “hắn” bài trừ ra nụ cười thua cuộc:

- Ngay cả đại tỷ cũng nói như vậy mà. Việc này tiểu đệ không thể làm gì khác hơn.

Nghe những lời ấy, Yulia gặt dừ mắg:

- Hừ, ngươi chỉ là một kẻ vô dụng, cút đi khuất mắt ta.

Sau đó là một cái phất tay. Và như lần đầu gặp gỡ, “hắn” đến nơi “hắn” muốn đến.

“Tích!

Người chơi bị cưỡng chế chuyển cảnh.

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Nhìn “hắn” bị cưỡng chế rời đi, Yulia lăm bằm:

- Giao dịch với M. Storm? Cũng chỉ có người điên khùng hoặc gan dạ mới dám làm.

Vừa nghĩ tới gã điên M. Storm, Yulia cũng không khỏi rung mình một cái. Nàng bỗng biến mất và xuất hiện trước một cái lọ hoa ở trên bàn cạnh cửa sổ. Chiếc lọ mà nàng vừa kiểm tra 10 phút trước mà không phát hiện sự khác thường nào.

Nàng cầm chiếc lọ trên tay nhanh như chớp. Lúc này chiếc lọ bỗng chốc gãy dựa. Thế nhưng vô dụng, nó bị Yulia khống chế tức khắc.

Cầm chiếc lọ lên, Yulia cười lạnh:

- M. Storm, chính ta cũng không dám giao dịch với ngươi chứ đừng nói là ai. Và ta nhắc lại cho ngươi biết là hãy dẹp ngay cái hành động lén lút này, nếu không ta không ngại tiến tới trụ sở của ngươi phá hoại một phen.

Nàng vừa dứt lời thì trong chiếc lọ hoa truyền lại một tiếng khinh bỉ:

- Yulia bạo lực, lâu rồi không thấy ngươi, ta cũng không biết thực lực của ngươi tăng lên đến đâu mà có sự tự tin này. Trụ sở của ta luôn chào đón ngươi tới ăn đầu khô. Với thân hình xấu xí của ngươi, ta còn không rảnh đưa rô – bột tới quay lên.

“Rắc...” – Lửa giận trùng thiên, Yulia bóp nát chiếc lọ.

...

“Keng.. Keng...”

“Leng keng... Đùng...”

“Keng... Leng keng...”

Giống hệt lần đầu tiên, những âm thanh va chạm giữ kim loại với nhau vang lên theo một nhịp điệu không thay đổi. Có đôi chính là lần này đã có một người máy đứng trước mặt “hắn”.

- Chúng ta lại gặp mặt hồi dừng sĩ Đùng Cát Ngang. Mời ngài đi theo ta.

Vẫn như lệ cũ, như một trình tự không đổi, ánh đèn điện tử trên miệng nó nhấp nháy, âm thanh trầm bổng từ miệng nó phát ra.

“Hắn” chăm chú bước theo sau và đánh giá chiếc rô – bột này. Chốc lát, “hắn” mở miệng:

- Ngươi là Ailen 002? Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Lần này ta không phải đến để huấn luyện. Ta là đến để gặp Anh Hùng Thiên Không M. Storm.

Mặc dù biết trước, nhưng “hắn” vẫn lễ độ tỏ ra mình không hiểu gì. Càng chứng tỏ sự hiểu biết trước mặt những con người vĩ đại, ngươi chỉ cách lòng đất càng gần. Thà rằng tỏ ra ngu ngơ, tự hạ thấp mình, tự cho mình cái vỏ bọc ngu muội và yếu đuối mới là thượng sách.

“Hắn” phải làm thế vì trên thế giới này rất ít người “hắn” có thể tin tưởng, cho dù là những vị anh hùng này. Là con người ai chẳng có tham vọng, sợ rằng tham vọng của những vị anh hùng này chỉ có hơn chứ không có kém, chỉ có “vĩ đại” chứ không có nhỏ. Tự bỏ ra thực lực và kiến thức cao siêu chỉ càng bị họ vắt sạch “sức lao động”.

Ailen 002 nhấp nháy ánh đèn trả lời:

- Trên thế giới này không có tin tức gì là chủ nhân của ta không thể biết. Trước mặt ngài thì không có gì gọi là bí mật. Dĩ nhiên là trừ những việc liên quan đến Chủ Thần. Ngươi có thể biết danh hiệu khác của chủ nhân ta là “Vạn Sự Thông”.

“Hắn” cười trừ:

- Thật vậy chăng?

Ailen 002 ngao nghể nói:

- Ha ha... Chủ nhân của ta chính là đứng dưới Chủ Thần và đứng trên tất cả. Khắp nơi đều nằm dưới ánh mắt của chủ nhân ta thì có gì gọi là bí mật?

- Không thể nào.

- Đừng ngạc nhiên, cũng không cần phải nghi ngờ. Sức mạnh của chúng ta bao trùm thế giới này. Hãy lấy đơn giản một ví dụ.

Ailen 002 chỉ về phía trên đầu mà nói:

- Trên bầu trời có vô số vệ tinh không ngừng thu thập dữ liệu. Từng cử động của người có thể thoát được sự quan sát này sao?

- Có thể nào theo dõi việc tư của người khác? Như thế là phạm pháp.

“Hắn” kiên quyết lắc đầu. Đáp lại “hắn” là tiếng cười cợt của con rô – bốt trước mặt:

- Ha ha ha... Phạm pháp? Thế giới này chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu. Mạnh được yếu thua, đó mới là quy luật ở thế giới này. Nếu ngài còn cố chấp theo lý luận trẻ con ấy thì ngài nên rời đi thế giới này.

- Không thể nào. Ta sẽ không rời đi, ta cũng sẽ không từ bỏ chính mình.

Ailen 002 giờ lên cánh tay phải, lắc lắc cánh tay đó mà khinh thường nói:

- Tùy ngài thôi.

Cuộc nói chuyện bỗng trở nên tẻ ngắt. “Hắn” bèn đổi đề tài:

- M. Storm vĩ đại đã giải được độc tố rồi chứ?

Ailen 002 cười giễu:

- Chủ nhân mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của ngài. Thế nên loại câu hỏi này ngài không nên hỏi lại. Nó chỉ thể hiện sự ấu trĩ và ngu ngốc của ngài mà thôi.

“Hắn” há to miệng, một bộ muốn tranh luận rồi lại thôi. Cuộc nói chuyện lại một lần nữa đi vào ngõ cụt.

“Hắn” có thể nói cái gì? Chẳng lẽ bảo rằng một con người máy như mày làm sao hiểu được hay sao? Hay là bảo rằng đây chỉ là một câu hỏi thể hiện sự quan tâm? Hay là mắng nó?

Những hành vi ngu xuẩn như vậy xin mời đừng nhắc đến! Đây là rô – bốt dưới trướng Anh hùng Thiên Không M. Storm. Nó có đầy đủ trí thông minh để nghe, hiểu và trả lời. Tuy rằng nó không phải có đầy đủ trí tuệ, nhưng nó vẫn có thể dựa vào những số liệu có sẵn mà phân tích theo hướng tích cực. Và dĩ nhiên là trả lời theo phương án tối ưu nhất. Nó chỉ là một người máy mà thôi, nó như thế đã là kinh khủng rồi, chúng ta có thể nào bắt bẻ gì nữa?

Đó là chưa kể địa vị của nó so với địa vị của “hắn” ở lúc này chênh lệch quá xa. Dầu gì nó cũng là thuộc hạ của một vị anh hùng vĩ đại. Còn “hắn” chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt không đỡ nổi một đòn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tương Lai Của Địa Cầu

Năm 2087 nhân loại đã bước đầu đặt chân lên vũ trụ. Vô số loại phi thuyền cũng được chế tác. Thế nhưng đã qua 50 năm, con người vẫn chưa tiếp xúc được với sinh mệnh có trí tuệ khác ở bên ngoài vũ trụ. Phi thuyền của Địa cầu âu cũng chỉ là loanh quanh ở dải ngân hà.

Nói là thế, nhưng với một con người đến từ thế giới xa xôi như “hắn” thì lại biết ở xa xôi trên tinh không vô tận là vô vàn quốc gia và liên bang có nền khoa học kỹ thuật đồ sộ, mà theo phân loại thì Địa cầu đang ở cấp độ 0 của 0. Còn ở nơi đó, nền khoa học kỹ thuật cao nhất đã là cấp độ 5. Chênh lệch không phải một tí tẹo.

Sở dĩ họ vẫn chưa tiến vào chiếm đóng Địa cầu để thu hoạch tài nguyên quý giá ở đây, chỉ là vì gặp phải “màn sáng vũ trụ”, họ là đang chờ đợi thời cơ.

Bất cứ một hành tinh hay một ngân hà nào mới được sinh ra, theo trật tự quy tắc không thể phản kháng, nó được bảo vệ bởi màn sáng vũ trụ trong suốt gần 100 tỷ năm. Mà với khoa học – kỹ thuật hiện tại của các liên bang cấp độ 5, thì vẫn chưa thể nào phá nát được màn sáng vũ trụ. Vì đó, họ chỉ có thể cố gắng tiêu hao nó bằng vài loại tia nhiễu xạ Antom và chờ đợi đến khi màn sáng vũ trụ biến mất.

Đến lúc đó, khi Địa cầu mất đi bảo vệ, thì Địa cầu cũng chỉ là một con dê yếu ớt bị bầy sói ăn thịt. Đến lúc đó, nhân loại trên Địa cầu chỉ có trở thành nô lệ. Thực tế tàn khốc ấy không thể thay đổi. Tất cả cũng bởi vì chênh lệch quá xa, Địa cầu không hề có sức phản kháng. Hãy tưởng tượng liên bang ngoài vũ trụ phóng một tia Enda quét qua cả Địa cầu, khi ấy toàn bộ nhân loại trên Địa cầu chỉ có rã rập nghe theo lời của họ như một tên đầy tớ trung thành

nhất. Sức mạnh của khoa học – kỹ thuật há con người yếu ớt trên Địa cầu có thể phản kháng?

Đáng lý ra Địa cầu có thể có thêm thời gian phát triển cũng như có thêm thời gian còn được tự do. Tuy nhiên với cái hành động ngu ngốc tự tìm đường chết là hướng ra ngoài không gian gửi đi các loại tần suất tín hiệu thì kết quả lại đau đớn như thế này. Chỉ một hành động đó đã tuyên án Địa cầu trở thành thuộc địa, đã tuyên án nhân loại trên Địa cầu trở thành nô lệ. Còn vì sao những nền văn minh kia không trả lời? Đơn giản là chúa tể không rảnh trả lời những con kiến hôi. Kiến hôi không đáng để họ làm thế. Với họ, Địa cầu chỉ là một đĩa bánh nhỏ mà thôi. Từ nước, cây cối, không khí đến khoáng sản, và đặc biệt nhất là tâm của Địa cầu. Tài nguyên ở Địa cầu khiến họ thêm thõngra.

Và cái trò chơi Huyền Thoại là bước xâm lược đầu tiên. Mục đích chủ yếu của nó chính là làm cho nhân loại trên Địa cầu từng bước tiếp cận và chấp nhận “số phận” nhỏ yếu và “thực tế” nô lệ của mình. Để rồi sau đó họ dễ dàng khống chế hơn. Đó là cũng vì phóng ra tia Enda thật sự rất tốn kém, chi phí nó cao thái quá. Mặt khác tia Enda còn có tác dụng phụ là làm cho đầu óc những người bị chiếu vào trở nên dần dớn, thậm chí biến thành những kẻ ngu ngốc. Hiển nhiên là đối với họ, một nhóm nô lệ có đầu óc, biết suy tư tốt hơn nhiều so với một nhóm dần dớn, vô vị.

Nhìn những cánh cửa tự động và nhìn những căn phòng vừa bước qua, “hắn” liên tưởng đến những chiến hạm lớn, và không khó hiểu khi “hắn” miên man suy nghĩ đến vận mệnh nơi mà “hắn” sống nhờ trong hơn mười năm qua. Dẫu gì đối với nơi này, “hắn” cũng có một tí gì đó gọi là tình cảm. “Hắn” cũng muốn thay đổi vận mệnh nô lệ của họ. Nhưng hiện tại, “hắn” không có cái khả năng ấy. Có lẽ nếu “hắn” nhận được quà tặng của Chủ Thần thì lại khác.

Vì lẽ ấy, lúc này đây, mục đích lớn nhất của “hắn” chính là dành trọn thời gian làm bản thân lớn mạnh mà tranh thủ dù chỉ một phần quà của Chủ Thần.

“Hắn” nắm chặt hai bàn tay mà ngẩng đầu với ánh mắt kiên định bước tiếp theo sau Ailen 002.

Xuyên qua con đường dài được chế tạo từ thứ hợp kim Adira thuần khiết một màu xanh lục và trong suốt như thủy tinh, “hắn” có thể lờ mờ nhận ra dưới chân mình chính là tinh không. Còn trước mặt mình là địa điểm cuối cùng “hắn” muốn tới – nơi “hắn” gặp M. Storm.

“Hắn” dĩ nhiên đang đi trong một chiếc chiến hạm. M. Storm lại là một nhà khoa học có thực lực khó lường đến thế. Phải biết để từ một con người bình thường bước lên trở thành một thành viên trong tinh không như thế này thì không có mười ngàn năm là khó có thể. Song M. Storm lại chỉ cần gần ngàn năm, thậm chí là cả trong lúc hấn và những vị anh hùng khác chiến đấu chống lại thế lực Tà ác trên khắp các mặt trận. Thật sự khó lường, M. Storm thâm sâu như biển cả, rất khó đoán.

“Tít...”

“Roẹt...”

Cánh cửa cuối cùng vừa mở ra, đập vào mắt “hắn” là một căn phòng nhìn thật đơn sơ và giản dị. Tuy nhiên “hắn” lại biết được giá trị xa xỉ của căn phòng này. Hợp kim VanSew số lượng ít ỏi. Thủy tinh Bir bền vững cực kỳ, nhà khoa học nào cũng điên cuồng thu mua nó, chỉ cần nó vừa xuất hiện trên phòng đấu giá thì nó ngay lập tức bị tranh đoạt kịch liệt, giá cả tăng cao chóng mặt. Gỗ Kowax vạn kim khó cầu. Hoa Sting màu lam, mỗi năm trên thị trường không có hơn 500 đóa, mà ở đây lại có 5 đóa.

Giữa căn phòng xa hoa ấy là một người đàn ông trung niên đang ở trần. Hai tay của hắn liên tục cầm lên bình này lọ kia, liên tục pha trộn các thứ chất lỏng kì dị đầy màu sắc. Hắn dường như không thèm đếm xỉa đến những người khác. Cũng phải thôi, đây là địa bàn của hắn, hắn sợ cái mông gì?

Ailen 002 nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh. “Hắn” cũng không thể làm gì khác hơn là đứng lạng ở phía sau Ailen 002. Rõ ràng là những tên bác học thường có tính cách quái gở. Có trời mới biết khi người làm ảnh hưởng đến công việc của mấy gã đó thì hậu quả như thế nào. Càng là khi họ đang đến bước ngoặt, hay thứ họ đang chế tạo vô cùng quan trọng mà lại bị người phá ngang. Khi ấy thì có mà giữa người và họ lại không chết không thôi.

“Hắn” tới đây giao dịch tìm sự trợ giúp. “Hắn” không đến nỗi đầu óc bị nước vào mà còn không nhận ra vị trí của bản thân lúc này.

Thời gian chớp mắt trôi qua. Gã bác học điên M. Storm cũng hoàn tất công việc của mình. Song đó vẫn chưa phải đã kết thúc. Gã ta nhanh chóng tiến hành dọn dẹp, tẩy rửa và thu thập những thứ vụn vặt rơi vãi.

Lại tiếp một đoạn thời gian trôi đi. Cuối cùng, M. Storm thở dài một tiếng. Sau đó, gã qua lại hỏi:

- Ailen 002, có chuyện gì sao?

“Hắn” nểng thẳm trong lòng. Gã ta đã biết rõ còn bày đặt làm khó. “Hắn” vừa đến thì lại dở trò đang cực kỳ bận rộn. Thực tế, “hắn” không biết cái lão mọi này có thật sự bận hay không, nhưng tám, chín phần mười là gã ta dở trò hề này ra.

- Chủ nhân, vị dũng sĩ Đứng Cát Ngang này khẩn cầu xin gặp ngài.

M. Storm không chút khách khí đuổi thẳng:

- Dũng sĩ Hecman ta còn không tiếp, thứ ruồi bọ này thì tính là gì? Ta không có thời gian giỡn chơi. Những việc như thế này lần sau không được để cho xuất hiện nữa nghe chưa.

Rồi gã ta phát tay áo:

- Đi đi thôi!

Ailen 002 sốt sắng trả lời:

- Chủ nhân, vị dũng sĩ này là do Yulia bạo lực tiến cử đến. Chúng ta đuổi thẳng như thế cũng quá vô lễ đi. Sợ rằng nếu Yulia bạo lực biết được thì lại tới gây phiền phức.

M. Storm tròn tròn mắt lên:

- Yulia bạo lực thì sao? Ta sợ à? Mù rồi à Yulia bạo lực còn không đủ nhét răng cho căn cứ của ta. Tiền khách!

Nghe cuộc đối thoại, “hắn” chill ảm trong lòng. Rõ ràng hai chủ tớ nhà này diễn kịch với nhau mà còn ra vẻ đạo mạo. Thật là khôn khiếp mà.

Thế nhưng ở bên ngoài, “hắn” không còn cách nào khác là tự thân tiến lên bày tỏ mục đích tới đây của mình.

- Kính chào Anh Hùng Thiên Không M. Storm, hôm nay kẻ hèn này đến đây là để bàn chuyện giao dịch với ngài.

M. Storm liếc nhìn “hắn”, và không kiên nhẫn đuổi:

- Cút đi! Con sâu cái kiến thì có giá trị gì mà đòi giao dịch với ta? Ngươi cũng tự cho mình là đúng.

“Hắn” thản nhiên đáp lại:

- Ta nghĩ hai chữ tự do cũng đủ cho ngài suy ngẫm chứ?

M. Storm đảo cặp mắt trắng dã mà cười lạnh:

- Ngươi biết mình đang nói gì sao? Đề tài này không phải là một con giun như ngươi có thể biết. Đừng có ở đó mà lừa người. Có biết những kẻ lừa dối ta đều nhận hậu quả thế nào không?

“Hắn” bình tĩnh nói:

- Màn sáng vũ trụ ngài cũng nghe qua rồi nhỉ? Thế còn Hồ đen Gamma và Thần điện thì sao?

M. Storm đầy khó tin nhìn “hắn”. Trong 2 giây sau, gã ra lệnh:

- Anpha A, ngay lập tức khởi động vòng phòng hộ cấp độ 1.

Đèn điện trong phòng bỗng chớp chớp nháy nháy. Rồi một giọng nói điện tử âm u vang lên:

- Anpha A nhận lệnh. Vòng phòng hộ cấp độ 1 khởi động... Đang tiến hành.... 5%... 10%... 90%... Hoàn thành! Vòng phòng hộ cấp độ 1 đã gây dựng!

Lúc này M. Storm nhìn “hắn” mà vươn tay ra, cười nói:

- Ta nghĩ chúng ta có thể giao dịch được rồi. Hân hạnh tiếp đón ngài hỡi dũng sĩ Đền Cát Ngang.

“Hắn” điềm nhiên đưa tay ra bắt tay và đáp:

- Ta cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Cùi Bắp Không Thể Cùi Bắp Hơn

Ngày 2/10/2087, một ngày như mọi ngày. Song với những con mọt game ưa thích súng vật và thú nuôi thì lại là ngày không thể bỏ qua. Tất cả là vì hôm nay là ngày Thế giới Pokemon mở ra.

Lấy ưu thế xử lý chớp nhoáng của bộ não cộng với bàn tay ma thuật như ảo ảnh đánh máy, “hắn” nhanh chóng hoàn tất công việc của ngày hôm nay. Nửa kia của “hắn” mất 3 ngày hoàn thành mớ công việc ấy, “hắn” chỉ mất 2 tiếng. Sự chênh lệch cực kỳ lớn.

“Hắn” nhàm chán nhìn xung quanh phòng và rồi nhìn về cái Ipad thế hệ 250 trong ba lô. Tâm trạng bỗng chốc rớt xuống, “hắn” buồn bực than thở:

- Giả như có cái máy tính lượng tử thì tốt rồi.

Hiển nhiên với “hắn”, máy tính lượng tử là cái kiểu hệ thống màn ảnh và suy nghĩ như trong game. Cái kiểu mà chỉ cần nghĩ là mọi chuyện được thực thi, cái kiểu mà màn hình tra dữ liệu chỉ có mỗi mình người sử dụng thấy. Vâng, là cái thứ kỹ thuật cấp 5.

Thế nhưng ở nơi Địa cầu tòi tàn chưa tới cấp 0, “hắn” đành chấp nhận số phận thương đau. Đúng là làm việc gì cũng khó.

“Hắn” ngán ngẩm lắc đầu. “Hắn” trở nên trầm ngâm.

Một phút qua đi, “hắn” nhanh chóng đưa công việc lên thư điện tử, gửi một bản qua cho lão sếp. Và sau đó nhanh nhẹn kích chuột để in tài liệu ra.

Ngay tiếp theo “hắn” dùng kim bấm bấm lại xấp tài liệu, mang nó vút lên bàn và đi ra khóa trái cửa, rồi bắt đầu mang lên kính mắt nD và đăng nhập vào game.

...

9h rất nhanh đã đến. Dòng người đông đúc tiến thẳng vào vòng xoáy tròn lam nhạt trước mặt.

“Tích!

Chào mừng người chơi ID145645246786 đăng nhập vào Thế giới Pokemon. Xin vui lòng đặt tên nhân vật!”

“Hắn” không hề ngẫm nghĩ mà đáp:

- Bộ Hành Giả.

“Tích!

Nhân vật mệnh danh Bộ Hành Giả thành công. Xin vui lòng lựa chọn loại hình nhân vật.

1. Thú tộc: Phòng thủ cao, sức mạnh trung bình, lượng máu cao, lượng ma pháp thấp, mức độ chính xác thấp.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú rừng tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thực vật: -3% sức chiến đấu.

2. Nhân tộc: Phòng thủ trung bình, sức mạnh trung bình, lượng máu trung bình, lượng ma pháp trung bình, mức độ chính xác trung bình.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được tất cả các loại pokemon có mức độ tăng lên. Sử dụng tất cả các loại hình pokemon: +0.5% sức chiến đấu.

3. Tinh linh tộc: Phòng thủ thấp, sức mạnh cao, lượng máu trung bình, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thực vật tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thực vật: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú biển: -3% sức chiến đấu.

4. Hải tộc: Phòng thủ trung bình, sức mạnh trung bình, lượng máu thấp, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú biển tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú biển: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú bay: -3% sức chiến đấu.

5. Từ tộc: Phòng thủ thấp, sức mạnh trung bình, lượng máu cao, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú bay tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú bay: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng : -3% sức chiến đấu.

6. Âm tộc: Phòng thủ cao, sức mạnh thấp, lượng máu trung bình, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm hệ khác tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon hệ khác: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng: -3% sức chiến đấu.”

- Nhân tộc.

“Hắn” hầu như chẳng cần suy nghĩ.

“Hắn” biết sở dĩ phân loại hình nhân vật chủ yếu là để người chơi chọn lựa loại hình thích hợp nhất với mình. Đương nhiên là không chỉ chọn loại hình nhân vật có cộng thêm tí lệ bất, cũng như sức chiến đấu của pokemon được tăng thêm.

Mà theo một lối suy nghĩ khác, chính là lựa chọn loại hình nhân vật theo sở thích chiến đấu của bản thân. Ví dụ như ưa thích núp ở xa đánh người thì nên chọn Tứ tộc, ưa thích núp ở trong bóng tối ám người thì nên chọn Âm tộc, ưa thích ngoại hình đẹp và có tai nhọn thì chọn Tinh linh tộc.

Song song với đó chính là với mỗi bộ tộc, người chơi sẽ được đưa đến các khu vực khác nhau. Không chỉ có thế, đối với mỗi bộ tộc, mỗi nơi lại có một cách huấn luyện khác nhau. Với “hắn”, “hắn” chọn nhân tộc vì “hắn” muốn xem xem ở trong những học viện nhân loại cỡ lớn lại dạy cái gì ở trong đó.

Theo dòng suy nghĩ của “hắn”, nhân loại là loại hình có đầu óc phát triển mạnh, là nơi có các phương pháp chiến đấu và tư duy hoàn chỉnh ở mọi địa hình.

Nói thế không có nghĩa là những chủng tộc khác là loại ba phải hay ngu dốt, mà là họ quá tiêu cực khi chơi một loại hình pokemon là chính. Ở đây chính là cái biến đầu pháp để cái loại pokemon thích hợp với họ trở nên ghê gớm. Nói nôm na là họ có chương trình huấn luyện đặc biệt được truyền lại từ lâu đời dành cho loại này.

Ví dụ Hải tộc chỉ chuyên dùng loại thú biển. Tác chiến trên biển, họ không phải đệ nhất thì chẳng ai dám nói mình là đệ nhất. Sự khủng bố của quân đoàn pokemon loại hình thú biển mà họ cầm trên tay đủ để các tộc khác run sợ khi đi biển.

Theo lý thường tình, pokemon mỗi loại đều là có tính khắc chế lẫn nhau, không có cái loại nào là vô địch. Bởi vậy nếu Hải tộc lên đất bằng tác chiến thì chỉ bị chà đạp, Hải tộc tác chiến trên không thì chỉ bị hành hạ. Hai loại pokemon chính của họ là hệ nước và hệ băng gặp phải pokemon hệ cỏ và hệ bay thì chỉ có tịt ngòi.

Dĩ nhiên ở đây chúng ta không tính khoảng cách xa về thực lực và trình độ của người huấn luyện pokemon. Tất nhiên là người huấn luyện có trình độ không cao thì thua là phải, tất nhiên là thực lực pokemon cách quá xa thì thua cũng là chuyện thường tình.

Một mục đích khác khi cho lựa chọn chủng tộc chính là để người chơi trải nghiệm các trận chiến đơn đầu và đoàn chiến. Theo loại hình pokemon cổ điển, người huấn luyện chỉ đứng từ xa ra lệnh chỉ huy cho pokemon tấn công, và đương nhiên là pokemon tuân theo răm rắp. Tuy nhiên ở Thế giới Pokemon, chiến đấu chính là xảy ra trên hai mặt trận, pokemon đấu pokemon, người chơi hốt xác người chơi.

Thế giới Pokemon không phải là loại hình pokemon cổ điển mà là thế giới nhân tâm hiểm ác, giết người cướp pokemon như cơm bữa. Những người chơi còn ôm tâm lý từ truyện pokemon và phim hoạt hình bước vào chốn này thì chỉ nhận lấy đau đớn.

“Tích!

Người chơi Bộ Hành Giả lựa chọn chủng tộc thành công.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!

Chúc người chơi vui vẻ!”

“Xoạt...”

Khung cảnh chuyển biến, “hắn” bây giờ đang đứng trong một căn phòng nhỏ. Sau khi quan sát kỹ và nhận định bản thân chỉ là một tầng lớp thấp hèn ở một nơi nghèo rớt quần đùi, “hắn” khẽ nói:

- Bảng nhân vật.

“Tên: Bộ Hành Giả

Giới tính: Nam

Tuổi: 14

Lớp: 8

Trường: Học viện Pokemon sơ cấp WindDay, thành phố Amata.

Số lượng pokemon mang theo: 0/0

Mô tả pokemon mang theo: Không

Kỹ năng: Đánh nhau ầu tả (Chỉ biết đánh nhau là giỏi. Song mỗi khi đánh nhau thường nhận lấy thất bại thảm hại và bị phần là chính)

Danh hiệu: Không

Thủy tinh thần thánh: 3/3

Mô tả nhân vật: Một kẻ mồ côi cha mẹ sống tại một trại mồ côi. May mắn có chút thông minh nên được gửi vào học ở học viện WindDay. Cùi bắp không thể cùi bắp hơn, yếu đuối và yếu đuối, nghèo và nghèo, ngu ngốc lại có một phần.”

Đọc cái mô tả khiến mặt của “hắn” đen lại. Không biết liệu cái gọi là mô tả nhân vật của người khác thế nào, chứ của “hắn” thì thật là hết chỗ nói.

Mặc dù “hắn” biết đây là ngẫu nhiên, nhưng mà cái gọi là “nát đến không thể nát hơn” thì đúng là thích hợp với hoàn cảnh của “hắn” lúc này. “Hắn” không biết có phải Chủ Thần đang để ý đến “hắn” (là từ lần “hắn” đột nhập vào trung tâm sinh mệnh trí năng đã là khiêu khích Chủ Thần) nên mới trêu chọc “hắn” thế này hay không. Nhưng mà cái mô tả với cái nhân vật thật là tệ hại.

Thêm một điểm nữa là nhân vật tệ thế nào cũng được. Thế mà lại đến cái nông nổi là “trẻ hóa” thành 14 tuổi cùng với không có một loại pokemon nào trên tay thì đúng là hết đường sống. Với cái lũ người chơi còn lại, hắn là chúng đang cầm pokemon đi học tập hoặc là huấn luyện. Không biết ngoài “hắn” thì có kẻ xui xẻo nào phải cong đất đi kiếm pokemon không nữa.

“Hắn” có một chút, không, là gần một nửa muốn chửi ầm lên cho hả giận.

Trong quãng thời gian 3 phút vừa đáp vào Thế giới Pokemon, khuôn mặt của “hắn” từ bình thường biến đen rồi sang tím và trở về tái xanh, sau đó vào 2 phút 58 giây lại về bình thường. Như thế cũng đủ biết tâm trạng của “hắn” biến ảo không ngừng.

Trong bao lần sinh tử chạy trốn đuổi giết, “hắn” trở nên máu lạnh và cực kỳ bình tĩnh nhưng giờ đây “hắn” cũng không khỏi tức giận. Vì dù gì đây cũng là trò chơi, là trò chơi, là trò chơi... Vâng, và không thể phủ nhận là với “hắn”, trò chơi khốn kiếp này đủ tàn nhẫn.

Là một cái trò chơi thôi mà, có cần phải khốn nạn như thế không?

Tâm tình chập chờn bất định vì không biết có phải Chủ Thần đang quan sát “hắn” hay không. “Hắn” mím môi trầm tư.

Rõ ràng là một việc tương chừng đơn giản đối với “hắn” đã không còn đơn giản. Sự việc ngẫu nhiên cũng không hẳn là ngẫu nhiên. Đương nhiên là với “hắn”, xác suất một phần 1 tỷ cũng quá không thể tin. Mà “hắn” thì đúng là con của thần may mắn nên mới đồ ực như thế này.

Đen đủi không thể diễn tả thành lời.

Lần đầu tiên đen thùi lùi sao không khiến “hắn” cho rằng Chủ Thần đang quan sát mình?

Biết đâu được chứ? Nhờ Chủ Thần đang dùng “hắn” đùa chơi thì sao?

Trong 10 phút tiếp theo, “hắn” dần do suy nghĩ. Sau khoảng thời gian đắn đo, “hắn” quyết định mạo hiểm xông lên. Nếu Chủ Thần đã biết và đang đùa bỡn, “hắn” chỉ có thể chấp nhận, dẫu sao lúc này đây “hắn” không có khả năng đối kháng với Chủ Thần, và dù sao “hắn” đã có hành động khiêu khích sự uy nghiêm của Chủ Thần.

Nếu như là do “hắn” đa nghi, “hắn” sẽ thờ phào một hồi. Còn không thì chỉ có tạm thời chấp nhận là một con rối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nhiệm Vụ Thuộc Tiến Hóa Butterfree (1)

- Mẹ nó, thích thì thích.

Bản thân đã chả còn cái quái gì ngoài cái mạng đang sống với cái niềm tin báo thù mãnh liệt khiến lửa giận vì sự vô dụng của bản thân trở nên hừng hực. “Hắn” hằm hằm tuốt grom xông lên.

Không thành công thì cũng thành nhân!

“Hắn” thu gom đồ đạc. Không, nói trắng ra là vác cái thân tàn ma dại chuẩn bị đi ra ngoài. Cuộc sống của nhân vật này chỉ có ăn nhờ ở đậu, may mắn sống tới giờ phút này ầu cũng là nhờ cái trại mồ côi nơi hẻo lánh. Nếu không có cái trại nghèo thu nhận từ bé, thằng nhân vật khốn kiếp này đã chết từ

lâu. Và nhờ đó mà “hắn” chẳng phải hóa thân vào thằng khốn này.

Song có lẽ “hắn” hơi bị “chập” nên đánh mất tỉnh táo mà nhập tâm quá mức. Có thể nào thì nhân vật này cũng chỉ là một dây số liệu, và nó được mã hóa bởi sinh mệnh trí năng. Sự thật tàn khốc thì đây chỉ là một sự tưởng tượng. Khắc...

“Hắn” bước tới cái giường cọt kẹt sắp đổ mà gom bộ đồ rách rưới còn lại nằm ở trên đầu giường vào ngực. Số nghèo thì chấp nhận thôi. Tuy vậy cứ nhìn 2 cái bộ đồ không chỗ lành lặn và không được chấp vá đến nổi lỗ trên hờ dưới cũng đủ biết nhân vật chết tiệt này đánh nhau bao nhiêu lần mỗi ngày và nghèo tới cái độ nào.

Nhét xong bộ quần áo đó vào ngực, “hắn” bước ra khỏi căn phòng.

Đập vào mắt “hắn” là ánh nắng chói chang cùng hàng cây rợp mát.

Hít thở không khí trong lành, “hắn” cảm thấy khoan khoái và dễ chịu hơn nhiều.

Cũng dễ hiểu, nước Việt Nam mà “hắn” đang ở bởi vì nhiều lý do: có vì mục đích phát triển kinh tế, có do gỗ tặc (rừng biến mất rồi nên không còn lâm tặc nữa, thay vào đó là gỗ tặc), và cũng là do một vài nhà cầm quyền không ưa thích tán cây hay vì mục đích gì đó mà ra lệnh chặt bót cây đi, vân vân... mà số lượng cây xanh ở Việt Nam chỉ còn đếm được trên một chục cái bàn tay.

Đến thời điểm hiện tại, vào năm 2087, cây xanh đã tuyệt chủng phần lớn. Con người sống ở một thế giới toàn những khu nhà cao, những nhà máy liên tục xả bụi. Và cái đặc biệt nhất là ra đường thì phải mang theo bộ quần áo “chuẩn”, mũ và bình oxi để hít thở. Ở trong căn hộ hay những ngôi nhà thì không cần phải mặc đồ, đội mũ và sử dụng bình oxi vì đã có hệ thống lọc khí tiên tiến nhất.

Nhưng nhìn lại thì là một chữ “thảm”!

Cây xanh đã trở thành thứ quý hiếm, mà con người bắt gặp nó nhiều và đa dạng chủng loại nhất là trên truyền hình. Cứ nhìn những thước phim xưa cũ mà thêm khát ngồi dưới vô vàn cây cối xanh um, hay lãng mạn trao nhau những cái nắm tay thân mật, hoặc cười đùa nói chuyện với bạn bè... Thèm, rất thèm. Nhưng nó chỉ là giấc mơ xa vời vợi.

Còn bây giờ cây xanh ở đâu? Khi thật! Ra đường toàn trùm mũ thủy tinh, ăn mặc kín hết cả người chả biết ai là ai. Việc tệ hại nhất là khi người nói chuyện thì phải dùng loa nhỏ gắn trên bộ quần áo. Vì sao đó là tệ hại nhất? Bởi vì dùng loa thì âm thanh không còn chân thực nữa. Nhiều lúc giọng vịt đực qua cái loa nhỏ lại giống giọng thiên nga, và giọng thiên nga lại bị “biến hình” thành giọng chó tru. Thật kinh khủng!

Tệ hại nhất với nửa kia của “hắn” chính là như thế. Và với một kẻ sống tràn ngập cây xanh từ nhỏ là “hắn” thì lại là thảm họa. Dầu vậy đó chỉ là thảm họa tệ hại nhất đối với những kẻ F. A.

Với những cặp đôi thì chỉ có càng tệ hơn.

Đến năm 2087, không khí quá ô nhiễm, không gian lại tràn ngập nhà cửa và đường xá. Những cặp đôi yêu nhau chỉ có thể đến những tòa nhà quen thuộc (mà cặp nào cũng phải đến) để hẹn hò. Riêng tư thì không thấy đâu, chỉ thấy khắp nơi toàn người là người. Lại còn phải trả phí với giá cắt cổ. Và lẽ dĩ nhiên là nghèo thì đừng bàn.

Cặp đôi mới quen muốn một chốn riêng tư thì thuê một căn phòng à? Mới gặp nhau vài lần thì thuê phòng làm gì? Kiểu này là cánh mày râu muốn ăn tát và vĩnh viễn trở thành một kẻ háo sắc chỉ biết đến dục vọng mà đũa con gái nào cũng được giáo dục là nên biết sợ hãi mà tránh xa.

Dĩ nhiên là các cặp có thể hẹn tại các quán giải khát, quán ăn, rạp chiếu phim hay sân vận động... Song hai chữ riêng tư, hay năm chữ không gian của hai đứa bị bóp chết từ trong trứng nước.

Nắm bắt tâm lý của mọi người, những cái game thời đại này lại thiết kế nhằm mục đích trở thành một nơi lý tưởng để con người tìm về cảm giác xưa. Dù thế, chỉ là game giả lập 3D, 4D, 5D cũng không hề khiến con người thỏa mãn hay cảm nhận được hoàn toàn không khí tươi mát của ngày xưa đầy rẫy cây xanh.

Tuy nhiên game Huyền Thoại ra đời lại đáp ứng được điều này. Mức độ chân thực 98% cũng đủ để chết mọi đối thủ. Đó cũng là một điểm hút khách nổi bật đi. Và do đó mà game Huyền Thoại mặc dù khó nhằn thì người chơi cũng không từ bỏ.

Ở nơi đây, họ tham lam hít thở và cảm nhận cái giấc mơ xa tằm tay. Cái cảm giác khó tả ấy cứ như ma túy vậy. Nó làm họ nghiện, và nghiện nặng. Hơn bao giờ hết, họ yêu thích nơi này không rời tay. Nó từ lúc nào đã trở thành một phần cuộc sống của họ.

Sau khi uy nghi lan man một hồi, cảm khái cuộc sống địa ngục ở Địa cầu một lúc, “hắn” lao nhanh ra khỏi khu kí túc xá.

- Hành Giả, Hành Giả.

Đột nhiên một giọng nữ ồm ồm từ phía sau “hắn” vọng tới. Bất đắc dĩ “hắn” dừng chân và quay người lại.

Nhận ra người bạn từ thuở ấu thơ khi nhân vật của “hắn” mới tiến vào cô nhi viện, “hắn” bỏ ra một nụ cười thân thiện mà hỏi:

- Tiểu Nguyệt, có chuyện gì sao?

Người con gái tên là Tiểu Nguyệt có đôi mắt to tròn, sống mũi nhỏ nhắn, hai má hồng hồng cong môi hờ lên một tiếng.

- Hừ, trả lời câu hỏi của tớ. Cậu định đi đâu?

“Hắn” bảì trừ ra nụ cười bất biến mà đáp:

- Ha ha... Tớ chỉ là đi dạo thôi mà.

Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn, chỉ vào ngực “hắn” mà mắng:

- Nói dối! Cậu đi dạo mà phải mang theo bộ quần áo kia sao.

“Cô nàng NPC này thông minh cũng quá cao đi.” – “Hắn” nhủ thầm. Thế nhưng vì mục đích không gây nên chuyện gì rắc rối. Đặc biệt là những việc âm ỉ có khả năng mang đến sự chú ý của vị viện trưởng thành tình và nghiêm khắc theo trí nhớ của nhân vật, “hắn” cười gượng:

- Mục đích chính là ra bờ sông dạo mát, nhân tiện mang quần áo đi giặt luôn ấy mà.

Tiểu Nguyệt kiên quyết không buông tha:

- Cậu lại nói dối! Giặt đồ thì có nước ở viện rồi, việc gì phải ra tận bờ sông.

- Không phải, là vì quần áo của tớ khó coi quá nên tớ không dám giặt đồ trước mặt mọi người.

- Nói dối! Nói dối! Cậu định trốn khỏi viện sao? Tớ biết mấy ngày trước cậu bị tổn thương, nhưng mà có cần phải như vậy không?

“Hắn” sùng sốt. Chợt một luồng khí ức tràn về. Thì ra 3 ngày trước tên nhân vật bị cười nhạo vì không bắt được con pokemon nào, ngay cả con sâu Caterpie yếu ớt. Bị chọc ghẹo, theo nỗi tích tụ lâu ngày, hôm đó nhân vật bộc phát và xảy ra đánh nhau. Kết quả thì không cần nói cũng biết, “hắn” bị đánh bầm dập.

Tối hôm ấy gã nhân vật lê cái thân tã toại về phòng. Trong 2 ngày tiếp theo, tên ấy không bao giờ rời đi căn phòng của mình. Mà tên nhân vật yếu đuối này tự ti núp ở góc phòng mà khóc.

Nhớ đến đây, “hắn” cũng có tí thông cảm cho số phận éo le坎坷 của gã nhân vật. Dẫu gì nó cũng chỉ có 14 tuổi, đau buồn thì khóc cũng dễ hiểu. Càng dễ hiểu hơn là đàn ông, con trai không mấy ai thể hiện nỗi buồn ở chốn đông người, mà chỉ co mình vào một góc nào đó mà giải tỏa.

Đáng tiếc, nhân vật không có người thân, bạn bè cũng không có mấy ai và sống nội tâm. Thế nên nỗi buồn chỉ có thể tự mình trải nghiệm toàn bộ mà không hề chia sẻ với bất cứ ai. Nhân vật thật sự đáng thương chứ không đáng giận. Đây là cảm nhận lúc này của “hắn” về nhân vật mình hóa thân.

Ngẩng mặt nhìn cô bé trước mắt, cô bé chơi thân với nhân vật từ nhỏ, nội tâm của “hắn” cũng đầy đủ ngũ vị tạp phần. Biết nói sao đây? Chẳng lẽ nói rằng nhân vật đã chết, “hắn” bây giờ chỉ mượn thân xác này? “Hắn” không phải là trốn mà “hắn” cần phải đi?

Hiển nhiên trong tình huống này, nhiệm vụ hiện tại của “hắn” là bịa ra một cái lý do hợp lý rồi chuồn thẳng. Song bất cứ lý do nào đưa ra nhằm mục đích che giấu sự thật đều có kẻ hở. Và nói dối thì lâu ngày cũng bị phát hiện. Đến khi đó, “hắn” biết đối mặt với cô gái NPC trước mặt như thế nào?

Với nhiều người thì đây chỉ là việc đơn giản. Nhưng với “hắn”, việc này lại rất khó khăn. Với một cô gái tuổi mới lớn, suy tư của họ đang còn định hình và dễ bị tổn thương bởi những điều vụn vặt. Tình cảm của họ suốt thời gian qua vẫn rất tốt.

Bởi vậy, có trời mới biết khi cô ấy biết “hắn” lừa dối thì phản ứng của nàng là như thế nào? Và cũng có trời mới biết sau này khi cô ấy gặp “hắn” một lần nữa thì phản ứng của nàng là như thế nào?

Đương nhiên một lý do nữa khiến “hắn” phải cẩn thận là vì muốn sống tốt ở thế giới game có những NPC có trí tuệ cao như vậy, thì tốt nhất chính là dùng thái độ chân thành với họ. Đúng, tốt nhất là đối xử tốt với họ như đối xử tốt với mọi người xung quanh trong cuộc sống thường ngày.

Vì những cái lý do ấy, “hắn” lâm vào mâu thuẫn.

Tiểu Nguyệt đứng lặng nhìn người bạn thân đang cúi đầu và im lặng suy nghĩ. Là một cô nhi, một con người sống tự lập khi còn rất nhỏ, có thể nói nàng trưởng thành và chín chắn hơn nhiều so với tuổi của nàng. Vì lẽ ấy mà khi nhìn thấy “hắn” vội vàng chạy đi về hướng cổng của viện mồ côi, nàng phản ứng rất nhanh.

Tất nhiên là nàng đã nghĩ tới một lý do hợp lý nhất khi đặt bản thân vào tình huống của tên nhân vật bạn thân của nàng. Mà lý do đó lại là: “Xấu hổ nên muốn trốn ra ngoài tránh mặt mọi người”.

Sống với nhau tại nơi đây hơn mười năm, nàng cũng một phần hiểu rõ tính cách của tên nhân vật. Vì thế, nàng biết một con người bề ngoài mạnh mẽ và nghịch ngợm lại có bên trong mềm yếu như thế nào. Nàng biết có thể nhân vật muốn ra ngoài đời sống thực để tìm cách trở nên mạnh mẽ...

Tuy nhiên, một đứa bé được giáo dục cũng hiểu được cuộc sống bên ngoài hỗn loạn và nguy hiểm.

Cho nên vào lúc này, nàng cho ra quyết định phải cản “hắn” lại.

Tay phải của nàng đưa xuống thất lưng. Ngay lập tức nàng rút ra một quả pokemon cầm trong lòng bàn tay. Sau đó, nàng dùng ngón cái bấm vào nút bấm và quăng tới; đồng thời ra lệnh và lao tới phía “hắn” nhanh nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhiệm Vụ Thuộc Tiến Hóa Butterfree (2)

Quả pokemon hở ra, một luồng sáng đỏ chiếu lên mặt đất. Luồng sáng ấy bắt đầu ngưng lại thành một con vật tròn in với đôi chân nhỏ nhắn, đôi tay xinh xắn và hai cái tai nhọn dễ thương. Thêm một đôi mắt to tròn màu lam cộng với một nhúm lông xoắn lộ ra trên đầu.

- Jig gly... Jig gly...

Nó vui vẻ hướng về Tiểu Nguyệt mà cất tiếng dịu êm nịnh nọt.

Vâng, đó là một con Jigglypuff. Một con Jigglypuff cái màu hồng mà quý cô nào cũng thích đến mê muội.

Đây là con pokemon mà Tiểu Nguyệt bắt được trong 3 ngày trước.

Tiểu Nguyệt vừa xông tới vừa chỉ về phía “hắn” mà hét lớn:

- Jigglypuff, Sing!

Khi Jigglypuff nhận được mệnh lệnh, nó đưa tay ra sau lưng và rút ra một cái micro. Và rồi nó hướng về “hắn” mà cất tiếng ca:

- Puff puff ppppuff... Pufffff... Puuuufff... Puff.. Puff..

Ngay khi vừa ra lệnh cho Jigglypuff, Tiểu Nguyệt lấy ra một cái tai nghe cũ kỹ và đeo vào. Lúc này đây, nàng xông hướng về phía sau “hắn” và định sử dụng đòn khóa tay.

...

- Caterpie, String Shot!

Giữa khu rừng già, dưới tán cây cổ thụ, một thằng con trai ngu ngốc đang ra lệnh cho một con Caterpie nhỏ bé nhà tơ cuốn đối thủ lại.

Song con Caterpie lại chẳng hiểu gì. Nó ngơ ngác nhìn hắn với ánh mắt vô tội.

Hắn cuống lên. Hắn chỉ về phía đối diện mà nổi khùng hét lớn:

- Caterpie, String Shot!

Đáng tiếc, con Caterpie lại hoàn toàn không hiểu gì. Nó vẫn ngơ ngác đứng nhìn hắn.

- Caterpie, String Shot!

- Caterpie, String Shot!

- Caterpie, String Shot!

Giữa khu rừng vắng vẻ và mát mẻ, một thằng bệnh lên cơn động kinh không ngừng ra một lệnh duy nhất cho con Caterpie.

Suốt hơn 5 giờ đồng hồ gào thét, khóc lóc, mắng mỏ, mục đích của hắn cũng không đạt thành. Hắn vô lực tựa lưng vào bãi cỏ mà mắng to:

- Con Caterpie ngu ngốc, cái đồ dốt nát không biết tấn công, tao cần mày để làm gì?

Quả thật một kẻ nghiện game pokemon như hắn lại rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này. Caterpie ngay cả chiêu sinh ra đã có là String Shot cũng không biết dùng. Thật đau lòng!

Hắn đau lòng suốt 2 tiếng sau đó. Và hắn quyết định lên diễn đàn game Huyền Thoại lập một bài viết mới chửi rửa nhà phát hành game ngu như con bò.

Rồi hắn lại an tâm đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm khi mới tỉnh dậy, việc đầu tiên của hắn là hôn hờ vào diễn đàn để nhìn những kẻ cùng cảnh ngộ tung hô và chia sẻ cái chủ đề hấp dẫn tới hôm qua hắn vừa viết.

Hồ thẹn thay dưới bài viết của hắn là vô số bài bình luận chê bai thậm tệ, mắng hắn đầu thiếu i - ốt, nảo vào nước, mẹ là heo cái, vân vân...

Sau đó hắn mới biết ở cái game Thế giới Pokemon này, chỉ có những con pokemon loại hình Sơn trại trở lên mới có kỹ năng khi vừa sinh ra. Thậm chí là chỉ có một loại trong vài loại kỹ năng thiên phú của loài. Còn hai loại pokemon Thường thấy và Hiếm thấy thì than ôi, chẳng có cái kỹ năng nào.

Do đó mà với con pokemon được trao tặng để khởi đầu hành trình thì muốn nó lên cấp chỉ có thể ra lệnh cho nó xông tới đánh đấm, cắn xé đối phương. Hạ gục đối phương thì được một số kinh nghiệm nhất định, còn thất bại thì bị trừ tiền trong túi nhà huấn luyện. Đương nhiên là khi thắng hay khi bại, những con pokemon củi mĩa này đều cần về trung tâm pokemon để chữa trị. Và cái phí chữa trị đối với những tên mới vào game cũng chẳng rẻ rúm gì. Nhất là đối với những con quý keo kiệt: “Ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa”.

Bởi thế mà hành trình trở thành một nhà huấn luyện nổi tiếng rất gian nan, và nó thể hiện ngay từ lúc bắt đầu bước trên con đường này: Tiền và loài pokemon tốt.

Ha ha... “Hắn” có thể tưởng tượng ra hành động của nửa kia khi vào Thế giới Pokemon này là như thế. Bị dất và bị ai a!

...

Vừa nghe Tiểu Nguyệt ra lệnh cho con Jigglypuff sử dụng kỹ năng là biết con Jigglypuff này cũng là hàng ngon chứ chẳng phải dạng vừa đâu. Nghĩ tới đây, “hắn” cũng không khỏi cảm thán NPC được ưu ái quá nhiều. Họ là dân bản địa, nơi đây đã là sân nhà của họ, họ lại bắt được pokemon ngon ăn, tốt uống.

Còn người chơi? Thế giới này tràn ngập xa lạ và bất ngờ, lại có khởi đầu từ những con pokemon dòm. Không khó hiểu khi người chơi rõ ràng định mệnh: Số phận đã chú định khó khăn...

Nghĩ thì nghĩ, “hắn” phản ứng cũng không chậm chút nào. Khi Tiểu Nguyệt vừa đến trước mặt, “hắn” nhấc chân bước về phía trái, đồng thời gợn tay phải, gập lại ngón cái vào như một đòn chặt trong thể võ karate. Đòn chặt này “hắn” tính toán lực vừa phải và hướng về sau gáy của Tiểu Nguyệt. Ý đồ của “hắn” chính là đánh ngất nàng rồi nhân cơ hội thoát đi.

Song người nhân loại đầu tiên “hắn” gặp từ khi vào thế giới này cũng không phải người đơn giản. Dù “hắn” hành động nhanh như chớp, nhưng nàng phản xạ cũng không kém chút nào. Chỉ thấy bàn tay trái của nàng đưa tới đón đòn chặt của “hắn”. Nó nhẹ nhàng đụng chéo vào tay phải của “hắn” một góc 45 độ nhằm giảm khả năng bị thương tổn khi va chạm. Khi cổ tay cản lại mé tay của “hắn”, bàn tay mềm mại của nàng nhẹ lướt sâu vào theo đường khuỷu tay phải của “hắn”.

Hiển nhiên là nàng muốn nhân cơ hội hớ hênh từ đòn chặt của “hắn” mà lợi dụng lẫn tới phần ngực phải đang lộ ra và không được bảo vệ ấy.

“Hắn” đang định trả đòn thì tinh thần rung lên, đầu óc ong ong đầy khó chịu, hai mắt cũng bắt đầu vô thức khép lại.

“Hắn” đã dính đòn Sing của con Jigglypuff. Theo lẽ thường, ắt hẳn “hắn” phải lăn ra ngủ mới phải. Nhưng ý vào tinh thần cường đại, “hắn” kháng được đòn này. Tuy nhiên vài giây choáng váng và điều khó tránh khỏi.

Và dễ hiểu là với vài giây vàng bạc này, thắng thua đã được quyết định.

Bàn tay trái của Tiểu Nguyệt ngoặt xuống tóm lấy cổ tay phải của “hắn”. Cùng lúc ấy nàng bước chân phải lên, tay phải chụp vào cổ “hắn”. Sau đó chân trái đá vào khuỷu gối chân phải của “hắn”, đồng thời hai tay dùng lực đẩy “hắn” ngã xuống.

Và kết quả không có gì phải bàn cãi. Khi mất trọng tâm, có khỏe mạnh cỡ nào thì “hắn” cũng bị nàng đẩy ngã.

“Bịch...”

May thay là nàng không có hận thù gì với “hắn” cho nên đã dùng tay phải giữ lại “hắn” trước khi thân thể “hắn” đập vào mặt đất.

Nhưng chỉ như vậy liệu có đủ?

Đối với kẻ nghịch ngợm và gan lỳ từ nhỏ, Tiểu Nguyệt biết cách làm sao để người bạn của mình chịu thua. Đó là cắt đứt tất cả đường lui và cơ hội phản kháng của hắn.

Trong một giây khi thân thể “hắn” vừa chạm đất, Tiểu Nguyệt dùng tay phải lật “hắn” nằm sấp lại và dùng tay trái hung hăng bẻ ngoặt tay phải của “hắn” ra sau lưng.

Song song với điều đó, nàng dùng toàn bộ 34 kí lô của mình đè lên lưng “hắn”. Hai tay của nàng giữ chặt tay phải của “hắn”, hai chân của nàng đè chặt tay trái của “hắn” xuống đất.

Giờ này, cả phần trên ngực “hắn” bị khóa chặt, chỉ còn cái đầu với 2 cái chân “không thể làm gì hơn” thì cũng vô dụng.

Sau 3 giây choáng váng, khi tỉnh táo lại, nhận ra tình cảnh của mình lúc này, “hắn” thật muốn đập đầu tự sát. Bọn con trai nào đó có lẽ muốn hưởng thụ mỹ cảnh và cảm giác điện giật toàn thân khi được mỹ nữ “hầu hạ” như thế này, còn “hắn” thì không.

Khi mới 5 tuổi, “hắn” phải chạy trốn nay đây mai đó. Trong mười năm tiếp theo, “hắn” bôn ba một đường cầu sinh trong từng tấm lưới gần như không có lỗ hổng và xảo quyết của kẻ địch. Và sau đó, vì sự sống, “hắn” mạo hiểm làm nổ tung tàu vũ trụ mà xông vào màn sáng vũ trụ. Tiếp đó “hắn” lưu lạc ở Địa cầu vài phút rồi hôn mê bất tỉnh cho đến một tuần trước.

Đó là lý do vì sao “hắn” chưa bao giờ được hưởng thụ một cuộc sống theo đúng ý nghĩa. “Hắn” chưa bao giờ biết mùi vị của tình cảm gia đình, bạn bè, tình yêu đôi lứa. Vì cái cuộc sống kinh khủng thiếu tình cảm ấy, “hắn” chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới.

Khục khặc... Hơi đi lạc đề, thế nhưng tóm lại đó là ý nghĩ chợt lóe trong đầu “hắn” mà thôi. Song cái điều lớn hơn thế chính là cảm giác thất bại nặng nề. Đã khi nào một người liên tục đào vong, một người mà bất cứ giây phút nào cũng đứng trên bờ vực sinh tử lại luôn chạy thoát mà bị quật ngã như thế này?

Nhất là khi thua bởi một người con gái cùng tuổi. Mất mặt, thật mất mặt!

Trong lòng “hắn” điên cuồng gào thét, nội tâm của “hắn” cuộn lên sóng biển ngập trời. Có giận dữ, càng nhiều hơn là xấu hổ.

Cái gì chỉ là trò chơi, cái gì chỉ là những dây số liệu mà “hắn” khinh thường, cái gì Chủ Thần đều đã bị “hắn” ném ra sau đầu. Giờ này chỉ có sự chua xót, ê chề xen lẫn nhục nhã của trái tim.

Tỉnh táo bị chà đạp nghiêm trọng, dòng suy nghĩ chín chắn cũng bị xé nát thành mảnh nhỏ. Thứ còn lại trong lòng “hắn” lúc này chính là lòng tự trọng của một hoàng tử – theo cách “hắn” gọi. Dầu cho lúc này quyền lực của “hắn” bị cướp đoạt, dầu cho lúc này “hắn” chỉ là một con chó hoang bị truy lùng.

Cảm xúc tiêu cực lấy tốc độ ma - ra – tông chiếm quyền điều khiển đầu óc. Mọi thứ khác không liên quan đều bị đánh rơi. Trong đầu “hắn” chỉ văng vẳng âm thanh của lòng tự trọng đang rơi vỡ.

“Cách... Rắc...”

“Cách... Rắc...”

“Cách... Xoảng...”

Và cái gì đến cũng đã đến. Như một con dã thú bị thương, mặc dù đầu bị ấn xuống đất và lấm lem bùn, “hắn” gào lên trong giận dữ:

- Buông ra!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nhiệm Vụ Thuốc Tiến Hóa Butterfree (3)

Hồ Tiểu Nguyệt, cái tên được cha mẹ đặt cho nàng khi nàng chào đời. Cái tên với nhiều người là mang đậm phong cách Từ tộc và không mấy dễ nghe. Nhưng với nàng, nàng rất trân trọng nó.

Khi nàng lên 6 tuổi, cha mẹ qua đời vì tai nạn. Những người họ hàng của nàng vì tranh giành gia sản của bố mẹ nàng để lại mà đẩy nàng vào cô nhi viện. Một cuộc đời thảm thương như trên phim ảnh.

Ở nơi lạ lẫm, nàng co mình lại mà trốn tránh mọi người. Nàng thường ủ rũ núp ở một góc phòng suy nghĩ linh tinh, hay nằm trên giường mơ về những giấc mơ đẹp đẽ.

Đôi lúc khi đến nhà ăn hay tham gia những hoạt động bắt buộc của cô nhi viện, nàng chỉ có thể thoát ra ảo mộng ấy và cố gắng... cố gắng dung nhập vào với mọi người.

Song thật khó khăn. Vì thế nàng vẫn sống trong thế giới của bản thân mình. Thế giới tươi đẹp mà nàng là công chúa dễ thương đang chờ đợi một vị bạch mã hoàng tử. Một vị hoàng tử đẹp trai cùng với dèo miệng.

Mọi việc cứ như thế, như thế... Nó cứ mãi theo thời gian trôi qua...

Cho đến khi nàng gặp hắn. Cho đến khi nàng gặp con người nghịch ngợm mà yếu mềm ấy. Đó là một lần tình cờ nàng phát giác hắn trốn dưới giường mà gục đầu khóc thút thít. Một tên con trai khóc lóc như nàng.

Gần 10 năm sống chung và trở thành hai người bạn, nàng hiểu về con người ấy hơn ai hết trên cõi đời này. Dù hắn bị bắt nạt, bị chọc ghẹo, hay bị đánh đập, hắn chưa lần nào nổi giận đùng đùng mà chỉ im lặng nuốt sự phẫn nộ vào lòng. Có đôi lúc hắn phản kháng lại bằng cách xông lên đánh nhau, thế nhưng nàng biết hắn chỉ muốn kiếm lý do để hành hạ bản thân mình. Hắn muốn ném trái nỗi đau để quên đi thực tế ngang trái.

Nàng và hắn đều giống nhau, cả hai đều đang cố gắng trốn tránh cuộc đời. Phải, đó hắn là lý do nàng và hắn có thể trở thành bạn bè.

Thế nhưng mà, nhưng mà... Nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn phẫn nộ và giận dữ hét gào. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn như vậy. Điều đau đớn hơn cả là ở lần đầu tiên hắn rống giận thì người nhận được sức tức giận này của hắn lại là nàng.

Nàng như bị trúng thuật, nàng hoàn toàn sững sờ. Và do vậy, thân thể của nàng buông lỏng phần nào.

“Hắn” không hề cảm nhận được suy nghĩ của nàng, “hắn” chẳng màng đến thái độ của nàng. Khi cảm thấy nàng buông lỏng trong phút giây, “hắn” lập tức dùng hai chân tạo lực lẫn qua bên phải và lật người lại.

- Á ui.

Bị hành động thô lỗ của “hắn” làm ngã xuống đất, bị đau, nàng rên lên.

Jigglypuff thấy chủ nhận bị tổn thương, nó tức giận chạy đến che trước người nàng rồi xụ mặt, trừng đôi mắt to tròn nhìn “hắn” đầy đe dọa.

- Jig gly... Jig gly...

Nó thô bạo mắng chửi con người vô đạo đức trước mặt. Sau đó từ cái micro trên tay, nó rút phần đầu của micro. Chiếc micro lúc này hóa thành một cây bút mực. Không cần đợi lệnh từ chủ nhân, với thân hình nửa mét và nặng chỉ có 5 kg, nó lao nhanh về phía hắn và không ngừng vun vẩy cây bút với ý định cho “hắn” đẹp mặt.

Nhưng đáng thương thay, nó chỉ là một con Jigglypuff sinh ra chưa được bao lâu. Dù cho nó thuộc loại Sơn trại mạnh mẽ, nhưng nó vẫn không thể làm gì được con người độc ác bên kia. Ngược lại, nó bị hành hạ.

Nhìn thấy con Jigglypuff ngu ngốc xông đến. “Hắn” nổi giận gầm lên một tiếng rồi đá chân phải về phía nó nhanh như cắt.

“Phốc...”

Thân hình đang lao tới của con Jigglypuff bỗng nhiên cứng đờ. Rồi lấy tốc độ nhanh hơn bay thẳng về phía sau. Và sau đó là va vào mặt đất đầy cát đá.

“Oanh...”

Thân thể của nó đàn hồi như một quả bóng cao su. Không, phải nói là da thịt của nó có tính đàn hồi mạnh. Cho nên khi va vào mặt đất, nó không có bị thương nặng. Do đó nó bật người đứng dậy ngay tức thì.

Con Jigglypuff tội nghiệp vội vã chạy về phía Tiểu Nguyệt mà nước mắt lưng tròng:

- Jig gly... Jig gly...

Âm thanh của nó nức nở và xót xa. Nó đang tố cáo kẻ vũ phu không có lòng nhân ái kia.

Tiểu Nguyệt vừa định thần lại thì lại nhìn thấy con Jigglypuff của mình bị đá văng, và rồi nó chạy về phía nàng kêu khóc. Trái tim nàng bỗng chốc mềm ra. Nhìn con Jigglypuff tội nghiệp có hoàn cảnh tương tự mình, một người một thú đồng bệnh tương lân ôm nhau khóc lớn.

Sau khi hạ con Jigglypuff ngu ngốc, “hắn” chẳng thèm để ý đến gì nữa. “Hắn” đã quay người rồi đi chôn này.

Một lúc sau, khi tâm trạng tốt hơn, Tiểu Nguyệt dừng khóc. Nàng ngẩng mặt nhìn về nơi “hắn” vừa đứng lúc nãy. Nhưng lúc này, “hắn” đã không còn ở nơi đây. “Hắn” đã khuất bóng từ lâu.

Suy nghĩ của nàng rối loạn như tơ vò. Nhiều cảm xúc đan xen phức tạp khiến nàng cảm thấy khó thở. Nước mắt của nàng phút chốc lại lăn dài trên khuôn mặt trái xoan. Lần này nàng khóc vì tình cảm bị tổn thương.

Con Jigglypuff cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, nó không ngừng đi vòng xung quanh nàng mà an ủi:

- Jig gly... Jig gly... Puff... Jig gly puff...

...

Hai tuần sau.

- Có biết không? Nghe bảo Đại tông sư Red vẫn đang phiêu bạt khắp nơi tìm kiếm Pokemon ước nguyện Jirachi.

- Xời, chuyện này cũ rồi bố già.

Lời nói của mình bị một gã trai trẻ cắt ngang, ông lão này hừ lạnh:

- Hừ, cậu trai trẻ, có cần phải cắt ngang thế không? Theo cậu tin tức này lạc hậu thì tin tức gì mới gọi là mới chứ?

Người trai trẻ ngồi bên nóc ly rượu vang trên tay rồi thản nhiên trả lời:

- Đại tông sư Satoshi vẫn đang tìm kiếm cực hạn. Theo tin tức mới nhận được, khoảng 1 tháng nữa ngài ấy sẽ xâm nhập vào Đại cấm khu đứng hạng thứ 10.

Nhận được tin tức có trọng lượng này, không ít người hải hùng khiếp vía đứng bật dậy:

- Cái gì? Thật thế sao?

- Đại nhân Satoshi định xông vào Thạch địa?

- Này này này... Cũng quá mạo hiểm đi chứ.

Tin tức này cấp tốc làm “nóng” chốn này. Phần lớn mọi người bắt đầu thảo luận âm ỉ.

Người trai trẻ say khướt nhìn về phía lão già nọ mà đắc ý cười nhạo:

- Thế nào lão già? Tin tức của ta rất mới có phải không?

Ông lão nọ dường như không để ý đến hắn. Ông lão từ tốn cầm lên ly nước lọc, uống cạn và mở lời như tự thuật:

- Tin tức của ngươi vẫn còn lạc hậu.

Giọng nói tang thương của lão vang lên. Nó như có ma lực, mọi người vốn đang thảo luận âm ỉ bỗng quay qua đây nhìn cuộc vui sắp diễn ra.

Như bị tát một cái đau điếng và vang dội trên khuôn mặt, khuôn mặt người trai trẻ lập tức đỏ lên. Tuy nhiên cảm thấy mọi người đang nhìn về hai người nên người trai trẻ gằn cổ lên cãi lại:

- Lão già, đừng bịp người. Ta không tin một tên gần đất xa trời như ngươi có thể nghe được tin tức gì mới hơn tin tức của ta.

Ông lão điềm nhiên nhìn vào ly nước trên bàn mà đáp:

- Đánh cuộc đi.

Người trai trẻ nhìn thấy thái độ của lão già như thế thì tức giận nổi lên. Hắn đang âm thầm chửi ầm lên ở trong lòng: “Khi nói chuyện mà lão ta không nhìn ta là có ý gì? Xem thường ta sao?”.

Lửa giận của hắn càng dâng lên cao khi qua cả mười giây rồi mà lão già vẫn không thèm nhìn mình. Cảm thấy bị sỉ nhục, hắn gầm lên:

- Ngươi muốn đánh cuộc gì thì ta đều tiếp.

Cả nơi này đột nhiên quy về yên tĩnh. Mọi người gần như nín thở khi nghe người trai trẻ nói thế. Họ đang chờ đợi xem xem hai người họ đánh cuộc cái gì.

Lão già nhẹ nhàng lắc đầu. Người trai trẻ còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe ông lão thở dài:

- Người thanh niên, ngươi quá nóng giận. Chúng ta chỉ là cuộc vui mà thôi. Không nhất thiết phải quyết ăn thua như thế. Song ta tiếp nhận đánh cuộc với ngươi. Ta thắng, ta chỉ cần một ly sữa ong Beedrill loại Hiếm thấy. Nếu ta thua, ta xin hoàn lại 5 kim tệ. Thế nào?

Mọi người không còn gì để nói. Xem ra lão già có phần nắm chắc. Một ly sữa Beedrill loại Hiếm thấy có giá 50 bạc. Cái giá mà có lẽ là bằng với nửa năm làm lụng vất vả của người thanh niên kia. Hắn là lão già chỉ muốn dạy dỗ người thanh niên một phen. Chứ nếu ác ý, có lẽ yêu cầu đặt cược theo kiểu lột sạch tất cả tài sản của hắn ta rồi, thậm chí là bắt hắn ta làm quần quật cả đời để trả nợ.

50 bạc hoàn lại 5 kim tệ, tỉ lệ 1 : 10 nghe thì dễ ăn. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, người trai trẻ kia cũng biết lão già tự tin đến độ nào.

Thế nhưng khi thấy mọi người vẫn đang nhìn hắn và chờ đợi hắn quyết định, vì thể diện, hắn cắn răng nói ra:

- Được.

Nhận được câu trả lời này, lão già ngước mặt lên nhìn người thanh niên rồi chậm chậm nói ra:

- Theo thông tin từ Mạo Hiểm Đoàn thì 2 ngày trước, ở giữa Đông hải xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. Đứng từ nơi xa, có thể loáng thoáng nhìn thấy một tề đàn khổng lồ. Trên tề đàn ấy là hai bức tượng của hai loài pokemon vương giả là Slowking và Politoed. Nghe bảo nơi đó câu thông với thế giới khác.

Mọi người triệt để sững sốt.

- Thật không?

- Câu thông với thể giới khác sao? Sẽ là thể giới nào?

Họ lại bắt đầu cắm đầu thảo luận. Tiếng nói chuyện lan tràn cả mảnh không gian này.

Người thanh niên muốn phản bác nhưng hần ngậm ngùi khi biết mình không thể.

Mạo Hiểm Đoàn là thế lực quy tụ toàn những nhà huấn luyện tinh anh của nhân loại. Tiếng tăm của Mạo Hiểm Đoàn lừng lẫy lan xa đến cả địa bàn của những chủng tộc khác. Và đứng đầu Mạo Hiểm Đoàn là hai vị Đại tông sư Red và Satoshi.

Thông tin từ Mạo Hiểm Đoàn không thể là giả. Càng không có người dám lấy danh nghĩa Mạo Hiểm Đoàn ra mà bịa chuyện. Bởi thế cho nên, hần biết mình đã bại.

Hần rầu rĩ hết to:

- Phục vụ, cho một ly sữa ong Beedrill loại Hiểm thấy cho vị lão giả này.

- Tới ngay, tới ngay.

Một tên nhóc khoảng 15 tuổi bận chiếc áo thun trắng, quần sọc đỏ và đôi giày rẻ tiền màu đen lư loát bụng tới một ly sữa Beedrill trắng ngà loại Hiểm thấy cho lão giả nọ. Sau đó nó quay sang phía người thanh niên mà mỉm cười:

- Khách quan, của ngài 50 bạc.

Nguồn: <http://4vn.eu/forum/showthread.php?94426-Du-Hi-Hai-Chien-doi-Lap-Ky&page=9#ixzz3Woi52brq>

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nhiệm Vụ Thuốc Tiến Hóa Butterfree (4)

- Một tuần trước ta cùng một đội thuyền ra biển. Tại một góc hoang đảo bên cạnh bãi Ma Troi, lúc ấy ta chính là đang đi ngoài, đột nhiên một con Poliwhirl màu xanh lá nhảy ra từ lùm cây. Nó nói với ta, ngươi cùng người chơi bài bạc thì cứ đặt cửa đại là có thể thắng. Lúc ấy những người khác không có chú ý tới tình huống này, riêng ta có chút sững sờ, nhưng cũng không quá để ý. Về sau, cùng người chơi bài bạc, quả nhiên, đặt cửa đại vẫn luôn thắng. Vào tối hôm ấy, ta thắng một số tiền lớn. Ngày hôm sau ta đã tìm được cái con ếch xanh kia, nó lại nói với ta, buổi tối hôm nay ngươi cứ đặt cửa tiểu là có thể thắng, ta tin tưởng không nghi ngờ, kết quả lại thắng một số tiền lớn. Kế tiếp ta phát tài, cho nên ta định đem nó dẫn theo trở về. Nhưng ngay tại không lâu trước kia, nó đột nhiên biến thành một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, nàng nói phi thường, phi thường cảm tạ ta vì đã mang nàng rời khỏi hoang đảo đó. Cho nên muốn báo đáp ta thật tốt, muốn cả đời cùng ta thật vui vẻ tại cùng một chỗ. Thế nhưng mà ta không có đáp ứng, bởi vì ta mong nhớ chỉ mỗi người. Vợ à, ta nói đầy đủ là thật a, cô bé bên người ta chính là như vậy mà xuất hiện ở đây, ngươi đừng có đánh ta.

Một gã khách uống rượu say mềm lúi kẻo cánh tay phải của cô gái kế bên. Hần nắm thật chặt, không chịu buông ra. Việc này đã làm cho quần chúng cười vang một mảnh.

Cô gái kia vô cùng bất đắc dĩ. Nàng giơ bàn tay lên, hung hăng vỗ lên người tên khách uống rượu kia một vài phát:

- Quý xấu xa, ngươi xem một chút xem bên cạnh ngươi là người nào?

Khách uống rượu ngẩng đầu nhìn lên. Với một khuôn mặt tràn đầy bận bịu cùng tục tằng, gã khách say mềm ấy hướng về người con gái hần nhắc đến trong câu chuyện mà cười ngây ngô. Sau đó có chút mờ mịt mà ca thán:

- Ai, râu người như thế nào đã dài rồi...

Trong tửu quán lại là một hồi ầm ầm cười to.

Diễn viên của trò khôi hài tràn đầy tiếng cười đó chính là “hần”. “Hần” hướng trong mâm bày ra một thứ rượu trái cây mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phụ họa bằng cách cong cong khóe miệng, khẽ cúi mắt mà tiếp tục làm lấy phần việc của mình.

Sự tình này cuối cùng kết thúc khi vị khách uống rượu kia bị vợ hắn kéo đi ra ngoài, trò khôi hài chấm dứt. Nửa phút đồng hồ sau, đầu lông mày của “hắn” nhảy nhẹ lên một phát. “Hắn” lập tức cùng đầu bếp chào hỏi, bưng chén đĩa, và từ phía sau quầy đi ra.

Nơi này là một quán rượu nhỏ tên Ocean. Vị trí của nó ở ngay góc nhỏ của bờ biển, nơi có thể nhìn thấy bên cảng vùng này. Cả quán rượu được trang trí bình dân theo phong cách hơn chục năm về trước, do vậy mà hiện ra mùi vị thời gian cổ xưa. Rượu ở đây là loại rẻ tiền, song lại được hoan nghênh nồng nhiệt.

Bởi vì buôn bán rất không tồi, không gian thu hẹp ở bên trong đã có quá nhiều người, không khí lộ ra âm ỉ oi bức, mùi mồ hôi cáu bẩn trên người những vị khách kết hợp với hương thơm của mùi rượu, hai thứ pha trộn cho ra một cỗ hương vị kỳ quái.

Người người cái mùi này cũng đã thành thói quen, “hắn” bước đi ở giữa đám người, vội vàng đem từng ly rượu đặt ở trên những cái bàn khác nhau, và rồi chột bước nhanh ly khai. Vòng đi vòng lại quá trình này.

“Hắn” là phục vụ của quán rượu Ocean, mà đây chính là công việc của “hắn”.

- Trong thoáng chốc đã làm việc ở đây được 3 ngày...

Đem cuối cùng một ly rượu màu đỏ và trong suốt như thủy tinh đặt lên bàn, khoe miệng của “hắn” giương lên, ngẩng đầu đảo qua những vị khách uống rượu trước mặt, nội tâm “hắn” ẩn ẩn hơi xúc động.

Hết thấy cuộc sống trước đó trong thế giới này của nhân vật “hắn” hóa thân đều là mây bay. Song sau khi suy nghĩ lại hành động bông bột vài ngày trước của mình, “hắn” có phần hối hận.

Đáng lẽ ra “hắn” không nên như thế, dù gì nàng cũng chỉ là muốn tốt cho hắn, dù gì nàng cũng là một cô bé mà thôi.

Một kẻ tự nhận già đời lại hành động xúc nổi thật sự đáng thẹn. “Hắn” không khỏi than nhẹ.

Nhưng có hối hận thì cũng không thể thay đổi được gì. “Hắn” chỉ mong còn có thể gặp lại nàng mà chuộc lại lỗi lầm. Có thể với nhiều người, “hắn” giống như bị bệnh thần kinh. Lúc lạnh lùng và cao ngạo, khi lại mềm yếu đến kinh người. Có thể với nhiều người, “hắn” cần chuộc lỗi làm gì? Cứ sống trong ăn năn, hay chẳng là cứ giả vờ và lừa dối bản thân như không có chuyện gì. Và nếu đen đủi gặp lại nàng, thì cứ ngoảnh mặt làm ngơ như chưa hề quen biết.

Vậy nhưng “hắn” biết mình làm không được. Từ lúc bị đuổi giết cho đến nay, những con người quan tâm và lo lắng cho “hắn” đều vì “hắn” mà bị giết hại dã man. Bởi vậy, trong tâm tư đơn thuần của một đứa trẻ, “hắn” đã tự hứa sẽ không để những chuyện tương tự lặp lại. “Hắn” đã từng thề rằng sẽ báo đáp lại ân tình của những người luôn bên cạnh mình.

Và đương nhiên là kẻ cả một dãy số liệu tỏ vẻ quan tâm mình.

Quan tâm làm gì đến bề ngoài hay chú tâm vào một lý do nào đó? “Hắn” chỉ biết trên đời này số người xem “hắn” là con người và đối xử với “hắn” thật lòng chẳng có bao nhiêu. Với “hắn”, họ là những người quan trọng nhất.

Nhận ra suy nghĩ lệch lạc đi hướng khác, hắn thở dài. Và ngay sau đó “hắn” trở về với thực tế.

“Hắn” đang ở tại một cảng biển. Đây là một phần nhỏ bé của thành phố Xyzee thuộc về phía đông của lục địa. Nơi này là một bờ biển, nơi buôn bán trên biển là chủ yếu, và cũng là nơi có thể nhìn thấy rất nhiều pokemon hệ nước, cũng như những con người mạo hiểm.

Suy tư nhìn lại kinh nghiệm của 3 ngày nay, giữa lúc “hắn” im lặng, “hắn” đã nghe được hai gã khách đang uống rượu ngay bàn bên cạnh nói chuyện.

- Ha ha, người anh em, lần này người ra ngoài biển sâu có bắt được con pokemon nào tốt một chút hay không? Phải biết rằng đại nhân Kim đang săn lùng pokemon hệ nước nha. Người không biết chứ ở khu vực đó giả cả của những loài pokemon đặc biệt khó gặp lại tăng lên rất nhiều.

- Ờo... Không có, pokemon nào có dễ dàng bắt được như vậy hay sao? Nghe nói vào thời gian trước có người bắt được một đầu Goldeen biến dị, sau đó hắn trực tiếp bán nó lấy hai cái kim tệ. Thật là khiến người ta hâm mộ a.

- Hai cái kim tệ? Nhiều như vậy? Gần mua được nửa cái phòng ở rồi.

- Đúng vậy, may mắn của hắn thật sự rất tốt.

Nhẹ nhàng lườm hai người kia, “hắn” mỉm cười, tiếp tục nghe lấy hai người bàn tán.

Vì khu vực này tiếp giáp biển, cho nên khách hàng trong tửu quán có một nhóm người rất lớn là thủy thủ. Hai người này đoán chừng cũng thế, mà người đại nhân Kim bọn hắn nhắc đến chính là một trong những nhà huấn luyện pokemon có tiếng ở vùng này.

Vị đại nhân Kim kia “hắn” chưa từng gặp mặt. Nhưng “hắn” lại biết gã này là nhân vật nổi tiếng ở đây. Hắn ta cường đại, thần bí, cực độ giàu có, đứng ở một đẳng cấp phía trên những tầng lớp thấp hèn còn lại. Điều đó khiến người ta hâm mộ cùng với cực kỳ kính nể.

Tất cả cũng bởi vì hắn ta là một nhà huấn luyện pokemon, bởi vì hắn ta là một kẻ có “đóng góp” cho nhân loại. Dù cho “đóng góp” là có hay không, nhiều hay ít thì chẳng mấy ai biết, cũng chẳng mấy ai quan tâm.

Những nhà huấn luyện pokemon không chỉ huấn luyện pokemon như suy nghĩ thông thường, họ còn là những người nhân loại mạnh mẽ luôn khiêu chiến cực hạn của thân thể. Trong số họ có người tinh thông súng ống, có kẻ là chuyên gia chơi vũ khí lạnh. Đặc biệt càng có một số người là những nhà khoa học đáng kính trọng.

Mỗi người đều muốn trở thành nhà huấn luyện pokemon, loại người đã siêu việt sự tồn tại của phạm nhân. Chỉ là loại người này ở trên toàn thế giới ít càng thêm ít. Thiên phú cùng kỳ ngộ nếu thiếu một thứ cũng không được. Ít nhất cho đến bây giờ “hắn” chưa bao giờ thấy qua những nhà huấn luyện pokemon ấy, bọn họ phảng phất như là vô thượng quân vương trong nhân loại, khó gặp, rất khó gặp.

Dĩ nhiên Tiểu Nguyệt còn chưa được xem là một nhà huấn luyện pokemon. Nàng vẫn chỉ là một tầng bản dân mới làm quen với loài thú kỳ lạ có tên chung là pokemon mà thôi. Rất rõ ràng, nếu chỉ bắt được pokemon và có thể khiến nó làm vài động tác hành động thì ai chả làm được. Dẫu sao việc nuôi dạy động vật cũng có cả mấy chục ngàn năm kinh nghiệm được truyền thừa.

Hiển nhiên chỉ có ở nơi thông tin lưu thông như tên lửa này, “hắn” mới cảm nhận được tại thế giới Pokemon, việc trở thành một nhà huấn luyện pokemon là cỡ nào vinh quang.

Trong lòng “hắn” cũng dâng lên nỗi chờ mong đầy nóng bỏng. Sau khi tâm tư của “hắn” bay nhảy vòng vo vài giây đồng hồ, “hắn” nhìn thấy cái bóng của chính mình tại bề mặt rượu, “hắn” lại bình tĩnh trở lại.

Mười lăm năm trải qua sóng gió khiến “hắn” trưởng thành và chín chắn. Thế nhưng “hắn” vẫn chỉ là một con người có tâm hồn đầy tò mò của một đứa bé mười lăm tuổi, mặc cho “hắn” luôn cố gắng đè nén nó lại.

Song cứ khi tâm hồn bé nhỏ xao động, hắn lại bồi hồi một phen. Và vài giây sau, như lúc này đây, khóe miệng của hắn giãn ra nụ cười trào phúng bản thân. “Hắn” lắc đầu trong buồn chán và vô vị.

Đúng vào thời điểm này, tại nơi pha chế rượu bên kia truyền đến một tiếng kêu gọi.

- Hành Giả, tới đây một chút.

Đó là tiếng của ông chủ quán rượu Van Perli.

Nghe nói trước kia lão ta là một nhà mạo hiểm với thân thủ tháo vát. Tuy vậy bởi vì chán ghét cuộc sống mạo hiểm nên mới lựa chọn thoái ẩn. Và rồi mở một quán rượu nhỏ tại chỗ này. Lão ta là người cực keo kiệt, có thể nói đến chết cũng không muốn ra tiền.

“Hắn” đứng dậy và đi tới đến trước mặt Van Perli, rồi khom người và nói ra:

- Ông chủ Perli, ngài có chuyện gì cần con sao?

Ông chủ của “hắn” nhếch miệng, bụng lấy cái bụng đã phình to, thân hình to lớn với hơn một trăm hai mươi ki lô hoàn toàn nhìn không ra một điểm linh hoạt, ngược lại là có điểm giống những tên công tử nhà giàu, lão ta hướng về phía hắn cười hắc hắc.

Vì vậy mà hàm răng hiện rõ, vàng xám ảm đạm, mà lão ta lại không chút nào che lấp nó lộ ra.

Nhìn thật giống như lão ta đang tại khoe khoang chính mình đầy mình thịt mỡ, lại vẫn còn hô to: “Này bằng hữu, xem ta tám khối cơ bụng”.

- Ta muốn đi ra ngoài một chút, có chút việc. Hiện tại ngại trước hết trông giữ quán rượu một chút đi. Nhớ rõ, thùng rượu kia muốn châm nước.

Roi xuống câu nói sau cùng lúc, Van Perli còn dí dõm nháy mắt mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nhiệm Vụ Thuốc Tiến Hóa Butterfree (5)

Ngay thời gian này.

Trong vũ trụ mênh mông vô bờ, nơi bóng tối thống trị vĩnh hằng, một cuộc truy đuổi ráo riết đang diễn ra.

Một hạm đội Szary tiên tiến bậc nhất chồm vũ trụ bám theo sau không bỏ một chiếc tàu con thoi Wiliz.

Bên trong phòng chỉ huy hạm đội Szary, vị chuẩn tướng thông qua loa truyền tin, hướng về màn hình mà khổ sở cầu xin:

- Công chúa, xin đừng ngại. Quốc vương đang vô cùng lo lắng. Nếu người vẫn còn cố chấp thì kẻ bề dưới này cũng chỉ còn cách dùng bạo lực để ép người quay trở về.

Ở trong màn hình là một con gái tuổi khoảng hai bốn, hai lăm với mái tóc xanh lam và đôi mắt nâu, cùng với khuôn mặt tròn hoàn mỹ không tỳ vết. Nàng lạnh lùng đối mặt với người chuẩn tướng này:

- Ta sẽ không quay về.

Vị chuẩn tướng trở nên nghiêm nghị, không còn vẻ khổ sở cầu xin, thay vào đó là âm thanh trầm trọng:

- Công chúa, xin người đừng làm khó ta. Nếu người vẫn còn như thế, thì xin đừng trách ta vô tình.

Hắn vừa dứt lời thì bên kia truyền lại giọng hừ lạnh của cô gái:

- Các ngươi có khi nào không vô tình? Cha ta cũng thế, mà các tên cấp dưới như ngươi cũng thế. Tất cả đều là một lũ giả tạo.

Nghe vậy vị chủ tướng giận dữ:

- Công chúa, người có thể sỉ nhục chúng hạ thần, thế nhưng người không thể trách móc cha người. Đại vương là người đáng tôn kính, xin người hãy tự trọng.

Đồng tử hai mắt cô gái co lại, ánh mắt biến thành lạnh lẽo, nàng lạnh nhạt:

- Đừng cho rằng các ngươi và phụ vương dùng thủ đoạn giấu đi thì ta sẽ không biết. Hừ, các ngươi chỉ là một lũ dối trá, đừng có tỏ vẻ quân tử trước mặt ta. Từ lúc ta còn nhỏ đã thế, đến bây giờ cũng thế!

Vị chủ tướng giận quá hóa cười, hắn âm trầm gằn từng chữ:

- Công chúa, ta kính người là con gái của quốc vương nên mới nhỏ nhẹ và lễ độ thế này. Thế nhưng chỉ vì một người bạn thời thơ ấu mà người trở thành như vậy thì thật đáng tiếc. Ta cũng không còn lời gì để nói. Nếu người lựa chọn như vậy, thỉnh đừng trách ta.

Cô gái cười lạnh:

- Muốn chiến thì chiến, hà tất nhiều lời?

Người chuẩn tướng nhìn chằm chằm vào nàng:

- Được, được, được...

Khi vừa nói dứt ba tiếng “được”, người chuẩn tướng tắt ngay liên lạc.

Đúng lúc này, ba tiếng “tít” vang lên trong tai hắn. Hắn biết điều tỏ vẻ bình thường mà âm thầm cân nhắc.

Vài giây sau, hắn quay lại nhìn về phía chúng thuộc hạ theo hắn nhiều năm. Hai mắt như điện, hắn trầm giọng:

- Chúng ta có phải quân nhân hay không?

Chúng thuộc hạ đồng thanh đáp lại:

- Phải!

- Chúng ta có phải đội quân mạnh nhất của Đế quốc hay không?

- Phải!

- Nhiệm vụ của chúng ta là gì?

Những giọng nói vang lên cùng một nhịp:

- Chúng ta thề hi sinh bản thân bảo vệ cho Đế quốc. Bất cứ dấu hiệu nguy hiểm nào có khả năng ảnh hưởng đến Đế quốc đều phải bị tiêu diệt.

Người chuẩn tướng gật đầu, hắn ra lệnh:

- Tất cả vào vị trí chiến đấu.

Lúc đầu mọi người hai mắt nhìn nhau, có lo sợ, có khó hiểu, có nghi hoặc... Song với tư cách là quân nhân, họ nhanh chóng làm theo lệnh.

“Rầm rập... Rầm rập...”

Những con người trong tàu tiến về vị trí của mình một cách ngay ngắn và trật tự. Họ bắt đầu ngồi vào ghế, đeo mũ bảo hiểm, lướt tay lên màn hình máy tính lượng tử của bản thân.

5 phút trôi qua, khi thông số đã thể hiện ổn định. Người chuẩn tướng hét lớn:

- Trước mặt chúng ta bây giờ không còn là công chúa kính yêu của chúng ta nữa, mà chính là một mối nguy hiểm. Ta ra lệnh cho các người không được phép nung tay. Tất cả sẵn sàng!

Cả con tàu trở nên cực kỳ nghiêm túc. Và vị chuẩn tướng cũng không hề dừng lại:

- Kích hoạt súng laser XI, kích hoạt pháo nano VI, kích hoạt sóng siêu cường III.

- Đội 1 sang trái, đội 2 sang phải, còn lại theo ta xông tới.

Khi còn cách nhau 0,3 năm ánh sáng, vị chuẩn tướng nheo mắt lại và hét gào:

- Lập tức mở vòng phòng hộ, lập tức tiến vào đội hình đã kích chí mạng.

- Tất cả vũ khí chuẩn bị! 3... 2... 1... Bắn!

“Chúu... Chúu... Chúu...”

“Oanh... Oanh... Oanh...”

“Ầm... Ầm... Ầm...”

...

Mỉm cười tiều tụy chủ quán Perli ra khỏi cổng, “hắn” quay trở về làm phần việc của mình.

Sở dĩ trong lúc các người chơi khác đang tất bật cày kéo cấp độ và huấn luyện pokemon hay đang học tập tri thức ở học viện nào đó, còn “hắn” thì cặm cụi làm việc ở đây là vì có 2 lý do lớn. Thứ nhất chính là vì thông tin, đương nhiên không ở đâu thông tin được cập nhật thường xuyên như ở đây. Thứ hai, điểm quan trọng nhất, “hắn” đang chờ đợi cơ hội vuron mình. Cơ hội đáng để hắn bỏ ra thời gian.

Vẫn phong cách trước sau như một, “hắn” liên tục ra vào, tranh thủ lúc rảnh rỗi lại nghe khách hàng trò chuyện. Mà trong lúc phục vụ, thỉnh thoảng thì có một hai người cùng “hắn” chào hỏi, yêu cầu phục vụ bữa tối.

Thời gian chậm rãi trôi đi...

Đến 9 giờ tối, tâm trạng của “hắn” bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hôm nay quán rượu vẫn buôn bán rất tốt, vốn đang bận rộn, “hắn” nghe thấy phía cửa quán rượu có một tiếng vang trầm đục vọng lại.

Một cơn gió lớn theo cửa chính quán rượu gào thét lao vào, nó mang theo mùi mặn của biển đánh tan những âm thanh ồn ào nơi đây. Việc này lập tức làm tất cả mọi người trong quán chú ý. Họ đều tập trung nhìn về phía cánh cửa.

Nơi cửa, một gã đàn ông bước vào.

Gã ăn mặc một bộ áo choàng màu xám tro, bên trên là những hoa văn màu bạc cùng những đường viền màu vàng. Gã có một mái tóc màu vàng óng. Cái mũ đen tròn mà vành mũ buông xuống che khuất hai mắt gã, làm cho không ai thấy rõ bộ mặt của gã ta, mà chỉ có thể nhìn thấy một bờ môi mỏng màu hồng nhạt.

“Lạch cạch...”

Gã đàn ông này mang theo đôi boot màu đen ráo bước về hướng này, phát ra những tiếng bước chân rất nhỏ.

Nhưng một tiếng bước chân như vậy khiến cho ánh sáng cả quán rượu dần âm ỉm đi.

Quán rượu Ocean vì để phong cách cổ xưa mà chỉ dùng những ngọn đèn dầu và nến. Vào lúc này, ánh sáng cả quán rượu dần âm ỉm đi là do tất cả những ngọn lửa trên đèn dầu và nến đang run rẩy. Chúng như có mạng sống bình thường mà biết e sợ co rút thân thể lại. Chúng đang sợ hãi trước sự đến gần của gã ta.

Không gian lờ mờ hẳn đi.

Khi gã ta đi đến bên cạnh một cái bàn, một vị khách hàng ngồi đó mang theo mặt kính nể mà đứng dậy tức thì, rồi đi chỗ đó để nhường lại vị trí ấy cho gã ấy.

- Phục vụ, cho một ly rượu ong chúa Beedrill loại Sơn trại.

Nhìn thấy có người thức thoir rời đi nhường chỗ, gã ta không chút khách khí ngồi xuống, đôi môi mông ậy phát ra âm thanh, nghe rất có xúc cảm.

Mà sau khi âm thanh của gã phát ra, nhất thời cả quán rượu phút chốc sáng lên. Độ sáng như lúc ban đầu.

Sửng sốt vài giây, “hắn” phản ứng lại, lập tức khom mình hành lễ:

- Rõ ràng, đại nhân xin đợi một chút.

“Hắn” nhanh chóng quay trở lại quầy rượu pha chế, khom người tìm kiếm rượu mật ong chúa Beedrill loại Sơn trại. Mất một chút thời gian, “hắn” cũng tìm ra. “Hắn” không hề chần chừ mà rót loại chất lỏng tinh khiết màu vàng với mùi thơm nức mũi này vào một cái ly đã chọn sẵn. Song tâm tình của “hắn” lúc này như nước thủy triều, khó có thể đẹp loạn.

Chỉ nhìn 5 quả bóng đầy màu sắc lấp lánh trên thất lưng của gã kia cũng đủ nhận ra gã là một nhà huấn luyện pokemon. Bởi vì một công dân bình thường chỉ được phép mang tối đa 2 quả pokemon mà thôi. Mặt khác chỉ có nhà huấn luyện pokemon mới có đủ tiền tài mua tới những quả pokemon không phải hàng bình dân được bán đầy trên vỉa hè như thế ấy.

Thậm chí y theo tình huống thần kỳ vừa rồi, xem ra người này là một tên pháp sư!

Vốn “hắn” chỉ nhận được một lượng thông tin mô tả sơ sài, nhưng giờ phút tận mắt chứng kiến thì lại là chuyện khác. Hai mắt của “hắn” chịu đến nỗi xung kích không phải là nhỏ.

Đem đồ đầy một cái ly cao gần một tay, “hắn” đích thân mang ly rượu đem tới cho vị khách này. Tâm tư thì bồn chồn và lo âu. Song với kinh nghiệm sinh tử gần mười năm, ở bề ngoài của “hắn” là một bộ mặt sùng bái và kính trọng, ánh mắt thì không ngừng tò mò đánh giá những quả pokemon trên thất lưng vị khách.

Mới vừa rồi các vị khách kia còn còn âm ỉ, lớn tiếng không thôi thì đến hiện nay đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại và cảm như hén. Chỉ có một, hai người ngẫu nhiên dám nói mấy câu, nhưng mặc dù nói chuyện cũng là nhỏ giọng xì xầm với nhau, còn lâu mới tùy ý như lúc trước.

- Đại nhân, rượu người muốn đến rồi.

Dựa theo tính cẩn thận, “hắn” khom người cung kính nói ra và đem rượu đặt ở trên mặt bàn của gã. Sau đó lui ra một quãng và đứng đó trong tư thế khom người không thay đổi.

Gã đàn ông cầm lên chén rượu, đem ly rượu đưa tới bờ môi. Nhưng tựa như nhớ ra cái gì đó, động tác của gã dừng lại.

Mà trong không khí, một tia khí tức lạnh băng không hiểu ra sao xuất hiện.

- Nhìn ly!

Không biết là ai ngạc nhiên hô lên một tiếng. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cái ly thủy tinh kia. Chỉ thấy cái ly thủy tinh lấy tốc độ mắt thường mà nhưng kết ra băng lạnh một cách rõ ràng. Lớp băng lấy lan nhanh chóng, một nửa cái ly hoàn toàn bị bao trùm, ý lạnh tỏa ra nồng nặc. Mặt ngoài của rượu thì ngưng kết băng mỏng, tinh xảo và xinh đẹp.

- Tại bên trong không khí nóng bức, uống một chén rượu mật ong đóng băng cảm giác phải rất khá.

Gã đàn ông cười lên đầy trầm thấp, nhấp một ngụm, gạt đầu đầy thỏa mãn, vung tay bắn ra, hai mươi kim tệ chồng lên nhau bay lên dựng đứng trên bàn.

- Không cần thôi lại.

Nhìn những đồng kim tệ sáng rực lờ lờ dưới ánh sáng của những ngọn đèn, con mắt của “hắn” liền thẳng.

Tại mặt trước của những kim tệ khắc họa một cái vương miện đơn sơ, trên đỉnh vương miện có tất cả 5 loại thần thạch, đây là biểu tượng của vương quốc Thần Nhân. Mà ở phía kia của đồng kim tệ thì là chân dung nửa trên của vị thần thoại MT, bức họa rất là tuyệt trần, trông rất sống động.

“Hắn” đưa tay sờ sờ hai ấn ký phía trên kim tệ, xác định đây là sự thực liền đem nhét vào trong ngực.

Hai mươi kim tệ a!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nhiệm Vụ Thuộc Tiến Hóa Butterfree (6)

Ở cái thế giới này, 100 miếng tiền đồng đổi được một quả tiền bạc, 100 miếng tiền bạc đổi được một kim tệ. Người bình thường chỉ cần hai, ba mươi đồng bạc là có thể trải qua phi thường thoải mái trong một tháng. Mà nhà huấn luyện pokemon này phát tay một cái liền vung ra 20 kim tệ!

Rượu mật ong Beedrill loại Sơn trại nhìn qua là đặc sản của khu rừng phụ cận khu vực này, dùng mật ong chế thành, mùi rượu tươi ngọt, nhưng nó chỉ vền vẹn có giá trị 10 kim tệ mà thôi. Tính một cách đơn sơ dựa theo giá trị, gã này vung tay bỏ cho “hắn” 10 kim tệ.

Ở thời điểm người chơi mới vào, lại án chịu phí trị liệu pokemon đắt đỏ, 10 kim tệ chẳng khác nào là một kho báu khổng lồ. Chỉ cần chi tiêu hợp lý, giá trị của nó có thể mang lại ít nhất gấp năm lần lợi nhuận, thậm chí là hơn thế nữa.

Đây là... đĩa bánh rơi từ trên trời xuống?

Vốn đang muốn rút ngắn khoảng cách với những kẻ được ưu tiên bước đầu, trong nháy mắt nhìn thấy số tiền này, một điểm nghi kỵ, lo âu và thấp thỏm trong lòng “hắn” biến mất không còn thấy gì nữa. Trên mặt “hắn” chuyển sang vẻ ân cần và tươi cười.

- Đại nhân tôn kính, quán rượu có giá cả vừa phải, thức ăn và rượu phong phú, đầy chủng loại. Nơi đây tuyệt đối có thể thỏa mãn nhu cầu của ngài, ví dụ như đuôi Slowpoke nướng. Đặc biệt là đuôi Slowpoke loại Sơn trại nướng, tiểu nhân đảm bảo vừa ngon vừa giàu dưỡng chất lại quý phái và thanh lịch, ưu nhã và cao sang...

Trong nháy mắt, miệng của “hắn” chuyển biến thành pháo cao xạ, bật hết hỏa lực, ngôn ngữ bình dị xen lẫn tâm tình nịnh nọt đối với nhà huấn luyện pokemon. Tại thời khắc này, toàn bộ tinh hoa vuốt móng ngựa đều tập trung tới, tại trong miệng của “hắn”, chúng nó được phát huy vô cùng tinh tế, được bày ra hết sức mê người.

Tất cả cũng chỉ vì một chữ: Tiền!

Không chỉ đơn giản là vô luận ở đâu, thế giới nào, tài phú luôn là chỗ tất cả sinh linh mong ước, không có tiền nửa bước khó đi. Mà đối với “hắn”, kẻ khát khao phần quả của Chủ Thần, một món tài phú kinh người ở thời điểm này là nền móng tất yếu cần phải chiếm được, cho dù hạ đi sự tôn nghiêm của mình. Và lại với “hắn”, báo thù rửa hận mới là trên hết, tôn nghiêm, tự trọng là cái thứ gì? Không từ thủ đoạn, không từ biện pháp, không bỏ bất cứ cơ hội nào mới là cử chỉ sáng suốt nhất!

Không có tiền thì đuổi theo lũ kia bằng cọng lông chắc?

Mà kết quả cuối cùng, “hắn” thành công rồi.

Gã đàn ông huấn luyện pokemon tại “hắn” liên tục dội quả bom ngôn ngữ kèm ý ngọt, cả đầu óc cũng ngất ngất ngây ngây, và rồi chọn một mảng lớn đồ ăn và rượu. Sau đó lại trực tiếp vung ra 50 đồng kim tệ. Mà những món ăn gã ta gọi ra chẳng qua có giá trị chỉ tới chừng 10 kim tệ.

“Không có lãng phí một phen tâm tư, càng không có lãng phí nước bọt của ta. Lần này đã kiếm được.” – Hưng phấn đem 50 đồng kim tệ bỏ vào trong túi, “hắn” khom người lui về phía sau, ánh mắt dừng lại tại cằm gã kia. Sau khi nhìn vài giây, “hắn” mới thu hồi ánh mắt mà nhìn về phía phương hướng khác.

Người huấn luyện pokemon thần bí này có cái cằm tròn bóng không râu, chỉ có một chút tái xanh. Hắn là tuổi sẽ không quá lớn, nếu so với số tuổi nhân vật của “hắn” cũng không lớn hơn mười tuổi.

Chẳng bao lâu “hắn” ngẩng đầu nhìn về phía nhà huấn luyện pokemon vốn đang vui đầu ăn như sói, như hổ. Ánh mắt của “hắn” xoẹt qua một tia suy tư.

“Hắn” biết rõ cốt truyện sắp diễn ra.

Quả nhiên chỉ vài phút sau, cửa chính lại một lần nữa bị đẩy mạnh tạo một tiếng vang lớn. Cùng lúc đó, một bóng người lướt tới kèm theo âm thanh già nua.

- Fira, ta tìm được người rồi!

Tại âm thanh này truyền đến một giây, cái nhà huấn luyện pokemon kia vốn đang mở miệng lớn ăn uống lập tức dừng lại động tác, ngẩng đầu lên. Và không nói hai lời, bản tay trực tiếp đưa vào dây lưng, rút ra một quả pokemon ném về phía trước. Cùng lúc ấy, cánh tay còn lại của gã rút ở trong túi ra một cái gậy phép thuật cổ xưa, đồng thời miệng không ngừng đọc ra những câu chú ngữ khó hiểu.

“Xoẹt...”

Từ quả pokemon được ném, một con Spearow hiện diện. Nó chẳng cần đợi nhà huấn luyện kia ra lệnh mà đã lập tức dùng một cái cánh đẩy gã lên lưng. Ngay sau đó là tung người lao vút đi ra ngoài. Nó và gã huấn luyện kia ăn ý đến không gì bằng.

Hiển nhiên một nhà pháp sư thì cần kéo dài khoảng cách mới là chính đạo.

Thế nhưng kẻ mới đến cũng không phải là hàng via hè. Động tác của gã kia đã nhanh thì động tác của tên này còn nhanh hơn gấp bội.

Một quả pokemon từ vị trí của gã mới tới lao vút ra, một con Magneton xuất hiện.

Gã mới tới không dừng ở đó, gã vừa cho tay vào thắt lưng lấy ra một quả pokemon khác vút tới vừa ra lệnh mà không hề nháy mắt:

- Magneton, Discharge!

Sáu khối nam châm của con Magneton liên tục nhấp nháy. Ánh sáng từ trường mãnh liệt từ 6 khối đó lao ra bao quanh cả tòa nhà. Chỉ 1 giây sau, cả tòa nhà bị bao vây bởi một lớp từ trường siêu năng.

Theo nguyên lý thông thường, kỹ năng Discharge của một con Magneton chỉ bao quanh nó và chủ nhân của nó với mục đích bảo vệ. Tuy nhiên ở tình cảnh này, chúng ta có thể thấy được chiều thức đã biến thành bao quanh cả tòa nhà. Có thể huấn luyện pokemon phát ra một kỹ năng vượt xa thông thường thì xem ra nhà huấn luyện này chắc chắn là một người nổi danh trong giới huấn luyện pokemon.

Người tên là Fira đang ngồi trên lưng con Spearow cũng nhận ra tình huống không ổn. Ngay lúc ấy, hắn lại cầm lên một quả pokemon ném ra. Đồng thời tăng thêm tốc độ niệm chú ngữ.

“Phốc...”

Một con Golbat xuất hiện.

Vừa xuất hiện, nó liền phát ra đòn sóng âm Supersonic đánh úp về phía con Magneton đang liên tục phóng ra các tia lửa điện Spark từ vị trí các con mắt đánh về con Spearow đang bay.

Làn sóng sóng âm Supersonic tuy vô hình nhưng cũng như nước lớn vùn vụt lao nhanh khiến không khí vụn vụn và biến hình, do đó khiến địch thủ nhận ra một cách dễ dàng.

Bởi vậy, đối phương cũng đã làm ra đáp trả.

Chỉ thấy ở giữa chiến trường, một vòng sáng vô hình được dựng lên. Nó lỏng lẻo như dải ngân hà đang vắt ngang. Làn sóng âm Supersonic của Golbat đánh vào màn sáng tạo nên những âm vang trầm đục.

“Xèo... Phốc... Phốc...”

Sau giây lát, cả 2 đều bị triệt tiêu.

Dĩ nhiên màn sáng lại là chiêu Confusion đã được cải tiến.

Nhìn về phía gã mới tới, chúng ta lại nhận ra một con Exeggcutte mới xuất hiện với 12 đôi mắt đã hóa thành màu vàng.

- Fira, nạp mạng đi!

Sau lần giao phong này, cả hai lại lao vào chiến đấu sống chết với nhau. Gã mới tới cầm chiến đao xông tới, gã Fira liên tục lui ra niệm chú ngữ.

Hai nhà huấn luyện pokemon quyết đấu trong không gian chật hẹp!

“Bành!”

Một mảnh vách tường được sơn một màu lục nhạt bỗng vang lên một tiếng to rõ. Sau đó, nó phát nổ, mảnh vỡ bay ra tứ phương.

Cả phần còn lại xuất hiện vô số vết rách, như là mạng nhện màu đen, rậm rạp chằng chịt, phảng phất nhận lấy lực phá hoại mang tính bạo phá đầy khủng bố. Theo sau vết rách, phần còn lại chợt ầm ầm nổ tung, cả mặt tường vỡ vụn ra, những viên gạch không trọn vẹn với đầy đủ hình dáng bắn ra xung quanh. Trong nháy mắt cả vách tường 20 mét lại trở thành một cái hang cực lớn.

Trong chốc lát lúc đó, không khí dâng lên như gió bão!

“Rít... Rít...”

Một số khách hàng dựa vào tường mà ngồi thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị không khí cuồng bạo cuốn lấy, liền như là một con diều trên không trung, bị đẩy bay ra ngoài mấy mét. Trên người những kẻ xui xẻo có không biết bao nhiêu là vết thương.

Đối mặt với cái chết của những người bình thường, hai tên nhà huấn luyện pokemon làm như không thấy. Gã mới tới vẫn cầm đao chém loạn. Những ánh đao cứ tầng tầng cắt nát cản trở mà lao về phía gã Fira.

Gã Fira cũng chẳng phải bó tay chịu chết. Một mảnh sương mù màu xám theo gió phát tán. Ban đầu chỉ là một mảnh nhỏ mịn mờ, nhưng không quá hai giây, nó liền lan ra bao phủ hầu hết toàn bộ quán rượu.

Tại biển cổ ngoài ý muốn, cả quán rượu Ocean lâm vào cuồng loạn. Tất cả khách hàng nhao nhao hướng ra phía cửa chính mà tháo chạy.

Bọn hắn thế nhưng đang đối mặt với những nhà huấn luyện pokemon.

Tại toàn bộ vương quốc Thần Nhân, số lượng nhà huấn luyện pokemon không có bao nhiêu. Vì thế đương nhiên ai cũng không muốn vô duyên vô cớ chết ở trong tranh đấu của hai nhà huấn luyện pokemon này, những người sẽ không vì cái chết của họ mà phụ trách. Phải biết rằng cho dù quý tộc quyền quý cũng không có năng lực tùy ý làm bậy như những nhà huấn luyện pokemon – loại người mà đã sớm sống ở trên pháp luật và không có bất kỳ người nào có thể chế tài.

Nhìn xem khung cảnh hỗn loạn, đám người điên cuồng, “hắn” kim chế kích động trong lòng, ẩn nấp ở vị trí thuận lợi nhất đã mưu tính từ trước, hai con mắt thì chăm chú nhìn về phía cái tường bị đánh nổ.

Mặc dù trải qua nhiều nhưng “hắn” cũng lấy làm kỳ.

Ở một thế giới chú trọng huấn luyện pokemon lại có những con người tập trung vào theo đuổi lực lượng của bản thân không kỳ lạ sao được? Chúng ta phải hiểu rằng ở nơi đây, pokemon đã có thể làm hết thảy công việc. Cho dù là đánh nhau thì cứ dùng số lượng pokemon đông đảo mà áp chết đối thủ cũng tốt mà?

Tuy vậy nhưng xem ra những kẻ này vẫn theo đuổi niềm tin vào sức mạnh của bản thân chứ không phải chỉ chăm chú vào ngoại lực.

Đôi mắt của “hắn” nheo lại, cố gắng nhìn rõ động tác của cả hai tên ấy. Trong nội tâm thì lại có một thanh âm điên cuồng gào thét. Nếu như chỉ cần khỏi đầu đã đạt được loại sức mạnh này thì món quà của Chủ Thần dành cho người đứng đầu Thế giới Pokemon trừ “hắn” ra thì có thể là ai? Có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhiệm Vụ Thuộc Tiên Hóa Butterfree (7)

- Sắp phải chết rồi sao?

Trong khoang thuyền, cô gái tuyệt sắc thì thảo trong vô lực, ánh mắt đầy vẻ thần thờ.

Thoát ra giữa muôn trùng vây của hạm đội được mệnh danh là mạnh nhất Đế quốc Phồn Thịnh đã là một việc không mấy ai làm được, nàng lại có thể trốn đến tận đây cũng đã vượt ra ngoài dự liệu. Thế nhưng nàng làm được đến bây giờ là do thân phận nàng mang đến. Họ không dám dùng vũ lực thúc ép nàng, càng không dám dùng vũ khí bức ép nàng.

Song khi họ đã quyết định dùng vũ lực, khi ấy nàng phải đối mặt với hỏa lực của đội quân này, chính nàng cũng cảm thấy tuyệt vọng. Càng tuyệt vọng hơn là nàng không có đường lui, trước mắt nàng chính là màn sáng vũ trụ, sau lưng nàng là tiếng rít của đạn bom, nàng thật sự đã không còn đường lui.

Nước mắt yên lặng chảy xuôi, kí ức xưa cũ bỗng tràn về.

...

5 tuổi năm ấy, giữa một sân cỏ, trên xích đu màu hồng, một cô bé vừa lay động xích đu vừa khóc.

- Đây cô bé, sao lại khóc nhè thế kia?

Một giọng nói đặc mùi sữa xen lẫn quan tâm từ phía trước vọng lại.

Cô gái ngẩng đầu lên và bắt gặp khuôn mặt một cậu bé cùng tuổi với nó. Chỉ liếc mắt nhìn kẻ xa lạ vài giây thì cô bé lại cúi đầu mà tiếp tục khóc.

Ngày mai anh trai của nó có thể rời xa thế giới này mà đi đến thế giới khác. Nó có thể không khóc sao?

Cậu bé thấy vậy thì vẫn thản nhiên tiến tới. Cậu ta dùng tay phải dừng lại xích đu. Sau đó lên ngồi bên khoảng trống còn lại.

Khi xích đu bị dừng, một lần nữa cô bé ngẩng mặt lên nhìn cậu bé, rồi tiếp theo vẫn gục đầu khóc.

Cậu bé sững sờ không hiểu. Nhưng ngay sau khi bình tâm trở lại, cậu ta lại mở miệng hỏi:

- Đây, sao lại khóc thế?

Cô bé vẫn cúi đầu khóc, cô bé vẫn mặc kệ người kẻ bên.

Đối diện với tình huống này, cậu bé có chút bối rối, cậu ta đành quay mặt đi hướng khác.

Sau một khoảng thời gian ngắn suy tư, cậu ta lại quay sang nói:

- Này, có chuyện gì buồn thì phải nói ra cho nhẹ lòng. Và lại có nói ra thì mới có thể cùng nhau suy nghĩ cách giải quyết.

Cô bé im lặng không đáp trả. Nàng quay về hướng ngược lại, ôm dây xích đu bên ấy, tiếp tục chuyện của mình.

- Hức... Hức...

Lần này cậu bé trở nên cuồng quít. Chân tay cậu ta dường như cứ vơ loạn cả lên.

Suy tư nối tiếp suy tư, một phút sau, cậu nghiêm giọng quát:

- Khóc cái gì mà khóc! Có gì buồn phải nói ra thì người khác mới biết chứ? Suốt ngày cứ khóc như thế liệu có tốt không?

Bị quát, cô bé ngẩng mặt lên, quay lại trừng cậu ta một cái. Rồi với đôi mắt đầy oán giận, cô bé rời khỏi xích đu, bước đi về hướng cổng lớn.

Lần đầu tiên bị một người xem mình như không khí, bản thân đã cố gắng nhưng lại mang đến hiệu quả ngược lại, cậu bé rất cuộc nổi nóng.

“Khóc cái gì mà khóc, không phải chỉ là buồn thôi sao?” – Cậu ta nghĩ.

Và theo lối suy nghĩ ấy, cậu chạy theo, dùng tay phải kéo tay trái của cô bé. Cậu dùng lực quay cả cơ thể cô bé lại mà hét thẳng vào mặt cô:

- Hừ, ai đã cho phép người đi. Hôm nay không nói rõ ràng thì đừng nghĩ đi đâu!

Bị kéo loạn xạ choạng, lại bị mắng thẳng vào mặt, cổ nén nổi đau nơi cổ tay trái truyền về, cô bé run rẩy dùng tay phải chỉ thẳng vào mặt cậu bé mà nói không thành lời:

- Người... Người...

Cậu bé nổi khùng rống lên:

- Người cái gì người. Nói, gặp chuyện gì mà khóc!

Lại một lần nữa bị mắng bởi một người xa lạ vì lý do không rõ, với trái tim mềm yếu và lương thiện, cộng thêm cảm xúc dồn nén bấy lâu, cô bé thất thanh khóc lớn:

- Hu... hu... hu...

Nhìn cô bé trước mặt khóc lớn với nước mắt giàn giụa lăn dài trên gò má, mồm cậu bé há to, cả ngày không biết nói gì cho phải.

“Hình như mình đã sai.” – Cậu bé nhủ thầm.

Cảm nhận được tội lỗi của mình có vẻ nặng, cậu ta bỗng chốc hối hận. Và thế là cậu ta rối rắm loay hoay quanh người cô bé đang ngồi khóc mà tìm cách khiến cô bé đừng khóc lại.

- Này này, đừng khóc, đừng khóc mà.

- Này... Đừng khóc.

- Ta xin lỗi được chưa? Đừng có khóc chứ.

- Đừng khóc nữa, xin lỗi mà...

...

Kể từ lần ấy, khi không bị gia đình ngăn cấm, hai đứa trẻ thơ thiếu thốn sự quan tâm của gia đình quần quít lấy nhau.

Nàng và hấn trở thành một đôi bạn. Khi nàng đi hướng đông, hấn theo nàng đi về hướng đông. Khi hấn đi về hướng tây, bắt đắ dĩ nàng cũng theo hấn đi về hướng tây.

Cả ngày chơi đùa cùng nhau khiến tình cảm của đôi trẻ ngày thơ trở nên thâm hậu. Chúng luôn nheo miệng cười cùng nhau, thỉnh thoảng chúng cũng cùng nhau ủ rũ buồn bã khi có một đứa gặp phải chuyện buồn.

Buổi sáng người ta thấy chúng loay quanh trước sân cỏ, nghịch ngợm hái hoa bẻ cành. Buổi trưa người ta lại thấy chúng quây tung bùng ở dưới bếp. Chiều về cả cung điện cũng không chịu nổi sự tàn phá của 2 đứa nó. Tối đến người ta thấy chúng vẫy tay tạm biệt kèm theo những lời nhắn gửi về kế hoạch cho ngày hôm sau.

Tình cảm của chúng là thứ tình cảm thuần khiết và trong sáng nhất, là thứ tình cảm bền vững và ngày càng lớn hơn khi thời gian trôi đi.

Cho đến một hôm nọ, như tiếng sét giữa trời chiều, cô bé gần 6 tuổi nhận được thông báo rằng cả gia đình của cậu bé đều bị sát hại. Còn người bạn của nàng thì vẫn chưa rõ tung tích.

Ở độ tuổi này, có thể với những đứa trẻ khác, mất đi người bạn, mất đi tình bạn cũng chỉ như mất đi một món đồ chơi mà thôi. Ở độ tuổi này, mọi người đều cho rằng có thể chúng sẽ nhanh quên đi mọi thứ. Nhưng điều đó lại không phù hợp với hai đứa trẻ này.

Thiếu thốn tình cảm gia đình đã thúc đẩy chúng đến với nhau bằng thứ tình cảm khó diễn tả thành lời. Đối với 2 đứa nó, chúng là người quan trọng của nhau, chúng là người mà có thể cùng vui đùa, cùng chia sẻ nỗi buồn, cùng ăn chung một miếng, cùng uống chung một ly... Không chỉ có thế, thậm chí nếu có một miếng bánh ngon đúng sở thích của chúng, chúng sẽ bẻ một nửa đưa đứa kia, dù cho đối với người khác, chúng chẳng thêm nể mặt cho ai một miếng bánh nhỏ.

Dẫu cùng chơi đùa chưa đến 1 năm, nhưng tình cảm của chúng cũng đủ sâu nặng. Khi nghe tin cậu bé mất tích, khi không còn thấy người bạn vui đùa sớm chiều, cô bé nấp, co người vào cái xích đu quen thuộc mà khóc. Suốt mấy ngày liền cô không rời đi nơi đây mặc cho ai khuyên bảo.

Cho đến cuối cùng, khi mẹ cô bảo rằng cậu bé chỉ là mất tích mà thôi, chỉ cần không ngừng hi vọng và bỏ thời gian tìm kiếm thì chẳng mấy chốc sẽ tìm được. Khi ấy, cô bé chậm chậm đứng dậy. Cô bé đã quyết định sẽ đi tìm cậu bé.

...

Thoáng chốc đã 20 năm kể từ lúc ấy.

Càng lớn lên, càng truy tìm tung tích cậu bé, cô bé ngày xưa dù có dù không cũng nhận ra nhiều điểm khác thường. Mà cái khác thường lớn nhất lại xuất phát từ gia đình của cô.

Nhiều lúc cô nghĩ thôi không tìm cậu nữa bởi vì nếu tìm được thì cô cũng không biết đối mặt với cậu thế nào.

Phải đối mặt thế nào khi kẻ sát hại gia đình cậu chính là cha của cô? Phải đối mặt thế nào khi kẻ thù giết cha là không đội trời chung, mà đây là giết hại cả một gia tộc? Hẳn là khi biết được sự thật, trong mắt cậu, cô cũng trở thành kẻ thù, cô cũng dơ bẩn và ti tiện như người cha của mình...

...

Cầm Vân lắc đầu thờ dãi.

Cả thế giới này chẳng có ai có thể hiểu được lòng nàng. Có thể là trừ người bạn ấy.

A... Nhưng nàng và hẳn có thể là bạn hay sao?

“Oành!”

Thân tàu đột nhiên rung lên kịch liệt. Ánh sáng trên tàu chột sáng chột tối, tiếng còi báo động vang vọng, âm báo điện tử truyền đến:

- Hú... hú... hú... Cảnh báo! Cảnh báo! Tàu bị tấn công! Cánh trái bị bắn trúng, độ thiệt hại 25%. Tàu đã không còn khả năng phi hành. Cảnh báo! Cảnh báo!

Cầm Vân nhìn màn hình thông tin trên bộ điều khiển, sau đó quan sát phía sau, và rồi nhìn về màn sáng trước mặt, nội tâm của nàng cũng bắt đầu xuất hiện gợn sóng.

Vài giây sau, nàng cắn răng bấm chiếc nút màu đỏ góc phải dưới bộ điều khiển.

...

Tùng đột mũi tên băng cùng tia điện trải rộng khắp nơi và không ngừng va chạm. Ở đó còn có sự giao phong giữa sóng âm và lực lượng tinh thần. Thậm chí cách một lúc còn có thể nhìn thấy những cánh lá sắc bén bay lượn cùng những quả cầu lửa và vài con ốc lửa.

“Hắn” đội hai người khuất bóng, khi tiếng bước chân hai người hoàn toàn biến mất, “hắn” đứng dậy. Do dự vài giây đồng hồ, “hắn” cẩn thận từng li từng tí đi ra phía sau quán rượu thông qua lỗ hồng.

Theo lý mà nói, ở thời điểm như thế này, phạm nhân không nên cả gan đi theo bọn họ. Tuy nhiên vì lợi ích quá lớn và cũng là cơ hội duy nhất, “hắn” không thể không mạo hiểm. Được thì cuộc sống của “hắn” ở thế giới này rộng mở, không thì “hắn” bị giết và phải hồi sinh. Song đó cũng không phải đã hết, khi “hắn” hồi sinh, “hắn” phải chấp nhận trở thành tội phạm và phải co giò chạy trốn suốt quãng đời còn lại trong thế giới này vì vấp phải từng đợt đuổi giết sau đó. Dĩ nhiên là uy danh của những nhà huấn luyện pokemon không cho phép người thường xâm phạm, đã xâm phạm thì phải trả giá.

Thế nhưng khi nghĩ đến hận thù, nghĩ đến đây chỉ là một trò chơi, phút chốc “hắn” cảm thấy có động lực và trở nên mạnh mẽ. “Hắn” lập tức lên tinh thần. Sau đó nhẹ nhàng, rón rén bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhiệm Vụ Thuốc Tiến Hóa Butterfree (8)

Đến phía sau quán rượu, nét mặt của “hắn” nhất thời ngưng trệ.

Tại nơi này, bên ngoài mặt tường được xây bằng gạch đỏ, lại có một cái động lớn, một góc tường đứng sừng sững nhưng không trọn vẹn. Rõ ràng là có lực lượng khổng lồ nào đó làm nó nổ tung.

Song còn chưa kịp tưởng tượng gì thêm, ở phía xa vang lại những tiếng nổ mạnh, âm thanh ầm ầm làm màng tai của “hắn” đau nhức dị thường. Chắc là hai gã nhà huấn luyện pokemon kia vẫn đang đánh nhau kịch liệt.

Nghe thấy tiếng vang ùng ùng kèm theo những tiếng ầm ầm nổ mạnh, bước chân của “hắn” bỗng dừng lại. Dĩ nhiên nội tâm của “hắn” lại có chút kiêng kị cùng sợ hãi. “Hắn” vẫn chỉ là phạm nhân, đứng dưới loại sức mạnh siêu việt này, chỉ cần một dư âm thôi là đủ khiến “hắn” vạn kiếp bất phục. Đặc biệt là trong thế giới Pokemon, khi mất hết 3 lượt hồi sinh nhờ Thủy tinh thần thánh, người chơi sẽ không thể tiếp tục tham gia vào thế giới này.

“Làm sao bây giờ? Tuy muốn có được nó, nhưng nếu cứ đi qua đó như vậy, tám, chín phần mười sẽ chết tại đó.” – “Hắn” nhủ chặt hai hàng lông mày, đứng yên tại chỗ.

Mà đang ở lúc tâm tình bất an, ánh mắt của “hắn” vô tình lướt qua một nơi hẻo lánh bên cạnh.

Chỗ đó dường như có gì đó khác thường. Làm việc ở đây 3 ngày, “hắn” đã cố nhớ kỹ nơi này, nhưng lúc này đây, trong lúc đột nhiên lại khiến “hắn” không nhớ rõ. 5 giây sau, hai hàng lông mày giãn ra, “hắn” đã nhớ đến. Bình thường nơi này ít có người đi qua, cái bảng chỗ kia có một tầng tro bụi mỏng.

Thế nhưng giờ phút này, ở trên tầng tro bụi lại xuất hiện nhiều thêm một ít điểm đen.

Nhìn xem những cái điểm đen kia, “hắn” cau mày. Sau đó “hắn” đi tới, cúi người ngửi một chút. Ngay tức thì ánh mắt “hắn” phát sinh biến hóa.

“Vết rượu?” – “Hắn” đưa ra nghi vấn trong lòng.

Tại sao tại đây có thể có vết rượu?

Đầu óc “hắn” cấp tốc nhớ lại. “Hắn” nhớ đến khi gã Fira đang ăn uống thì cửa chính văng ra, gã thứ hai bước vào. Sau đó gã Fira lập tức đứng bật dậy, rút ra quả pokemon. Hình ảnh trong đầu “hắn” chiếu chậm lại, khi gã Fira đứng lên, cái bàn bị đụng mà chao đảo, ly rượu mật ong Beedrill loại Sơn trại ngã xuống. Lúc ấy có hơn nửa ly rượu màu trắng ngà này dính trên vạt áo của gã.

Khi biết rõ vết rượu này từ đâu mà đến, một cái ý niệm xuất hiện ngay trong đầu “hắn”. Một cỗ rung động mãnh liệt bạo phát, như lực dồi dào lấp lánh, nó hung hăng bao phủ cả nội tâm “hắn”, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể dập tắt.

Tại tình trạng nguy cấp, gã Fira còn có thể đi tới nơi này, điều ấy đại biểu cho cái gì?

Rất có thể gã ta thả vật gì rất trọng yếu ở chỗ này, rồi gã chờ sau này về lấy!

Mà vật kia có thể là gì ngoại trừ thứ kia?

Nghĩ tới đây, “hắn” không tự chủ được liếm môi một cái, theo dấu chân mới mẻ in lên tro bụi trên mặt đất mà cẩn thận từng bước đi tới.

Tại ánh sáng mờ mờ từ những ngọn đèn, “hắn” đến ngay một gần. “Hắn” nhìn thấy tại đồng bình bình lọ lọ chất ở phía bên kia, thường ngày trên lớp bề mặt phủ đầy bụi, trong ngày hôm nay lại nhiều hơn mấy cái dấu tay.

Khẳng định là có cái gì!

“Hắn” đã có niềm tin vào suy đoán của mình. Trái tim của “hắn” đột nhiên đập nhanh hơn. “Hắn” cẩn thận thò tay, theo dấu tay ở trên bề mặt, đẩy ra một đồng bình lọ.

Nơi ấy, ở giữa những cái bình lọ đó, một cái túi tiền màu xám có tơ vàng rơi vào trong mắt “hắn”, xác nhận suy đoán của “hắn” là chính xác.

Quả nhiên có cái gì!

Cơ hồ hai tay run run, “hắn” lấy ra túi tiền kia, hơi mở rộng ra xem xét.

Bên trong là một chồng lại một chồng kim tệ, chúng lóe ra ánh sáng màu vàng, làm cho hai mắt của “hắn” choáng váng.

Đây là... kim tệ!

Hơn nữa là số lượng còn nhiều như vậy!

Trừ đó ra, tại trong túi tiền vẫn còn một cái hộp nhỏ, nhìn sơ qua có vẻ giống hàng phổ thông.

Song có thể được gã Fira giữ lấy một cách nghiêm túc, “hắn” đã ần ần đoán ra được đó là cái gì.

Mà lúc này, tiếng đánh nhau ở phía xa dường như đột ngột đình chỉ.

Nội tâm “hắn” nhảy dựng, ý thức được tình huống có thể không tốt. “Hắn” vội vàng lấy đi chiếc hộp, lại đưa tay chỉ lấy một chồng kim tệ.

Tuy biết ở khởi đầu, kim tệ có ý nghĩa quý giá cỡ nào, và tình cảnh của “hắn” bây giờ cần rất nhiều kim tệ chống đỡ để phát triển. Nhưng “hắn” đã cái ý nghĩa lấy đi hết kim tệ ra khỏi đầu mà chỉ lấy một chồng. Nhiều năm lần trốn và đối mặt với vô số âm mưu vô si cùng hèn hạ, “hắn” biết nếu mình lấy đi tất cả kim tệ thì sẽ ra cái hậu quả gì. Bởi vậy, “hắn” chỉ lấy đi một chồng rồi nhanh chóng mang cái túi bỏ vào chỗ cũ, lấy từng nhóm bình nhỏ chồng chất lên trên. Rồi vội vã chạy đi như điên, cố gắng thoát khỏi chốn này.

Trong lòng “hắn” cũng phập phồng không ngớt. “Hắn” chỉ có thể cầu bọn kia không quá để ý đến những thứ nhỏ nhặt mơ hồ mà “hắn” chưa kịp xóa đi. Nếu không, hậu quả “hắn” phải nhận khó mà tưởng tượng.

Mà tại “hắn” thoát ra khỏi chỗ này không lâu sau đó, một trận gió nổi lên ở phía sau hậu viện, liền truyền đến một đoạn đối thoại.

- Fari, người tốt nhất cầu nguyện ta có thể tìm tới nó, nếu không, người tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Thanh âm kia đặc biệt trầm thấp, ý nghĩa lời nói không nói cũng hiểu, ở giữa giọng nói lại mang theo thâm trầm rét lạnh.

Mà âm thanh trả lời rõ ràng có chút lo sợ không yên cùng hoảng sợ, giọng điệu nhỏ, điệu bộ hạ thấp chính mình.

- Làm sao chứ. Gin, người là người mạnh mẽ như vậy, ta không có can đảm lừa gạt người, là ở chỗ này.

- Há?

Kèm theo một tiếng kêu nhẹ đầy ngạc nhiên, không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương hơn.

- Ách, không không không, vì cái gì không có? Người phải tin tưởng ta. Gin, ta nhớ được rõ rõ ràng ràng, ta tuyệt đối mang nó đặt ở trong túi tiền, như thế nào lại đột nhiên không thấy rồi hả? Ta đã biết, ta đã biết, nhất định là có người cầm nó đi!

- Chết tiệt! Fari, người cho ta là người ngu sao? Nếu có người cầm nó đi, vì cái gì trong túi tiền còn có nhiều kim tệ như vậy? Ăn trộm vì cái gì không lấy tất cả kim tệ mang đi? Người cho rằng ta liên ngu xuẩn như vậy? Người cho rằng người nói dối thì ta sẽ tin?

- Không không không, Gin, người nghe ta giải thích!

- Đã đủ rồi! Ta đã phiền lòng quá nhiều bởi loại người vô si như người, loại người có hành vi tiểu nhân như người. Người lừa gạt ta nhiều lần lắm rồi, ta đã không còn cách nào để dằn tha thứ cho người! Có lẽ nó rất trân quý, nhưng đối với kẻ cường đại như ta mà nói, loại trân quý này cũng chỉ có giá rẻ, ta tình nguyện không muốn thứ này cũng muốn giết người cho hả giận. Có lẽ tại khí trời nóng nực bên trong, nhiều ra một pho tượng đá sẽ là lựa chọn không tồi.

- Không, Gin, người...

Câu nói kế tiếp còn chưa thốt ra, thanh âm im bất mà dừng.

Phía sau quán rượu, một cỗ khí tức băng lạnh thấu xương tràn ngập, như gió như sóng, nó nhanh chóng bành trướng ra xung quanh, tựa hồ không khí đều bị đông cứng.

Vào giờ khắc này, “hắn” chính là đang núp ở dưới một gốc cây phía xa mà kiểm tra thu hoạch của bản thân ở lần mạo hiểm vừa rồi. Đương nhiên đây là một chỗ bí ẩn “hắn” phát hiện lúc trước, khi tìm kiếm đường lui an toàn cho mình trước hành động.

Bởi vì hai nhà huấn luyện pokemon đánh nhau kịch liệt, lúc này bên cạnh đặc biệt náo nhiệt. Tất cả mọi người đang đàm luận những tiếng nổ vừa rồi, bàn tán gay gắt. Mà hiển nhiên là không có nào để ý đến một góc khuất khó thấy, càng không để ý đến một cậu bé chỉ 14, 15 tuổi.

- Một cái, hai cái,... hai mươi cái. Tổng cộng là hai mươi kim tệ.

“Hắn” đếm xong số kim tệ đạt được khi trộm, trong nội tâm thờ phào một hơi.

Mấy kim tệ này tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng xét ở góc độ khác thì hoàn toàn có thể cho gia đình một người bình thường sống thoải mái qua mấy năm rồi.

Hồi tưởng lại cả chục chồng kim tệ trong túi tiền lúc trước, tính ra cũng có cả 200 kim tệ, “hắn” không khỏi có chút thèm thường.

Thở dài một hơi, đem những kim tệ thu hồi, “hắn” rút ra một cái hộp màu nâu nhạt được làm từ loài gỗ thông thường đang kẹp ở bên hông.

Khê mở ra, “hắn” thấy một lọ thủy tinh đựng một giọt chất lỏng trong suốt, óng ánh màu lam hình một con Butterfree, kèm bên cạnh là một tờ giấy.

Đọc sơ qua tờ giấy, “hắn” tự nhiên mừng rỡ.

Dù biết trước nội dung diễn biến, nhưng “hắn” cũng chỉ là biết qua loa đại khái: “Vào buổi tối thứ 8 (so với ngày đầu mở game Thế giới Pokemon), tại quán rượu Ocean, hai nhà huấn luyện pokemon tên Fira và Gin nổi lên xung đột. Tất cả cùng bởi vì Fira lừa gạt Gin, giả ta lấy đi một lọ thuốc tiến hóa Butterfree của Gin và bỏ trốn. Trong cuộc xung đột, Fira nhanh tay cất giấu túi tiền vào một vị trí bí mật. Lúc này, một nhân viên phục vụ quán Ocean tình cờ phát hiện túi tiền. Khi mở ra, hắn phát hiện hơn chục chồng 20 kim tệ cùng với một cái hộp gỗ. Tò mò mở ra, hắn nhìn thấy một lọ thuốc tiến hóa Butterfree cùng với một tờ giấy hướng dẫn. Lòng tham nổi lên, hắn cuồn chiếc hộp cùng một phần lớn kim tệ. Khi cuộc xung đột kết thúc bằng sự thất bại của Fira, Gin theo Fira trở về vị trí này. Khi không thấy chiếc lọ, Gin nổi nóng ra lệnh cho pokemon đóng băng Fira thành tượng băng.”

Do biết trước một phần, “hắn” lặn lội tới đây, kể khổ về gia đình, sau đó khóc lóc và năn nỉ gã keo kiệt Van Perli cho làm phục vụ ở quán rượu với mức lương bằng một phần ba tên phục vụ hiện tại. Hiên nhiên gã Perli tuyển “hắn” vào làm và đá đi tên kia đi.

Dẫu vậy, bởi vì chỉ biết một phần, tâm trạng của “hắn” trong suốt mấy ngày nay cũng lên xuống thất thường. Song lúc này, khi nhận được hồi báo, “hắn” vui sướng.

“Hắn” hí hóp lại nhìn về nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thành Công Và Cẩn Thận

Im lặng vài giây đồng hồ, “hắn” đem tất cả thu hồi, cố gắng làm bộ dáng bình tĩnh, nhưng tiếng hít thở dồn dập lại làm lộ ra tâm tư chân thật của “hắn”.

Sau khi xác định đây là đồ tốt, “hắn” cảnh giác nhìn về phía xung quanh, nhận thấy không có người chú ý tới sự xuất hiện của mình, lúc này “hắn” mới giải độ điềm nhiên như không có việc gì, đi ra chỗ đó.

Ở thời điểm hiện tại, tuyệt đối không phải là lúc cẩn thận quan sát lọ thuốc tiến hóa. Đợi lát nữa mọi thứ quy về yên bình, tìm một nơi bí mật, khi đó mới là thời điểm hợp lý.

“Hắn” bắt đầu cất bước đi trên đường phố vốn đang hỗn loạn tung bừa, trong tai nghe được tiếng thảo luận ngạc nhiên, khản trương của mọi người truyền lại, cảm xúc của “hắn” bành trướng, hô hấp nhanh hơn, cảm giác cả người đều trở nên nhẹ nhàng. Song rất nhanh tâm tình của “hắn” được “hắn” ổn định lại.

Trong lúc “hắn” đang mơ tưởng tương lai vô hạn tốt đẹp, đột nhiên có một đội binh sĩ toàn thân võ trang đến tận rằng đi qua trước mặt, thẳng tắp xông về phương hướng quán rượu Ocean.

Đó là đội trật tự của bến cảng Ngã Hành.

Mặc áo giáp màu đen, cao lớn vạm vỡ, những tên binh sĩ đội trật tự cường tráng vô cùng, xem ra có chút không dễ chọc, nhìn sơ qua cũng biết đây là những kẻ bảo vệ phi thường đặc lực của bến cảng Ngã Hành. Không có bao nhiêu người dám ở trước mặt bọn họ làm cản, mặc dù là đồng đội hậu nhân của những quý tộc đầy quyền thế, quyền quý.

Đảo mắt lướt qua khoảng cách, xa xa trước cửa quán rượu, ông chủ Perli đang cùng một tên binh lính thương lượng. “Hắn” do dự một chút, rồi vẫn theo dòng người đi tới.

- Ha ha, đội trưởng Dũng, người có thể nhìn kỹ càng từng chút một, quán rượu này thế nhưng là tâm huyết của ta, người xem một chút, người xem một chút, hiện tại nó đã thành cái bộ dạng nào? Hai mặt tường đều bị phá nát, tổn thất này như thế nào tính?

Trước cửa quán, lão Perli bày ra bộ mặt vô cùng đau đớn, một mảnh khuôn mặt đầy đỏ chót đang cùng người nói chuyện.

Người binh sĩ kia dùng sức vỗ nhẹ một cái lên bờ vai lão, giống như cùng lão rất quen thuộc. Sau đó để miệng sát vào tai lão ta, thấp giọng nói lên hai

câu, khi ấy sắc mặt của lão ta lập tức liền thay đổi.

- Thật hay giả? Ngay cả đại nhân Kim cũng phải nhường bộ ba phần?

- Người nói nhỏ chút.

Gã binh sĩ thấp giọng hô một tiếng, ngẩng đầu quét nhìn xung quanh một lần, lúc này mới lại hạ thấp âm điệu.

- Không có việc gì, tiệm của người tổn thất bao nhiêu thì đại nhân sẽ vì người đền bù, mấy ngày nay người liền nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Nghe nói tổn thất cũng được đền bù, sắc mặt của lão Perli dễ nhìn hơn rất nhiều:

- Vậy là tốt rồi. Đội trưởng Dũng, người xem đã trễ đến thế này, muốn hay không uống một ly?

Người binh sĩ được gọi là “đội trưởng Dũng” ngẩng đầu nhìn lại, chính là trông thấy hơn mười người đồng bạn theo cửa hàng đi tới.

- Cần thận một chút, đừng làm vỡ. Đã tìm được liền thu đội, đại nhân còn đang chờ chúng ta báo cáo.

Mà khi “hắn” nhìn thấy hơn mười người binh sĩ mặc thống nhất một loại đồng phục là áo giáp màu đen đang hi hục khiêng đồ, nét mặt của “hắn” cũng không khỏi ngưng trọng.

Những người kia đang khiêng một bức tượng hình người bị đông lạnh.

Một tảng băng lạnh dày đem cả người sống nhốt lại, độ dày khoảng chừng nửa mét. Mặt ngoài khối băng có từng sợi từng sợi sương lạnh bay xung quanh, ý lạnh mười phần. Người ở trong khối băng có biểu hiện sợ hãi, đồng tử trợn lên thật lớn, miệng có chút mở ra, hẳn là một giây sau liền muốn nói chuyện, nhưng cũng mãi mãi không nhúc nhích được.

Nghe không thấy hô hấp, nghe không thấy tiếng tim đập, rõ ràng hắn ta đã bị đông lại vĩnh viễn bởi băng lạnh.

Mà người này, “hắn” nhìn rất quen mắt, đây chính là Fira - nhà huấn luyện pokemon ăn uống trong quán rượu lúc trước.

Dù đã biết Fira sẽ bị đông thành tượng băng, nhưng “hắn” không nghĩ gã Gin không “dọn dẹp” luôn một lần, mà để những người binh sĩ mang đi. Trong lúc nhất thời, khi những người binh sĩ mang pho tượng băng đi ngang qua người “hắn”, “hắn” ngờ ngác đứng sững tại chỗ, nhìn bọn họ đi qua, đột nhiên “hắn” rùng mình.

“Thật mạnh mẽ! Hai nhà huấn luyện pokemon cùng tranh đấu, vậy mà một người đã bị đóng băng!”

Tay của “hắn” ần ần có chút run rẩy, dù biết chỉ là trò chơi, nhưng trong lòng “hắn” vẫn có một loại sợ hãi theo bản năng, cùng với không rõ vì sao mà sinh niềm hưng phấn tột độ.

“Hắn” liếc qua thất lung của gã Fira, và nhận ra 5 quả pokemon của gã ta đã biến mất không thấy. Hiển nhiên nó được gã Gin xem là chiến lợi phẩm cũng nên. Trong thế giới này chính là như vậy, và biết đâu ngày mai, người ta phát hiện 5 quả pokemon có chứa 5 con pokemon quý hiếm ấy được bày bán thì sao? Thế giới này rất thực tế đến mức làm người giật gân lên: Sống mới có ý nghĩa, chết thì quay về của thiên trả địa.

- Ha ha, Hành Giả, người chạy đi đâu mà cả buổi ta không tìm thấy người?

Vào lúc này, Perli đã đi tới, hướng về “hắn” mà nói.

Hai tay “hắn” trong vô ý định sờ vào bên hông, nơi cất giấu lọ thuốc và tờ giấy hướng dẫn dùng lọ thuốc tiến hóa Butterfree, nhưng nhờ phản ứng nhanh nhạy, “hắn” đã kịp dừng lại. Sau đó, “hắn” miễn cưỡng cười trả lời:

- Ông chủ, vừa rồi vào thời điểm phát sinh náo động, con phi thường sợ hãi, do đó con lập tức chạy ra. Thật là có lỗi, con không có ở lại trong tiệm trông tiệm cho ngài. Đó là sai lầm của con.

Đối với hành vi này của người hầu vào thời điểm nguy hiểm như vậy, lão Perli rất rộng lượng thông cảm:

- Không có việc gì, rất bình thường, ta có thể hiểu được. Máy gã đầu bếp đến hiện tại còn không thấy bóng dáng, thật sự là một đám sợ chết, cho nên tạm thời không thể buôn bán rồi. Hiện tại cho người nghỉ 5 ngày, sau 5 ngày người lại đến đây.

Đang nói, lão ta móc ra sáu cái ngân tệ (tiền bạc) đưa cho “hắn”.

- Đây là tiền lương tháng này của người, cộng thêm tiền hoa hồng bán thêm rượu và thức ăn. Người vất vả rồi.

Nhìn thấy tiền, “hắn” sùng sốt một chút, lập tức nhận lấy.

- Ông chủ, cảm ơn sự phóng khoáng của ngài.

Lần đầu tiên “hắn” thấy lão chủ keo kiệt đưa tiền lương tháng trước cho nhân viên cùng với tiền làm thêm giờ và tiền hoa hồng bán hàng. “Hắn” cũng

không khỏi nhếch miệng nghĩ thầm hôm nay mặt trời mọc ở phía nam.

Chẳng qua cũng thế cả, mấy ngày này việc làm ăn của quán rượu rất tốt, tâm tình lão ta bay lên cũng là điều dễ hiểu.

Lại nói chuyện thêm vài câu, trao đổi một phát vấn đề khi nào “hắn” trở lại làm việc, “hắn” liền cùng lão Perli chào nhau. Và rồi “hắn” nhanh chân bước về phía con đường dẫn về căn nhà “hắn” đang thuê.

Sở dĩ “hắn” thuê nhà là vì quán rượu chỉ làm buổi chiều và buổi tối là chính, cật lực làm việc cả hai buổi ấy cho nên “hắn” cũng cần chỗ nghỉ ngơi sau khi xong việc. Và dĩ nhiên là “hắn” không thể ngủ ngoài đường được. Làm một lại lần lóc ngoài đường thì rất dễ sinh bệnh, mà đã sinh bệnh rồi thì đừng mơ có sức mà hôm sau đi làm tiếp.

Thêm một điều nữa, “hắn” nhất định phải làm ở đây thêm một quãng thời gian. Lý do? Bởi vì “hắn” không muốn làm gã Gin nghỉ ngơi. Cứ thử nghĩ mà xem, một tên phục vụ tại quán rượu ấy, sau ngày xung đột thì biến mất trong khi người ta không tìm thấy xác của hắn ở bên trong, thì có vấn đề không? Vấn đề rất lớn là đằng khác, làm như thế đủ khiến người ta nghi ngờ rồi. Bởi vậy, một quãng thời gian nữa, “hắn” không thể rời đi nơi đây.

Mặt khác, “hắn” vẫn còn muốn thu thập tin tức và học hỏi một vài thứ ở nơi này. Rõ ràng không ở đâu tập trung nhiều loại người có kinh nghiệm sinh tồn như ở đây. Rất hiển nhiên, những kẻ đến quán rượu đa phần là những nhà mạo hiểm thường đi săn bắt pokemon và những thứ quý giá theo đội, nhóm. Và những kinh nghiệm của họ là vô cùng quý báu và cần thiết cho cuộc hành trình của “hắn” sau này.

Thậm chí đôi lúc học lên những kỹ xảo họ khoe khoang cũng tốt. Nên nhớ ở thế giới này, tất cả mọi người đều chú ý hai mặt: pokemon mạnh và cực hạn của con người. Bởi thế cho nên kỹ xảo là cần thiết. Hơn nữa nếu làm quen được với một số nhà mạo hiểm, những thứ họ truyền đạt cho người là bảo tàng vô giá.

Kinh nghiệm và tri thức, kỹ năng và kỹ xảo, đầu óc và lực lượng, thiếu một cái đều không được.

Tri thức có thể tiếp thu bằng cách đọc sách, tiếp thu giáo dục.

Kỹ năng, lực lượng có thể rèn luyện dần dần, có thể rèn luyện từ đơn giản tới phức tạp.

Song kinh nghiệm chỉ có thể trả giá bằng máu và nước mắt, mà con đường tất chính là lắng nghe kinh nghiệm của người khác.

Kỹ xảo hầu như không có ai truyền tất cả cho người khác, ngoại trừ cùng huyết thống. Dĩ nhiên là vì những kỹ xảo ấy đều hái ra tiền cả. Ví dụ đơn giản hai người thu thập mặt ong Beedrill. Người thứ nhất chạy vào hun khói và chờ đợi lũ ong bỏ đi rồi lấy mặt, cách làm bình thường, hiệu suất bình thường, lợi nhuận bình thường. Người thứ hai sử dụng một loại thần pháp né tránh trong cự ly gần, hắn nhào thẳng vào tổ ong Beedrill, thông dong lấy hết mặt rồi đi ra. Chỉ so sánh sơ qua cũng đủ biết lợi nhuận và hiệu suất bên nào cao hơn.

Đầu óc lại là một vấn đề khác. Chỉ có trải qua nhiều, chỉ có không ngừng suy luận và phán đoán mới khiến đầu óc con người nhanh nhạy hơn, linh hoạt hơn. Chỉ có đối mặt với vô số âm mưu, thủ đoạn thì ánh mắt con người mới sắc bén hơn. Chỉ có đối mặt và trải qua cả hồng trần đau khổ thì đôi mắt mới thâm thúy và sâu lắng.

Tuy nhiên việc phát triển tư duy và lối suy nghĩ của đầu óc là một quá trình dài dằng dặc đầy buồn chán và vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nát Bét

Dọc theo đường đi, ba loại ánh trắng khác nhau chiếu trực diện vào khuôn mặt của “hắn”, lộ ra những màu sắc khác thường.

Hơn nửa canh giờ, “hắn” đi tới cửa căn nhà đang thuê.

Chỉ là nhìn qua cánh cửa ra vào màu đen thẫm hơi hờ ra, “hắn” đột nhiên cảm giác trong nhà có gì đó không đúng. “Hắn” nhớ rất rõ rằng lúc trưa “hắn” đã đóng cửa rất chặt, còn cài then và lấy dây cột lại rồi.

Ở khoảng thời gian này đã là khuya rồi, cảnh ban đêm đều là một màu thâm trầm và tối tăm. Không gian đầy ý lạnh khiến bản thân “hắn” đổ mồ hôi lạnh trên lưng.

“Hô...”

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm chiếc áo mỏng và tả tơi “hắn” đang mặc bay nhẹ, phất chốc da gà toàn thân nổi lên, tay chân của “hắn” trở nên cứng ngắt.

Có phải nhà huấn luyện pokemon tên Gin đã biết “hắn” cầm đi lọ thuốc tiến hóa Butterfree, cho nên đã tìm tới cửa?

Trong nội tâm nảy ra ý nghĩ này, trong đầu óc của “hắn” ông lên một tiếng thật lớn. Thế nhưng đầu óc nhanh chóng vận chuyển, “hắn” thân nhiên bước từng bước vào.

“Hắn” biết “hắn” chỉ là con tôm nhãi nhép, còn gã Gin lại nắm sức mạnh vượt trội hoàn toàn. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, “hắn” có chạy trốn cũng không chạy thoát. Chỉ bằng cứ thân nhiên bước vào. Nếu không phải, thì không có gì, nếu phải, thì bước vào tìm kiếm một con đường sống còn hơn là chỉ có chết khi chạy trốn.

“Cột kẹt...”

“Hắn” mở cửa ra, nhưng kết quả lại là một mảnh tĩnh lặng.

“Hắn” cười khổ không thôi, hóa ra là tự mình dọa mình.

“Hắn” tiến tới đốt sáng một cây đèn dầu. Ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng căn phòng.

Cả căn phòng trống trơn, không hề có một chút khí tức của người sống, mà ngay cả đồ dùng trong nhà đều biến mất sạch sẽ, bốn phía cũng chẳng còn lấy chiếc lọ hoa cũ kỹ, cái chiếu và cái mền đắp biến mất không còn tăm hơi. Chỉ có một cái bàn lẻ loi, trơ trọi giữa phòng, có nhiễm dấu tích thời gian nên vài nơi mục nát.

Mà ở trên bàn, thì có một tờ giấy nhỏ lưu lại, được đề lên bởi một viên đá. “Hắn” cầm lên và đọc.

“A... A... Rảnh rồi ngựa ghê ghé ngang qua đây. Ai ngờ được nơi này là nơi ở của một tên nghèo kiết xác.

Tải bút: Mọi vật dụng có giá trị trong nhà đều bị ta khoáng hết. Nếu muốn lấy lại thì cứ đến cửa tiệm An Hữu, ngõ 3, số 4 đường Thành Hữu.

Chúc vui vẻ!”

Xem hết tờ giấy này, thật lâu “hắn” không nói gì.

Đã trầm mặc một lát, sắc mặt “hắn” có phần khó coi, thân hình run lên. Tờ giấy bị “hắn” nắm trong lòng bàn tay, vò thành một cục.

- Tổ cha mấy thằng ăn trộm. Đến cái quần của bố cũng không tha!

“Hắn” thực sự tức giận. Không chỉ bởi tên ăn trộm ấy cuỗm cả cái quần “hắn” mới mua hôm qua mà còn làm cho “hắn” hiểu nhầm gã Gin tới đây khiến tâm trạng lo được lo mất. Vì thế mà “hắn” nổi khùng.

Nhưng “hắn” dường như đã quên “hắn” cũng đã là một tên ăn trộm và vừa mới ăn trộm xong...

“Hắn” thở sâu mấy hơi, dùng tay xoa xoa hai mắt. Tay phải buông ra, tờ giấy rớt xuống mặt đất.

- Khốn khiếp, chó chết! Đừng để tao bắt được mày.

“Hắn” gặm một cước làm nát tờ giấy rồi xoay người đi đóng cửa.

Chốc lát sau, khi căn phòng đã được đóng kín, mượn nhờ ánh đèn, “hắn” lấy ra chiếc lọ thuốc tiến hóa Butterfree và tờ giấy hướng dẫn kia.

Lần trước quan sát sơ sài còn không nhận ra gì, lần này quan sát kỹ lưỡng, “hắn” không khỏi cảm thán trên thế giới này có đủ chuyện kỳ dị và không ít thiên tài. Một chiếc lọ trong suốt như pha lê, cứng rắn hẳn không thua kim cương, trên lọ in đầy hoa văn hình ngôi sao. Cứ chốc chốc, một thứ ánh sáng vàng từ những hoa văn này lại lóe lên, phải nói là cực kỳ kỳ diệu.

Bên trong chiếc lọ, một loại chất lỏng màu lam với hình dáng một con Butterfree chỉ bằng nửa ngón tay không ngừng dập dờn. Trông giống như nó có sinh mệnh. Thỉnh thoảng trong khi những bộ phận khác vẫn một màu lam thì cặp mắt con Butterfree hóa thành màu tím, đôi cánh hóa lục và cái râu lại hóa màu đen. Như thế cũng đủ nhìn ra sự bất phàm của lọ thuốc.

Sau khi quan sát xong chiếc lọ, “hắn” lại một lần nữa đọc lại trang giấy hướng dẫn.

“Hướng dẫn sử dụng thuốc tiến hóa Butterfree:

1. Thích hợp cho trứng loài Butterfree, sâu Caterpie và nhộng Metapod. Thuốc có tác dụng tốt nhất đối với trứng loài Butterfree, tiếp theo là sâu Caterpie và cuối cùng là nhộng Metapod.
2. Thuốc không có tác dụng với pokemon hoang dã (pokemon chưa được sở hữu).
3. Chỉ cần tiêm hoặc đồ lên, hoặc cho uống là được.
4. Thời gian tiến hóa: Khoảng 2 ngày. Trong 2 ngày này phải đảm bảo sự tiến hóa không bị quấy rầy, càng không bị ngoại lực tác dụng.

5. Tác dụng của thuốc là lớn hay nhỏ tùy thuộc vào tiềm năng của pokemon. Nhưng cao nhất là kích thích tiến hóa đến loại Vương cấp khi sử dụng cho trứng của Butterfree loại Tượng cấp.

6. Thuốc có tỷ lệ thất bại. Nếu thất bại, có 2 trường hợp xảy ra. Trường hợp một, pokemon trở thành phế vật, đầu óc đần độn, hành động trì trệ. Trường hợp thứ hai, pokemon sản sinh biến dị, biến dị như thế nào thì chưa có nghiệm chứng chính xác.

7. Thuốc được chế tác từ Đại tông sư Luyện dược Aldowz. Số lượng có hạn.”

Xem xong “hắn” cau mày trầm tư. Thuốc có tỉ lệ thất bại thì là điều hiển nhiên, song lại không nói rõ tỷ lệ thất bại là bao nhiêu, như thế khác nào dối người? Thử hỏi một nhà huấn luyện pokemon cầm trong tay một quả trứng Butterfree loại Tượng cấp thì liệu có dám tiêm thuốc này vào quả trứng không? Trong khi chỉ cần ấp nở và nuôi lớn, nó chính là một con Butterfree loại Tượng cấp mạnh mẽ.

Điểm thứ hai, “hắn” đào đâu ra một quả trứng loài Butterfree loại Tượng cấp? Xin lỗi chứ, những Tông sư Huấn luyện pokemon còn không rõ là có hay không chứ đừng nói một tên dân nghèo như “hắn”. Phải biết trứng của một loài pokemon hoang dã đều được những tên to xác tiến hóa cấp cao nhất của loài bảo vệ nghiêm ngặt, muốn đột nhập vào và lấy đi hầu như là việc không thực tế. Dẫu rằng trên thị trường, trứng pokemon không phải là hiếm, nhưng đa phần là những đoàn đội các nhà huấn luyện pokemon đi trộm từ những đàn pokemon nhỏ lẻ. Chứ còn trứng loại Tượng cấp thì có mà phải đối đầu với một đàn có cả năm ngàn con Butterfree, chục ngàn con Metapod và cả trăm ngàn con Caterpie.

Dùng loại trứng cùi bắp thì “hắn” không cam tâm. “Hắn” bỏ nhiều thời gian và công sức mới lấy được lọ thuốc, giờ này “hắn” làm sao có thể chịu thiệt.

Nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn chưa có kế hoạch tốt nhất. “Hắn” quyết định rời trò chơi đi ngủ một giấc. Sau đó lợi dụng 5 ngày nghỉ mà lên kế hoạch tiếp theo.

Nghĩ là làm, “hắn” đăng xuất trò chơi.

“Tích! Người chơi Bộ Hành Giả tiến hành đăng xuất Thế giới Pokemon? Xác nhận hay không?”

- Xác nhận.

“Xoẹt...”

Khung cảnh nhất thời thay đổi, “hắn” vẫn không cảm thấy gì. “Hắn” đưa tay phải tháo cái kính nD xuống. Sau đó đi ăn, xem tivi, tắm và ngủ.

...

“Reng... Reng...”

- Bây giờ là 5 giờ 30! Bây giờ là 5 giờ 30!

Tiếng chuông báo thức vang lên, với cơ thể mệt mỏi, “hắn” với tay tắt đi cái chuông báo. Sau đó lững thững đi vệ sinh cá nhân.

Đúng 6 giờ, bên tách cà phê mới pha, “hắn” dùng điều khiển mở ti vi, chờ đợi chương trình “Chào buổi sáng” của đài VTV1, chương trình yêu thích của nửa kia. Cả ngàn năm trôi đi, Địa cầu vẫn là loại khoa học – kỹ thuật không phát triển bao nhiêu như thế này.

Khẽ nhắm nháp dư vị đắng đắng khó tả của vị cà phê, “hắn” lẳng lặng nghe thông tin từ chương trình.

Nói thật là “hắn” chẳng thích chương trình này tí nào, “hắn” càng không thích cách sinh hoạt này bởi vì cứ như là một cái máy vậy. Đúng giờ làm cái này, đúng giờ làm cái kia, việc này làm trước, việc kia làm sau. Một ngày chỉ gồm thức dậy, xem ti vi, đi làm việc, về nhà, xem ti vi, đọc truyện và ngủ. Thật sự, thật sự chính là một cái máy móc.

Đôi lúc “hắn” tự hỏi không biết cái nửa kia nghĩ gì mà sống máy móc như vậy. Sống như thế này thì có gì gọi là niềm vui thú? Đang ở tuổi 25, sống như thế này có khác gì là vọt đi tuổi thanh xuân – theo cách gọi của người Địa cầu.

Riêng đối với một kẻ thuộc tầng lớp văn minh vượt xa nơi đây thì cái xã hội này đúng là nát bét. Sờ dĩ nát bét là vì xã hội không hề vận dụng tối ưu sức lao động của con người. Con người không làm những việc họ thích mà đa phần lại đang làm những việc họ không mấy thích thú. Mà đã không thích, thì hiệu suất và chất lượng cũng chẳng có cao bao nhiêu. Vâng, ai ai cũng như một cái máy, một cái máy kiếm tiền. Chỉ thế mà thôi.

Ngược lại, ở những nền văn minh cấp cao, từ lúc còn nhỏ, con người được phân loại đẳng hoàng và nghiêm túc. Phân loại ở đây không phải nhằm phân biệt hay kỳ thị, mà phân loại ở đây là tìm sở thích của mỗi cá nhân. Sau đó, theo những chương trình tốt nhất, từ những sở thích ban đầu, chúng biến thành niềm đam mê của họ. Và đam mê mà, họ điên cuồng theo đuổi nó, họ không bao giờ tự thỏa mãn bởi vì thứ gì. Bởi thế cho nên ở những nền văn minh cấp cao chỉ có một không khí vui vẻ theo đuổi đam mê. Ở Địa cầu có thể cảnh tượng một con người mất ăn mất ngủ một tuần là hiếm gặp, thế nhưng ở những nơi kia, đó lại là chuyện bình thường. Vì thế, hiệu suất và chất lượng của họ rất cao, khoa học – kỹ thuật không ngừng lớn mạnh.

Thứ yếu, ở nơi đây, khi nào cũng nghe giờ cao khẩu hiệu hòa bình, công bằng, thế mà ở phía sau lại làm những trò đê tiện và vô sỉ. Song vẫn chưa phải là hết, đã làm còn không dám nhận, khuôn mặt giả tạo đến đáng hận, dây thần kinh cảm giác có lẽ đã không còn. Điều đó đưa đến một môi trường chẳng mấy tốt lành, nói trắng là không lành mạnh. Ở bên kia lại khác, ghét nhau thì chỉ vào mặt nhau mà hét: “Mày có dám quyết đấu?”. Sau đó kích hoạt chip điện tử, lên thế giới thứ 2 mà phân thắng thua. Dù thắng hay thua mọi việc cũng được giải quyết xong triệt để. Chẳng mấy ai mang nặng tâm sự vớ vẩn và

hay nghĩ linh tinh về mưu kế đê hèn, hành vi ti tiện.

Đúng lúc “hắn” cảm thấy cái Địa cầu không mấy lành mạnh, ti vi phát ra tin tức mới.

- Thưa quý vị và các bạn, vào 11 giờ tối hôm qua, một ngôi sao băng đột nhiên xuất hiện và nổ tung cách Trái Đất 1 năm ánh sáng.

Sau đó là vài tấm hình và cả một đoạn phim ảnh.

Nhưng “hắn” không mấy để ý, “hắn” ngáp một cái, nhìn góc trái dưới màn hình xem thời gian. Rồi “hắn” tắt ti vi và đứng dậy.

Một ngày làm việc sắp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Azn Club

Ở bất kỳ thành thị hay thôn trấn luôn có một đến hai quán rượu nhỏ không đáng chú ý. Không đáng chú ý không chỉ bởi vì quy mô của nó không lớn, mà nó còn nằm ở những ngõ ngách sâu xa mà khách hàng cần phải bỏ nhiều thời gian tìm kiếm nếu đến đây lần đầu. Tuy rằng chuyện làm ăn không phải tốt, nhưng chúng đều có thể tiếp tục kinh doanh. Mà ở bên cạnh Ngã Hành, AZN Club chính là một quán rượu như vậy.

“Hắn” dừng chân đứng trước quán rượu AZN Club, liếc nhìn chiếc bảng hiệu đã không còn nguyên vẹn như thuở ban đầu. Nơi đó vốn là một cái tên sắc tím đẹp đẽ, nhưng dưới gió táp mưa sa, dưới cuồng phong gào thét, dưới phong ba thời gian, những màu sắc tươi đẹp đã biến mất, cả một góc phải của nó cũng trở nên loang loang lỗ lỗ và ủa màu. Song chữ viết vẫn xem như rõ ràng, còn không đến nỗi khiến người ta nhầm lẫn hay không thể nhìn ra.

“Kẹt... Kẹt...”

“Hắn” đẩy cửa ra tạo nên một tiếng vang. Đối với những nơi như thế này, đó lại xem như là dấu hiệu thứ nhất, nó thay hẳn cho tiếng chuông cửa.

- Chào ngài người lữ hành xa lạ, hoan nghênh ngài đến AZN.

Ông chủ quán rượu có thân mình không cao, khuôn mặt phổ thông béo ú xoay người lại, mỉm cười nhìn “hắn”, vừa lau chùi chén rượu, vừa hướng về “hắn” chào hỏi:

- Khách nhân, ngài muốn một ly rượu không? Ở chỗ này ta có rượu mật Butterfree tốt nhất và cả rượu mật ong Beedrill ngọt ngào, ngài muốn loại nào?

- Ta muốn ba phần tư rượu mật Venomoth.

Ẩn dưới lớp áo choàng đen sẫm màu, đôi giày lấm bùn đất, “hắn” dựa theo ám hiệu trong đoạn thông tin nhận được, thấp giọng nói.

Những quán rượu nhỏ có sinh ý không mấy khả quan này sở dĩ có thể tiếp tục kinh doanh, tự nhiên là bởi vì những quán rượu nhỏ này không phải buôn bán rượu và thức ăn mà là bán ra một ít thứ ở trên thị trường không thể nào mua được, những thứ pháp luật cấm giao dịch, những thứ đồ luôn luôn có lợi nhuận phong phú khi mua bán.

“Hắn” không sợ bị lừa bởi vì những kẻ buôn bán như kiểu chợ đen như vậy đều phải tuân thủ những quy tắc ngầm, nhất là những kẻ mở ra những nơi giao dịch “đang hoàng” như thế này. Hiển nhiên muốn tồn tại ở thế giới ngầm một cách lâu dài, người phải là người có uy tín, làm ăn rõ ràng và sòng phẳng.

Đương nhiên nếu người chỉ muốn ăn quýt và ăn chặn trên đầu người khác thì cũng tốt cả thôi. Nhưng chắc chắn khi khách hàng phát hiện, họ sẽ chẳng bao giờ đến đây lần thứ hai, hoặc là mỗi khi nhìn thấy bản mặt đáng ghét của người, họ nhanh chóng tránh xa. Thế là công việc làm ăn của người trôi theo sông nước bởi cái lòng tham lam ngu xuẩn ấy.

Đó là chưa kể đi đêm lẫn cũng có ngày gặp ma. Đến lúc người lừa gạt của người không nên lừa gạt thì cái hậu quả người phải đền bù không chỉ có tiền mà là cả mạng sống.

Nói chung những con người buôn bán ở thế giới ngầm là những người có thể yên tâm mà hợp tác, song bọn họ lại là những kẻ cực kỳ tham lam.

- Rượu mật Venomoth? Cái này nhưng là rất đắt tiền. Ngài cần trả nhiều tiền hơn...

Mang theo nụ cười thân thiện khiến người ta có cảm giác an toàn và không hề nổi lên chút đề phòng, ông chủ quán rượu chờ đợi “hắn” phản ứng. Mà sau khi nhìn thấy ở trên quầy bày ra 3 cái đồng bạc, nụ cười của gã càng thêm xán lạn.

Một tấm hóa đơn đặc biệt liệt kê các loại hàng hóa và ghi rõ ràng giá cả của chúng xuất hiện ở trước mặt “hắn”, cùng lúc, ba cái đồng bạc ở trên quầy rượu biến mất – đây là phí thủ tục cần phải trả, tương tự cũng là một cái ám hiệu khác thể hiện ý đồ muốn cùng đối phương tiến hành loại giao dịch đặc thù. Tuy vậy, “hắn” rất khẳng định đây chỉ là một loại “phí” khác, một phương pháp moi tiền khác, thế nhưng với ông chủ AZN Club thì đây lại là một loại dấu hiệu mang tính xác định an toàn.

Mà hiển nhiên lý do sau càng thêm thuyết phục. Vì lý do an toàn, những người đến đây tiến hành loại giao dịch đặc thù như vậy lại có ai sẽ quan tâm 3 cái đồng bạc đâu chứ?

Tất yếu phải trừ ra một con tôm nghèo nàn và không có thể lực chống lưng như “hắn”.

Tuy “hắn” rất lưu ý cái “lý do an toàn” ấy, nhưng “hắn” lại càng thêm lưu ý tờ hóa đơn có đầy danh sách hàng hóa.

Trên tờ danh sách, liti nha liti nhiti các dòng chữ, các ô vuông, các ký hiệu, các đánh dấu những cửa hàng khác cũng có loại hàng hóa này... Thậm chí có ghi “đặc sản” này thì cửa hàng ngầm nào sẽ bán, và cả loại “đặc sản” này thuộc về bộ tộc nào. Liền ngay cả “đặc sản” của Tộc tộc cũng xuất hiện một vài thứ.

Mà nhìn thấy những đánh dấu tỉ mỉ này, cùng với việc phát hiện số lượng hàng hóa đa dạng, “hắn” biết kế hoạch của “hắn” có thể khởi động. Nhận ra được điều đó, tâm trạng của “hắn” thoáng buông lỏng, “hắn” thở phào nhẹ nhõm. Nếu như ở cửa hàng này đều không có vật “hắn” muốn, như vậy cũng rất khó tìm kiếm ở những cửa hàng khác.

Bởi vì dù gì nơi đây cũng là cửa hàng lớn nhất và uy tín nhất trong thế giới ngầm xung quanh khu vực này. Lớn nhất không phải nói ở quy mô hiện tại, mà là quy mô ở tương lai, đương nhiên là nếu không có gì bất ngờ xảy ra. Uy tín nhất bởi vì người chủ quán rượu này là người có nguyên tắc, hắn ta làm người có chuẩn mực, vì thế mà đáng để tin cậy.

Bất quá ở AZN Club, mặc dù hàng hóa đa dạng và phong phú hơn các cửa hàng và những cái chợ đêm khác, nhưng giá cả lại cao hơn 5%. Dù sao ở đa dạng chủng loại, khi được quyền lựa chọn và mua nhiều hơn, giá cả như vậy cũng là hợp lý.

“Hắn” rất nhanh làm ra lựa chọn, “hắn” nói:

- Số 1 một phần, số ba mươi hai một phần, số ba mươi chín hai phần cùng với số mười lăm ba phần.

Liên tiếp những con số tạo thành từ tiếng lóng được “hắn” nói ra. Mỗi khi “hắn” nói ra một cái, trên mặt của ông chủ quán rượu lại giãn ra một phần, cười tươi thêm một đoạn. Khi “hắn” đem hết thấy những yêu cầu nói xong, mặt cười của ông chủ quán rượu AZN chẳng khác gì nở hoa, lão ta ân cần đưa một ly rượu mật Venomoth cho “hắn”, hỏi nhẹ:

- Khách nhân tôn kính, hàng hóa của ngài tổng cộng là mười hai kim tệ và ba cái đồng bạc, dĩ nhiên số lẻ ta đã gạt bỏ đi cho ngài rồi. Ngài dùng kim tệ thanh toán hay là dùng vật phẩm làm đặt cọc?

Đặt cọc vật phẩm, loại này lấy vật đổi vật phương thức, là phương pháp mà ông chủ quán rượu AZN cùng với những chủ nhân kinh doanh các cửa hàng ngầm tương tự khác thích nhất. Dù sao nếu họ có thể từ trong tay một ít kẻ không biết hàng trao đổi được một ít bảo bối có giá trị bất ngờ thì hiển nhiên là lợi nhuận lại tăng thêm.

Song với người khách hàng trước mặt, không thể nghi ngờ rằng người này mang theo đầy đủ kim tệ, phải biết từ khi “hắn” tiến gần đến 10 mét, lão ta đã nghe tiếng kim tệ lay động bên trong túi tiền một cách rõ ràng. Dẫu lão ta có chút thất vọng, nhưng lão ta vẫn cứ hi vọng, thế nhưng dù thế nào thì nó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc mua bán này.

Chỉ có một điều lão ta không hi vọng nhất, đó là kẻ trước mặt tới đây để bày trò vui, xem lão ta như trò cười, hoặc kẻ tới là một kẻ lừa bịp, hoặc là một tên lưu manh. Vậy nhưng đối với mười mấy tên thuộc hạ có một thân võ nghệ ở bên trong phòng phía bên kia, lão vẫn rất tự tin, dù sao việc này đã được chứng minh từ vô số lần tương tự.

“Cạch... Cạch... Cạch...”

Từng viên kim tệ theo bên dưới lớp áo choàng đen rơi xuống quầy rượu. Khi đủ mười hai đồng kim tệ, lại thêm một đồng kim tệ nữa rơi xuống.

“Cạch...”

Không để lão chủ quán rượu phản ứng, “hắn” mỉm cười nhìn về phía lão mà nói:

- 12 kim tệ và 3 cái đồng bạc mua lấy số lượng hàng hóa đã thỏa thuận. Cùng với 97 cái đồng bạc làm thù lao cho việc ngài chuẩn bị hàng hóa nhanh chóng. Đương nhiên vào hừng đông ngày mai ngài nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả.

- Không thành vấn đề! Trước hừng đông ngày mai, ngài sẽ thấy những thứ ngài cần!

Đối với một cái giá cả tốt như thế, ông chủ quán đương nhiên sẽ không từ chối, lão gật đầu liên tục, thậm chí nhìn “hắn” cũng càng ngày càng vừa mắt. Ở lúc “hắn” chuẩn bị rời đi, lão còn không quên giới thiệu một loại dịch vụ khác:

- Khách nhân tôn kính và hào phóng, tại một buổi tối lạnh giá như thế này, ngài có cần một vị thiếu nữ xinh đẹp làm bạn sao? Hai cái kim tệ, chỉ cần hai

cái kim tệ ta liền tìm cô gái xinh đẹp nhất bến cảng cho ngài. Đương nhiên ta bảo đảm nàng còn trong trắng!

- Với một cuộc hành trình dài, ta đã rất mệt nhọc. Mà tiếp theo ta còn phải đi thêm một hành trình dài khác, do đó ta cần nghỉ ngơi dưỡng sức... Bất quá vẫn cảm tạ ý tốt của ngài. Ta cho là cuộc trò chuyện của chúng ta, tất cả đều là việc riêng của chúng ta, vì lẽ đó...

Một tiếng lanh lảnh vang lên, một viên tiền bạc lấp quỳnh tích một đạo đường cong, xẹt qua không khí, bị ông chủ quán cầm ở trong tay. Với cái mặt cười, lão ta híp hai mắt lại, lấy tốc độ không hề tương xứng với khối lượng thân thể mà tiến lên, đi ra quầy rượu, hơi khom người chào, ân cần tiếp lời của “hắn”:

- Ta lấy tên của ta xin thề, chuyện ngày hôm nay đều là bí mật!

- Đây là lời bảo đảm dễ nghe nhất!

Bỏ lại lời nói như vậy, lần thứ hai “hắn” đẩy ra cánh cửa quán rượu, ở giữa tiếng vang “kẹt kẹt”, dần khuất bóng.

Mà khi thuộc hạ từ bên ngoài quán rượu bước vào bẩm báo “hắn” đã thật sự rời đi, đồng thời lại một lần nữa đi ra ngoài canh gác, lão chủ quán AZN mới híp mắt xác nhận chuyện làm ăn trước đó là có thể làm. Nếu như không có tính cẩn thận như thế này, e rằng lão đã sớm chết ở trước đó không biết bao nhiêu lần.

Rất hiển nhiên, đến bây giờ lão ta vẫn còn sống là nhờ lão có đầy đủ đức tính quý giá ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tiến Về Ylrez

Với tính cảnh giác cao độ, cho dù ở trong đêm tối, “hắn” có thể nhìn thấy vài người thuộc hạ của quán rượu AZN đang canh gác. Tất nhiên là “hắn” không đủ trình độ để phát hiện tất cả, mà chỉ cảm nhận được vài người đang ẩn nấp xung quanh. Nhưng cũng không có sao, “hắn” căn bản không quá để ý đến chuyện này. Nhưng kẻ ẩn nấp bảo vệ quán rượu, hay nói khác hơn là những trạm gác như vậy thì ở mỗi các cửa hàng ngầm, mỗi cái chợ đêm đều có. Cho dù không quen, “hắn” cũng chỉ có thể làm quen dần.

Bất quá những tên thuộc hạ của lão chủ quán cũng là những kẻ có tài. Họ không chỉ hoàn toàn hòa mình vào bóng tối, mà hô hấp cũng biến thành như có như không. Nếu không phải “hắn” có nhiều kinh nghiệm chạy trốn, lần vô số lần đứng trên thời khắc sống còn, cộng với lực lượng tinh thần hơn người, thì “hắn” không thể phát hiện ra vài người của đối phương.

Đối với điều này, “hắn” không có cảm giác khó chịu, mà càng thêm vững lòng tin, càng tin tưởng vào ngày mai “hắn” sẽ nhận được đồ vật đúng giờ.

Vì sao phải gấp rút như vậy?

Cũng bởi vì tên kia đã xuất phát rồi.

...

Tại cảng Ngã Hành, vào lúc sáng sớm, “hắn” đã nhận được thứ mình cần.

“Hắn” nhét túi đồ đó vào ngực sau tấm áo choàng đen, mỉm cười nhìn về phía lão chủ quán AZN:

- Bạn thân của ta, ngài rất đúng giờ.

Lão chủ quán với khuôn mặt cười không đổi, mà khi nhìn thấy “hắn” nhét đồ vào ngực thì không khỏi ngạc nhiên hỏi lại:

- Khách nhân tôn kính, ngài không kiểm tra lại hàng hóa sao?

“Hắn” cười khề, đáp:

- Ha ha... Ta rất tin tưởng vào uy tín của quán AZN, ta càng tin tưởng vào nhân phẩm của ngài.

Nói xong, “hắn” ngẩng mặt nhìn về phía đông bầu trời và sáng khoái nói tiếp:

- Việc buôn bán của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu. Tin tưởng ta, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Dứt lời, không đợi lão chủ quán phản ứng, “hắn” lướt nhẹ rời đi.

...

9 giờ sáng.

Để tiện việc đi lại, và cũng để che mắt người khác, “hắn” mua một con ngựa già lom khom gần đất xa trời.

Mất 20 phút làm quen việc cưỡi ngựa, cuối cùng “hắn” thúc ngựa lên đường.

Đầu óc linh hoạt làm cho việc điều khiển con ngựa trở nên dễ dàng, “hắn” như là một gã cưỡi ngựa đã có vài năm, “hắn” vững vàng cầm lấy dây cương, đồng thời cố gắng để cho mình có một tư thế thoải mái, không đến nỗi bị hất lên hất xuống khi con ngựa già chạy nước đại. Và “hắn” cũng biết điều giữ khoảng cách không quá xa, cũng không quá gần với những đoàn đội khác.

Song một thằng nhóc gầy gò cưỡi một con ngựa trơ xương, lại mặc một bộ áo quần rách nát cùng đôi giày dơ bẩn cũng khiến những người thuộc đoàn đội xung quanh chế nhạo.

- Xem kia, thằng nhóc kia không biết sống chết là gì. A... Kiểu này chưa tới khu rừng Alyta thì nó đã không còn mạng rồi, ha ha...

- Hừ, nghèo không phải là tội, sinh ra đã là dân thường càng không phải là tội. Nó có lý tưởng và nó đang cố gắng vươn lên thì có gì sai?

Bị quật trở về, gã râu rậm giễu cợt người bạn của mình:

- Nó nghèo chẳng có gì sai, nó sinh ra là dân thường cũng chẳng phải là tội. Nó có lý tưởng và cố gắng vươn lên là tốt. Tuy nhiên thứ không biết lượng sức mình thì chỉ có chết sớm.

Người bạn của hắn khinh bỉ nói:

- Chê cười, người cho rằng ngay cả một con sâu Caterpie nó còn bắt không được hay sao? Chỉ cần nó đến được khu rừng Alyta, cơ hội của nó có nhiều.

- Ngủ gật, đầu người bị nước vào à? Một thằng nhóc với con ngựa già thì có khả năng đi tới đó? Cho dù đi tới đó thì liệu nó có gặp phải một con Caterpie hay không? Hay là nó xui xẻo chọc phải một con Nidoking? Một đứa không có đầy đủ thể lực lại chẳng có chút kinh nghiệm nào mà đòi đi bắt pokemon? Đó chẳng khác gì muốn chết.

- Hừ, đừng có nói nhiều như vậy, nó có bị chết ở khu rừng Alyta hay không thì ta không quan tâm. Nhưng ta dám khẳng định là nó sẽ đi tới khu rừng Alyta.

- Ngủ xuân, ta đảm bảo nó không chịu nổi và bỏ cuộc trước khi đến được nơi đó.

- Mẹ kiếp, đánh cuộc đi.

Hai con người khác khẫu đã đưa đề tài lên tới đỉnh điểm chỉ vì “hắn”.

Trên thực tế, “hắn” không muốn bị người khác chú ý quá mức, vậy nhưng “hắn” lại bị chú ý quá mức. Bởi vì “hắn” quá nổi bật so với những đoàn người mạo hiểm. Rất may là chưa có phiền phức gì ập đến.

Ở dưới sự cố gắng của “hắn”, khi thời gian trôi qua đến giữa trưa, đôi mặt với ánh mặt trời nóng bức, phần lớn các đoàn mạo hiểm đều lựa chọn nghỉ ngơi và ăn trưa dưới những bóng râm. Tất cả bọn họ đều đem ngựa cột ở khu vực gần địa điểm nghỉ ngơi để đề phòng có bất ngờ xảy ra.

Mặt khác, các đoàn mạo hiểm tụ tập nghỉ ngơi ở gần nhau chứ không quá xa, vì như vậy mới làm họ có cảm giác an toàn.

Bữa trưa diễn ra rất nhanh vì ai ai cũng muốn nhanh chóng tiến tới thôn Ylrez, cái thôn nằm trước cửa vào khu rừng Alyta. Đương nhiên là mọi người có thể không vào thôn Ylrez mà tiến thẳng vào rừng Alyta. Nhưng không có ai làm vậy, trừ những kẻ tự tin vào thực lực của mình. Lý do là vì họ cần chuẩn bị đầy đủ và chu đáo, bắt pokemon không phải việc dễ dàng, thu thập những thứ tài nguyên khác cũng thế. Họ cần phải vào thôn Ylrez bổ sung những thứ thiết yếu như thuốc men, thức ăn, nước uống...

Thôn Ylrez chỉ là một thôn nhỏ với khoảng 1000 dân, nhưng vô cùng tập nập và nhộn nhịp. Hằng ngày có khoảng mấy nghìn nhà mạo hiểm đến đây và sau đó đi vào khu rừng Alyta ngay bên cạnh thôn để mưu sinh.

Không chỉ vì nhu cầu tiếp tế, bọn họ còn vì an toàn của mình nên mới cấp bách muốn đến thôn Ylrez càng sớm càng tốt. Hiển nhiên họ không chỉ sợ lũ thổ phi hoạt động ở khu vực xung quanh, họ càng sợ gặp phải đàn pokemon hoang dã nào đó. Mặc dù xác suất gặp phải chúng không cao, nhưng không phải là không có đoàn đội gặp phải. Họ đến đây vì tiền, họ không hề muốn thấy bao nhiêu tiền mình vất vả và mạo hiểm kiếm được lại bị cướp, thậm chí là ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

Vì những lý do ấy, họ chỉ ăn lương khô và uống chút nước trong 15 phút đồng hồ. Và “hắn” cũng chỉ có thể ăn bánh mì khô cùng với uống ngụm nước rồi thúc ngựa đi theo họ.

6 giờ tối, họ đến thôn Ylrez.

Không hề nghĩ ngợi, “hắn” tách ra khỏi nhóm người. Loanh quanh một lúc giữa dòng người đông đúc, “hắn” đến một khách sạn tồi tàn ở phía đông thôn.

“Hắn” vội vã xuống ngựa, dắt ngựa vào và khi không nhìn thấy ai thì mở cở hòng hét lớn:

- Ông chủ, tiếp khách!

Phía sau chuồng ngựa, một người trung niên hơi gầy với đôi mắt có mấy phần sắc bén từ từ đi tới. Khi nhìn thấy “hắn”, người trung niên buồn bực hỏi:

- Khách nhân, ngài cần gì?

“Hắn” cũng hiểu được vì sao người trung niên có cái thái độ không mấy thân thiện đó. Ấu cũng vì “hắn” là một đứa trẻ, lại còn ăn mặc rách nát thì chẳng thể nào là một vị khách hào phóng. Và vị khách ấy cũng chẳng thể nào thuê được phòng hạng sang hay là dùng những bữa ăn đắt tiền.

Quả nhiên, giống như suy nghĩ của người trung niên, “hắn” nói:

- Ông chủ, cho ta một phòng chất lượng kém nhất, nhân tiện nhờ ngài chăm sóc con ngựa này giùm ta.

“Hắn” dắt con ngựa đưa tới và không quên dặn dò:

- Chỉ cần cho nó ăn loại cỏ bình thường là đã được rồi.

Nhằm mục đích không gây chú ý, với đồng lương 6 bạc vừa nhận được từ lão Perli, “hắn” cũng chỉ có thể lựa chọn như thế. “Hắn” không muốn bị người khác nghi ngờ, dẫu rằng “hắn” biết không ai dư hơi từ bến cảng Ngã Hành theo dõi “hắn” đến tận đây.

Đối với người khách hàng trẻ tuổi không có tiềm năng, người trung niên lãnh đạm:

- Như ngài yêu cầu. Phòng số 3 bên trái, giá 10 tiền đồng một ngày. Chăm sóc ngựa với loại cỏ thông thường có giá 20 tiền đồng một ngày. Nếu ngài ở nhiều hơn một tuần thì có thể đặt cọc 50% và quán sẽ chiết khấu 5% cho ngài. Còn nếu ngài ở theo ngày thì vui lòng trả tiền trước.

“Hắn” bình thản đưa tay vào ngực, lấy ra túi tiền, lục lọi trong đó một hồi lâu và nhặt ra 60 đồng tiền đồng đưa về cho người trung niên.

Nhìn thấy tiền, khuôn mặt người trung niên mới tốt hơn được một chút. Dĩ nhiên những người làm ăn nhỏ như người trung niên đều sợ bị lừa lọc hay bị thiệt hại, cho nên lấy tiền trước mới là tốt nhất.

Nhận lấy túi tiền từ tay của “hắn”, người trung niên nhiệt tình tiến lên cầm lấy dây cương của con ngựa và hỏi:

- Khách nhân tôn kính, ngài có cần phục vụ thứ gì cho tối nay không?

Với một khách nhân có tiềm năng, câu hỏi này mang hai ý nghĩa: "Thứ nhất, vì bây giờ mới hơn 6 giờ tối, nên ý rõ nhất là có cần bữa tối hay không? Thứ hai chính là có cần thêm dịch vụ ngoài luồng hay không? Dịch vụ ngoài luồng ở đây chính là một em gái xinh đẹp làm bầu bạn cả đêm".

Tuy nhiên với một kẻ nghèo kiết xác như “hắn”, câu hỏi này chỉ mang duy nhất cái ý thứ nhất. “Hắn” hiển nhiên đã hiểu, cho nên “hắn” mỉm cười đáp:

- Trước hết cảm tạ sự phục vụ chu đáo của ngài. Thứ yếu, xin ngài mang lên cho ta một bữa tối đơn giản khoảng 10 tiền đồng cùng với 2 vò rượu gạo lâu năm nhất. Khi ngài mang lên thì vui lòng tính sẵn giá cả, ta sẽ trả tiền ngay lúc đó.

Nghe vậy, người trung niên nhắc nhở đầy thiện ý:

- Rượu gạo lâu năm nhất của khách sạn là rượu gạo được ủ suốt 20 năm. Giá một vò rượu 2 lít khoảng 50 cái tiền đồng.

- Yên tâm, cứ mang lên, ta sẽ thanh toán.

- Cảm tạ sự hào phóng của ngài.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, “hắn” theo chỉ dẫn đi về căn phòng số 3.

“Két...”

“Két...”

“Hắn” mở nhẹ cánh cửa và rồi cũng nhẹ nhàng đóng lại. Ở một căn phòng tồi tàn, lỡ mạnh tay để xảy ra hư hỏng thứ gì thì chắc chắn phải đền tiền, bởi thế nên “hắn” tự giác nhẹ tay.

Lần đầu cưỡi ngựa, “hắn” bị ê mông và vô cùng mệt. Cho nên vừa vào phòng, “hắn” ngả người lên giường và ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Quá Trình Quỷ Di

Trong bóng tối của màn đêm, giữa căn phòng gỗ đã mục nát phần lớn, một cậu bé đang chăm chú làm công việc của mình.

Nó cẩn thận dùng một que gỗ tách ra gân của một loại lá cây hình lục giác màu tím than. Sau đó cẩn trọng dùng đôi tay đã được bao bọc bởi một tấm vải nhỏ cầm lên, và cho gân lá loài cây này vào một vỏ rượu.

“Phốc...”

Khi vừa tiếp xúc với bờ mặt rượu, thứ gân lá này phùng cháy dữ dội, bốc lên ngọn lửa màu tím xinh đẹp và có cảm giác ma quái.

“Hắc... Hắc... Hắc...”

Vừa cháy, nó lại vừa phát ra âm thanh ghê rợn. Âm thanh đủ làm những kẻ nhát gan nhụt chí quay đầu bỏ chạy. Và ở trong đêm tối, ở giữa một căn phòng leo lét ánh đèn càn khiến người yếu tim bị dọa chết khiếp.

Và khi nó dùng tất cả tiềm năng mà bùng cháy dữ dội lần cuối, nó lại phát ra âm thanh ai oán.

“Óa á... Óa á...”

Cậu bé không hề rời mắt khỏi vỏ rượu, cậu ta dường như không biết sợ là gì, cậu vẫn cứ chăm chăm đắm chìm trong sự ma quỷ ấy. Đợi đến khi gân lá biến hóa, và hóa thành một làn khói xanh thẫm có hình một khuôn mặt quỷ, cậu bỗng cười gằn.

Tay trái lấy tốc độ tên bắn chụp thẳng tới, ở giữa đường đi, các ngón tay xòe ra, cả bàn tay hóa trào.

“Phốc...”

“Xèo...”

Nhìn tấm vải trên bàn tay trái vẫn một màu trắng, cậu bé giật mình thốt lên trong nghi ngờ:

- Hự?

“Hắc... Hắc... Khắc... Óa á... Óa á...” – Một âm thanh ở bên trái vọng lại.

- Khốn khiếp.

Cậu tức giận gầm nhỏ một tiếng. Khuôn mặt tràn đầy sự tức giận, hai mắt cậu lóe lên, lần này cả thân hình của cậu lướt tới vị trí của làn khói xanh ma quái ấy. Hai tay mở rộng hết cỡ ra hai bên, bàn tay úp xuống. Một giây sau, hai tay được kéo vào, hai bàn tay cọ xát, lòng bàn tay đối mặt nhau, tay trái nằm dưới, tay phải nằm trên.

Hai bàn tay đang đặt vắt ngang trước ngực bỗng được đưa lên trước mặt. Và rồi cả hai lòng bàn tay quay hết một vòng tròn. Lúc này đây, tay phải lại nằm ở ngoài.

“Xoẹt...”

Khi tới gần làn khói, hai tay tách ra, từ khuỷu tay đến ngón tay của tay trái dựng đứng, còn từ khuỷu tay đến ngón tay của tay phải lại nằm ngang. Trong nháy mắt, các ngón tay đang ép sát vào sau lại chuyển biến. Ngón cái gấp vào trong khi bốn ngón kia lại xòe ra, trông cực kỳ kỳ cục.

Ngay lúc xòe ra, trong 8 khe hở giữa các ngón tay, một thứ chất lỏng màu đen bắn thẳng vào làn khói xanh.

Làn khói ở chính giữa nhận lấy sự giáp công từ hai mặt.

“Xèo... Xèo... Xèo...”

Cả làn khói mặt quỷ đột nhiên vụn vụn, khuôn mặt quỷ đỏ trở nên dữ tợn như đang chịu sự thống khổ. Nó phát ra từng tiếng kêu rên chói tai.

“A... Á... Á...”

Tiếp theo đó, nó như đã mất hết sức lực mà chậm chậm rơi xuống.

- Ngay lúc này!

Cậu bé hét lên một tiếng, đồng thời cậu đứng tại chỗ, tay phải chộp về vò rượu nằm trên bàn.

Ở khoảng cách 3 mét, vò rượu bỗng dựng bay lên khỏi mặt bàn, lao nhanh về hướng bàn tay phải của cậu.

Cách không cầm vật!

Cậu cầm lấy vò rượu, đưa nó hứng lấy làn khói.

“Phốc...”

- Ta hận... Ta hận...

Trước khi chìm vào vò rượu, làn khói mở miệng nói tiếng người.

“Két...”

Âm thanh nhức răng vang lên. Và khi làn khói chìm cả vào rượu, một mùi vị thơm ngát xen lẫn vị đắng đắng của rượu gạo bốc lên.

Người được mùi thơm, thân thể cậu bé không khỏi loạng choạng như muốn ngã. Song cậu bé phản ứng rất nhanh, hai chân đạp nhẹ vào mặt sàn nhà, vững vàng đứng thẳng. Cùng lúc một tấm vải đỏ không biết từ đâu nằm trong tay trái cậu, cậu chụp lên vò rượu, niêm phong lại cả vò.

Làm xong đến đây, cầm vò rượu, cậu bé thõn thớt:

- Cuối cùng cũng đã xong. Bây giờ chỉ còn chờ gió đông.

Cậu bé đó chính là “hắn”. Mà những thứ “hắn” vừa làm chính là các bước điều chế một loại chất lỏng. Chất lỏng này coi như thuốc cũng được mà xem như thứ vớ vẩn cũng xong. Tác dụng của nó chỉ có một, đó là hấp dẫn một loại pokemon đặc biệt.

Chính vì các bước điều chế đây bí ẩn lại tràn đầy quỷ dị nên đến giờ vẫn chưa ai có thể chế ra. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện của hôm nay, vào ngày mai chắc hẳn là sẽ có một người có thể chế ra. Xong thật đáng tiếc cho kẻ đó, “hắn” đã đi trước một bước, “hắn” sẽ bắt được pokemon ấy trước kẻ đó và cái kẻ xui xẻo kia chỉ có thể lãng phí tiền bạc mà chẳng được gì.

Vâng, “hắn” đến nơi này với hai mục đích chính.

Thứ nhất, cướp lấy trứng Butterfree loại Tướng cấp. Hiển nhiên nếu quả trứng ấy rơi vào tay những kẻ có thực lực mạnh mẽ thì “hắn” không ngu đi tìm chết. Kẻ bị cướp chính là người phục vụ ở quán rượu Ocean, kẻ mà khi “hắn” tới quán rượu Ocean, gã đã bị lão Perli đuổi cổ.

Theo kịch bản phát triển của thế giới này, nếu không có sự can thiệp của “hắn”, kẻ đó đã trộm được lọ thuốc tiến hóa Butterfree, và một lần tình cờ, gã đó lại trộm được một quả trứng Butterfree loại Tướng cấp hiếm có từ khu rừng Alyta. Và đến vài năm sau, gã ta là một nhà huấn luyện pokemon nổi tiếng. Trong những năm sau ấy, gã ta được mệnh danh là nhà huấn luyện trẻ tuổi có tiềm năng thứ hai của nhân loại.

Đáng thương thay “hắn” là biến cố cho nên vận mệnh của kẻ đó đã bị “hắn” hủy diệt từ bước đầu.

Thứ hai chính là vì một con pokemon đặc biệt loại Tướng cấp. Buồn cười nhất là con pokemon này sinh sống ở ngay tại ngôi làng Ylrez mà không ai phát hiện. Đầu tiên là bởi vì nó xuất quỷ nhập thần, nó có những kĩ năng cần thiết để lẩn trốn con người, nó lại có dáng vẻ bình thường chả gây chú ý. Tiếp theo là do không có bao nhiêu nhà huấn luyện pokemon có thực lực vượt qua nó du lịch tới đây. Dĩ nhiên một ngôi làng nhỏ kế bên một khu rừng cũng chả mấy hấp dẫn so với những vùng đất gần kề cấm địa.

Dù bởi những lý do nào đó “hắn” không hề biết, mà ở vùng này xuất hiện 2 con pokemon loại Tướng cấp. Và vì thế mà 2 con người trẻ tuổi có cơ hội vươn mình thay đổi số phận. Song nếu “hắn” đã biết, thì hai kẻ kia chỉ có thể thất vọng mà khóc ròng trong sầu khổ.

Việc này không thể trách “hắn”. Có trách thì trách ông trời.

...

Dưới ánh trăng mờ ảo, “hắn” nép cả thân mình vào một chiếc thùng nhỏ, bàn tay nắm chặt quả pokemon vừa mua.

Qua một cái lỗ nhỏ trên thân thùng, vài ánh sáng nhạt nhòa chiếu vào bên trong, tôn lên vẻ lộng lẫy của quả pokemon. Những sắc màu vàng và cam đan xen tỏa sáng trên quả pokemon ấy. Tất nhiên đây không phải là một quả pokemon bình thường ở vỉa hè của tầng lớp bình dân, đây là một quả pokemon thể hệ V3 của Từ tộc, thứ hàng không bán trên thị trường, nó chính là một trong những thứ “hắn” mua được từ quán rượu AZN Club.

Với niềm kiêu ngạo bất bại trên không trung, Từ tộc cũng không quá đắm chìm vào đó, mà liên tục tìm cách cải thiện. Và bởi thế, để cho tốc độ tăng cao, họ không ngừng tìm cách cắt giảm trọng lượng tất cả đồ vật mang trên cơ thể, cả ba lô, túi tiền và cả những quả pokemon. Đồ của Từ tộc chính là có đặc trưng nhẹ và bền.

Dầu thể vấn đề bền không phải là đặc điểm riêng của những quả pokemon xuất phát từ Từ tộc mà là điểm chung của tất cả các quả pokemon. Khi bị đánh bại, pokemon thường không chết ngay mà còn vài hơi thở yếu ớt, khi tình trạng của chúng xấu như thế, những quả pokemon được cải biến qua nhiều thế hệ sẽ tự động kéo chúng trở vào để đảm bảo mạng sống của chúng.

Thế nhưng nếu quả pokemon đó bị ngoại lực làm vỡ, pokemon trong đó sẽ chết. Vì thế, để tránh tình trạng tồi tệ ấy phát sinh, các tộc đều cố gắng cải thiện độ bền của những quả pokemon. Cho đến nay, dù bị ba chục quả bom oanh tạc liên tục thì quả pokemon tốt nhất hiện nay vẫn không sút mẻ gì cả.

Ngoài ra, để tránh bị kẻ khác đánh cắp trong tình huống nhà huấn luyện không hề hay biết, những quả pokemon tiên tiến còn được tích hợp với bộ bảo động đặc thù, thậm chí còn có những quả pokemon chỉ mở khi có đúng dấu vân tay của nhà huấn luyện.

Trong đêm khuya lạnh giá, khi sương rơi thấm đẫm lá cây, khi mọi người đã yên giấc ngủ, tại một cánh đồng, một vò rượu liên tục phun trào những hương thơm nứt mũi.

Theo thời gian, mùi thơm lan tràn ra xung quanh.

“Xoạt...”

Một tiếng vang đột nhiên xuất hiện từ phía trước thu hút sự chú ý của “hắn”.

Và khi nhìn thấy kẻ gây ra tiếng động, “hắn” không hề bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Khổ Vì Gái Theo

Ngày hôm sau, tại một quầy hàng nhỏ ven đường của trấn Ylrez.

- Chọn trứng đi.

Một vị trung niên có mái tóc đã chuyển dần sang bạc, thân thể hơi còng xuống, hắn chấp hai tay sau lưng, lẳng lẳng nhìn người thanh niên trước mặt. Tuổi chỉ ngũ tuần, nhưng khí thế đặc sệt, thể nên trên người hắn tỏa ra một cỗ áp bách nhân nhật.

Hiện tại đặt ở trước mặt “Khổ Vì Gái Theo” có ba quả trứng pokemon.

Vâng, có lẽ chúng ta nên tạm gác lại ba quả trứng pokemon mà bàn về cái tên “Khổ Vì Gái Theo” có vẻ hấp dẫn kia. Gã “Khổ Vì Gái Theo” là một người chơi chính hiệu, song có lẽ cuộc sống chẳng mấy tốt đẹp, ở ngoài đời xấu trai, xấu tính nên gái chẳng thèm để ý; cộng với việc muốn lấy le nên cái tên nhân vật được đặt theo phong cách thể hiện độ thiếu i - ốt trầm trọng của gã.

Hiển nhiên chúng ta không thể nói 100% những người đặt cái tên tương tự cái tên trâu bò này đều như thế. Nhưng có lẽ là gần 99% sẽ như thế. Thực tế cho dù vô số người ở ngoài đời phát khổ vì gái theo, hay ở ngoài đời nhiều tiền đến phát chán thì họ không bao giờ vào chơi game lại đặt tên nhân vật theo kiểu nào bộ hông học như thế kia. Nó cũng như giới nhà giàu thích khoe tiền nhưng chả có mấy ai ra đường hét lớn lên rằng: “Tôi có một đồng tiền, tiền của tôi có xài tới đời con cháu, chút chút cũng không hết!”.

Mặt khác, đối với tất cả người chơi, cái tên là thứ nói lên tất cả ở lần đầu tiên người khác đối mặt với họ. Ai ai cũng muốn tạo ấn tượng tốt đẹp, chứ chẳng ai muốn thể hiện độ trâu chó của mình qua cái tên. Đương nhiên là trừ những thằng trẻ trâu thích làm tào.

Và ở trường hợp này, cái gã “Khổ Vì Gái Theo” chính là như thế. Trẻ trâu, trẻ trâu đến bất tận...

Mà vì trẻ trâu cho nên hôm nay gã mới đứng ở quầy hàng này. Chúng ta phải khâm phục hay nên mỉm cười nhìn độ trẻ trâu của gã? Cái độ trẻ trâu vì muốn hơn người cho nên trộm cắp tiền của ông bà già mà thông qua chợ đen mua những đồng bạc trong game? Để rồi dùng những đồng bạc đó vào vài ba cái trò may mắn như thế này?

Vấn đề là nếu nhân phẩm bình thường, chẳng ai lại hành động tệ hại đến thế, khi mà đó là toàn bộ số tiền cha mẹ gã vất vả lăn lộn ngoài đồng vắng cả ngày trời suốt mấy năm liền. Vấn đề là nếu đầu óc còn có thể chữa được, gã ta sẽ dùng số tiền đó để làm nhân vật trong game lớn mạnh chẳng hạn, chứ chẳng bỏ vào ba cái trò may rủi, mà cái phần may chắc chắn chẳng có.

Nhìn 3 quả trứng trước mặt, gã bắt đầu do dự.

Cái quả bên trái to hơn quả dừa một chút, toàn thân nó có một màu lam nhạt. Nhìn qua, vỏ trứng như đá tảng, nhưng khi lắng nghe thật tỉ mỉ, liền có thể

nghe được những âm thanh yếu ớt truyền ra.

Quả ở giữa to hơn một chút, gần như chỉ nhìn hơn quả bên trái được chục centimet, toàn thân màu xanh đậm. Vỏ trứng hiện ra một loại ánh sáng làm cho con người ta có cảm giác nó dính đầy mỡ trơn. Bề ngoài vỏ trứng còn có một chút vân màu đen. Nếu dùng mũi ngửi cẩn thận, có thể nhận ra được mùi cây cỏ tươi mát.

Quả nằm bên phải chỉ to hơn miệng bát tí chút, vỏ trứng có màu trắng nõn như tuyết, mặt ngoài lại phân bố những đốm nhỏ màu đỏ. Nhìn qua một thoáng sẽ có cảm giác như lạc vào chốn hoa tươi nở rộ, sẽ phát hiện một cổ ấm áp lạ kỳ.

Có lẽ với nhiều người, họ sẽ chọn lựa trong cẩn thận và đắn đo rất nhiều, vì cái giá một quả trứng là tất cả tài sản họ đang có. Song với một thằng trẻ trâu, nó chẳng hề nghĩ ngợi, mà nó chọn cái quả to nhất.

- Tao chọn cái này.

Vâng, xin đừng nói hai chữ văn hóa, hai chữ lễ phép già ta còn không biết nữa là. Thật không biết phải nói thế nào mới phải.

Đưa ngón tay chỉ vào quả to nhất, già ta héch mặt lên trời, với bộ dáng là trung tâm của vũ trụ mà lên tiếng hống hách.

Người trung niên bán hàng sừng sờ. Hắn bán hàng ở nơi này cũng hơn nửa đời người. Những công tử, tiểu thư quyền quý hách dịch và coi thường kẻ khác không phải là hắn chưa thấy. Song đến cái độ này thì phải nói là lần đầu tiên.

Dẫu biết quả trứng đó chỉ là một quả Butterfree bình thường, nếu không nói đến nổi là đồ vứt đi. Cho dù thằng nhóc vô lễ trước mặt hắn có áp trứng nở ra thì cũng vài ngày sau là con sâu Caterpie đó chết tươi. Tuy nhiên, hắn là người làm ăn mà? Bởi vậy, hắn điều luyện nịnh nọt, vỗ mông ngựa thái quá.

- Ha ha... Cậu thanh niên, lựa chọn của cậu thật xuất sắc. Phải nói trong 3 quả trứng thì quả này là quả tốt nhất. Dĩ nhiên nếu nói chính xác thì trong số trứng ta đã bán hơn nửa đời thì quả này là quả tốt nhất. Chúc mừng cậu, nhờ nó mà tương lai của cậu sẽ đứng trên đỉnh của nhân loại.

Nghe được lời nói của người bán hàng, già “Khổ Vi Gái Theo” ưỡn ngực, bày ra một bộ đây là chuyện đương nhiên và cười to:

- Ha ha ha ha ha... Mày nói đúng, mày nói rất đúng. Tao là ai cơ chứ? Tao chính là người mạnh nhất thế giới này. Mà người mạnh nhất mà, mày biết đấy, người mạnh nhất luôn là người có ánh mắt tốt nhất. Yên tâm, tao nhất định sẽ giúp nó trở thành con pokemon mạnh nhất.

Trong lòng khinh bỉ, nhưng ở bên ngoài, người trung niên vẫn cười tươi rói:

- Vâng vâng, cậu chắc chắn sẽ làm được điều đó.

- Hừ hừ, gọi ta là ngài. Ngươi có tư cách gì gọi ta là cậu.

Người trung niên nghe vậy thì nhíu mày trong chốc lát, với gánh nặng mưu sinh, tuy rằng nhìn quần áo kẻ trước mặt chẳng ra sao, qua đó cũng đủ hiểu kẻ này chỉ là kẻ bốc phét, nhưng hắn chỉ có thể cười lấy lòng:

- Vâng, vâng. Đại nhân có đôi mắt sáng như đuốc.

Thế nhưng vào lúc này, một người thanh niên tuổi khoảng 22, 23 đi ngang qua. Người trẻ tuổi đang ôm một quả trứng giống như quả trứng của già Khổ Vi Gái Theo đang cầm, nhưng lại lấp lánh ánh sáng, tràn trề sức sống.

Người trẻ tuổi với kiến thức uyên thâm, tình cờ đi ngang qua nơi này, và khi gặp chuyện có phần tào lao ấy, thì buộc miệng nói ra:

- Cậu bé, cậu đừng nghe những lời ong mật của người bán hàng. Theo kinh nghiệm của ta, quả trứng này có tám phần không thể ấp được, dù cho có ấp được thì con pokemon cũng có chín phần sẽ chết yểu.

Người bán hàng nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Hiển nhiên những kẻ bán hàng mang tính chất lừa lọc người khác hoàn toàn không thích những kẻ có nền tảng kiến thức vững vàng, càng không thích những kẻ chuyên chọc gậy bánh xe.

Bởi thế, nhằm mục đích che giấu công việc vốn bị người người đuổi đánh, không còn gì khác hơn, người trung niên tỏ vẻ nổi giận gầm lên:

- Ngươi nói cái gì? Ngươi cho ta là ai? Ta bán hàng ở đây có hơn nửa đời người. Người mua hàng của ta nhiều vô số kể, có biết bao nhiêu người nhờ hàng hóa của ta mà trở thành những người nổi tiếng, như đại nhân Red, như đại nhân Yellow, như đại nhân Green, thậm chí là đại nhân Satoshi cũng từng mua pokemon từ cửa hàng của ta.

Gã “Khổ Vi Gái Theo” cũng hét toáng lên:

- Mày nói gì chứ? Mày là cái thá gì? Đầu bị nước vào à? Con mắt của mày có thể so bằng con mắt của tao sao? Mày dám nghi ngờ ánh mắt của nhà pokemon vĩ đại nhất thời đại sao?

Người bán hàng đang hăng thì nghe tên khách ngu ngốc của mình bu vào, thế là hắn thuận nước lên thuyền:

- Đúng đúng đúng, ngươi dám nghi ngờ ánh mắt của vị đại nhân vĩ đại này hay sao?

Được tán dương, gã “Khổ Vì Gái Theo” mừng rơn. Như mở cò trong bụng, gã lại đắc chí làm ầm lên:

- Đã nghe gì chưa? Cút ngay khỏi tầm mắt của ta. Đồ con sâu cái kiến ngu xuẩn.

Lời khuyên không được tiếp thu lại còn bị sỉ vả, người trẻ tuổi vô cùng bất đắc dĩ, rồi thầm than một tiếng, sau đó lững thững ôm quả trứng bước đi.

Thế nhưng còn chưa đi được bao xa thì lại xe tiếng gọi lại ai ái như tiếng của một con lợn nái.

- Đứng lại! Ai cho mày đi?

Người trẻ tuổi khó hiểu quay qua nhìn xung quanh một lần. Sau khi xác định không có ai xung quanh, người trẻ tuổi dùng tay trái chỉ vào mặt mình, tỏ ý hỏi con lợn kia đang gọi bản thân mình có phải không?.

Và đáp lại hành động nghi hoặc của người trẻ tuổi là một tiếng phản nộ:

- Ta gọi người đó con chó ghê. Mày không biết phân biệt hay sao? Có bị ngu không? Ngu từ nhỏ phải không? Nhỏ có té giềng không? Vì sao từ bỏ trí tuệ?

Bị mắng mỏ, song người trẻ tuổi vốn trầm ổn hơn số tuổi bề ngoài cho nên chỉ thấy người trẻ tuổi đầy ngạc nhiên đứng nhìn thái độ của gã “Khổ Vì Gái Theo”, sau đó yên lặng đứng đó mà không nói một lời.

Nhận thấy người trẻ tuổi im lặng, cho rằng người kia đã chịu thua, gã “Khổ Vì Gái Theo” như được tiêm thuốc kích thích, gã hưng phấn vừa dùng tay ngoắt người trẻ tuổi, vừa nói:

- Con mẹ mày, thằng chó ghê, còn không mau qua đây.

Đòi lông mày cau lại, người trẻ tuổi nhìn về gã “Khổ Vì Gái Theo” như nhìn một con lừa ngu si. Vài giây trôi đi, người trẻ tuổi chẳng thèm để ý, cũng chẳng thèm chấp nhứt mà quay mặt bước đi.

- Mày dám coi thường tao?

Đang vui sướng trong trí tưởng tượng, gã “Khổ Vì Gái Theo” lại bị dội nước lạnh, cho nên gã điên tiết rống lên.

Cùng lúc đó, gã dùng cái thân thịt mỡ nhào tới, giờ lên nắm đấm béo ú núc đấm thẳng vào gáy người trẻ tuổi.

Như có con mắt mọc ở sau gáy, khi nắm đấm của gã Khổ Vì Gái Theo gần đến, người trẻ tuổi liền phản ứng. Vốn đang bước chân trái tới, lúc này chân phải liền bước xéo 45 độ về bên trái, rồi nghiêng người về bên trái tránh đòn đánh kia.

Tiếp theo, người trẻ tuổi làm ra phản công. Chỉ thấy quả trứng được người trẻ tuổi dùng tay trái ôm vào lòng ngực, tay phải lại xòe ra, chộp vào nắm đấm đầy mỡ của gã “Khổ Vì Gái Theo” mà kéo tới.

“Àm...”

200 kí thịt mỡ đập thẳng xuống mặt đất. Quả trứng Butterfree của gã mập “Khổ Vì Gái Theo” cũng đi theo vỡ tan tành.

Một thứ chất lỏng màu vàng đầy mùi khai cũng dưng mành phun trào xen lẫn chất lỏng đặc sệt màu xanh lục của quả trứng.

Người trẻ tuổi tròn to hai mắt:

- Hàng này cũng phi thường, phi thường mạnh mẽ nhỉ?

Người trung niên bán hàng cũng há hốc mồm khinh bỉ trong vô thức:

- Chỉ được cái thùng rỗng kêu to, đồ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chuẩn Bị Ấp Trứng

Đang lúc một kẻ té đập mặt dưới đất, 2 kẻ cảm thán thì biến cố nổi lên.

Theo gió đông đưa, những hạt bào tử bé nhỏ từ phương xa bay tới nơi này.

“Rầm... Rầm...”

Cả người trẻ tuổi lẫn người trung niên đều ngã lăn ra trên mặt đất. 3 người cùng đánh một giấc nồng.

2 phút sau, từ một cành cây, “hắn” quay qua nhìn con pokemon của mình mà tán thưởng:

- Làm tốt lắm Paras!

- Pa ras... Pa pa...

Con Paras đặc biệt có hai cái nắm màu tím hưởng thụ lời khen của “hắn”. Nó đưa lưng cọ lên bàn tay trái của “hắn” nhằm lấy lòng.

“Hắn” cũng không quá lạnh lùng, “hắn” vỗ lên lưng nó. Sau đó thu lại con Paras vào quả pokemon và leo xuống mặt đất.

Tiếp theo, “hắn” nhanh chóng lục soát thân thể của người trung niên.

- Ủ, dĩ nhiên là một chồng kim tệ? Lần này phát!

- Hừm, toàn trứng dỏm, vớ vẩn thật.

Sau đó đến người trẻ tuổi.

- Ha ha, bạn thân, hi vọng người không làm ta thất vọng đi.

“Hắn” đưa ra vào ngực người trẻ tuổi, sau một lúc mò mẫm, “hắn” cảm được một túi tiền nhỏ, lấy ra vài chục tiền bạc từ đó mà than thở.

- A... Đúng là tầng lớp dân nghèo thì không có được bao nhiêu tiền. Thế nhưng muỗi cũng là thịt mà.

Tiếp tục công cuộc tìm kiếm, lần này “hắn” lấy ra một lá thư.

Nhìn lá thư nặng nặng như được chế bằng kim loại, “hắn” ngẩn ra. Và khi đọc đến nội dung của lá thư, “hắn” cười:

- Thư mời của học viện Thanh Sơn? Còn chưa đề tên? Đây không phải là dành cho ta sao? Chà chà, đúng là tầng lớp nhân vật chính, vừa mất lọ thuốc tiến hóa Butterfree thì nhận được thư mời của một học viện danh giá. Không biết bây giờ mất cả trứng Butterfree với thư mời thì lại nhận được gì đây? Xem ra sao này phải chú ý chăm sóc các nhân vật chính rồi, ha ha...

Nghĩ là thế nhưng “hắn” cũng hiểu các nhân vật chính không dễ ăn đến thế. Có chăng kẻ xui xẻo này bị “hắn” hạ từ đầu nên không có bao nhiêu thực lực phản kháng. Chứ còn những kẻ khác, khi có pokemon trong tay, muốn đối phó với họ thì chỉ có một trận kịch chiến mới có cơ may.

“Hắn” cất bức thư vào ngực rồi nhìn về phía người trẻ tuổi với bộ dạng đầy thương hại:

- Ha ha, bạn thân... Lần này thì thật là cảm ơn bạn rồi.

Và rồi “hắn” dùng thân thể nhỏ bé của mình vác người trẻ tuổi lên vai, đồng thời tay trái ôm quả trứng Butterfree theo.

“Hắn” không thèm đoái hoài gì đến cái thùng rỗng bệnh hoạn dính đầy nước tiểu kia.

Không bao lâu sau, trong rừng sâu xuất hiện một tiếng hận thù rét lạnh:

- Thằng mập khôn khiếp, thù này không đội trời chung.

...

Trên giường gỗ, lúc này trong ngực “hắn” là một quả trứng lạng yên tỏa ra một dòng ấm áp, nó chính là một quả trứng Butterfree có phẩm chất cao đến Tướng cấp. Trứng pokemon có phẩm chất Tướng cấp thường thường thì toàn bộ linh tính đều ẩn giấu rất sâu, ánh sáng rực rỡ cũng không hề được phóng thích, bởi vậy dưới ánh mắt của nhiều người bình thường, Trứng pokemon loại Tướng cấp cùng những loại trứng đẳng cấp thấp hơn nó không có sai khác gì nhiều. Và đương nhiên, có vài cuộc giao dịch hớ hênh như thế, bán trứng pokemon loại Tướng với giá của một quả trứng pokemon loại Sơn trại.

Bởi vậy, ở thế giới này có thêm một chức nghiệp phụ: Giám định trứng pokemon. Cái nghề này tràn ngập lợi lớn, ba năm không làm thì thôi, giám định một lần trong mấy năm thì dư tiền ăn ba năm.

“Hắn” đương nhiên không phải là một nhà Giám định trứng pokemon, thế nhưng “hắn” có thông tin. Tuy “hắn” không hiểu về nó bao nhiêu, càng không hiểu khi tiêm thuốc vào thì sẽ xuất hiện biến hóa nào không. Song “hắn” tin tưởng vào tiến trình của cốt truyện.

Thế nên “hắn” quyết định rời đi nơi đây, tìm một chỗ ít người và bí ẩn để ẩn nấp. “Hắn” làm vậy cũng vì không có cách nào, một cái quá trình nghịch thiên sẽ đưa lại những động tĩnh to lớn, bởi thế tránh càng xa càng tốt.

Việc ấp nỏ một quả trứng có phẩm chất Vương cấp đòi hỏi nguyên liệu phụ trợ cũng là hàng hiếm có với giá tiền đắt đỏ và số lượng không hề ít, nói chi là một quả trứng có phẩm chất gần như tiếp cận Vương cấp. Mà nó còn nghịch thiên đến mức trực tiếp nở ra một con Butterfree chứ không thông qua 2 giai đoạn tiến hóa. Do đó, trước hết, “hắn” cần phải kiếm tiền, thật nhiều tiền.

Trong vài ngày sau, cả trấn Ylrez và những khu vực quanh khu rừng Alyta trở nên náo động. Tất cả cũng bởi vì một tên trộm xuất quỷ nhập thần trộm cướp liên miên, hành động của tên trộm triệt để làm nơi đây loạn lên. Chỉ trong vòng vài ngày, số lượng người bị hại lên đến hàng trăm. Mặc dù ở đây không chỉ có tầng lớp bình dân, ở đây có xuất hiện những nhà huấn luyện pokemon, thế nhưng những nhà huấn luyện dưới 25 tuổi đều bị lột sạch.

Đây là lần thứ bao nhiêu những nhà huấn luyện pokemon bị cướp giữa ban ngày ban mặt? Không cần biết là lần thứ bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định từ trước tới nay, số lần “sỉ nhục” như thế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhà huấn luyện pokemon có đóng góp vô cùng to lớn cho nhân loại, tuy vậy nhưng lại bị trắng trợn cướp bóc thì là điều không thể chấp nhận được. Hiệp hội các nhà huấn luyện pokemon bắt đầu phái người tới nơi đây truy tìm kẻ trộm, bắt về quy án. Đáng tiếc là khi họ tới, kẻ trộm đã bốc hơi từ lúc nào.

...

- Cho ta hai phần ba một ly rượu Venomoth.

- Khách nhân tôn kính, ngài đã đến đây một lần, vì thế quy củ này không còn cần thiết.

- Ta biết, thế nhưng ta có nguyên tắc của mình.

- Vâng, nếu ngài đã nói thế thì cứ theo trình tự mà làm. Đây là ly rượu mật Venomoth ngài cần.

Gã chủ quán rượu cũng không quá đặt nặng vấn đề này. Gã là người làm ăn ở thế giới ngầm, tôn trọng ý kiến khách hàng chính là yêu cầu đầu tiên phải làm.

Một ly rượu pha lẫn sắc vàng và sắc lam được đưa tới. Hương thơm của mùi hoa nhài cùng hoa súng tươi mát bay ra.

“Hắn” vẫn dựa theo lệ cũ, ba cái tiền bạc rơi xuống.

“Cạch... Cạch... Cạch...”

Gã chủ quán nhanh tay đưa tới tờ hóa đơn và lấy đi 3 đồng bạc.

Nhìn thật kỹ tờ hóa đơn, “hắn” thờ dài, rồi đẩy tờ hóa đơn về phía người chủ quán.

Thấy vậy, gã chủ quán thất vọng tràn trề, gã biết không có vỏ làm ăn nào rồi. Song gã vẫn mỉm cười hỏi trong hi vọng:

- Khách nhân tôn kính, thứ ngài cần không có trong danh sách sao?

“Hắn” đáp:

- Thật đáng tiếc, trong đó không hề có thứ ta cần.

Gã chủ quán thật sự muốn hỏi xem đồ vật mà người khách của mình cần là gì, nếu được thì bản thân gã sẽ tìm cách mua về cho vị khách trước mặt. Nhưng đây là thế giới ngầm, việc hỏi nhiều là không nên, chứ không nói chi là việc hỏi thông tin từ khách hàng. Ai đến mua bán ở những cửa hàng “đen” này không vì những lý do chẳng mấy hay ho? Nếu được thì họ đã đi mua ở những cửa hàng lớn hay phòng đấu giá rồi.

Họ đến nơi đây với lý do nào đó, nhưng đa số là tránh phiền phức, tránh bị mọi người chú ý, nên họ đều cố gắng giữ kín thông tin. Có thể khi hai bên làm ăn được một khoảng lâu dài, cả hai bên sẽ tin tưởng nhau hơn thì việc tiếp tục hỏi thêm là hợp lý. Nhưng với tình cảnh này, việc này không thích hợp.

Trong lúc gã chủ quán lâm vào xoắn xuyết và thất vọng, “hắn” cời cái vòng lẩn quẩn cho gã bằng một câu nói:

- Ta cần một bộ nguyên liệu dùng ấp nỏ trứng pokemon có phẩm chất Vương cấp. Người có thể chuẩn bị sao?

- Vương... Vương cấp?

Gã chủ quán thất thố, lắp ba lắp bắp nói. Nhưng gã ta cũng nhanh chóng thu hồi thái độ không lễ phép:

- Xin lỗi, tiểu nhân vô ý thất lễ.

Gã xin thề đây là lần đầu tiên gã có thái độ không hay ho với khách hàng như thế. Lâu nay với cách làm người và kinh doanh của mình, gã luôn bình tĩnh đối diện với khách hàng, luôn mỉm cười chào mời họ, chứ chưa bao giờ thất thố như vậy.

May mắn thay người khách hàng cũng không phản nản gì:

- Không sao, ta có thể hiểu được.

Gã thờ phào một hơi. Vứt bỏ ý tưởng đoán mò thân phận hay giết người cướp của cùng với theo dõi người khác trước mặt, đầu óc của gã liên tục suy tư và tự hỏi dựa vào mối quan hệ rộng của mình thì có thể thu đủ nguyên liệu hay không.

“Hắn” bình thần đứng ở nơi đó. “Hắn” biết rõ người chủ quán AZN Club là người như thế nào, cho nên “hắn” mới có thể đưa ra yêu cầu đó. Nếu không, “hắn” sẽ chấp nhận mua mỗi thứ một ít ở từng cửa hàng, đầu cho nó vẫn có nguy hiểm nhất định.

Một hồi lâu về sau, gã chủ quán mở lời với giọng nói đã chuyển biến thành cung kính:

- Đại nhân, nguyên liệu ngài cần ta có thể thu xếp được, nhưng ngài cần đặt cọc trước một nửa và chờ đợi khoảng 3 ngày.

“Hắn” gật đầu:

- Không sao, ta tin tưởng nhân phẩm của người, ta có thể đưa tiền trước và chờ đợi.

Trong lòng ngũ vị tạp phần, gã chủ quán tự hỏi người khách của mình lấy đâu sự tin tưởng ấy mà đưa trước tiền? Phải biết số tiền này không phải là nhỏ.

Mà những cửa hàng ngầm như thế này thường xuyên giết người cướp của chứ chẳng có yên phận, cũng chẳng có cái gì gọi là đảng hoàng. Chẳng lẽ người này là lần đầu đến giao dịch ở những nơi như thế này? Chẳng lẽ đây là một người trẻ tuổi còn chưa hiểu sự đời?

Song khi nghĩ tới một người có khả năng lấy được một quả trứng pokemon loại Vương cấp, cùng với tiền tài mua nguyên liệu ấp trứng, gã cũng tỉnh ngộ. Rõ ràng người ta mạnh mẽ hơn gã quá nhiều, người ta như thần thánh, còn gã như con sâu cái kiến, chỉ cần người ta ghét người, một câu nói của họ cũng đủ để người sống dờ chết dờ. Cho nên vị khách kia không sợ hãi là điều bình thường.

Còn vì sao gã nhận định người khách của mình có được một quả trứng pokemon loại Vương cấp? Vấn đề này không phải vấn đề con sâu cái kiến như gã có thể đi sâu, biết sơ là được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ấp Trứng Butterfree

Từ sáng, “hắn” bắt đầu dựa theo thông tin, từ dưới chân đi lên đến đỉnh một ngọn núi lửa không tên. Ngọn núi lửa tuy đã không còn phun trào dung nham mãnh liệt như trước kia, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài tia khói xám bay lên từ những lỗ hồng trên mặt đất. Khi “hắn” đến đỉnh, đêm khuya đã muốn qua đi, trời dần chuyển sang ngày mới.

Ánh trắng như nước, chiếu xuống đất rộng, con đường trước mặt “hắn” bóng loáng như ngọc thạch. Y theo thông tin, “hắn” thành công tìm được một cái hang.

Hang động này ở vị trí giữa sườn núi phía trong lòng ngọn núi lửa không tên, nơi mà trước kia là một bệ phóng dung nham và khói bụi. Trong sơn động không có quá tối, không quá tối là nhờ những hàng nham thạch cung cấp ánh sáng hồng nâu nhạt nhợt. Vừa tiến vào trong động, “hắn” liền cảm thấy có gì đó khan khác so với bên ngoài ẩm áp. Cảnh tượng xa lạ nhưng có mấy phần quen thuộc làm cho “hắn” sinh ra một cảm giác thân thiết. “Hắn” nhớ đến rồi, mấy năm trước, nhờ trốn ở một hang động núi lửa, trong khi tất cả mọi người trong gia tộc bị giết hại, “hắn” may mắn tránh được một kiếp.

“Hắn” không dừng lại mà tiếp tục đi sâu vào. Càng đi sâu, “hắn” nhận ra độ ẩm ngày càng tăng cao. Ở đáy động, “hắn” nhìn thấy một cái ao nhỏ. Chỗ ao nhỏ, dưới tác động của nhiệt độ cao, nước không ngừng bốc hơi, khung cảnh mông lung. Ao không lớn không nhỏ, càng quan trọng là nước ở trong ao vẫn chảy.

“Hắn” vui vẻ, có con suối ngầm chảy qua ao nhỏ làm cho “hắn” giảm thiểu đi một ít phiền toái.

Kế tiếp, “hắn” làm chút công việc, ví dụ như đem bột phấn ngăn mùi rải xung quanh hang động, cùng với dùng nhiều dây thép to làm thành cạm bẫy, dùng để cảnh báo.

Tiếp đến, “hắn” không có sót ruột ấp trứng, mà chọn một khối địa phương bằng phẳng, đánh một giấc bình yên.

“Hắn” có thông tin, do đó tự nhiên hiểu được quá trình ấp trứng cần chú ý đến những công việc nào. Kỳ thực trong lòng “hắn” cũng có gấp gáp, nhưng vốn cẩn thận, “hắn” quyết định làm từng bước một, chậm mà chắc.

Mặt trời bay lên, ánh nắng trải dài, rừng rậm ngênh đón sinh cơ bừng bừng vào buổi sáng sớm. Tiếng chim hót thanh thúy, một lượt rồi một lượt, như

tiếng sáo dễ nghe.

“Hấn” đã tỉnh.

“Hấn” bắt đầu ngồi dậy, và vận động thân thể, xem như một bài tập thể dục. Chỉ vừa tỉnh ngủ, “hấn” cảm thấy tinh thần sung túc cực điểm, đồng thời thể lực qua một ngày leo trèo cũng đã khôi phục tới đỉnh phong.

Lấy ra lương khô bên thân, đánh một bữa ăn vừa đủ no, “hấn” chính thức bắt đầu việc ấp trứng Butterfree.

Bước đầu tiên là làm sạch thân thể.

Mục đích của việc làm sạch thân thể là muốn tẩy trừ những mùi khác lạ trên cơ thể. Hiển nhiên là khó có thể tẩy trừ hết, nhưng giảm càng nhiều lại càng tốt. Pokemon mới sinh hết sức miễn cảm, đặc biệt nó dễ dàng nhớ kỹ người thứ nhất mà nó nhìn thấy, hình dáng của người đó, mùi vị của người đó, vân vân... đều sẽ bị nó ghi nhớ kỹ trong lòng.

Làm sạch thân thể, tẩy trừ đi mùi vị khác lạ, trở lại hình dáng vốn có, lại có thể làm cho người và pokemon mới sinh thành lập mối quan hệ thân mật và vững chắc hơn.

Kiêng kỵ nhất là ở trên người có mùi vị của người khác. Bởi vậy ở trước kia ấp trứng, tuyệt đối không thể cùng người khác âu yếm và “thân mật”.

“Hấn” leo núi cả một ngày, lên lên xuống xuống, trèo qua trèo lại, trên người có mùi máu tươi từ những vết thương, cũng có mùi của cây cỏ, hoa thơm.. Rất nhiều thứ pha trộn, chúng hợp lại nghe rất nặng, mùi của cơ thể “hấn” bị che đầy hoàn toàn. Vậy nên việc vệ sinh thân thể là việc cấp bách.

Như vậy xem ra, cái ao nước ở trong hang động chính là lựa chọn tốt nhất. Ở xung quanh cả ngọn núi này cũng có suối và ao, đầm, nhưng cứ chạy đi chạy lại thì sẽ bị lây dính mùi vị của những thứ ven đường.

“Hấn” dùng tay cạy ra những vết bẩn lớn, những mảng rêu xanh, những mảnh cây cối dính trên người. Sau đó đem bộ quần áo dính máu để ở một bên. Và bước vào ao nước nhỏ mà bắt đầu cẩn thận tắm rửa.

Nước của suối ngầm bên trong hang động có độ ẩm thích hợp, nó nhẹ nhàng vuốt ve từng lỗ chân lông của “hấn”. Hơi nước bay lên lượn lờ, toàn bộ lỗ chân lông của “hấn” mở ra, cảm giác sáng khoái nổi lên trong lòng “hấn”.

“Hấn” cẩn thận lau chùi mỗi bộ vị của thân thể: lưng, da đầu, lỗ tai, mũi... “Hấn” hoàn toàn không buông tha cho một chút cấu bẩn.

Tính ra, bộ cơ thể này của “hấn” có vóc người bình thường, chỉ khoảng 54 kg. So với những đứa trẻ 14, 15 tuổi khác, bộ cơ thể này cường tráng hơn nhiều. Thân hình thiếu niên mười bốn tuổi, làn da non mềm mà bóng loáng, cơ thể cũng hiện những đường cong cơ bắp tuyệt đẹp. Tuy rằng bị hơi nước che đầy quá nửa, nhưng một cổ hơi thở thanh xuân non nớt như củ vẫn nổi bật.

“Hấn” cẩn thận chà sát cả cơ thể, rồi cố gắng quan sát một phen. Sau khi cảm thấy hoàn hảo và vừa lòng, “hấn” đi ra khỏi ao nhỏ.

Mặc vào bộ đồ mới đã chuẩn bị từ lâu, bộ dáng chật vật của “hấn” tan biến, cả người “hấn” từ trên xuống dưới tỏa ra thần thái sáng sủa. Bề ngoài vốn thanh tú, sau khi mặc vào một bộ quần áo mộc mạc và đậm bạc, làm cho khi người ta nhìn vào “hấn”, chắc chắn sinh ra cảm khái: “Tuổi trẻ thật tốt”.

Trên người “hấn” đã không còn mùi lạ, mà đang tỏa ra hơi nước ấm áp.

Bất quá mặc dù có hơi nước ấm, nhưng “hấn” cũng không cảm thấy mỹ mãn. “Hấn” tĩnh tâm chờ đợi, thẳng đến hơi nước xung quanh cơ thể biến mất, thì mới đứng dậy tiến hành bước tiếp theo.

Bước thứ hai, rửa trứng.

Bên ngoài quả trứng pokemon thường thường dính đầy ô uế và cặn bẩn, nên cần phải tẩy trừ. Sau khi pokemon được ấp nở, những mảnh trứng pokemon vỡ vụn là thức ăn yêu thích của pokemon mới nở.

Là thức ăn thì tất yếu phải vệ sinh, phải làm sạch.

Một chốc sau, suối ngầm thay nước, cả ao nước đầy chất bẩn vì “hấn” vừa tắm đã bị mang đi, thay vào đó là dòng nước mới sạch sẽ bội phần. Xác nhận nước bản đã trôi đi, “hấn” cầm quả trứng pokemon tiến xuống, và bắt đầu công cuộc vệ sinh tỉ mỉ cho quả trứng.

Tẩy sạch xong cho quả trứng, bước thứ ba chính là chọn địa điểm.

Lựa chọn địa điểm ấp trứng cũng là một việc quan trọng cần phải chú ý. Theo lẽ thường, muốn ấp trứng thì cần đầy đủ “nguyên khí” – những dòng khí bản nguyên khó có thể nhìn thấy. Ở những nơi mật độ dân cư dày đặc như thôn trấn, thành thị thì con người sử dụng nguyên khí rất nhiều, dẫn đến nguyên khí thiếu, do đó những nơi như thế không phải là chỗ tốt nhất nên chọn.

Ngược lại, ở rừng rậm, thảo nguyên, biển lớn lại là địa phương ít người, nên dư thừa nguyên khí, mới là địa điểm tốt để ấp trứng. Có vài loại trứng pokemon cá biệt, chúng cần hoàn cảnh ấp trứng cực kỳ nghiêm khắc. Nếu không thể tìm được địa điểm thỏa mãn yêu cầu ấp trứng thì trứng không thể nở ra. Và nếu dùng những phương pháp kích thích tiêu cực thì sẽ làm pokemon trong trứng chết đi.

Hàng động mà “hắn” đang đứng ở giữa sườn núi lửa không tên, xung quanh lại là rừng rậm. Nguyên khí hệ hỏa dư thừa, trừ nguyên khí hệ hỏa ra thì còn có lượng lớn nguyên khí hệ thổ, nguyên khí hệ mộc, nguyên khí hệ thủy từ hơi nước, cùng với chút ít nguyên khí hệ kim phân tán trong không khí. Nơi này hội tụ đủ cả 5 loại nguyên khí theo đúng ngũ hành, bởi vậy, khi ngũ hành hợp nhất thì các loại nguyên khí biến dị cũng thăng hoa.

Hiển nhiên so với bến cảng Ngã Hành hay trấn Ylrez, nơi đây tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Bước thứ tư là xây tổ.

Việc tạo một cái tổ để ấp trứng phải trải qua nhiều bước, mà tùy theo loài mà các bước khác nhau. Có trứng của nhiều loại pokemon yêu cầu phức tạp, thậm chí là khó khăn tầng tầng. Nhưng mà trứng Butterfree lại phi thường dễ dàng.

“Hắn” lấy ra năm mươi viên Vạn Hà Sa dựng thành hai bức tường đối mặt, sau đó lấy ra hai mươi viên Vạn Hà Sa khác xếp xung quanh, tạo thành một cái khay hình tròn.

Vạn Hà Sa là một khoáng thạch do lòng đất mẹ ban tặng, chỉ có thể đào được ở hạ lưu những con sông cực lớn đầy màu mỡ. Vạn Hà Sa có thể chuyển đổi nguyên khí quanh mình, nó có thể đem nguyên khí hệ hỏa chuyển thành nguyên khí hệ thủy, có thể đem nguyên tố hệ thổ chuyển thành nguyên tố hệ kim. Nó chính là tài liệu chủ yếu cần để xây tổ.

Nói chung, có 50 viên Vạn Hà Sa cũng là đủ rồi. Nhưng “hắn” giấu lại, tình nguyện lãng phí một ít Vạn Hà Sa cũng muốn làm đến hoàn mỹ không tì vết, làm cho con Butterfree mới sinh hấp thu đầy đủ nguyên khí.

Ngoài tài liệu chủ yếu là Vạn Hà Sa còn có phụ liệu.

Đầu tiên là vạn năm Tuyết Linh Chi, thứ tài liệu có công dụng lớn thứ hai. Tuyết Linh Chi là một loại tài liệu quý hiếm, trắng nõn trong suốt, có đặc tính chăm sóc linh tính. Sử dụng nó có thể làm cho linh tính của yêu thú không bị trôi đi do quá trình sinh nở phiền phức.

“Hắn” đem cây Tuyết Linh Chi cắt thành bốn mảnh, rồi đặt ở bốn phía xung quanh, gần sát quả trứng. Hoàn hảo là vẫn đủ dùng chứ không thiếu hụt.

Tiếp đến là bước thứ năm, nhỏ máu nhận chủ.

Đối với việc thu phục pokemon, có hai cách. Thứ nhất chính là đánh bại nó rồi quăng quả pokemon hút nó vào. Thứ hai chính là nhỏ máu nhận chủ vào trứng pokemon rồi ấp nở nó ra. Hai phương pháp có khác biệt riêng, pokemon bị thu phục bởi phương pháp thứ hai là tuyệt đối trung thành, nhà huấn luyện bảo nó chết thì nó tự sát; còn ở phương pháp thứ nhất, người ra lệnh cho nó thì chưa chắc nó đã nghe lời. Do đó, thu phục bằng cách thứ nhất thì cần phải bỏ thời gian huấn luyện cho con pokemon ấy nghe lời.

Chọn máu để dùng thì dòng máu càng tinh khiết sẽ có hiệu quả càng tốt. Máu tốt nhất của một người chính là máu ở trong lòng, chính xác là tại trái tim. Bất quá có thể nào dùng dao rạch bụng, đào ra trái tim, dùng đó để lấy máu?

Nói chung, đa phần nhà huấn luyện pokemon sẽ cắn ngón tay, dùng máu đó mà nhỏ vào. Có câu cửa miệng là đứt tay xót ruột, máu như vậy cũng coi như là máu ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Kêu Gọi Linh Tính

Song “hắn” không chọn phương thức cắn ngón tay đơn giản ấy, mà chọn phương thức khác. “Hắn” cắn đầu lưỡi, trong miệng kìm giữ một ngụm máu tươi. Con người muốn thể hiện suy nghĩ, đầu tiên phải há miệng đảo lưỡi nói chuyện. Bởi vậy, máu ở đầu lưỡi là máu cao cấp, cũng là máu trong lòng. Càng bởi vì đầu lưỡi mềm mại, linh hoạt, nên so với ngón tay, máu ở đầu lưỡi cao cấp hơn, hơn nữa lại ôn hòa.

Những nhà huấn luyện bình thường sẽ không cắn nát đầu lưỡi, hay sử dụng máu ở đầu lưỡi vì sử dụng phương pháp này so với cắn nát ngón tay còn đau đớn hơn nhiều. Cắn nát ngón tay còn có thể băng bó, có thể cố ý lựa chọn cắn sao cho nhẹ nhàng nhất. Nhưng phương thức cắn nát đầu lưỡi lại không được, bởi vì dù ăn cơm hay nói chuyện đều cần dùng lưỡi.

Đã bị người của kẻ thù bỏ xa, “hắn” chỉ có thể cố gắng làm cho mọi việc trở nên hoàn mỹ, kéo lại khoảng cách.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, việc thu phục một con pokemon Tướng cấp, thậm chí có khả năng trở thành Vương cấp thì vận dụng phương thức lấy máu đầu lưỡi cũng là chuyện bình thường.

Máu đầu lưỡi bị “hắn” giữ ở trong miệng, song “hắn” không phun ra ngay lập tức.

“Hắn” không chút hoang mang lấy ra một lọ nước mắt Hải Quỷ từ trong ngực. Lọ nước mắt Hải Quỷ cực kỳ khó kiếm, so với Tuyết Linh Chi lại càng quý trọng hơn, giá cả cao gấp 2 – 3 lần. Dùng lọ nước mắt Hải Quỷ có thể tăng thêm hiệu suất ấp trứng, giúp pokemon khi mới nở ra liền cùng nhà huấn

luyện đạt đến độ thân mật cực cao.

“Hắn” mở nút lọ, đưa lọ lên miệng, cổ tay vừa nhấc, chất lỏng nước mắt Hải Quỷ chảy vào trong miệng “hắn”.

Chất lỏng đầy thanh khiết ấy cùng máu của đầu lưỡi tạo thành một hỗn hợp đậm đặc, trong phút chốc tỏa ra một mùi hương nồng đậm. Chỉ cần ngửi thấy cũng đủ khả năng làm cho tinh thần người ta sáng khoái, mệt mỏi bị quét sạch.

“Hắn” nhanh chóng lấy tiếp ra lọ thuốc tiến hóa, đổ lên đỉnh trứng, đồng thời đem hỗn hợp nước mắt Hải Quỷ và máu đầu lưỡi phun lên trên đó.

Chuyện kỳ lạ phát sinh. Trứng Butterfree như bọt biển, nó đem 3 loại chất lỏng ở trên bề mặt hấp thu. Trong lúc nhất thời, mùi hương nồng đậm thêm vài lần. Trứng Butterfree cũng xuất hiện đốm đốm sắc đỏ đậm đà.

“Hắn” nhìn xem liên tục, nếu trứng pokemon đã hấp thu tất cả thì nói rõ rằng nó đang bắt đầu lột xác, nếu trứng pokemon xuất hiện đốm sắc đỏ càng đậm thì chứng minh máu tươi kia có chất lượng càng tốt.

Tiến hành đến bước này, đôi mắt của “hắn” bỗng nhiên toát ra ngưng trọng. Trong lòng “hắn” hiểu rõ ràng, bước tiếp theo và giai đoạn sau đó mới là quan trọng nhất.

Bước thứ sáu – kêu gọi linh tính.

Vạn vật ở thế gian, cây cối cũng tốt, thú vật cũng xong, tất cả đều có ba cái chủ chốt.

Thân thể, hồn phách cùng linh quang.

Thân thể làm chủ lực lượng cơ bắp. Hồn phách làm chủ tinh thần, người có hồn phách lớn mạnh thì tinh thần khỏe khoắn, trực giác mạnh mẽ. Mà linh quang chính là trí tuệ, ngộ tính.

Người bình thường có đôi lúc tự hỏi vấn đề gì đó, bỗng nhiên sa vào ngộ đạo, hay được gọi là: “Trong lòng linh quang chợt lóe”. Ấy chính là khen ngợi một người có ngộ tính, sức sáng tạo phi phàm, liền được mọi người công nhận là rất có “linh tính”.

Linh quang càng mạnh, ngộ tính liền càng cao, trí tuệ cũng bất phàm.

Người có hồn phách cường đại cũng có thể là si ngốc hay bị bệnh tâm thần. Những bệnh nhân loại này chính là do tinh thần tràn đầy, nhưng mà linh quang thừa thối, trí tuệ yếu ớt, ngộ tính khiếm khuyết. Bởi thế mà không thể lĩnh ngộ được những quy luật thông thường của cuộc sống hằng ngày.

Hồn phách chính là sinh ra linh tính, còn thân thể lại là nơi chứa đựng linh tính. Đây là quan hệ giữa thân thể, hồn phách và linh tính.

Và bước thứ sáu này chính là cố gắng lấy linh quang trong cơ thể nhà huấn luyện làm cho linh quang của pokemon thức tỉnh. Bước này vô cùng trọng yếu, nếu như không thành công thì chính là toàn bộ quá trình áp dụng thất bại.

“Hắn” có chút khẩn trương, dẫu gì “hắn” chỉ là có thông tin, mà làm theo như thế thì không biết chắc có thành công hay không. Tất cả cũng bởi vì quá trình này là do kẻ xấu số kia thao tác, “hắn” chỉ là kẻ trộm, mà kẻ trộm thì có bao giờ làm được như chính chủ?

“Hắn” lo lắng là tất yếu, nếu như việc này thất bại, “hắn” tất gặp linh quang phản phệ, khi đó chính là bị kịch. Lúc ấy bộ thân thể này thành vứt đi, và đương nhiên với “hắn” thì thế giới này đã đóng cửa, tuyên cáo không bao giờ mời chào “hắn” bước vào.

Quả trứng Butterfree cũng giống như “hắn”, tràn ngập nguy hiểm. Nếu không làm vẹn toàn chuẩn bị, mặc dù thành công, thì cũng sẽ làm tiềm năng của pokemon bị hao tổn, khiến bản chất trời sinh của nó bạc nhược. Trong quãng thời gian ngắn có thể không nhìn ra được. Nhưng mà theo thời gian trôi đi, trong tương lai, nhà huấn luyện sẽ nhắm nháp tư vị đáng chất đó.

Hiển nhiên vì áp dụng pokemon có hệ số nguy hiểm quá cao và khó thành công, cho nên trên toàn bộ thế giới, các nhà huấn luyện pokemon chủ yếu thu phục bằng cách thứ nhất, hầu như không có ai chọn cách thứ hai.

Thế nhưng mạo hiểm càng cao, hồi báo càng lớn. Mặt khác, đã làm đến bước này thì “hắn” không có lý do gì mà ngừng lại, đã làm thì làm cho mười phân vẹn mười.

Dựa theo thông tin, “hắn” ngồi xếp bằng trước quả trứng. Từ trong đầu “hắn”, linh quang màu trắng bay ra. Rất nhanh, linh quang bắn vào quả trứng, nó bắt đầu bao bọc cả quả. Và rồi lan tỏa ra từng đợt dao động linh tính, hướng bên trong quả trứng tìm kiếm.

Mọi việc so với suy nghĩ của “hắn” thuận lợi hơn rất nhiều. Lần đầu tiên linh quang dao động liền thu được đáp lại. Đây chính là do công lao của Tuyết Linh Chi cùng nước mắt Hải Quỷ.

“Oanh!”

“Hắn” ngã sấp xuống đất, triệt để lâm vào mộng cảnh.

“Hắn” tiến nhập vào một thế giới xa lạ, toàn bộ xung quanh là một màu đen, “hắn” lại hóa thân thành một hạt linh quang cao bằng người thực, trong bóng đêm phát sáng rạng rỡ.

Trừ “hắn” ra, ở phía trước tựa hồ có một nguồn sáng cực kỳ mỏng manh lóe lên, hình như có, cũng giống như không.

“Hắn” không quá kinh ngạc, “hắn” bình tĩnh khống chế linh quang của bản thân tiến về phía trước tìm kiếm. Thời gian trôi đi, nguồn sáng ở trước mắt “hắn” càng lúc càng lớn. Đầu tiên chỉ nhỏ bằng cây tăm, bây giờ đã là một đoàn lớn bằng hai phần ba đoàn linh quang của “hắn”.

Trong lòng của “hắn” trầm xuống, linh quang của Butterfree to lớn hơn dự liệu của “hắn”. Tầm thường pokemon ngay cả một phần mười đoàn linh quang lúc này của Butterfree cũng không có.

- Phẩm chất tiếp cận Vương cấp, cũng khó trách.

“Hắn” vừa lo lắng, lại vừa vui sướng.

Vui sướng là linh tính của Butterfree vượt qua tường tượng của “hắn”, điều này nói lên tư chất của Butterfree rất tốt. Lo lắng là do “hắn” không biết linh tính của mình có đủ làm linh quang của Butterfree thức tỉnh hay không.

Kêu gọi linh quang, thành lập mối liên hệ linh cảm là một việc tương đương khó khăn. Nói chung, linh quang kém càng lớn, kêu gọi thức tỉnh càng dễ dàng. Tư chất của Butterfree rất tốt, mà “hắn” lại là thân bị trọng thương còn chưa khỏi. Vậy nên chênh lệch linh quang giữa 2 bên cũng không lớn.

“Hắn” cố gắng tới gần linh quang của Butterfree, sau đó phát ra kêu gọi bằng linh tính.

Ở thời điểm đầu, Butterfree không có đáp trả. Butterfree vẫn yên lặng, tiếng kêu gọi của “hắn” như muối bỏ biển, làm người tuyệt vọng.

“Hắn” cố gắng bình tĩnh và kiên nhẫn kiên trì. Kỳ thật dù cho tư chất của Butterfree quá mức xuất sắc thì “hắn” vẫn có thể kêu gọi, đáng tiếc “hắn” bị thương hỗn phách và linh quang từ lâu mà không được chữa trị đúng lúc, dẫn đến thương càng thêm thương và giờ chỉ đành... chấp nhận.

Ước chừng sau nửa ngày “hắn” kiên trì, linh quang của Butterfree bỗng nhiên tăng vọt một chút, như là đèn dầu sắp cạn được tiếp thêm dầu. Butterfree vốn tỉnh lặng lại bắt đầu chậm rãi sống lại, dần trở nên sinh động.

Trong lòng “hắn” vừa vội vừa vui, dù rằng tỉnh lại một phần linh tính của Butterfree nhưng chính “hắn” cũng sắp đến cực hạn.

- Liệu mạng!

“Hắn” cắn môi kiên trì, tiếp tục phát ra kêu gọi.

Linh quang của Butterfree vừa thức tỉnh liền biểu hiện tích cực, nó chủ động hưởng ứng lời kêu gọi của “hắn”. Một cỗ liên hệ chặt chẽ càng ngày càng mạnh, rốt cuộc đạt tới cực hạn.

“Oanh!”

Tại nơi thế giới mơ hồ, xung quanh một màu đen tối, linh quang của “hắn” dĩ nhiên đã tiếp cận, hơn nữa đem linh quang của Butterfree bao vây vào giữa.

Một loại khó có thể nói ra thân thiết theo trong lòng “hắn” dâng lên. Kêu gọi linh tính, lấy gian nan mà thành công!

- Hãy phá trứng mà ra, ta đợi ngươi ở ngoài đó.

Lưu lại một câu nói như vậy, “hắn” rút linh quang của mình về, rồi đi cảnh tượng mộng ảo.

Trở lại thực tế, “hắn” cảm thấy thân thể của mình giống như bị vết sạch sức lực, cả người đều là mồ hôi, cảm giác mệt mỏi như thủy triều ồ ồ kéo đến.

Dù biết “hắn” cần phải thức để bảo vệ trứng Butterfree cho đến khi nó ra ngoài, song hai mắt của “hắn” đã đóng lại, “hắn” muốn ngủ vùi.

Lại một lần cắn đầu lưỡi, nỗi đau từ đó truyền về làm cho cả người “hắn” run run. “Hắn” cuối cùng lấy ý chí mà trở nên tỉnh táo. Rõ ràng lúc này “hắn” không thể ngủ, bằng không sẽ là thất bại trong gang tấc!

Cửa ải lớn nhất đã muốn vượt qua, lúc này càng không thể tùy ý làm bừa, đem việc sắp thành công hóa thành than đen.

“Hắn” ngồi dậy, trợn to hai mắt, chăm chú nhìn về quả trứng Butterfree. “Hắn” đang đợi Butterfree phá trứng chui ra.

Đây chính là bước cuối cùng: Phá trứng thoát vây.

Rất nhanh, trứng Butterfree có động tĩnh. Cả quả nguyên bản lẳng lẳng nằm trên Vạn Hà Sa, cùng trắng nõn Tuyết Linh Chi trong cái tổ được xây. Mà lúc này đã bắt đầu rung lên.

Độ rung càng lúc càng lớn, nó chuyển thành chấn động.

“Răng rắc... Răng rắc...”

Theo âm thanh có phần ngứa tai vang lên, quả trứng Butterfree màu xanh xuất hiện những vết rạn kéo dài và đan xen chằng chịt như mạng nhện.

“Hắn” cố nén tâm tình kích động, ngừng hô hấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trời Sinh Vương Giả

Trứng Butterfree vẫn còn tiếp tục rung động, có thể Butterfree muốn phá trứng mà ra thì phải dùng nhiều sức, có chút gian khổ. Nhưng một bước này, “hắn” tuyệt đối không thể giúp nó.

Trợ giúp nó phá vỏ trứng là giảm bớt một đạo phát triển cùng với một cơ hội rèn luyện. Đối với tương lai của Butterfree, đây tuyệt đối chính là một việc không tốt.

Một bước này, là muốn cho bản thân nó nuôi dưỡng tín niệm kiên định, tinh thần đấu tranh ngoan cường, khai quật tính chiến đấu trong xương cốt của pokemon.

Pokemon có phẩm chất càng tốt, nhất là từ Tướng cấp trở lên, vỏ trứng càng cứng rắn và khó phá. Butterfree là tiếp cận Vương cấp, độ khó của việc phá vỏ trứng so với Tướng cấp e rằng gấp 5 lần trở lên.

Rung động của trứng Butterfree dần dần yếu bớt, vẻ mặt của “hắn” không khỏi khựng lại.

- Chẳng lẽ muốn thất bại sao?

Tình hình ngoài ý định để cho “hắn” vô thức mà xiết chặt hai nắm đấm, tất cả trong lòng bàn tay đều là vết mồ hôi. “Hắn” quan tâm nhiều dẫn đến bị loạn, trong lòng tại đấu tranh: “Đến tốt cùng có hay không xuất thủ, có nên trợ giúp Butterfree, phá vỏ trứng hay không?”

Phải biết tại Thế giới Huyền Thoại, thành tựu của “hắn” yên vị ở ngoài top 100. Và tại Thế giới Đại Giang Hồ, thành tựu của “hắn” sợ rằng cũng chỉ là top 50. Mà cái việc leo lên vị trí càng cao lại là càng khó, nói ra việc thu hẹp khoảng cách, hay thắng thừng là việc leo lên đầu bảng e rằng là không có hi vọng. Chỉ có ở nơi đây, nơi Thế giới pokemon, “hắn” có thể đánh bạc một lần. Thế nhưng giờ này “hắn” đứng trước giữa thành công và thất bại của bước đầu trong gang tấc. Dầu gì, “hắn” đã bỏ thời gian và công sức cho việc này quá nhiều rồi.

Một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng “hắn” thờ dài, nắm tay tự động buông lỏng. “Hắn” quyết định đánh cuộc tới cùng, “hắn” càng tin tưởng một con pokemon có phẩm chất tiếp cận Vương cấp mạnh mẽ hơn là yếu đuối. Nói thế nào thì pokemon là loài sinh ra để chiến đấu, chúng không chỉ có trí tuệ, chúng còn tràn ngập tinh thần chiến đấu, ý chí bất khuất không buông tha. Ở thế giới này, con người so với chúng chỉ tệ hơn mà thôi.

“Rắc!”

Quả thực không phụ kỳ vọng. Butterfree làm được!

Lúc trước tiếng động yếu ớt dĩ nhiên là do nó tích sức chuẩn bị bộc phát một kích. Lần hành động này của nó quả nhiên thành công, phá ra một lỗ thủng, nó lộ ra hai sợi râu dài cùng với nửa cái đầu nhỏ.

Đầu của Butterfree trông như trái táo, tròn tròn một mảnh, dính đầy chất dịch ẩm ướt sền sệt. Ánh mắt của nó nửa mở, ngây người trong chốc lát, dường như không quá thích ứng với ánh sáng mãnh liệt.

Thế nhưng qua một thoáng, nó đã thích ứng. Dựa vào một cổ liên hệ thân thiết và trung thành trong lòng, nó tìm đến thân ảnh của “hắn”. Nhất thời nó kêu lên một tiếng đầy vui mừng, vỗ cánh một cái, sau đó kêu càng lớn hơn.

- Fee... Fee... Free...

“Răng rắc... Răng rắc...”

Cuối cùng dưới sự giãy giụa mạnh mẽ của nó, vỏ trứng cũng bị phá ra thành một cái lỗ thủng lớn. Qua lỗ thủng ấy, nó chui ra.

Thân thể màu tím biếc như lưu ly; hai chân, hai tay cùng với cái miệng màu lam; cùng với sải cánh lớn màu trắng có viền đen; và 2 cái râu màu nâu. Chất dịch của quả trứng còn dính trên người nó khiến nó có chút chật vật. Bất quá lúc này đây, hai mắt của nó đã hoàn toàn mở, đỏ rực yêu dị, như hai khối pha lê hoàn mỹ làm người ta bị hấp dẫn.

- Fee... Fee...

Nó vui mừng kêu lên một tiếng, nhìn “hắn” đầy thân thiết. Làm bộ sẽ nhào tới, muốn “hắn” nựng nó.

“Hắn” vội vã ngăn nó lại. Thông qua linh quang, truyền cho nó tình cảm chân thành, cũng dặn nó nghe lời, nhanh đi về hồ nước tắm tấp.

Butterfree mới sinh biểu hiện rất láu lỉnh, nó dừng bước lại, sau đó vỗ cánh bay về cái ao. Tới ao, hai cánh vỗ mạnh tạo một con lốc nhỏ. Dưới sự điều khiển của nó, con lốc cuốn theo nước, cọ rửa cả thân hình mềm mại đó.

Trong mắt “hắn” toát ra một tia ôn nhu. Bất cứ ai khi gặp được một con thú mới sinh, mà con thú non này lại đẹp đẽ và đáng yêu, thì nhất định sẽ yêu thích không buông tay.

Một quả trứng Butterfree, theo lẽ tự nhiên sẽ nở ra một con sâu Caterpie, và theo thời gian, con sâu Caterpie sẽ phát triển từng bước cho đến khi tiến hóa thành bướm Butterfree. Tuy nhiên nhờ thuốc tiến hóa, con Butterfree mới sinh của “hắn” đốt cháy hai giai đoạn tiến hóa. Và bởi vì trái ngược với thông thường, nó dẫn đến một hồi tai nạn.

Trong khi Butterfree đang vui đùa, tiếng pokemon từ phương xa vọng lại.

- Hồng... Hồng...

- Rống...

- Gào gừ...

Tiếp đó là tiếng bước chân của đàn pokemon.

“Rầm rập... Rầm rập...”

- Không xong!

Tư duy nhạy bén cùng cảm giác nhạy cảm, “hắn” ý thức được bọn pokemon hoang dã xung quanh nơi đây đang tiến về phía này.

- Butterfree!

“Hắn” kêu gọi nó, đồng thời phát ra linh quang, hô hoán nó bay về phía “hắn”.

Cùng lúc, “hắn” nói nhỏ:

- Bàng nhân vật.

Hiển nhiên biết người biết mình, trăm trận không thua.

“Tên: Bộ Hành Giả

Giới tính: Nam

Tuổi: 14

Lớp: 8

Trường: Không

Vị trí hiện tại: Rừng rậm Alyta.

Số lượng pokemon mang theo: 1/1

Mô tả pokemon mang theo:

+ Tên: Butterfree

+ Phẩm chất: Vương cấp

+ Trung thành: 100/100

+ Sức sống: 100/100

+ Kỹ năng:

1. Uy áp (Kỹ năng bị động): Trôi sinh Vương giả, có tính khắc chế pokemon có phẩm chất thấp hơn.

- Tăng sức tấn công 5% khi đối mặt với pokemon có phẩm chất thấp hơn.

- Giảm sức tấn công của pokemon phe địch 3% khi pokemon phe địch có phẩm chất thấp hơn.

2. Vương giả giả lâm (Kỹ năng chủ động): Tròi sinh Vương giả, có thể kêu gọi đàn Butterfree gần đó trợ giúp. Lưu ý chỉ áp dụng cho những đàn Butterfree có đầu lĩnh có phẩm chất thấp hơn.

3. Kỹ năng thiên phú:

- Confusion (Sơ cấp): Sử dụng lực lượng tinh thần thực hiện các thao tác khác nhau. Riêng đối với việc nâng, nhấc vật nặng, yêu cầu cơ thể pokemon phải chịu đựng được áp lực tương ứng. Mức độ thành công khi sử dụng tinh thần quất bay pokemon phe địch là 65% (+5% vì phẩm chất Vương cấp).

- Stun Spore (Cao cấp): Rắc bột phấn vàng làm đối phương bị tê liệt. Phẩm chất pokemon phe địch thua pokemon càng lớn, cấp độ tiến hóa càng nhỏ thì tỉ lệ tê liệt càng cao. Lưu ý số lượng phấn vàng có giới hạn.

- Sleep Powder (Sơ cấp): Rắc bột phấn hồng làm đối phương rơi vào giấc ngủ. Phẩm chất pokemon phe địch thua pokemon càng lớn, cấp độ tiến hóa càng nhỏ thì tỉ lệ ngủ vùi càng cao. Lưu ý số lượng phấn hồng có giới hạn.

- Gust (Trung cấp): Sử dụng đôi cánh tạo ra một cơn lốc nhỏ.

- Silver Wind (Sơ cấp): Sử dụng một loại phấn đỏ đặc biệt, phấn đỏ có tác dụng sát thương quân địch đồng thời nâng cao tất cả thuộc tính trong 45 giây.

- Quiver Dance (Tinh thông - Một điệu múa giao phối của loài): Thực hiện một điệu bay lượn thần bí của loài. Không chỉ khiến địch nhận khó nắm bắt được vị trí, càng là tăng sức tấn công, khả năng phòng thủ, độ linh hoạt cùng tất cả thuộc tính trong 10 phút.

Kỹ năng:

+ Vật lộn sơ cấp: Từ phiên bản đánh nhau không mục đích và hay thua thiệt nâng cấp lên.

+ Phi đao: Một lần phi đao thì thu gặt một sinh mệnh? Còn kém xa!

+ Sinh tồn (Trung cấp): Cách thổ dân sống sót trong rừng thiêng nước độc.

+ Pha chế rượu (Sơ cấp): Học được pha chế các loại thức uống đơn giản.

+ Phục vụ (Trung cấp): Người sẽ không bị mắng chửi vì chưa quen với nghề, nhưng người cũng không làm cho khách hàng hài lòng và vui sướng.

+ Ăn trộm (Sơ cấp): Có tố chất nhưng gặt hái thành quả nhờ may mắn là chính.

+ Danh hiệu: Không

+ Thủy tinh thần thánh: 3/3

Mô tả nhân vật: Kẻ mờ côi đã trở thành tiểu tặc, nhờ âm mưu có được chút thành công.”

- Butterfree, dùng tay nhấc ta lên, sử dụng Confusion, chúng ta đi!

Butterfree lướt tới, nó dùng đôi tay nhỏ kẹp hai vai của “hắn”, dùng sức vỗ cánh, đồng thời từ hai râu phát ra một làn sóng vô hình trợ giúp giảm thiểu sức nặng của cơ thể “hắn”. Nó nhanh chóng bay lướt ra khỏi hang động và bay thẳng lên trời.

“Vù... Vù... Vù...”

Vừa bay lên trời, vô số đá và cành cây từ phía dưới bay thẳng lên. Thì ra là một đàn Mankey ở gần phát ra công kích.

- Fee... Free...

Nhìn thấy đòn tấn công bất ngờ từ bên dưới ập đến, hai cánh đang vỗ nhẹ bay cao bỗng đập liên hồi. Thân ảnh nó thoát ần thoát hiện trên không trung để tránh qua tất cả.

Dĩ nhiên là Quiver Dance!

Nó là tròi sinh Vương giả, tinh thần chiến đấu ngoan cường cùng với kinh nghiệm chiến trận đã ngấm vào xương cốt, bởi vậy tuy có chút hoảng loạn, nhưng vẫn không bị đòn tấn công bất ngờ làm tổn thương.

- Butterfree, sử dụng Stun Spore, sau đó sử dụng Gust mang phấn vàng đánh về phía đàn Mankey.

Đôi cánh phát sáng, một số hoa văn thần bí màu vàng nhỏ li ti hiện lên trên thân cánh. Khi Butterfree đập cánh, theo từng hoa văn, từng hạt phấn vàng

bay ra.

- Hà?

“Hắn” ngạc nhiên nhìn những hoa văn này. Xem ra thế giới này đúng là bí ẩn, loài pokemon cũng là một loài vật đặc biệt.

Butterfree rất thông minh, nó biết cách rắc phấn và né tránh sao cho phấn vàng không dính vào người của “hắn”.

Khi phấn vàng rơi xuống giữa không trung, đang ở phía trên, Butterfree bỗng dừng việc vỗ cánh giữ tư thế bay. Cả thân thể nó rơi xuống rất nhanh, khi đến một góc 60 độ so với đám phấn vàng, nó vỗ một cái thật mạnh hướng về đám phấn.

Từ hai cánh của nó, hai luồng không khí ngược chiều va vào nhau, quẩn quít lấy nhau. Chưa tới một giây sau, hóa thành một cơn lốc nhỏ lao vút về đám phấn vàng, hướng thẳng về đám Mankey.

Đó là Gust!

Và cũng nhờ cái đập cánh này, nó mượn phản lực lao vút về hướng ngược lại, tránh xa nơi nguy hiểm có đàn Mankey.

Rồi nó đập mạnh hai cánh, lấy tốc độ chóng mặt rời xa nơi này, hướng về trấn Ylrez.

Đúng thời điểm này, “hắn” nhận được một đồng thông báo của hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Giá Cả Của Một Danh Hiệu

“Tích! Người áp trứng Butterfree phẩm chất Vương cấp thành công!

Người nhận được danh hiệu “Nhà huấn luyện pokemon tiềm năng đệ nhất!”

“Nhà huấn luyện pokemon tiềm năng đệ nhất”: Một người nhân loại tuổi trẻ đầy tiềm năng, có không gian phát triển rộng lớn, do đó nhận được thiện cảm từ NPC nhân tộc cũng như thu hút được những pokemon có trí tuệ gia nhập vào đội.

+ Tăng độ thiện cảm với NPC nhân loại bản xứ: 20 điểm

+ Giảm độ thiện cảm với NPC các tộc còn lại: 20 điểm

+ Khả năng bắt được pokemon (sau khi làm chúng suy yếu): +5%

+ Khả năng làm pokemon có trí tuệ chú ý và bị pokemon trí tuệ cao đùa bỡn: +5%

+ Khả năng thuần phục được pokemon “có thể ngộ nhưng không thể cầu”: +2%

+ Khả năng thuần phục các loại pokemon khác: -2%

+ Liên kết linh quang giữa nhà huấn luyện và pokemon: +5%

+ Độ thiện cảm pokemon hoang dã dành cho người: +15 điểm

+ Độ thiện cảm của pokemon phe địch dành cho người: -15 điểm

+ Trong chiến đấu, pokemon phe địch ưu tiên tấn công người đầu tiên có xác suất tăng thêm 5%.

Danh hiệu cộng điểm vào game chính: (Chưa mở)”

“Tích! Là người chơi đầu tiên áp trứng pokemon có phẩm chất Vương cấp, là người thứ 6 và trẻ tuổi nhất trên thế giới áp thành công trứng pokemon có phẩm chất Vương cấp, người nhận được danh hiệu:

1. “Kỳ tài”: Vừa là tài năng trẻ, vừa là tai họa tiềm ẩn.

+ Người đàn ông hoàng, quang minh chính đại, một lòng vì nhân tộc đối với người chào đón, niềm nở. Đối lại, những kẻ ghen ăn tức ở, cùng với lòng dạ âm u sẽ tìm tới người để giết chết “tù trong trướng nước”. Xác suất gặp phải nhiệm vụ ẩn giấu tăng 10%, xác suất gặp phải cạm bẫy và bị chính nhân loại ám

toán tăng 15%.

+ Toàn bộ dân thường đối với người sùng kính, phần lớn quý tộc lại căm ghét người. Xác suất nhận được nhiệm vụ và pokemon quý hiếm từ người dân tăng lên 5%, xác suất bị quyền quý chèn ép tăng 10%.

+ Một tài năng luôn nhận được sự giúp đỡ từ những con người đi trước và những con người nhiệt tình, nhưng cũng không thiếu bị nhiều người tuổi trẻ khiêu chiến và đố kỵ. Xác suất gặp được các nhà huấn luyện pokemon tên tuổi tăng 2%, xác suất gặp khiêu chiến và đánh lén tăng 10%.

+ Một đời kỳ tài e rằng trăm năm khó gặp, dân chúng chúc phúc cho người khiến thần thánh cũng phải cảm động. Người nhận được “Thần thánh ban ân”.

“Thần thánh ban ân”: Toàn bộ thuộc tính của người tăng lên 2%.

Danh hiệu cộng điểm vào game chính: (Chưa mở)

2. “Nhân loại, chiến đấu đi!”: Một phần sứ mệnh to lớn của nhân loại do người đảm trách.

+ Dẫn dắt trận doanh nhân tộc, đoàn đội vượt quá 500 người, nhận được quảng sáng “Khúc ca chiến đấu”.

“Khúc ca chiến đấu”: Sĩ khí của đoàn đội tăng lên 10 điểm

+ Một mình đi tiên phong, nhận được cổ vũ “Thủ lĩnh, tiến lên!”.

“Thủ lĩnh, tiến lên!”: Sức tấn công và phòng thủ tăng thêm 5%.

+ Mỗi lần người giết 5 tên địch, toàn thể đoàn đội nhận được quảng sáng “Tiến lên, thắng lợi đang ở phía trước!”.

“Tiến lên, thắng lợi đang ở phía trước!”: Sĩ khí tăng lên 1 điểm (hiệu quả chồng chất).

+ Giết chết toàn thể quân địch trong tộc chiến, thưởng thêm 20% kinh nghiệm

+ Khi người chết trong chiến đấu, sĩ khí toàn đoàn giảm 100 điểm, cả đoàn lọt vào đả kích, xác suất chiến bại tăng 50%.

+ Toàn thể quân địch ưu tiên công kích người đầu tiên: +50%.

Danh hiệu cộng điểm vào game chính: (Chưa mở)

3. “Mặt trái của tài năng”: Một kẻ tài hoa luôn kèm theo một tính cách quái dị hoặc những hành vi kỳ cục.

Xác định quay chọn một loại, sau khi quay chọn thành công, người nhận được: “Kẻ đam mê côn trùng điên cuồng!”.

“Kẻ đam mê côn trùng điên cuồng!”: Một con người có niềm đam mê với côn trùng, chuyên nghiên cứu và tìm tòi kiến thức về các loài côn trùng.

+ Pokemon loại côn trùng có độ thiện cảm với người: +5%

+ Tỷ lệ bắt được pokemon côn trùng loại quý hiếm: +2%.

+ Tỷ lệ bắt được pokemon côn trùng biến dị: +5%.

+ Pokemon loại côn trùng dưới sự huấn luyện của người có sức tấn công: +3%

+ Mối liên hệ linh quang giữa người và pokemon côn trùng: +4%

+ Xác suất thu được tài liệu từ pokemon côn trùng: +5%

+ Xác suất thu được tài liệu quý hiếm từ pokemon côn trùng: +5%

+ Độ thiện cảm của NPC phái nữ đối với người: -100 điểm

+ Người bị phái nữ căm ghét, xác suất không nhận được nhiệm vụ từ NPC nữ tính tăng lên 10%.

Danh hiệu cộng điểm vào game chính: (Chưa mở)”

Nhìn ra không? Danh hiệu có cả mặt lợi và hại. Đương nhiên đằng sau vinh quang luôn có những thứ trái ngược. Áp lực một người thành công phải gánh chịu không phải những kẻ ngoài cuộc có thể hiểu hết. Con người ta trầm trồ khen ngợi sự thành công của kẻ khác mà không mấy để ý đến những thứ người đó phải trả giá.

Trên đời này, cái gì cũng có giá của nó. Đạt được thứ gì thì phải chấp nhận từ bỏ thứ khác. Đó là công bằng của tự nhiên.

“Tích! Người chơi đầu tiên đạt được pokemon phẩm chất Thủ lĩnh trở lên, hệ thống mở ra bảng chiến lực pokemon.

Butterfree của người có chiến lực đứng đầu. Người có công khai tên nhận vật không? Có hay không?”

- Không.

“Hắn” còn chưa ngu dại tới cái mức kia. Cây to đón gió lớn, một đồng danh hiệu được chồng chất lại bị nhiều người nhìn chăm chăm, “hắn” còn chưa có ngại sống lâu. “Hắn” còn cần nhiều thời gian để phát triển lớn mạnh chứ không muốn bị nhiều người chèn ép. Giấu được tới khi nào thì tới đó rồi tính, “hắn” cũng đang không ngừng nghĩ cách giấu đi đây.

“Tích! Xác nhận giấu tên nhân vật. Người có công khai tên pokemon không? Có hay không?”

- Không.

“Hắn” phủ quyết. Đã giấu thì giấu cho hết, không ngu gì để lộ một tí thông tin nào.

“Tích! Xác nhận giấu tên pokemon.”

Ngay sau đó, “hắn” nghe được 3 lần hệ thống thông báo.

“Hệ thống thông báo: Người chơi abc đạt được pokemon phẩm chất Vương cấp, bảng chiến lực pokemon mở ra. Hiện tại pokemon xyz của người chơi abc có chiến lực dẫn đầu. Người chơi abc nhận được danh vọng 5000 và 10 kim tệ.

Mọi thông tin về bảng chiến lực pokemon xin vui lòng truy cập và trang chủ để biết thêm chi tiết.”

“Hệ thống thông báo: Người chơi abc đạt được pokemon phẩm chất Vương cấp, bảng chiến lực pokemon mở ra. Hiện tại pokemon xyz của người chơi abc có chiến lực dẫn đầu. Người chơi abc nhận được danh vọng 5000 và 10 kim tệ.

Mọi thông tin về bảng chiến lực pokemon xin vui lòng truy cập và trang chủ để biết thêm chi tiết.”

“Hệ thống thông báo: Người chơi abc đạt được pokemon phẩm chất Vương cấp, bảng chiến lực pokemon mở ra. Hiện tại pokemon xyz của người chơi abc có chiến lực dẫn đầu. Người chơi abc nhận được danh vọng 5000 và 10 kim tệ.

Mọi thông tin về bảng chiến lực pokemon xin vui lòng truy cập và trang chủ để biết thêm chi tiết.”

Thoáng chốc toàn bộ thế giới pokemon sôi trào.

Cho đến hiện giờ thế giới pokemon mới mở ra được chưa quá 3 tuần, trong khi phần lớn người chơi vẫn còn tập tễnh làm quen, vẫn còn sử dụng pokemon phẩm chất thường thấy được tặng từ lúc vào game mà cày cấp, mà làm nhiệm vụ. Vậy mà bây giờ đã có người có cả pokemon phẩm chất Vương cấp. Như thế bảo sao mọi người không kinh ngạc “ồ” lên.

Và hiển nhiên, 3 lần hệ thống thông báo này đã đẩy nên cơn sóng ngầm mãnh liệt.

...

Trong một khu rừng âm u với cỏ thụ chọc trời, một gã thanh niên đang giằng co với một đàn Beedrill.

Với bản tính hung hãn, nhưng không hiểu vì sao đàn Beedrill này lại có vẻ sợ hãi đứng ở khoảng cách khá xa mà nhìn về gã ta đầy cảnh giác, chứ không nhào tới xé xác gã. Tình huống quỷ dị khiến người ta khó hiểu.

Bỗng nhiên 3 lần hệ thống thông báo vang lên.

Nghe được âm báo, hai mắt đục ngầu ẩn sau lớp áo choàng đen của gã lóe lên. Ánh mắt đầy nguy hiểm đâm về phía con Beedrill đầu đàn. Con Beedrill đầu đàn cảm nhận được một luồng áp lực vô hình, giống như những loài pokemon khủng bố thời viễn cổ nhìn lại, cả thân thể của nó bắt đầu run rẩy. Song vì tổ của mình, nó vẫn ngoan cường gánh lấy áp lực.

Dường như gã thanh niên có chút giận, sát khí quanh cơ thể hắn trong chốc lát như sôi lên, hóa thành thực chất bao phủ cả cơ thể gã.

Con Beedrill đầu đàn sống ở khu rừng này cả mấy trăm năm, nó đối mặt với biết bao hiểm nguy, nó đối mặt với biết bao lần sinh tử, nó cũng đối mặt với biết bao nhiêu kẻ thù nguy hiểm. Thế nhưng nó chưa từng lùi bước, bởi vì phía sau nó là cả tộc đàn, là họ hàng thân thiết sống với nó hơn mấy thế kỉ, là... nhà của nó. Nó đã bao lần liều chết chiến đấu vì điều đó. Nhưng lần này, nó sợ hãi gào to:

- Bee... Beedd...

Rồi sau đó hoảng loạn bỏ chạy. Nó không hướng về tổ của đàn, mà điên cuồng tháo chạy về bên trái.

Dù tốc độ nhanh chóng, vậy nhưng nó vẫn không thể sống sót.

“Xoẹt...”

“Ầm...”

Một tia sáng lóe lên, đầu con Beedrill đầu đàn xuất hiện một cái lỗ thủng lớn. Nó mất mạng ngay lập tức và quán tính đang bay khiến cả thân hình của nó đập vào một cái cây phía trước, rồi rớt xuống đất. Tại vị trí vết thương chí mạng này, máu tươi không ngừng chảy ra, chỉ trong nháy mắt, máu tươi tích tụ thành một vũng máu lớn.

Nhận thấy con đầu đàn bỏ chạy và chết đi trong chớp mắt, đàn Beedrill trở nên rối loạn, chúng sợ hãi hướng về phía tổ bay đi.

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

Song vẫn có những con xấu số bỏ mạng đương trường.

Gã thanh niên chậm chậm đi theo sau đàn Beedrill.

Khoảng mười phút sau, gã nhìn thấy những con sâu Weedle dưới mặt đất đang gặm lá cây và vui đùa tí tởn, và cả những con nhộng Kakuna treo lơ lửng đang chờ ngày tiến hóa cạnh một cái tổ Beedrill cỡ lớn.

Nhìn thấy kẻ lạ mặt xuất hiện trong lãnh thổ của loài, những con sâu Weedle ở gần bên dùng cái sừng nhọn trên đầu húc thẳng tới, những con Weedle ở xa thì liên tục phun nọc độc về hướng đó.

Nhưng đã chậm, mục tiêu của chúng đã biến mất khỏi vị trí ban đầu ấy.

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Dưới những tia sáng đen, những cái đầu Weedle bị đánh thủng. Đàn sâu Weedle nối tiếp đàn Beedrill, số thì chết, số hoảng loạn bỏ chạy về gốc cây nơi đàn Beedrill đang đậu.

- Weed... Weed...

Kẻ lạ mặt vẫn tiếp tục tiến tới.

- Bee... Bee...

Một con Beedrill lớn tiếng đe dọa. Nhưng không có tác dụng gì.

“Xoẹt...”

Từ khoảng cách 50 mét, một tia sáng bay ra, đầu nó bị đánh thủng, nó ngã chổng vó xuống mặt đất. Những con sâu Weedle vội vàng tránh xa vị trí con Beedrill đang rớt xuống.

- Bee... Beed...

Lần này nhận ra kẻ địch sẽ không tha cho chúng, toàn bộ Beedrill gầm lên. Đàn Beedrill, Weedle điên cuồng tấn công kẻ lạ mặt, những con Kakuna đang treo lơ lửng cũng mở mắt ra và gia nhập vào trận chiến.

Nhìn thấy cả tổ Beedrill muốn liều chết, gã thanh niên cười lạnh:

- Vị trí tệ nhất chỉ có thể là của ta mà thôi. Bọn Beedrill này chính là khởi đầu tuyệt hảo.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bức Bình Phong

Mặc kệ mọi thế lực vẫn đang không ngừng tìm kiếm thông tin kẻ đầu bảng là “hán”, “hán” vẫn làm tiếp công việc của mình.

Là một nhà huấn luyện, lúc không có cường đại, nên bảo trì khiêm tốn, phòng ngừa một ít thể lực cường đại gấp gáp. Bởi vậy, “hắn” vẫn phải ẩn thân và cẩn thận từng chút một.

Tại 2 ngày hôm trước, bỏ tiền mua xong những vật cần thiết, tiền trên người của “hắn” đã không còn đồng nào, tăng thêm lúc trước cướp bóc, trên người “hắn” chỉ có vài đồng. Hiển nhiên với vài đồng, “hắn” không đủ tiền tiếp tục thuê căn nhà trọ cũ nữa rồi, vì dù gì, căn nhà đó cho thuê theo tuần. Mặt khác, “hắn” muốn tìm một nơi tương đối vắng vẻ “tiêu hóa” lần thu hoạch này. Mấu chốt là ở chỗ “hắn” muốn vị trí vắng vẻ này đây, đã có yêu cầu này, “hắn” hầu như chẳng có nơi để ở.

“Chẳng lẽ phải ngủ ngoài lề đường?” – “Hắn” tự nhủ.

Tìm tòi thật lâu, từ đầu đến cuối không tìm được cái địa phương nào tốt mà lại chấp nhận cho thuê theo ngày, “hắn” thở dài. Chợt nhớ tới giống như ngày mai là thời điểm quán rượu lại bắt đầu buôn bán trở lại, thời gian với “hắn” dường như thoáng cái liền không đủ dùng.

“Công việc này ta tạm thời không thể từ bỏ, quán rượu là nơi tin tức cực kỳ linh thông, ta có thể thông qua cuộc nói chuyện và thảo luận các nhà mạo hiểm để biết đến tin tức và sự biến hóa của thế sự, thậm chí còn có quan hệ đến những nhà huấn luyện pokemon. Hơn nữa dạo gần đây, có một vài nhà huấn luyện pokemon đi dạo qua nơi đó, vì phòng ngừa mắ tai vạ, hay vẫn phải cẩn thận một chút.” – Trong nội tâm yên lặng suy nghĩ, “hắn” sờ tay vào bộ ngực, lấy ra một túi tiền nhỏ mà cười khò.

Chính lúc “hắn” đang bồi hồi ở trong đám người, một tiếng kêu gọi có phần chần chừ ở bên cạnh truyền đến.

- Hành Giả, là người sao?

Nghe được cái âm thanh này, trong lòng “hắn” hơi động, xoay người qua bên trái, và rồi “hắn” trông thấy vẻ mặt nghi ngờ của lão chủ quán Ocean. Cái người đang ăn mặc một bộ áo trắng rộng thùng thình, đứng ở đó chăm chú nhìn vào gói tiền “hắn” đang cầm trên tay.

- Người hết tiền?

Lão Perli nghi ngờ hỏi.

“Hắn” bất đắc dĩ cười nói:

- Vâng.

- Người, cái tên khốn khiếp này, vài ngày không thấy người đã tiêu hết 6 đồng bạc?

- Vâng.

“Hắn” chỉ có thể cười khò.

- Người người người... Tên khốn khiếp này, 6 đồng bạc đâu phải số tiền nhỏ, người nướng vào sòng bạc hay trên thân thể mấy ả điếm rồi hả? Có biết đó là lương tháng này của người không? Người như vậy thì làm sao mà sống tiếp? Còn gia đình của người thì sao hả? Người, tên khốn khiếp này!

Một châu mắng chửi trút xuống như thác nước, nước bọt bay tung tóe văng cả vào mặt “hắn”. Thế nhưng “hắn” chỉ có thể bày ra bộ ngượng ngùng như làm chuyện sai mà đứng như trời trồng ở đó.

Tiếng mắng chửi của lão Perli cũng không thu hút được bao nhiêu người. Giữa thế sự rối ren, chiến tranh diễn ra liên miên, người ta càng thích chạy về nhà, khóa trái cửa mà lo lắng hơn là quan tâm náo nhiệt.

Sau suốt 10 phút đồng hồ mắng chửi, lão Perli thở dốc dừng lại, 200 cân thịt của lão không ngừng run rẩy vì tức giận. Song khi ánh mắt của lão tình cờ nhìn đến thắt lưng của “hắn”, gã kinh ngạc thốt lên:

- Người dùng tiền mua một quả pokemon?

“Hắn” suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời:

- Không, con không chỉ mua một quả pokemon mà còn thu phục được một con Paras.

Nói xong, “hắn” cầm quả pokemon, ấn nút và chiếu về phía trước. Liền ngay sau đó, một con Paras xuất hiện.

Nhìn con Paras, lão Perli thoáng thở phào, ít nhất thẳng thóc phục vụ cũng không có phá tiền, mà kiếm bộn thì đúng hơn. Đến khi để ý 2 cái nắm màu tím trên người nó, lão Perli nghi hoặc hỏi:

- Paras biến dị?

“Hắn” mỉm cười đáp:

- Vâng!

Lão Perli vui mừng nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Xem ra người kiểm bọn rồi.

Sau đó lại tiếc hận thờ dài:

- Nếu như nó là một con pokemon hệ nước thì càng tốt. Đảm bảo đại nhân Kim sẽ mua với giá cao. Đáng tiếc a.

Sau đó lão Perli nhớ lại chính sự, lão gật nhẹ đầu, trông mắt màu xám nhẹ híp híp, lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi hình như người đi lòng vòng ở nơi này, tựa hồ muốn tìm cái chỗ ở, làm sao vậy? Hết tiền thuê nhà nên bị đuổi rồi à?

- Vâng... Vì ước mơ trở thành nhà huấn luyện pokemon, cũng vì con Paras này, con đã dùng hết số tiền lương tháng vừa rồi. Lúc này đây trong túi chỉ còn 3 cái tiền đồng, kiểm hoài mà không có chỗ nào cho thuê theo ngày.

Hai tay nhẹ run, “hắn” ra vẻ nhẹ nhõm cười cười, tự thuật trong hơi thở.

Lão Perli trầm ngâm một chút, bàn tay vô thức vuốt ve cái bụng bìa của chính mình, hòa ái nói ra:

- Như vậy à. Không có việc gì, ta có một chỗ phòng ở trống không, nhưng lại có chút xa xôi, chung quanh không có người nào, vừa vặn cần người trông nom. Chỉ là khoảng cách đến quán rượu rất xa, song ta có thể tạm thời cho người ở nhờ, người đồng ý sao?

Nghe được tin tức này, “hắn” biểu lộ khẽ giật mình:

- Cái này... có thể chứ?

- Ha ha, đương nhiên là có thể.

Lão Perli lên tiếng, phát ra tiếng cười hào sảng.

- Vừa vặn cái phòng kia cần người trông nom một thoáng, chúng ta lại quen như vậy, liền không thu người phí thuê, làm việc cho tốt đi.

Nhìn xem bình thường keo kiệt đến nỗi lông chân đều cảm thấy đau nhức, một hạng người chủ vất vả chày ra nước cũng là một tên thương nhân có đầu óc. Hiển nhiên việc cho cái ân tình này cho một kẻ ở tương lai có thể trở thành một nhà huấn luyện pokemon là một kiện làm ăn không lo lỗ vốn, vì dầu gì lão cũng chẳng thiệt hại bao nhiêu, mà ở tương lai có khi lại nhận được hồi báo gấp nhiều lần. Phải biết đưa than trong ngày tuyết rơi mới làm cho người ta khó có thể quên lãng được ân tình.

- Cảm ơn, ông chủ.

Thiếu niên lúc này không có chỗ cư ngụ, lẻ loi một mình, không có người làm bạn, có thể nói là chán nản tới cực điểm, lão Perli nắm bắt thời điểm này, đưa cho “hắn” không gian ở trọ, hơn nữa không thu tiền thuê, loại này ân tình chỉ có những thứ không phải là người mới có thể quên đi. Sự khôn khéo của lão Perli đã thể hiện rõ.

- Tốt rồi, không cần sĩ diện cái lão như vậy, sự tình này đáng giá gì chứ? Hiện tại ta liền dẫn người đi xem một chút đi, chỗ đó vẫn có chút xa đấy, trước sắp xếp cái đã.

Đối với những lời này, “hắn” tất nhiên sẽ không từ chối, đi theo sau lão Perli.

Cái nhà ở theo lời lão Perli đúng là thật sự xa xôi. Nhìn qua toàn bộ các căn nhà ở bên cảng, thì đây chính là một gian phòng nhỏ ở biên giới cảng Ngã Hành, phong cách kiến trúc là một màu xám, xung quanh cũng không có hàng xóm. Nơi đây là một vùng bằng phẳng, trống trải mà yên tĩnh, một đường theo hướng nam có hơn vài cây số là một khu rừng rậm rạp, cảnh lá đản xen.

“Nơi tốt.” – Nhìn xem bốn phía, “hắn” âm thầm gật đầu, trong nội tâm rơi xuống nhận xét.

Với ý nghĩ tìm được một nơi thỏa mãn yêu cầu vắng vẻ, khổ công tìm hoài thì không thấy, đột nhiên chiếu mạnh rơi xuống. Cũng là do tính toán thương nhân của lão Perli mới có thể có một chỗ hợp ý như vậy.

- Ông chủ, phi thường cảm ơn sự hào phóng của ngài.

- Ha ha, nếu không phải người tại quán rượu làm việc phi thường cố gắng, ta sẽ không đem tòa nhà này giao cho người trông nom. Nhớ kỹ, ngày mai muốn làm việc cho tốt.

- Ông chủ, không có vấn đề gì.

Sau khi đưa tiễn lão Perli ra khỏi cổng, “hắn” đi tới nhìn xem căn nhà lộn xộn. Cẩn thận dùng mũi khẽ ngửi, khi nghe được đến mùi nấm mốc ả ả đẳng sau, “hắn” nhíu mày, bắt tay thu dọn căn nhà.

Căn nhà này cũng không lớn, chỉ có đơn độc 2 cái phòng ngủ cùng một cái phòng khách. Phần lớn đồ vật trong nhà còn có thể sử dụng được. Với một

kẻ chỉ còn vài đồng như “hắn” mà nói, đây đã là một căn nhà đầy đủ tiện nghi.

“Hắn” lao vào lau chùi và dọn dẹp, đến khi xong hết, thời gian cũng đã chạng vạng đến buổi tối.

Một con người có thực lực nhỏ yếu thì điều quan trọng nhất chính là cẩn thận. “Hắn” trộm được thuốc tiến hóa Butterfree thì “hắn” càng không thể để người khác biết mình có cầm giữ thứ gì liên quan đến Butterfree, “hắn” quyết định đưa ra con Paras cũng là vì mục đích đánh lạc hướng ấy. Còn quả pokemon chứa Butterfree? Tạm thời “hắn” chôn ở một nơi bí mật. Có qua mười ngày, nửa tháng thì quả pokemon sẽ vẫn hoàn hảo, con Butterfree trong quả pokemon càng không có vấn đề gì.

Thứ hai chính là “hắn” phải thể hiện một tên nhà nghèo làm phục vụ ở quán rượu đúng cách, không có chút thay đổi nào để những người khác không có chút xú nghi ngờ. Bản tính con người vốn đa nghi, tất nhiên “hắn” sẽ không làm gì tuyệt hậu so với “hắn” tuần trước, và cũng không làm gì quá nổi bật.

Bức bình phong “hắn” cần duy trì chính là một tên phục vụ nhà nghèo muốn vươn lên trở thành một nhà huấn luyện pokemon. Và dùng hết tiền một tháng lương đi bắt một con pokemon. Đưa nhỏ ấy đã bắt được một con Paras và hết tiền, cho nên lúc này đang cố hết sức mình làm quần quật để kiếm tiền, cũng như để bước càng gần tới ước mơ.

“Hắn” càng phải thể hiện ra là một người ham học hỏi và có tính kiên nhẫn. Mặc dù hai cái tính cách này ở những đứa trẻ có cùng độ tuổi như “hắn” là gần như không có mấy người. Nhưng chỉ có như thế mới có một phần sức thuyết phục rằng tại sao một kẻ hèn mạt như “hắn” có thể thu phục được pokemon.

Hành trình của “hắn” đã sắp bắt đầu. Trong 2 tháng nữa “hắn” phải đến nhập học ở học viện Thanh Sơn. Thế nên trước đó “hắn” cũng cần tích lũy tiền bạc. Mà phương thức đơn giản và nhanh nhất chính là cướp bóc. Và đương nhiên bức bình phong một tên phục vụ nhà nghèo ham học hỏi là một lựa chọn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Nó Sưng Lên

Mấy ngày sau, tại quán rượu Ocean.

Perli quan sát thân hình vội vội vàng vàng tiến vào quán của “hắn”, nhỏ nhẹ gật gật đầu.

Đối với lão Perli, “hắn” đích thật là cái người rất chịu khó, đối đãi với mọi người thân thiện, tử tế, nhìn không giống một cái thiếu niên mới mười bốn, mười lăm tuổi. Đặc biệt, làm ông chủ, lão cực kỳ yêu thích nhân viên có tay chân lanh lẹ, làm việc cực tốt để người không yên tâm không được như vậy.

Im lặng nhìn vài giây, ánh mắt của lão chuyển hướng tới một người phục vụ khác, khước miệng nhếch lên, không khỏi lại lắc đầu.

So sánh với “hắn” mà nói, quả thực người này là quá khiến người ta thất vọng. Không chỉ có bản tính côn đồ, lại còn đi trễ về sớm, luôn luôn làm việc cho có. Nếu không phải hắn là con trai của tên Cô Độc, có cô vợ tên Uyên Nhi, mà hai người lại là bạn thân của lão, thì lão đã sớm đuổi cô tên khốn Cô Độc này ra khỏi quán rượu rồi.

Khế thờ dài, lão Perli nhìn về thất lung của “hắn”, nơi có một quả pokemon, nhìn chằm chằm mấy giây sau, liền chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Rất dễ hiểu, người có thể mang pokemon phòng thân thì được. Nhưng ở chốn đông người, người nên tôn trọng người khác, chớ bao giờ lấy ra pokemon của mình mà khoe khoang, hay chỉ là vô ý vui đùa. Nơi công cộng, trừ trường hợp bất khả kháng, tốt nhất không nên để pokemon thoát ra khỏi quả pokemon.

Trên quầy lại không có việc gì, lão Perli đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đối với “hắn” hô to:

- Hành Giả, tới đây một chút.

Thiếu niên quay đầu, thấy ông chủ kêu gọi chính mình, liền bụng khay thức ăn phân phát cho các vị khách, sau khi làm xong liền chạy tới.

- Ông chủ, có chuyện gì sao?

Lão Perli cười nhẹ một tiếng, nói ra:

- Hành Giả, vài ngày sau con gái của ta – Swally Perli, cùng với các bạn học của nàng muốn ra ngoài cắm trại dã ngoại, ta không quá yên tâm để bọn họ đi ra ngoài như thế. Cho nên ta nghĩ mời người giúp ta một chuyện, người có thể đi cùng với các nàng được chứ?

“Hắn” khẽ giật mình, gương mặt nhả lại.

Một giây về sau, “hắn” cảm thấy chính mình biểu lộ có chút không thích hợp, vô ý thức giật giật khóe miệng, lại điều chỉnh nét mặt của mình trở nên tự nhiên một chút, không giống như vậy cứng nhắc.

- Ông chủ, chuyện này e rằng tiểu thư Perli sẽ không hy vọng ta đi cùng. Hơn nữa nếu ta đi, quán rượu làm sao bây giờ?

Đối với cùng người khác ra ngoài, “hắn” căn bản không có bất cứ hứng thú gì.

Swally dù có xinh đẹp thế nào thì đều cùng “hắn” không có bất cứ quan hệ nào.

- Hắn không đi, ta đi!

Ở thời điểm khó xử này, Cô Đồn vốn một mực du đãng bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt đã biến thành ân cần, hắn không ngừng đi tới vị trí của hai người.

- Chú Perli, người cũng hiểu mà, trong quán rượu có nhiều việc bề bộn, thiếu Hành Giả thì không được. Nhưng là ta cảm thấy cho ta đi cùng với tiểu thư Perli lại vô cùng thích hợp. Chú Perli, liền để ta đi cho, ta tuyệt đối cam đoan, tiểu thư Perli nhất định có thể bình an trở về.

Nghe gã Cô Đồn nói thế, “hắn” có chút động lòng.

Nếu như có người có thể thay thế “hắn” đi, việc này có sao lại không làm? “Hắn” còn cần thời gian huấn luyện con Paras đây. “Hắn” còn cần thời gian chọn nơi vắng vẻ huấn luyện Butterfree đây. “Hắn” còn cần thời gian đi cướp bóc đây. “Hắn” ước gì mình có nhiều thời gian ở một mình.

Vừa nghĩ như thế, “hắn” định cố tình giúp tên Cô Đồn nói chuyện, nhưng nhìn thấy biểu lộ trên mặt lão Perli có chút quỷ dị, môi rung rung thoáng phát, nhưng không có mở miệng.

- A!

Lão Perli phát ra một tiếng cười khẽ, thanh âm trầm thấp, nghe giống như là một chiếc chuông khổng lồ đang rung động “boong boong”, âm thanh hợp tấu cùng cộng hưởng.

- Cô Đồn, may mắn người gọi ta một tiếng chứ, có một số việc ta không có cùng cha người nói, người làm ở đây mấy ngày nhưng rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện tình? Trong lòng người hiểu rõ. Người vẫn là ở đây làm việc cho tốt, còn chuyện của con gái ta, ta tự mình nắm chắc, không cần người quản, cũng càng không cần người quan tâm.

Lời nói vừa ra, Cô Đồn lập tức biến sắc.

Lão Perli nói chuyện với giọng nói rất bình thường, nhưng ý tứ lại như là một con dao với cái lưỡi dao sắc bén, nó đã đâm trúng trong lòng của hắn.

Hắn nhếch miệng, tuy có chút không phục, nhưng sau khi trầm mặc vài giây, vẫn là nói một tiếng:

- Chú Perli, ta đã biết.

Thờ ờ ra một hồi, lão Perli quay mặt qua, cười hì hì nói với “hắn”:

- Không có việc gì, người trẻ tuổi nên đi ra ngoài nhiều một chút, coi như ta xin người giúp một chuyện, được hay không được?

Đối phương đều đã nói như vậy rồi, “hắn” tự nhiên không có cách nào từ chối:

- Được rồi ông chủ, ta nhất định sẽ đi.

Ít nhất lão chủ quán cho “hắn” một nơi để ở, dù rằng đó là tính toán lợi nhuận tương lai của lão, nhưng mà đó cũng xem như là một ân tình, có ân không báo thì không chút thích hợp. Lại nói tiếp, chút chuyện nhỏ này cũng không có gì, nhiều lắm là lãng phí thời gian một hai ngày. Mặc dù làm cho kế hoạch của “hắn” chậm trễ, thế nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

- Vậy làm phiền người rồi. Đúng rồi, chưa gì ta đã quên, ta phải đi ra ngoài đòi nợ, tên khốn kia thiếu nợ ta mười cái tiền đồng mà hồi lâu còn chưa trả đây. Người trông tiệm hộ ta một chút.

- Ông chủ, không có vấn đề gì.

Lão Perli dương dương đắc ý, ngửa đầu đi ra quán rượu của mình.

Đi ra vài bước về sau, hồi tưởng lại bộ dáng của “hắn”, bỗng nhiên nhủ mảy. Người này tựa hồ có chút phản cảm với con gái của mình.

Trong đầu xẹt qua khuôn mặt cứng nhắc của người thiếu niên khi nhắc đến việc kia, mặt lão cũng có chút biến hóa. Đối với lão, an toàn của con gái vẫn rất trọng yếu. Tuy rằng nói giao cho người có trách nhiệm sẽ tốt hơn nhiều so với kẻ vô tâm, thế nhưng nếu giao cho kẻ vô cùng phản cảm về con gái mình, e rằng hai bên sẽ xảy ra xung đột.

- Có thể là ta không có chú ý chăng? Nhiều năm không có trải qua cuộc sống mạo hiểm rồi, có khi sức quan sát cũng hạ thấp vài cái cấp bậc.

Ở trong quán rượu, “hắn” như cũ là bận bịu đến mức không nghỉ tay.

Đã qua mười mấy phút, trong lúc “hắn” vô tình ngẩng đầu quan sát quán rượu, trông thấy vẻ mặt gã Cô Đồn âm ỉ, “hắn” do dự một chút mới lên tiếng nói:

- Kỳ thật không phải khó khăn như ngươi nghĩ, muốn tiếp cận Swally thì còn rất nhiều cơ hội.

Dĩ nhiên “hắn” chỉ còn ở đây khoảng chục ngày nữa, “hắn” không muốn gây sự hay chọc ai ôm giận vào lúc này. Với hình tượng một nhà huấn luyện pokemon có tiềm lực trong tương lai, thân thiện là đức tính “hắn” cần phải đóng thật đạt. Một nhà huấn luyện pokemon không có tính thân thiện thì làm thế nào có thể huấn luyện pokemon của bản thân ngày càng hùng mạnh? Chỉ dùng bạo lực sợ rằng chỉ mang lại hiệu quả ngược.

Cô Đồn ngẩng đầu nhìn “hắn”, không nhận được mắg:

- Ngươi không rõ, ta không phải vì Swally.

- Há, đó là vì cái gì?

- Bến cảng Ngã Hành chỉ có duy nhất một học viện, ở học viện này có rất nhiều người có gia thế quyền quý hoặc tiền đầy bồn bát. Nếu như có thể làm quen và tạo mối quan hệ tốt đẹp với bọn họ, trở thành bạn bè của những con em quyền quý, về sau nhất định ta sẽ có được một tiền đồ cực kỳ tốt. Chỉ cần theo sau bọn hắn, ta chắc chắn sẽ có huy hoàng cùng vinh quang! Khi đó, ta cũng tuyệt đối không có chênh lệch với con em quyền quý là bao.

Ánh mắt của gã Cô Đồn sáng ngời, nhưng nghĩ tới sự thật, lại âm ỉ, một màu sa sút tinh thần:

- Đáng tiếc cơ hội này lại không ở trên tay ta, lão Perli chết tiệt lại không cho phép ta đi, thật sự là đáng tiếc, thật sự là đáng hận.

Nghe thấy âm thanh chửi bới ấy, “hắn” nhú mày, bày ra bộ dáng bức bình phong nên có, bùng lên chén đĩa lại để xuống, thanh âm đột nhiên lạnh xuống.

- Ô? Thì ra liên chi vì việc này mà ngươi chửi bới lão Perli? Có tất yếu phải làm thế không?

- Ta muốn hắn thì làm sao vậy? Mắc mớ gì tới ngươi?

Gã Cô Đồn tròn trắng mắt, gã tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, gã vươn tay ra, bắt lấy cổ áo của “hắn” trong một phút, đẩy ngã “hắn” xuống quầy rượu. Đương nhiên là “hắn” cố ý để gã thỏa thích làm như vậy.

- Nếu không phải ngươi nịnh hót, cái lão Perli đáng chết như thế nào sẽ chọn ngươi đi mà không phải là ta?

Nhìn thấy bàn tay đối phương đang nắm chặt cổ áo của mình, “hắn” ngẩng đầu, nhìn xem ánh mắt hung ác đối diện, khóe miệng hơi vênh lên.

Vô luận ở thế giới nào, luôn không thể thiếu loại người này, ưa thích biểu hiện sự nóng giận của bản thân, luôn tự cho mình đều đúng, đem hết thảy sai lầm đẩy hết lên thân người khác. Thời điểm như thế này, nếu là một người thiếu niên làm lụng một mồi mà không có sức lực, nói không chừng liền nhịn, mà “hắn”...

“Hắn” nhẫn nhịn đã đủ rồi. Không, nói cách khác là đã đến giờ “hắn” đem việc này gắn lên bức bình phong của mình cho nó trở nên vững chắc hơn. Ban đầu nếu như gã Cô Đồn nghe lời khuyên của “hắn” mà để mọi chuyện trở thành yên lặng thì bức bình phong của “hắn” chỉ được dát thêm một viên sỏi nhỏ, còn bây giờ? Ha ha... Có mà mười viên gạch. “Hắn” ngu sao mà bỏ?

- Mặt ngươi làm sao vậy?

Mặc cho đối phương bắt lấy cổ áo của mình, “hắn” chỉ vào mặt của gã ta, khuôn mặt bình tĩnh nói ra.

Gã Cô Đồn sững sờ, gã vẫn nắm chặt cổ áo của “hắn” không có buông ra:

- Mặt ta làm sao?

- Nó sưng lên.

- Không có a.

Gã sờ sờ khuôn mặt của mình, lẩm bẩm nói ra câu ấy, trong nội tâm có chút không hiểu.

Lúc này, lập tức một cái tát mang theo gió rít đánh tới.

Gã ta còn không kịp phản ứng, má phải lập tức lõm xuống, dưới lực đánh, gã chỉ khẽ nhếch miệng “A” một chữ, nhưng còn chưa kêu xong, cả người đã bay lên.

Gã bị quất cho một cái tát trực tiếp vào mặt. Và rồi bị lực đánh đẩy văng ra xa, té xuống đất!

Đầu gã một hồi vu vu trắng sao, như là đi vòng quanh bảy tám chục vòng tròn, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc trống rỗng.

- Vừa rồi không có súng, hiện tại, nó súng lên.

“Hắn” hồi hột nói ra một câu, xòe bàn tay ra, sửa sang lại quần áo bị nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngày Hè Nóng Rực

Khi cái tát này đánh xong, “hắn” thỏa mãn vô cùng.

Hiện tại ở trong thế giới pokemon, mỗi ngày “hắn” đều rèn luyện. Bởi vì những cái game đặc biệt này lại có thể có ảnh hưởng tới hiện thực. Khi rèn luyện trong này, cơ thể ở thực tế sẽ thu được 80% thành quả đã rèn luyện. Mà thời gian trong game so với thực tế lại là 2 : 1. Có nghĩa là 1 ngày rèn luyện ở trong game sẽ thu được 160% so với rèn luyện ở thực tế. Cao hơn 60% chứ không phải là ít. Có thể bây giờ 60% không hơn được bao nhiêu, nhưng thời gian dần trôi đi, không chỉ cái 60% tương đối đối ra càng tăng lên, mà mỗi ngày tăng thêm 60% cũng đã là một con số kinh khủng.

Thế chất của “hắn” lúc này cũng không phải xoàng. Một tên nào vào nước chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thì “hắn” sẽ sợ? Thằng con đồ kia chính là tự tìm chết mới phải.

Mà đúng như lời nói của “hắn”, dưới một cái tát mạnh bằng lòng bàn tay, mặt gã Cô Đồn lấy tốc độ kinh người phồng lên, sưng thành một mảnh.

- Người!

Sau khi choáng váng vài giây, gã Cô Đồn mới nhận ra rằng mình vừa bị người khốn khiếp kia đánh một cái tát trước mặt mọi người, lửa giận trong lòng gã bùng lên. Gã bặm mặt lại, vừa mới chuẩn bị đe dọa thì “hắn” đã bỏ ra một câu:

- Người lại nói thêm một câu, ta liền để bên kia mặt của người cũng sưng lên.

- Khốn khiếp, người dám đánh ta?

Với tư cách là lưu manh lẫn lộn nhiều năm, gã Cô Đồn há có thể bởi vì một câu cảnh cáo mà định chỉ động tác? Gã trực tiếp đứng dậy, gào thét ầm ĩ, trong lúc ấy, hai viên răng từ hàm răng bị đánh nát cùng nước bọt và máu đồng thời bay ra.

Sau đó lại là một hồi cuồng bạo đánh úp lại.

Gã Cô Đồn chỉ thấy một cái bóng màu trắng mờ hồ lao đến, gã ta không kịp làm ra phòng ngự, chợt thấy chóng mặt, cả người lại một lần nữa bay lên.

Một lần nữa gã lại bị đánh ngã trên đất.

Mà bên kia mặt nhanh chóng sưng lên, nơi khóe miệng cũng tràn ra vết máu, cả hai bên vừa vụn đối xứng.

- Người còn muốn lên tiếng sao?

“Hắn” nhìn cái người đang nằm rạp trên mặt đất mà không dậy nổi, lắc lắc bàn tay phải, giọng điệu bình tĩnh.

Liên tục hai lần bị đánh té xuống đất vì một cái tát, cả khuôn mặt gã Cô Đồn hiện ra căm hận, trong mắt gã tràn đầy lửa giận, nhưng lại không dám nói gì.

Hai cái tát triệt để làm cho gã mất đi dũng khí chống lại, loại người có thể dùng một cái tát đủ mạnh đánh gã ngã xuống mặt đất, đã làm gã tỉnh ra, gã rất rõ ràng gã không phải là đối thủ của đối phương.

Gã ngồi trên mặt đất phút chốc thì quay người, oán hận liếc nhìn “hắn” rồi bỏ chạy như bay ra khỏi quán rượu.

Giờ phút này, trong quán rượu nhất thời tĩnh lặng, đã không có một tiếng ồn ào. Tất cả mọi người bị 2 cái tát của “hắn” hấp dẫn, ngừng nói chuyện.

Khẽ liếc nhìn một cái bóng lưng chật vật chạy trốn, “hắn” xoay người lại, khuôn mặt mỉm cười, đối với tất cả các khách hàng hiện tại của quán, rất tự nhiên nói ra:

- Không có việc gì, tất cả các quý khách có thể tiếp tục ăn uống, mới vừa rồi là ta cùng gã đánh cược. Gã nói da mặt của gã rất dày, so với sắt thép còn

dày hơn, dĩ nhiên ta không tin, cho nên liền thí nghiệm một phát, sau đó liền biến thành cái dạng này rồi. Xin lỗi các vị, các vị cứ tự nhiên ăn uống.

Phần lớn khách hàng của quán rượu là người mạo hiểm, tính cách phóng khoáng, đánh nhau ẩu đã chưa lúc nào thiếu qua. Lúc này liền bị lời nói hài hước của thiếu niên chọc cười ha ha, bàn tán một đôi lời cũng trực tiếp quên đi.

Sau đó, khi lão Perli trở về, “hắn” cũng không có giấu giếm việc đã phát sinh, thẳng thắn nói chính mình đem người nợ đánh hai cái tát. Lão Perli cũng không trách tội “hắn”, cười ha ha hai câu, rồi không nhắc lại chuyện này.

Khi đã hoàn thành công việc trong quán rượu, “hắn” đi về chỗ ở của mình.

...

Mùa hè mà, thời tiết luôn lộ ra đặc biệt nóng rực, và nắng chói chang.

Trên một con đường nhỏ trải đầy đá vụn, ba chiếc xe chậm chậm hướng về phía trước và tiến tới. Hai bên cây cối xanh biếc, tán cây xum xuê tạo thành bóng râm, ánh mặt trời chiếu xuống cũng chỉ là những vết bóng mờ lốm đốm. Thế nhưng dù là ngồi ở trên xe, “hắn” vẫn cảm giác được sức nóng mãnh liệt của ngày hè.

“Hắn” đưa tay xoa xoa cái trán thấm đầy mồ hôi, lấy ra một cái hồ lô, uống một hớp nước, theo vị hơi chan chát, “hắn” có chút thanh tỉnh. Đây là một hồ lô nước được ngâm thêm vài miếng chanh, cách đơn giản và hữu hiệu để giảm bớt sự mất nước của cơ thể và sức nóng của ngày hè.

Nước lạnh trong hồ lô vừa vào cơ thể “hắn” liền tạo ra một cảm giác khoan khoái và thoải mái, giống như cây khô lâu năm được tưới thêm chút nước. “Hắn” liếc mắt nhìn về phía mấy con thú đang kéo đoàn xe.

Đây là một loại thú cùng loài với tê giác.

Thân thể của nó khá dài, khoảng chừng hơn năm mét, làn da hiện ra màu xanh nhàn nhạt, dưới chân chúng là một lớp da dày màu đen, chúng có lực kéo lớn vô cùng, tính tình lại rất là ngoan ngoãn, bị mọi người gọi là “Tê ngư”, thường xuyên bị chọn làm động vật kéo xe. Chỉ là giá cả hơi đắt đỏ, bình quân một đầu ước chừng có mười cái kim tệ, không phải người giàu có căn bản không mua nổi chúng nó.

Quay đầu lại quan sát thùng xe, “hắn” cười nhè nhẹ.

Là một cái bình dân làm việc lật vặt, “hắn” làm sao có thể cùng những thiếu nữ cao ngạo ngồi cùng nhau ở trong xe? Bởi vậy, “hắn” sớm cùng với người lái xe ngồi ở bên ngoài, dẫu vậy, “hắn” cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

Thùng xe tuy hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng “hắn” vẫn có thể nghe thấy rõ ràng cuộc trò chuyện của những người bên trong.

Tinh thần cường đại, hay ở thế giới này nó có tên gọi khác là linh quang, khiến cho thính lực của “hắn” rất mẫn cảm, hơn nữa mỗi ngày “hắn” đều rèn luyện không bỏ, do đó hiệu quả cách âm của thùng xe đối với “hắn” không có tác dụng lớn. Chỉ cần “hắn” dùng tâm lắng nghe, mặc dù chỉ là một âm thanh nhỏ, hay chỉ là một câu nói thoáng qua, “hắn” đều có thể nhận ra nội dung trong đó.

- Ha ha, nghe nói gần đây bên phía đông bên cảng, cửa hàng quần áo kia lại có một đám hàng mới, nghe bảo là nhóm hàng hiện đang lưu hành nhất trong nước, Swally, người có hứng thú hay không?

- Việc này à? Nghe nói giá cả có chút đắt? Thật sao?

- Hình như là ba cái kim tệ một cái.

- Thật sao?

...

“Hắn” lắng nghe trong chốc lát, sau đó lại không có nghe tiếp.

Một ít sự tinh bí ẩn của nửa kia thế giới, “hắn” cũng không hề có ý định thăm dò, do đó “hắn” liền xoay người lại, cùng người lái xe bên cạnh trò chuyện vài câu tùy ý để giết thời gian.

Chiếc xe một đường đi về phía trước. Sau một tiếng, rốt cuộc đã đến nơi cần đến.

Đó là một bãi cỏ bằng phẳng.

Bãi cỏ rất xanh, sinh cơ dồi dào. Cách đó không xa là một hồ nước yên tĩnh, trông có vẻ thanh tịnh, sóng nước lấp lánh, thỉnh thoảng có chim bói cá từ không trung lao xuống hồ bắt cá.

Mà xung quanh bãi cỏ là một rừng cây nhiệt đới rậm rạp. Trong một số bụi cỏ có xen lẫn một loài quả dại không tên, đỏ đỏ hồng hồng, cũng không biết có độc hay vẫn là không có độc.

Nơi này là địa phương tốt, là nơi các học sinh lựa chọn làm nơi cắm trại. Ở trên đường đi, nghe nói mảnh đất này là do một người nào đó đi ngang qua

rồi ngẫu nhiên phát hiện, cho nên mới giới thiệu cho đám học sinh này tới đây cắm trại.

Xung quanh bên cạnh Ngã Hành là những mảng lớn rừng nhiệt đới, vô số sinh vật sinh sống ở đây, loài hổ, báo, gấu cang là thường gặp. Trong rừng sâu lại nguy hiểm vô cùng, nghe nói hay gặp nhiều loài pokemon dữ tợn và hiếu chiến cùng chục loại pokemon biến dị hung hãn. Do đó lão Perli lo lắng cũng phải, thế nên việc lão nhờ “hắn” đi theo nhóm người này cũng dễ hiểu.

Từ trên xe bước xuống, khi nhìn thấy nhiều người bắt đầu dựng lều vải, lông mày “hắn” khẽ nhíu, trong lòng lộp bộp.

- Không xong, mãi lo lắng rèn luyện mà quên mất khi cắm trại ở dã ngoại đều cần dựng lều.

“Hắn” lắc đầu, cười khổ một cái, lại cũng không có để ý quá nhiều, dùng thân thể của “hắn” lúc này, cho dù ngủ ở ngoài trời cũng sẽ không có việc gì, nhìn một chút cũng trôi qua thời.

Những thiếu niên, thiếu nữ chỉ trò bàn tán, “hắn” tự nhiên bỏ ngoài tai, quét mắt nhìn toàn bộ cảnh vật xung quanh. Khi nhìn thấy một cây thực vật, trong mắt không khỏi sáng ngời, chăm chăm đi tới.

- Đây Swally, cha của người sao lại để một người như vậy đi cùng người chứ? Xem xem, quần áo quá thấp kém rồi, hơn nữa một bộ dạng cù bơ cù bất?

Trên bãi cỏ, người thiếu nữ có đôi mắt màu lam nhìn về phía thiếu niên đang hướng vào trong rừng, nhỏ giọng nói với Swally.

Từ xa nhìn lại, “hắn” mặc một bộ áo vải có cổ thấp màu xám, nhìn cũ kĩ không chịu nổi, khó trách người này chường mắt.

Swally nhẹ vuốt đuôi tóc, bày ra một mặt bất đắc dĩ:

- Có trời mới biết cha ta là nghĩ như thế nào đấy. Ta cũng không ưa thích người này, có điều thành tích của ta rất tốt, thầy giáo nói ta có thể tiếp tục học lên. Hi hi... Vài ngày sau có khả năng rất lớn ta sẽ theo học ở một học viện ở thủ đô. Về sau cũng không cần gặp lại hắn nữa rồi.

- Hóa ra là như vậy.

Thiếu nữ mắt lam mở trừng hai mắt, đem chủ đề kéo tới những phương hướng khác.

- Đã tìm được, chính là cái này!

“Hắn” cúi xuống, từ trong bụi cỏ đầy lộn xộn tìm ra một cây thực vật màu đen. Nó cũng chỉ có ba cái lá cây, nhưng màu đen thui lại phát ra ánh sáng nhạt, lấy tay sờ lên thì cảm thấy có lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thi Thể Quỷ Dị

- Cây táng thân! Tên như ý nghĩa, đây là loài cây sống được là nhờ hấp thu tinh hoa huyết nhục cùng những thứ độc đáo trong xương cốt. Loại cây này chỉ có ở nơi có nhiều người chết mới có thể sống, vì cái gì tại đây cũng sẽ có?

“Hắn” cẩn thận ngắm nghía rồi vứt nó đi, trong lòng tự lẩm bầm.

Im lặng suy nghĩ khoảng vài phút, “hắn” ngẩng đầu nhìn ra xung quanh rừng cây. Tại một bụi cỏ ở góc khuất, “hắn” lại phát hiện một mảng lớn cây táng thân mọc ở đó. Mà ở xung quanh lại chẳng nhìn thấy một cái động vật còn sống.

Liền, trong lòng của “hắn” nghĩ tới một cái khả năng có thể xảy ra nhất.

- Chẳng lẽ...

Ở cuộn cuộn gió nóng rất, thiếu niên không khỏi vô ý thức đánh cái rùng mình.

Sự cảnh giác cao độ bộc phát, tinh thần cường đại của “hắn” bạo phát, nó hướng thẳng xuống mặt đất, tìm hiểu sự quái lạ.

Giờ phút này, khi chăm chú xem xét, “hắn” cảm nhận được ở bãi cỏ xanh biếc xuất hiện sự xáo trộn, từng sợi khí tức màu đen tản mạn ra, chiếm giữ toàn bộ mặt đất. Nó lạnh như băng, vô tình, phảng phất là hắc ám kinh khủng nhất, mai táng tất cả âm thanh vui đùa và hoan hỉ.

Mà ở tại cái bóng đêm vô tận nơi sâu trong lòng đất, một cỗ thi thể không thuộc nhân loại nằm ở trong một cái quan tài được chế tạo từ một thứ gỗ óng ánh màu vàng rực, nhìn thấy vô cùng cổ xưa, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, nhưng cũng như khi còn sống, có da dẻ và máu huyết. Tuy nhiên nó lộ ra màu tái nhợt do lâu năm không thấy ánh mặt trời.

Mặt ngoài quan tài khắc họa các chuỗi ký tự và những sơ đồ huyền bí, càng có những thứ vẫn không rõ ý nghĩa đầy bí mật. Dùng kiến thức một người hoàng tử được đào tạo bài bản của một vương quốc siêu cấp với khoa học – kỹ thuật cấp 5 cũng hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của chúng. Mà ở phía dưới quan tài, nhưng lại có ngàn vạn xương cốt xếp theo một lối thống nhất nào đó, mà phương thức sắp xếp này cũng mang một loại khí tức thần bí. Giống như... một nghi lễ cổ xưa.

- Chuyện này?

Im lặng nhìn xem tràng cảnh to lớn và quý dị, “hắn” tự lẩm bẩm, cảm thấy khó mà tin được những thứ vừa thấy.

“Lẽ nào đựng phải nhiệm vụ ần?”

“Một thế giới game mà thôi, sao lại thần bí đến mức này?”

“Được chôn cất tại đây là ai?”

“Mai táng theo người chết nhiều xương khô, không, nhiều người như vậy là có ý gì?”

“Mà nhiều chuỗi ký tự, hoa văn, sơ đồ, điều văn thần bí lại là vì cái gì?”

Trong đầu “hắn” chạy chồm 1001 ý nghĩ khác nhau. Tại thời tiết nóng nực, cả cơ thể của “hắn”, từ trên xuống dưới lại có cảm giác lạnh buốt.

Trong nội tâm đang nghĩ ngợi và suy diễn, ở tinh thần của “hắn” bao phủ cả quan tài và cả thi thể trong bộ quan tài ấy, lại tựa hồ cảm nhận được con mắt của thi thể kia giật giật.

Dưới sự mài mòn của thời gian, lông mi của thi thể đều không có, chỉ nhìn thấy làn da trắng đã biến chất sinh ra nếp gấp. Một đám lại một đám nếp gấp dưới khóe mắt dần ra, cặp con mắt kia, lại vào lúc này, mở ra!

Trong nháy mắt con mắt kia mở ra, cả không gian xung quanh nơi đây trở nên vặn vẹo, mảnh vỡ thời gian uốn lượn, nhảy múa. Trong đầu “hắn” bỗng dưng chỉ còn một mảnh trống rỗng.

“Hắn” cắn môi, máu tươi chảy ra. Con đau khiến “hắn” tỉnh táo đôi chút.

“Hắn” nhìn về cặp mắt kia. Cặp mắt đó không có tròng mắt, cũng không có đồng tử, chỉ có thâm thúy vô cùng, cùng với một cái động hắc ám có thể che lấp cả bầu trời.

Đồng thời, khóe miệng của cỗ thi thể kia khẽ động, bờ môi tái nhợt không có chút máu nhếch lên, đối với “hắn” bày ra một cái cười gằn.

- Đậu xanh rau muống!

Nhìn thấy cảnh tượng này, toàn thân “hắn” đều nổi da gà, một cổ phát tím lan khắp cả người.

Mặc dù cỗ thi thể kia không có tròng mắt và đồng tử, “hắn” cũng có thể cảm giác được cỗ thi thể này đang nhìn mình.

“Cuối cùng là vật gì?”

Tại quan tài màu vàng, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tuổi lại còn có thể hoạt động, cái này là bực nào quý dị?

Trái tim của “hắn” điên cuồng nhảy lên, tựa hồ sau một khắc muốn nhảy ra ngoài. “Hắn” lại lần nữa dùng tinh thần đi cảm nhận bộ thi thể kia. Nhưng lại phát hiện nó vẫn là bộ đáng cũ, rất bình thường nằm ở trong quan tài, không có trợn mắt, cũng không có cười gằn.

“Hắn” định thần cảm ứng thật kỹ, nhưng tâm tư mỗi lúc một rối loạn.

Cho dù là cảm ứng bằng tinh thần cũng không thể nào cung cấp thông tin càng chuẩn xác, chỉ là nhắc nhở sự việc không đơn giản. Rõ ràng “hắn” chưa có khôi phục lại thực lực ban đầu, cho nên mới có tình huống này.

- Không biết vì cái gì, ta cảm thấy ần ần có điềm xấu.

Tất cả các lỗ chân lông của “hắn” đều mở ra, một cổ ác cảm quán quanh từng dây thần kinh. Cho dù đôi mắt của thi thể kia vẫn còn nhắm, nhưng “hắn” vẫn cảm thấy thi thể nằm trong quan tài vẫn còn đang nhìn mình.

Ác ý, tà niệm, ghi nhớ hung ác... Rất khó hiểu, một ít ý nghĩ trong đầu “hắn” trở nên cuồng loạn và không ngừng gào thét. Nhất thời “hắn” chóng mặt, bước đi trong vô thần, tâm thần dĩ nhiên đánh mất tỉnh táo, cả người trở nên mất phương hướng.

- Không được!

Trong lòng của “hắn” đột nhiên chấn động, cơ hồ là vô ý thức, một nửa mảnh tròn màu tím bỗng dưng trôi lơ lửng trong đầu, nơi tập trung tinh thần của “hắn”. Nó phát sáng, tỏa ra thứ ánh sáng an lành, xua đuổi mọi tà ma.

Mỗi một giây phút đi qua, nó càng phát ra ánh sáng mãnh liệt... Những cái ác niệm kia đều bị nó đánh tan và hóa thành khói xám rồi biến mất trong vô hình.

Một thoáng sau, “hắn” tỉnh lại, và phát hiện thân thể mình đang nằm sấp xuống mặt đất, dường như đang chuẩn bị lún vào sâu trong lòng đất, tiến hành tự chôn sống. Mà những cái khí tức màu đen đã quấn lên toàn bộ thân thể.

“Hắn” lập tức mở hết tốc lực chạy ra khỏi phạm vi của những tia khí tức màu đen dày đặc như sương mù này, trong nội tâm ngẫm nghĩ.

- Lực lượng này thật là quý dị, ta phải lập tức rời đi nơi đây!

“Tại đây đến tột cùng là địa phương nào?”

“Tại sao lại mai táng một thi thể khủng bố như thế?”

Mỗi khi “hắn” đi một bước, cái khí tức màu đen kia không có hành động gì, nhưng mà sau khi đi ba bước, chúng nó lại nhảy chồm về phía “hắn” mà tiến hành ra sức quấn chặt.

Loại khí tức tà ác này chỉ có thể dùng tinh thần cường đại đi cảm nhận, hiển nhiên người bình thường căn bản không có khả năng nhìn thấy. Coi như là “hắn” cũng không có bất cứ thủ đoạn nào để đối phó.

May mắn có mảnh vỡ kia xua tan chúng đi. Thế nên như nhận được một liều thuốc an thần, “hắn” hoàn toàn yên tâm, bước từng bước một. Cuối cùng “hắn” cũng đi ra khỏi phạm vi của những tia khí tức kia.

Trên đầu đã không có những tán cây rậm rạp, ánh mặt trời chiếu lên cánh tay “hắn”, song giờ “hắn” mới biết nó đã lạnh buốt từ lúc nào.

“Hắn” lại dùng tinh thần nhìn về địa phương chôn cất quan tài và bộ thi thể, nhưng vì đã thoát ra khỏi phạm vi cảm nhận, “hắn” không có cách nào nhìn thấy bộ thi thể quý dị kia.

- Thì ra là thế, cuối cùng cũng đi ra khỏi khu vực đó. Như thế này thì cái thứ quý quái kia đã không có cách nào ảnh hưởng đến ta rồi.

“Hắn” trầm tư vài giây, tâm tư loạn nhịp, nửa mảnh vỡ kia cũng lay động một hồi, rồi lại chìm mất vào giữa biển tinh thần.

“Hắn” hít thật sâu, khí nóng tràn ngập lồng ngực. Có nỗi niềm không tên kính nể nửa mảnh vỡ kia.

Ngày từ lúc ban đầu đạt được mảnh vỡ này, “hắn” cũng cảm giác được sự bất phàm của nó, nhưng lại không biết nó bất phàm ở chỗ nào. Tất cả cũng bởi vì nó có thể dung nhập và biến tinh thần của “hắn”, nhưng nó lại chẳng đưa tới cái tác dụng gì.

“Hắn” còn nhớ rõ khi còn bị truy sát, tình cờ “hắn” bỏ chạy thực mạng vào một hang động, và cũng thật tình cờ là “hắn” nhìn thấy nó rơi trên mặt đất. Rồi sau đó chính “hắn” cũng không rõ ràng chuyện gì tiếp theo.

Chỉ biết khi “hắn” tỉnh lại, sau nhiều lần dùng tinh thần cảm nhận xem thân thể mình có bị tổn hại gì không, thì mới biết nó đang lơ lửng trong biển tinh thần của “hắn”.

Có thể cả hai lần tình cờ vào hang động và tình cờ phát hiện nó chỉ là tình cờ. Cũng có thể đó là vận mệnh.

Nhưng cái điều làm “hắn” chưa bao giờ quên và xem như bí mật từ đó đến nay, đó là khi “hắn” hôn mê, “hắn” như bị kéo vào chứng kiến một trận chiến tàn khốc.

“Hắn” nhìn thấy một con người mặc áo giáp màu lục, toàn thân lưu chuyển khí hỗn độn, với khí tức vô cùng kinh khủng. Tay trái cầm tấm khiên tròn màu lục, tay phải cầm một thanh kiếm màu tím, hoa văn dày đặc như thác nước, kẻ đó như một vị dũng sĩ vạn năm vẫn đứng sừng sững.

Khí tức của kẻ đó mỗi lúc một mạnh, hắn liếc nhìn khắp chiến trường, nơi vô số quân địch đang bao vây xung quanh mà ngao ngễ:

- Từ Phong ta tiếp theo một đời Triệu Phong, hôm nay hóa thân làm kẻ báo thù. Thần cũng được mà Tiên cũng xong, các ngươi đều lên hết đi!

- Giết!

Đáp trả hắn là một tiếng giết rung trời, kẻ địch từ bốn phương tám hướng ầm ầm đánh giết về phía hắn.

Căn khôn như lật úp, nhật nguyệt cũng phai mờ. Ở nơi ấy, khí hỗn độn và hai khí âm, dương giao lẫn, sôi trào mãnh liệt như ngày tận thế.

Ở khung cảnh ấy, hắn tả xung hữu đột, cầm trong tay kiếm thần chém giết thập phương. Pháp tắc đan dệt thành lưới, thiên hỏa đốt cháy bầu trời, thần lôi như vũ bão đè ép mọi nơi.

Đến cuối cùng, một cây Từ Liên dựng thẳng, bộ rễ cắm thẳng vào chân không, rút lấy thiên địa tinh hoa, lá cây phát sáng, hấp thu nhân gian băng khí.

Và rồi nụ hoa khẽ mở, tất cả pháp tắc đánh về phía hắn đều đổ nát. Nụ hoa bung ra, mạnh mẽ chèn ép quân địch.

Chợt hắn ngẩng mặt nhìn về khoảng không nơi “hắn” đang đứng nhìn, chăm chú nói:

- Chúng ta chờ người đến để quyết một trận chiến cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Vì Nghèo, Tôi Chưa Có Đội Hình Mạnh Nhất!

Bảo hành 12 THÁNG

Giao hàng: Thời gian giao hàng từ 10 đến 12 ngày.

Lưu ý: Nếu quý khách muốn hủy, đổi, trả hàng vui lòng đọc điều khoản quy định. Im im lặng lặng hồi tưởng giấc mơ giống như thật ấy, “hắn” trực tiếp chạy đi, ly khai nơi này, rời xa cô thi thể quý dị nằm trong quan tài màu vàng. Thế nhưng bước đi chưa được bao lâu, “hắn” lại dừng lại.

Những thiếu niên, thiếu nữ của học viên tại bến cảng Ngã Hành chắc chắn sẽ không để “hắn” lấy một chiếc xe mà rời đi. Hơn nữa bản thân “hắn” đã nhận lời của lão Perli, nếu cứ như vậy ly khai, tự nhiên đã vi phạm nguyên tắc làm người của “hắn”.

Về phần bộc lộ ra thân phận nhà huấn luyện pokemon, hướng về những thiếu niên, thiếu nữ kia nói rằng ở nơi này là một chỗ ma quỷ, dưới mặt đất có chôn một thi thể đầy khủng bố, do đó nên thoát đi nơi này càng sớm càng tốt, chạy càng xa càng tốt là biện pháp không thiết thực.

- Ai... Vẫn là thực lực còn quá nhỏ yếu.

Nếu như thực lực “hắn” khôi phục chút ít, ít ra “hắn” còn có thể mò được vài thông tin hữu ích từ sinh mệnh trí năng, cũng như dùng lực lượng tinh thần áp chế thi thể kia. “Hắn” có cái tự tin ấy.

Song vào lúc này, nếu “hắn” để lộ ra bản thân có 2 con pokemon, chỉ đạo chúng vô cùng thành thạo và lưu loát như đã được tập luyện cả ngàn lần, thì thân phận nhà huấn luyện pokemon của “hắn” cũng lộ ra. Bởi vậy, vấn đề pokemon của “hắn” từ đâu mà có, “hắn” trở thành nhà huấn luyện pokemon từ khi nào thì một vài nhà huấn luyện pokemon chỉ cần tìm hiểu liền có thể biết được đôi chút. Hiển nhiên khi “hắn” lộ ra mánh khỏe, họ sẽ bức tới, “hắn” liền năng lực phản kháng đều không có. Do đó chỉ vì thoát ly nguy hiểm của hiện tại mà đặt bản thân mình vào vòng nguy hiểm lớn hơn nữa là hành động cực kỳ không sáng suốt.

- Được rồi, hay vẫn là tiếp tục ở lại chỗ này. Chỉ cần không xâm nhập vùng cấm kia thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ lại cũng kỳ quái, những người này như thế này làm sao chỉ tùy ý tìm xem liền có thể tìm tới địa phương này? Vận khí thật sự là tốt đến thần kỳ.

Suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng “hắn” hạ quyết định, không có ly khai nơi này.

Căn cứ suy đoán của “hắn”, chỉ cần không bước vào phạm vi kia là được. Không bước vào thì chắc chắn nó chẳng ảnh hưởng gì, cũng chẳng thể nào làm “hắn” bị thương được, cho nên vấn đề cũng không phải là lớn.

Quay đầu nhìn về phía thiếu nữ đang vui đùa cùng mọi người, “hắn” nhíu mày, đi tới.

- Tiểu thư Perli, ta đề nghị người và mọi người không nên đi qua khu rừng bên trái.

“Hắn” chỉ về phía nơi chôn thi thể quý dị mà khuyên bảo Swally.

Swally nhìn về phía “hắn”, có chút chán ghét, thân thể nhích qua một bên:

- Vì cái gì?

Đối với động tác của thiếu nữ, hiển nhiên “hắn” thấy được, nhưng không có phát tác lửa giận:

- Ồ, bên kia có rất nhiều rắn rết, thậm chí là có cả ếch độc, do vậy cần cẩn thận một chút.

- Há, đã biết.

Swally không kiên nhẫn lắc lắc bàn tay trắng như ngọc, đôi mắt rũ xuống, không nhìn “hắn” nữa.

- Được rồi.

Trên mặt thiếu niên ngay cả nụ cười cũng không có, bỏ ra hai chữ ngắn ngủi liền quay người lại nhìn về khu rừng quý dị kia.

Ở bên cạnh, thiếu nữ có hai mắt màu lam thấy thế, cặp môi đỏ mọng hơi mím lại, nhưng lại không có lên tiếng, chỉ thờ dài khe khẽ.

“Hắn” chỉ có ý tốt nhắc nhở, nhưng lại nhận được kết quả như thế. Thế là “hắn” mặc kệ, không để ý tới những người này, trực tiếp quay người bước đi.

...

Mọi việc lặng lẽ trôi qua, một ngày bình thản cũng qua đi.

Những thiếu niên, thiếu nữ của học viện cực kỳ hưởng thụ ngày cắm trại dã ngoại hôm nay. Bọn họ không ngừng tổ chức thi câu cá, liên tục chơi trò chơi, âm thanh cười đùa và vui sướng vang lên không ngừng.

“Hắn” chỉ ngồi lẳng lặng gần mặt hồ, nhìn những khóm cỏ lau đung đưa trong gió, điều chỉnh lại tinh thần.

Về phần cái khu rừng rậm có chôn bộ thi thể quý dị kia thì “hắn” đã nhắc nhở bọn họ rồi. Nếu như những người này không nghe lời khuyên, tự ý đi tới nơi đó, vậy thì cũng hết cách rồi, “hắn” vốn đã hết lòng, nên làm gì đều đã làm. Nếu họ tự tìm đường chết như thế thì dĩ nhiên không có quan hệ gì tới “hắn”.

Còn nữa, đối với những kẻ kiêu căng và tự đại như thế này, nếu như “hắn” mạnh mẽ đứng ra ngăn cản bọn họ thì cũng không ngăn cản được, thậm chí có thể sẽ bị trào phúng vài câu. Bọn họ đúng là phiền thấu, còn không bằng tập trung suy nghĩ và sắp xếp kế hoạch cho thời gian sắp tới.

“Trước hết phải kiếm nhiều kim tệ, tiếp đó đến học viện Thanh Sơn. Cố gắng trau dồi kiến thức từ bên đó, bỏ tiền cải thiện thể chất và linh quang của bản thân và pokemon. Cố gắng lấy được vị trí cao để nhận được tài nguyên dồi dào mà tăng cường tốc độ phát triển. Sau đó cố gắng thu phục được 3 con pokemon nữa.”

“Hắn” phân tích. Đương nhiên là linh quang của “hắn” không đủ để điều khiển 5 con pokemon cùng lúc, nhưng để dự phòng những trường hợp ngoài ý muốn thì cần phải có đầy đủ loại pokemon tương ứng. Hiện nhiên bị người khác kéo vào trong nước, người không thể dùng pokemon hệ lửa hay pokemon hệ bay rồi.

Hiện tại “hắn” đã có một con pokemon có thể dùng phi hành cùng một con pokemon tác chiến trên mặt đất. Cho nên trước hết cần một con pokemon hệ nước hoặc hệ băng, tiếp đến là một con pokemon hệ ma. Đó là hai loại pokemon cần phải có, còn 3 con sau có thể từ từ bổ sung.

Pokemon hệ nước không chỉ có tác dụng chiến đấu trong nước, nó còn kiêm luôn làm thuyền vượt biển. Giữa đại dương bao la không thể bắt con Butterfree kéo theo bản thân bay mãi được, càng không thể bơi mệt rồi nghỉ, nó không thể nào giống như đi lại trên mặt đất. Ở đây nó rất cần thiết cho một kẻ nghèo rách mồng tơi cùng với không có pokemon biết bay nào mạnh mẽ.

Pokemon hệ ma là cái cần phải có. Không thể nào dùng công kích vật lý đi đánh với một con pokemon hệ ma được, mà chỉ có thể dùng chính loài pokemon hệ ma đấu với nhau, ở đây cũng trừ khi pokemon của “hắn” mạnh hơn pokemon hệ ma của đối thủ quá nhiều. Mặt khác, nhằm đề phòng bị ám toán thì pokemon hệ ma chính là ưu tiên.

Nếu như “hắn” giàu nứt vách đổ tường, có lẽ “hắn” đã mua đủ bộ 5 pokemon siêu nhân: pokemon dùng cho trinh thám, pokemon tấn công trên không, pokemon tấn công dưới nước, pokemon tấn công loại năng lực siêu nhiên và pokemon trị liệu. Không may là “hắn” nghèo rách mồng tơi nên “hắn” chỉ có thể tiến bước từng chút một.

Và nếu như “hắn” có nhiều tiền, có lẽ “hắn” cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, cứ đập tiền vào nâng cao phẩm chất pokemon, cứ đập tiền vào làm cho tổ chất thân thể tốt hơn, thế là khỏi lo nghĩ.

Yên lặng suy nghĩ lấy tương lai, bỗng nhiên vào ngay lúc đó, trước mặt “hắn” xuất hiện một cô gái.

- Đây, người có thể giúp ta chút việc sao?

“Hắn” ngẩng đầu lên, trông thấy cô gái mắt lam thanh thuần, hỏi:

- Có chuyện gì không?

Thiếu nữ mắt lam hướng về “hắn” mỉm cười, khuôn mặt khá ái, thanh thuần như hoa sen lan tràn, quay đầu lại chỉ về chiếc xe ngoài cùng:

- Xin nhờ người giúp ta chuyển cái rương trên xe xuống. Rương đó có đồ dùng và vật dụng làm bếp, cần thiết để nướng thức ăn.

Theo tay chỉ của cô gái, “hắn” nhìn về bên đó, ngẫm lại chỉ bất quá là tiện tay làm giúp mà thôi, liền gật gật đầu.

Trong lòng Hoàng Anh có chút buồn.

Trong xe của nàng, nàng mang rất nhiều đồ dùng, vật dụng làm bếp các loại, bàn ghế này nọ, tất cả đều đặt ở trong cái rương màu nâu ấy. Cái rương kia rất nặng, một hai người khó có thể dời xuống, nàng đã nhờ những người lái xe nhưng lại không dịch chuyển được nó. Mà nhờ những thiếu niên đang vui

đưa bên kia lại hỗ trợ cũng không tốt lắm, dù sao bọn họ đều có thân phận là con cháu gia đình quý tộc và thương nhân. Nếu bọn họ hạ thấp thân thể khiêng đồ tại trước mặt những tên lái xe thì trong nội tâm e e rằng sẽ có chút không thoải mái.

Mà khi nghĩ đến “hắn”, trong nội tâm của nàng như có ánh đèn soi sáng.

“Ba người cùng khiêng, sẽ được chứ? Nhìn hắn cũng có cơ bắp mà.”

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía “hắn”, lướt qua thớ cơ tay gần như gấp ba, bốn lần bắp tay của nàng, trong nội tâm tự hỏi.

- Là cái này sao?

Đang lúc Hoàng Anh đắm mình trong suy tưởng, “hắn” chỉ vào cái rương kia mà hỏi.

- Đúng thế.

Hoàng Anh trả lời trong vô ý thức.

“Hắn” nhìn về nó mà nhíu mày.

“Tại sao bọn họ không sử dụng pokemon?” – Hắn nhủ thầm.

Sau đó “hắn” cũng chợt hiểu. Các tiểu thư, công tử chỉ thích các loài pokemon xinh đẹp, bọn họ làm gì có pokemon xấu xí nhưng đầy sức mạnh? Cũng phải thôi, đối với bọn họ, loại pokemon có thân thể cường tráng và thực dụng làm sao có sức hút bằng một con pokemon xinh đẹp và nhỏ nhắn, loài có thể dễ dàng ôm trọn vào lòng mà âu yếm?

Về phần các tên lái xe thì cũng dễ hiểu. Những tên lái xe đều là tầng lớp bình dân không có khả năng trở thành nhà huấn luyện pokemon, hay sự thật đáng cay là họ chẳng có đủ tiền mua lấy một con pokemon. Thêm nữa, trừ hộ vệ, giới quyền quý chắc chắn không để những tên lái xe có khả năng uy hiếp đến tính mạng của con cái họ, vì thế giới quyền quý không cho những người lái xe đeo theo quả pokemon nào.

Trái ngược với suy nghĩ của Hoàng Anh. “Hắn” không cùng với hai người lái xe dùng tay nhấc cái rương lên, “hắn” rút ra một quả pokemon, bấm vào và chiếu xuống.

- Pa ras... Pa ras...

Con Paras vui vẻ chạy đến bên cạnh “hắn”, dùng thân cọ vào chân của “hắn”, hành động của nó cứ như là hành động của một con mèo vậy, mỗi tội nó không có kêu “meo”, nó cũng không có cái đuôi hay vênh lên.

- Á...

Hoàng Anh thét lên, nàng nhanh chân co giò bỏ chạy ra xa chỗ này.

Đối với phụ nữ, đa phần mọi người đều không thích côn trùng và những loài có nhiều lông, Hoàng Anh lại nằm trong đa phần này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Gấu!

Sau khi con Paras giải quyết xong “phiên phức” bên kia, “hắn” thu nó vào, trở lại vị trí cũ mà ngẫm nghĩ tương lai.

Trên thực tế, pokemon loại phi hành là loại hình pokemon được các nhà huấn luyện pokemon cho làm trinh sát là nhiều nhất trong tất cả các loại pokemon. Chúng không chỉ có tốc độ nhanh, mà ở mọi địa hình chúng đều có khả năng quan sát toàn diện khung cảnh, nắm bắt toàn bộ diễn biến xung quanh.

Song với “hắn”, “hắn” đã có dự định từ sớm, “hắn” muốn đem Butterfree phát triển thành pokemon tấn công. Thứ nhất bởi vì ở hiện tại “hắn” cần pokemon tấn công hơn là pokemon trinh sát. Thứ hai, “hắn” có tinh thần cường đại, cho nên trong đa số trường hợp bất ngờ, “hắn” đều có khả năng cảm nhận được từ trước; đây cũng là lý do vì sao mà “hắn” cướp bóc nhiều như vậy mà vẫn chưa thất bại, cũng như chưa bị tóm.

Đương nhiên “hắn” không hề muốn phát triển Butterfree thành nửa nạc nửa mỡ: vừa trinh sát, vừa tấn công. Bởi vì như ông bà ta đã dạy “một nghề cho chín, còn hơn chín nghề”, bỏ thời gian đào tạo phát triển pokemon theo một hướng luôn mang lại hiệu quả tốt nhất. Nếu đi cả hai hay nhiều hướng, sợ rằng tác dụng tuy nhiều nhưng không chuyên, dễ bị đối phương đánh lừa, do đó xác suất ăn hành tăng cao.

Trong đường lối tấn công, phân chia thành 3 loại hình chính là: vật lý, ma pháp và siêu nhiên.

Đối kháng thân thể chính là tập trung huấn luyện độ nhanh nhẹn và sức mạnh cơ bắp cho pokemon, tiến hành đánh nhau bằng cách so nhanh nhẹn và cứng đối cứng.

Đối kháng ma pháp chỉ một loạt các năng lực như của các ma pháp sư: phun ra nước, hét ra lửa, khắc ra độc, tạo mũi dao bằng lá... Thường thường thì đối kháng ma pháp tập trung vào uy lực của đòn đánh, mức độ chính xác, và số lần phát ra ma pháp.

Đối kháng siêu nhiên lại là chỉ những cái vượt ngoài 2 loại kia như: kéo vào giấc mộng, thôi miên, đánh sâu vào tinh thần. Đáng lý ra đối kháng siêu nhiên chính là thuộc về đối kháng ma pháp. Nhưng bởi vì có một tầng lớp nhà huấn luyện thích siêu nhiên tiêu cực, dẫn đến siêu nhiên thoát ly ra khỏi ma pháp và tự hình thành một hệ thống mới.

Ở trong lòng của “hắn”, Butterfree rất khó để định vị việc nó thuộc loại nào, nó là loại có cả ba yếu tố trên. Nói về nhanh nhẹn, nó có Quiver Dance. Nói về ma pháp, nó có Gust, Silver Wind. Nói về siêu nhiên, nó lại có Confusion, Stun Spore, Sleep Power. Butterfree là một dạng pokemon biết thì nhiều mà chẳng giỏi cái nào.

Tuy vậy nhưng “hắn” cũng có định hướng riêng cho Butterfree. “Hắn” muốn đào tạo Butterfree đi chuyên vào 3 kỹ năng: Quiver Dance, Confusion cùng Gust. Confusion tác động tinh thần, Quiver Dance dùng né tránh cùng Gust dùng để kết liễu đối phương. Những kỹ năng khác không cần phải mạnh, chúng có thể dùng để hỗ trợ và quấy rối địch thủ.

Tiếp đến chính là Paras. Mà trước khi chọn hướng đi cho nó, “hắn” cần nhìn lại kỹ năng hiện có của nó.

“Số lượng pokemon mang theo: 2/2

1. Butterfree.

2. Paras.

+ Phẩm chất: Tướng cấp.

+ Trung thành: 65/100 (Dưới 60, pokemon tự động chạy trốn).

+ Sức sống: 92/100 (Dưới 75, pokemon suy yếu. Dưới 50 pokemon không thể sử dụng kỹ năng. Dưới 30, pokemon không thể cử động. Dưới 10, pokemon được thu hồi về bóng pokemon một cách tự động. Bằng 0, pokemon chết đi).

+ Kỹ năng thiên phú:

- Scratch: Dùng 2 cào cào vào mục tiêu, dùng miệng cắn vào đối phương để tạo thương tổn.

- Leech Life: Dùng bào tử nấm đặc biệt gắn vào đối phương. Mỗi ba giây, bào tử nấm này hút của đối phương một lượng máu và hồi lại máu cho Paras bằng 80% lượng máu ấy kéo dài trong 30 giây, mỗi ngày dùng được 3 lần. Đối phương phẩm chất thấp hơn, cấp tiến hóa không cao thì lượng máu bào tử hấp thu được càng lớn.

- Slash: Nhanh chóng xông tới, dùng 2 chiếc cào cào ngấm bào tử nấm tấn công kẻ địch theo một đường chéo, 25% khiến kẻ địch rơi vào hôn mê (+5% vì pokemon có phẩm chất Tướng cấp). Đòn tấn công ngắt quãng, pokemon không thể sử dụng Slash liên tục, thời gian sử dụng tiếp theo cách thời gian vừa sử dụng 10 giây.

- Giga Drain: Sử dụng bào tử Sxaw, mỗi khi tấn công mục tiêu, có xác suất 30% hồi lại một lượng máu bằng nửa lượng thương tổn kẻ địch liên tục trong 10 giây (+5% vì pokemon có phẩm chất Tướng cấp). Đòn tấn công ngắt quãng, pokemon không thể sử dụng Slash liên tục, thời gian sử dụng tiếp theo cách thời gian vừa sử dụng 2 phút.”

Paras không có kỹ năng đặc biệt như Butterfree, nó chỉ có 4 kỹ năng thiên phú. Trong ấy đáng chú ý và đáng mong đợi nhất là hai kỹ năng Slash và Giga Drain. Vì thế, theo suy nghĩ của “hắn”, “hắn” sẽ tập trung huấn luyện Paras thành pokemon tấn công, loại cận chiến và đối kháng vật lý. Nó sẽ chuyên về 3 kỹ năng: Scratch, Slash và Giga Drain.

Slash làm hôn mê là cần thiết. Giga Drain vừa làm tổn thương, vừa hồi máu, cũng cần thiết. Giữa Scratch và Leech Life thì đương nhiên phải chọn Scratch. Leech Life chỉ dùng được 3 lần một ngày thì trong chiến đấu cũng không ăn nhằm mấy. Và rõ ràng rằng chiến đấu chẳng ai đợi bị người bắn trúng bào tử nấm rồi mới né, không dễ ăn tí nào.

Thế là “hắn” đã có hai loại hình pokemon chiến đấu.

Bất quá khoảng cách để hai con pokemon đủ sức đảm đương một vùng chiến trường còn quá xa xôi và còn dài dằng dặc. Muốn bồi dưỡng đến khi chúng mạnh mẽ như thế thì cần tiêu hao một lượng tài phú khổng lồ, cứ tính theo công cuộc trộm cướp của “hắn” hiện tại thì 10 năm đi trộm không ngừng cũng chẳng đủ đáp ứng. Mà đến hôm nay, trên người “hắn” chỉ có chực cái tiền đồng.

Song chỉ có tài phú cũng không được. Còn cần phải có vô số lần rèn luyện, chiến đấu.

Rèn luyện và chiến đấu không chỉ làm cho pokemon phản ứng linh hoạt và rút tía được vô vàn kinh nghiệm chiến trận, mà còn làm cho kỹ năng của pokemon phát triển, cũng như để pokemon có thể tiến hóa lên cấp bậc cao hơn. Vẫn là trừ con Butterfree đã tiến hóa lên cấp cao nhất ra.

Cũng may “hắn” có nhiều thông tin quý giá. Thật ra là biết một vài chỗ chôn giấu báu vật, một vài loại thuốc kích thích pokemon tiến hóa, cùng với những nơi “thần thánh” giúp pokemon lột xác lên phẩm chất cao hơn.

Thứ nhất, tuy sử dụng thuốc tiến hóa làm cho pokemon không tiến hóa hoàn chỉnh, sức mạnh có phần nào đó yếu đi. Nhưng cũng hết cách, đâu phải pokemon nào cũng cần dùng đá tiến hóa? Càng chưa nói đến có vài loại pokemon không dùng được đá tiến hóa mà cần hoàn cảnh thích hợp. Thế nhưng rất khó tìm được hoàn cảnh đáp ứng yêu cầu của những loại pokemon đặc thù này, do đó mà chúng vô cùng khó tiến hóa. Bởi vậy, bí quá thì chỉ có thể dùng thuốc tiến hóa.

Thứ hai, những nơi giấu báu vật cùng với những nơi “thần thánh” giúp pokemon lột xác, thì sợ rằng thực lực Tông sư đi vào đó chỉ có chịu chết. Những Đại tông sư như Red, Yellow, Satoshi... cũng là cửu tử nhất sinh.

Dẫu vậy, những cái kho báu nhỏ cũng có, nhưng cũng không vừa mắt “hắn”. Tuy rằng tìm đến nơi đó và lấy nó ra thì hệ số an toàn cao hơn nhiều so với việc trộm cướp, nhưng thời gian bỏ ra lại quá dài. Thà rằng “hắn” trộm cướp để tiết kiệm thời gian, lại còn cho pokemon rèn luyện tăng độ thuần thục của kỹ năng lên thì nghe hợp lý hơn. Giữa hai điểm này, trộm cướp có nguy hiểm, nhưng thành quả lại cao hơn, vì thế không cần đắn đo nhiều.

Và cũng có một vài kho báu cỡ trung cần phải suy nghĩ.

“Sa mạc Mạc Hoàng có một con Sandshrew Vương cấp, một trong những loài hệ đất mạnh nhất. Tuy bắt nó có phần khó khăn, nhưng nếu bố trí thỏa đáng thì cũng không phải là không thể nào. Trong sơn cốc Thanh Xuyên có một lọ thuốc nâng cao thể chất Nidoking, lấy được rồi thì cho dù không dùng được, lại bán đi cũng được một đồng kim tệ. Trừ hai chỗ đó ra, nếu nhớ không lầm, tại học viện Thanh Sơn có một kho tàng của vị viện trưởng đời thứ ba, hình như là một quả trứng Slowpoke có phẩm chất Tướng cấp thì phải... Chắc chắn, chỉ cần ập nổ nó ra, mỗi tháng cắt đuôi nó bán đi cho các nhà hàng cũng được khối tiền...”

“Hắn” suy nghĩ một chút mà đã cảm thấy tâm tình ngửa ngáy khó nhin. Tuy nhiên trừ kho tàng của vị viện trưởng kia, những chỗ đó không phải là những bí cảnh rộng lớn thì cũng là những nơi hiểm ác đáng sợ với những pokemon thủ hộ mạnh mẽ. Với thực lực của “hắn” bây giờ mà tới nơi đó thì chẳng khác gì đi tìm cái chết.

Mặc dù là kho tàng của vị viện trưởng đời thứ ba của học viện Thanh Sơn không hề có pokemon thủ vệ, nhưng nó lại nằm trên đảo Thanh Sơn. Nếu như ngu xuẩn lao vào, chỉ sợ sẽ dẫn đến sự chú ý của toàn thể học viện, đến lúc đó tiếng gió truyền ra, đưa cường giả tới tham gia tranh đoạt, chính là làm không công cho người khác.

- Có thức ăn nơi cửa miệng lại không có khả năng ăn ngay lập tức để trở thành một tên mập. A... Paras, người nói là tại sao cơ chứ?

“Hắn” thở dài một tiếng, nhìn Paras mà nói.

Hai lỗ tai nhỏ của Paras dựng đứng dậy, cái đầu ngẩng lên, hai mắt đen bóng nhìn chăm chăm “hắn” với vẻ ngây thơ. Lấy linh quang của nó lúc này, còn chưa đủ ngộ tính để hiểu rõ lời nói phức tạp vừa rồi.

Bất quá, lời nói của chủ nhân luôn đúng. Đường đi của chủ nhân luôn là con đường lớn đầy quang vinh. Bắp đùi của chủ nhân rất quan trọng, phải ôm lấy thật chặt!

Hai mắt Paras óng ánh, lóng lánh, tuy rằng nghe mà không hiểu lời nói của “hắn” mang hàm nghĩa gì, nhưng cũng không gây trở ngại việc nó gật đầu đồng ý.

“Hắn” không khỏi mỉm cười, sờ sờ đầu của Paras, cười mắng:

- Chỉ giỏi nịnh hót!

Ánh mắt Paras sáng lên, nó không biết “chỉ giỏi nịnh hót” có ý tứ gì, thế nhưng có thể cảm giác được lòng của “hắn” rất vui. Thế nên hai cái nắm lúc lắc qua lại, hai cái cẳng dụi dụi vào chân “hắn”.

Đột nhiên có một tiếng thét chói tai truyền lại từ phía bên kia:

- Gấu! Có gấu!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Con Gấu Khủng Bó

“Hấn” tròn to hai mắt xem xét. Bên đó có một cái bóng to lớn, thân thể cực kỳ cường tráng, tại dưới 3 ánh trăng liên tục gào thét.

Đó là một đầu gấu bụi.

Nhìn thấy cái thân hình cực lớn làm cho người ta sợ hãi, “hấn” vội vàng đứng dậy, dẫn theo Paras chạy gấp tới. Ban đầu biết Hoàng Anh sợ Paras nên xong công việc “hấn” đành thu vào quả pokemon. Song ngồi mãi một mình cũng chán, “hấn” đành đem con Paras ra vui đùa. Cho nên mới có tình cảnh không cần kêu gọi nó ra khỏi quả pokemon vào lúc này.

Nhìn về một đầu gấu cực lớn, da dày thịt béo, rõ ràng người bình thường lại tay không tác sát làm sao có thể là đối thủ của nó? Hơn nữa còn là dưới đêm đen. Nếu như để nó nhảy vào lều vải bên kia, nó rất dễ dàng thương tổn các vị công tử, tiểu thư ăn mặc sung sướng, và cả cô Swally ngạo mạn.

Biết thế, cũng có ần ần lo lắng vì một điều gì đó không rõ nổi lên trong nội tâm, nhưng “hấn” không thể không tiến lên.

- Lại nói, bản thân mình ăn chưa hai bữa của nhóm người này cơ mà, coi như là trả lại ân tình đi.

“Hấn” thì thầm một câu, cơ bắp toàn thân bắt đầu được điều động. Chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để bộc phát!

Trong một thân hình đầy đặn, lực lượng bắt đầu tích tụ, cơ bắp không ngừng co rút lại, một cỗ khí thế bằng bạc phun trào dưới cánh tay và cẳng chân. Cả quần áo cũng phát ra tiếng ma sát “ken két”.

“Hấn” vận dụng lực lượng tinh thần bao quanh thân thể con gấu, tiến hành điều tra thực lực của nó. Khi nhận được đáp án, khoe miệng mang theo một vòng mỉm cười, trong lòng dùng linh quang ra lệnh cho Paras tấn công.

“Hấn” đập mạnh một cước xuống mặt đất, phẳng phất như một viên lựu đạn phát nổ, mặt đất ở nơi dấu chân vỡ vụn, bùn đất mang theo những mảnh cỏ cây bay về tứ phía. Và nơi ấy lập tức xuất hiện một cái hố lõm sâu.

- Gấu chó, chào người!

Ở cánh trái, Paras cũng bạo phát sức mạnh, như một viên đạn, nó lao thẳng về phía con gấu mà sử dụng Slash.

Ngồi bệch dưới đất, về mặt Hoàng Anh tràn đầy hoảng sợ quan sát con quái vật trước mặt, hô hấp dồn dập.

Bởi vì lý do đây là rừng rậm, lá cây nơi đây cực tươi tốt, ánh trăng chiếu rọi nhưng không chiếu sáng được bao nhiêu, nàng không thấy rõ thân hình đồ sộ và vẻ mặt hung ác của con gấu. Dù vậy chỉ cái bóng mờ cũng khiến nàng sợ hãi thật sâu.

Vốn sống an nhàn sung sướng, nàng không có cách nào bình tĩnh để kêu cứu. Trong đầu nàng chỉ có một mảnh trống rỗng, chỉ nhớ thờ hồn hèn không ngừng, việc này như một cách giải tỏa tâm lý sợ hãi.

Mà lúc con gấu bụi này nhào đầu hướng về phía nàng, nàng đã có thể nghe thấy mùi tanh từ trong miệng của nó. Cũng vào lúc này, nàng nghe được một tiếng chế nhạo con quái vật từ sau lưng truyền lại.

Ngay tức thì, một vệt bóng đen từ phía sau nàng lao tới, mang theo một cơn gió mạnh. Bóng đen trực tiếp nhảy lên, cầm một tảng đá lớn nện ầm ầm về đầu con gấu bụi.

“Àm!”

Tảng đá đánh xuống đầu con gấu tạo nên một tiếng vang nặng nề.

Tiếng gió gào thét, lan ra tứ phía, cái âm thanh kịch liệt kia làm cho nội tâm Hoàng Anh kịch liệt phập phồng.

- Ôi cái đêch! Như vậy mà nó cũng không đổ máu!

Ở phía trận chiến, một tiếng kinh ngạc truyền lại. Thì ra “hấn” dùng tảng đá đập chục phát vào đầu con gấu, đến lúc tảng đá vỡ ra thành mảnh nhỏ vì va mạnh nhiều lần, khi nhìn kĩ, “hấn” mới biết hành động đó chẳng hề làm con gấu bị chút sứt mẻ.

Nhìn về con Paras, cảm nhận được cái càn của nó cũng không thể công phá được làn da cứng hơn cả sắt thép của con gấu này, “hấn” có chút lo được lo mất về độ phòng ngự biến thái của con gấu.

Nhận ra Hoàng Anh vẫn ngây người ở đó, “hấn” quát lớn:

- Còn ngây người ở đó làm gì? Ta không cầm cự nó được bao lâu đâu, nhanh chạy đi!

Như vừa tỉnh giấc chiêm bao, Hoàng Anh vác cái thân thể đang run rẩy, từng bước run run rời xa nơi này, chạy về phía đông người bên kia.

“Hấn” thở phào một hơi, ít nhất cô nương này không có bị bệnh tiểu thư thái quá. Nếu không có lẽ dù nghe “hấn” nhắc nhở, nàng cũng vì quá độ sợ hãi

mà... không thể di chuyển được bước nào.

Đang hấp dẫn con gấu với động tác vờn quanh cơ thể nó, nhận thấy Hoàng Anh đã đi ra xa, “hấn” bắt đầu vận dụng tinh thần đến mức độ lớn nhất mà quan sát con gấu có sức phòng ngự biến thái này.

Căn cứ cảm nhận truyền lại, “hấn” tự nhiên biết được con gấu này tuyệt đối không thể làm mình tổn thương, cho nên “hấn” dừng cảm vọt tới.

Cùng con gấu ôm thành một đoàn, khi mà vô pháp tấn công vào cái đầu bê tông của nó, “hấn” ra sức đánh vào ngực trái – nơi trái tim của con gấu.

Đi nhiên khi ôm con gấu thành một đoàn, “hấn” cảm giác phi thường không thoải mái. Mùi trên cơ thể con gấu này... thật sự thối đến mức làm người ta muốn nôn. Thật không rõ thắng to xác này có bao nhiêu ngày không tắm rửa. Khi mới ôm nó, “hấn” cảm giác được cái mũi của mình sắp chịu không nổi, đương nhiên so với cái loại mùi thối này, mùi thối trong quán rượu quả thực là dễ chịu hơn nhiều.

Hơn nữa cả người thẳng quai vạt này toàn là lông lá rậm rạp, hoàn toàn khó có thể làm gì khác ngoài việc ôm chặt lấy nó, cố gắng công kích hoặc là cố gắng vật ngã nó.

“Đánh chết thẳng này xong, ta nhất định phải đi tắm rửa.”

Trong nội tâm lóe lên ý nghĩ này, tay phải đập vào ngực nó lại bị trượt, lửa giận trong lòng “hấn” nổi lên. Cả cơ bắp lại một lần nữa bành trướng, “hấn” dùng sức nắm lấy một nhúm lông của con gấu, ra sức kéo. Thế nhưng chỉ đem nhúm lông ấy kéo xuống.

Con gấu không hề kêu đau, nó dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn “hấn”. Nó vẫn đang tìm cách dùng tay tránh thoát thế khóa cơ thể của “hấn”, mà đập nát thân thể mảnh mai của kẻ đáng hận này.

“Dừng!”

Rốt cuộc nó đập trúng “hấn”, cả cơ thể “hấn” bị hất văng ra ngoài, té xuống mặt đất, miệng trào máu tươi.

- Không thể!

“Hấn” hoảng hốt, rõ ràng lực lượng tinh thần cảm nhận rằng con gấu không thể gây tổn thương cho “hấn” mà? Nói chính xác hơn là “hấn” dư sức cảm nhận từng động tác của con gấu, rồi né tránh cơ mà?

- Phụt...

Lại một ngụm máu phun ra, đầu óc của “hấn” bắt đầu quay cuồng.

Qua liên kết linh quang, Paras biết “hấn” bị trọng thương, vốn đang công kích bất lực, nó trở nên hung hăng vô cùng. Nó lao tới che chắn trước người “hấn”, không ngừng trực diện tấn công con gấu từ phía này. Hiển nhiên nó muốn kéo dài thời gian để “hấn” khôi phục lại suy nghĩ.

- Pa ras! Pa!

Nhận thấy con gấu không có ý tứ lui lại, mà càng ngày càng lao nhanh tới với lực đánh mỗi lúc một mạnh, Paras cuồn cuộn hét một tiếng, lập tức triển khai đòn Giga Drain với tư thế liều chết xông lại.

Gấu bị lạnh lùng gió tay trái lên, mạnh mẽ đập thẳng tới đón đỡ đòn này.

“Dừng!”

“Rắc!”

“Răng rắc...”

Paras cũng bị hất văng về phía xa, hai cái càng của nó phát sinh gãy xương, méo lệch về hai bên. Bàn tay trái của con gấu cũng chẳng khá khẩm gì, nổ tung và lộ ra xương trắng huế.

“Tích! Sức sống của Paras giảm xuống 49 điểm, Paras bị trọng thương, Paras không thể dùng kỹ năng.”

- Khốn khiếp!

Vừa có chút tỉnh táo lại nhận được tình báo này, “hấn” triệt để nổi giận.

- Paras, lui về!

Liền, “hấn” dùng quả pokemon thu lại con Paras, trước khi con gấu dùng cánh tay phải vỗ một cái tát xuống ngay vị trí ấy.

- Xin lỗi.

“Hắn” nhẹ giọng nói với quả pokemon, dù không rõ con Paras đang trọng thương có nghe thấy hay không. Trong lòng “hắn” có chút đau đớn. Bởi vì sự chú quan cũng như sai lầm của “hắn” nên mới mang tới tình cảnh này. Nếu như không có sai lầm, con Paras đã không vì “hắn” mà liều mạng đến mức ấy, càng không bị trọng thương như thế. Trái tim “hắn” có một cỗ chua xót không lời.

“Chẳng lẽ mình bị tình cảm gần như thực tế ở thế giới game ảnh hưởng?” - “Hắn” giật mình tự hỏi khi cảm giác nổi lên trong lòng.

Thế nhưng Paras với Butterfree thật sự như mạch máu của “hắn”, chúng nó chính là vốn liếng để “hắn” vươn lên. Nhìn chúng bị thương, “hắn” có thể nào không đau?

Khẽ lắc đầu xua đi những suy nghĩ miên man trong một giây ấy, “hắn” lại vòng quanh tránh né đòn tấn công của con gấu và nhìn về phương hướng của các vị tiểu thư, công tử kia.

Lúc này đây, bọn họ đang hoảng loạn nhìn về phía này đây sợ hãi, dù cho hai người lái xe đã che chắn trước mặt họ.

“Hừ! Chỉ là một lũ nhát chết!” – “Hắn” mắng một tiếng.

“Oanh!”

Nhân lúc sơ sẩy này của “hắn”, con gấu dùng chân trái đá thẳng vào giữa háng của “hắn”.

- Gào...

Lại một lần nữa “hắn” bị hát văng ra. Lần này khi ngã xuống đất, theo bản năng, “hắn” lập tức dùng hai tay bịt chỗ hiểm mà chảy nước mắt cùng với liên tục phun máu. Từ trán và lưng, mồ hôi của “hắn” rơi lã chã như mưa.

Các vị công tử bên kia như cũng cảm nhận được nỗi đau ấy, nhả mặt dùng hai tay bịt vị trí hiểm yếu này. Nhưng chợt nghĩ đến người bị không phải là mình, cũng như nhìn thấy ánh mắt quái lạ của các thiếu nữ cho nên vội vã quay mặt và thay đổi tư thế đáng xấu hổ này thành tư thế khác đầy ngại ngùng.

Ở bên kia, đầu óc của “hắn” lẫn lộn.

“Chỗ này là địa phương nào?”

“Con súc sinh này lại giáng đòn vào đó?”

“Đầu là game nhưng độ chân thực tới tận 98% có được hay không?”. Giảm có 2% thì “hắn” cũng đã cảm nhận đầy đủ cảm giác “hai trứng” vỡ nát.

“Đừng! Đừng!” - Lại thêm hai cái hồ to xuất hiện.

Con gấu dù đặc thể, nhưng nó cũng không có ý định buông tha cho “hắn”, cho nên vừa rồi nó lao tới đầy cuồng bạo, dùng hai tay đập về vị trí “hắn” đang nằm, đầu cho tay trái của nó lộ cả xương ra.

Dường như nó không biết đau là gì! Hay là nó là loài gấu không cảm nhận được đau đớn, lại thiện chiến dũng mãnh?

May mắn “hắn” đã gắng gượng nhịn đau mà lăn qua bên khác.

“Hắn” vội vàng đứng dậy, song vì bị thương chỗ hiểm và vẫn còn đau đớn, “hắn” đứng với tư thế khom người.

- Tiên sư mày, tao muốn làm thịt mày!

Lửa giận bùng bùng, lý trí hoàn toàn bị lửa giận lấn át, “hắn” không quan tâm gì nữa, bùng nổ ra sức chiến đấu 150%, điên cuồng vùng quyền oanh về ngực và đầu con gấu. Lực quyền mạnh mẽ gây nên những tiếng bạo tạc nổ tung, không khí cũng bị lực vùng quyền của “hắn” kéo thành những gợn sóng vô cùng nhỏ.

Giờ phút này, “hắn” chỉ muốn đem con gấu này đánh chết tại chỗ, dùng điều đó để phát tiết mối hận trong lòng, những chuyện khác “hắn” đã hoàn toàn quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Liều Chết Bộc Phát

Dưới khí thế ác liệt của “hắn”, gấu bự chỉ chống đỡ vài hiệp rồi rút lui.

Nó kêu rên vài tiếng, nghe cực kỳ giả tạo. Sau đó kêu thảm, làm như không thể chịu đựng được công kích của “hắn” mà quay người bỏ chạy.

“Hắn” nhìn xem bộ dáng của con gấu, ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng đuổi theo.

“Muốn chạy?”

“Đánh ta đã như thế rồi bỏ chạy?”

- Đứng lại cho ta!

Hai tay kéo mạnh một mảng da lớn của con gấu, muốn cho nó dừng lại. Thế nhưng thật không ngờ con gấu này kêu thảm một tiếng, rồi vẫn chạy như điên vào khu rừng, mặc kệ cả mảng da bị “hắn” giật rách ra.

“Hắn” thấy thế thì vứt đi mảng da, điên cuồng đuổi theo nó, không chịu buông tha cho con gấu khốn nạn ấy.

Bên phía ngoài, mọi người sợ hãi không thôi. Tất cả ánh mắt nhìn theo hình ảnh “hắn” đuổi chạy con gấu, trong nội tâm dâng lên cảm giác hoang đường khó có thể tin. Một tên thiếu niên mười mấy tuổi, tay không tác sát đánh thắng gấu, còn đuổi gấu chạy, đó là tình huống như thế nào?

Cái thế giới này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ cơ thể của lớp bình dân đã mạnh đến trình độ này sao?

Hoành Anh chớp chớp con mắt, nhìn thân ảnh chạy như điên của “hắn” dưới ánh trăng, trong miệng lầu bầu nói:

- Thăng này là hung thủ hình người, không thể đối đãi như với người bình thường.

Trong lúc truy đuổi trên đường, trong lòng “hắn” tức giận không thôi. Địa hình xung quanh nơi này có chút khó đi, các loại nhánh cây chắn ngang trước người, trong vô tình, liền làm chậm lại tốc độ của “hắn”. Rõ ràng “hắn” đuổi hơn mười giây đều không đuổi kịp. Lại nhìn xem khoảng cách giữa “hắn” và con gấu, “hắn” nghĩ thầm “Chẳng lẽ lại muốn đuổi theo nó mấy giờ liền?”.

- Bất kể như thế nào, hôm nay mày chết chắc.

Trong miệng lầm bầm một câu, một lần nữa “hắn” lại tăng nhanh tốc độ.

Mà dưới sự giận dữ, “hắn” lại quên phương hướng chính mình đang đuổi theo là phương hướng nào.

Lại đuổi theo vài chục bước, “hắn” đột nhiên dừng lại. Một cảm giác nguy hiểm bao phủ toàn bộ cơ thể “hắn”, từng chiếc lông tơ trên thân mình “hắn” bắt đầu dựng lên, cả người bắt đầu lạnh buốt.

Trước mặt “hắn”, đầu kia gấu bự nhếch miệng cười lạnh. Nó như có nhân tính, há miệng, khoe ra hàm răng sắc nhọn. Nhưng đó không phải là hết, khí tức ma quái màu đen lan tràn toàn thân nó, siết chặt, khiến nó trông giống như một cái con gấu mặc áo giáp màu đen.

Vậy nhưng cái điều kinh khủng vẫn còn ở phía sau. Một gương mặt xuất hiện trước ngực con gấu, đối lập với khí tức màu đen, gương mặt trắng bệch vô cùng, mắt nhắm chặt, không có lông mi, vị trí vốn là của cái mũi chỉ còn có hai cái lỗ nhỏ, mà trên cái miệng, bờ môi không hề có, chỉ có một cái khe hẹp ở đó.

Khuôn mặt này... là của cỗ thi thể nằm trong quan tài bằng gỗ màu vàng.

Đột nhiên một ý nghĩ trong đầu “hắn” bay lên, trái tim phảng phất bị một bàn tay nắm chặt, từng từng đập loạn, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ý lạnh!

Ý lạnh mười phần như thủy triều vạn lớp sóng ầm ầm đánh về phía “hắn”.

“Hắn” như bị một thùng nước lạnh dội vào, lửa giận của “hắn” hoàn toàn bị dập tắt, hết thảy cảm xúc tựa hồ cũng bị đông lại, toàn thân cảm thấy lạnh băng, như là đang ở trong hầm băng kín không chỗ hở.

Thì ra, vậy mà trong lúc không để ý, “hắn” đi nhầm vào phạm vi của vùng khí đen.

“Đáng chết!”

Trong đầu nghiêng rằng nghiêng lợi bỏ ra hai chữ này, cả thân mình nhưng động cũng không dám động, con mắt chăm chú nhìn về hướng kia, lo lắng bộ mặt quỷ làm ra cử động nào đó khác thường.

Tại thời khắc này, một giây cứ như một năm dài.

Dưới tán rừng cây rậm rạp, ánh trăng không hề chiếu rọi tới đây, cả phiến rừng rậm bị hắc ám che lấp, cắn nuốt hết thảy.

Không biết qua bao lâu, “hắn” đột nhiên trông thấy khoe miệng của cái đầu lâu tựa hồ khẽ động, “hắn” không chút nghĩ ngợi, mở ra cường độ tinh thần ở mức lớn nhất, lấy hết tốc độ chạy giật lùi về phía sau.

Bỗng gương mặt này nở nụ cười. Cái mỉm cười nhạt nhẽo, yên lặng mà an tường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị. Mà hai con ngươi của nó mở ra, nửa khép nửa mở, không có máu huyết, không có đồng tử, chỉ có trống rỗng.

Cứ như là bị kêu gọi, khí tức màu đen từ bốn phương tám hướng lũ lượt vọt về bên này, trầm trọng vô biên, giống như ngàn vạn núi cao hướng “hắn” ào ào đè xuống.

Ác quỷ hung tàn, u linh khủng bố, từng cái từng cái gương mặt dữ tợn, hung ác lần lượt theo những sợi khí tức màu đen hiện ra, hướng về phía “hắn” gào rú cợt nhả.

Cùng lúc, “hắn” như trúng phép định thân, cả cơ thể không thể nào nhúc nhích được.

- Giam cầm không gian!

“Hắn” bật thốt. “Hắn” có thể cảm nhận được không gian quanh cơ thể mình như bị động lại, phẳng phất là một thế giới cô lập, mà ở đó “hắn” là con sâu cái kiến chuẩn bị nhận mệnh.

Hiển nhiên tại thời điểm này, không hề có phép định thân, mà là không gian đã bị thi thể quỷ dị dùng năng lực giam cầm!

Ý thức được điều này, “hắn” điên cuồng giãy giụa, nhưng vẫn chỉ là vô vọng.

Trong đầu “hắn”, không như lần trước, không hiểu vì sao nửa cái mảnh tròn màu tím không có trợ giúp “hắn” thoát khỏi số kiếp của lúc này đây.

Bất đắc dĩ “hắn” không nghĩ tới nó nữa, mà không ngừng trợn to hai mắt quan sát cùng với nôn nóng suy tư đối sách.

Con gấu cùng cái mặt quỷ vẫn còn đứng im ở nơi đó nhìn “hắn”. Cái gương mặt giễu cợt một trăm phần, như nói rằng “hắn” không thể nào có thể thoát khỏi, nó không cần phải ra tay làm gì.

Quả thật như vậy, khí tức màu đen xung quanh nơi này như gió lốc, mỗi lúc càng trở nên đặc sệt, như bờ đê bị nước sông đánh vỡ, sóng lên mãnh liệt, trào dâng không dứt. Trong nháy mắt, chúng xông qua thân thể của “hắn”.

Khi nó xuyên qua cơ thể “hắn”, “hắn” cảm giác tất cả cảm xúc của mình bị rút đi, chỉ còn lại hệt hững khó hiểu, độ ẩm của cơ thể cũng hạ xuống như điên, dường như “hắn” sắp bị đông lạnh.

Đây là đặc tính của loại khí tức từ vong này, chúng có thể cướp đoạt cảm xúc và cảm nhận của con người, thậm chí là hết thảy!

- Không!

- Liệu mạng!

“Hắn” hét lớn, quyết tâm đánh ra một con đường sống.

Có thể mọi người còn chưa biết, nhưng “hắn” biết nếu bị chết trong thế giới pokemon này, tinh thần sẽ bị tổn thương, và chỉ trong thế giới pokemon này mà thôi. Cũng bởi vậy, nếu như người chơi chết hết 3 lượt, mất hết số thủy tinh thần thánh, thì người chơi ở thực tế cũng sẽ chết đi. Đây còn là game sao? Tất nhiên chỉ có một nửa là thế!

“Hắn” chỉ có thể lựa chọn liều chết bộc phát, quyết tâm đánh cuộc một lần. Hơn là để tinh thần của mình thương lại thêm thương, để rồi không biết ngày tháng năm nào mới có thể khôi phục như trước kia.

- Đây là nguoi ép ta!

“Hắn” rít lên, sau đó hét lớn:

- Phong ấn, mở!

Giữa biển tinh thần trong đầu “hắn”, một tiếng “rắc” vang lên, âm thanh giòn giã báo hiệu tận sinh. Ánh vàng cuồng bạo từ nơi đó lao ra, nó nhanh chóng bao bọc cả thân thể “hắn”, xua tan tất cả khí tức từ vong màu đen ở xung quanh cơ thể “hắn”.

Chỉ trong chớp mắt, “hắn” như một vị thần quân chuyển thế.

Nhận định trước hết phải thoát ra khỏi giam cầm, “hắn” hét lớn:

- Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn: Lôi Nộ Phần Thiên!

Thứ thứ hai của Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn vừa ra, ánh vàng sôi lên, hóa thành lũ lũ ánh chớp vàng óng, có hơn ngàn vạn tia, từ cơ thể “hắn”, mạnh mẽ xoắn nát không gian xung quanh.

“Àm... Âm... Âm...”

Trong giây phút này, “hắn” như đứng giữa biển lửa, cuồng bạo mà uy vũ.

“Hắn” hiểu được thực tế thì cả tinh thần của con người bị kéo đến nơi này chứ chẳng phải là giả lập gì cả. Muốn phát huy ra lực chiến đấu cao nhất, chỉ có thể dùng bí pháp tinh thần. Mà bí pháp “hắn” vừa dùng lại là bí pháp bất truyền của gia tộc “hắn”.

Con gấu và cái mặt quỷ dù trông thấy tình cảnh này, chúng vẫn không có phản ứng nào quá lớn. Con gấu như bức tượng vạn năm không thay đổi, đứng yên lặng nơi đó. Chỉ có cái mặt quỷ khẽ cười:

- Khắc... Khắc...

- Phốc...

Vừa mạnh mẽ sử dụng bí pháp trong khi thực lực còn chưa khôi phục, “hắn” không ức chế được nội thương, phun ra một ngụm máu.

“Hắn” lạnh lùng nhìn về hai kẻ kia, đầu óc cấp tốc suy tư. Rốt cuộc, “hắn” không gọi ra Butterfree hỗ trợ chiến đấu. Ở tình cảnh này, khi khí tức màu đen vẫn còn dày đặc xung quanh, nếu gọi Butterfree ra, không khéo nó lại bị quán thành cái bánh chưng, rồi mất mạng.

- Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi ta chưa nếm thử mùi vị của hậu duệ Hoàng tộc? Khắc... Khắc...

Đột nhiên chiếc mặt quỷ mở miệng nói chuyện với “hắn”, âm thanh lạnh băng, rét lạnh như nơi cửa u địa ngục. Nó như một vị ma vương nhìn về một món ăn ngon, chờ đợi thưởng thức sự sợ hãi của con người trước mặt.

- Ngươi biết tộc chúng ta?

“Hắn” đứng thẳng người lên, ánh mắt lạnh lẽo bức nhân, mặt đối mặt với cái mặt quỷ. Trong nội tâm âm thầm giật mình, vô số ý nghĩ lao nhanh.

- Ha ha ha... Nếu như ngươi là con cháu của Hoàng tộc cường thịnh thì khác, nhưng ngươi chỉ là con cháu một nhánh nhỏ của Hoàng tộc mà thôi. Vì thế đến đây làm thức ăn cho ta nhanh chóng hồi phục đi!

Sát khí của cái mặt quỷ tuôn ra, con gấu mạ cũng xông tới tức thì. Đồng thời biển khí tức màu đen sôi lên, chúng hóa thành hình dáng vũ khí, lấy thế cuồng phong bạo vũ đâm, chém về phía “hắn”.

Nhận ra được tình huống không ổn, hai tay “hắn” không ngừng kết ấn, đến cuối cùng, trước khi con gấu và những thứ vũ khí kia đánh vào cơ thể “hắn”, “hắn” quát lớn:

- Lôi Đình Chi Nộ!

Một lượng cực lớn tinh thần tràn ra, hóa thành ánh chớp.

Sấm sét ngang trời, giông kín khắp nơi, bùng nổ ra vô tận ánh vàng, như nổi lên bạo ngược, đánh chiến tứ phương, mạnh mẽ ngăn trở tất cả.

“Àm... Âm... Âm...”

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Thứ thứ 5 của Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn uy lực vô song, bề gãy cùng nghiền nát mọi thứ xung quanh, cũng muốn lấy luôn mạng của “hắn”.

- Phốc... Phốc... Phốc...

Sau đòn đánh, “hắn” bay ngược ra sau, thân thể nổ nát một phần, trong miệng cuồng phun máu tươi. Giữa không trung, “hắn” cố gắng dùng tay phải lấy ra một quả pokemon trong ngực, với chút thể lực còn lại, quăng nhẹ nó về phía sau. Sau đó “hắn” té xuống mặt đất, cả buổi còn chưa dậy nổi, hai mắt cũng trở nên lơ mơ.

Vận công quá độ, dẫn đến bị phản phệ!

- Ha ha ha ha... Có chút bất ngờ. Thế nhưng ngươi vẫn là nạp mạng đi!

Tiếng trào phúng vang lên. Mặt quỷ xông đến, mưu đồ găm nhăm thân thể thiếu niên đã vô lực.

Nhìn khuôn mặt quỷ ngày càng gần, “hắn” điều động chút tinh thần còn lại, toan tính một kích kết thúc!

Và khi cái mặt quỷ đến gần trong gang tấc, “hắn” run run phun ra bốn chữ:

- Thần Kiếm Phá Thiên!

Dưới sự thúc dục của “hắn”, chút tinh thần ít ỏi hóa thành một thanh kiếm nhỏ chừng một tấc, từ biển tinh thần của “hắn” lao thẳng vào cái mặt quý.

Không đợi cái mặt quý phản ứng lại, “hắn” thét lên những lời sau cùng rồi bất tỉnh:

- Butterfree, đi!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cuộc Đời Này Chưa Từng Có Công Bằng!

Giữa trời mưa to gió lớn, cuồng phong gào thét, một người trung niên khuôn mặt tái nhợt, quần áo rách rưới, hai mắt vô thần lặng lẽ ôm thi thể của đứa con trai mình mà gào khóc.

Thi thể của đứa bé trai đầy vết trầy xước, đờn roi, thậm chí có vài nơi máu thịt đã be bết. Riêng một vài chỗ, còn bị những cây đinh nhọn thô to đâm xuyên từ trước ra sau, lộ cả vết trắng của những chiếc xương mềm yếu. Đặc biệt là nơi đầu của nó, thể thâm đến không thể hình dung, bị bẹp dí sang một bên, một nửa khối óc đã lộ ra bên ngoài và bắt đầu xẹp xuống, thậm chí những mạch máu trên đó đều đã bị đông cứng lại, lạnh buốt!

Giữa con đường, người trung niên rơi nước mắt như mưa, gào khóc cả tiếng. Vậy nhưng đa phần mọi người xung quanh chỉ lẳng lặng đứng nhìn, và ngoảnh mặt làm ngơ mà bước đi; chỉ có một số ít người an ủi hắn vài câu, muốn nói rồi lại thôi.

Đàn ông không bao giờ thể hiện những giọt nước mắt của mình ra giữa đường để phô ra cho mọi người nhìn. Đàn ông chỉ khóc khi nhận lấy đau khổ không thể nói thành lời, khi đắng cay xé nát nội tâm mạnh mẽ, khi bất công như những con dao sắc bén không ngừng tàn phá linh hồn... Và đàn ông chỉ khóc giữa chốn đông người khi sự đau khổ, đắng cay và bất công ấy quá to lớn, khi mà nội tâm của đàn ông bị chà đạp đến mức họ không thể nào nhẫn nhịn...

Hắn, Nguyên Vũ cũng thế! Hắn là một con người đã qua 40 tuổi đời, bao nhiêu sóng gió cuộc đời chưa từng trải qua? Vậy nhưng lúc này đây hắn gào khóc. Vậy nhưng lúc này đây hắn không kiềm chế được cảm xúc mà khóc rống ở giữa đường.

Mưa vẫn đang rơi, mỗi lúc một nặng hạt. Trên con đường lớn chỉ còn lại hắn và đứa con bất hạnh.

Gió vẫn không ngừng thổi. Cái lạnh giá bên ngoài cắt xé thân thể hắn, che đi cái lạnh giá ở sâu nơi tâm hồn.

Bất công!

Cuộc đời này chưa từng có công bằng!

...

Nguyên Vũ chỉ là một nông dân bình thường, đầu tắt mặt tối với mảnh đất vườn cằn cỗi sỏi đá, hắn chỉ có mong ước duy nhất là dạy dỗ đứa con trai duy nhất nên người.

Vợ hắn đã sớm chạy theo người khác vì phú quý, vinh quang, mà bỏ lại đứa con thơ dại 3 tháng tuổi cho hắn nuôi dưỡng.

Cha mẹ hắn thì cũng sớm mất đi vì những con bệnh hiểm nghèo, vì không có tiền chữa bệnh.

Hắn biết mình là một người con bất hiếu! Hắn biết vợ hắn không có gì đáng trách, chỉ có một kẻ nghèo khổ, bần cùng đến bất lực.

Thế nên hắn dồn hết cả tình cảm, công sức của mình để dạy dỗ đứa con trai, cũng là người thân duy nhất của hắn trên cõi đời này.

Theo năm tháng qua đi, đứa con càng lớn. Dần dà nó cũng biết phụ giúp hắn làm những việc nhỏ nhặt, và nó rất hiếu thảo, nó biết tự đi bán từng lon đậu phộng kiếm tiền giúp đỡ gia đình.

Nó lớn lên trong tình thương vô biên của người cha, nó lớn lên trong tâm trí sớm tự lập, nó không vì gia cảnh mà lệch lạc, nó không vì khốn khó mà nảy sinh tật xấu. Nhìn nó mỗi lúc mỗi chững chạc, nhìn nó mỗi lúc mỗi tự tin, là người cha, Nguyên Vũ không kiềm nén được vui mừng.

Hắn càng dốc hết lòng dạy dỗ nó, hắn chỉ hi vọng sau này, nó sẽ có một cuộc đời tốt đẹp hơn. Vì thế, hắn không giờ phút nào không làm việc, không tìm tòi những kiến thức hay mà trao đổi với con mình để suy nghĩ của nó trưởng thành lên.

Không chỉ vậy, hắn giấu nhem đi chuyện mình bị mắc bệnh ung thư quái ác, hắn cố gắng chống chọi với từng cơn đau nhức từ khối u xương chân trái. Hắn biết rõ mình sống không được bao lâu, hắn muốn làm thật tốt việc hắn đang làm, hắn không muốn con trai mình buồn bã.

Trở trêu thay, ông trời đẩy hắn xuống vực thẳm!

Đau đớn thay, nghịch cảnh khiến trái tim hấn tan vỡ!

Bất công!

Cuộc đời này chưa từng có công bằng!

...

5 tháng trước, hấn dẫn con trai mình lên Thành Thuận Vũ (TTV), một ngôi thành mới được xây dựng từ năm 2060. Và mọi chuyện bắt đầu từ đó.

Trước khi đến Thành Thuận Vũ, hấn đã nghiên cứu rất kỹ mọi bộ luật và nội quy của thành này, hấn sợ chỉ vì sai sót nhỏ mà làm cho tương lai của đứa con mình tan vỡ. Hiển nhiên hấn cũng biết, chỉ có tuân thủ theo luật thì mới ít gặp rắc rối nhất!

Song dù hấn cẩn thận tới đâu, dù hấn tuân thủ theo đúng luật, hấn vẫn không thể tránh khỏi vận mệnh bấp bênh.

Ngày hôm đó, một buổi trưa hè oi bức. Sau khi thi xong, đứa con trai của hấn rất thả lỏng. Nó bảo nó thi rất tốt, hấn cứ yên lòng.

Luôn đặt niềm tin vào đứa con mình, cũng hiểu rõ nó chưa từng nói dối qua, hấn tin tưởng hoàn toàn. Và rồi, nhằm khích lệ nó, hấn quyết định hoãn chuyến đi về, dẫn nó đi tham quan tòa thành này để mở mang tầm mắt, dẫu sao “đi một ngày đàng học một sàng khôn” mà...

Đứa con trai 14 tuổi của hấn rất hiếu động, nó chạy nhảy, tinh nghịch quay lại cười tươi với hấn, và cả làm mặt quỷ trêu chọc cái thân già của bố nó.

Ở Thành Thuận Vũ, ở phía đông thành này, con đường tên gì bị cấm chạy nhảy, con đường tên gì bị cấm đi vào, chỗ nào không cho phép vui đùa, hấn đều rõ ràng. Lộ trình hấn chọn là lộ trình không bị cấm, con đường hấn chọn là con đường được phép chạy nhảy và vui đùa.

Cây muốn lặng, gió lại chẳng ngừng!

Khi đi được 15 mét, cả hai cha con bị một tiếng quát:

- Chó chết! Con đường này cấm chạy nhảy, chịu phạt đi, 100 triệu!

Hấn cùng đứa con trai đang sợ hãi quay sang, hơn 40 năm làm người, trải qua vô số sự đời, hấn quay sang nhìn đám cảnh vệ nơi ấy, chăm chú nhìn về người cảnh vệ vừa hét.

Am hiểu cách làm người, để tránh phiền phức, muốn giải quyết mọi việc trong vui vẻ, dù cho hấn không hề sai luật, thế nên hấn khề vổ vai đứa con mình để nó bình tĩnh lại. Rồi nhỏ giọng nói với nó vài câu để nó yên tâm. Sau đó tiến về phía người cảnh vệ, xin phép được nói chuyện riêng.

- Thưa anh, tôi đã đọc qua luật và nội quy của Thành Thuận Vũ, đường này không có cấm chạy nhảy, hi vọng anh tha cho!

100 triệu đồng quá lớn với một gã nông dân quèn, hết cách, hấn phải năn nỉ ỉ ôi.

- Cút đi! Không nộp tiền thì vào ngục!

Nhận được ánh mắt khinh bỉ cùng câu nói trào phúng của tên cảnh vệ này, hấn khổ sở nhìn về những tên cảnh vệ còn lại, cố gắng cứu vớt cảnh ngục tù:

- Các anh, xin hãy tha cho cha con chúng tôi. Đường này không cấm chạy nhảy, con tôi chỉ chạy nhảy hơi nhiều chút thôi, xin thương tình cho nó ra!

Đáp lại lời nói của hấn, là những ánh mắt lạnh băng, khuôn mặt lạnh lẽo, vài người trong số họ bắt đầu giễu cợt.

- A ha ha ha... Nghe gì chưa? Nó không có sai luật kia.

- Há há há há... Con mày chạy nhảy nhiều khiến tao nhức mắt, tao muốn tống cổ nó vào ngục, thì sao?

- Hừ, đúng là loạn cả đầu lên và nhức hết cả mắt!

- Ủa? Mấy thằng lính đâu rồi? Sao còn chưa gô cổ nó lại? Chúng mày còn để tao cho chúng mày về quê đường lão à?

- Hặc hặc hặc... Thằng ngu lộn.

Giật mình với cái cơ không hợp lý chút nào, không muốn đứa con mình phải vào tù vì lý do vô lý ấy, hấn cố gắng xin:

- Mấy anh à, xin tha cho chúng tôi!

- Xin tha cho cha con chúng tôi!

Kết cục, bọn lính lao tới như tên bắn, đè đầu hấn và đứa con lại, cho đeo gông và trói thành cái bánh tét. Lần này, hấn lớn tiếng:

- Tôi không sai! Cha con chúng tôi không có làm gì sai cả.

- Vì sao lại bắt bỏ tù cha con chúng tôi vì cái lý do ấy chứ? Lý do ấy không hợp lý! Không! Các ông không thể bắt chúng tôi vì lý do ấy! Tôi phản đối.

“Đừng!”

Một cái tát đánh vào mặt hắn, một người cảnh vệ nhìn hắn thật sâu, gần từng chữ:

- Chạy nhảy với tần suất cao! Phạm luật! Không ý kiến gì nữa!

...

Cuộc đời là gì? Tương lai sẽ đi về đâu?

Hắn không biết, chỉ có lo lắng.

Đã mấy ngày qua đi kể từ ngày hắn và đứa con bị tống vào ngục vì lý do trời ơi ấy. Chịu đựng dày vò từ những đòn roi tra tấn yêu cầu ký vào cam kết đã phạm luật được bọn họ viết sẵn, phải chịu tù chung thân.

Hắn có thể nào đồng ý ký vào? Hắn không sai, mà tương lai cả hai cha con đã bị vùi dập không thương tiếc.

Hắn phải làm gì bây giờ?

Than ôi! Chẳng lẽ phải ký vào bản cam kết, rồi chịu án tù chung thân?

“Không! Không thể nào! Cuộc đời nhất định có công bằng” – Hắn nghĩ thế và chờ đợi cái gọi là công bằng ấy đến.

...

Thời gian trôi đi như tên bắn, thoát cái 2 tháng đã trôi qua.

Một hôm, cả bọn cảnh vệ “đến thăm” hắn.

Chịu đựng tra tấn quá mức, lần này hắn nhẫn nhịn không nổi nữa, gầm thét:

- Các người bắt người không đúng luật! Xin cho một lý do chính đáng!

- Không thể! Các người sai luật! Đề nghị thả cha con chúng tôi ra.

Và như lần trước, họ cười lớn:

- Ha ha ha ha... Nghe gì chưa? Thằng ngu này còn kêu nữa này.

- Hé hé hé... Chạy nhảy làm nhục mắt người khác thì bị giam chung thân thôi!

- Ha ha... Ngu chưa, ai bảo mày làm chúng tao nhục mắt, ai bảo con của mày chạy nhảy nhiều trước mặt chúng tao? Ai bảo mày chạy nhảy? Ai bảo hã?

Và giữa thanh thiên bạch nhật, giữa xã hội luôn đề cao công bằng, cũng như Thành Thuận Vũ đề cao nghiêm minh, sự việc lên đến đỉnh điểm khi một người cảnh vệ trong số họ quát lớn:

- Chúng tao là luật! Luật là chúng tao! Mày muốn thì cứ đi kiện! Thích thì cứ kiện! Đi đi, khởi kiện lên tòa án ấy thằng ranh con! Kiện kiện cả nhà mày đi thằng khốn!

- A ha ha... Cười chết tao rồi. Nghe nó nói chưa? Chúng tao là luật! Luật là chúng tao! Kiện đi! Con kiến mà đòi kiện củ khoai.

Hiển nhiên...

Bất công!

Cuộc đời này chưa từng có công bằng!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Dị Tượng Sinh Ra, Tà Vương Xuất Thế!

Sắc mặt tái mét, hần vùng vẩy với mớ suy nghĩ rối rắm trong nội tâm rối loạn. Đến cuối cùng, hần quay nhìn về thân thể đứa con tràn đầy dinh nhon, nhói đau, tự trách bản thân vô dụng. Rồi chỉ thẳng vào mặt bọn họ hét lớn:

- Các người quá đáng lắm! Tôi nhất định sẽ kiện lên tòa án!

Nghe một con người rơi vào đường cùng giữa giữa, nhóm cảnh vệ này càng cười to hơn:

- Ha ha ha... Bớ mày không sợ, mày thích kiện thì cứ kiện!

- Mày tưởng bọn tao sợ sao? Đồ con lợn!

- Kiện đi! Rồi chống to hai mắt lên mà nhìn!

- Ha ha... Kiện đi! Bọn tao chờ!

- Kiện đi! Ha ha ha ha...

Cảm nhận được sự tự tin khôn cùng của bọn người đó, một cảm giác xấu xâm chiếm đầu óc hần. Như thứ vi rút độc hại lan nhanh, nội tâm hần nhanh chóng rạn nứt.

Và chẳng bao lâu sau, cảm giác ấy trở thành sự thật! Vi rút ấy đã bao phủ cả người hần!

...

2 ngày sau, giữa tòa án.

Nguyên Vũ ôm lấy đứa con vì tôn thương quá mức mà đã hôn mê đứng giữa tòa án, trầm giọng trình bày:

- Thưa quý tòa! Con đường cha con chúng tôi đi qua, theo luật và nội quy của phía đông thành là hoàn toàn không cấm chạy nhảy. Con tôi nó chạy nhảy nhiều một chút thì sai sao? Mặt khác nó chỉ chạy nhảy có 15 mét mà thôi, chứ chẳng phải nó chạy nhảy gì quá nhiều. Thế có sai sao?

Và tiếp tục trình bày:

- Nếu như trong luật đã không cấm, ở đó càng không có biển báo nhắc nhở, thậm chí giữa con đường đó còn có nhiều người khác chạy nhảy, nhưng chỉ có cha con chúng tôi bị bắt giam. Mà cái lý do bị bắt lại là: “Chạy nhảy nhiều! Nhức mắt!”. Và bọn họ còn nói: “Chúng tao là luật! Luật là chúng tao! Mày thích thì cứ kiện!”.

Rồi ôm chặt lấy cơ thể nóng rang của con trai mình, xót xa:

- Thưa quý tòa! Rõ ràng hành động của họ là trái với luật! Chưa kể trong suốt hơn 2 tháng bị giam giữ, họ còn hành hạ, tra tấn chúng tôi. Và qua 2 tháng ròng tôi chờ đợi trong hi vọng, họ không sửa sai mà vẫn giam giữ chúng tôi, tra tấn càng thêm tàn khốc.

Mệt mỏi tràn về cơ thể hần, hần té xuống đất trong vô lực. Ánh mắt liệm đi, muốn ngất.

Nhìn thấy hần như vậy, quan tòa, những tên cảnh vệ và những người xung quanh không tiến lên trợ giúp, mà cười cợt.

Vớt lại niềm tin vào công bằng của mình, với ý chí kiên cường, cuối cùng hần đặt đứa con nằm ở trên mặt đất, cắn răng đứng lên, nói tiếp:

- Thậm chí từ hơn 2 tháng trước, phía đông thành không hề có thêm luật mới quy định chuyện cấm này, con đường kia vẫn có người chạy nhảy đó thôi! Xin hỏi con tôi chạy nhảy nhiều là vi phạm cái gì khi luật không cấm? Và vì sao người khác chạy nhảy ít trên đường thì không hề bị nhắc nhở, bọn họ vẫn còn nhón nhơ mà không bị sao? Có công bằng không khi họ chỉ bắt giam cha con chúng tôi?

Vị quan tòa già cả cùng với các đồng nghiệp quan sát hồ sơ, nghe hần trình bày từng chút. Thế nhưng đến cuối cùng, vị quan tòa nói:

- Ngươi phải hiểu để duy trì trật tự ở phía đông thành thì chạy nhảy là không được phép. Để duy trì trật tự bên ấy thì không được chạy nhảy. Huống chi con ngươi chạy nhảy nhiều lần trong 15 mét ấy? Cha con ngươi chính là lạm dụng chạy nhảy!

Vị quan tòa già đầy nếp nhăn nơi khóe mắt, lăm lăm cầm gậy cái búa xuống một cái “bạch”, ánh mắt lóe lên một ý nghĩ nào đó, rồi đưa ra quyết định:

- Cho nên ta thấy quyết định của những tên cảnh vệ là không sai. Cha con ngươi bị bỏ tù chung thân là đúng! Trừ khi ngươi nộp phạt 200 triệu, còn không thì chấp nhận bản án đi!

Nhận được phán quyết, trong lòng hấn nở nụ cười tự giễu, 40 năm làm người nhưng giờ phút này lại khiến hấn cảm thấy bản thân mình quá non dại. Họ sẽ vì hấn mà lấy lại công bằng sao? Chỉ nhìn cái lý do vô lý và không hợp tình của vị quan tòa già, cũng đủ biết những ẩn ý phía sau.

Hiển nhiên, với vị quan tòa già, một con kiến không đáng giá so với một tên cảnh vệ, chứ nói chi là cả một nhóm cảnh vệ. Và cũng dễ hiểu, họ bao che khuyết điểm cho nhau giữa ban ngày ban mặt, giữa vô số quần chúng cũng là đương nhiên.

Hấn tự hỏi phải chăng ở Thành Thuận Vũ này, những việc tương tự xảy ra quá nhiều rồi. Thế nhưng bởi vì biết trước kết cục mà không ai dám khiếu kiện?

Phải chăng với bọn họ, quy định và luật lệ họ đặt ra chỉ để trưng bày? Họ muốn tống ai vào ngục thì tống, họ muốn tra tấn ai thì tra tấn.

Còn muốn kiện? Dư thời gian, dư công sức, dư hơi thì cứ đi kiện. Kết quả đã định sẵn từ đầu, kiện đi, kiện đi để rồi nhận lấy thất vọng tràn trề. Kiện đi, kiện đi để rồi họ vui sướng nhìn kẻ dân đen đau khổ, tuyệt vọng.

“Ha ha...” – Những tiếng cười âm u vang lên trong lòng bọn cảnh vệ, và cả các vị thẩm phán ngồi trên, như chế giễu con người phía dưới không tự lượng sức mình.

“Thấp cổ bé họng mà đòi kiện quan! Con sâu cái kiến mà đòi kiện củ khoai! Thắng bại nào này, thần kinh của nó chắc có vấn đề.” – Muôn người đang xem ngẫm vậy.

Họ sợ cái gì? Họ sợ phiền phức!

Họ đang cố tránh nó đi là vì sao? Bởi chính họ cũng biết việc này sẽ không đi về đâu. Chuyện thường ở huyện, họ thấy nhiều như cơm bữa rồi!

Trong lòng Nguyên Vũ như tờ vò.

Khi hai người dân mâu thuẫn với nhau, hay khi người dân và người có quyền nổi lên tranh chấp, xin hỏi tòa án dựa vào cái gì để phán quyết?

Dựa vào luật!

Luật không cấm chạy nhảy ở đó, con hấn chạy nhảy trong 15 mét đoạn đường ấy là sai?

Đã bao lần hấn năn nỉ mà không có kết quả, bắt buộc hấn phải lên đây với hi vọng cầu cứu là vì hấn quá rảnh hay sao?

Công bằng ở đâu?

Lý và tình ở đâu?

Ngay cả một người giữ chức thẩm phán, lại đưa ra cái lý do hết sức vô lý ấy.

Bên phía đông thành có luật cấm sao?

Bên phía đông thành có biển báo nhắc nhở hay cái gì đại loại thế sao?

Đưa ra cái lý do: “Đề duy trì trật tự, và vì lạm dụng chạy nhảy” mà bác bỏ khiếu kiện của hấn là đúng sao?

Mấy tên cảnh vệ kia bắt người không đúng luật, tra tấn, hành hạ hai cha con hấn suốt 3 tháng trời sao không bị xử phạt chút nào là vì sao?

Lẽ nào chỉ cần là người có quyền, thì dù phạm luật cũng không bị xử?

Ha ha ha... Thế thì đề ra luật lệ với nội quy để làm gì? Người có quyền cứ nhìn ai mà thấy không hợp thì bắt họ bỏ tù, đem tra tấn lấy niềm vui cho rồi, làm luật chi phiền phức vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó không cam chịu của hấn, vị quan tòa già nhấn mạnh:

- Quyết định của ta là quyết định cuối cùng! Ngươi không được phép khiếu kiện về vấn đề này nữa! Nếu tòa án tối cao không có ý kiến gì, thì cứ y thế mà làm!

Ngắt mặt nhìn vị quan tòa già, nội tâm của hấn vỡ vụn, cuộc đời của hấn và con trai hấn đã rơi vào vực sâu vạn trượng.

Ai có thể cứu vớt cho họ đây?

“Không!” – Hấn gào thét trong lòng rồi lớn tiếng:

- Tòa án cấp này xử lý không công bằng, tôi sẽ kiện lên tòa án tối cao.

- Ngươi định vi phạm luật lệ của tòa án? Ngươi đang làm gì? Muốn tạo ra khiếu nại dằng dai, cãi cò và gây mất trật tự? Coi chừng cái mạng của ngươi!

Vị quan tòa trừng mắt nhìn hắn, đe dọa.

Hắn ngẩn người ra. Không phải khi bị phán quyết không công bằng thì có quyền khiếu nại lên tòa án cao hơn sao? Đây chưa phải là tòa án cao nhất mà?

Và hắn vội vàng biện giải:

- Theo luật, tôi có quyền khởi kiện phán xử không công bằng, tôi có quyền khiếu nại hành vi không đúng chuẩn mực, hành vi không tuân theo pháp luật của ngài!

Vị quan tòa già sầm mặt lại, giận dữ đứng phắt dậy, gầm lên:

- Im mồm, còn cãi chày cãi cối à? Đây là phán quyết cao nhất! Cút!!!!!!

Công bằng?

Cuộc đời này chưa từng có công bằng qua...

Vọng tưởng và hi vọng vào hai chữ “công bằng” chỉ tự chuốc lấy đau khổ và nhận lấy miệt thị.

Hành động của bọn cảnh vệ và phán quyết của vị quan tòa già đã thể hiện ra mặt đối lập ấy.

Hiển nhiên nếu nghĩ rằng chỉ cần tuân theo theo luật của Thành Thuận Vũ là yên ổn sống ở đây thì một trăm phần trăm đã sai. Dường như dưới vỏ bọc luật pháp nghiêm minh, cũng như đề cao công bằng ấy là vô số luật ngầm và luật rừng.

Và có lẽ, nơi đây khuyến khích công dân đi nịnh hót và bợ đỡ quan lại để sống tốt hơn.

Không sai luật? Phí lời, quan là luật, luật là quan!

Kiện cáo? Cứ thoải mái, quan chẳng sợ!

...

Đau khổ giằng xé trong mưa, khóc nức nở như một đứa bé, Nguyên Vũ chết lặng.

Hắn như mất đi hết cảm xúc, không còn nhận ra được gì.

Thật lâu, thật lâu sau... Vẫn ôm thi thể đứa con, hắn ngẩng mặt nhìn trời, hai mắt tuôn ra hai dòng máu tươi chảy dài, run rẩy gào lớn:

- Công bằng? Ha ha ha ha... Cuộc đời này chưa từng có công bằng! Năm đám to mới là đạo lý!

Mưa chợt dừng, gió ngừng bay, mây tiêu tán... Cả thiên địa quy về tĩnh mịch, càn khôn bất động, nhật nguyệt phai mờ.

Bỗng giữa vòm trời trên đầu hắn xuất hiện một vầng sáng đỏ kéo dài về mọi hướng, nó đỏ tươi như máu, chứa đựng đầy hận thù, che kín đi luân lý và thường đạo.

Dị tượng sinh ra, ắt có lý do!

Cuộc đời này đã đẩy một con người rơi vào bi kịch. Cuộc đời này đã đánh đổ sự lương thiện trong tâm hồn Nguyên Vũ. Cuộc đời này đã đẩy hắn vào con đường không lối thoát. Cuộc đời này đã chú định vận mệnh của hắn!

Kể từ lúc này, một kẻ máu lạnh vô tình bước đi trên con đường khiến nhiều người sợ hãi khi nhắc đến tên của hắn, một kẻ tàn bạo xuất thế tạo nên mưa máu tanh tươi trải khắp mọi nơi.

Tà Vương xuất thế, thiên hạ đều kinh!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tà Vương Ngoan Độc!

Cuộc đời như một khúc ca, khi đến nốt trầm, thanh âm réo rắt đầy khổ đau vang vọng. Và khi nốt trầm cứ mãi là nốt trầm, con người chìm trong đau

khô, như bản năng tự nhiên, con người cố gắng thích nghi với nó.

Là một người đàn ông, họ thường giấu sâu vào lòng, im lặng bước đi, bắt đầu làm nhiều hơn nói.

Nguyễn Vũ muốn gì? Hắn không chỉ muốn nắm giữ số phận của mình, hắn còn muốn báo thù cho đứa con xấu số.

Việc trước hết là phải thoát khỏi cảnh tù tội.

Dẫu rằng quý gối chấp nhận thua cuộc là điều không có người đàn ông nào muốn làm. Nhưng hắn không thể không làm.

Bán nhà, bán đất, vay nợ của những kẻ cho vay nặng lãi. Cuối cùng cũng gom đủ 200 triệu!

Cuối cùng hắn cũng thoát ra khỏi cảnh ngục tù, song cái ý nghĩa giữa thoát đi vào trước kia và thoát đi vào bây giờ là hoàn toàn không giống. Giờ này hắn đã mất đi đứa con rồi. Hắn đã mất đi thứ quan trọng nhất, hắn đã mất đi thứ quý giá nhất...

Nỗi đau cào xé tâm can, nhức nhối không thôi, như có cái gì liên tục xé rách lồng ngực, cố gắng lôi nhanh trái tim của hắn ra, như có cái gì không ngừng gặm nhấm tâm hồn hắn, phát ra những âm thanh “răng rắc” giòn tan.

“Rả rích... Rả rích...” – Mưa nhẹ rơi xuống thấm ướt thân thể hắn.

Đứng nhìn cả tòa thành Thuận Vũ từ phía xa, việc đọng lại trong tim hắn, là hận thù mà thôi.

Hai mắt âm trầm, khuôn mặt lạnh lẽ, cơ thể lung lay, đôi chân run rẩy, hắn đưa tay phải lên, hướng về tòa thành, xòe bàn tay ra, bóp chặt!

Lời tuyên cáo đã được gửi đi!

Sẽ có một ngày hắn quay lại! Nhất định!

Một làn gió se lạnh thổi qua, đôi vai qua 3 tháng bị hành hạ, trở nên gầy gò đó khẽ run. Hắn dùng cái thân tàn tạ mà chậm rãi bước đi, không hề ngoảnh lại nhìn thêm lần nào nữa.

Nỗi đau của Tà Vương, không người thấu hiểu!

Họ chỉ biết một Tà Vương hung cùng cực ác, song không ai hiểu được nếu như không có việc này, trên đời này chẳng có Tà Vương! Đáng tiếc là không có nếu như... Bởi thế, Tà Vương xuất hiện như vận mệnh của cuộc đời.

Chính cuộc đời bất công tạo ra một Tà Vương như vậy. Chính cuộc đời bất công mang đến bi kịch của nhân gian.

Mưa máu gió tanh là do cuộc đời tạo ra...

...

Nguyễn Vũ đi vào một góc phố nhỏ. Đây là khu ổ chuột của Thành Bạo Phong.

Từ năm 2060, dưới sự phát triển thần tốc của ngành xây dựng, Trái Đất bước vào vòng xoay mới. Những tòa thành đầy chất khoa huyền đưa nhau mọc lên giữa không trung. So với những thành phố cổ xưa đây ô nhiễm nằm dưới chúng, chúng mới chính là cái nôi sinh sống của nhân loại. Ở đây con người không cần phải mặc quần áo đặc chế và mang theo bình ô – xy mỗi khi ra ngoài. Đối lại, những tòa thành này như những tòa nhà lớn, kín kẽ và không có cây cối, chỉ có những vách tường hơi hột đủ màu và nhà cửa san sát.

Số lượng con người tăng lên nhanh chóng khiến cho ngay cả những tòa thành mới cũng chật nít người. Và theo đó, tòa thành thì tòa thành, đẩy mạnh quản lý thì đẩy mạnh quản lý, quy hoạch tốt thì quy hoạch tốt, khu ổ chuột vẫn xuất hiện như thường.

Cơ thân mình vào một cái góc không có ai, cầm trên tay một con dao nhỏ vừa mua, Nguyễn Vũ chảy nước mắt:

- Đây là lần cuối cùng ta khóc! Ta khóc cho thân phận thấp hèn, ta khóc cho lương tâm ta ra đi mãi mãi! Ta khóc cho lương thiện của trái tim! Ta khóc cho chính cuộc đời sau này của mình!

Những dòng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, lá chã tuôn rơi, nhưng tiếng tâm can đứt đoạn, như lời hứa hẹn của chiến sĩ ra trận thề không quay lại!

“Tí tách... Tí tách...”

Lòng hắn dần trở nên yên tĩnh, trái tim bắt đầu lạnh băng, thế nhưng dòng máu đã bắt đầu sôi lên từ lúc nào. Lửa nóng chạy khắp toàn thân, lửa nóng, lại là lửa hận!

Hận thù xâm chiếm tâm trí, hắc ám cũng bao phủ nội tâm, một mảnh sầu khổ vương vấn rồi cũng phai nhòa.

Giăng xéo một lúc lâu, cuối cùng hai mắt của hắn trở nên thâm thúy, như vực sâu âm u nuốt trọn tất cả, chỉ thấy một mảnh vô tình, vô cảm và cô độc.

Ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, hắn cầm lên con dao, cẩn thận rạch mạnh lên cơ thể chính mình, rạch thật mạnh vào, nhưng tránh những mạch máu lớn và gân.

- A... A... A...

Nỗi thống khổ khiến hắn cắn chặt răng, chúng ma sát tạo nên những âm “ken két”, hai tay vô ý thức nắm chặt, song hắn vẫn không chịu nổi mà phát ra tiếng hét thảm thiết.

Chỉ một lúc sau, cả cơ thể hắn tràn đầy vết rạch ngang dọc, khuôn mặt cũng đầy vết rách chằng chịt như mạng nhện. Máu tươi từ vết thương chảy dài, có vài nơi vết thương sâu đến tận xương khiến máu tươi phun ra mãnh liệt, chứ không phải nhỏ giọt thành dòng như những nơi khác.

Cả cơ thể hắn, nơi nơi là máu, đỏ đỏ hồng hồng, yêu yêu dị dị...

- A... A... A...

Nỗi đau nhức tràn về, nhưng ánh mắt của hắn vẫn một màu lạnh băng, treo trên khóe miệng của hắn chỉ là một nụ cười trào phúng.

Thoáng chốc cả người hắn bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Lúc này đây, hắn lấy từ túi áo ra 2 viên thuốc, nhanh chóng nuốt vào.

Máu vẫn tiếp tục chảy, nhưng hắn không cảm thấy quá mệt mỏi. Hắn tiếp tục lấy ra một bịch máu tươi, một dây dẫn và một kim tiêm.

“Phập...”

Sau khi nối bịch máu với dây dẫn và kim tiêm, hắn cắm kim tiêm vào vai trái.

Một thứ khoái cảm khiến hắn nở nụ cười tươi, tươi như nụ cười của ác ma!

Hắn biến chất!

- Ha ha ha... Đã đến lúc đi thu đàn em.

Hắn nhỏ giọng cười, mang theo vẻ bề ngoài khó diễn tả nên độ khủng bố này bước đi trong màn đêm.

Ngoan độc! Tà Vương ngoan độc!

Chỉ vì thu phục đàn em mà đã tự hủy cơ thể mình.

...

...

Cảm nhận cả đầu đau nhức, hắn chậm chậm mở mắt ra. Ánh sáng chiếu vào tròng mắt khiến đôi mắt qua thời gian dài không mở nhói đau, hắn nhắm lại đôi mắt, sau đó bắt đầu mở hé hé để đôi mắt làm quen dần với ánh sáng.

Khi đã thích nghi, hắn mở to mắt, quan sát xung quanh.

Giường, chăn trắng, bàn, lọ hoa, phòng khép kín...

“Đây là...” – Hắn âm thầm tự hỏi.

“Két...”

Từ bên ngoài, một người thanh niên mở cửa bước vào. Người thanh niên rất đẹp trai, mái tóc óng mượt đủ khiến phụ nữ ghen tỵ, cơ bắp thô to khiến nhiều quý ông vì đó mà tái mặt. Người thanh niên ăn mặc một bộ vest, toát ra vẻ linh hoạt và lịch sự. Khi nhìn thấy hắn đã mở mắt, người thanh niên nhanh nhẩu:

- Sếp, anh tỉnh rồi à, anh làm mọi người lo quá!

- Tỉnh?

Hắn nhỏ giọng hỏi lại.

Bỗng nhiên một thứ kỳ lạ đánh vào tâm trí của hắn, chịu thống khổ quá lớn, khi nào bộ không thể xử lý hết tất cả trong một lần, hắn rít lên:

- A... A...

Rồi sau đó ngất đi.

...

Bạn là ai, ai là bạn?

Có khi nào bạn hỏi câu hỏi này không? Có lẽ với một câu hỏi có tính chất như thế này, không ai sẽ tự hỏi. Thế nhưng vào lúc này, hắn nhìn trần nhà, trầm tư.

Khi một nửa của hắn từ trọng thương tỉnh lại, nửa đó tiếp nhận ký ức của hắn suốt quãng thời gian ấy.

Khi hắn từ trọng thương tỉnh lại, hắn cũng tiếp nhận ký ức của nửa kia suốt quãng thời gian kia.

Hắn hiểu rõ điều này là thật sự, bởi vì hắn vừa đăng nhập và game, và vừa đăng xuất.

Paras hấp hối, Butterfree trọng thương!

Nhân vật Bộ Hành Giả đang nằm trị liệu trong bệnh viện như hắn lúc này. Cũng may lão Perli còn có chút lương tâm.

Và cũng may mắn nửa kia tính toán chu đáo, cho nên sau khi Butterfree liều mình gánh thương để mang hắn về, nó nhận lệnh tránh ở một nơi hoang dã một thời gian.

- Cha mẹ? Gia tộc?

Hắn thì thầm, chột nước mắt chảy xuôi.

Con nuôi như hắn cuối cùng cũng rõ ràng vì sao cha mẹ ruột vứt bỏ mình.

Từ nhỏ đến giờ, câu hỏi đó luôn nằm sâu trong nội tâm, và đôi khi nó trỗi dậy làm hắn đau xót. Có nhiều lần hắn oán hận cha mẹ ruột của mình. Có nhiều lần hắn quyết tâm cắt đứt mối quan hệ này, hắn là hắn, hắn không có cha mẹ ruột.

Song giờ đây, khi nhận được sự thật ngang trái, éo le, hắn không kiềm chế được nỗi niềm. Thử tình cảm thiêng liêng làm hắn nhanh chóng bị cảm hóa và dễ dàng tiếp nhận cách nghĩ của nửa kia.

- Cha, mẹ, mọi người, con nhất định sẽ báo thù!

...

Nửa kia tu luyện Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn của gia tộc, đã vậy hắn phải suy nghĩ cách khác để lớn mạnh bản thân mình. Tuy rằng một con người có hai nhân cách, nhưng chỉ cần không phát sinh mâu thuẫn không thể giải quyết, hắn và nửa kia vẫn có thể bắt tay nhau mà chung sống trong hòa bình. Mà vấn đề này ở thời điểm hiện nay cũng không cần lao tâm khổ tứ suy nghĩ, vì bây giờ cả hai chỉ có một mục đích duy nhất: Báo thù!

Thời gian qua đi mà hắn vẫn không nghĩ ra được cách nào, hắn cắn môi gắt gao, cố gắng vận chuyển đầu óc.

- Đi ra!

Khi nhớ đến nửa mảnh vỡ tròn màu tím, hắn quát lớn.

Vẫn không có gì xảy ra, cả căn nhà của hắn và cả hắn vẫn bình thường như vừa rồi.

Bỏ vài phút suy tư, cuối cùng hắn quyết tâm:

- Đi ra cho ta! Cho ta một câu trả lời hợp lý, nếu không chúng ta ngọc đá cùng vỡ!

Vẫn không có gì xảy ra.

Hắn đâm ra nghi ngờ.

Nhưng hắn không chịu từ bỏ. Nó là cọng cỏ có thể giúp hắn lúc này. Từ cái việc nó giúp nửa kia lúc trước là có thể biết được.

Lặng lẽ theo pháp quyết của Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn, hắn điều động cả tinh thần của mình đánh về mảnh vỡ đang chìm ở một góc trong biển tinh thần.

“Oanh!”

“Oanh!”

“Oanh!”

Từng tiếng nổ vang rền ầm ầm bộc phát trong đầu hấn. Bãi chiến trường tàn phá hoàn cảnh xung quanh. Hấn cảm thấy đầu óc mơ hồ một mảnh, đau nhức khó nhận.

Khó trách nửa kia hầu như không sử dụng Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn, mà chỉ sử dụng khí tinh huống nguy cấp, đối mặt cái chết.

Sau khi công kích một lúc lâu mà không hiệu quả, mảnh vỡ kia vẫn nằm dài ở đó, như treu tức, như chế giễu, hấn ổn định lại tinh thần, hít sâu một hơi, hét lớn:

- Khốn khiếp! Tao không tin không làm gì được mày!

“Oanh!”

“Oanh!”

“Oanh!”

Không ngừng nghỉ công kích mảnh vỡ, nó vẫn không có chuyện gì mà nằm ở đó, hoàn hảo không chút hư hao, chỉ có tinh thần của hấn dần suy kiệt, đầu óc một mảnh lẫn lộn đầy hư ảo...

Đột nhiên thời gian bị xáo trộn, không gian bị biến hình, một tiếng thờ dài từ nó phát ra:

- Không có bữa cơm nào miễn phí, người nợ chúng ta một ân tình! Lấy nhân quả tính toán, người nợ chúng ta một mạng! Chúng ta ở bên kia chờ người đến trả lại nhân quả!

“Àm...”

Một bóng hình mờ lung xuất hiện, khí tức khủng bố cực điểm, hai mắt có thần quang lập lòe, nó lạnh lẽo quát:

- Từ Liên Thần, Đại Ma Triệu Phong, Khúc Hoàng, Kính Vương, các người dám thay đổi lịch sử!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thoát Khỏi Quy Tắc

Không gian bao la, kéo dài không có giới hạn, ở trên đó có thời gian chạy chậm, có vạn đạo rời nhịp, ngàn khoảng mộng ảo, vô số hình ảnh phản chiếu... Giờ phút này, hấn bị kéo vào đây, đây đầu mơ hồ mà nhìn tình cảnh này.

Che ở trước hấn có 4 người.

Một người được bao bọc bởi một bộ giáp màu xanh lục, khuôn mặt anh tuấn, mái tóc dài màu đen không gió vẫn tung bay, ánh mắt bình thản nhưng chứa đựng nhân sinh, luân hồi vô hướng. Người ấy chính là người ở trận chiến kia, trận chiến mà hấn được chứng kiến khi lần đầu nửa mảnh tròn màu tím dung nhập vào biển tinh thần của hấn. Hấn người này chính là Từ Liên Thần, bởi vì theo giấc mộng kia, cây Từ Liên có liên quan đến kẻ này.

Kế đến, một người được bao bọc trong một luồng khói đen, hoàn toàn không thể nhìn rõ, khói đen đậm đặc như là thực chất. Chỉ biết người này ngồi xếp bằng trên một cái cây to lớn có màu đỏ tươi. Quanh cơ thể hấn, một con phượng hoàng và một con rồng màu đen đầy linh tính xoay quanh. Đặc biệt, ở trên đỉnh đầu hấn, một vầng tròn nhỏ màu vàng rực như mặt trời thỉnh thoảng tỏa ra lôi điện đùng đùng vang vọng. Kẻ này vẫn lặng im ngồi ở đó, như đang nhập định, như đang ngộ đạo, dường như không có thứ gì có thể khiến hấn rời khỏi vị trí ấy. Thế nhưng hai màu đen đầy âm u và đỏ đầy lạnh giá cũng đủ chứng tỏ thân phận của hấn: Ma Đầu Triệu Phong.

Người thứ ba là một cô gái, dung nhan tuyệt sắc, nàng có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thiên kiều bá mị, hoa nhường nguyệt thẹn, hết sức giống như một tiên nữ giáng trần. Vậy nhưng khí tức lạnh băng mà nàng tỏa ra đủ khiến cho những ai có ý đồ với nàng phải chùn bước. Nàng đứng lặng nơi ấy, vẫn không đáp lời. Chỉ có bộ quần áo màu lam nàng đang mặc rung động rì rào, cứ vài hơi thở, một thứ âm thanh lạnh lạnh từ đó phát ra làm mê hoặc lòng người. Nàng có dung nhan tuyệt sắc, nhưng không hiểu sao cũng khiến người ta dễ dàng lãng quên.

Người cuối cùng, không biết có phải là người không, khi mà hấn thấy đó chỉ là một cái kính. Một cái kính cổ lão nhuộm đầy nét thời gian trôi nổi ở nơi ấy. Nó mang cho hấn một cảm giác rất kỳ quái, khi nóng nực, khi âm trầm, lúc tươi vui, khi sát khí ngút trời. Bao quanh nó là từng trận khí bảy màu liên tục thay đổi.

Lúc này, Từ Liên Thần mở miệng:

- Đã tìm được người cần tìm, bây giờ bắt đầu đi.

Rồi không quay lại, mà nói:

- Hãy quan sát thật kỹ, những gì hôm nay ngươi nhìn thấy chắc chắn sẽ có ích cho ngươi sau này. Chăm chú vào.

Dĩ nhiên lời nói này là dành cho kẻ nhỏ yếu đang được bảo vệ.

Nam tử trong làn khói đen khê bảo:

- Kính Vương, bắt đầu đi!

- Được.

Chiếc kính nhanh chóng bay đến, vất ngang trên đầu hắn. Ba người còn lại đứng ở xung quanh tạo hình chân vạc. Hiển nhiên bọn họ thống nhất mỗi người gánh lấy một phương để bảo vệ trung tâm.

Chiếc kính cổ xưa phát sáng, tỏa ra từng trận ánh sáng bảy màu, thần quang tăng vọt, tiên vụ từng trận. Ánh sáng lưu chuyển thành một vòng xoáy xo xiên thiên địa, cắt đứt hết thầy trường tồn. Hắn cũng bị bao bọc ở trong đó.

- Đây là?

Nhận ra mình không có cảm giác gì khác, vẫn như bình thường, không chút biến hóa, hắn nhỏ giọng thắc mắc.

- Đưa ngươi thoát khỏi quy tắc. Bây giờ ngươi không cần biết nó có ích lợi gì, đừng tự hỏi làm gì, đợi đến khi ngươi đạt đến độ cao nhất định, ngươi sẽ hiểu.

Trong chiếc kính truyền lại một giọng nam trầm giải đáp thắc mắc cho hắn.

- Kính Vương, xin hãy đẩy nhanh tốc độ, chúng ta không có nhiều thời gian!

Từ Liên Thần nhẹ giọng nhắc nhở.

- Ha ha... Khó cực cho người rồi. Việc này cứ để cho ta.

Dứt lời, chiếc kính càng phát sáng, rực rỡ chói mắt, đâm nhói lòng người, che đầy không gian, nhấn chìm hết thầy.

Ánh sáng bảy màu cô đặc thành thứ chất lỏng bảy màu, xuyên suốt cơ thể hắn, tiến hành cọ rửa từng góc ngách trong cơ thể hắn.

Lúc này đây, bóng hình mờ lung ở phía đối diện rõ ràng:

- Các ngươi dám? Sao các ngươi dám đảo lộn quy tắc. Dám trái với thiên đạo ắt phải chịu trừng phạt!

- Ngươi đừng đưa ra lý do nguy biện cho hành động của các ngươi. Ai mà không biết ngươi định làm dao động ý chí của thằng nhóc kia. Hi hi...

Khúc Hoàng lần đầu nói chuyện, nhưng lại là chế giễu đối phương, giọng nói thanh thúy, mang theo đạo vận, cực kỳ dễ nghe, mà cũng khiến lòng người lạc lối mà quên đường về.

Âm thanh của nàng đánh tan âm thanh của kẻ kia, rõ ràng không muốn để kẻ đó gieo vào nội tâm của hắn một hạt giống tàn ác.

Ma Đầu Triệu Phong cũng cười khê:

- Một tên rác rưởi như ngươi không có tư cách ở đây can quấy. Nếu muốn kéo dài thời gian chờ đợi viện quân của ngươi đến thì cứ chờ đi, chúng ta không cần. Còn muốn đánh nhau? Ngươi không có tư cách ấy, nếu không phải sợ mọi việc bị phát hiện sớm, ngươi đã tan thành mây khói, vĩnh viễn không siêu sinh rồi. Đi về mà mời Thần Hoàng, Tiên Quân qua đây cùng ta nói chuyện, ngươi có tư cách cùng chúng ta nói chuyện sao? Ngươi có tư cách đó sao?

Theo lời nói của Triệu Phong, cái cây ở dưới hắn tỏa ra một tia ánh sáng đỏ, lấy tốc độ chớp nhoáng đánh về phía bóng hình mờ lung. Trong tia sáng đỏ ấy, vô số oan hồn kêu rên, cũng không thiếu những âm thanh nguyên rủa rủa, chửi bới của những kẻ xấu số bị lưu đây trong ấy.

Bị tấn công, biết mình không địch lại, bóng hình mờ lung hiện rõ hình dáng. Đó là một nam tử có anh tuấn hiên ngang, chính khí凛冽, ý vị tiên đạo chìm nổi trên đầu, như trích tiên xuất thế.

Nam tử bấm niệm pháp quyết, cánh tay khê đảo, trong miệng liên tục niệm chân ngôn.

Lập tức có một tia pháp tắc rườm rà bao phủ nơi đây, thoáng thoáng có lói kiếp giáng lâm, âm thanh rung động màn trời. Pháp tắc dẫn động đại đạo, lói điện bạo phát đánh thẳng về đạo ánh sáng đỏ.

“Đừng!”

“Àm...”

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Chỉ trong nháy mắt va chạm, đạo ánh sáng đỏ xuyên thủng pháp tắc của vị tiên nhân này, lao thẳng tới đánh vào người hắn, khiến hắn bị trọng thương, không thể không bị đẩy văng về phía xa và không ngừng phun ra máu tươi.

Máu tươi của hắn lóng lánh như ánh sao trên bầu trời vào ban đêm, cũng có ẩn chứa một thứ pháp tắc hệ lỗi. Những giọt máu bay giữa không gian mà dẫn động nguyên khí hệ lỗi xung quanh tụ tập về đó. Chỉ như thế cũng hiểu đạo pháp của người này đã đạt tới mức độ lấy thân luyện pháp.

Dẫu vậy, dù đạo pháp cao thâm, hắn vẫn không địch nổi một đòn của Ma Đầu Triệu Phong.

Bản thân con kiến như hắn dù mơ hồ đoán được, nhưng khi nhìn thấy cũng ngạc nhiên đến mức mồm há to ra. “Phải chăng vì cách biệt thực lực hai người quá xa?” – Hắn tự hỏi.

Như biết được suy nghĩ của hắn, Tử Liên Thần Từ Phong nhàn nhạt nói:

- Đạo là gì? Đạo pháp nào mạnh nhất? Trên con đường truy tìm đại đạo, không có đạo nào mạnh nhất, càng không phải đạo pháp cao siêu là đạo pháp phức tạp. Nhớ kỹ! Người phải tự hỏi bản thân mình rằng mình có mục tiêu ra sao, con đường phải đi như thế nào. Có thể người không thể trả lời vấn đề này một cách hoàn mỹ, nhưng ở mỗi giai đoạn hãy xác định một lần cho thật rõ ràng. Đạo pháp chỉ có phù hợp nhất với người sử dụng thì mới là đạo pháp mạnh nhất. Chỉ có không ngừng suy diễn đạo pháp của bản thân để nó hướng tới tận cùng mới là con đường đúng đắn. Đừng như cái lũ người tự xưng chúa tể thế giới, bọn chúng chỉ biết cố gắng học thật nhiều đạo pháp, cố gắng tìm thứ đạo pháp có phẩm chất cao, cái thứ phẩm chất mà được quyết định bởi uy lực của đòn đánh, bọn chúng cố gắng học thật nhiều, biến hóa vô số thủ đoạn. Ha ha...

Hắn ngần ra, thì thào:

- Phù hợp nhất? Suy diễn tới mức tận cùng!

Từ trong vòng khói đen, truyền ra tiếng của Triệu Phong:

- Đạo pháp phù hợp nhất chỉ có thể là do chính bản thân sáng tạo. Chỉ có tự thân sáng tạo thì mới có thể phù hợp nhất với bản thân. Thế nhưng muốn sáng tạo ra đạo pháp, thì không phải chỉ cần thiên tư siêu phàm, mà còn cần đòi hỏi người sáng tạo phải nghị lực vô song. Không có nghị lực vô song thì rất dễ bỏ cuộc giữa chừng. Không chỉ thế, khi quyết định sáng tạo đạo pháp, bản thân phải biết chấp nhận thất bại, thậm chí phải chuẩn bị tinh thần đối mặt với cái chết.

Từ Liên Thần Từ Phong tiếp lời:

- Bởi thế, còn có một cách đơn giản hơn, đó là cải tiến đạo pháp được truyền lại từ gia tộc. Hiển nhiên, Nhân Hoàng Tinh Diệu Ân của gia tộc người còn chưa phải là đạo pháp, nó còn con đường rất dài để đi tới đỉnh cao. Nhưng cũng không phải là không có cái lợi, không phải đạo pháp, lại phù hợp nhất với huyết thống, như vậy chỉ càng không ngừng suy diễn nó là được.

Mặc dù rất kỳ quái khi cả ma đầu và thần nhân, tiên nhân đi chung một chỗ, tập hợp thành một đội ngũ như vậy. Nhưng hắn không nghi ngờ những lời họ nói. Thứ nhất bởi vì họ đang giúp hắn, thực tế trước mắt là thế, rõ ràng hắn cần nên họ mới đến đây. Thứ hai, họ không cần phải lừa dối một con kiến như hắn, nếu muốn, họ ấn một đầu ngón tay xuống là hắn hồn phi phách tán. Thứ ba, không phải họ mong chờ hắn đến trả lại nhân quả sao?

Ở bên kia, vị tiên nhân không hề nói gì, im lặng đứng nhìn.

Chớp mắt sau, dưới sự cọ rửa của thứ ánh sáng bảy màu, từng sợi từng sợi màu xám bay ra khỏi người hắn.

Dù rất muốn hỏi vấn đề này, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn im lặng.

Một lát sau, chiếc kính thu lại ánh sáng bảy màu, một giọng nói uể oải vọng ra:

- Đã xong!

- Từ Phong, mau đưa hắn đi! Quân địch đang tới!

Ở thời điểm này, Ma Đầu Triệu Phong hét lớn.

- Được.

Trong tay của Từ Phong xuất hiện một nửa mảnh tròn tím, Từ Phong hướng nó về phía hắn rồi bóp nát.

Ánh sáng từ đó bay ra, bao bọc cả cơ thể hắn, rồi kéo hắn phản hồi con đường cũ, bay về thực tại.

- Ngăn cản nó lại!

Một tiếng gầm từ phương xa vọng tới. Một đạo pháp tắc thô to bay đến, ánh lửa che ngợp bầu trời, đốt cháy chín tầng mây.

- Hừ!

Triệu Phong hừ lạnh, dù vẫn xếp bằng, con phượng hoàng đang xoay quanh người hắn ngẩng đầu nhìn về phía đó, thét dài.

Tức thì có một làn sóng vô hình từ đó bay ra.

Làn sóng vô hình từ miệng con phượng hoàng đập thẳng vào đạo pháp tắc kia.

Chỉ nghe một tiếng “đùng” đình tại nhức óc, cả hai thứ triệt tiêu lẫn nhau, không ai chiếm được thượng phong.

Thân thể của kẻ yếu ớt là hắn theo ánh sáng bay đi, để lại phía sau lưng là một trận chiến khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tiền Tài Gây Họa

Một cô gái theo hướng Đông Nam mà đi thẳng tới thành Thành Đô. Đương nhiên hành trình hơn bốn trăm dặm không phải để chơi cho vui, nhất định là có lý do.

Thành Đô có hai đại phái lớn là Nga My và Thúy Yên, nếu mục đích của nàng là gia nhập môn phái thì nàng sẽ chọn phái nào?

Cả trên đường đi, nàng không phải một thân một mình vượt qua các thôn trang đông đúc, hoang sơ đã địa, khi nào cần kêu xe ngựa thì kêu xe ngựa, khi nào cần nhờ giúp đỡ thì nhờ giúp đỡ. Hơn hai phần ba đoạn đường cũng chưa có việc nguy hiểm gì phát sinh, chỉ có một lần ngoài ý muốn, khi trú đêm ở một nơi hoang dã, nàng gặp phải mấy con sói hoang đói đến đỏ mắt, kết quả chúng biến thành những cái xác khô.

Lần đi đường này, nàng ngàn dặm phong trần, liên tiếp đi qua hai thành khác, khổ cực vạn phần mới gần đến Thành Đô.

Vừa vào địa giới khu lân cận của Thành Đô, nàng rất kinh ngạc trước sự phát triển của giao thông đường thủy nơi đây. Nên biết rằng, nàng xuất phát từ một cái thôn nhỏ vô danh ở vùng phía Tây, nơi mà hơn phân nửa đều là hoang sơn dã lĩnh, đa phần sống trên việc săn bắn. Chưa cần nói đến những kênh đào lớn, ở đó ngay cả những con sông nhỏ cũng chẳng có bao nhiêu, nước uống đa phần là nước giếng và nước suối là chính.

Cho nên, ẩn sau chiếc nón có màn che che đi dung nhan xinh đẹp, nàng rất hứng thú với tình cảnh này, với việc nhiều loại thuyền đi lại như con thoi trên mặt nước. Cuối cùng, không nhịn được hiếu kỳ, nàng đã bao luôn con thuyền nhỏ này, lần đầu tiên thưởng thức hương vị của việc đi thuyền.

Kết quả sau mười mấy ngày, nàng thuận buồm xuôi gió đến được thành Thành Đô, địa điểm đặt chân bổ sung những thứ cần thiết cho cuộc hành trình tiếp theo. Nàng đặt chân lên một bến đò nhìn không ra sao này.

Ấn tượng đầu tiên của nàng đối với bến đò này là nó quá cũ nát.

Toàn bộ bến đò đều dùng một loại gỗ tạp dựng lên, địa phương này không những nhỏ bé thô lậu, mà nhìn đông nhìn tây trông nó như một cái giỏ rách nát, như một cái túi thủng, hiện rõ vẻ hỗn loạn và bẩn thỉu. Hơn nữa bên trong hai tòa nhà dựng bằng trúc ở trên bến đò có khoảng chục gã thanh niên cường tráng, khỏe mạnh đang đứng, tay trần, trên mình chỉ khoác một chiếc áo cộc, tất cả đều để lộ ra một vẻ hung hãn tràn trề.

Lúc này đám thanh niên đang nhìn chăm chăm vào nàng, có người ánh mắt đã lộ rõ ra tâm tình khản trương.

Nàng sùng sốt một chút, nhưng lập tức mỉm cười.

Trước lúc rời thuyền để lên bến, thuyền phu chèo thuyền đã nhiệt tình cảnh báo nàng, ở bến đò của thành Thành Đô có một quy định bất thành văn, không cần biết khách thương khi lên bờ mang theo bao nhiêu vật phẩm, đều phải dùng tiền thuê một gã khổ lực mang vác đồ giùm. Nếu không làm như thế, liền gặp phải sự đối xử dã man của khổ lực và khiếu phu, có khi còn bị đánh cho một trận không chừng.

Nàng là lần đầu tới đây, nàng không hề có ý nghĩ phá hỏng các quy định đã có ở đây, cho nên hiền lành nói một câu:

- Ta muốn thuê khiếu phu, có người đến không!

Giọng nói mềm mại lại thêm phần dễ thương rất có lực sát thương đối với cánh mày râu. Chỉ thấy mọi người ở xung quanh nàng lặng ngắt như tờ, yên tĩnh trong chốc lát.

Lúc này Hùng Thế Tài đã thu ánh mắt của mình lại. Thông qua một phen vừa thăm tra, trong lòng hắn đã nhận định cô gái này vừa lên bờ, quá nửa là một tiểu thư của một địa chủ, hành lý không nhiều, có thể là trốn nhà đi chơi. Việc tiểu thư trốn nhà đi chơi, hàng năm tại thành Thành Đô xuất hiện rất nhiều, các tiểu thư đến đây để mở rộng tầm nhìn, xài chút tiền, sau đó oai phong rực rỡ đi về, cho nên không cần phải để ý.

Bất quá dạng người này rất thích chơi đùa vui vẻ, là con mồi ngon lành! Chỉ cần hơi cung kính nói với bọn họ vài câu dễ nghe, mấy tiểu thư nhà quê này ngoài việc trả tiền vận chuyển đã nói từ trước ra, thông thường còn không hạn chế số tiền thưởng thêm. Cho nên đối với những người được thuê mà nói, cũng là việc làm ăn rất tốt đẹp.

Nhưng, lần làm ăn này, lại không đến được bên hắn. Do hắn và Phở Hưng Thạch đã ước định trước, song phương luân phiên tiếp nhận việc làm ăn, ai cũng không được phép tranh đoạt, việc làm ăn cho dù là tốt xấu hay lớn nhỏ, đều dựa vào vận khí của hai bên mà quyết định. Mà hôm qua bọn hắn mới tiếp nhận một chuyến xong, cho nên lần này nên do người bên Phở Hưng Thạch tiếp nhận.

Nghĩ tới đây, Hùng Thế Tài nhìn sang phía bên kia một cái, chỉ thấy Phở Hưng Thạch đang đối mặt với thủ hạ vây bốn phía xung quanh, thấp giọng nói vài câu, sau đó một người thanh niên hưng phấn chạy ra khỏi đám người đang đứng, phóng về phía cô gái kia.

- Không được, một mình ngươi không chuyển được đồ đâu, tốt nhất là tìm thêm một người nữa.

Nàng nhìn người thanh niên thập phần cường tráng ở phía trước mặt mình, rồi nhìn rương đồ quá to ở trên chiếc thuyền nhỏ, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vị tiểu thư này, ít đồ như vậy, ta chỉ cần một tay cũng nhắc lên được, không cần gọi thêm người đâu.

Người thanh niên không muốn có thêm người đến để phải chia số tiền công của mình, hơn nữa hắn cũng không cho rằng cái rương đồ kia quá nặng tới mức bản thân mình vác không được, trừ phi trong đó toàn là đá tảng.

Nói xong, người thanh niên leo lên con thuyền nhỏ, không nói năng gì liền bắt đầu nâng chiếc rương lên.

Nàng thở dài một hơi, trong bao đồ này có mấy ngàn lượng bạc trắng, tài liệu luyện vũ khí, tài liệu chế thuốc, và hẳn còn vài món đồ linh tinh khác, cũng khá nặng, người bình thường căn bản không thể nào khiêng nó được.

Nhưng nàng nhìn người nọ nhiệt tình như vậy, bất đắc dĩ chỉ còn cách để cho người đó thử sức một phen.

Quả nhiên, người thanh niên vừa nâng lên rương đồ, lập tức sắc mặt đại biến, hắn cố sức nâng rương đồ lên nhưng hoàn toàn không nhắc nổi nó lên, mặt đã đỏ tới mang tai, thở hồng hộc, chỉ còn cách xấu hổ đặt bao đồ xuống đất, chạy về gọi thêm một người nữa.

Nàng nhìn thấy hai người rớt cục cũng có thể nhắc bao đồ lên, mới hài lòng gật đầu, bước nhanh rời khỏi bến đỗ, dọc theo con đường mà đi vào trong thành.

Nàng hoàn toàn không biết, vì kinh nghiệm giang hồ chưa đủ, đã khiến cho hai ánh mắt tham lam chú ý tới mình, sắp gặp phải những phiền phức không đáng gặp.

Hùng Thế Tài nhìn bóng lưng của cô gái nọ dần dần đi xa, cuối cùng cũng đã thu lại ánh mắt đang thèm thưỡng, hắn giữ chặt sự vui mừng và sợ hãi ở trong lòng, không nhìn được quay sang đầu liếc nhìn Phở Hưng Thạch đang đứng đối diện bên kia. Hắn biết rõ, trong bao đồ chứa một lượng tài phú cực lớn, chắc chắn cũng không qua được mắt của đối phương.

Quả nhiên, gương mặt của Phở Hưng Thạch cũng có sự vui mừng và sợ hãi, lúc này hắn do dự một lúc, sắc mặt giống như Hùng Thế Tài. Hùng Thế Tài lập tức lĩnh hội được, liền đi tới phía sau một đồng rác gần đó. Đứng trước một đồng tiền tài to như vậy, khác gì có thù giết cha đoạt vợ, Hùng Thế Tài tự nhiên biết nên cùng hợp tác với đối phương, nói cho cùng là: “Người chết vì tài, chim chết vì ăn”.

- Năm năm!

Hùng Thế Tài thấp giọng vào thẳng chủ đề.

- Ba bảy, đây vốn dĩ là vụ làm ăn của bên ta.

Phở Hưng Thạch cự tuyệt không chút khách khí.

- Bốn sáu, không thể ít hơn được nữa, ngươi nên biết, lý do ngươi vừa mới nói không hề hợp lý.

Hùng Thế Tài nghiêm mặt, lời nói phảng phất mùi máu. Đây là hắc đạo, nắm đấm của ai to hơn thì người đó là anh.

- Vậy...

Phở Hưng Thạch bắt đầu do dự, hiển nhiên hắn vẫn còn tham không muốn chia mất một phần lợi ích.

- Hừ! Ngươi cứ nghĩ một lúc đi, chỉ sợ người của bang phái khác, lại trợn mắt lên để ý dê béo này.

Hừ lên một tiếng, Hùng Thế Tài lạnh lùng nói.

- Được rồi ! Quyết định như vậy đi, chúng ta vỗ tay để thề.

Phổ Hung Thạch rõ ràng đã bị những lời nói kia làm rung động, cuối cùng đã đáp ứng.

"Bốp..."

"Bốp..."

"Bốp..."

Hùng Thế Tài và Phổ Hung Thạch cùng nhổ một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, cùng nhau vỗ ba cái, tạm thời kết thành minh ước.

- Tốt lắm, chúng ta nhanh đuổi theo đối phương, không cô gái này lại đi vào chỗ đông người mất.

Hùng Thế Tài vội vàng thúc giục.

- Hắc hắc! Ngươi cứ yên tâm, ta đã cho hai tên thù hạ, dẫn bọn chúng tới hẻm Hắc Xu rồi, hiện giờ đuổi theo, vừa lúc tóm được cô nàng.

Phổ Hung Thạch đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo không hề tương xứng với tướng mạo của hắn.

- Thật tốt rồi, kế hoạch tốt, lão đệ!

Mặt ngoài Hùng Thế Tài lộ ra sự kinh hi, trong lòng thì lại rùng mình, càng gia tăng thêm sự đề phòng đối với Phổ Hung Thạch.

...

Vừa ra khỏi bến đò, nàng liền cho hai tên kiệu phu đi đằng trước, để bọn chúng dẫn mình tới khách sạn gần đó, dự định nghỉ ngơi một lát, rồi mới lo lắng tới các việc khác.

Hai gã thanh niên cường tráng lớn giọng đáp ứng, dẫn nàng đi vào trong thành, nhưng trên đường đi đổi hướng liên tục, mãi vẫn chưa thấy bóng dáng của khách sạn nào cả.

Nàng tuy vẫn đi theo sau hai tên kiệu phu, nhưng nhìn thấy trên đường đi, càng ngày càng vắng vẻ, người qua lại cũng càng ngày càng ít, cũng khẽ nhíu mày.

Cho dù nàng chưa có kinh nghiệm dừng chân nghỉ ngơi ở những đại thành trấn, nhưng cũng biết, một khách sạn không thể nào xây ở khu vực yên tĩnh, ở nơi này làm gì có khách nào chứ.

Bởi vậy khi bị dẫn tới một chỗ cái hẻm hết sức dơ bẩn, bên trong đen đúa, nàng cười khổ, cảm thấy bản thân mình nên lập tức bắt giữ hai người kia lại, đánh đập tra khảo một phen, xem chúng rốt cuộc là có ý đồ gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ác Ma

Đúng lúc cô gái định ra tay, sâu bên trong hẻm ở phía trước, bỗng xuất hiện mười mấy người, đám người này trông rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy họ tại bến đò.

Đám người mới này cầm trong tay đủ các loại đao nhọn, gậy sắt, lúc này đang nhìn nàng với ý đồ xấu xa, còn hai tên kiệu phu đang vác bao đồ, trong nháy mắt đã chạy vọt vào trong đám người đó, quay đầu hướng về phía nàng cười hắc hắc gian tà.

Cô gái thờ dãi, xem ra không cần tra khảo đánh đập cũng đã biết mục đích của đối phương rồi, không nghĩ tới vừa đến Thành Đô, đã gặp phải vở kịch “giết người cướp của”.

- Cô nàng, đừng trách chúng ta độc ác, ai bảo ngươi mang theo nhiều bạc trắng đến thế, muốn trách thì trách số ngươi không tốt! Trách luôn trời sinh là phận đàn bà đi!

Một âm thanh bạc bẽo từ phía sau truyền lại.

Cô gái xoay người nhìn, đằng sau cũng xuất hiện bảy tám tên thanh niên, cầm đầu bởi hai tên, một tên vai to lưng rộng da đen xanh, một tên đầu méo mắt chuột đáng ghê gớm, đó chính là Phùng Thế Tài và Phở Hưng Thạch.

Cái việc mưu tài đoạt mệnh, sát nhân đoạt tài này, hai người bọn chúng cũng không phải lần đầu làm. Nên bọn chúng đều biết, chỉ cần đem việc này làm cho gọn gàng sạch sẽ, không lưu lại một người nào, nó sẽ giống như việc một người không ở nơi này mất tích, cho dù có người đi báo án, quan phủ chắc chắn sẽ không để ý tới. Dù sao ở đây, số người mất tích hàng năm rất nhiều, không thể nào ai ai cũng đi tìm cả.

Vì vậy sau khi Hùng Thế Tài nói xong, cũng không chần chừ, đưa ánh mắt về phía mười mấy tên thanh niên vạm vỡ kia, đám người kia liền huy động hung khí trong tay, hung hăng vọt lên vây nàng vào giữa.

Nàng nhìn bộ dáng hung ác muốn giết người của bọn chúng, trong mắt không khỏi loé lên một tia sát khí, nàng nhìn ra rằng đây không phải là lần đầu đám người này làm như vậy, không thì người của bọn chúng đã không toát ra mùi máu tươi thế kia.

Nàng thấp giọng rống lên vài tiếng, trong tiếng rống có mang theo vài tia hung phấn, đâm đầu xông vào đám người đang đến.

“Hô” một tiếng, nàng xuất ra một quyền, nhanh như thiểm điện, đánh vào đầu của một tên gần nhất, tên trẻ tuổi đó lập tức giống như một bao cát, bay thẳng vào tường đá, máu tươi và chất dịch trong não chảy xuống đất, cái đầu chỉ còn dư lại một bên não.

Mà lúc này, một thanh đao nhọn và một cây thiết bổng, thừa dịp giáng vào sau lưng nàng.

Nàng không thèm quay đầu, một tay vung về phía sau, múa lên nửa vòng.

“Bành.”

“Bành...”

Bình khí của hai tên to con kia vừa tiếp xúc với tay nàng liền bay lên không trung, cửa miệng của hai tên liền chảy máu.

Ngay sau đó một chân nàng chống đất, chân kia như liềm đao, hướng ra sau quét nhanh một cái, hai tên to con kia lập tức bị đá ngay vào bụng, bay ra xa hơn một trượng, nằm bất động trên mặt đất.

Một màn này, khiến cho người ngoài chứng kiến đều hít vào một ngụm khí lạnh, còn những tên vạm vỡ vây quanh nàng thì càng lộ vẻ sợ hãi, có chút chần chừ không dám tiến lên.

Nhưng cho dù bọn chúng đã dừng tay, nàng vẫn không khách khí, lại đánh nát đầu của hai tên bên cạnh, nàng không có ý định dừng tay, càng không có ý định buông tha cho một tên nào.

Mặt của Hùng Thế Tài và Phở Hưng Thạch rất khó coi, rõ ràng là bọn chúng đã nhìn nhầm, cô gái này không phải là người bình thường, dĩ nhiên rất khó nhúng tay vào.

- Giết nàng ta thì mỗi người được thưởng hai mươi lượng!

Trong lòng Hùng Thế Tài chợt có dự cảm bất thường, vội vàng xông đến bên cạnh mấy vị “cao thủ”, ban ra trọng thưởng.

Người bên cạnh hắn và Phở Hưng Thạch vừa nghe những lời ấy, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Những người này đều mới biết một chút công phu mèo cào bên ngoài, tự nhiên không nhận ra được cách biệt như trời và đất giữa bọn chúng và cô gái, lại cho rằng đối phương chẳng qua là sức mạnh hơn người, thân thủ chỉ hơn mình một chút mà thôi, cho nên tự nhiên không hề sợ hãi gì cả, bây giờ dưới sự kích thích của tiền tài, đều xông về phía nàng.

Phở Hưng Thạch nghe mấy lời của Hùng Thế Tài xong, cơ nhục trên mặt co rút một lúc, liền trầm mặt không nói năng gì, chỉ là ánh mắt phiêu hốt bất định lờm đi lờm lại trên người cô gái.

Phở Hưng Thạch lúc này, chính là đang không ngớt kêu khổ trong lòng.

Hắn và Hùng Thế Tài không giống nhau, để có thể đạt đến địa vị ngày hôm nay, hắn toàn dựa vào sự liều mạng chém giết của mình, đao thật thương thật để đời lấy, cho nên hắn không những thân thủ không tồi, công phu của bản thân miễn cưỡng có thể gia nhập hàng cao thủ hạng ba, mà ánh mắt cũng cực kỳ tốt.

Bởi vậy khi hắn nhìn thấy cô gái xuất thủ, trái tim như liền lặng đi một lúc, lặng đến tận cùng. Hắn nhìn một cái liền nhận ra thân thủ cô gái rất cao, cho dù bang chủ của hắn có tới, cũng không nhất định có thể giành được phần thắng, càng không cần nói đến đám mèo đất chó sành như bọn hắn. Nhưng hắn cũng không dám quay người bỏ chạy, bởi vì biết rõ cô gái này vẫn chưa xuất hết toàn lực, nếu như nàng ta nhìn ra được ý muốn chạy trốn của mình, sợ là cái chết lại đến sớm hơn.

Vì để giữ lại cái mạng mình, xem ra chỉ còn cách chờ xem tình huống, lợi dụng cơ hội mà chạy thật nhanh. Còn về đám bạc trắng kia, có nói gì đi nữa hắn cũng không dám cướp nữa, có thân thủ lợi hại như vậy thì sao có thể là một vị tiểu thư con nhà địa chủ gì đó, rõ ràng là cô công chúa được cưng chiều của một thế gia đại tộc, nhân rồi giả trang ra ngoài đi dạo. Ngày hôm nay có thể chạy trốn, coi như dựa vào thần phật phù hộ, nếu như còn đem theo bao đồ nặng như thế đi, vậy thì đừng có nghĩ gì nữa.

Phở Hưng Thạch nghĩ đến đây, liền nhân cơ hội mấy tên thủ hạ đang xông lên, hướng về Hùng Thế Tài nháy mắt xong, nhẹ nhàng lướt ra phía sau.

Cô gái có năng lực quan sát rất mạnh, dù đang đánh nhau với bọn kia, không chút ngại ngùng, song mặc dù bước chân của Phở Hưng Thạch rất nhẹ, nhưng làm sao có thể qua được tai mắt của nàng.

Cho nên khi Phở Hưng Thạch mới dời chân đi được khoảng ba mét, nàng bỏ qua lũ người kia, bắt đầu với bộ dáng hung thần, mãnh liệt nhảy vọt thoát khỏi vòng vây, điên cuồng xông tới, thân thể của nàng khẽ động một cái, toàn thân người đột nhiên quý dị đứng đối mặt với Phở Hưng Thạch, nhìn Phở Hưng Thạch đang đi ra mà cười.

Phở Hưng Thạch thất kinh, nhưng người đang đà bước tới, căn bản khó có thể nào thay đổi trong chốc lát, chỉ còn cách hét lớn một tiếng, vươn đôi tay dài đầy lông đen, hung hăng chụp lấy đối phương, trong lòng hắn cầu khẩn cô nàng này tốt nhất là không có kinh nghiệm chiến đấu gì nhiều, sẽ bị bộ dáng hung ác của hắn chế trụ, để hắn đắc thủ trong nháy mắt.

Nhận ra ý nghĩ cầu may mắn ấu trĩ của tên trước mặt, nàng nhìn hắn với nửa con mắt, trong lòng cười gằn “thứ không biết sống chết, vậy mà còn dám ra tay với mình”. Sắc mặt nàng bỗng nhiên trầm xuống, “bụp” một cái, cả người biến mất.

Phở Hưng Thạch thầm kêu không hay, vội vàng dừng bước, muốn quay đầu lại để bỏ chạy, nhưng đột nhiên thấy sau cổ lạnh toát, một mũi kiếm sáng như tuyết từ trong cổ họng của hắn lòi ra, rồi đột nhiên không thấy đầu. Phở Hưng Thạch vội vàng lấy tay che kín yết hầu đang phun máu phì phì, muốn nói điều gì đó, nhưng từ trong cổ họng chỉ phát ra vài tiếng khô khốc, rồi chân tay tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Sắc mặt Hùng Thế tài cũng biến thành vàng như sáp, hắn tận mắt thấy cô gái kia, như u linh chuyển tới phía sau Phở Hưng Thạch. Sau đó rút từ hông ra một thanh nhuyễn kiếm, thanh kiếm dễ dàng đâm xuyên qua cổ họng của Phở Hưng Thạch. Mà lúc này cô gái lại đang rút ra một mảnh vải trắng, lau chùi thanh lợi kiếm sáng loá mắt kia.

Cô gái này tựa hồ như cảm thấy sự chú ý của Hùng Thế Tài, nàng ngẩng đầu, hướng về phía Hùng Thế Tài cười một cái.

Lập tức Hùng Thế Tài giống như nhìn thấy rắn độc, vội vàng thu ánh mắt lại, hôm nay hắn đối với cái chết của Phở Hưng Thạch, không những không có chút cao hứng, mà ngược lại trong lòng tràn ngập cái cảm giác “trâu chết chó buồn”.

Hắn hiện tại cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cô gái này đâu phải là con dê béo, rõ ràng là ác quỷ giết người. Mà đám người mèo đất chó sành bọn hắn, tự nhiên lại tự mình hồ đồ đâm đầu vào tay của vị ác quỷ này, thật đúng là tự đi tìm chết.

Lúc này cái duy nhất mà Hùng Thế Tài trông chờ vào đó là đám thủ hạ kia có thể còn tinh thần mà chiến đấu tiếp, như thế thì còn có đường mà liều mạng, có thể đàm phán điều kiện với đối phương, bảo trụ được tính mệnh của mình.

Nhưng khi Hùng Thế Tài chú ý đến tình hình bên phía kia, liền ngây người như con gà gồ.

Hơn hai mươi tên to con với thân mình đầy máu, sợ hãi lùi dần về phía sau, hiển nhiên thủ lĩnh cũng chết khiến họ không lên nổi tinh thần. Họ thấy Hùng Thế Tài nhìn mình, liền tránh né ánh mắt của hắn, âm thầm chờ đợi cơ hội bỏ chạy.

Tuy đã có nón che mắt không thể nhìn rõ khuôn mặt của cô gái, nhưng Hùng Thế Tài vẫn cảm nhận một cỗ ý nghĩ đầy máu tươi của dã thú nọ đang xông đến, khiến cho khuôn mặt hắn đang từ vàng như sáp chuyển thành tái nhợt.

Cô gái vẫn lạnh lùng theo dõi sự biến hoá trên khuôn mặt của Hùng Thế Tài và đám người kia, nàng nhìn ra đám người này không biết một chút võ công, hơn nữa hiện tại đang cực kỳ sợ hãi, nên mất chút hứng thú cuối cùng.

Cô gái chậm chậm bước từng bước đến, sát khí凛冽

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Nguồn bị mất chương

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hấn

Tại thế giới Pokemon, hấn phải nằm ở bệnh viện một tuần vì thương thế có phần nặng, đó chẳng phải cảm giác tốt đẹp gì. Không cử động được, không đi làm gì được, chỉ có thể nằm vắt vẻo trên giường bệnh, cảm giác khó chịu tràn đầy cơ thể, làm cho một người vốn ưa náo động sinh ra bức mình.

Game chính thì đang cài chế độ tự động, Nhất Nhân Nhất Kiếm vẫn đang tu luyện, nên cũng chưa có gì quan trọng cả, do đó hấn lên diễn đàn giết thời gian.

Vừa vào diễn đàn, hấn kinh ngạc tròn tròn hai mắt!

Lúc này ở trên diễn đàn, hấn chứng kiến trong khi các chuyên mục khác im im lặng lặng thì chuyên mục “Mua – Bán” đã âm ỉ một mảnh. Nhất là ở bên thế giới Đại Giang Hồ, các bài đăng mua và bán nhan nhản, trung bình cứ khoảng 5 phút là có một bài.

"Thu mua đan dược, phẩm chất càng cao giá càng ưu đãi, thu mua số lượng lớn, giá cả cao nhất khu vực Thành Đô!"

Tin này như sấm nổ giữa trời quang, trong nháy mắt chiếm cứ vị trí dẫn đầu, mà người gửi tin tức này chính là một cái nhà giàu nứt vách.

Hấn vừa nhìn thấy tin này tức, hô hấp trong nháy mắt dồn dập lên, nhưng mà không đợi hấn có phản ứng gì, một cái tin tức đã đá tin tức kia xuống, chiếm vị trí đầu ấy.

"Thu mua đan dược tăng cao nội công, có bao nhiêu thu hết bao nhiêu, giá thấp nhất 1 triệu một viên!"

Cái tin tức vừa lên này dĩ nhiên là của một đại gia phát khố vì giàu mà không biết tiêu tiền ở đâu đây, hoặc là một đại gia cực kỳ cuồng nhiệt với thể loại kiếm hiệp.

Thế nhưng vị đại gia này chưa có ý định dừng lại, lập tức mười cái tin tức giống y chang như thế bay lên diễn đàn. Hấn là vị đại gia này thuê người đăng lên.

"Vĩnh cửu thu mua đan dược, giá cả vĩnh viễn cao hơn mặt bình chung 100 nghìn, mặt khác toàn thành truy nã bảy đại ác nhân: Hồ Thành Trung, Ngô Tiến, Nguyễn Mậu Ích, Phan Kinh Dương, Lý Tùng, Nguyễn Thứ Nam, Hồ Hạnh Nhi. Bất cứ người nào giết chết bảy đại ác nhân, có thể mang ảnh hoặc video chứng minh liên hệ với ta để lĩnh tiền thưởng. Hồ Thành Trung hai mươi lượng một lần, ác nhân khác mười lượng một lần!"

Nhìn xem cạnh tranh mua đan dược lấy tốc độ chóng mặt tăng cao, giá đan dược theo xu thế hỏa tiễn bay lên, lại nhìn về lệnh truy nã của một người chơi, hấn mới biết game thế giới Đại Giang Hồ lần này triệt để nổi tiếng, khẳng định sẽ đánh ra tên tuổi và hấp dẫn thêm một lượng lớn người chơi vốn đang còn chần chừ và phân vân.

Diễn đàn game khí thế rừng rực, nóng cháy kinh người. Đối lập với nó, tối hôm đó hấn gặp phải lạnh giá, rét buốt thấu tim gan.

...

...

Mưa rơi nhặt nhòa, gió thổi từng cơn.

"Tách... Tách... Tách..."

"Rì rào... Rì rào..."

Lạnh! Hấn thấy lạnh giá trong tâm hồn, hấn thấy giá buốt trong trái tim.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, gió vẫn tiếp tục thổi.

Lạnh! Hấn thấy tâm hồn héo hắt, hấn thấy trái tim mình rỉ máu.

Mưa vẫn không dứt, từng giọt từng giọt mưa bay che lấp đi từng dòng nước mắt trên khuôn mặt hấn.

Gió vẫn không ngừng, từng đợt, từng đợt gió thổi tới, khiến thân thể của hấn cũng theo nhịp điệu của tâm hồn, run lên từng cơn.

...

- Anh! Anh vẫn khỏe chứ?

Nghe tiếng nói từ đầu dây bên kia gọi tới, hấn đứng hình, thất thần trong chốc lát. Tại sao lại là em? Tại sao em lại biết số điện thoại của mình? Tại sao em lại liên lạc với mình? Muốn ngàn câu hỏi không ngừng chạy loạn trong đầu của hấn. Nhưng chỉ vài giây sau, để che đậy sự thất thố của mình, tôi ậm ừ, rồi đáp lại:

- Anh vẫn tốt. Ở bên đó em vẫn tốt chứ?

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thờ dài. Qua một lúc lâu, một giọng nói nhẹ nhàng truyền lại:

- Em đã về. Cũng khá lâu rồi, đây là số điện thoại hiện tại của em.

Hắn cười gượng:

- Xin lỗi.

Vẫn chất giọng dịu nhẹ, đầu dây bên kia lại hỏi trong ngập ngừng:

- 02/08 em cưới chồng. Anh... có thể đến chúc phúc cho em... được không?

Hắn giật mình, sững sờ đứng lạng tại chỗ, trái tim nghẹn ngào kêu rên. Nơi nào đó trong cơ thể hắn có tiếng vỡ vụn. Rất lâu sau, hắn cố gắng trấn tĩnh, dùng hết sức lực trả lời gọn lỏn:

- Anh sẽ đến. Nhất định.

Và hắn tiến nhanh đến cửa ra vào, dùng tay gõ mạnh vài tiếng lên đó, đồng thời đưa điện thoại lại gần để chắc chắn rằng đầu dây bên kia có thể nghe thấy chúng. Sau đó nhanh chóng nói:

- Xin lỗi. Giờ anh có khách rồi. Khi khác chúng ta nói chuyện sau.

Không đợi bên kia đáp lời, hắn lập tức cúp máy.

Lặng lạng vứt điện thoại đến một xô xinh nào đó trong phòng. Hắn bước ra ngoài, khóa cửa phòng lại, lấy xe và phóng như bay đến chôn cũ.

...

Nhìn bầu trời đêm đầy sao, lại nhìn tình cảnh thảm hại của mình, hắn nhếch miệng cười đầy đắng chát.

Đột nhiên, tim hắn đau đớn quặn quại.

- Ôi, cái con đau này đã rất lâu không trở lại. Chào mày, chúng ta lại gặp. Tuy tao không thích mày, nhưng mà... hãy làm bạn với tao đi, tao thật sự rất cô đơn.

...

Mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi.

Một người lặng im trong thời tiết như thế.

Dẫu khung cảnh này rất giống một khung cảnh trong quá khứ.

Chỉ có sự lạnh giá không ngừng gặm nhấm.

Lạnh!

...

6 năm về trước, khi còn là một gã sinh viên năm 2, lúc tính cách của hắn chưa thay đổi chóng mặt như lúc này, hắn và nàng gặp nhau.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn thích nụ cười tỏa nắng, khuôn mặt tràn ngập ánh mặt trời của nàng. Đối với mọi người, có lẽ khó có thể phân biệt nàng trong một đám đông, thế nhưng, ngay từ lần đầu ấy, hắn nhận ra nàng khác biệt so với cả thế giới này, hắn biết cô gái này là cô gái hắn sẽ đem lòng yêu thương cả cuộc đời còn lại.

Hắn chủ động làm quen và tìm hiểu về nàng. Trời không phụ lòng người, rất lâu về sau, hắn và nàng trở thành bạn bè, những người bạn bình thường không hơn không kém.

Thời gian dần qua, thoáng cái một năm qua đi. Ngày ấy, ngày 03 tháng 05, rốt cuộc hắn lấy hết dũng khí, chạy ngược chạy xuôi lo nghĩ, mời nàng đi xem phim. Nhận được cái gật đầu của nàng, hắn vui mừng chuẩn bị kế hoạch với hoa tươi và bạn bè.

Bước vào phòng chiếu phim mà trái tim của hắn đập bình bịch, đôi lúc lúng ta lúng túng, lóng ngóng khiến nàng phì cười.

Phim hết, hắn mời nàng đi uống trà sữa – nơi đã bố trí từ trước, rồi tỏ tình trong tiếng tung hô của bạn bè. Nàng gật đầu, mỉm cười nhìn hắn. Hai người trở thành một đôi từ lúc ấy.

Lại một năm trôi đi, hai con người quấn quýt bên nhau, tình cảm của họ cứ lớn dần theo thời gian. Ngỡ như họ không thể tách rời, nhưng duyên phận cũng đến hồi chấm dứt, định số thương đau quyết định mọi việc.

Gia đình nàng biết chuyện, một cuộc chiến nổ ra. Cả 2 vấp phải sự phản đối từ gia đình nàng, nhưng họ vẫn cố gắng duy trì, ảo tưởng chỉ cần qua thời

gian dài, bố mẹ nàng sẽ chấp nhận sự chứng minh của cả hai.

Sinh viên nghèo và tiểu thư, không giống như phim ảnh, mặc dù cố gắng, nhưng trước con giông tố này, nàng và hấn tách ra. Theo sự sắp đặt của gia đình, nàng đi du học. Dưới sự chèn ép của gia đình nàng, hấn cắn răng sống trong lặng lẽ.

Nơi sự quyền thế là sức mạnh tối cao, những con người nhỏ bé chỉ có thể câm nín mà chấp nhận. Giữa hiếu và tình, hấn chấp nhận từ bỏ tình cảm để bố mẹ được sống yên ổn. Phải, là một người con, bố mẹ vẫn là lựa chọn hàng đầu.

Bản thân hấn gánh chịu đau khổ không người nào biết mà vẫn cười tươi như không có chuyện gì. Là người sinh ra và nuôi hấn lớn lên, bố mẹ hấn có thể nào không biết hấn làm thế là vì sao, nhiều lần họ khuyên hấn, nhưng không thành công.

Hai tháng đau khổ đi lang thang về những nơi chứa đựng các kỉ niệm xưa cũ như người mất hồn, như người lạc phách.

Lăn lộn trong khổ đau suốt 2 tháng, đến cuối cùng, hấn thay đổi. Từ một con người hóm hỉnh và vui tươi đến thành một kẻ lập dị hay cười giả tạo và thích chọc giận người khác làm vui. Và thứ ẩn sâu trong trái tim, núp dưới vẻ lập dị và tính cách quái gở ấy, là một kẻ bất lực đầy yếu đuối, kẻ mà giờ phút này đã để mặc cho dòng đời xô đẩy.

Song đêm nay, kẻ ấy trở về với con người khi xưa, nhưng lại không phải là ánh sáng tươi vui, tràn đầy ý chí, mà lại là vẻ nhu nhược và mềm yếu.

Bốn năm qua đi kể từ ngày ấy, thế nhưng hấn vẫn chưa bao giờ quên. Bốn năm qua đi, thế nhưng hấn vẫn yêu nàng say đắm như thuở ban đầu. Bốn năm qua đi, hấn vẫn là hấn của ngày xưa cũ, có chăng vì che giấu nội tâm của mình, mà tạo ra vỏ bọc này, rồi chìm sâu vào đó.

Giờ đây, hấn khóc, nước mắt như mưa.

- Gào...

Giữa màn đêm, trong một khu vực vắng vẻ ngoại thành, hấn ôm đầu gào rống.

Như ngày ấy, cũng ở nơi đây, hình ảnh trùng lặp, một người thanh niên cả bì và phần ngẩng mặt nhìn trời, gằm lên trong tuyệt vọng:

- Tại sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Từ Chức Và Đêm Thu

Khi con người ta muốn quên cái gì, cách tốt nhất chính là vùi đầu vào làm việc gì đó, làm việc không ngơi nghỉ, làm việc không có thời gian trống, làm việc và làm việc, làm việc cho đến khi nào không còn cảm thấy có thể làm tiếp được nữa, mà cho dù không còn cảm thấy có thể làm tiếp thì vẫn có thể cắn răng chịu đựng mà làm. Dù cho gục ngã vì sức cùng lực kiệt cũng chẳng sao, bất tỉnh đi còn hơn là tỉnh táo.

Có đôi khi, không có suy nghĩ lại tốt hơn có suy nghĩ!

Hấn hạ quyết tâm, đứng trước mặt người sếp, người anh gần bó bấy lâu nay, cực kỳ dứt khoát:

- Sếp, em xin nghỉ việc, lý do em đã viết trong đơn. Em đã suy nghĩ rất kĩ, mong anh hãy ký đơn cho em.

- Cậu không suy nghĩ lại sao? Tình cảm của chúng ta là thứ tình bằng hữu và anh em mà không ai ngoài hai người chúng ta có thể hiểu. Anh còn nhớ lúc anh thành lập công ty này, người người cười anh, khi đó chú mày mới là sinh viên năm cuối, chú mày đi theo anh phấn đấu với đồng lương không đủ sống.

Nghe nhắc lại chuyện ấy, hấn nở nụ cười chân thành:

- Anh! Em vẫn còn nhớ. Lúc ấy chạy công trình, hai anh em phải năn nỉ gia đình người ta xin lấy những cái mái tôn cũ nát, những cái cửa bỏ đi, thậm chí những thanh sắt hoen rỉ. Tất nhiên là em nhớ chứ, nhớ cái quãng thời gian ngày đói ngày no, nhớ quãng thời gian xin ve chai như vậy để bán lấy tiền đồ xăng.

Người đàn ông khoảng 29 tuổi nhìn hấn, ánh mắt trầm lắng hồi tưởng:

- Khi đó chú mày nói sao với anh? Chú mày cổ vũ cho anh, bảo rằng dẫu mọi người không tin anh, nhưng em sẽ cùng anh cố gắng, cùng anh gây dựng một vùng trời mới, và cùng cái công ty này đi hết cuộc đời. Thế nhưng hôm nay đây chú mày đang làm gì thế? Công ty vẫn đang từng bước đi lên, mà chú mày từ chức là sao hả?

Người đàn ông đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt hắn, uy nghiêm lộ rõ:

- Hãy nói cái lý do của cậu đi, lý do không thích hợp thì anh sẽ không đồng ý.

Hắn cười khò, thẳng thắn nhìn người đàn ông ấy, nói:

- Em muốn tìm lại chính mình!

Người đàn ông ngẩn ra. Người anh của hắn nhớ đến rồi.

...

Năm đầu mở công ty, gia đình phản đối, vợ cũng trách móc. Ai ai cũng bảo mày làm lương tháng cả 20 triệu mà sao lại bỏ việc giữa chừng để đi thành lập cái công ty vớ vẩn ấy hả con.

Tháng đầu thua lỗ, bản thân hắn phải bù lỗ, khi ấy gia đình càng phản đối quyết liệt hơn, tình cảm vợ chồng cũng xuất hiện vết rạn. Hắn vẫn cố chấp với niềm tin và với hi vọng tháng sau công ty sẽ không thua lỗ nữa.

Tháng thứ hai, vẫn thua lỗ. Hắn chán chường đi dạo, tình cờ gặp một cậu sinh viên trong công viên, trên cùng một cái ghế đá.

Cậu sinh viên cầm bánh mì bằng tay trái, nhai ngấu nghiến, tay phải liến thoắng phác thảo những khung chữ, mũi tên. Hắn tò mò nhìn sang.

“Ồ, thì ra là một kế hoạch kinh doanh.” – Đó là cảm nhận đầu tiên của hắn đối với người sinh viên: thú vị.

Hai con người xa lạ, một người không ngừng gặm bánh mì và vẽ ra kế hoạch kinh doanh của mình, không hề quan tâm đến xung quanh, một người chăm chú quan sát.

Bánh mì đã ăn xong, kế hoạch cũng hoàn thành, người sinh viên dừng bút, có chút vui vẻ mà mỉm cười.

- Kế hoạch của cậu dù tốt, nhưng khó có thể thực hiện.

Hắn mở lời.

Người sinh viên kinh ngạc quay lại nhìn nơi giọng nói phát ra, nhưng cũng không hề ngại, mà khiêm tốn hỏi lại:

- Tại sao anh nói vậy?

- Hãy nhìn ở đây.

Nghe vậy, hắn mỉm cười đáp lời, chỉ vào trang giấy thứ hai, nói tiếp:

- Kế hoạch dù tốt nhưng phương diện tài chính khó có thể thực hiện. Cậu cho rằng chỉ cần có kế hoạch tốt đưa lên là ngân hàng hay các tổ chức tài chính sẽ cho cậu vay tiền kinh doanh sao? Đây là Việt Nam, không có quan hệ, không có tiền lót tay thì nghĩ cũng đừng nghĩ. Tôi biết các ngân hàng và các tổ chức tín dụng vẫn hay lớn tiếng đánh ra những lời ấy, nhưng giữa lời nói và việc làm của họ có khoảng cách rất lớn.

- Em hiểu, ý của anh là họ nói là một chuyện, còn có làm hay không lại là chuyện khác.

Hắn tán thưởng nhìn người sinh viên, cười nói:

- Muốn vay tiền ngân hàng, một là phải có vật thế chấp, hai là phải có người bảo lãnh. Hiển nhiên người bảo lãnh phải có tài sản lớn hơn số tiền cậu vay, hoặc là quen thân với bên ngân hàng. Còn không thì nửa bước khó đi.

- Thế theo anh phải làm thế nào?

- Ha ha... Cậu đã hiểu kế hoạch của cậu chỉ tốt trên giấy, còn thực tế khó có thể thực hiện rồi phải không? Liên quan đến vấn đề này một lời khó có thể nói hết. Đi thôi, tôi mời cậu đi cà phê.

...

- Giới thiệu với anh, đây là bạn gái em, cô ấy tên là Trúc Mai.

- Giới thiệu với em, đây là sếp của anh, người anh vẫn hay nhắc đến.

- Chào em.

- Chào anh! Rất hân hạnh làm quen với anh.

Hắn nhìn về cô gái xinh đẹp bên cạnh người thanh niên, gặp nhiều và trải qua nhiều, hắn lập tức cảm nhận được khí tràng vô hình có tính quý phái và cao

sang, mà chỉ có ở một tiểu thư đài các con nhà quyền thế mới xuất hiện. Trong lòng lo lắng cho người em của mình.

Cuộc đời không phải là phim ảnh, 99% các cặp có chênh lệch lớn như thế này rồi chẳng đi về đâu.

“Ai... Chỉ mong sao nó không rơi vào 99% ấy.”

...

- Đạo này cậu sao thế? Tôi thấy cậu cứ như mất hồn.

Hắn lo lắng.

Người em của hắn ngập ngừng nói ra trong nghẹn ngào và tỏ ý xin lỗi:

- Em... em... em vừa mới chia tay với bạn gái. Xin lỗi anh!

Hắn giật mình, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại:

- Không sao. Trên đời vẫn còn nhiều người cần đến cậu như anh, thế nên cậu hãy nhanh chóng vượt qua.

Người em đó lại nói:

- Em muốn xin nghỉ vài tháng để điều chỉnh lại tâm lý, mong anh cho phép.

Thoáng trầm tư, hắn cũng trả lời:

- Đừng lo, công ty này bé tẹo, mình anh gánh 5 tháng cũng không có vấn đề gì!

...

10 tuần sau.

- Thưa sếp, em thấy trưởng phòng rất lạ, tính cách anh ấy trở nên kỳ cục, đụng tí là mang người khác ra trêu chọc, mọi người ai cũng cảm thấy khó chịu. Có vài lần em góp ý nhưng anh ấy vẫn chẳng nào tạt nẩy.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm cách giải quyết.

Hắn đáp. Trong lòng có nỗi niềm không tên.

...

Bên quán nước xưa cũ.

- Cậu thay đổi rồi!

- Con người ai chẳng phải thay đổi hà anh?

- Nhưng cậu thay đổi theo hướng tiêu cực.

Người em ấy đánh gãy:

- Uống đi anh, tiêu cực hay không tiêu cực có quan trọng gì?

...

- Thưa tổng giám đốc, em xin chuyển đi bộ phận khác. Lý do thì em đã trình bày, em không thể làm việc với một người sếp có tính cách quái gở như anh ấy.

Nhìn cô gái xinh đẹp mới được tuyển vào làm thư ký trong 3 ngày trước, nghĩ về đứa em mình, hắn nhún nhún:

- Cậu ấy là người thế nào thì cả công ty này đều biết. Tuy cậu ấy có phần lập dị, nhưng cậu ấy rất có tài. Không chỉ thế, hắn cô cũng đã biết cậu ấy là công thần của cái công ty này, không có cậu ấy, chưa chắc đã có công ty ngày hôm nay. Mặt khác, tất cả các công ty đều tuyển nhân viên có thể làm việc ở môi trường nhất định với mức lương xứng đáng. Ở trường hợp của cô chính là làm việc với cậu ấy. Tôi biết cậu ấy khó tính và hay thích châm chọc người khác, nhưng xin hãy nhớ rằng cậu ấy chưa bao giờ làm gì quá đáng cả. Bởi thế, việc xin chuyển của cô không hợp lý. Và nếu cô cảm thấy công việc này không thích hợp, thì cô có quyền từ chức!

...

Ngẩn ra một lúc, người đàn ông hiểu ra, cười cười:

- Được! Anh chấp nhận lá đơn từ chức của cậu. Nhưng vẫn hi vọng cậu thường xuyên ghé qua nhà anh chơi. Vợ và con anh vẫn luôn nhắc đến cậu đây. Ôi, ngay cả anh còn không được họ nhớ đến bằng cậu.

Hắn mỉm cười, rực rỡ ánh sáng, khẳng định với giọng chắc chắn:

- Em sẽ thường xuyên ghé qua. Nhất định!

...

...

Nhìn về cánh đồng lúa vắng, tình cảm dâng lên, hắn nhớ đến những kỉ niệm xưa cũ. Tâm trạng chua xót, hắn hóa thành một chàng trai lãng mạn như ngày xưa năm ấy, và xuất ý làm ra một bài thơ:

Thu lại đến, trải dài đồng lúa vắng,

Chỉ một người trầm lặng đứng nơi đây.

Em có nhớ ngày thu năm xưa cũ?

Khi chúng mình thắm hẹn bên tương lai.

Gió mang đến hương thơm mùa lúa chín,

Réo rắc ca, chúc phúc cho hai người.

Tay nắm tay, một niềm tin kiên định,

Lòng dặn lòng: "Nghìn năm không đổi thay". (1)

Em có nhớ trời thu đầy nắng ấy?

Lá vàng rơi, ai nhặt dưới trời chiều,

Rồi ngẩng đầu, cười tươi: "Lãng mạn quá!

Anh dẫn em chỉ ngắm lá sao anh?"

Anh đánh lăng: "Chỉ cần em là đủ!

Dù không thu, trời vẫn đẹp tuyệt vời!" (2)

Em có nhớ mùi hoa cúc mạn mát?

Thuở ngày nào em nhặt, anh nhìn ngắm

Em then thùng: "Anh nhìn cái gì thế?

Bộ mặt em có hoa cúc hay sao?"

Anh nhanh nhẩu: "Với anh, em luôn đẹp,

Dẫu không hoa em là nhất trần đời!" (3)

Em có nhớ, có nhớ ngày thu cuối?

Anh tiễn em, em nói với anh rằng:

"Em yêu anh như mùa thu hai đứa

Trong tương lai, hai đứa nhớ chờ nhau." (4)

Thu lại đến, trải dài đồng lúa vắng

Mùa thu ơi! Nàng biền biệt không về.

Chỉ có ta đợi chờ trong sầu khổ,
Cùng tuyệt vọng âm ỉ trong tim ta!
Oì hỡi thu, sao con người thay đổi?
Đề trời chiều vắng lặng bóng thu xưa? (5)
Thu lại đến, trái dài đồng lúa vắng,
Ta thở dài lấy hai chữ mờ to.
Đề đặn lòng cuộc đời còn dài lắm,
Thôi hãy quên, đề thu ấy rồi đi.
Đừng nhắc nữa làm chi cho sầu khổ,
Kiếp trắng tay, thu không thuộc về mình. (6)
Đếm đếm đếm, thu đi qua 6 bận,
Thoáng cái rồi em lấy chồng xứ lạ,
Chỉ còn anh thâm lặng đếm thu... chơi!
Nói đếm chơi chứ nát cả tâm hồn!
Nói đếm chơi chứ nát cả tâm hồn! Nát cả tâm hồn!
(p/s: Mờ to = Mờ tờ = MT. Bài thơ "Đếm thu" của tác giả, thấy phù hợp nên đưa vào, chứ chẳng phải nhân vật trong truyện là tác giả.)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Quê Hương

Nhìn về bãi đồng lúa ngày xưa ngày xưa đã hóa thành “bãi đất mả”, hẳn chợt nhớ tới bài thơ “Quê hương” của nhà thơ Nguyễn Trung Quân.

Quê hương là gì hỡi mẹ
Mà cô giáo dạy phải yêu
Quê hương là gì hỡi mẹ
Ai đi xa cũng nhớ nhiều
Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay
Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ

Êm đềm khua nước ven sông

Quê hương là cầu tre nhỏ

Mẹ về nón lá nghiêng che

Là hương hoa đồng cỏ nội

Bay trong giấc ngủ đêm hè

Quê hương là vòng tay ấm

Con nằm ngủ giữa mưa đêm

Quê hương là đêm trăng tỏ

Hoa cau rụng trắng ngoài thềm

Quê hương là vàng hoa bí

Là hồng tím giậu mồng tơi

Là đỏ đôi bờ dâm bụt

Màu hoa sen trắng tinh khôi

Quê hương mỗi người chỉ một

Như là chỉ một mẹ thôi

Quê hương có ai không nhớ...

Năm nhất đại học, ở một trang web, hần đọc được bài thơ ấy, và vì thế hần cũng không khỏi cảm thấy những con người có thể sống và lớn lên dưới một bức tranh như thế là vô cùng hạnh phúc.

Năm 2063, hần ra đời. Thế nhưng năm 2063 ấy, quê hương đã chẳng còn là quê hương giống như của nhà thơ Nguyễn Trung Quân, chỉ có nhà cửa thì san sát, không khí thì ô nhiễm, cây xanh cũng đã biến mất...

Hần chính là sinh sống và lớn lên dưới hoàn cảnh ấy. Từ nhỏ, mỗi khi ra đường, hần và mọi đứa trẻ cùng tuổi đều phải mặc áo đặc chế và mang theo bình lọc khí oxy để hít thở. Trước mắt hần chỉ có những ngôi nhà cao chọc trời cùng những nơi hoang vu tới cực điểm. Thực vật và động vật chỉ còn lác đác vài con nằm trong nhà kính. Mà kính khổng lồ hơn nữa, dưới sự tan chảy của băng ở hai cực Trái Đất, mực nước dâng lên cao khiến cho đất đai thu hẹp, lúc này đây biển chiếm 4/5 diện tích Trái Đất. Nhưng cái điều chưa xót nhất, đó là nước biển đen thui như mực, rách rưới nổi lênh bênh, nhiệt độ cao thái quá. Phải nói dù không ngửi thấy mùi, nhưng chính bản thân hần cũng cảm thấy sợ hãi, vô cùng sợ hãi mỗi khi đến gần biển.

Hần từng rất ao ước được trở lại cái thời của nhà thơ Đỗ Trung Quân, cái thời rợp bóng cây xanh và nhìn cánh bướm bay lượn và hít thở không khí trong lành, đáng tiếc là không thể được. Thế nên hần chỉ có thể xem những thước phim xưa cũ mà thòm thèm không dứt. Mỗi khi nhìn trái cây trĩu nặng trên cành từ trên phim, chính hần cũng phải chảy nước miếng, cái miệng khô khốc.

Không ai có hiểu được những người ngày nào cũng ăn những thứ đồ nhân tạo khi nhìn thấy những thứ tự nhiên ấy, thì nỗi khao khát nó trở nên lớn như thế nào, lớn lắm, lớn vô cùng...

Đáng tiếc, đáng tiếc... Vì chạy theo sự tăng trưởng của nền kinh tế, chạy theo những con số ảo tưởng đó, mà họ đã đánh mất những thứ quý giá nhất. Cho đến khi tài nguyên cạn kiệt, nữ thần tự nhiên khóc than, họ mới nhận ra họ đã sai lầm thế nào, song có nhận ra cũng không bù đắp được.

Sự chỉ trích hiển nhiên là vô nghĩa vì không thể thay đổi được gì, nhưng chỉ trích cho hả giận cũng là việc dễ hiểu. Ở thời này, không thiếu các nhà lãnh đạo mang các vị lãnh đạo từ đời nào ra đánh bóng tên tuổi mình theo cái dạng: “nhìn xem, tôi kêu gọi bảo vệ môi trường, cố gắng bảo vệ những cái cây xanh còn tồn tại; đối lập với tôi, cái vị abc này vì thứ số ảo mà hủy hoại cây cối; hãy bỏ phiếu cho tôi, hãy bỏ phiếu cho tôi”.

Nói gì thì nói, số phận sâu khổ vẫn thuộc về phần đông người dân. Người giàu có còn có thể bỏ tiền mua một quả trái cây đắt tiền mà cắn thử xem cảm giác thế nào, còn người nghèo thì chỉ có thể đứng nhìn và lớn tiếng chửi mắng: “Thứ nhà giàu keo kiệt, có mà không chia sẻ, đồ ham ăn...”.

Hần cũng chẳng khác gì, nhiều lần tham gia các bữa tiệc khoe ăn trái cây tự nhiên của những tên đại gia. Cứ nhìn chúng từng ngụm, từng ngụm cắn nuốt, rồi sáng khoái rên lên, rồi phần khởi hết to là hần cũng như nhiều người, kích động đến nỗi muốn lao lên khán đài, đập vào mặt những kẻ hợm hình.

Bọn người đó thật quá... khốn nạn mà!

Lang thang trên con đường chỉ có một mảnh đen xì, không có một ngọn cỏ, khói bụi bay đầy trời, sương mù dày đặc, lâu lâu xuất hiện một vùng nước đủ màu trên đường... hần càng muốn quay trở về quá khứ.

Song giờ này, nhìn nơi đã từng là cánh đồng lớn, hân cảm khái:

- Nhân loại quá tham lam và ấu trĩ cho nên đã phải trả giá như thế này!

Hắn còn nhớ những kỉ niệm với người bạn gái cũ chẳng phải ở một nơi chỉ có hai người, mà là ở nơi đông nghịt người. Mùa thu ấy, cái cây chỉ có vài chiếc lá tới hồi rụng, người người chen lấn, xô đẩy với mục đích muốn lấy nó làm lộc, về khoe khoang, hoặc bán lấy tiền, khung cảnh phải nói là thảm thiết, ngay cả hắn cũng thiếu chút bị giẫm đạp, may thay hắn nhanh chân kéo nàng chạy thoát.

Mùa thu năm thứ hai phải trả giá quá thê thảm, nên mùa thua năm thứ ba, hắn dẫn nàng đi xem hoa cúc. Nhưng cũng như lần đầu, chẳng khá hơn tí nào. Có một cây hoa cúc nhỏ nằm trong một cái chậu to đùng, được trưng bày trong tủ kính mà có cả chục nghìn người đứng ở xung quanh. Dù bài thơ của hắn là “mùi hoa cúc man mát”, nhưng một cái bông hoa toà được bao nhiêu hương, và với số lượng người lớn như vậy thì ai sẽ may mắn ngửi được hương hoa? Thật ra đó lại là mùi nước hoa của cơ thể nàng mới phải.

Cũng không trách gì được khi đất đai nhiễm độc bởi vô số hóa chất độc hại từ quá khứ, cho nên cây cối cũng không thể sống tiếp, mà động vật cũng dần biến mất, ngay cả con người cũng mắc phải bệnh tật triền miên. Và nhất là khả năng sinh sản của con người giảm xuống chóng mặt, cứ 10 đôi thì chưa tới 1 đôi có thể sinh con, mà cặp có thể sinh con ấy cũng chưa chắc có thể sinh được đứa thứ 2.

“Có thể sẽ có người ở thời quá khứ không tin tưởng những lời mình đang nói.” – Hắn buồn cười thầm nghĩ.

Họ có thể phản bác rằng kỹ thuật phát triển cao thì vì cái gì không thể giải quyết hết tình trạng này, con người còn có thể nhân bản vô tính cơ mà?

Nên phải nói thế nào? Cái gì cũng có lý do của nó, và ở đây cũng vậy.

Thứ nhất, tài nguyên đã cạn kiệt, không đủ để tiến hành nhiều loại thử nghiệm, tất cả tài nguyên còn lại đều dành cho việc chữa bệnh và kéo dài sự sống của con người. Vâng, cả những cái ở thời đó được gọi là “tài nguyên vô hạn” cũng đã suy kiệt dưới những thí nghiệm, dưới cuộc đua chiến tranh kinh tế ngầm giữa các nước, dưới tham vọng làm bá chủ thế giới của một vài nước lớn, dưới sự thiếu ý thức của con người, và dưới tác động của ngoại cảnh.

Thứ hai, năng lượng không tự mất đi mà chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác (1). Tài nguyên cũng vậy, muốn chuyển hóa từ dạng “phi tài nguyên” đến dạng tài nguyên cần dùng thì cần phải trải qua một hay nhiều quá trình phức tạp đòi hỏi phải cung cấp một lượng năng lượng nhất định. Mà lượng năng lượng này ở đâu ra? Hiển nhiên là phải sử dụng một hay nhiều loại khác để cung cấp lượng năng lượng này. Thế nhưng ở thế giới mà tài nguyên cạn kiệt, ai có thể tìm lại một dạng tuần hoàn để sản xuất tài nguyên? Không nói phát minh ra nguyên lý tuần hoàn năng lượng là công trình đồ sộ và phức tạp, mà ngay cả muốn nó tuần hoàn được thì phải có một lượng năng lượng ban đầu cực lớn.

Lý do thứ hai nghe hơi phức tạp, nhưng có thể hiểu ngắn gọn như thế này: Giả sử xe máy chạy trên đường không bị tác dụng để các ngoại lực, muốn nó chạy với vận tốc không đổi, thì ban đầu phải tác dụng vào nó một lực (hay là phải cung cấp cho nó một lượng năng lượng). Thế lực này ở đâu ra? Chính là sử dụng động cơ đốt cháy xăng, hay nói cách khác, cần tia lửa điện và xăng. Tia lửa điện là một dạng năng lượng, xăng là một loại tài nguyên. Câu hỏi tiếp tục đặt ra là muốn có tia lửa điện và xăng thì phải tốn bao nhiêu năng lượng? Và cái giá phải trả để tạo ra tia lửa điện và chế biến từ dầu mỏ ra xăng là bao nhiêu?

Cái vòng lẩn quẩn cứ như vậy. Nhưng ở thời điểm hiện tại này, có một vài công đoạn bị đứt đoạn mất. Ví dụ như ở thời đại này chẳng còn xăng, vì thế mà xe chạy bằng xăng đã là dĩ vãng.

Thực tế “khó coi” ấy thôi thúc con người từ bỏ “quê hương Trái Đất”, đến nay, năm 2088, con người bước đầu chinh phục vũ trụ. Nói thì nghe có vẻ hay, nhưng vẫn chỉ là dừng lại ở bầu trời.

Đó lại là một sai lầm tiếp theo của thời đại cũ. Việc không hướng đến tìm hiểu và tìm cách bảo tồn quê hương xứ sở mà đã ăm ăm đẩy mạnh đi khai phá nơi không biết chính là sơ hở chí mạng. Phải hiểu rằng móng nhà không vững thì căn nhà sụp đổ là chuyện bình thường. Cái nơi là “cuồng rồn”, nơi “thực” thì không chăm sóc, cứ “mơ tưởng cao xa” những thứ “ở ngoài tầm với” là đúng hay sai? Thời gian đã chứng minh, nó sai hoàn toàn.

Bỏ thời gian, bỏ công sức, bỏ tiền tài khai phá những cái “cao xa” với hi vọng lợi nhuận nó mang lại gấp mấy tỉ lần, trong khi đó cái lợi nhuận vài lần chắt chắt đạt được thì không thèm đếm xia, âu cũng là thảm họa. Ai cũng muốn giàu nhanh, ai cũng muốn ăn sung mặc sướng, nhưng không có bao nhiêu người chọn cách bước chậm mà vững, họ lại thích “đánh xô số may rủi” và phó mặc số phận cho ý trời. Thành công thì cúng bái cảm tạ trời ban ân, thất bại lại nguyên rủa trời cao. Họ không biết rằng thành công hay thất bại, có đến 90% do chính con người họ tạo nên.

Dường như họ đều biết: “Quá khứ gây dựng nên hiện tại, hiện tại là nền móng của tương lai”, thế nhưng chẳng ai thèm làm.

Hắn thở dài, Trái Đất lạc hậu là do vậy đấy, một nước đi sai thì cả bàn cờ hồng bét, mà đi sai lại không sửa chữa thì thua là điều chắc chắn.

Giờ này Trái Đất yếu mềm và dễ ngã như một đứa trẻ 2 tháng tuổi. Sẽ chẳng còn gì khi màn sáng vũ trụ biến mất, khi người vũ trụ xâm nhập vào đây.

Số phận nô lệ sẽ là kết thúc cuối cùng cho nhân loại tại Trái Đất!

Một lần nữa: “Đòi ông có sai lầm, đòi ông nội không sửa, đòi cháu bắt hạnh, mà đòi chất thì tan tành!”.

(1): Chỉ lấy làm lý do, đừng quan trọng hóa việc định luật ấy chỉ dùng cho "nhiệt, động lực học" làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hải Tặc Đột Kích

Trong đêm khuya, tại bến cảng Ngã Hành.

Trong một căn phòng tĩnh lặng, bỗng nhiên bay lên một điểm ánh sáng, giữa lúc đó liền vô thanh vô tức đuổi đi bóng tối.

- Cha, người nói là sự thật sao? Trong tay lão già mập mạp chết bầm kia sẽ có bảo vật tốt như vậy?

Dưới ánh đèn lơ mờ, Cô Đồn nhìn về phía đối diện, nơi một người vừa nói ra một bí mật, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Nhiều ngày không thấy, vết sưng tấy trên mặt hắn đã biến mất, chỉ là khi hắn nói ra, hàm răng có chút hở, hai khóa răng cửa đã biệt tăm, chính là bị một bạt tai đánh gãy thuờ nào.

Nói chuyện cùng hắn là một người mặt mũi tràn đầy hung ác, mắt tam giác, trên má trái có một vết sẹo tương đối ngắn, chỉ dài bằng ngón cái, người đó chính là cha của hắn.

Người đàn ông trung niên cười hắc hắc một tiếng, trầm thấp nói:

- Đây là việc đương nhiên, nếu không, với sinh ý của quán rượu nhỏ kia thì làm sao có thể cung cấp đủ tiền cho con bé Swally đi học ở học viện? Hắn trước kia là một nhà mạo hiểm, tại một lần mạo hiểm đã thu hoạch được nhiều đồ vật trân quý với số lượng lớn, cho nên lúc ấy mới lựa chọn thoái ẩn đây, vấn đề này ta sớm đã biết, nếu không ta làm sao có thể cho người đi chỗ đó làm phục vụ? Hừ, ta chính là để người thăm dò tình huống cho rõ ràng.

- Hóa ra là như vậy.

Cô Đồn nhẹ gật đầu, rồi lại nói:

- Cái kia... Những người kia lúc nào sẽ đến? Ngày mai sao?

Người đàn ông trung niên gật đầu:

- Không sai a, chính là ngày mai, bọn họ sẽ tiến hành cướp bóc tòa thành thị này, ta đã cùng bọn họ thương lượng tốt rồi, đến lúc đó mang thêm mười mấy người, đi thẳng đến trước quán rượu, bắt lấy tên kia, lại để cho hắn đem những thứ đồ vật trân quý ấy nhả ra. Chỉ có như vậy chúng ta mới có một khoản tiền lớn trên tay.

- Nhưng mà... cha, ngài có thể đảm bảo bọn hắn nhất định sẽ chia cho chúng ta một phần sao?

- Điều này người không cần nghi loạn, việc bọn họ chia cho chúng ta một phần là điều đương nhiên.

Giọng điệu của cha hắn phi thường vững tin:

- Người biết người thương lượng với chúng ta là ai chẳng? Hắn là vua hải tặc của cả khu Đông Hải này, người nắm trên tay băng hải tặc hùng mạnh nhất nơi đây. Chỉ là do hắn muốn một kiện đồ vật trong tay lão Perli, cho nên mới hợp tác với chúng ta vào lúc này, người ta là thân phận gì, như thế nào sẽ tham chút tiền ấy của chúng ta?

- Cha, vậy thì tốt rồi. Mà ta có thể đưa ra một cái yêu cầu sao?

- Yêu cầu gì?

- Giết chết thằng chết dẫm Bộ Hành Giả!

Cô Đồn cơ hồ cắn chặt hàm răng, nói ra mấy chữ này, dưới ánh nến chiếu rọi, lộ ra khuôn mặt đặc biệt dữ tợn.

- Tên kia hắn lại dám nhục nhả ta, ta muốn làm thịt hắn, đem hắn tháo thành tám khối!

Nghe con trai nói ra những từ ngoan độc, người đàn ông trung niên vốn lạnh lùng lộ ra vui vẻ.

- Đây chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi.

Không lâu sau đó, ánh nến bị dập tắt.

Một đêm tĩnh lặng mà qua.

...

Tháng bảy, mặt trời mới lại mọc.

Dưới sự mài mòn của thời gian, nhưng cái phong cách đặc hữu của ngày hè vẫn chưa biến mất, là tháng bảy nhưng không khí vẫn nóng bỏng như thường. Trên cây cối xanh ngắt bên đường, vài âm thanh của những con ve toát ra về đôn điệu, như là bị nhiễm nặng khí tức của ngày hè.

Dùng tay lau đi một giọt mồ hôi trên trán, lão Perli nhìn thoáng qua bầu trời, thấp giọng mắng một câu, nhắc cái thân thể to mập cất bước.

Từ khi con gái học lên, khi nó đi đến học viện ở thủ đô học tập, hắn cảm thấy hi vọng duy nhất của bản thân đã chuẩn bị kết trái, và thứ trái cây ấy đã rời xa hắn mà đi. Trong lòng có vui mừng, nhưng cũng có cảm giác thất vọng không rõ ràng. Bởi thế trong mấy ngày, sinh hoạt của hắn bị xáo trộn, hắn ăn nhiều hơn, do đó mà cơ thể của hắn lại tăng thêm mấy kí.

Cũng may vẫn còn cái quán rượu làm mục tiêu sống, nếu không thì cứ suốt ngày ở nhà, đến lúc đó sợ rằng cân nặng cơ thể hắn sẽ tăng lên vùn vụt.

- Ai... Con gái cũng đi rồi, chắc hắn về sau nó sẽ sinh sống ở thủ đô, chờ ta già rồi thì sẽ bán lại quán rượu cho người khác, dùng số tiền đó an hưởng tuổi già. Bán cho ai nhỉ? Có lẽ gã gãm thẳng nhóc kia một phen cũng tốt.

Vừa nghĩ tới cái thẳng nhóc Bộ Hành Giả chăm chỉ, hắn cũng không khỏi thờ dài.

Nếu số kiếp của nó chỉ là dừng tại tầng lớp dân thường thì có lẽ sẽ tốt hơn, ít nhất những người dân thường sống có tình nghĩa, còn cái tầng lớp cao cao tại thượng kia, thì chỉ đầu đầu đá đá mà thôi.

- Nó cũng là người tốt, thật không hi vọng nó bước đi trên con đường tràn đầy âm mưu quỷ kế kia.

Trong miệng hắn lầm bầm một câu thì đột nhiên trước mặt có người chặn ngang con đường đi của hắn.

- Ha ha... Còn nhớ rõ ta sao chú Perli?

Khi đến chữ Perli, người nọ tăng lên âm điệu, gần mạnh, ngữ điệu lộ ra sự quái dị.

Lão Perli ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy thẳng nhóc Cô Đồn nhiều ngày không đi làm với vẻ mặt vô lại đứng trước mặt mình. Mà ở sau lưng tên côn đồ nhỏ tuổi này là một đám người có vẻ mặt hung ác.

Không hiểu tại sao trong lòng hắn bay lên dự cảm không tốt.

...

Bến cảng Ngã Hành, tại một căn nhà vắng vẻ đứng trơ trọi một mình.

Hắn cầm một cái rương đồ, lặng im thu dọn đồ đạc.

Qua thời gian dài thăm lặng cướp của nhà giàu trong bóng đêm, thời gian cũng đến, mà mục đích cũng đã hoàn thành, vậy cũng có ý nghĩa là thời điểm rời đi nơi này đã đến rồi.

Hắn mang đi đồ vật cũng không nhiều, vài bộ đồ, cũng một ít tài liệu linh tinh, một quả pokemon được hắn giắt lên lưng, quả pokemon còn lại hắn tạm thời bỏ chung với túi tiền.

Còn số tiền hắn cướp được? Từ quán rượu AZN Club, hắn đổi ra những thứ quý hiếm và đắt tiền. Bởi vậy hắn không phải cầm gì nhiều, một túi tiền với ba món đồ hiếm và cực đắt, nhưng lại nhỏ gọn, với cái rương đồ.

Đem túi tiền đeo lên hông, hắn lại cầm lên một quả pokemon thứ ba, nhỏ giọng cười, đặt vào trong rương.

Đây là lễ vật hắn dành cho lão Perli. Quả pokemon đời thứ 6, kí hiệu là mã số HT03, là hàng của Hải tộc, nó cũng được mua từ quán rượu AZN.

Cho tới nay, lão Perli dành cho hắn một phần quan tâm và lo lắng, ít nhất khi hắn bị thương nặng, lão là người đưa hắn đến bệnh viện, bỏ tiền túi mà chữa trị cho hắn. Dù lão chỉ là NPC đi nữa, phần ân tình này hắn đều ghi tạc vào lòng, một mực khắc sâu vào nội tâm. Hôm nay hắn sẽ rời đi nơi này rồi, vì thế cũng nên đem phần ân tình này trả lại cho đối phương.

Dẫn theo rương đồ, hắn đi ra căn nhà nhỏ, quay đầu nhìn thoáng lại vách tường có phong cách cổ xưa, trong nội tâm có một cảm giác phức tạp. Thời gian không dài cũng không liên quan, chỉ là trò chơi cũng không liên quan, tình cảm là tình cảm!

Nhìn một lúc, hắn quay người đi.

...

Bước đi trên đường phố rộng rãi, nhìn xem tình cảnh xung quanh, hắn im lặng mỉm cười.

Sống ở đây gần một tháng, cứ như vậy đi rồi, khó tránh khỏi dòng suy nghĩ có chút mâu thuẫn.

Hết thấy khung cảnh đều phẳng phất như thường ngày, dòng người vẫn tấp nập như trước, náo nhiệt vô cùng, nhưng trong lòng hắn, lại tựa hồ cảm giác được cái gì.

- Không đúng!

Hắn cảm nhận một tiếng, trực giác nhạy cảm khiến hắn cảm giác có chỗ không thích hợp, hắn liền trải rộng lực lượng tinh thần ra xung quanh, tiến hành cảm nhận.

Cảm nhận được trên đường phố là nguyên một đám người hung hãn, gương mặt lạnh băng, sát khí phiêu dật, hắn không khỏi nhíu mày.

Trên người của bọn họ dường như có mùi tanh rất dày đặc và mùi mặn chát của muối, giống như là có một thời gian dài phiêu lưu trên biển. Song nếu đem so với những thủy thủ mà hắn gặp ở quán rượu Ocean, thì bọn họ có thêm một cổ bạo ngược, hung ác, mà loại cảm giác này...

Hải tặc!

Bọn họ là hải tặc!

Bỗng nhiên trong đầu hắn nảy ra suy nghĩ này, hắn trở nên khó hiểu, khi nào hải tặc đã ngang nhiên kéo vào bến cảng này với số lượng lớn như thế? Thủ vệ của bến cảng đâu rồi?

“Chẳng lẽ... thủ vệ bị chúng giết hết, là do bọn chúng muốn cướp bóc thành thị này?”

Hiển nhiên sự tình cùng với suy nghĩ của hắn đã trùng khớp tám, chín phần mười rồi.

“Được rồi, cướp bóc thì cướp bóc, dù sao xem ra bến cảng Ngã Hành cũng không còn khả năng phản kháng, nên ta không rảnh nhúng tay, thân phận đang che giấu nhất quyết không thể vì một giây phút xúc động mà để lộ. Nhưng mà nhất định lão Perli không thể xảy ra chuyện gì. Nếu không... Hừ!”

Nghĩ đến cái thân ảnh mập mạp kia, hắn lập tức bước nhanh hơn.

Mà khi đi đến cửa vào quán rượu Ocean, lòng của hắn đột nhiên “lộp bộp” một cái.

Vào giờ này mọi ngày, cánh cửa kia vẫn đóng, thế nhưng bây giờ nó ở trạng thái khép hờ, hơn nữa còn có một vết máu dính ở phía trên.

- A...

Đúng vào lúc này, một tiếng thống khổ vang lên, thanh âm nhỏ bé, nhưng lại như một đạo lôi điện thô to đánh xuống cơ thể hắn, nội tâm của hắn trong phút chốc nổ tung!

Cho dù không có lực lượng tinh thần cường đại làm hậu thuẫn, hắn vẫn nhận ra đó là giọng của lão Perli!

Trong chớp mắt ấy, nội tâm của hắn cuồng bạo như lửa. Hắn xông tới, lấy lực đá hung mãnh đá bay cánh cửa ra, đem hết thấy bên trong quán nhìn vào mắt.

Cũng chính lúc này, một bóng người cao to vì bị ngoại lực nào đó tác dụng, ngã lăn trên mặt đất vài vòng, và rồi một sự trùng hợp không tưởng xảy ra, thân hình ấy lăn về và dừng lại dưới chân hắn.

Đó là lão Perli.

Thế nhưng lão đã không còn hăng hái như ngày thường, đã không còn thân ảnh cường tráng như núi, lão té trên mặt đất, ngón tay vô ý thức run rẩy, trên ngực có một con dao hung ác cắm lên, mặt mũi tràn đầy vết máu, thậm chí nhiều đến mức người quen nhìn không ra đây là lão.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nỗi Đau Âm Ỉ

Nhìn thấy lão Perli, nội tâm hắn trống rỗng, lập tức hạ thấp người, rồi nâng lão dậy.

- Ôi!!! A, còn tưởng rằng sẽ không tìm thấy cái tên ngu ngốc này rồi, không nghĩ ngươi thông minh đến nỗi tự đưa mình tới cửa rồi hả?

Bên phía đối diện chừng 5 mét, qua một chút thời gian, Cô Đồn mới nhận ra kẻ đã từng đánh mình, đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời, lộ ra bộ mặt dữ tợn, vừa cười vừa nói.

Mà ở bên cạnh hắn là một đám hải tặc với sắc mặt hung ác, hoặc là cười lên ha hả, hoặc đứng nhìn đầy trào phúng, trong tay từng người đều cầm đao và kiếm.

Hắn ngẩng đầu lên, liếc nhìn những kẻ kia, nhưng không có để ý, mà trực tiếp dùng tay chặn lại vết thương lớn đang chảy máu trên người lão Perli.

Thế nhưng mà không chặn nổi!

Vết thương trên người lão Perli không chỉ có một chỗ, trên thân thể lão, mỗi nơi đều là vết đao. Đáng chú ý là có hai vết thương chí mạng, máu tươi đang điên cuồng tuôn ra, hắn thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể lão Perli đang dần lạnh xuống.

Hắn bắt lực!

Dù cho có cường đại tinh thần, dù cho đã trở thành nhà huấn luyện pokemon, đã trở thành một người có được lực lượng mà phạm nhân ở thế giới này không thể địch nổi, thậm chí dù cho hắn là người chơi, nhưng đối mặt với vết thương chí mạng của lão Perli, hắn hoàn toàn không có bất kỳ biện pháp nào.

Bối rồi, hắn bối rồi!

Chưa bao giờ từng có bối rồi.

Hắn dùng tay đi chặn lại những vết thương kia, cời phăng chiếc áo của mình ra, xé thành nhiều mảnh, băng bó vết thương. Song có chặn thế nào, thì cũng không chặn hết tất cả, tay của hắn dính đầy máu tươi, mà hắn lại không có bất kỳ năng lực nào ngăn cản chúng dùng chảy ra.

- Khục khục...

Ở thời điểm này, lão Perli mở to đôi mắt dính đầy máu, tầm mắt lão mơ hồ không rõ, phun ra hai cục máu tươi.

- Nhóc...

- Ông chủ, ngài nói gì?

Hắn quên đi nhịp đập của trái tim mình, cổ nén nỗi đau đớn đang âm ỉ tại mỗi góc trong cơ thể, trấn tĩnh nói.

- Sống thật tốt... Vẫn là... Con gái của ta...

Lời nói yếu ớt của lão Perli còn chưa nói xong, thì tính mạng của lão đi đến điểm cuối, những lời nói đằng sau không kịp phát ra, ngón tay lão buông lỏng, đôi mắt mất đi ánh sáng.

Cảm giác được cơ thể của lão Perli, người mà đối xử tốt với hắn, người mà dù keo kiệt với bunn xin nhưng chưa lúc nào thôi quan tâm hắn, dần dần cứng ngắc, độ âm lạnh dần, trong lòng của hắn run lên.

...

- Hoàng tử, nhanh chạy vào cái hang kia, nhanh đi!

Một vị tướng lo lắng đẩy hắn về phía cái hang núi lửa, sau đó rút kiếm ra mà rống to:

- Đội hộ vệ, xông lên!

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Ánh kiếm lập lòe sắc lam, chiếu rọi một góc trời giữa màn đêm u tối, như bài ca của những dũng sĩ quyết chí tiến lên, như lòng yêu nước không bao giờ thay đổi, như trái tim của một con người dũng cảm không ngại hi sinh vì chính nghĩa, nó tỏa sáng, tỏa ra vô tận sức sống.

Những con người nhỏ bé với thanh kiếm công lý trên tay xông thẳng về phía các chiến hạm, sau đó dưới loạt đạn pháo của chúng, người người rơi rụng, như những ngôi sao tươi đẹp nhất vụt tắt giữa vũ trụ bao la.

Nhìn đứa trẻ đã trốn vào hang động kia, những giọt nước mắt lặng im chảy dài trên gương mặt những vì sao rơi rụng.

"Bệ hạ, chúng thuộc hạ đã không cô phụ sự kỳ vọng của ngài!"

...

- Thế nào, đói có phải không? Hi hi... Đây, ăn đi.

Cô gái trẻ đưa chiếc bánh cho thằng nhóc, đầy lòng thương và nhiệt tình.

- Cảm ơn!

Nó lí nhí đáp.

Ba ngày sau, thân thể cô gái bị treo lên cửa thành, vết thương đầy rẫy, không mảnh vải che thân. Kẻ địch muốn dùng cách này dụ đứa trẻ ra, cũng như thể hiện quyền uy và sức mạnh.

Đứa trẻ núp ở phương xa, yên lặng khóc.

"Xin lỗi, đều là do em hại chị!"

...

- Này lão già, ta bảo rồi, đừng có theo ta, những người giúp ta đều đã chết.

Thằng nhóc ăn mỳ trứng mắt nhìn về phía lão già, thét chói tai.

Một ông lão với chòm râu trắng, đôi mắt híp lại, cười cợt:

- Chết? Chết thì chết chứ, là con dân của Thiên Không đều phải có trách nhiệm với Đế quốc. Những kẻ hèn nhát thì liên quan gì đến lão già ta?

Thằng nhóc cúi gắt:

- Này lão già, ta bảo rồi, tránh xa ta ra, cứ đi theo ta làm gì? Bộ lão chán sống rồi à? Ta nói lão có nghe không thể?

- Ha ha ha... Điện hạ, lão thần vẫn đang nghe đấy thôi.

Một tuần sau, hai người lọt vào trận phục kích của kẻ địch.

Ông lão ấy hiện ngang tầm liệt đối mặt với chiến hạm của địch, không hề quay mặt lại, bảo:

- Điện hạ, ngài chạy mau đi. Đừng phụ lòng những con dân của ngài.

- Không! Ta không đi, ta chán sống như thế này lắm rồi!

Thằng nhóc nổi lên xúc động, gào thét.

"Bốp." – Ông lão đánh một cái tát vào mặt nó, làm nó văng ra xa.

Rồi ấn tay phải vào chiếc đồng hồ đang đeo bên tay trái, lập tức một bộ giáp bao trùm toàn thân lão, lão già ấy xung phong về phía chiến hạm của địch, chỉ để lại tiếng rống lớn:

- Điện hạ, xem như ta cầu ngài, có thể ngài chưa hiểu hết ý nghĩa về sự tồn tại của Đế quốc, có thể ngài chán nản, nhưng những ngày qua ngài nợ ta ân tình. Vì thế, hãy sống tiếp mà trả thù cho ta!

Chiếc giáp máy cũ kĩ trải qua không biết bao nhiêu trận chiến của một cựu quân nhân lao vào quân địch, tiến đến số mệnh cuối cùng của nó: Bảo vệ hi vọng duy nhất còn lại của cả Đế quốc.

Chỉ có trong bộ giáp máy đang bay về hướng ngược lại, là từng tiếng mắng và tiếng khóc nức nò:

- Ta đã nói rồi, ta đã nói rồi! Lão già khôn khiếp, tại sao lão không nghe lời khuyên của ta chứ?

- Ta đã nói rồi, sao còn không chịu cách xa ta ra như những người khác! Hức hức...

- Cái gì vinh quang của Đế quốc, cái gì hi vọng cuối cùng chứ, thật là chó chết mà... Hu hu...

Thằng nhóc vừa bay vừa khóc, nội tâm dần chuyển sang lạnh băng.

...

- Không!!!

Hai tay ôm lấy đầu, hất hết lớn, trái tim đầy đau xót.

Đau, đau quá!

Nhịp tim đập liên hồi, ùng ùng như hồi tận thế.

Tại sao? Tại sao những người xung quanh ta đều phải chết? Tại sao chứ?

- Ha ha ha... Nó điên rồi!

- Ha ha... Đúng là một thằng nhóc điên loạn.

- Hé hé hé... Nhìn xem nó kia. Nhìn nó thống khổ mà ta lại có cảm giác tự hào.

Mặc kệ người khác châm chọc, chế giễu, hắn không nói gì. Rốt cuộc hắn lẳng lặng nhìn về phía lão Perli, đưa tay vuốt đôi mắt đang trũng to của lão.

Đây là một trong những người đã đối xử tốt với hắn.

Người ấy chết trước mặt hắn, cũng tại trong ngực của hắn, nhưng hắn vẫn bất lực như ngày nào.

Vì cái gì?

Tại sao có thể như vậy?

Vì cái gì mấy tên cặn bã này sẽ tại ngay lúc này làm ra chuyện này chứ?

Thống khổ, bị ai, thù hận...

Ngàn triệu suy nghĩ tại trong lòng hắn xao động, va chạm, cuối cùng, hắn nhắm mắt.

Nơi khóe mắt, một thứ chất lỏng trong hốc mắt dần dần đầy rồi tràn ra, cuối cùng những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt hắn.

- Ha ha, đừng kéo dài thời gian nữa, vật kia đã tìm được và nhờ người đem về cho thuyền trưởng rồi. Chúng ta không thể dừng lại chỗ này quá nhiều thời gian, đem thằng nhóc kia làm thịt đi.

Vào lúc này, ở trong đám người đối diện, một gã có thân hình cao lớn, mặt đầy sẹo, gãi gãi ngón tay mà mở miệng nói.

Trong lời nói của hắn thể hiện ra sự coi thường mạng sống, làm nổi bật lên tính cách hung tàn của những tên hải tặc.

- Vâng, đại nhân, ta rất hân hạnh được giết hắn.

Cô Đồn ân cần nịnh nọt một câu, rồi cầm lấy một thanh đao lớn mà bước về phía hắn, sắc mặt trở nên dữ tợn, chế giễu:

- Ha ha ha ha... Cái tên dơ bẩn nhà ngươi vậy mà đã từng đánh ta? Hiện tại ta muốn chặt mười bảy, mười tám đao lên cơ thể của ngươi.

- Ngươi nghe nói qua tàn nhẫn sao?

Thiếu niên đối diện không thèm liếc mắt nhìn tên Cô Đồn, cũng không quan tâm lời nói của hắn, nói ra một câu như thế.

Thanh âm của hắn có chút run rẩy, hiển nhiên là do cảm xúc đang bất ổn.

- Ha ha ha... Sắp chết đến nơi còn nói bậy nói bạ, tên phế vật này, ha ha ha...

Cô Đồn cầm đao trên tay, điên cuồng cười to châm chọc.

- Nếu như ngươi chưa từng nghe nói, như vậy...

Đem cơ thể của lão Perli đặt ở dưới đất thật vững vàng, hắn từ từ đứng thẳng người lên, đôi tay run rẩy, tựa hồ ấp ủ cái gì.

- Ta liền giúp ngươi biết đến cái gì gọi là tàn nhẫn.

Nơi khóe mắt của hắn mang theo một tia nước mắt nhàn nhạt, con mắt bỗng nhiên mở ra, một đôi tròng mắt nhìn về tên lưu manh trước mặt, nhuộm một màu vàng óng như hai vầng mặt trời nhỏ.

- Ha ha ha, khôn khiếp, người đang nói cái gì? Ta chính là người chém chết lão Perli, người có thể làm gì được ta?

Cô Đồn cuồng tiếu không thôi, giơ lên đao thép, hướng về trước mặt thiếu niên mà lớn tiếng trào phúng, rồi chợt bỏ xuống một đao.

Từ lần trước bị quất hai tát tai trước mặt mọi người, hắn đã phần hận hồi lâu, hôm nay có cơ hội báo thù, hắn vui mừng không thôi, dường như là sử dụng sức mạnh từ lúc còn nốc sữa, hướng về đối phương mà chém xuống.

Trong lòng của Cô Đồn, hắn đã tưởng tượng ra khuôn mặt thất kinh của đối phương, trong nội tâm càng dâng lên một cảm giác vui sướng vô cùng.

“Kẻ ti tiện có can đảm đánh ta vẫn là chết dưới tay của ta mới phải.”

Nhưng rất kỳ quái chính là, thiếu niên ngu ngốc bên kia căn bản không có suy nghĩ tránh né đòn này. Hắn chỉ là đứng ở nơi đó, nhìn xem lưỡi đao chém xuống cơ thể mình.

“Đây là... sợ hãi đến nỗi không biết làm cách nào để né tránh sao?”

Trong nội tâm của Cô Đồn lóe lên ý nghĩ như thế, khóe miệng đang vui vẻ của hắn càng phát ra sung sướng, hắn lại dòn thêm một chút sức vào cây đao trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Toàn Bộ Đều Phải Chết!

“Két...”

Lưỡi đao đụng vào một vòng phòng hộ màu vàng ngay sát da đầu tạo nên tiếng vang.

Trên mặt Cô Đồn vốn đầy chế giễu, chợt cứng ngắc, tròng mắt đều muốn lòi ra.

Gã khó mà tin được hai mắt của mình đang nhìn thấy cái gì.

Điều này sao có thể?

Điều này sao có thể?

Bản thân chém đối phương một đao, nhưng rõ ràng trên đầu đối phương chưa từng xuất hiện bất kỳ cái vết thương gì.

“Không không không, cái này nhất định là ảo giác!”

Gã liền tiếp thở dốc, lại găm lên giận dữ, đột nhiên giận dữ chém xuống một đao nữa.

Sắc mặt của thiếu niên cực kỳ bình tĩnh, ở thời điểm tên Cô Đồn vung đao chém xuống, hắn giẫm chân, lướt về phía trước, cầm chặt tay cầm đao của đối phương.

Sự cường đại của tinh thần lực đủ để hắn bảo vệ một vùng nhất định không bị thương tổn, càng dễ cho hắn cảm nhận được động tác của đối phương một cách rõ ràng. Chỉ cần hắn muốn, không có một ai ở nơi đây có thể chém trúng hắn.

Sau khi cầm chặt bàn tay cầm đao của đối phương, sắc mặt của hắn không có biến hóa, bàn tay ấy dùng lực bẻ mạnh.

“Răng rắc...”

- A...

Cô Đồn thấp giọng rên lên một tiếng, cánh tay đột nhiên đau nhức kịch liệt, mất hết sức mạnh, thanh đao trên tay rơi xuống mặt đất.

Tiếp theo đó, gã cảm thấy một hồi cuồng phong đánh úp lại.

Đó là nắm đấm của đối phương.

Đòn đánh mạnh mẽ của đối phương giáng lên cánh tay của hắn, giống như một thanh chùy nặng mấy trăm cân đập xuống, dường như trong nháy mắt, cơ

bắp cùng xương cốt của gã biến giòn, phảng phất là đậu hủ, ằm ằm mà đứt, máu tươi bùng lên, phun ra mặt đất.

Nửa cánh tay của gã bị đập gãy, đánh bay về phương xa.

- A... A... A...

Lập tức Cô Đồn rú thẳm, nỗi đau kịch liệt khiến gã không cách nào đứng thẳng, vừa muốn nằm xuống nhưng thiếu niên lại không để cho gã ngã xuống.

Người thiếu niên lạnh lùng không có chút biểu tình, cực kỳ lạnh lùng, liên tục xuất ra ba quyền, đem cánh tay còn lại cùng hai chân của gã đều đánh gãy, rồi sau đó dùng tay xé cổ gã lên, trầm giọng nói ra:

- Một chút tàn nhẫn như thế này, còn chưa đủ!

Máu tươi như thác nước, xối xả trào ra. Tứ chi của gã Cô Đồn đều bị cắt đứt, nơi miệng vết thương còn có những mảnh xương không trọn vẹn bấu víu ở lại. Hiển nhiên sau chuyện vừa xảy ra, gã ta đã trở thành một phế nhân suốt cả cuộc đời sau này.

Đầu gã đỏ đầy mồ hôi, gần như muốn ngắt đi, nhưng đau đớn kịch liệt lại làm cho hắn duy trì sự tỉnh táo từ đầu tới cuối.

Lúc này trong lòng hắn, tất cả những phần hận đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, mà chỉ có nỗi sợ hãi khôn cùng khi đối mặt với người thiếu niên kia.

Thiếu niên kia quả thực là một con ác ma bò ra từ chỗ sâu của Địa ngục!

- Con trai!

Ở bên kia, hai mắt của một người đàn ông trung niên với khuôn mặt có một vết sẹo đã đỏ thẫm, đau xót gào lên một tiếng, trong lồng ngực trào dâng tức giận và thù hận, phóng nhanh như điện về phía người thanh niên, sức mạnh toàn thân bạo phát, điện cuồng vùng đao chém tới.

Nhưng kết quả là người đàn ông chưa kịp làm được gì, thì đã bị người thanh niên dùng một tay bóp cổ họng của hắn, rồi nhấc lên không trung.

- Người là cha của hắn?

Trên mặt hắn thể hiện chút biến hóa nào, toát ra một câu với giọng nói đơn điệu.

Người đàn ông trung niên rất khó thở, thanh đao trong tay cũng đã rơi trên mặt đất, người đàn ông ấy không có trả lời vấn đề người thanh niên hỏi, mà lại nặng một câu đầy hung hăng:

- Người là tên chó ác ma!

Khuôn mặt hồ hững, hắn đơn giản gật gật đầu, bỏ ra một chữ:

- Ồ.

Theo sau đó, hắn lại một lần nữa dùng đến sức mạnh khủng bố của bản thân, liên tục xuất ra bốn quyền, đem toàn bộ tứ chi của người đàn ông trung niên đánh gãy.

Đem hai cha con gã Cô Đồn vút xuống mặt đất, mặc kệ máu của bọn chúng tuôn ra như suối, mặc kệ bọn chúng kêu rên trong thống khổ, hắn ngay cả xoay người đều không làm, mà uốn éo cái cổ, hướng về đám hải tặc, hỏi:

- Vừa rồi các người nói là có người phái các người tới đây phải không?

Những tên hải tặc này bình thường hung tàn thành tính, giết người vô số, nhưng vào lúc này, trước sự hung tàn vừa rồi của thiếu niên lại không lên nổi dũng khí. Một người trong đám đó lắp bắp cười trừ:

- Chuyện này... Hết thầy là hiểu lắm.

Hắn vẫn như trước, mặt không hề có tí biểu lộ, tay không đi về phía trước:

- Ta không có hỏi các người rằng đây có phải là hiểu lắm hay không, ta chỉ là đang hỏi bọn người rằng có phải có người phái các người tới đây hay không. Tóm lại, người phái các người tới là ai?

Hắn đi về phía trước thêm một bước, đám hải tặc kia liền lui về phía sau một bước trong vô thức. Hiển nhiên là trong nội tâm của chúng đã sợ hãi đến cực hạn.

- Là ai phái các người tới?

Từng giọt máu từ trên tay của thiếu niên nhỏ giọt xuống sàn nhà phát ra từng tiếng “tí tách”, trong đó có một phần là của lão Perli, nhưng phần nhiều hơn lại là của cha con gã Cô Đồn.

Vẫy vẫy cánh tay, hấn trầm giọng nói:

- Sự kiên nhẫn của ta không còn nhiều lắm, vì thế, xin trả lời ta nhanh lên một chút.

- Đáng chết, hấn chỉ là một người thôi mà, sợ cái gì?

Trong yên lặng, một gã hải tặc có thân hình cường tráng nhỏ nước bọt, nói ra một câu. Sau đó gã vung lên cây đao, điên cuồng nhào tới.

Nửa giây sau, gã bay ngược ra ngoài, khác biệt duy nhất là đầu của gã bị đánh nổ thành cặn bã. Dĩ nhiên là bị người dùng một quyền đánh nát.

- Các ngươi nghĩ hay lắm, hay vẫn là muốn thử sự tàn nhẫn của ta thêm một chút? Nhanh lựa chọn, ta không có kiên nhẫn nữa rồi.

Người thanh niên thở ra một hơi thật dài, giọng trầm thấp, thanh âm như là của quỷ dạ xoa nơi Địa ngục, để những tên hải tặc còn lại ở đây run lên.

Hải tặc là hải tặc, bọn họ không có được dũng khí coi thường cái chết như những người quân nhân, hải tặc dù có lợi hại như thế nào thì vẫn là sợ chết mà thôi.

- Ta nói, ta nói, là vua hải tặc Nguyên Ca phái chúng ta tới đây, là hấn để cho chúng ta cùng hai người kia tới quán rượu này lấy vài vật phẩm trân quý.

Dưới tình thần áp bách, rốt cuộc có người không chịu đựng được, lộ ra thân phận kẻ điều khiển phía sau.

- Nguyên Ca? Hấn ở đâu?

- Ngay tại chiếc thuyền hải tặc lớn nhất, một lát nữa bọn họ cũng lên bờ và bắt đầu cướp bóc.

Ở thời điểm này, ở bên ngoài quán rượu, có tiếng một phụ nữ kêu thảm thiết vọng đến, một hồi nao loạn trong thành thị lan tràn nhanh chóng, chứng minh lời nói của tên hải tặc đều là sự thật.

- À, hóa ra là như vậy.

Người thanh niên nói, nắm đấm lại nắm chặt thêm, ánh mắt càng phát ra tàn nhẫn.

- Tốt rồi, các ngươi đã có thể đi chết.

Liền, trong quán rượu Ocean, tiếng kêu thảm vang lên một mảnh.

Một phút đồng hồ sau, hấn mở ra một chai rượu mật ong Beedrill, uống ừng ực.

Cả quán rượu đều là vết máu, những mảnh vụn của tay chân bay đầy khắp nơi, phảng phất thể hiện rằng đây không phải là quán rượu, mà là một lò sát sinh.

Toàn bộ đám hải tặc ở nơi này đã không còn ai sống sót.

Nốc xong rượu, hấn đứng dậy, cởi bộ đồ đầy máu tươi ra, rồi sau đó mở ra cái rương của hấn, đem bộ áo choàng màu đen mặc vào, mang thêm chiếc mặt nạ làm bằng đồng xanh, cầm lên quả pokemon có chứa Butterfree.

Thời gian lại đi qua mấy phút, hai thân xác của hai cha con tên Cô Đồn đã không có khí lực mà kêu rên, chỉ có thể nằm trên mặt đất chờ chết.

Máu của bọn hấn, đều nhanh bị chảy khô.

Hấn thao túng lực lượng tinh thần đào ra một cái hố, đặt xác lão Perli xuống đó, từ cánh cửa gỗ ra một tấm gỗ, lấy đao khắc tên lão Perli lên đó. Sau đó, lấp cái hố và dựng thanh gỗ lên trên nó.

Hấn lại đem cha con tên Cô Đồn nhắc lên, dùng hai thanh gỗ lớn treo lên, cắm ở bên ngoài quán rượu.

Bị ánh nắng gay gắt của mặt trời chiếu rọi, thân hình hai kẻ đó đều đang biến đổi trong đau đớn.

- Tha mạng...

Cô Đồn hướng về hấn mà thấp giọng xin tha thứ.

Sinh mệnh của gã và cha gã đều đi đến những hơi thở cuối cùng, nhưng tứ chi đứt gãy, liền gãy giụa đều không làm được, bọn họ chỉ có thể chờ mặt trời thiêu đốt cho đến khi bị tươi sống sấy khô trong tuyệt vọng.

Nghe Cô Đồn gọi, nhưng chỉ nhìn hấn cũng chưa từng nhìn.

Hấn nắm lấy một thanh đao thép, lặng lẽ đi qua thân thể của hai cha con gã.

Hai tay của hắn dính vào hơn mười cái mạng sống một lúc, nhưng điều đó lại không cách nào dẹp loạn được lửa giận cuồng bạo trong lòng hắn.

Ở trong lòng hắn, yên lặng quyết định: “Tất cả hải tặc tham gia hại chết lão Perli, có một tên thì tính một tên, toàn bộ đều phải chết!”

- Giết!

Không có bất kỳ thương cảm, cũng không có bất kỳ đồng tình, chỉ như một cái ủi đất quét ngang, tất cả hải tặc gặp phải hắn, đều chỉ có một con đường: Chết!

Gần 1 tháng rèn luyện cũng không uổng phí, nói chỉ là lực lượng tinh thần cường đại. Dầu cho lực lượng tinh thần của hắn không bằng nửa kia, nhưng vẫn rộng như một cái hồ nước lớn, thừa sức sử dụng.

Tại lúc này, tất cả kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm đánh nhau không hề có tác dụng, căn bản không có cơ hội phát huy. Mặc kệ người khác ranh ma hay chiêu thức tinh diệu, hắn chỉ cần sử dụng lực lượng tinh thần bao quanh bàn tay, rồi đập một cái tất tưởi, bọn hải tặc liền ngã gục một thoáng cũng không được, trong nháy mắt liền bị tàn sát!

Loại trình độ vượt quá phạm nhân này thì đã không phải có thể dùng số lượng để đề chết.

Huống chi hắn vẫn chưa sử dụng Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn, huống chi hắn còn chưa thả pokemon ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Dững Mãnh

Thường thường khi nhân số hơn hẳn, chỉ cần bọn hải tặc có chút may mắn chém trúng hắn một phát, hay ngẫu nhiên đập trúng hắn một cái, khi hắn loạn chả loạn choạng vì trúng đòn, thì hắn liền bị giáp công và bị nhai không còn lại mẩu xương nào.

Khốn nỗi đối phương này quá ghê tởm, dù cho đập trúng, đối phương của chúng vẫn không hề có cảm giác gì, ngay cả gãi ngứa đối phương cũng không làm được. Mà kể đến, đối phương thò tay ra, vỗ một quyền, liền trực tiếp đem họ đánh chết.

Thế nên có liều mạng như thế nào đi nữa cũng chẳng ích gì, trong lòng họ chỉ có một mảnh tuyệt vọng. Liều sống liều chết nhưng liền cộng lòng trên người đối phương đều không chém nổi, thế thì làm sao liều mạng?

Mặc kệ bọn hải tặc trước mặt hắn phản ứng ra sao, động tác của hắn vẫn là như một, trầm mặc và im lặng, đi đường, đưa tay, vỗ tới một quyền, như là cái máy xay thịt, có khác biệt chỉ là tư thế không giống mà thôi.

Không ngừng tiến về phía trước, vũ khí trên tay của hắn liên tục thay đổi, khi thì một thanh đao thép lạnh thấu xương, khi lại là một cây bồng nặng mười, hai mươi cân, mùa cả buổi nhưng cảm thấy không thuận tay liền đổi trường kiếm, đao găm... Mà cho đến hiện tại, thì là một cây côn sắt đơn giản.

Cây côn này toàn thân ngăm đen, có phần thô thiển, ước chừng dài hơn hai thước, trọng lượng càng làm cho người ta sợ hãi, khoảng chừng ba mươi cân. Nhưng đối với hắn, trọng lượng như thế lại vô cùng thuận tay.

Đây là từ một tiệm rèn lấy được, sau khi đánh nổ ngực một tên hải tặc không biết là thứ bao nhiêu, ánh mắt hắn tình cờ nhìn thấy thứ này, liền thuận tay cầm đi.

“Đường như sử dụng rất thoải mái.”

Trong lòng, hắn thì thảo một tiếng, cơ bắp trên cánh tay bỗng bật phát, lập tức một cơn gió lốc xoáy lên, mấy tên hải tặc trước mặt và sau lưng bị sức mạnh này đánh thẳng vào cơ thể, thế là hóa thành con điều hình người bay ngược về phía sau.

Ở bên cạnh hắn là hai đứa trẻ thò lò nước mũi, khoảng chừng bảy, tám tuổi. Chúng lấy hai tay che mắt, lại để hở một khoảng, nhìn trộm đầy tò mò.

Ngay lúc vừa rồi, hắn bước đi hướng về thuyền của tên vua hải tặc, lại vô tình gặp được đám hải tặc có bốn tên chuẩn bị ra tay với hai đứa trẻ, tức khắc hắn nhân tiện đánh chết chúng.

Hắn đang tính chuẩn bị ly khai, nhưng nghĩ nghĩ, lại dừng lại.

Hắn đi đến bên cạnh hai đứa trẻ, rồi dừng lại, dùng tay vuốt mũi một đứa nhóc.

- Ha ha... Nhóc, nhớ kỹ, về sau phải làm một người tốt, dầu cho đôi khi thế giới cũng không lộ ra vẻ tốt đẹp như vậy.

Đứa nhóc bị quẹt mũi vùng hai tay ra, nhút nhát mở to hai mắt, có chút e ngại người áo đen trước mặt, nhẹ gật đầu, rồi lại đánh bạo hỏi:

- Chú, người là người tốt sao?

Hắn sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười:

- Ta? Ta hẳn không phải là người tốt, nhưng là, ở cái thế giới này, người tốt so với ác nhân thì vĩnh viễn có cuộc sống nhẹ nhõm. Song vào những ngày như thế này, người tốt nhất định sẽ phải chết đấy.

Sờ lên đầu của đứa bé khác, hắn đứng dậy, đi thẳng về phía trước.

Trải qua giết chóc hồi lâu, giờ phút này, bộ áo choàng đen hắn mặc trên người hoặc nhiều hoặc ít đều bị rách, lộ ra một ít cơ bắp trần trụi. Chỉ là nhìn xem những bộ phận lộ ra này, liền cảm thấy một thứ kiên cường mà người thường không có được.

Cầm lấy cây côn, kéo dài nó đi theo sau. Trong khi Cây côn va chạm vào mặt đất tạo nên những âm thanh sắc nhọn rền vang, hắn bước từng bước một hướng về phía bắc, ánh mắt lạnh lùng.

Cái hướng đó chính đi về bến tàu của bến cảng Ngã Hành.

...

Trên bến cảng Ngã Hàng lúc này là từng chiếc từng chiếc thuyền lớn uy phong.

Cờ xí hình đầu lâu treo lên ở điểm cao nhất của cột buồm, màu đen của lá cờ giống như là mây đen che đầy toàn bộ bến tàu. Tại nơi này, thuyền lớn, thuyền nhỏ tính ra có hơn ba mươi chiếc, phần lớn người ở đây đều có sắc mặt hung ác, họ trò chuyện với nhau mà không kiêng nể điều gì.

Trên một con thuyền có thể tích lớn nhất trong số tất cả các thuyền ở đây, một người ngồi tĩnh tọa trước mũi tàu, vuốt một vật trong tay có độ sáng óng ánh. Khuôn mặt của hắn có chút tục tằn, ở giữa chân mày để lộ ra một cổ hung tàn, đáng người cường tráng, mặc trên người một bộ giáp màu đen đặc chế, bên hông đeo một thanh trường đao có phong cách cổ xưa, trên tay còn mang theo một chiếc nhẫn màu xám bạc.

Hắn là kẻ cường đại nhất Đông Hải: Vua hải tặc Nguyên Ca.

Nhìn qua viên bảo thạch của một tên thủ hạ mới đưa tới, hắn tiện tay ném nó vào bên cạnh chiếc rương tràn đầy bảo thạch cùng loại.

Sau đó, Nguyên Ca đứng dậy, hướng về bên đó vỗ tay, lập tức có một gã hải tặc khom lưng đi tới, mặt mũi tràn đầy cung kính, đứng đợi hắn ra lệnh.

- Gọi bọn chúng tăng tốc lên, tiền tài và bảo vật là vô hạn, nhưng thời gian lại có hạn đấy, cha của ta vẫn còn ở căn cứ chờ ta, chúng ta phải nhanh lên.

Nghe nhắc tới người cha của vị vua hải tặc Nguyên Ca, thân thể tên hải tặc đang khom người trở nên căng thẳng, dường như sợ hãi, hắn cúi đầu xuống, dùng thanh âm run rẩy nói:

- Vâng, thuyền trưởng!

Phân phó xong cho người hầu, Nguyên Ca uốn éo thân thể một cái, xương cốt phát ra tiếng răng rắc vang dội, rồi quay người đưa mắt nhìn về một mảnh ồn ào ở bên kia bến cảng, khóe miệng giương lên.

- Tòa thành thị này là của ta!

Là một tòa thành thị yên bình trong nhiều năm, bến cảng Ngã Hành là một trong những mục tiêu đánh cướp hắn đã thèm thuồng từ lâu, nhưng mãi không có cơ hội. Cho đến hôm nay, cuối cùng cơ hội cũng tới, tuy rằng những nhà huấn luyện pokemon ở đây có chút tiếng tăm, nhưng dưới thanh danh của cha hắn, bọn họ vẫn lựa chọn theo lý trí mà không còn để ý đến nơi đây, rồi đi từ lâu.

Cha của hắn chính là nhà huấn luyện pokemon cao cấp!

Về lý do tại sao lại công kích ở ban ngày mà không phải là đánh lên vào đêm tối? Hiển nhiên đối với hắn, khi có đầy đủ sức mạnh khống chế toàn thành, tự nhiên muốn sử dụng phương thức cướp bóc tốt nhất để thu được lợi ích cao nhất. Ban ngày nhiều người, lại dễ nhìn thấy đồ vật, liền càng dễ tiến hành đánh cướp.

Cùng lúc hắn phát ra âm thanh cảm thán này chưa được bao lâu, lông mày của hắn liền nhíu lại.

- Há?

Ánh mắt của hắn hướng về chỗ rất xa đằng kia, nơi hai bên là những quán rượu. Tại lúc hắn nhìn đến là tình cảnh hỗn loạn tung bùng, mà trước đó nơi ấy đã yên ắng sau một cuộc cướp bóc máu tanh.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Khoảng cách từ thuyền lớn đến đó là một khoảng cách cực xa, người thường căn bản là không thể nhìn rõ tình huống, song Nguyên Ca lại có thể dùng mắt thường nhìn thấy tất cả.

- Cái đó là...

Nhìn thấy tình huống ở đó, khuôn mặt của Nguyên Ca lộ ra vẻ khó hiểu và kỳ quái.

Hải tặc.

Trong mắt vị vua hải tặc nóng nảy, một nhóm lớn hải tặc đang nhanh chóng thối lui, như là sóng biển cuộn trào, trên mặt mỗi người không phải là vẻ đắc ý đầy sung sướng, hay là khuôn mặt cười vui đầy mỹ mãn, mà ngược lại lại là khuôn mặt đầy sợ hãi.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Trong đầu hấn vừa lóe lên ý nghĩa này, đôi mắt đã nhìn thấy trên bầu trời có cái gì như một con hải âu giương ra cánh lớn, theo mặt đất bay lên thẳng tắp một đường cho tới độ cao mười mấy mét, rồi như thiên thạch rơi rụng, ầm ầm đập vào nóc nhà.

Đó là... thân hình con người!

...

- A...

Đứng trên mặt đất, trong miệng của hấn phát ra tiếng cười khê không rõ ý nghĩa. Mà chiếc côn ở trên tay hấn càng được xoay ngang với lực lượng mạnh mẽ.

Côn sắt gào thét trong không khí, phát ra từng tiếng nổ vang, ầm ầm quét về phía tứ phương, trong tiếng gió mang theo những dòng máu đầm đìa, cùng với những tiếng kêu thảm thiết và thê lương, thừa sức làm người chân đạp tim run và sợ hãi đến mất mặt.

Ở trước mặt hấn là trọn vẹn mấy trăm tên hải tặc, đông nghịt như bọ biển. Nhiều người như vậy, thế nhưng họ dường như là những chú cừu non mềm yếu, bọn họ bị hấn dùng một cái côn dài hai mét đẩy lui về phía sau.

Trên người hấn cũng nhuốm đầy vết thương, hiển nhiên dù có tinh thần cường đại, hấn cũng không thể đón đỡ hết tất cả đòn đánh của phe địch.

“Chú...”

Hấn lấy ra một quả pokemon, ấn vào nút bấm, đồng thời chiếu nó xuống đất, mở miệng ra lệnh:

- Paras, giết chúng cho ta!

Hấn biết mình cũng có cực hạn, trận chiến cuối cùng còn chưa nổ ra, cho nên hấn chỉ có thể kêu gọi Paras chia sẻ áp lực.

Paras và hấn bắt đầu điên cuồng đánh giết.

Hấn hoàn toàn không dựa vào đặc thù kỹ xảo và kỹ năng đánh nhau, mà chỉ nện xuống một côn lại một côn. Dưới uy thế của hấn, không người nào dám vọt về phía này, họ chỉ lo lùi lại và lùi lại.

Hấn dùng một cách thật đơn giản, đó là dùng sự giết chóc điên cuồng làm cho tâm lý của bọn hải tặc hung ác này sinh sợ hãi.

Hải tặc mà, chúng đều là những kẻ cùng hung cực ác, trên tay kẻ nào không có vài cái mạng sống của người khác, so với những tên côn đồ lưu manh, càng thêm dính nhiều máu tươi, càng thêm hung ác. Nhưng ở dưới tình huống giết chóc của hấn, lại liên tục lùi về phía sau, như thế cũng đủ biết ở đoạn đường này hấn đã giết chết bao nhiêu người.

Cứ mười bước giết một người đã không thể diễn tả được số lượng người chết trên tay hấn.

Mà sau lưng hấn, lại là một đường máu tươi ngắt quãng, trên đường lại đầy rẫy thi thể hoặc gần chết, hoặc đã chết của bọn hải tặc.

Lúc này có thêm Paras gia nhập chiến đấu, nơi đây hoàn toàn nghiêng về một phương.

Thân ảnh của Paras thoát ẩn thoát hiện, quỷ mị vô cùng. Mỗi lần nó hiện thân là có một người ngã xuống, ngực không thủng một cái lỗ to thì đầu cũng nát như tương.

Với phẩm chất Tướng cấp, nó chính là loại pokemon mà kinh nghiệm chiến đấu đã ngấm vào xương. Lúc này, nó chẳng khác gì một cỗ máy giết chóc, nó hoàn toàn không biết sợ hãi, cũng hoàn toàn không có nửa điểm chần chừ.

Scratch, Slash, Giga Drain liên tục được nó sử dụng. Càng sử dụng, ba kỹ năng trên tay nó càng trở nên nhuần nhuyễn, độ thuần thực của kỹ năng không ngừng tăng lên, và do đó, uy lực của 3 kỹ năng ấy cũng không ngừng tăng cao.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Hổ Vào Bầy Dê

Khi cảm xúc bị dồn nén, khi đối mặt với áp lực, khi khó khăn chồng chất... con người cũng cần giải tỏa để tâm lý cân bằng lại. Phải hiểu làm cho tâm lý cân bằng là một việc hết sức quan trọng, chỉ có cân bằng thì con người mới không lạc lối, mới không bị đè nén đến bất ổn.

Và chính hắn cũng cần cân bằng!

Áp lực ở cuộc sống bên ngoài quá lớn, trái tim cũng bị siết chặt bởi những ám ảnh của quá khứ. Do vậy, giờ phút này, hắn buông ra tất cả, tiến hành phát tiết nội tâm một cách triệt để nhất.

...

Mặc dù số lượng hải tặc rất nhiều, nhưng lại gặp phải người thu gặt mạng sống nhanh chóng và khủng bố như hắn, và lại nhận ra hắn là nhà huấn luyện pokemon thì làm sao không lui về phía sau? Thường nhân chống lại nhà huấn luyện pokemon? Đừng đùa! Thường nhân có tâm nhưng vô lực!

Thế nhưng mà tốc độ của bọn họ không bằng tốc độ của hắn, đầu hắn cảm theo một vật nặng hơn ba mươi cân.

“Bành!”

Đầu một người bị nện thành mấy khối, óc cùng xương sọ bay tứ tung.

“Ầm!”

Ngực một người bị nện thành một vết lõm sâu, xương ngực cùng trái tim đều đã vỡ thành bùn nhão.

Cây côn sắt đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, mà giờ này nó được phủ kín bởi máu tươi. Hắn đi nhanh về phía trước, bỏ qua những lời cầu xin tha thứ và đầu hàng của bọn họ, chỉ im lặng vung vẩy cây côn, mang đi từng mạng sống.

...

Đứng ở mũi tàu, khóe miệng Nguyên Ca run rẩy.

Khi thấy lưỡi đao của một tên hải tặc rơi vào cơ thể của người áo đen kia mà đối phương lại không có phản ứng, chân của hắn cũng phát run, chẳng biết tại sao, suýt nữa té lộn nhào.

Vừa mới giữa thăng bằng cơ thể, hắn liền hướng tứ phương rộng to, cánh tay ầm ầm run rẩy, hoàn toàn mất đi phong độ của vua hải tặc:

- Nhanh! Nhanh lái thuyền, phân ra 200 tên hải tặc rời thuyền đi ngăn cản đối phương.

Khi thuộc hạ rời đi chấp hành mệnh lệnh, đồng thời khi những tên hải tặc ở trên thuyền cũng rời đi một phần tiến về chặn đánh người kia, hắn âm thầm thở phào một cái, nhưng cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này.

“Đáng chết, tại sao lúc này lại có nhà huấn luyện ra mặt? Chẳng lẽ tên đó không sợ cha ta sao?”

Hắn dùng tay xoa xoa ngực trái của mình, cố gắng làm cho trái tim đang đập loạn bình tĩnh lại, ngón tay đeo chiếc nhẫn màu xám bạc vô thức giật giật.

Một nhà huấn luyện pokemon tuyệt đối không bị số lượng lớn người bình thường đè chết!

Mà dưới loại tình huống này, nghĩ đến đàm phán cùng đối phương để đi đến hòa bình là không có khả năng.

Đối phương đã và đang xông lên, hơn nữa mục tiêu trực chỉ về đội thuyền, vậy cũng đồng nghĩa người nọ rất có thể sẽ giết hắn!

Hắn không phải người có tính tình ngây thơ như đứa trẻ, làm một tên vua hải tặc, thủ đoạn tàn nhẫn là tất yếu, ở thời điểm như thế này, đương nhiên phải đặt mạng sống của mình lên đầu tiên, còn những người khác chết hay sống thì kệ chứ.

“Đáng chết, vì cái gì ta không có tiềm lực trở thành nhà huấn luyện pokemon?”

Nội tâm hắn oán trách một câu, hắn nắm chặt hai nắm đấm, dùng sức trong giận dữ, móng tay đều đâm vào lòng bàn tay.

Ở thế giới này, cứ một ngàn người chưa hẳn đã có một người có thể có tiềm lực trở thành nhà huấn luyện pokemon, đương nhiên là không tính những người không phải dân bản địa như người chơi. Mà hẳn, vua hải tặc Nguyên Ca lại nằm trong số một ngàn đáng chết đó.

Dù hẳn đã uống qua không ít thuốc cải thiện tố chất của thân thể, nhưng ở trước mặt những nhà huấn luyện pokemon, hẳn vẫn cứ yếu ớt đến cực điểm.

...

Hơn 200 tên hải tặc gia nhập, số lượng người trước mặt hẳn lại nhiều thêm một chút.

Tay hẳn không ngừng vung vẩy cây côn, song giờ này cánh tay phải ấy cũng có chút bủn rủn, thế nhưng dưới sự trợ giúp của lực lượng tinh thần, cơ thể vẫn còn xa xa chưa tới cực hạn.

Lại phát tay đập chết mấy tên hải tặc trước mặt, hẳn nhướn mày, dừng lại động tác.

Hai con đồng tử vàng óng nhìn về bến tàu, hẳn bắt chợt trông thấy, chiếc thuyền lớn nhất ở đó đang chậm chậm chuyển động, nó kích thích từng con sóng, hiển nhiên là đang tính rời khỏi.

Tại quán rượu Ocean, hẳn đã biết trên con thuyền lớn nhất kia là thuộc về kẻ chủ mưu hại chết lão Perli – Vua hải tặc Nguyên Ca. Nên hẳn không hề muốn để nó trốn thoát!

- Muốn chạy trốn? Đầu óc rất thông minh a.

Hắn trầm thấp nói ra, cơ bắp của cả cơ thể chậm rãi nhúc nhích.

Mặc dù hẳn đứng bất động ở nơi đó, vẫn không cử động, nhưng những tên hải tặc xung quanh không dám tiến lên, bọn chúng hai mắt nhìn nhau, rõ ràng là bị sợ hãi bủa vây đến không thoát ra được.

- Người trốn không thoát đâu.

Bọn hải tặc chỉ nghe thấy một tiếng cười nói trầm thấp, lập tức, hai mắt bị hoa, tên ma thần giết chóc đã mất đi bóng dáng.

“Người này... đang ở đâu?”

Trong lòng bọn họ vừa mới dâng lên ý nghĩ này, cùng thời gian đó, nỗi đau cực lớn từ trong cơ thể bọn họ sinh ra, xâm nhập mỗi một cái dây thần kinh, lập tức sinh mạng của họ kết thúc, trước mắt họ chỉ còn một vùng tăm tối.

Mà ở từ giữa không trung nhìn xuống, bọn hải tặc như một mảnh biển lớn mênh mông với đủ loại màu sắc, mà thân ảnh của hẳn như một chiếc thuyền nhỏ, vàng chói mắt. Hẳn tựa như chiếc lá xâm nhập vào trong đó, làm cho mảnh đại dương mênh mông này nhắc lên sóng lớn, điên cuồng đong đưa, tựa hồ bị thuyền nhỏ lật lung.

Bởi lý do vừa mới làm quen với Nhân Hoàng Tinh Diệu Án, hẳn không thể phát huy ra toàn bộ, thế nhưng giờ phút này, hẳn vẫn có thể dùng lực lượng tinh thần trải rộng toàn thân như một chiếc giáp vững chắc. Do đó hẳn không hề e ngại xông tới mà bày ra sức chiến đấu khủng bố.

Lúc trước, khi hẳn đối mặt với số lượng lớn hải tặc, vì tiết kiệm tinh thần và thể lực, hẳn bày ra năm phần thực lực đã là nhiều lắm, hẳn lo tránh trước tránh sau, nhưng cũng đủ nghiền ép toàn trường. Mà giờ đây, hẳn xuất ra toàn lực, do đó càng như là hổ dữ vào bầy dê, không hề có chút kiêng kỵ, một tát đập chết một nhóm người trước mặt!

Vũ khí của người thường đối với hẳn đã không hề có tác dụng, thân hình của hẳn mạnh mẽ lướt tới, không ai có thể ở trước mặt hẳn chịu đựng được một giây.

Chỉ dùng ba phút, hẳn xuyên thủng một đường qua toàn bộ đám hải tặc mấy trăm người.

Nhưng là vẫn chậm.

Chiếc thuyền hải tặc lớn nhất kia đã bung buồm, tốc độ bỗng nhiên tăng mạnh, tại không biết lực lượng nào thúc đẩy, nó chạy cực nhanh, đã ra cách bờ hơn 10 mét.

Lực lượng tinh thần dâng lên, hai con đồng tử càng phát ra sáng chói, hẳn nhìn về phía chiếc thuyền lớn, rồi tập trung nhìn về phía sau mạn thuyền.

- Tentacool?

Pokemon Tentacool, một trong những loài pokemon hệ nước hay được sử dụng đi biển dài ngày nhất. Chúng không chỉ mạnh mẽ, mà ở trên biển, chúng không cần thức ăn.

“Xem ra dự đoán của ta cũng có phần chính xác, hậu trường của đối phương chắc chắn có ít nhất một nhà huấn luyện pokemon.”

Đứng ở bên mé bờ, trong nội tâm hẳn nghĩ tới điều đó, song chỉ trong chớp lát, hẳn nở một nụ cười không rõ nghĩa.

Vậy thì sao?

Dù cho có một số nhà huấn luyện pokemon ở hậu trường thì như thế nào?

- Chết tiệt, có hậu trường cũng phải chết!

Hắn giận dữ gầm lên, sử dụng sức mạnh toàn thân, đem cây côn sắt trên tay quăng mạnh về chiếc thuyền lớn nhất ấy.

“Xú...”

Gió biển man mát bị vật nặng trầm trọng rạch phá, tạo ra âm thanh vang dội làm người ta sợ hãi, côn sắt dài hai mét như sao chổi cắt ngang bầu trời, mang theo uy lực khủng bố, âm ầm đánh tới thuyền lớn.

Chỉ nghe một tiếng nặng nề vang dội, dư âm không dứt, côn sắt nện lên bên ngoài chiếc thuyền, từ đó nện xuống, xuyên vào bên trong thuyền.

Dưới cái đập này, tốc độ của thuyền bỗng nhiên chậm lại, hiển nhiên con Tentacool kéo thuyền bị ảnh hưởng một phần.

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của hắn âm lãnh như lưỡi dao, chân phải đập vào mặt đất, bay vọt lên.

Giữa không trung, hắn bung ra hai cánh, lướt nhanh về phía thuyền hải tặc.

- Butterfree, thả ta xuống, đồng thời công kích Tentacool, giết chết con Tentacool cho ta!

Từ trên cao ba mét rơi xuống, hắn thuận tay đâm chết vài tên hải tặc xông tới. Sau đó bùng nổ ra tốc độ khủng khiếp, điên cuồng ở hướng về đầu thuyền.

...

- Hắn đến rồi, hắn đến rồi!

Nguyên Ca nhìn một vệt bóng đen xông về phía này, nghe thấy âm thanh kêu rên của bọn thuộc hạ, trong miệng nói lầm bầm, nỗi sợ trong lòng đã lên đến đỉnh cao nhất.

Từ lúc một cái côn lớn đánh trúng thuyền, làm cho con Tentacool giật mình, hắn liền biết sự tình không ổn rồi.

Hắn biết những nhà huấn luyện pokemon cường đại như thế nào, mặc dù một ngàn người thường cũng chưa chắc tổn thương được một tên nhà huấn luyện pokemon. Là một tên vua hải tặc có tiếng tăm lẫy lừng, cũng là con của một nhà huấn luyện pokemon, hắn hiểu được rất rõ chỗ đáng sợ của nhà huấn luyện pokemon!

“Không được, ta còn muốn sống, ta còn muốn sống.”

Trong lòng của hắn lâm bầm, ngón tay khẽ vuốt lên chiếc nhẫn màu xám bạc trên bàn tay ấy, mà tay kia thì sờ vào thanh trường đao có phong cách cổ xưa.

“Àm!”

Trong lúc đó, một tiếng va đập nặng nề vang lên ở trên thuyền, va chạm kịch liệt khiến cho cả con thuyền đều chấn động, làm cho lòng của gã Nguyên Ca bùng tỉnh.

Hắn xoay đầu nhìn lại, và trông thấy một gã mặc áo đen toàn thân rách rưới, dính đầy vết máu đang đứng trước mặt mình không xa. Tên đó đeo một cái mặt nạ đồng xanh nên hắn nhìn không rõ được khuôn mặt của kẻ đó. Tuy nhiên hắn vẫn có thể nhìn ra cặp mắt kia, cặp mắt mà trong ánh mắt tràn đầy lạnh lùng và tàn nhẫn.

- Người chính là Nguyên Ca?

Giọng nói của đối phương trầm thấp lại làm cho lòng của hắn thấp thỏm, hắn biết nếu như bây giờ phủ nhận cũng không có chút tác dụng nào, do đó liền hướng về bốn phía, hô lên:

- Các huynh đệ, chém hắn cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Pháp Sư

Ở bên bờ, Paras đang chặn đánh hơn một trăm người còn lại.

Dần dần, từ đánh giết chính diện, nó dựa vào ưu thế thân hình nhỏ gọn, cũng như lợi dụng thân thể của những tên hải tặc làm lá chắn mà hiệu suất giết địch tăng lên nhanh chóng.

Thế nhưng nó vẫn không tránh khỏi bị thương, 3 lượt Leech Life trong ngày của nó cũng đã dùng hết. Cho nên lần này, nó bắt đầu lảng tránh và dùng nhiều Giga Drain.

...

Ở trên biển, từng cột sóng to từng cột dưới biển không ngừng bắn về một con Butterfree đang bay giữa trời.

Tentacool vô cùng khôn ngoan khi núp ở dưới độ sâu 10 mét, rồi phát đòn tấn công Butterfree.

Mặc dù có phẩm chất Vương cấp, nhưng Butterfree cũng gặp phải khó khăn. Butterfree không thể lao vào nước chiến đấu với Tentacool, cho nên nó bị bó tay bó chân, chỉ có thể dùng Gust đánh xuống mặt biển.

Cả hai lâm vào giằng co, một kẻ trốn trong biển mà phát động tấn công, một kẻ ở giữa không trung không ngừng huy động lốc xoáy cắt xé mặt biển.

...

Ở lúc này đây, bởi vì sự việc phát sinh trong khoảng thời gian ngắn ngủi, người xung quanh còn chưa biết người áo đen đến đến tột cùng là người như thế nào, bọn họ vẫn cứ tuân theo mệnh lệnh của gã Nguyên Ca. Tiếng hô hào bùng lên từ bốn phía, bọn họ nhào về phía người áo đen.

Đối mặt với đám hải tặc điên cuồng đang chạy tới, hắn nghiêng đầu, không nói lời nào, một quyền oanh lên cột buồm bên cạnh.

“Răng rắc...”

Cả thân gỗ đứt gãy tạo ra âm thanh rung động ầm ầm, hắn tiện tay cầm lấy cột buồm gãy, hét dài một tiếng, lực lượng bộc phát, đem cái cột buồm cầm lên vung vẩy. Đối với những tên hải tặc đang tiến tới, hắn dùng cột buồm quét ngang.

Chỉ thấy cây cột buồm có hơn mười mét bị quét ngang như gió bão, tất cả hải tặc không cách nào chống lại sức mạnh khủng bố này, bọn họ không kịp tránh, đều bị hất văng xuống biển.

Sau cái quét ngang ban đầu, cột buồm đổi hướng về phía sau, lại là vô số người bị đẩy văng xuống biển.

Trong nháy mắt, tất cả hải tặc đã không còn một ai sót lại trên con thuyền này.

Nhìn ở trước mặt không còn người nào ngăn cản, hắn vứt cột buồm, bước về phía trước một bước, nói:

- Xem ra, người vẫn không xong!

Nguyên Ca kinh hoàng hướng về phía sau lui lại.

- Người đã vậy thì đi chết đi.

Hắn trầm thấp nói ra, ánh mắt đột nhiên chuyển thành ác liệt, thân hình như mũi tên rời cung, điên cuồng vọt tới, trong một giây, khoảng cách hơn 10 mét đã rút ngắn một đoạn lớn.

Nhưng mà vào lúc này, khuôn mặt đầy bối rối của Nguyên Ca biến mất, chỉ còn vẻ ung dung mà bình tĩnh.

Ngón tay của gã bỗng chà sát vào chiếc nhẫn màu xám bạc trên tay.

Đồng tử của hắn lập tức co rút lại.

Dường như ở trong chớp mắt, một luồng khí lạnh không tên từ ở trên người Nguyên Ca mãnh liệt phóng về phía hắn, như là thủy triều ngập trời trong biển rộng, sức bành trướng cực kỳ kinh người. Trong không khí tràn đầy rét mướt, sàn gỗ càng có băng mỏng bám vào, băng mỏng lại nhanh chóng hướng về bốn phía ở bên cạnh mà lan ra.

Những tia rét mướt lấy tốc độ cực nhanh mở rộng, trong một giây đã làm dây thừng đông lạnh. Trong khi hắn vẫn còn đang tiến tới, những tia rét mướt này đã làm những sự vật trong ba mét đông lại.

Nếu hắn tiếp tục duy trì tốc độ này, hắn sẽ đối mặt chính diện với cỗ ý lạnh này.

Nhưng hắn có dự cảm nếu ngu ngốc lọt vào đó, dưới tia ý lạnh quá mức mãnh liệt, kết cục của hắn chắc chắn sẽ không tốt.

- Đã vậy thì...

Ánh mắt tràn ngập vẻ hung ác, hắn đạp chân trái lên sàn gỗ. Dưới sức mạnh cực đoan của hắn, sàn gỗ lập tức vỡ vụn và bay tung tóe, tạo thành một cái động lớn thông vào bên trong thuyền. Hắn thả người rơi vào trong động, vừa vặn tránh đi cổ rét mướt kia.

Tựa hồ chỉ trong chớp mắt, ở bán kính 10 mét bao quanh Nguyên Ca, tất cả sự vật đều bị đóng băng, chúng bị một lớp băng mỏng đông kết.

“Xoạt...”

Có chút tiếng đông lạnh xoẹt qua đỉnh đầu của hắn, ý lạnh mướt phần, hắn thò tay sờ qua mới phát hiện chiếc mũ trùm ở trên đầu đã đóng băng phần đỉnh, sương lạnh um tùm

Đôi mắt của hắn không khỏi nheo lại.

Với chuyện vừa xảy ra, hắn biết mình đã bất cẩn rồi.

Mặc dù bản thân mạnh mẽ hơn người khác, nhưng trong chiến đấu không thể quá mức bất cẩn, tựa như lần vừa rồi. Nếu không phải lúc này hắn phản ứng kịp thời, làm ra hành động đúng đắn, thì giờ này kết quả sẽ không tốt đẹp gì.

“Hay là muốn làm việc càng cẩn thận!”

Rơi xuống nhận định ấy, hắn thu lại áo giáp tinh thần, tập trung một lượng lớn tinh thần vào đôi mắt. Sau đó giậm một cước, mượn lực theo thân thuyền bay lên, hướng về phía Nguyên Ca.

Ánh mắt của hắn bị chiếc nhẫn và thanh trường đao hấp dẫn. Lực lượng tinh thần gửi về tin tức báo động nguy hiểm, cho nên hắn bắt đầu cẩn thận.

Nhìn ma pháp vừa rồi từ chiếc nhẫn không có làm người áo đen trước mặt có nửa phần tổn thương, Nguyên Ca thở dài một hơi, thử dùng giọng điệu nhẹ nhõm nói ra:

- Nay bằng hữu, ngươi không nên giết ta, cha của ta thế nhưng là nhà huấn luyện pokemon cao cấp, và cũng là một pháp sư, ta không muốn giữa các ngươi kết xuống ân oán.

Theo ý tứ của Nguyên Ca, gã ta muốn dùng thân phận nhà huấn luyện pokemon, pháp sư áp bách người áo đen để cho hắn kiêng dè không mà dám hạ sát thủ.

- Ô? Thật sao?

Hắn bình thân lên tiếng, thân thể giống như thả lỏng, đi tiếp lên phía trước một bước.

- Cha của ngươi hình như...

Ngay khi tinh thần của Nguyên Ca căng cứng lắng nghe những lời tiếp theo, một vệt bóng đen xông thẳng tới, tốc độ như gió bão, chỉ trong nháy mắt liền đã đến mặt gã. Gã đã không còn phản ứng kịp nữa, trường đao bên hông vừa mới rút ra được một nửa thì cổ họng đã bị đối phương dùng một tay nhấn lên.

- Rất nổi danh?

Hắn có chút nghiền ngẫm nói ra ba chữ, ngón tay khẽ động, cái cổ của Nguyên Ca xuất hiện vài vệt máu đọng, mà tay kia cầm lấy trường đao có phong cách cổ xưa bên hông đối phương.

“Trường đao: Cực kỳ sắc bén, không biết dùng tài liệu chế thành, chém sắt như chém bùn.”

Ngay khi hắn cầm trường đao vào tay, hệ thống đưa thông tin vào đầu hắn.

Hắn tiếp tục tháo chiếc nhẫn kia ra.

“Nhẫn Hàn Băng (vật phẩm do pháp sư chế tạo): Có được lực lượng thuộc tính băng thần bí, mỗi ngày có thể thúc giục pháp thuật Băng Sương Chi Hoàn một lần, có thể làm cho hết thấy sự vật trong 10 mét xung quanh đông lạnh, người thường cũng có thể sử dụng.”

Hiển nhiên nếu không dùng lực lượng tinh thần đi cảm ứng cội nguồn của sự bất thường thì chỉ sợ rằng hắn sẽ không biết được một thanh đại sát khí, nếu như nó chặt lên thân thể của hắn, e rằng dù có giáp tinh thần, hắn không chết cũng trọng thương.

- Ngươi đến tột cùng là ai? Tại sao phải giết ta?

Bị nắm chặt cổ họng, Nguyên Ca nói ra trong gian nan, cả khuôn mặt đều là khủng hoảng.

Hắn cầm trường đao, tay kia vẫn ghi chặt cổ họng đối phương, giọng điệu có chút bi thương:

- Kỳ thật ta chỉ là một kẻ làm việc lật vặt.

“Làm việc lật vặt sao?”

Trong nội tâm của vua hải tặc Nguyên ca không dám tin, gã liên tục la lên với mục đích làm cho hấn thả gã rời đi.

- Ngươi không thể giết ta, ngươi không thể giết ta! Cha của ta là nhà huấn luyện pokemon cao cấp, nếu ngươi dám giết ta, cha ta nhất định sẽ giết ngươi!

- Trên người của ta có ấn ký truy tung của cha ta, nếu ngươi dám giết ta, cái ấn ký kia sẽ chuyển dời lên thân thể ngươi, chỉ cần ngươi ở trên biển, ngươi có trốn cũng trốn không thoát!

- Ô!

Hắn nhìn Nguyên Ca, nhưng lại bình tĩnh nở nụ cười.

Hắn trải rộng tinh thần, cảm nhận thấy một ấn ký hình tròn màu lam, ở giữa lại có hình một con hải âu sau gáy của gã.

- Đáng tiếc, ngươi không phải là cha ngươi.

Nói xong câu đó, ánh mắt hắn biến thành tàn nhẫn, bàn tay đột nhiên dùng sức.

Nguyên Ca nghe hắn nói câu nói kia thì lập tức biết không ổn, gã dốc sức giãy giụa bỏ chạy, nhưng vẫn không thoát ra được. Bởi vậy chỉ nghe một tiếng “răng rắc”, cổ của gã liền bị vặn gãy.

Trước khi Nguyên Ca hoàn toàn chết đi, cái ấn ký kia nhanh chóng lướt về cơ thể hắn, quán lên cánh tay trái của hắn, sáng lên.

“Ấn ký truy tung hệ thủy: Người bị ấn ký dính lên nếu không rời khỏi mặt nước trong vòng 10 phút thì sẽ bị người tạo ấn nhận biết.”

“Thì ra là vậy.”

Không may thay, 10 phút cũng đủ để hắn rời khỏi nơi này rồi.

Tiện tay lấy đi chiếc nhẫn Hàn Băng trên tay đối phương, lại đem cái thanh trường đao cực kỳ sắc bén cầm trong tay, hắn buông ra cổ họng của gã Nguyên Ca, lạnh lùng nhìn thì thể ấy rơi xuống biển, biến mất dưới gợn sóng.

Hắn thở ra một ngụm khí, một hơi này phảng phất như đem đi tất cả tâm tình tiêu cực phát tiết ra ngoài. Tâm tình của hắn lại trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Vua hải tặc thì sao?

Mặc dù có hơn nghìn người bảo vệ, vậy thì sao?

Nhà huấn luyện pokemon vẫn là nhà huấn luyện pokemon, người thường cả đời cả kiếp cũng chỉ là người thường.

Muốn giết, liền giết!

Đối mặt với người thường, nhà huấn luyện pokemon chính là vô địch.

Sau khi hoàn thành mục tiêu, hắn đưa mắt nhìn quanh, hét lớn:

- Butterfree, Paras, nhanh chóng kết thúc đi, thời gian không còn nhiều!

Cùng lúc, hắn nhặt một thanh gỗ lớn, bỏ nó xuống mặt nước, đó văng nó về phía bên cảng. Khi thanh gỗ như mũi tên lao đi, hắn giậm chân, lao thẳng về phía nó, đứng vững vàng trên đó, lướt băng băng.

...

Xa xa không biết bao nhiêu hải lý, tại một tòa đảo nhỏ.

Một người đang ngồi xếp bằng trên bờ cát màu vàng óng ánh bỗng nhiên tròn mắt, sắc mặt dữ tợn.

Dường như là nhận lấy cái kích thích gì đó, khuôn mặt của hắn vốn bình tĩnh bỗng nhiên lạnh lẽo. Hắn hướng về phương xa mà gào thét:

- Là ai? Ai giết con trai của ta!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngũ Trưởng Lão

Trời xanh thăm thẳm, mây trắng bay bay...

Dị thú bay lượn, cây lạ uốn quanh...

Đột nhiên một vòng tròn lục nhạt xuất hiện. Khí tức từ trong vòng tròn khiến dị thú quỳ rạp dưới đất, chúng run rẩy và không dám ngẩng đầu lên.

Chỉ trong chớp mắt, bốn con người bước ra từ vòng tròn, vòng tròn cũng nhanh chóng khép lại, chỉ để lại tiếng rống giận truyền từ bên kia:

- Các ngươi không trốn mãi được đâu!!!

Với vết thương đầy rẫy, Đại Ma Triệu Phong vẫn cười dài:

- Yên tâm, chúng ta không chạy mãi đâu.

Cái cây màu đỏ dưới cơ thể Triệu Phong mất hết một góc, con rồng với con phượng hoàng màu đen cũng chẳng thấy đâu, chỉ có vầng mặt trời nhỏ ở trên đầu hắn xuất hiện một cái lỗ to. Ngoài ra, chính trên cơ thể hắn cũng lấp lóe những ánh tím, mà trên những ánh tím ấy là từng giọt máu đỏ thẩm xỉ xèo liên tục.

Lúc này, ở trên đầu Tử Liên Thần Tử Phong, một con người giống hệt hắn, nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có một tóc, toàn thân một sắc tím mờ mờ:

- Hiện tại chúng ta vẫn chưa thể lung lay được bọn chúng. Xem ra vẫn phải chờ tên kia tới.

- Thật không biết hắn có tới được hay không.

Phía bên trái Tử Liên Thần, một người được bao bọc trong bảy sắc cầu vồng, mông mông lung lung, thờ dãi đáp lại.

Trên đầu hắn, một chiếc kính chừng nửa tác đang không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng bảy màu chiếu lên người hắn. Thế nhưng giờ phút này, ánh sáng bảy màu thưa thớt cực kỳ, dường như nó cũng đã kiệt sức.

- Ha ha... Các vị, cứ hi vọng đi thôi!

Cô gái duy nhất trong nhóm lên tiếng.

Triệu Phong mở mắt nhìn về người bé tí trên đầu Tử Liên Thần Tử Phong, hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp theo?

Tử Phong trầm ngâm không nói, thế nhưng người có hình dạng một đứa bé ở trên đầu hắn đã trả lời:

- Hiện tại không phải lúc chúng ta lộ mặt, chúng ta cần tránh đi một thời gian. Tạm thời cứ đến Vực Ngoại đi.

- Vực Ngoại?

Khúc Hoàng giật mình bật thốt.

Tử Phong mỉm cười:

- Yên tâm, hắn là Tiên, hắn sẽ đảm bảo chúng ta an toàn đi vào đó. Triệu Phong sẽ đảm nhiệm chặn đường giữa.

- Cũng tốt! Tránh mặt một thời gian để chữa thương, khi nào thương thế khỏi hắn thì đánh thêm một trận cũng không sao.

- Đã thế thì lên đường đi thôi.

Để lại lời nói ấy, người nhỏ bé trên đầu Tử Phong bỗng chốc biến mất. Cùng lúc ấy, một cây Tử Liên xuất hiện.

Tử Liên che trời, tiên quang tràn ngập, khí hỗn độn bao quanh, ráng lạnh vạn đạo, pháp tắc xoay quanh.

Tử Phong đưa tay phải tới, hướng về cây Tử Liên mà bấm niệm pháp quyết.

- Đi!

Lập tức chiếc khiên trong tay hắn phóng to, hóa thành một chiếc lá, gắn vào cây Từ Liên, tạo thành một chình thể.

Tiếp đó, Từ Phong bay vào nụ hoa Từ Liên, rồi ngồi xuống xếp bằng.

Ba người còn lại dù đã biết trước vẫn trầm trồ, hâm mộ một lúc. Sau đó họ cũng bay lên chiếc lá cây Từ Liên, bắt đầu xếp bằng trị thương.

Từ Liên rung động, tiên quang vọt lên, rồi biến mất khỏi nơi đây.

...

Lại một tuần qua đi.

Đứng ở trên chiến thuyền, hắn phóng mắt nhìn toàn bộ khung cảnh.

Trời cao rộng, nhiều đóa mây trắng xao động, gió thổi hiu hiu, đặc biệt là trên bầu trời có vài con chim màu lam bay là lướt. Còn ở dưới chiến thuyền là một mảnh rừng rậm gần như dài vô tận, màu lục tươi đẹp và bình dị.

Đây cũng là một cảnh đẹp hiếm có.

Hắn thở ra một hơi, lại hít thật sâu vào. Gió thổi vào mặt hắn, đầy mùi tươi mát, làm lòng hắn lâng lâng.

- Xem ra vào mấy ngày qua ngươi cũng đã cố gắng tu luyện, nhìn ngươi cũng có một phần tiến bộ.

Một âm thanh trầm ổn từ bên cạnh truyền đến.

Hắn quay người nhìn sang, liền nhìn thấy Ngũ trưởng lão với một chiếc áo bào màu xanh đang nghiêng người đánh giá hắn.

Ở trên thuyền mấy ngày nay, hắn cũng hiểu rõ vị trưởng lão của học viện Thanh Sơn phần nào.

Ngũ trưởng lão có tính tình thận trọng, bình tĩnh và nghiêm cẩn, trong lòng có thủ đoạn, hiển nhiên vị trưởng lão này chính là một trong những trụ cột của học viện Thanh Sơn. Hắn không chút nghi ngờ rằng nếu trời xanh có sự xuống thì khuôn mặt của vị trưởng lão này cũng không hề đổi sắc.

Một con người như thế, lòng dạ thâm sâu, vui buồn không bao giờ thể hiện ra ngoài mặt, thật sự là sâu không lường được. Thế nhưng hắn cũng không phải vừa, mấy năm buôn chải khi còn là sinh viên, cộng thêm mấy năm hắn bôn ba tìm kiếm đối tác và khách hàng, có hạng người nào mà hắn chưa từng gặp qua?

So với một phần lớn những “đứa trẻ” được chọn là học sinh của học viện, được lên con thuyền này, hắn quả thật già dặn hơn nhiều. Bởi thế, qua vài lần tiếp xúc, hắn biết vị trưởng lão này đối với mình có chút thiện cảm.

- Học sinh Hành Giả gặp qua đại sư.

Đứng từ xa, hắn hướng về đối phương hành lễ. Dù sao chắc hắn không phải vô duyên vô cớ mà vị đại sư này hướng về phía hắn mà đến.

Ở đằng đó, vị trưởng lão quay đầu, đem ánh mắt nhìn về bầu trời xa xăm.

Chiến thuyền vẫn tiếp tục đi, tiếng không khí bị xé rách vẫn réo vang.

Ngũ trưởng lão vẫn nhìn về phía xa, dường như đi vào một loại cảnh giới hòa nhập với đất trời. Hắn ở bên cạnh Ngũ trưởng lão, ánh mắt cũng nhìn về phương xa.

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

Ước chừng qua mười phút, Ngũ trưởng lão bỗng dừng nói:

- Ở giai đoạn hiện tại của ngươi, Paras mặc dù tốt, nhưng phẩm chất của nó là hữu hạn, rất khó tăng lên. Đồng thời, với thực lực hiện tại của ngươi, lại không có khả năng phát huy được hết sức chiến đấu của một con pokemon có phẩm chất Tướng cấp như nó. Vì thế, ngươi phải dồn hết khả năng tăng cường thực lực của bản thân. Thực lực bản thân mới là trọng điểm, Hành Giả, ngươi hiểu chứ?

Thật sự là một câu kinh người!

Nghe được một câu này, hắn liền cảm thấy một đạo sấm chớp ở trong đầu nổ vang.

Phẩm chất của Paras lại bị vị trưởng lão này nhìn thấu.

“Cũng còn may là lúc đăng kí không để lộ Butterfree ra. Nhưng mà ở tình huống này phải làm sao bây giờ? Đối phương chỉ dùng lời nói dối để thăm dò, hay là đã xác định? Ta nên tiếp tục giấu giếm hay là thẳng thắn thừa nhận?” – Trong lúc bất ngờ, trong lòng của hắn loạn tung lên, có chút hoảng hốt.

Paras là pokemon có phẩm chất Tướng cấp, nếu bị người khác biết được, toàn bộ nơi đây sẽ trở nên “nóng bỏng”. Cầm vật quý là có tội, e rằng tới khi

đó, vì Paras, hắn sẽ chết mà không biết chết như thế nào.

Ban đầu, hắn dự định giấu kín bí mật này, có thể giấu kín tới khi nào thì giấu kín tới khi đó, thân mang vật quý liền phải điều thấp. Thế nhưng vạn lần hắn không ngờ, phẩm chất của Paras lại bị nhìn thấu nhanh đến như vậy.

Đột nhiên nghe Ngũ trưởng lão nói với mình lời nói đó, trái tim của hắn hầu như muốn nhảy ra ngoài cuống họng, hô hấp cũng không tự ức chế được trở nên dồn dập, vô số ý nghĩ trong đầu bay loạn, nội tâm hỗn loạn đến mức không chịu nổi.

- Vâng, học sinh đúng là có dự định như vậy.

Hít sâu một hơi, hắn quyết đoán, nghe theo trực giác của mình, không có tiếp tục che giấu, mà thân nhiên thừa nhận.

- Ha ha ha...

Ngũ trưởng lão nhin không được, khẽ cười một tiếng. Rồi quay mặt nhìn về phía hắn, trong ánh mắt không ẩn giấu vẻ tán thưởng.

“Người thiếu niên này có chút thú vị...”

Dù bài danh thứ năm, nhưng hắn là nhân vật số một, số hai ở học viện Thanh Sơn. Vô số năm nhìn thấy những thanh, thiếu niên tuấn kiệt của nhân tộc, ánh mắt của hắn càng ngày càng cao, thiên tài tầm thường đã khó có thể lọt vào mắt của hắn. Song qua mấy ngày, chính hắn cũng không thể không thừa nhận, người thiếu niên này làm hắn có hứng thú. Có vẻ như để cho hắn hiểu được, người ấy không phải ưu tú dạng bình thường như những kẻ khác.

Đầu tiên, là tư chất.

Thiếu niên 14 tuổi có thể điều khiển pokemon có phẩm chất Tướng cấp đã nói rõ bản thân hắn có linh quang dồi dào, tư chất ưu tú. Ở những người cùng lứa tuổi cũng hiếm thấy người như vậy.

Tiếp đến là tâm tính.

Trầm ổn và bình tĩnh, cùng với nỗ lực.

Thiếu niên, thiếu nữ lên chiến thuyền rất nhiều, đa phần bọn chúng vừa lên thuyền đã cãi nhau ầm ĩ, và khi cảm xúc mới mẻ đi qua, bọn chúng thường thường dờ ra trong buồn chán, hoặc buồn bực mà vùi đầu ngủ. Chỉ có hắn, từ lúc lên thuyền đều yên lặng, mặc cho hoàn cảnh bên ngoài biến hóa, lại không ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn. Tại mấy ngày này, hắn hầu như không ra khỏi phòng, mà tiến hành tu luyện khắc khổ.

Có tính cách như vậy đủ để làm cho ánh mắt của Ngũ trưởng lão sáng ngời. Nếu không phải đã tra rõ gia cảnh của hắn, Ngũ trưởng lão đã liên tưởng đến một vị lão quái đang giả vờ non nớt, trà trộn vào để chơi trò chơi “ôn lại thời ấu thơ”.

Như lúc này, chính bản thân Ngũ trưởng lão cũng đã thử một lần. Ngũ trưởng lão cố ý không thèm nhìn hắn, mà chăm chú nhìn về nơi xa. Có điều thật không ngờ, hắn vẫn không nóng nảy, mà đứng lặng ở một bên. Tính tình như vậy làm cho Ngũ trưởng lão tán thưởng.

Thêm một điều nữa, là tiềm lực.

Paras có phẩm chất Tướng cấp chính là tiềm lực cực lớn. Một khi nó tiến hóa, hơn nữa được huấn luyện bởi một nhà huấn luyện có tâm tính như người thiếu niên này, thành tựu ngày sau của chủ tớ bọn họ tuyệt đối sẽ không thể nào thấp đi.

Không có sai, Ngũ trưởng lão đã nhìn thấu phẩm chất của Paras. Ngay buổi ghi danh hôm đó, hắn liền sinh ra nghi ngờ. Cái lý do “Paras biến dị” có thể lừa gạt một số người, nhưng không thể giấu giếm vị trưởng lão có kiến thức rộng rãi này.

Nhất là sau vài lần âm thầm quan sát, Ngũ trưởng lão càng thêm khẳng định cái suy đoán này là chính xác.

Sau khi khiếp sợ, chính Ngũ trưởng lão cũng cho rằng người thiếu niên cũng không biết phẩm chất của Paras. Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, khi đã hiểu rõ tính cách của người thiếu niên, Ngũ trưởng lão mới khẳng định người thiếu niên đã biết chân tướng. Chỉ là vì bảo vệ chính mình nên mới lấy lý do này che giấu.

Đổi lại, nếu là những thiếu niên tầm thường, sợ rằng khi gặp phải loại chuyện tốt này, lập tức liền rêu rao, khiến dư luận xôn xao.

So sánh xuống dưới, người thiếu niên trước mặt càng lộ ra tâm tính cẩn thận, có dũng có mưu.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Khó Nghĩ

Hàn Phong Thúc là giáo sư, kinh nghiệm của hắn rất phong phú, đối với tương lai của thiếu niên Hành Giả hắn tràn ngập chờ mong. Đương nhiên hắn càng gia tăng sự quan tâm trong âm thầm, một khối ngọc thô nếu tạo hình thành công thì ngày sau ắt nở rộ ra màu sắc tuyệt mỹ, đó mới là việc hạnh phúc của một giáo sư.

Lòng của hắn rộng rãi, về việc Hành Giả có pokemon phẩm chất Tướng cấp, hắn chỉ có chờ mong, hoàn toàn không có đồ kị cùng tham lam. Cách cư xử của hắn là sự kỳ vọng của người đi trước dành cho người đi sau. Nếu nói một cách máy móc, nhờ danh hiệu, lần này Hành Giả của chúng ta đã gặp may.

Trong khi đặt kỳ vọng, Hàn Phong Thúc cũng nhân tiện chỉ điểm cho Hành Giả một hai, như vậy sẽ giúp vị thiên tài ít đi đường quanh co. Do đó mới có việc Hàn Phong Thúc nhắc nhở hắn không nên quá chú trọng vào Paras mà phải đặt nặng ở trên thực lực của bản thân.

Câu trả lời của thiếu niên Hành Giả càng làm cho hắn thỏa mãn. Không có giấu giếm cùng che lấp, mà坦然 thừa nhận. Đây không chỉ là lòng dạ, mà cũng là gián tiếp nói lên thiếu niên tin tưởng hắn. Hơn nữa chính hắn cũng nhận ra điểm này.

“Tư duy bình tĩnh và khách quan, không có mù quáng và tự đại.” - Ở trong lòng Hàn Phong Thúc lại thêm vào một câu đánh giá người thiếu niên.

Theo ý định ban đầu, Hàn Phong Thúc muốn nhắc nhở và sẽ dừng lại nếu kẻ kia không biết điều. Thế nhưng lúc này, khi trong lòng đầy thỏa mãn và vui sướng, rốt cuộc hắn nhận không được mở miệng nói:

- Sau khi người đến thư viện, người cũng phải chú ý đối nhân xử thế cho tốt. Ít chiến đấu, ít sử dụng Paras mới là khôn ngoan.

Thanh âm của hắn rất nghiêm khắc, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng mà người thiếu niên trước mặt hắn nghe được, lại có một tia cảm động.

- Vâng, học sinh xin ghi nhớ.

...

Ngày hôm sau.

Hắn xếp bằng ngồi trên chiếc chiến thuyền được chế tạo từ gỗ của loài cây BunBi quý hiếm, lấp lánh ánh lục. Hắn yên lặng tự hỏi con đường tiếp theo phải đi như thế nào. Mà trước hết chính là lựa chọn hướng đi cho nhân vật Hành Giả: Chiến sĩ, Pháp sư hay Thích khách?

Có lẽ với nhiều người chơi, 3 game có 3 lớp nhân vật, tương ứng với việc phải lựa chọn 3 chức nghiệp chính và vô số chức nghiệp phụ sẽ là một thử thách khó khăn. Nhưng với hắn cũng không đến nỗi nào, chỉ cần hệ thống chúng lại một chút, tất cả sẽ ổn.

Ví dụ như ở game Huyền Thoại, hắn lựa chọn Cung thủ; ở game Đại Giang Hồ, hắn lựa chọn Võ Đang.

Còn ở cái game pokemon này thì sao? Hắn phải chọn một, và vì thế mà hắn phân vân.

Việc này cũng dễ hiểu. Ban đầu hắn đến với Huyền Thoại chỉ là để chơi cho vui, do đó hắn lựa chọn đánh xa để tiện việc cây cày. Đến Đại Giang Hồ, hắn đơn thuần yêu thích Võ Đang, đơn thuần mê mẩn Thái cực quyền và Thái cực kiếm. Thế nhưng đến bây giờ thì lại khác, hắn không thể đi theo sở thích của mình.

Mục đích tham gia vào game đã cải biến, từ chơi cho vui và chạy theo sở thích đã chuyển sang muốn cảm lấy vị trí dẫn đầu. Mục đích đã khác nhau dẫn đến con đường đi cũng không thể giống nhau. Chơi vui đâu cần phải nghĩ gì nhiều? Nhưng muốn tranh vị trí đầu lại là chuyện khác.

Không có ai bằng qủy tóm được vị trí đầu. Thực tế ở một game công bằng, 100 người dẫn đầu đều là những kẻ có tư duy mạnh. Phải biết để đi đến thành quả như thế, mỗi bước đi của họ không thể có sai lầm, đặc biệt hơn là mỗi bước đi đều là hoàn mỹ.

Lấy đơn cử như cấp độ dưới 10 thì đánh quái ở đâu, cấp độ 11 thì đánh ở đâu. Thậm chí họ phải vắt óc xem cấp 1 có đánh quái cấp 11 được hay không. Hoặc hơn nữa, chính là thời gian chạy đến bãi quái so với người khác như thế nào, số tiền bán đồ vật nhặt được so với người khác trong một khoảng thời gian là cao hay thấp, nếu thấp thì có nên chuyển đi bãi quái khác hay không?

Hoặc lấy ví dụ ngay tại game Huyền Thoại, tổ đội người khác vượt phó bản Anh Hùng trong 3 giờ, được 1 triệu kinh nghiệm, có cách nào để tổ đội của mình vượt qua phó bản Anh Hùng ấy dưới 3 giờ không? Tổ đội của người khác còn vượt phó bản Anh Hùng được 1 triệu kinh nghiệm, tổ đội của mình có nên thử vượt phó bản Truyền Thuyết để được 20 triệu kinh nghiệm hay không?

Những sự tính toán và so sánh dù là nhỏ nhất nhất, thì qua thời gian dài, khoảng cách sẽ được kéo rộng ra. Đến khi người nhìn thấy người ta hơn mình cả một đồng thì có muốn bù chỉ sợ đã muộn, phải nhớ rằng người phấn đấu, người ta cũng đang phấn đấu vậy. Thử nghĩ người ta cấp 11 đánh bãi quái cấp 11, người mới cấp 9 thì nhào đầu lên cạnh tranh với họ chẳng? Có thể, nhưng liệu người có chấp nhận được cái giá phải trả?

Thông thường, những bước đầu thuận lợi sẽ làm cho những bước đi ở phía sau trở nên thuận lợi. Bởi vậy, nếu từ đầu không cạnh tranh nổi, càng ngày khoảng cách lại càng xa.

Trong cuộc đua không mệt mỏi, ai lơ là một khắc thì sẽ bị loại là điều tất yếu.

Mộng quá cao dẫn đến hẳn phải cẩn thận và bước từng bước vững vàng, đây là nơi hẳn có khả năng vươn lên nhất, cho nên không cẩn thận là không được. Vậy hẳn nên chọn chức nghiệp nào?

Bất cứ game nào đều cố gắng tạo ra sự cân bằng trong chức nghiệp. Một cái game của Thần thì chắc chắn là đã cân bằng rồi. Mà đã cân bằng, thì lựa chọn nằm ở người chơi, ở đây chính là hẳn.

Xét thấy hẳn chưa thể lộ ra Butterfree, Paras là loài đánh cận chiến, vì thế hẳn không thể lựa chọn chức nghiệp đánh cận chiến. Nếu cả hai cùng đánh cận chiến thì khi gặp đánh xa chỉ có thể ôm hận. Do đó để bước đầu thuận lợi, một cận chiến, một đánh xa là lựa chọn tối ưu nhất.

Pháp sư đánh xa, đồng thời kỹ năng không thể thả ra liên tục. Ở thế giới này, pháp sư chính là cần thời gian niệm chú ngữ. Ngoài ra, đòn đánh của pháp sư tạo ra tổn thương cao hơn hai chức nghiệp khác, cũng đồng thời với việc trang bị và vũ khí của pháp sư là vô cùng đắt đỏ, đem so ra là mức gấp hơn 10 lần trang bị và vũ khí của hai chức nghiệp kia.

Hẳn cũng hết cách, đây chính là công bằng được Chủ Thần thiết lập.

Vấn đề lại lan đến “tiền”. Không tiền thì không có tài nguyên tu luyện, không tiền thì không có trang bị và vũ khí. Mà thiếu những cái đó, sức tấn công của pháp sư chỉ là cận bã. Nhìn đi nhìn lại, pháp sư là cái chức nghiệp đắt tiền.

Lan đến tiền thì một cái vấn đề đầu đầu khác lại nổi lên: “Kiếm tiền ở đâu ra?”. Ở bên ngoài hẳn còn có thể đánh cướp, tuy rằng không thể làm việc đó mãi được, nhưng dù sao làm vài “cú” vẫn tốt mà. Còn ở học viện? Hiển nhiên ở học viện hẳn không thể đánh cướp. Dưới tai mắt của những “siêu nhân mấy trăm tuổi” trong học viện, đánh cướp là hành vi ngu xuẩn, không bại lộ mới là lạ. Có thể khi hẳn đánh cướp một, hai lần, mấy ông cụ, bà cụ ấy còn mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Thế nhưng nếu hành động đánh cướp diễn ra liên tục, trở thành khối u ác tính, khi ấy họ nhất định cắt phăng nó ra mà vứt đi.

Thế cho nên hẳn mới đau đầu.

Đây cũng là hợp tình hợp lý, đụng đến vấn đề tiền bạc, không ai không đau đầu, tất nhiên trừ những công tử, tiểu thư con nhà giàu coi tiền như rác.

“Giá như lúc này nửa kia tỉnh lại.” – Hẳn cũng không khỏi nghĩ đến điều đó.

Nửa kia trải qua thử thách nên có được sự quyết đoán. Còn hẳn thì hết nói được, mấy năm chìm trong đau khổ cùng bất cần đời khiến đầu óc của hẳn trong lúc này chưa thể linh hoạt như lúc xưa.

Và vì thế, khi đầu óc lan man nghĩ đến vấn đề này, đầu của hẳn dường như lại to lên một vòng. Hẳn nhắm mắt không biết phải làm gì để khôi phục tinh thần cho nửa kia, để nửa kia thức tỉnh.

“A... A... A... Xem ra ta không thích hợp với những việc này.” – Hẳn khổ sở ngẫm nghĩ.

...

...

“Boong... Boong... Boong...”

Ba tiếng chuông vang vọng chín tầng trời, tiền quang từ nơi ấy vọt lên, trong nháy mắt chọc thủng bầu trời, xông vào nơi sâu, trông như nó là ở chỗ sâu của bầu trời hạ xuống.

Khi không biết bao nhiêu tiền quang xông vào nơi sâu của bầu trời, chúng dường như hóa thành một cánh cửa to lớn, muốn đem thứ gì mở ra. Trong lúc nhất thời, tiếng rỗng gầm, phượng gáy vô cùng cổ xưa vang lên không ngừng.

Dưới mặt đất, trên bầu trời, vô số tiên nhân đang hồi hải bị tiếng chuông hấp dẫn. Thế nhưng khi nhìn thấy tiền quang dâng lên không dứt, họ đều biến sắc.

- Trời ạ, xảy ra chuyện gì?

Một vị thống lĩnh đang tuần tra trên bầu trời thoáng chốc thu lại hai cánh chim vàng óng và bộ giáp đúc từ tiên kim, ngơ ngác tự hỏi.

Chớp mắt sau, như nghĩ đến cái gì, hai tay hẳn hợp thành chú ấn, tiền quang từ cơ thể hẳn ầm ầm bộc phát, hẳn rống lớn:

- Nhanh đi bẩm báo các Tiên Quân, có chuyện lớn xảy ra!

Theo tiếng rống của hẳn, một con sóng tiền quang màu vàng bao trùm không gian, bay về phía xa.

...

Thiên Cung nguy nga, chảy xuôi ánh sáng óng ánh, hùng vĩ mà hùng vĩ, dùng Bát Hủ Tiên Kim xây thành, khí tức to lớn, số mệnh của nhân gian đều tập

trung về đây.

Đây là Thánh Địa tinh thần của muôn người bước trên con đường tu tiên, qua thời gian, ở nơi đây có một vị lại một vị Tiên Đế tọa trấn, bao quát thiên hạ, khí nuốt giang sơn. Từ xưa đến nay, nơi này nhận không biết bao nhiêu niềm tin và kỳ vọng của con dân.

Có thể chứng kiến mười cột đá to lớn có phong cách cổ xưa ở giữa cung điện, như chèo chống trời cao, được khắc lên hình ảnh của vạn vật, yên lặng tỏa ra tiên quang.

Thiên Cung vô cùng rộng lớn, không giống như một cung đình bình thường, dường như nó là một mảnh thế giới, nơi đó có ráng lạnh bao quanh, tiên quang tràn ngập.

Trên chiếc ghế dát bằng Vạn Kiếp Tiên Kim, một người trẻ tuổi ngồi ở nơi đó. Hắn có tướng mạo bình thường, không nhìn ra được nửa điểm thần thánh, không nhìn ra được nửa điểm mạnh mẽ, hắn thật sự... thật sự rất giống một người bình thường.

Thế nhưng lúc này đây, hơn mười tên Tiên Quân có thực lực bề gãy càn khôn lại run rẩy đứng ở nơi đó, không dám ngẩng đầu đối mặt với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Shang Yun

Vị Tiên Đế nhìn xuống chư tiên, nhẹ giọng nói:

- Đã xác định được vị trí của tên kia chưa?

Mười hai vị Tiên Quân nghe vậy thì trong lòng kinh hoàng không ngớt. Ai mà không biết tính tình của vị Tiên Đế này, hắn nhỏ nhẹ chính là thái độ trước con bão. Giờ mà kẻ nào đứng ra thì chỉ có nhận lấy xui xẻo.

Rốt cuộc, không ai trả lời được câu hỏi này, cũng không ai muốn đứng ra nhận lấy xui xẻo, thế nên không khí vẫn yên lặng đến đáng sợ.

- Mà thôi đi. Có tìm được thì thế nào? Chúng ta là những người giữ gìn thiên đạo, chúng ta không thể làm ra những hành động trái với thiên đạo được.

Các vị Tiên Quân còn chưa kịp ngạc nhiên trước lời lầm bầm ấy thì đã nghe vị Tiên Đế nói tiếp.

- Truyền lệnh xuống, lập tức tìm người bồi dưỡng người này.

Nói xong, hắn phất tay và biến mất.

Cả Thiên Cung chỉ còn lại một đoạn hình ảnh và mười hai vị Tiên Quân.

Mặc dù có nhiều điều khó hiểu, nhưng mười hai vị Tiên Quân vẫn biết điều chấp hành. Thoáng chốc cả Thiên Cung trở nên vắng vẻ.

Chỉ có một đoạn hình ảnh mờ hồ chiếu lại lần cuối cùng.

Ở nơi đó, có một người tràn đầy vết sẹo đang đứng nhìn về phía những người có khuôn mặt hung ác bên dưới. Ánh mắt của hắn đầy tàn nhẫn, hai mắt mở to, im lặng lặng đứng đó, sát khí quanh thân bay tới bay lui.

...

...

- Hả? Một con Dratini.

Như mọi ngày, hắn lên boong thuyền, định ngồi xếp bằng thì nhìn thấy cảnh này.

Phía xa, một con Dratini đang lao vùn vụt về phía này.

Ở đầu khác, Hàn Phong Thúc cũng hướng về bên này, sắc mặt trầm xuống:

- Không đúng, nó không phải là pokemon hoang dã.

- Có chứ?

Hắn không khỏi bất ngờ.

Dratini là pokemon hệ rồng, so với các hệ pokemon khác, hệ rồng càng mạnh mẽ hơn một đoạn dài. Cũng bởi vì nó mạnh mẽ hơn các hệ khác một đoạn dài cho nên nó cực kỳ quý hiếm và khó gặp. Thế nhưng lúc này đây lại gặp một con pokemon Dratini đã có chủ, điều này cũng khiến người ta liên tưởng nhiều sự tình.

Thêm vào nữa chính là nó đang hướng về phía này. Hiển nhiên vào thời điểm này đây, cả Hàn Phong Thúc và hắn đều nghi ngờ: “Nó muốn làm gì?”.

Mặc dù khó hiểu, hắn vẫn tỉnh táo như thường, bởi vì dù gì ở đây cũng có vị đại sư Hàn Phong Thúc. Trời có sập xuống thì đại sư này còn chống được, không tới lượt con kiến nhỏ bé như hắn phải lo lắng. Khác nữa chính là ở Nhân tộc, không có bao nhiêu kẻ điếc không sợ súng đi khiêu khích các học viện.

Ai mà không biết nội tình của các học viện vô cùng thâm hậu. Chưa kể học sinh của học viện trải rộng bốn phương, trong số ấy không thiếu những cựu học sinh nắm trong tay quyền cao chức trọng. Do đó mà không ai muốn chuốc khổ mà đi trêu chọc học viện làm gì.

Nghĩ nghĩ hắn cũng bó tay toàn tập, cho dù nó không có chủ, nếu muốn thu phục, trừ khi hắn thả ra Butterfree, còn không thì chịu. Phải biết đây là đang ở trên bầu trời, Paras lại không có biết bay.

Rất nhanh sau đó, con Dratini đã đến nơi này. Vừa lên thuyền, nó nghiêng lưng, một người từ trên lưng nó rơi xuống boong thuyền.

Khuôn mặt của hắn liền động lại.

Đây là cái gì vậy nhỉ? Mọi ngày không sao, ngày hôm nay vừa lên boong thuyền liền nhìn thấy một con Dratini quý hiếm, đến đó thì thôi đi, từ trên lưng nó lại còn có một người. Là mớ danh hiệu tác quái sao?

Nhìn sơ sơ qua, đó dường như là một đứa con gái.

Nhìn kĩ kĩ lại, lại thấy đối phương có “túi khế” nơi cổ họng, hơn nữa bộ ngực bằng phẳng. Là một thằng nhóc mới phải.

Nhìn dáng dấp, thằng nhóc khoảng chừng 13 tuổi. Chẳng qua là lớn lên có chút tuần tú, khuôn mặt không có gì có thể soi mói, tính xảo mà lại có một vẻ đẹp riêng.

Làn da thì trắng nõn, nhìn như tuyết. Chỉ là ở trên trán có một vòng đen thui quấn quanh.

- Trúng độc, là Beedrill có phẩm chất Tướng cấp gây nên, là độc Poison Jab.

Hàn Phong Thúc đến gần thiếu niên ấy, quan sát chốc lát liền nhìn ra khác thường.

Lúc này đây, ở xung quanh đã xuất hiện thêm một đám thiếu niên, có cả nam và nữ.

Vừa nghe Hàn Phong Thúc nói, trong đám người, có người thở nhẹ:

- Có thể thoát khỏi Beedrill có phẩm chất Tướng cấp nổi tiếng nhanh nhẹn, thiếu niên này cũng có bản lĩnh lớn rồi.

- Thế nhưng trúng độc Poison Jab có tính ác liệt, thiếu niên này đã cách cái chết cũng không xa.

Có người biết rõ tình huống, nên khoe khoang kiến thức của bản thân.

- Há? Đây là...

Trưởng lão Hàn Phong Thúc đang cau mày bỗng nhiên nhìn thấy thiếu niên đang cầm chặt một tấm kim loại màu vàng trong tay, cho nên kinh ngạc hô lên.

Hắn cũng bất ngờ nhìn sang, mấy ngày trụ ở nơi này, hắn chưa từng gặp qua Hàn Phong Thúc ngạc nhiên như thế này.

Hàn Phong Thúc cầm lấy tấm kim loại màu vàng. Bàn tay của hắn nổi lên một ngọn lửa hồng, đốt tấm kim loại đang cầm.

“Con gái thành chủ thành Ngọc Kinh?” – Trong lòng Hàn Phong Thúc rung động.

“Thành Ngọc Kinh xuất hiện dị biến, trước kia thành chủ đã gửi mật thư cho viện trưởng, nói rằng muốn đưa con gái đến đây trong bí mật. Thành chủ thành Ngọc Kinh hi vọng học viện Thanh Sơn chiếu cố con gái hắn, để con gái hắn chuyên tâm tu luyện, với mục đích tạo ra Thánh nữ, để tiếp nhận vị trí thành chủ. Vẫn là nghĩ không ra sẽ gặp nàng ở chỗ này.”

“Xem ra là ở trên đường đi đến học viện, nàng gặp phải một bầy Beedrill nên mới gặp nạn. May mắn Dratini đã bảo vệ chủ thoát khỏi.”

“Cứu, nhất định phải cứu, dù cho phải trả bằng cái giá cực cao.”

Sắc mặt Hàn Phong Thúc trở nên nghiêm nghị, hắn thu hồi pháp thuật, bỏ tấm kim loại vào ngực. Cũng lấy ra một bình thuốc từ trong ngực, rồi từ đó lấy

ra một viên thuốc. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn đem viên thuốc đưa cho thiếu niên Hành Giả.

- Nhanh chóng đem viên thuốc này nhai nát, lấy miệng dẫn thuốc qua, cứu lấy mạng sống của thiếu niên kia.

Hàn Phong Thúc vội vàng nói ra.

Trong lòng Hàn Phong Thúc biết rõ người kia chính là con gái của thành chủ thành Ngọc Kinh, cho nên hắn sẽ không tự mình hỗ trợ. Mặt khác, vị tiểu thư này lại giả nam trang để che giấu thân phận, thế nên hắn cũng không muốn vạch trần thân phận của nàng. Bởi vậy, cũng không thể gọi các thiếu nữ ở xung quanh tiến hành trợ giúp.

Không nói đến việc những thiếu nữ này có nguyện ý hay không, việc vô cớ để miệng “đổi” miệng với một người thiếu niên trẻ tuổi là hành vi khiến cả hai bên va vào xấu hổ. Vì thế để che giấu tai mắt người khác, hiển nhiên không thể ra một cái lệnh kỳ quái như vậy.

Vì lẽ ấy, chỉ có thể gọi học sinh nam đến cứu trị.

Mà trong đám học sinh nam, hắn đối với thiếu niên Hành Giả có thiện cảm rất nhiều. Dù cho ngày sau tiểu thư này truy cứu, cũng có thể tránh nặng tìm nhẹ mà giải thích một vòng.

Chỉ trong một chốc ngắn ngủi, Hàn Phong Thúc suy tư vòng vo mấy lần. Sau khi suy nghĩ ổn thỏa, hắn đem viên thuốc đưa cho thiếu niên Hành Giả.

Thiếu niên trước mặt hắn bày ra bộ mặt cực kỳ bất đắc dĩ và không tình nguyện. Thiếu niên này nhìn về Hàn Phong Thúc với ánh mắt có chút u oán.

“Đây là chuyện gì chứ? Ngươi muốn cứu thì tại sao không tự mình hành động?” – Thiếu niên nghĩ vậy.

Nhưng mà nhìn thiếu niên nằm trên boong thuyền có khuôn mặt ngày càng xanh mét, mạng sống còn trong giai đoạn nguy hiểm, hắn biết không phải là thời điểm từ chối.

Bởi vậy hắn cho viên thuốc vào miệng, cắn nát, hòa lẫn với nước bọt.

Sau đó hắn cúi đầu xuống, miệng đối miệng. Hắn dùng tay kéo cằm đối phương ra, dùng lưỡi đem toàn bộ viên thuốc đẩy vào miệng đối phương.

...

Hiện tại Shang Yun đang rơi vào ác mộng. Cái chất độc Poison Jab càng khiến nàng chìm sâu vào đó, khó có thể thoát ra.

Trong mộng, nàng nhớ lại phù thành chủ xưa cũ.

U hồn của anh trai nàng bay lượn trước mặt nàng:

- Em gái, ta chết là do bị mưu sát, chính là bị mưu sát! Bọn quan lại trong thành bị người mua chuộc, phó thành chủ cũng có người không muốn nhìn thấy ta còn sống. Ngươi phải báo thù cho ta! Nhất định phải báo thù rửa hận!

- Anh, là ai ra tay? Là ai?

Nàng lớn tiếng hỏi, lòng bàn tay lạnh lẽo, nước mắt rơi đầy mặt.

U hồn của anh trai nàng đột nhiên biến mất. Tình cảnh chợt thay đổi, nàng đứng ở bên cạnh một chiếc giường, mà trên giường là người cha bệnh nặng của nàng.

- Con gái, vị trí thành chủ thành Ngọc Kinh quyết không thể để rơi vào trong tay những tên phó thành chủ có dã tâm kia. Ngươi là người nối nghiệp duy nhất của gia tộc Shang, ngươi có trách nhiệm phải bảo vệ vị trí thành chủ! Cố gắng trở thành Thánh nữ đi...

Cha nàng đã già nua, hai mắt tràn đầy nếp nhăn nhìn chằm chằm vào đứa con duy nhất còn lại, dặn dò trong khó khăn.

- Cha, ta nhất định sẽ báo thù cho anh trai, nhất định sẽ bảo vệ vị trí thành chủ.

Shang Yun quỳ xuống, hai mắt rung rung, hứa với cha nàng.

Số phận luôn biến đổi không ngừng, nó luôn làm cho con người ta không thể đoán trước.

Trước đó một giây, nàng còn là tiểu thư đài cát, học tập cầm kỳ thư họa, tương lai làm nhất đại giai nhân. Nhưng giờ phút này, lại phải nhận lấy trách nhiệm của tòa thành, trở thành Thánh nữ, bảo vệ vị trí thành chủ.

Thế nhưng làm Thánh nữ cũng không phải dễ dàng như vậy. Giữa bốn bề quan lại kiêu ngạo, dã tâm bùng bùng, nàng hoàn toàn không thể làm gì được họ.

- Con gái của ta... Thiên phú huấn luyện pokemon của ngươi còn tốt hơn của anh trai ngươi. Tiếc là những năm gần đây, vì thành tựu vinh quang của anh trai ngươi, chỉ có thể áp chế sự phát triển của ngươi. Cha ngươi đều biết rõ những thứ này. Bây giờ ngươi phải che giấu thân phận, đi học viện Thanh

Son. Viện trưởng học viện Thanh Sơn là bạn tốt của ta, ta cũng đã bàn giao thỏa đáng. Người mang tấm kim loại này, còn có tấm mặt nạ Kim Thiên, đi học tập thật chuyên tâm vào. Cố gắng phát triển thực lực, thu phục nhân tài. Hai năm, hai năm sau đó nhất định phải trở về. Thân thể của cha người chỉ có thể chống đỡ thêm hai năm...

Vì vậy, tiểu thư quyền quý ngày xưa cời xuống những đồ trang sức và nữ trang yêu thích, đeo vào chiếc mặt nạ Kim Thiên, mặc vào bộ quần áo của con trai, bí mật mà lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Không Trải Qua Hiểm Cảnh, Không Trở Thành Cường Giả

Núi cao trập trùng, cỏ mọc khắp nơi, sương mù lượn lờ. Càng tiếp cận học viện Thanh Sơn, càng xuất hiện nhiều tòa núi cao, từng tòa từng tòa núi cao dựng đứng, vách núi cheo leo, nhưng cũng không tính quá hiểm trở. Không chỉ có thế, mặc dù núi cao sừng sững nhưng trời quang mây tạnh, pokemon qua lại khắp nơi.

Từ trên không nhìn xuống có thể nhìn thấy rất nhiều hồ nước trong vắt, từng con cá bơi lội, lập lòe từng miếng vảy sáng bóng, tiếp thêm sức sống cho nơi đây.

- Thực sự là một chỗ tốt. Nơi này vẫn chỉ là bên ngoài học viện mà cũng đã cảm nhận được sức sống bùng bùng rồi. Non sông tú lệ càng thích hợp cho con người tu luyện.

Trên chiến thuyền, một người học sinh than thở.

...

Sáng sớm hôm sau, trong một ngày nắng ấm tốt lành, cuối cùng chiến thuyền cũng đến bến cần đến.

Đó là một cái đảo to lớn lơ lửng giữa trời. Mà ở giữa chính là một tòa thành cực kỳ hùng vĩ.

Khi dõi mắt nhìn, có thể thấy tòa thành cực kỳ rộng lớn, bốn phía tường thành cao chừng hai mươi mét, bức tường có màu trắng tinh, thỉnh thoảng ở trên đó có màu vàng nhạt, hẳn là những trận pháp gia trì cường độ bền vững cho tường thành. Phương xa là vô số kiến trúc san sát như rừng, kiểu dáng của chúng lại không đồng nhất, có vẻ tươi mới và đồ sộ.

Ở trên tòa đảo này, thỉnh thoảng có người cưỡi pokemon phi hành ngang qua, trong tiếng gào thét của pokemon làm người sợ hãi, đa phần họ đều bay về phía tây.

- Đó là kỵ sĩ bầu trời, một trong các nhánh của chức nghiệp chiến sĩ. Chỉ cần các người có một con pokemon hệ bay, các người cũng có thể tiến hành nhận nhiệm vụ chuyển chức thành kỵ sĩ bầu trời. Nếu thành công thì các người có thể bắt đầu con đường vinh quang trên bầu trời, còn thất bại thì đừng sợ hãi, vẫn còn vô số chức nghiệp khác đang chờ đợi các người.

Ở bến cảng, từ trên chiếc thuyền đi xuống, nhìn những ánh mắt ước ao đầy ngóng trông, Hàn Phong Thúc giới thiệu.

Những học sinh mới gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Riêng bản thân đóng vai Hành Giả, đôi mắt của hắn tránh qua một tia kinh dị, tiếp tục nghe ngũ trưởng lão giảng.

Học sinh trên thuyền theo hướng dẫn của Hàn Phong Thúc, chúng tất bật đi xuống theo một hàng lối chỉnh tề. Mặc dù trong lòng chúng đều có hồ hởi và xúc động, nhưng chúng vẫn áp chế mà làm theo lời dặn của vị trưởng lão nọ.

Đi qua một con đường được lát bằng đá màu trắng nhạt, không ít người thấy Hàn Phong Thúc đều khom mình hành lễ, mà với chức vụ phó viện trưởng, Hàn Phong Thúc hơi hơi gật đầu đáp lại.

Không lâu sau, đập vào mắt bọn họ là một khung cảnh phấn chấn không nói thành lời.

Khi ánh bình minh rơi rải trên nền đất xám ngắt, có hơn trăm đứa trẻ đang đứng rèn luyện trước cổng học viện. Đó là một đám trẻ từ khoảng tám tuổi cho đến mười mấy tuổi không đồng đều, hẳn là học sinh vừa nhập học chưa bao lâu, chúng đứng đón bình minh trong cái âm thanh "hây a, hây a" luyện tập buổi sáng. Từng khuôn mặt non nớt tràn đầy màu sắc chăm chú. Những đứa trẻ lớn hơn thường thường đánh ra những bài quyền xé gió, còn những đứa nhỏ hơn thì có vẻ giơ tay múa chân là chính.

Một người đàn ông có cơ thể trắng kiện như hổ báo, ăn mặc bộ quần áo làm từ da thú, làn da có màu nâu đỏ, tóc đen rối tung, đôi mắt sáng ngời đảo qua từng đứa trẻ, đang chăm chú sửa lỗi và chỉ dạy cho chúng.

- Mặt trời vừa lên, ngày mới bắt đầu, sức sống tràn trề khắp nơi. Ngay cả thú vật còn bắt đầu kiếm ăn thì con người càng không thể lơ là tập luyện. Dù không thể nuốt ánh bình minh hay sử dụng sương sớm luyện tập như truyền thuyết, nhưng ở thời điểm này, có thể rèn luyện thân thể cũng tự có chỗ tốt rất lớn. Mỗi sáng sớm chăm chỉ tập luyện, nâng cao tố chất thân thể, luyện cơ bắp, rèn kinh mạch, cường gân tráng cốt, có như vậy thì mới có tiền vốn mà sống và học tập.

Người đàn ông đứng trước đám trẻ nhỏ nghiêm túc nói, rồi sau đó quát lớn:

- Các ngươi đã hiểu chưa?

- Đã rồi!

Đám trẻ mở to miệng hòng, đồng thanh hét lớn.

Hàn Phong Thúc bình thần đứng đó mỉm cười, ánh mắt không ngừng đánh giá từng đứa học sinh mới đang tò mò và ngạc nhiên nhìn tình cảnh này. Trong đó đáng chú ý nhất là một đứa khoảng mười bốn tuổi. Nó bình tĩnh đứng nơi đó quan sát, dường như nó già hơn trước tuổi nhiều quá nên khó có thể làm nó trở nên hứng thú.

Trẻ con già hơn trước tuổi cũng tốt, nhưng cũng không phải là tốt. Tốt ở chỗ nó chín chắn hơn, mà do đó khiến người lớn an tâm hơn. Nó hành động đúng mực và hầu như không phạm lỗi, do đó người lớn càng yêu thích. Thế nhưng những đứa trẻ như thế này thường thường đánh mất tuổi thơ của mình, không có sự ngộ nghĩnh hay thích tò mò và khám phá, mất đi sự hồn nhiên và đáng yêu đáng lẽ phải có.

Giữa chiến loạn, một đứa trẻ mà già hơn trước tuổi, xử sự chín chắn càng được coi trọng. Song ở đâu đó trong nội tâm, người lớn lại thờ dài đầy tiếc hận. Phận làm người đi trước, khi không mang lại một cuộc sống tốt đẹp cho con cháu mình thì đau lòng cũng là điều đương nhiên.

Hiển nhiên không ai muốn chiến tranh kéo dài không dứt, không ai muốn con cái rời xa gia đình, càng không ai muốn con cái dấn thân vào chiến trường... Thế nhưng giữa tình cảnh chiến kỳ tung bay khắp chốn, kèn lệnh kêu vang khắp nơi, cho dù họ không muốn thì họ cũng không còn cách nào khác.

Hàn Phong Thúc cũng vậy, hắn cũng có phần áy náy. Chính bản thân hắn cũng không muốn nhìn thấy những đứa trẻ mất đi tuổi thơ, phải bắt đầu tiến hành cạnh tranh trong khốc liệt từ nhỏ. Song hắn cũng như bao người, hắn không có cách nào khác.

Chỉ có làm quen với sự thật tàn khốc mới có thể làm cho chúng phát triển theo chiều hướng mà thời đại cần, không phát triển theo chiều hướng ấy thì chỉ có thể làm bia đỡ đạn và chết bất đắc kỳ tử mà thôi. Chỉ có làm quen dần, mới có thể thích nghi và sống sót. Là bậc đi trước, hắn càng hiểu rõ về điều này.

Nhìn người thiếu niên Hành Giả, một vài suy nghĩ lóe lên trong chốc lát, Hàn Phong Thúc có chút thất thần, nhưng Hàn Phong Thúc lấy lại bình tĩnh rất nhanh, hắn mỉm cười giới thiệu:

- Các ngươi không cần phải lo lắng, tại học viện Thanh Sơn, đây là một chuyện rất bình thường. Tại học viện của chúng ta, vào mỗi buổi sáng sớm, học sinh năm nhất và năm hai đều phải tham gia tập luyện như thế này.

Họ tiếp tục đi tới. Chốc sau, họ lại thấy một tình cảnh khác.

Từng tiếng nổ vang truyền đến, kèm theo là những âm thanh trầm trộ khen ngợi của những người quan sát.

- An Đức, uy lực đòn pháp thuật này của ngươi thật là quá mạnh mẽ.

- Đúng vậy, tại năm ba bên trong học viện của chúng ta, uy lực đòn pháp thuật vừa rồi có thể vào vị trí 20 đòn mạnh nhất.

- Loại uy lực này tuyệt đối không phải vài người có thể can phá.

Theo âm thanh, như bao đứa trẻ khác, ánh mắt của hắn nhìn về nơi không xa ấy. Ở đó, giữa muôn vàn lời nịnh hót của đồng bạn, một người thanh niên dương dương đắc ý.

Hắn lắc đầu, rồi cũng không để ý đến những... nhà huấn luyện pokemon này nữa.

Tại những ngày trên thuyền, hắn cũng nghe vị ngũ trưởng lão giảng giải, và hắn cũng biết những nhà huấn luyện trong học viện là chiến đấu như thế nào.

Thường thường là một đám người tụ tập cùng một chỗ, sau đó hướng về một mục tiêu mà triển khai kiểu đấu pháp quy mô. Và bởi vì ưu thế số lượng áp đảo, một đám người có thể nhẹ nhõm đạt được thắng lợi.

Đây chính là cái bọn họ gọi là chiến đấu.

Theo suy nghĩ và cái nhìn của hắn, thực lực đám người này quả thực là cận bã.

Mặc dù biết ở trên chiến trường, đoàn chiến luôn chiếm ưu thế. Nhưng dạy học sinh chiến đấu như thế này như thế nào có thể là phương pháp tốt nhất? Hắn có thể khẳng định khi tách họ thành từng đội nhỏ hay thành từng cá nhân, kẻ địch có thể dễ dàng đập chết họ như giết một đám gà.

Rõ ràng bọn họ căn bản không hiểu cái gì gọi là tử đấu, đó là tranh đấu mà mỗi một giây đều đứng giữa làn ranh sống và chết. Như là nửa kia của hán khi đào vong, phải biết lúc ấy, mỗi một giây, nửa đó đều phải vật lộn với những kẻ mạnh hơn cũng như xảo trá và âm mưu đầy mình.

Mỗi khắc cái chết đều quanh quẩn xung quanh nửa kia, cho nên mới khiến ý chí của nửa kia cực kỳ kiên định, và cũng vì thế mà nửa kia có thể tu luyện Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn tiến triển thần tốc như thế.

Nói một cách khác, nếu không phải nửa kia liều sống liều chết trên con đường tử vong, thì nhất định sẽ không có thực lực mạnh mẽ kia.

Không có kinh nghiệm tại nguy hiểm cận kề cái chết thì có tư cách gì gọi là chiến đấu?

Loại chiến đấu của học sinh trong học viện, nhiều nhất có thể nói là đang thí nghiệm kỹ năng và kỹ xảo mà thôi.

Không trải qua hiểm cảnh, không trở thành cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Quân Tướng

Học viện Thanh Sơn chỉ có 5 tòa kí túc xá gần kề nhau nằm ở phía đông thành, rất dễ tìm, học sinh và giáo viên chia ra sinh hoạt ở nơi đây. Theo lời trưởng lão Hàn Phong Thúc, người có thể trở thành nhà huấn luyện pokemon ít lại càng ít, đã vậy mà số thiên tài có độ tuổi phù hợp có thể tiến vào học tập ở nơi đây lại càng khó gặp. Do đó mà số lượng học sinh và giáo viên cũng không nhiều, 5 tòa kí túc xá hoàn toàn có thể chứa hết.

Mỗi một khu kí túc xá thường có 1 trệt và 2 lầu, mỗi lầu ít nhất 20 phòng, một phòng có thể thỏa mãn cho 4 đến 5 học sinh. Đương nhiên là để tiện quản lí, những học sinh cùng một năm học đều được thống nhất tại các gian phòng chỉ định, đồng thời mỗi kí túc xá đều có một người giáo viên phụ trách.

Hắn nhìn khu kí túc xá, dựa theo tờ giấy chỉ dẫn, tiến vào căn phòng số 7 của kí túc xá A1.

Chỉ là vừa mới tới trước cửa căn phòng số 7, hắn đã nghe được âm thanh huyền ảo từ bên trong truyền lại. Cửa không khóa cho nên hắn đi tới và nhìn vào bên trong.

Đây là một căn phòng khá rộng, khoảng chừng 50 mét vuông, bên trong tổng cộng có 2 cái giường hai tầng, hiển nhiên là đủ chỗ ngủ cho 4 người. Trên giường đều đã có chăn, gối... đầy đủ. Mà lúc này đây, có 3 đứa trẻ từ tám tới mười sáu tuổi đang tranh cãi.

“Cốc cốc cốc...” - Hắn đưa tay gõ cửa.

Phút chốc ánh mắt của bọn nhỏ đang nói chuyện chuyển về hướng hắn. Trong đó đứa trẻ có vẻ lớn tuổi nhất liếc nhìn, đánh giá bộ quần áo đơn sơ của hắn, rồi hướng về phía hắn mà đi tới.

Đứa nhỏ này so với hắn thì cao hơn một nửa cái đầu, vóc người của nó cũng coi như là tương đối khôi ngô. Nó đi tới trước mặt hắn, lấy thái độ người bề trên nhìn hắn mà nói:

- Học sinh mới?

Hắn không quá để ý đến tâm tình hơn thua của lũ nhóc trong giai đoạn tâm lý bất ổn, thế nên hắn mỉm cười đầy thiện ý:

- Chào cậu, tớ là học sinh mới, tớ đến từ bến cảng Ngã Hành.

- Ta tên là Đường Thánh, nhà huấn luyện pokemon tập sự, hiện tại có một con Poliwhag phẩm chất Sơn trại, tương lai là Thích khách thần thoại. Dĩ nhiên ta cũng là người đứng đầu nơi này. Nhóc con, người tên là gì? Pokemon lại là con gì?

Nghe thằng nhóc nói thế, trong lòng âm thầm buồn cười, hắn đáp:

- Tên tớ là Hành Giả, Bộ Hành Giả. Pokemon là một con Paras.

- Paras? Lúc nào một con Paras ăn bám lại được nhà huấn luyện lựa chọn vậy?

Đường Thánh bày ra bộ dạng giật mình.

Hai đứa trẻ trong phòng cũng cười rộ lên, chúng nhìn hắn với ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ ngu si. Địa vị của Paras trong lòng các nhà huấn luyện

pokemon, nhất là các nhà huấn luyện trẻ tuổi như thế này là cực kỳ thấp kém. Với họ, Paras chỉ có gây mê với cần xé thì làm được gì? Xé gỗ bán lấy tiền hay sao?

Hắn không hề tỏ thái độ gì khác, đối xung hô, mặt vẫn mang theo nụ cười:

- Ta có thể vào được chứ?

Đường Thánh không để ý đến lời nói của hắn, nó nói:

- Tiểu đệ, ta là đại ca nơi này, sau này ngươi phải nghe lời ta có biết không?

“Muốn dần mặt?” – Trong lòng hắn yên lặng nghĩ tới.

Hắn bình thản đáp:

- Ta không có thói quen nghe người khác sai khiến.

Nghe đến đó, khuôn mặt Đường Thánh trở nên khó coi. Lập tức gã lao lên, dùng tay phải đẩy đầu hắn một cái, cú đẩy khiến hắn lùi về phía sau vài bước.

- Hừ, làm thân phận đàn em thì phải biết nghe lời. Không nghe lời thì phải chịu trừng phạt. Làm sao? Không phục hả?

Hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, tập sách cầm trong tay đã đặt xuống cái giường gần nhất. Trong khi Đường Thánh có chút buồn bực không hiểu hắn đang làm gì, đột nhiên gã ta phát hiện thân hình của hắn đã biến mất.

Hai người khác có thể thấy rõ ràng, hắn đạp xuống nền nhà một bước, dùng tốc độ cực nhanh lướt tới sau lưng Đường Thánh. Và hắn không hề quay đầu lại, mà nhấc cánh tay phải lên, dùng cùi chỏ húc vào bên hông của gã ta, đồng thời chân phải của hắn cũng kê ngang trước chân phải của gã.

Đường Thánh còn không kịp phản ứng, cả người ngã ra ngoài, lao đảo lao ra ngoài cửa. May mắn lực lượng phản hạ bàn của gã không tồi, cho nên cũng không có ngã xuống nền nhà, nếu không kết cục chính là đập mặt vào nền gạch đá bóng loáng.

- Khốn khiếp, ngươi dám đánh ta?

Đường Thánh giận dữ, hét lớn xong, gã vừa chuyển thân thể, bày ra thể mãnh hổ hạ sơn, vừa đánh về phía hắn.

Bản thân hắn chỉ hy vọng trong tương lai, cuộc sống tại học viện sẽ không gặp quá nhiều phiền toái, ít nhất là cuộc sống bình thường không bị ai quấy nhiễu, hắn chỉ muốn phấn đấu cho mục tiêu của mình chứ không muốn bị cuốn vào tranh đấu vô vị. Cho nên hắn muốn chắc ăn thì ắt hẳn phải cho vị “đại ca” kia một lần giáo huấn. Đây chính là giết gà dọa khỉ.

Mất nhìn thấy Đường Thánh đánh một quyền về ngực của mình, hắn không lùi mà tiến lên trước một bước đón đánh gã ta. Vừa bước tới, tay trái hóa đao gạt phăng nắm đấm của Đường Thánh, tay phải nắm lại, một quyền đánh vào ngực đối phương. Động tác đơn giản nhưng dứt khoát và hiệu quả.

Đường Thánh chỉ cảm thấy tay phải của mình bị gạt phăng ra, quyền đánh tới bị lệch phương hướng. Lực đẩy đòn gạt ấy còn khiến gã lao đảo muốn ngã. Cùng lúc ấy, một quyền nặng trịch đập vào ngực khiến gã ngã ra phía sau, ôm bụng lăn dưới mặt đất.

- Á... ừ...

Một tiếng rên rỉ trầm thấp từ cổ họng Đường Thánh vang lên.

Chỉ một phút sau, Đường Thánh rút quả pokemon từ thắt lưng ra, bấm nút, rồng giận:

- Poliwhirl, Bubble!

“Pokemon. Nó vận dụng pokemon.” – Ý nghĩ này lóe lên trong đầu hắn tức thì.

Thế nhưng cho dù sử dụng pokemon thì như thế nào đây?

Từng đợt bong bóng to bằng cái lon bia từ miệng cho Poliwhirl lao ra hướng thẳng về phía hắn. Tuy tốc độ của chúng không nhanh, nhưng ở không gian không quá rộng của căn phòng, mà Đường Thánh đang đứng ở cửa thì chiều thức này đúng là lựa chọn hợp lý.

- Giáp!

Hắn nhẹ giọng tự nói.

Trong tích tắc, cả người hắn được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng, khiến cả người hắn trở nên vàng óng. Chiếc giáp tinh thần tôn hắn lên như một vị thần trên trời cao.

Chỉ thấy hắn không hề tránh né, mà đâm đầu lao thẳng về phía đám bong bóng Bubble. Ý định của hắn chính là xuyên thẳng qua rừng bong bóng ấy, hạ

đo ván con Poliwig, rồi dạy dỗ tên Đường Thánh một phen.

Song đôi lúc hiện thực lại không giống với suy nghĩ.

“Bùm... Bùm... Bùm...”

“Dùng! Dùng! Dùng!”

Khi hấn vừa chạm vào đám bong bóng, chúng lập tức phát nổ. Vụ nổ tạo lực đẩy hấn văng về phía sau.

Lúc này Đường Thánh đã ngồi dậy, nhìn thấy tình cảnh này, gã cười to:

- Ha ha ha... Ngủ giấc, dùng thân thể chưa rèn luyện đặc thù mà chống lại Bubble sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trong đầu gã ta tưởng tượng ra cảnh cái thằng oắt con chống đối gã bị oanh chảy máu, nằm bất tỉnh trên sàn nhà. Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, nỗi giận bị nhục nhã vừa rồi cũng vơi đi phần nào, niềm vui sướng bay bay trong lòng, gã lại liên tục cười to đầy chế giễu.

- Ha ha ha ha...

Hai đứa trẻ còn lại thì do quá sợ hãi, nên chúng đã chui xuống gầm giường trốn tránh từ lâu. Nghe tiếng cười càn rỡ của vị “đại ca” kia, chúng chỉ có thể âm thầm cầu khẩn không xảy ra án mạng. Nếu xui xẻo có án mạng thì có khi chúng bị liên lụy cũng nên.

Đúng lúc này, giọng nói của hấn vang lên:

- Hừ, vậy sao?

Hấn lập tức thay đổi chủ ý. Hấn bắt đầu không ngừng lách mình né qua chỗ hở của những bong bóng nước Bubble, đồng thời lao nhanh về phía con Poliwig.

Trong thế giới này hầu như không có người mạnh nhất. Người mạnh nhất thì có thể dùng số lượng pokemon đè bẹp. Người có số lượng pokemon nhiều thì ta có sức mạnh đỉnh cao tranh đấu bất phân thắng bại. Vì thế khi hai bên va chạm, không thể có kết quả trong khoảnh khắc.

Thông thường, nhà huấn luyện sử dụng pokemon theo một chiến thuật nào đó, đồng thời với việc nhà huấn luyện cũng hóa thân thành một phần trong chiến thuật đó. Hai bên đánh nhau không chỉ so về sức mạnh của pokemon mà còn coi trọng tính liên kết và trình tự xuất chiến. Hiển nhiên vì thế mới cần ít nhất 5 loại pokemon mạnh nhất. Chiến đấu mà, người sống thì ta chết, nói nhẹ hơn chính là pokemon của người không trọng thương thì pokemon của ta phải quay về quả pokemon.

Sự phối hợp nhịp nhàng và một chiến thuật hợp lý có thể làm cho thế trận biến hóa, mà qua đó dẫn tới thắng lợi. Nói đơn giản là đánh như thế nào, thủ như thế nào, dương mưu thì sao, mà âm mưu lại ra sao?

Hai bên như người chơi cờ, chỉ khác là một bên người chơi cờ không phải là quân cờ, còn một bên khác thì người chơi cờ chính là quân Tướng. Và vì nhiều lý do, quân Tướng không có khả năng xông lên giữa chiến trận mà chém giết. Đa phần nhà huấn luyện “tỏ ra” sơ sẩy để dụ quân địch.

Thế nhưng cũng có ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất khi quân Tướng quá mạnh, khi ấy Tướng không còn là Tướng trên bàn cờ, Tướng đã có khả năng san bằng đối thủ vì chênh lệch quá lớn.

Ở đây cũng thế, hấn có sự tự tin của mình, hấn tin tưởng bản thân đủ sức vượt qua mê trận bong bóng Bubble mà kết thúc cuộc chiến. Đây không coi là mạo hiểm, bởi vì hấn vẫn còn hai con pokemon chưa có xuất chiến. Nếu gặp nguy hiểm, đối với đối thủ nhỏ yếu trước mặt, hấn thừa khả năng xoay chuyển tình thế.

Poliwig vẫn theo lệnh Đường Thánh mà nhà bong bóng không ngừng. Tuy nhiên đây không phải là nơi thuận lợi cho nó phát huy, đây là mặt đất, không phải mặt nước. Không tiếp xúc với nước, nó nhả ra bong bóng cũng có giới hạn, càng ngày nó như càng cố hết sức. Đó là chưa kể ở mặt nước nó còn lặn sâu hay bơi lội trốn tránh, còn ở mặt đất, nó là mục tiêu sống khi di chuyển chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đường Thánh

Muốn giỏi việc gì thì phải làm nhiều việc đó. Học tập cũng thế, kinh doanh cũng vậy, mà rèn luyện kỹ năng cũng không khác gì.

Kỹ năng là một phạm trù mơ hồ không rõ, nhất là đối với một kẻ vừa tiếp xúc với nó không lâu như hấn. Tuy vậy nhưng dù sao hấn cũng nhận được kinh nghiệm từ nửa kia, hấn còn tiếp thu được kinh nghiệm quý báu từ cha ông. Bởi điều đó, mới có câu nói trên.

Và vì lý do ấy, hấn phải thường xuyên tập luyện, đặc biệt là ở dạng đối chiến này, thậm chí là ở các cuộc chiến sinh tử.

Có nhiều thứ nằm trên lý thuyết khó có thể thuyết phục con người, càng có nhiều thứ là lý thuyết nhưng lại không thể mang ra áp dụng vào thực tế. Vì lẽ ấy, muốn tốt, tùy từng trường hợp, con người mang chúng ra so sánh với thực tế, cái gì có thể áp dụng thì giữ lại, không thể thì tiến hành cải tiến hoặc loại bỏ. Đó cũng là điều tất yếu trên con đường phát triển.

Cảm nhận từng sợi tinh thần nhỏ bên chặt vào nhau, hóa thành một chiếc áo giáp mạnh mẽ, hấn cũng có quyền tự hào. Song đó không phải là điều hấn nên tự cao.

Thật ra lần này cũng chỉ là một thử nghiệm nhỏ, vì dù gì hấn cũng chưa biết nó có thể chịu đựng được những lực đánh lớn nhỏ như thế nào. Hấn không dám mạo hiểm dùng chiêu này ở một cuộc chiến sinh tử, nhưng hấn có thể sử dụng nó ở một cuộc chiến như thế này, dù sao đây cũng chỉ là trận chiến nhỏ, một trận chiến không đáng kể mà thôi.

Cùng với thử nghiệm chính là phải tự hỏi. Tự hỏi làm sao để cải thiện, để nó thêm tốt hơn, tự hỏi làm sao để phát huy sức mạnh của nó đến mức tốt cùng. Đối với hấn mà nói, những cái tự hỏi thật sự rất khó khăn, bởi vì hấn chưa có một chút kiến thức nào về lĩnh vực này, hấn chưa hề có một thử nghiệm nào như thế này. Cho nên nó vô cùng khó.

Biết rằng nó khó, nhưng hấn tin vào cái điều đầu tiên kia: “Muốn giỏi cái gì thì làm nhiều cái đó”.

“Dừng! Dừng! Dừng!”

“Àm! Âm!”

“Oanh... Oanh... Oanh...”

Mặc dù cố gắng tránh né, cố gắng lách mình qua những bọt bong bóng Bubble. Song bởi đó cũng chỉ là những bước chân, những cái uốn éo cơ thể, thế nên trúng đòn là điều hiển nhiên, không trúng đòn mới là lạ.

Dần dần hấn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Tinh thần là thứ khó nắm bắt, đối với người Trái Đất, đó là thứ khoa học còn chưa nghiên cứu tới. Là người sinh sống ở nơi đây hơn mười năm, hấn cũng còn ở thời kỳ... đồ đá như vậy. Nó khó hiểu và tối nghĩa. Mà bởi vậy, như kinh nghiệm từ nửa kia, tiêu hao lực lượng tinh thần chính là một đòn tra tấn có chút kinh khủng, không, là quá kinh khủng.

Hấn có thể cảm nhận mỗi khi bị trúng đòn, lực lượng tinh thần từ trong đầu hấn lại phải bay ra thêm một lượng để bù vào chỗ trống, hoàn thiện bộ giáp vàng óng kia. Ban đầu hấn còn chưa cảm nhận được gì nhiều, nhưng khi trúng nhiều đòn, lực lượng tinh thần tiêu hao theo cấp số cộng, hấn bắt đầu cảm thấy chóng mặt, hai mắt cũng đau xót.

Và rồi khi cảm giác trái chiều này xuất hiện ngày càng nhiều, khi đầu óc dần mơ hồ, máu từ mũi chảy ra, đầu ong ong, hấn trúng đòn càng nhiều.

“Oanh! Oanh! Oanh!”

“Dừng!”

May thay Poliwig đang đứng ở trên mặt đất, bởi vậy nên thật may mắn khi đòn Bubble của Poliwig là có giới hạn.

Kết thúc cuộc oanh tạt này, hấn khụy mình, gần như vô lực, dùng tay phải chống đỡ toàn thân, cúi đầu thở hổn hển. Từ mũi hấn, máu lần từng giọt, rồi nhỏ tí tách trên nền nhà. Cả chiếc áo giáp vàng óng kia cũng biến mất, đã không còn thấy nữa. Riêng cánh tay trái, vì trúng nhiều đòn Bubble mà đã trật khớp, thâm tím một mảnh.

Hiển nhiên Bubble không phải dễ đỡ đến vậy.

Bị thương nặng, đầu óc còn đầy sao, nhưng hấn không hối hận vì điều gì. Thứ nhất, rèn luyện kỹ năng cũng như rèn luyện cơ bắp vậy, phải chịu kích thích nhiều với mức độ vừa phải liên tục không ngừng thì nó mới trở nên mạnh mẽ hơn. Thứ hai, hấn chưa có thua, hấn còn nắm toàn bộ trận chiến trong tay.

Ở bên kia, con Poliwig khá hơn một chút, nó suy yếu và thở hồng hộc. Mí mắt của nó cũng sụp xuống, như bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê.

Đường Thánh đứng ở bên trái nó, cười lạnh nhìn tình cảnh này. Đường nhiên với gã ta, kết quả trận chiến đã nằm trong tay.

- Poliwig, trở về.

Đường Thánh lại một lần nữa lấy ra quả pokemon, nhưng lúc này, gã ta thu lại Poliwig. Ra là gã muốn con Poliwig nghỉ ngơi.

Đối với nhiều người, nhất là đối với những đứa trẻ chưa trải qua nhiều, bản thân mạnh khỏe, 100% sức lực có thể dư sức hạ đo ván kẻ đang bên bờ hấp hối kia. Cho nên? Cho nên không cần phải suy nghĩ gì, đích thân đến hành hạ kẻ kia là được rồi.

Nhét quả pokemon nửa đỏ, nửa trắng vào thắt lưng. Đường Thánh chậm rãi đi tới trong ánh mắt sùng bái của hai tên đang nằm dưới gầm giường.

Gã tiến tới, dừng ở trước mặt hắn, hạ người ngồi xổm, giơ tay phải ra, định nắm đầu hắn mà lôi tới.

Đáng tiếc...

“Dừng!”

Một quả pokemon đột nhiên xuất hiện trên cánh tay trái bị thương nặng của hắn. Dựa theo cảm nhận, hắn vung quả pokemon vào mặt của Đường Thánh.

Bị tập kích bất ngờ, Đường Thánh bị đánh thẳng vào mặt.

Thế nhưng đó vẫn không phải là kết thúc.

Quả pokemon mở ra, một con Paras mang theo vẻ lạnh lùng xuất hiện trước mặt Đường Thánh, ngăn cách giữa Đường Thánh và hắn.

Paras xuất hiện, nhưng nó không có hành động gì khác, bởi nó chưa nhận được mệnh lệnh nào.

Nó đứng đó, trông mất mớ to, đầy lửa giận và sát ý. Nó không che giấu nội tâm hung ác của mình, lẳng lặng đứng đó, im lặng như một bức tượng, không có bất cứ động tác nào khác. Thế nhưng bộ lông đỏ trên lưng nó đã dựng thẳng lên, hai cái nạm màu tím trên lưng đã không còn đóng đũa. Nó lặng im, lặng im trước giờ bão nổi.

Trải qua vô số lần đánh cướp cùng vị chủ nhân, cũng trải qua một cuộc giết chóc máu tanh nơi bến cảng Ngã Hành. Paras như lột xác, từ một con pokemon lơ đãng và vui vẻ với những trò đùa dai đã biến thành một tên lính hung hăng và kiêu ngạo. Kiêu ngạo theo bản tính của loài pokemon có phẩm chất Tướng cấp, phẩm chất có tên như chính định mệnh của chúng.

Bị đánh đau, té ngã ra sau, nhưng Đường Thánh rất nhanh lấy lại tinh táo. Đường Thánh lồm chồm bò dậy, đứng thẳng nhìn về con Paras đầy “âm u” kia.

Có thể nhiều người nhìn những hành động đầy trẻ con trước kia của Đường Thánh thì kết luận ngay gã là một đứa trẻ mười sáu tuổi được nuông chiều từ nhỏ, hoặc cũng có thể nhận định gã chính là một kẻ mà từ nhỏ lấy ức hiếp người làm vui. Song đó chỉ là những nhận định sai lầm.

Đường Thánh đứng là sinh ra ở một gia đình cao quý thật. Thế nhưng được giáo dục bởi những người đi trước đầy mưu mẹo và toan tính, Đường Thánh cũng không đến nỗi nào, vì dù sao đầu óc của gã cũng không có dính vấn đề gì liên quan đến thần kinh.

Đừng nhìn Đường Thánh mới chỉ mười sáu tuổi, phải hiểu bụng gã ta chứa đựng nhiều thứ “kinh nghiệm quý báu” được gia tộc truyền thụ.

Ở cái thế giới tôn sùng thực lực, nắm tay kẻ nào to, kẻ đó chính là thần thánh. Khi thực lực còn không đủ để mọi người tôn sùng, thì con đường tất khác chính là tạo ra một thế lực có thể làm cho mọi người tự nguyện liếm giày, cũng như tranh nhau gia nhập. Đó chính là kinh nghiệm tồn tại biết bao nhiêu máu và xương của tổ tiên họ Đường để xây nên một Đường gia như bây giờ.

Kế thừa kinh nghiệm từ cha ông đi trước, kế thừa lý tưởng, cũng như nương theo khát khao của chính mình, Đường Thánh cũng tự hiểu mình nên làm gì.

Thực tế mà nói, Đường Thánh đến với học viện Thanh Sơn không chỉ để học tập, gã đến với nơi đây còn với một mục đích khác. Mục đích này là mục đích mà bất cứ gia tộc “cao quý” nào cũng chú trọng, đó chính là lời kéo nhân tài.

Cho nên cũng không khó hiểu khi gã dễ dàng thu tóm hai con giun cùng phòng kia. Có dùng thực lực chứng tỏ, có dùng tiền tài dụ dỗ. Mặc dù trong lòng cũng tự giễu chính mình, nhưng Đường Thánh không tự cho mình là quân tử, cũng không tự phong cho mình phải làm việc đường đường chính chính, bởi vậy gã không ngại, cũng chả thấy gì là xấu hổ.

Vốn căn phòng số 7 này đã nằm trong lòng bàn tay gã. Song “hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”, một con trâu đực lại đứng ra chắn đường lúc này. Điều đó không khiến Đường Thánh giận dữ sao được?

Dù lửa giận phừng phừng, nhưng Đường Thánh cũng không đánh mất đi lý trí. Gã nhanh chóng làm ra đối sách, đối sách ấy chính là thu thập tên kia. Hành động này vừa làm vị trí đại ca vững chắc, vừa là một lời nhắc nhở cho hai thằng oắt kia, lại vừa thu thập được kẻ mới tới, cùng với khiến tên đó cúi đầu. Một mũi tên bắn trúng bốn con chim, có sao không làm?

Song một lần nữa: “hành sự tại nhân, thành sự tại thiên”. Thực lực của tên mới tới vượt quá tầm kiểm soát mấy lần. Thậm chí lúc gã cho rằng đã nắm chắc phần thắng lại xuất hiện biến cố nằm ngoài dự liệu.

Nhìn con Paras lạ lẫm so với kiến thức được học, dù lúc này lửa giận có thể đốt thủng bầu trời, nhưng gã cũng không dám manh động.

Pokemon biến dị không phải dễ chơi đến thế!

Hiển nhiên Đường Thánh cũng nhầm. Điều này cũng không có gì khó hiểu, con người thà lấy một cái lý do bình dân và phổ biến chứ không ai nghĩ quá xa bằng cái lý do trên trời. Vì thế, bất cứ ai nhìn thấy con Paras này, đều cho rằng nó là Paras biến dị, chứ không ai cho rằng một thằng nhóc mười bốn tuổi

có được một con Paras có phẩm chất Tướng cấp.

Nhìn con Paras biến dị, Đường Thánh không chỉ không dám mạnh động, nội tâm của gã của là một mảnh lạnh lẽo. Dĩ nhiên gã có thể cảm nhận được sát ý của nó, sát ý báo trước nó sẵn sàng giết gã khi có mệnh lệnh mà không hề có chút chần chừ hay e sợ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Không Phải Dễ Chọc

Tâm lý một màu đen làm cho con người tỉnh táo và bình tĩnh, cũng như bình thần đối diện với mọi việc. Dù nội tâm có chút sợ hãi, nhưng Đường Thánh vẫn thông dong nhìn về chủ và tớ bên đối diện.

Sợ sao? Sợ chứ. Ai mà không sợ chết.

Sợ thì sợ, nhưng cũng tự nhận biết rằng mình sẽ không chết. Đương nhiên dù học viện cấm giết hại đồng môn, nhưng sợ sẩy thì biết đâu được. Vì thế, lựa chọn khôn ngoan là nên làm, đừng để khi về âm phủ thì lại hối hận hay gào lên đòi Diêm Vương lấy lại lẽ phải.

Học viện đúng là có nhiều nhà huấn luyện pokemon mạnh mẽ, nhưng điều đó không có nghĩa là họ dành cả ngày để bảo vệ người, càng không có nghĩa là họ có thể nhanh chóng can thiệp khi sự việc đi quá xa.

Đường Thánh quá hiểu, cho nên gã không hành động gì thêm.

Mạng sống chỉ có một, không quý trọng chính là ngu!

Thua thì sao? Chẳng đáng gì.

Mất mặt gì sao? Chẳng có gì.

Bị nhục nhã thì sao? Chẳng sao!

Tất cả làm sao có thể quý bằng mạng sống? Còn sống là tốt, còn sống thì tương lai còn làm được “việc này, việc nọ”, chết rồi thì người yêu cũng theo người khác mà thôi.

Cúi đầu ở những trường hợp như thế này chẳng có gì phải xấu hổ. Mà đối với những con người ôm tham vọng lớn như gã, cúi đầu cũng chỉ là việc bình thường, cúi một ngàn, một vạn lần cũng không sao, miễn đạt được mục đích là được.

Ở phía đối diện, hần dần thích ứng, dần trở lại bình thường, dù đầu hơi đau vì tổn hao tinh thần nhiều, hơi chóng mặt vì mất máu nhiều.

Thời gian trôi qua...

10 phút sau, hần đứng dậy.

Nếu là một cuộc chiến sinh tử diễn ra ở nơi khác, hần đã không ngần ngại ra lệnh cho con Paras kết thúc tính mạng đối thủ. Nhưng đây không phải là một trận chiến sinh tử, đây chỉ là trận chiến của hai thằng nhóc, đây lại là ở học viện, giết người cũng là điều không nên.

Mục đích của hần đến đây là vì học tập, không thể vì một mâu thuẫn nhỏ mà làm lớn chuyện, để rồi bị đuổi khỏi học viện, đó là hành động ngu ngốc. Mặc dù thằng nhóc đằng kia đúng là làm lớn chuyện từ mâu thuẫn nhỏ, nhưng nó là nó, mà hần là hần. Nó có thể, còn hần thì không.

Và lại mục đích của nó chỉ là dẫn mặt, cùng lắm nó đánh hần nằm giường vài tháng để thể hiện sức mạnh.

Bởi vậy cho nên hần vẫn phải chịu chút... khó chịu.

Nói đi nói lại, nếu là ở nơi khác, hần không ngại hạ sát thủ!

Dùng tay phải vuốt máu đang chảy từ nơi mũi xuống, hần nhìn về tên đối diện, âm trầm nói ra:

- Người nói chuyện này phải giải quyết như thế nào?

Đường Thánh dĩ nhiên hiểu con trâu chấn đường kia nói gì. Con trâu đực đáng ghét phá hoại kế hoạch của gã chính là đang đòi bồi thường.

Dù trong lòng tức giận từ đầu cho tới bây giờ, gộp thêm câu hỏi lần này nữa là thành ngọn lửa phần nộ to lớn đến nỗi che kín bầu trời, song một kẻ lươn lẹo thì cảm được cũng đồng nghĩa với bỏ được.

Đường Thánh không muốn phải nằm chơi mầy tháng trên giường bệnh, mà do đó bỏ mất cơ hội tranh đua vị trí, tranh giành tài nguyên trong học viện. Càng là vì cảm nhận được sát ý của con Paras cho nên gã không thể không tin tên kia là một kẻ tàn nhẫn. Pokemon tàn nhẫn thì chủ nhân có thể nào không tàn nhẫn? Pokemon máu lạnh thì chủ nhân máu nóng thế nào được?

Dẫu sao thì sao, đa phần pokemon là một động vật đơn thuần, nội tâm thế nào thì chúng biểu hiện ra ngay. Bởi vậy dù tên kia nói với giọng trầm có vẻ bình thường, nhưng nhìn con Paras, Đường Thánh hiểu việc này không bình thường được.

Mặt khác giờ này đối phương cho gã mớ lời, thế nên mới khổ. Nếu đối phương mở miệng sư tử cắn gã một miếng bự, gã có thể trả giá. Còn bây giờ? Gã là người mở lời đầu tiên, là người đưa cái giá, giá không chuẩn thì sợ là phải chịu nỗi đau da thịt. Biết sao được, Poliwhag đã quá mệt rồi, nó khó có khả năng xuất chiến lần hai.

Vì cái lý do khôn nặn ấy, Đường Thánh lâm vào suy tư.

Do đó, cả căn phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh, khác hẳn tình cảnh lúc trước.

Không chỉ căn phòng số bảy khu A này như thế, những căn phòng dành cho học viên mới cũng có tình cảnh tương tự diễn ra. Nếu như quen biết từ trước, hoặc tính cách hiền hòa, thân thiện, có lẽ mọi chuyện chẳng diễn ra theo cảnh bạo lực như thế này.

Khổ nỗi học viên mới đều được tuyển chọn từ những nơi khác nhau trên khắp vương quốc. Tiếp đến, là thiên tài ai cũng có tính tình khác người, họ càng có một cái tính gọi là kiêu ngạo từ xương. Từ nhỏ được mọi người hầu hạ, được mọi người cung kính và tôn sùng, thì bây giờ có thể nào chấp nhận luôn cúi lăm đàn em cho kẻ khác.

Làm đàn em cũng được, trừ khi thực lực của ngươi mạnh hơn ta, còn không thì đừng mơ!

Thậm chí là thực lực mạnh hơn thì sao? Chờ đó!

Đây giống như một thử thách nhỏ cho tân sinh, cho nên giáo viên và trưởng lão đều nhắm mắt làm ngơ, đội tự vệ cũng mắt nhắm mắt mở.

Với họ, bọn trẻ đánh thì cứ đánh, đừng đánh chết người là được rồi.

Mà hiển nhiên, trừ những kẻ nóng đầu, tính tình nóng nảy cần phải giám sát, những kẻ khác thì cứ thoải mái.

Thế nên dù ở phòng số bảy âm ỉ, cũng chả mấy ai quan tâm.

Một lát suy nghĩ, Đường Thánh cắn răng nói:

- Một nghìn kim tệ!

Lời nói “một nghìn kim tệ” vừa ra, hai con giun nhỏ dưới gầm giường lập tức sùng sốt. Cho dù là một gia tộc giàu có đi nữa, thì một thiếu gia của gia tộc có thể cầm ra một nghìn kim tệ cũng không phải đơn giản. Thiếu gia không phải cháu đích tôn được kỳ vọng cũng là thiên tài trăm năm có một của gia tộc, mà vì thế nên mới được gia tộc dốc lòng bồi dưỡng như thế.

Hắn cũng khá bất ngờ với cái giá tiền mà Đường Thánh đưa ra. Song một kẻ cướp đường bấy lâu, cùng với một kẻ bỏ tiền áp trứng Butterfree phẩm chất Vương cấp mà nói, một nghìn kim tệ cũng... bình thường thôi.

Do đó, hắn bình thản nói:

- Mạng của ngươi chỉ đáng giá một nghìn kim tệ thôi sao?

Đường Thánh gắt gao nhìn hắn, gần từng chữ:

- Mạng ta? Ngươi đùa sao? Mạng ta ngươi dám lấy sao?

Hắn ngòi xồm xuồng, vượt chòm lông đang dựng đứng của Paras. Paras hiểu ý, nó đang đưa 2 cái nắm trên lưng, thu lại chòm lông đang dựng đứng. Nhưng nó vẫn nhìn Đường Thánh chằm chằm.

Vừa vượt Paras, hắn vừa nói:

- Có nhiều khi sống còn khổ sở hơn là chết.

Đường Thánh có thể nào không hiểu hắn định nói gì, hắn đang đe dọa biến gã thành người thực vật, người mà cả đời chỉ có thể nằm trong viện dưỡng thương và không bao giờ có thể tỉnh lại.

Nếu là một thằng bé không hiểu chuyện đời, e rằng nó sẽ sợ hãi mà tăng thêm giá. Nhưng Đường Thánh lại khác, dù biết mình ở thế yếu, song Đường Thánh cũng biết được bản thân mình nắm giữ cái điểm quan trọng nào trong tay.

Đường Thánh cười gằn:

- Ta là người của Đường gia, ngươi dám làm như vậy sao? Ngoài ra đây là học viện Thanh Sơn, ta không tin những giáo viên và giám sát lại để cho ta nửa sống nửa chết như thế. Dù học viện Thanh Sơn đúng là uy danh lừng lẫy thật, nhưng Đường gia cũng không phải dễ xoi.

Hắn không ngẩng mặt lên, trào phúng:

- Thế à? Có muốn thử xem không?

Nói xong, hắn đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Paras...

“Xoạt...”

Paras thu người lại, nằm ở tư thế bất cứ trường hợp nào cũng có thể vọt tới. Đồng thời hai cái cẳng được nó dựng thẳng dậy.

Nghe vậy, Đường Thánh biến sắc, trầm giọng:

- Ngươi dám sao?

Hắn tỏ vẻ không sao cả, mỉm cười, chất giọng tươi mới mà đầy rét lạnh:

- Paras, gõ gãy xương chân trái của hắn cho ta!

Như ảnh ảo, Paras phóng tới, khi Đường Thánh còn chưa kịp phản ứng, đã nghe một tiếng trầm đục. Lập tức, một tiếng hét thảm vang vọng toàn bộ kí túc xá.

- A... A... Á...

Đường Thánh ngã xuống sàn nhà, hai tay ôm lấy chân trái, lăn lộn khóc thảm.

Nỗi đau từ tủy xương còn đáng sợ hơn nỗi đau da thịt, bởi lẽ đó, Đường Thánh không ngừng khóc, nước mắt tràn ra, như nước mưa rơi tí tách trên sàn nhà. Khuôn mặt hắn cũng trở nên vặn vẹo vì đau đớn, vẻ khôi ngô đã trở thành vẻ dữ tợn.

Cả khu kí túc xá đang sôi sục đánh nhau, cùng với hờn hờ xem trò vui bỗng chốc yên tĩnh.

Chỉ vài giây sau, nơi đây đã có đầy người trước cửa. Âm thanh bàn tán nổi lên che lấp đi âm thanh hét thảm của Đường Thánh.

- Xảy ra chuyện gì?

- Thằng nhóc kia bị sao vậy?

- Có chuyện gì mà hét đứt ruột đứt gan thế?

...

Mặc kệ những lời bàn tán, hắn lạnh lùng nhìn về phía Đường Thánh:

- Nói cái giá đi! Đừng để chân phải của ngươi cũng như chân trái.

Nghe lời nói của hắn, phía bên ngoài càng xôn xao.

- Thật tàn nhẫn. Còn nhỏ mà độc ác thật.

- Ngươi biết cái gì, cái này gọi là “vô độc bất trượng phu”. Không độc ác há có thể trở thành cường giả.

- Giá? Giá gì? Sao lại có giá cả ở đây.

...

Dù họ thì thâm to nhỏ, nhưng vẫn không có ai bước lên giúp đỡ, càng không có ai có ý định can thiệp.

Họ lạnh lùng hay là máu lạnh?

Có lẽ vậy.

Kinh khủng hơn là ở học viện Thanh Sơn, việc này cũng là cơm bữa, nhìn đâu cũng thấy.

Ở thế giới này, thực lực được tôn sùng, không có thực lực thì phải chấp nhận số phận, chấp nhận bị người chà đạp, chấp nhận tui nhục... Không ai quan tâm kẻ yếu, họ chỉ quan tâm kẻ mạnh.

Bởi thế cho nên đến 99% ánh mắt mọi người là rơi vào người hắn.

Bị soi mói và nhìn chăm chăm, hắn vẫn bình thản.

Đã lỡ rung cây quá mạnh rồi thì dọa luôn cả đàn khi cũng tốt.

Ít nhất phải nói cho mọi người biết hắn không phải dễ chọc, càng không phải loài cún con cụp đuôi làm người, muốn chọc hắn thì phải trả giá cao, hắn càng không ngại cắn người.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Nhân Tâm Hiểm Ác

Đường Thánh đầy oán hận nhìn hắn. Đến giờ phút này còn có gì để nói sao?

Liệu bản thân gã còn có thể lôi kéo người khác khi bộ mặt đã mất hết như thế này sao?

Không! Chỉ có cái chết của tên đối diện mới rửa sạch sỉ nhục ngày hôm nay!

Song Đường Thánh cũng biết ngay lúc này đây gã không thể làm gì được hắn. Thế nhưng đó cũng chỉ là bây giờ.

Gã đã quyết định nhất định sẽ làm thịt hắn, nhất định!

Khi đã quyết định, gã bình tĩnh đối diện với nó.

Chỉ thấy Đường Thánh thần nhiên hỏi:

- Vậy ngươi muốn gì?

Cả không gian phút chốc động lại, những con người rảnh rỗi, nhiều chuyện xung quanh cũng thu lại xì xào. Họ đang chờ đợi cao trào của tuồng kịch.

Nhìn ánh mắt hận thù lóe lên trong chớp mắt của Đường Thánh, hắn có thể nào không biết gã ta nghĩ gì?

“Trả thù sao? Tất nhiên không phải bây giờ. Trước đó phải trả giá cho hành động của mình trước đi.” – Hắn cười gằn.

Hắn mỉm cười nhìn Đường Thánh, dùng âm thanh nhỏ nhẹ nói ra, song những người xung quanh lại cảm thấy lạnh lẽo như nơi địa ngục:

- Năm nghìn kim tệ thì chuyện hôm nay xóa bỏ. Cứ thiếu một nghìn kim tệ thì ngươi sẽ cảm nhận được “sung sướng” khi xương gãy thành mảnh nhỏ.

Lời nói của hắn vừa ra, xung quanh liên tiếp là những âm thanh hít sâu. Năm nghìn kim tệ đủ cho một gia đình có ba người sống mười năm mà không cần làm gì cả, họ có những món ăn bình dân, có quần áo đẹp, có những thứ sách vở họ cần. Thậm chí họ có thể mua được một con pokemon mà bắt đầu công cuộc thay đổi tương lai.

Ngay cả những vị con cái nhà giàu nơi đây cũng ngán ngẩm trước công phu sự tử ngoại của hắn.

Vài người lắc đầu, vài kẻ cười trên sự đau khổ của người khác, phần còn lại chờ xem kẻ thua cuộc sẽ chấp nhận hay là từ chối, hoặc là trả giá.

Đôi mắt của họ từ soi kỹ kẻ thắng cuộc, dời sang chăm chú đánh giá kẻ thua cuộc, nội tâm họ lảng lảng, cái cảm xúc khó hiểu của người xem cuộc vui. Sung sướng? Hạnh phúc? Vui vẻ? Không hẳn! Chỉ đơn giản là cái cảm giác vượt trội hơn kẻ thua cuộc.

Với họ, kẻ thua cuộc nằm ở kèo này không bị thái hết thịt thì cũng bị gặm hết xương, nói chung là sau ngày hôm nay, e rằng trong một quãng thời gian dài không thể ngóc đầu lên được. Mà như thế thì càng tốt chứ sao? Ít đi một đối thủ trong cuộc đua tranh giành tài nguyên là một điều may mắn.

Nhưng nhìn lại, họ lại sắp phải chào đón một kẻ cạnh tranh “trâu bò” hơn. Song ở thời điểm này, hiếm có người quan tâm đến điều đó, điều họ quan tâm chính là thái độ của kẻ thua cuộc kia.

Khuôn mặt biển ảo không ngừng, lúc xanh, lúc trắng, sau đó đỏ đậm vì thẹn, rồi lại quy về bình thường. Đường Thánh đưa ra đáp án rất nhanh:

- Trên người ta không có đủ kim tệ, năm nghìn kim tệ lại là số lượng cực lớn. Ta cần thời gian.

Bên ngoài nói thế nhưng trong lòng thì thầm rủa mìn tám đời tổ tông kẻ trước mặt, càng âm thầm suy nghĩ đối sách để không phải trả tiền bồi thường.

Rất nhanh Đường Thánh đã suy nghĩ ra biện pháp.

Nói là biện pháp cũng không đúng lắm, bởi vì nó phù hợp với mục đích ban đầu của gã: “Giết chết đối phương!”.

Một con người được đào tạo bài bản như gã, trong vài giây đã nghĩ ra 101 cách giết chết kẻ kia mà không gây phiền phức trong học viện. Thế nhưng gã không mạo hiểm chọn cách nào ngay lập tức, mà âm thầm chờ nghe câu trả lời của tên kia.

Bên còn lại, hẳn có chút bất ngờ trước câu trả lời của Đường Thánh, nói đúng ra là hơi ngoài ý muốn. Cũng phải thôi, năm nghìn kim tệ không phải là con số nhỏ, bất cứ đứa trẻ nào lấy ra được nó cũng đủ thể hiện đứa trẻ đó không đơn giản.

Ban đầu hẳn cho rằng Đường Thánh sẽ trả giá, rồi sau đó chấp nhận bị gõ vỡ xương tay và chân để được cái giá một nghìn kim tệ mà gã đã nói trước kia.

Lúc này đây, câu trả lời của Đường Thánh làm hắn nổi lên cảnh giác. Dù Đường Thánh là thật tâm trả tiền, hay chỉ đơn giản là kéo dài thời gian để mưu tính điều gì đó, thì nó cũng nói lên bản thân gã ta là một kẻ không đơn giản. Dù rằng loại người thứ hai nguy hiểm hơn loại người thứ nhất quá nhiều lần.

Phải biết một kẻ không có năm nghìn kim tệ để làm phí bồi thường lại kéo dài thời gian cũng đủ khiến người ta liên tưởng đến nhiều điều. Đặc biệt là một tên muốn lên làm “đại ca”. Kẻ như thế chấp nhận trả năm nghìn kim tệ không chỉ thể hiện tài lực của bản thân, mà còn thể hiện một tinh thần có chơi có chịu. Hiên nhiên với bất cứ ai, một kẻ có tinh thần thắng thua như vậy là đáng giá kết giao, là có thể trở thành một chỗ dựa vững vàng.

Song có phải chỉ có bấy nhiêu?

Cuộc đời có vô số kỳ nhân, ẩn sĩ. Cho nên đừng bao giờ xem thường người khác.

Hãy để ý rằng một kẻ yếu luôn nhận được sự đồng tình của mọi người hơn là một kẻ mạnh. Một kẻ yếu nhận được sự đồng tình từ mọi người, lại thắng thần có chơi có chịu... Hai thứ kết hợp tạo nên một dạng cực kỳ khó chơi.

Là người từng trải, không khó để hắn nhận ra, nếu bây giờ hắn quá ép người, nếu bây giờ hắn thể hiện “tư cách kẻ thắng cuộc” quá mức, trong mắt người xung quanh, hắn trở thành xấu xa và ti tiện, một kẻ là lợi dụng lúc người khác gặp nguy nan mà làm lớn. Và đương nhiên, một người như vậy chỉ nhận được sự cô lập từ mọi người xung quanh.

Nhân tâm hiểm ác, mỗi một trận chiến không chỉ là chiến đấu về thực lực, mà còn là những cuộc chiến về tâm lý.

Giả sử hắn không nhìn ra đại cục, thì cho dù hắn nhận được năm nghìn kim tệ đi nữa thì cái được sẽ không bù được cái mất. Rõ ràng trong một học viện, với tư cách là một học sinh, bị mọi người cô lập đồng nghĩa với tương lai bị cắt đứt.

Thật sự điều đơn giản cũng chẳng có đơn giản!

Nội tâm tự đánh giá, hắn cau mày nhìn về Đường Thánh, rất tự nhiên liệt kê này vào danh sách đen cần chú ý. Không ai muốn bị một con quỷ âm hiểm như thế giáng một đòn chí mạng vào lúc then chốt, chỉ vì lý do xem thường đối phương mà mất cảnh giác.

Hắn nở nụ cười lạnh lùng đáp:

- Năm ngày, ta cho ngươi năm ngày để chuẩn bị.

Và dù hắn cảnh giác nhưng cũng bị Đường Thánh đâm một dao.

- Hừ, ta đã chấp nhận bồi thường thì ta sẽ bồi thường. Ta lấy danh nghĩa Đường gia ra thì sẽ trả cho ngươi. Vấn đề là ngươi cố ý làm khó ta rồi. Ta nói rồi, năm nghìn kim tệ là con số lớn, bởi vậy cần phải có thời gian dài chuẩn bị. Ngươi cho rằng tiền là rau cải trắng hay sao. Năm ngày? Ngươi là âm mưu làm khó dễ phải không? Ngươi cho rằng mọi người ở đây đều đàn độn hay sao mà dùng cái âm mưu bản thủ đó?

Tự dung bị kéo vào một cuộc bồi thường không đâu, mọi người xung quanh tất nhiên sẽ có khó chịu. Và theo tâm lý đám đông, để chứng tỏ mình không phải là kẻ đàn độn được Đường Thánh nhắc tới, cộng với sự đồng tình dành cho kẻ yếu, nhiều người bắt đầu lên tiếng giải tỏa sự khó chịu.

- Đúng vậy, ngươi cho tiền là rau cải trắng hay cho rằng chúng ta không biết suy nghĩ? Ngươi thử chuẩn bị năm nghìn kim tệ trong vòng năm ngày cho ta xem

- Hừ, ta thấy thẳng đó chính là cố ý làm khó dễ. Năm ngày? Năm tháng nghe còn có lý.

- Năm nghìn kim tệ chuẩn bị trong năm ngày? Ngươi đang nằm mơ sao?

...

Lặng lặng đứng nghe những âm thanh chê trách và chế giễu cùng chửi mắng của đa phần những người xung quanh, nội tâm hắn không ức chế được xuất hiện một tia giận dữ.

Vậy nhưng hắn biết nếu giờ này hắn đánh mất bình tĩnh, sợ rằng một chuyện sẽ quay ngoắt 180 độ, đến lúc đó, người nắm ưu thế sẽ lại là kẻ đang nằm dưới đất kia.

Rất rõ ràng, kẻ có thể lợi dụng sức mạnh của đám đông làm lợi cho mình chính là kẻ hết sức nguy hiểm. Hai chữ hết sức đặc biệt nặng!!!

Hiển nhiên một người cho dù mạnh đến đâu, cũng khó có thể đối đầu với quần chúng. Lịch sử đã chỉ ra quá rõ, rất nhiều cuộc cách mạng cũng đã nổ ra như thế.

Quần chúng phản nộ thì trời cũng phải lật!

Dù lúc này bị đẩy vào tình cảnh xấu, song hắn càng không muốn quyền chủ động nằm trong tay đối phương.

Hắn mở miệng, chậm rì rì nói ra:

- Một danh gia vọng tộc như Đường gia, một gia tộc nhất lưu lại không chuẩn bị được năm nghìn kim tệ trong vòng năm ngày sao? A... Nói ra nghe có chút thất vọng. Được rồi, hai tuần, chậm nhất là hai tuần.

Không gian phút chốc động lại. Lời nói có sức thuyết phục của hắn khiến nhiều người tán đồng, cho nên họ tự nhiên lại hóa thân làm người ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát cuộc vui.

Đường Thánh có chút ngạc nhiên nhìn hắn, nơi ánh mắt càng tránh ra một tia kiên quyết. Đối với một con sói âm độc được huấn luyện từ thuở năm tuổi, gã rất rõ kẻ địch có thực lực là nguy hiểm dường nào, và kẻ địch không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà còn có đầu óc lại càng nguy hiểm hơn bao nhiêu lần. Bởi vậy, lòng gã càng kiên định quyết tâm giết chết kẻ trước mặt.

Con đường ta đi không thể có kẻ nào cản trở, kẻ cản trở nhất định phải chết!

Con đường ta đi không thể cho phép kẻ địch sống sót, phải bóp chết chúng từ trong trứng nước!

Tương lai chỉ có ta đứng trên đỉnh cao nhất, chỉ ta, không có kẻ thứ hai!

Nội tâm tuôn trào sóng lớn, âm âm vang vọng khắp nơi, nhấc lên từng cơn bão táp đập về bốn phía, một ngọn lửa vô danh cháy hừng hực trong lòng gã.

Rốt cuộc, lần đầu tiên Đường Thánh đối xử với hắn như đối xử với kẻ địch định mệnh.

Đường Thánh không còn trả giá, cười nhạt nói ra:

- Như ngươi nói. Trong hai tuần, năm nghìn kim tệ nhất định sẽ tới tay ngươi.

Đường Thánh đương nhiên hiểu sự việc ngày hôm nay không thể tiếp tục tranh cãi xuống, chuyện này đã không còn ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Xa... Xa Rồi...

Ngày 25/7, một ngày bình thường với mọi người, một ngày đón nhận nắng ấm. Mặc dù nắng ấm của vài chục năm trước đã không giống với nắng ấm của những năm sau này.

Trên bầu trời, từng tia tử ngoại chiếu xuống, bức xạ mạnh mẽ xé toang tất cả áng mây. Xin lỗi, có sự nhầm lẫn đầu đây. Xin được làm rõ hơn, mây tự nhiên đã biến mất hơn hai mươi năm trước, mây bây giờ là mây nhân tạo được con người làm ra để cản trở bức xạ một phần nào.

Từng áng mây màu lam trên bầu trời chống lại từng tia tử ngoại, thế nhưng rất nhanh, binh đoàn áng mây nhân tạo tan tác khắp nơi.

Ở trên ấy, ban đầu ánh sáng chiếu vào hơi nước của những áng mây nhân tạo, khiến bầu trời lung linh đủ màu sắc, đầy đẹp tươi và rực rỡ. Nhưng chỉ trong chớp lát sau, khi những áng mây này bị xé toạc ra, bầu trời chỉ còn lại những sắc đỏ tươi đầy yêu dị.

Màu đỏ đỏ giống như máu, mà dường như cũng không giống. Sự khác lạ trong cảm nhận từ ánh mắt khiến vô số người đang lang thang trên đường với bộ áo giáp đặc chế, cảm thấy sự nguy hiểm của những cái tia sáng ấy.

Tia sáng đỏ chọc thủng tầng mây nhân tạo, lao thẳng xuống dưới như vị vương giả trăm trận trăm thắng.

Ấy thế nhưng vị vua nhanh chóng nhận lấy thất bại thảm hại. Thất bại của vị vua đến từ lớp không khí cách mặt đất gần một ngàn mét.

Không khí buổi sáng sớm như sương mù dày đặc, dầu cho sương có màu trắng, còn không khí ở đây lại có màu đen.

Trong không khí, từng hạt bụi, từng hạt nguyên tử phóng xạ bay lượn khẳng định sự thống trị. Chỉ thấy vị vua ánh sáng đỏ khi chiếu vào màn sương đen thì lập tức biến mất không còn tăm hơi, như chưa từng... có cuộc chia ly, à không, như chưa từng xuất hiện.

Chỉ có một thứ khẳng định cuộc chiến không cân sức của vị của vị vua vĩ đại, đó là từng tiếng “tách... tách...” liên thanh.

Có vẻ vị thần Mặt Trời cũng ngã mũ chào thua trước vách chắn kinh khủng này của mẹ Trái Đất. Mỗi ngày vị thần Mặt Trời đều tiến hành đánh trận đều đều như thế này, song ngày nào vị thần Mặt Trời cũng nhận lấy thất bại nặng nề, những đứa con ánh sáng của vị thần mãi mãi ra đi, và không bao giờ làm được cái gì nổi bật.

Vâng, hơn 40 năm trước, tầng ôzôn của Trái Đất bị thủng, nói chính xác là lui về dĩ vãng bởi sự tiến bộ về kinh tế... từ những con số ảo trên giấy của nhân loại. Năm nào cũng như năm nào, kinh tế của nhân loại tăng trưởng vũ bão, người người thoát nghèo, tỉ lệ thất nghiệp giảm xuống, ai cũng được sống trong nhà cao cửa rộng... Mà để đổi lấy những con số hoa mỹ ấy, môi trường sinh thái trở thành môi trường chết. Khi tầng ôzôn bị thủng, số lượng người chết vì các bệnh về da bạo phát như lũ lụt mùa mưa. Dân số thế giới giảm sút nghiêm trọng.

Mãi cho đến vài năm sau, mẹ Trái Đất cứu con người thoát nạn.

Nói cho đẹp đề nó là như vậy, thực tế mấy năm sau ấy, dưới sự tác động tia cực tím, tia tử ngoại và vô số tia sáng độc hại khác, chất thải của con người biến thành một dạng khác, chính là không khí “sương mù đen” như bây giờ.

Sương mù đen khiến số lượng dân số nhân loại lại một lần nữa giảm theo cấp số nhân, nhưng nó cũng mang đến một ân huệ cho nhân loại. Nó trở thành vách chắn thiên nhiên ngăn cản những tia sáng độc hại từ Mặt Trời.

Nhân loại thoát khỏi sự trừng phạt của thần Mặt Trời từ thuở ấy.

Dần dần con người thích nghi với sương mù đen, cũng như con người nghiên cứu ra bộ áo đặc chế kia. Bởi vậy con người đón lấy một kỉ nguyên mới, kỉ nguyên Áo Đặc Chế.

Kỉ nguyên Áo Đặc Chế chính là chỉ mỗi khi con người ra ngoài, con người đều phải mặc bộ áo đặc chế cùng bình oxy. Ban đầu bộ áo có hơn mười kí, nhưng dần dần, sự tiến bộ khoa học – kỹ thuật đã làm trọng lượng bộ áo giảm xuống, đến bây giờ chỉ có khoảng một kí lô.

Kỉ nguyên Áo Đặc Chế còn được thể hiện bởi một sự đau lòng... nặng. Đó chính là sự ra đi vĩnh viễn của vô số loài động vật và thực vật. Chúng ta chỉ có thể chiêm ngưỡng vài loài còn sống được đếm trên đầu ngón tay ở trong những căn nhà đặc biệt.

Dù vậy, những loài sống sót này cũng không còn giống như ông bà của chúng hơn 40 năm trước. Trên làn da của chúng xuất hiện từng mụn bọc thâm đen tanh hôi, điều mà khiến nhiều người không dám lại gần chúng. Trừ những quả trái cây hiếm hoi và đất đỏ, đa phần thực vật và động vật đều có mụn bọc như vậy. Nếu như có người chọc thủng những mụn bọc này, không có gì ngạc nhiên khi những chất lỏng màu đen khó ngửi trào ra từ chúng.

Nghe có kinh khủng không? Rất kinh khủng, rất ghê tởm.

99% con người là loài chỉ biết lợi ích của mình mà sẵn sàng vứt bỏ hết thảy, họ quan niệm “thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt”, bởi vậy mới đến nông nỗi của ngày hôm nay.

Từ rất xa xưa, nói vậy thôi chứ khoảng những năm 80, Việt Nam là một nước xinh đẹp với cây cỏ và tình người. Thập kỷ 90 chào đón sự phát triển ồ ạt và mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi từng cánh rừng cũng biến mất để đánh dấu sự mạnh mẽ này, tình người dần nhạt nhòa, tiền bạc nổi lên như thần thánh, tiền trở thành thứ mà người ta nói đến nhiều nhất.

Đến đầu thế kỷ 21, sự phát triển khoa học – kỹ thuật theo hướng làm lợi cho một nhóm người nỏ rộ, chỉ thấy gần như vô cùng, vô tận chất độc nhảy vào ngành chăn nuôi và trồng trọt, chỉ thấy người ta chặt rừng, chỉ thấy người ta phá sông, giết biển.

Cho đến thập kỉ thứ hai của thế kỷ 21, Việt Nam ô nhiễm hơn cả quốc gia bên cạnh là Trung Quốc.

Thời gian dần trôi...

Cho đến hiện nay, như mọi đất nước khác, đất của Việt Nam là một màu đen, không khí của Việt Nam cũng là một màu đen, biển của Việt Nam cũng là một màu đen. Đen và đen, chỉ có đen mà thôi.

Là lỗi của ai?

Là lỗi của tất cả mọi người trong quá khứ ấy, là lỗi của những con người chạy theo những con số ảo, đua theo vẻ hào nhoáng mang tên kinh tế, đội tiền

bạc lên đầu, và ích kỷ khi chỉ biết lợi ích của bản thân.

Thế nhưng giờ này có nói gì cũng đã muộn. Những người đó đã có một thời sung sướng với những đồng tiền dơ bẩn họ kiếm được, mà đau khổ lại dành cho con cháu thế hệ sau.

Có lẽ vô số lần họ tự hỏi những điều này trước khi bắt tay giết đi Trái Đất xanh, có lẽ có vài lần họ tự xót thay cho con cháu đời sau của mình. Khổ nỗi cho dù biết thế, cho dù được làm lại, họ sẽ vẫn làm thế.

Con người mà... Phức tạp và ích kỷ...

Họ luôn nói công bằng nhưng chưa bao giờ xử sự công bằng...

Họ luôn đề cao tính tập thể, bảo vệ môi trường nhưng ai cũng ích kỷ và môi trường càng ngày càng xuống dốc...

Họ mở hết cuống họng, kêu gọi mọi người sống theo lương tâm, nhưng chính lương tâm của họ lại bị họ hiến tế cho đồng tiền thần thánh...

Xã hội vốn có không biết bao nhiêu mặt trái bị giấu đi. Con người càng tìm cách che giấu phần xấu xa của chính mình.

Sẽ có nhiều người phản đối gay gắt với quan điểm trên, nhưng quan điểm trên đã được chứng minh bằng thực tế qua thời gian.

Sẽ có nhiều người cho rằng cái nhìn ở trên là quá bi quan, nhưng cái nhìn trên lại là sự thật phổ biến.

Sự thật và thực tế, đó là điều không thể phủ nhận!

...

“Tách... Tách... Tách...”

Trong cái âm thanh rang đậu của cuộc chiến giữa màn sương đen thàn kỳ và quân lính của thần Mặt Trời, một người mặc bộ áo đặc chế bước trên đường vắng. Đó là những bước chân đều đặn đến kinh ngạc, không chỉ thế, nó còn mang cho người nhìn một sự nhã nhặn.

Trong bộ áo đặc chế, một cô gái xinh đẹp nhìn về cánh đồng vắng, nhớ về quá khứ.

Quá khứ của nàng là quá khứ đẹp, hay chỉ là một quá khứ bi ai, tang tóc?

Chính nàng cũng không rõ ràng.

Những kỉ niệm ấy ngọt ngào và sống mãi.

Nhưng những kỉ niệm ấy cũng mang đến thương đau cho chính nàng.

Mỗi khi nghĩ đến chúng, nàng trầm tư rất lâu, về mặt nàng dăm chiêu, nhưng trong lòng có cái gì đó đau nhói.

“Reng... Reng...”

Đột nhiên tiếng điện thoại gắn kết với bộ áo kêu vang, cô gái thần nhiên bắt đầu cuộc điện thoại với giọng êm ái, dễ nghe:

- Alo.

Trên màn ảnh bên trái bộ áo, khuôn mặt một người thanh niên xuất hiện. Đó là một người có khuôn mặt chữ điền, cái mũi hơi cao, đôi mắt một mí... Diễn tả có lẽ dài, nhưng có thể khẳng định đó là một người đẹp trai.

Giọng nói đầy từ tính, có phần dẫn động lòng người vang lên:

- Vũ Huân, em đang ở đâu? Anh vừa đến nhà em nhưng bác trai lại bảo em đi ra ngoài.

Cô gái nở nụ cười:

- Anh đừng lo, em đi dạo chút thôi. lát nữa em về ngay.

Chàng trai cười nói:

- Em đó nhé, đi đâu còn không bảo anh đi cùng.

- Hi hi... Đừng lo, em không trốn đâu mà sợ.

Nghe cô gái trêu, chàng trai bất đắc dĩ chấp nhận thua cuộc:

- Anh chỉ sợ em không trốn thôi. Được rồi, vậy anh ngồi chờ em ở nhà vậy. Nhớ về sớm đây!

- Em biết rồi.

Cắt đứt liên lạc với người chồng sắp cưới, khuôn mặt cô gái từ tươi cười chuyển sang thất thần.

“Giá như... Giá như...” – Cô gái tự thì thầm trong lòng.

Tuy nhiên chính nàng cũng biết cái suy nghĩ đó của mình là không thể nào thực hiện được, tất cả đã ngoài tầm tay của nàng, cũng ngoài tầm tay của người đó.

- Ai...

Nàng thờ dài, nàng biết nàng là người hiểu rõ số phận không phải do mình định đoạt là cỡ ngày nghiệt ngã.

Cô gái đứng trầm tư trên cánh đồng vắng. Mãi đến thật sau về sau, cô gái nhỏ giọng ngân nga.

- Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo. Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất. Vì tình yêu mong manh, tay em quá yếu mềm... Người yêu ơi, anh có biết?

- Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói. Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên. Đêm buồn xuôi vì cô đơn, còn riêng em cứ ngẩn ngơ. Có khi nào ta xa rồi...

Hát xong, nước mắt chợt nhiên lăn dài trên má. Cô gái sầu khổ, day dứt nói ra, âm thanh nức nở đầy xót xa:

- Xa... Xa rồi...

p/s: Nhắc các bạn đọc là mạch truyện viết ở 4 thể giới song song. Trước kia đọc, nhớ xem nó ở thể giới nào.

Nhắc luôn truyện viết về một tổ đội, hiện tại chỉ có mỗi nhân vật chính. Đội Lập Kỳ đã xuất hiện 4 người, nhưng chỉ có 2 người gia nhập tổ đội và đội chưa đi với nhau. Hãy hiểu rằng đây là truyện dài, cứ bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Vui Hóa Buồn, Cưới Thành Tang (1)

Khẽ thở dài một hơi, hần ngẩng mặt nhìn chính bản thân mình bên trong chiếc gương cũ. Hần đứng đó, có chút băng quơ nghĩ về chặn đường đã qua.

Nó như là một con ác mộng dài, và không có đường đi cùng lối thoát. Hần trải qua nó, trải qua con ác mộng cùng cực đầy đau khổ và sầu thảm. Đôi khi hần tự hỏi mình rằng liệu bản thân có rút ra được gì từ con ác mộng kinh hoàng ấy không, nhưng cuối cùng kết quả lại là không.

Chính con mộng ảo biến hần lạc lối, cô độc bước từng bước dài như con sói hoang bị đàn ruồng bỏ. Lúc ấy, chính bản thân hần cũng cảm thấy mọi người quay lưng lại với mình mà.

Thế nhưng nếu nói bố mẹ nuôi của hần có quan tâm đến hần hay không, người anh trai không cùng huyết thống có quan tâm đến hần không thì câu trả lời lại là có. Trong con lạc lối ấy, hần chấp mê bất ngộ mà bỏ ngoài tai những lời khuyên của mọi người, quay lưng lại với con tim của mình, tự xé đi nội tâm mềm yếu ấy.

Hần sống giữa mơ và thực, mơ mơ hồ hồ qua ngày, mơ mơ hồ hồ để không có cảm giác đau. Hần luôn cố gắng hoàn thành tất cả công việc của một ngày, để rồi sống trong những giấc mơ triền miên của mình.

Hần chính là tìm một nơi có thể xoa dịu trái tim mệt mỏi rã rời của mình, cả lý trí bị tổn thương và cả tâm hồn bị giằng xé.

Thực tế đau thương khiến hần muốn lãng quên! Nỗi đau âm ỉ khiến hần muốn quên lãng!

Giờ đây, sau khi tỉnh dậy giữa giấc mộng dài, hần nhìn thấy bản thân gầy gò và ốm yếu, nhìn thấy nội tâm chưa bao giờ lành lặn, nhìn thấy trái tim chưa lúc nào thôi rỉ máu, nhìn thấy đầu óc của mình chưa lúc nào thôi suy nghĩ về người con gái ấy.

Hần biết hần còn yêu nàng nhiều lắm.

Hắn biết hắn chưa bao giờ quên nàng.

Hắn biết hắn luôn nhớ về những kỉ niệm tràn ngập tiếng cười và niềm vui ấy.

Hắn biết hắn luôn mong chờ một hạnh phúc mong manh xưa cũ.

Nghĩ đến đó, hắn nhếch miệng nở nụ cười. Song nó sao khó khăn đến thế? Nó khó khăn đến nỗi nụ cười tươi tự nhiên bị bóp méo thành nụ cười chua chát, nụ cười tự giấu, nụ cười xót xa...

A! Cuộc tình khi xưa có thể nào trở lại.

Phải rồi! Người xưa cũng vĩnh viễn không bao giờ về.

Thì ra là thế. Chính bản thân hắn giày vò mình suốt thời gian đó, chính bản thân hắn tự chà đạp chính mình xuống vực sâu, chính bản thân hắn tự chấp nhận một cuộc sống có ác mộng thường trực như thế.

Thu lại nụ cười bị bóp méo, hắn đưa tay phải chỉnh lại bộ vest, rồi lại vuốt chiếc cà vạt màu đen. Lại nhìn chính mình trong gương, hắn bỗng cảm thấy bản thân đã lớn thêm một chút. Nhưng sao không phải cảm giác vui mừng mà có cái gì lại nhói ở trong tim?

Giả như có thể, hắn thà rằng chết đi, thà rằng mãi mãi không thể mở mắt nhìn bầu trời đầy khói đen này, còn hơn là trải qua nỗi đau quần quai để lớn lên như thế.

Giả như có thể, hắn ước mình lạnh lùng và tàn nhẫn, hắn ước mình có thể như những người đàn ông mạnh mẽ khác, sau khi kết thúc một cuộc tình lại có thể đứng thẳng dậy và bắt đầu cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Đáng tiếc hắn là hắn, mà thời gian cũng không thể nào quay trở lại.

Cho nên sự thật đốn đau này là không thể nào chối bỏ hay phủ nhận. Sự thật này hắn chỉ có thể ngẩng đầu mà đối mặt.

Dẫu biết rằng nó đối với hắn là không công bằng, nó đối với hắn thật tàn nhẫn, nó đối với hắn là một cuộc chiến tâm lý không cân sức, song hắn nhất định phải đối mặt.

Ít nhất là vào ngày hôm nay, hắn không làm nàng thất vọng.

Ít nhất là vào ngày hôm nay, hắn có thể khiến nàng hiểu rằng hắn đã sống rất tốt, thật tốt từ khi nàng ra đi.

Ít nhất là vào ngày hôm nay, hắn có thể khiến người con gái ấy không còn vương vấn mà sánh đôi cùng người sẽ đi cùng nàng đến hết cuộc đời.

Và... ít nhất là vào ngày hôm nay, hắn có thể tự mình cắt đứt mối duyên nợ theo hắn suốt mấy năm qua.

Lại thêm một lần nữa hắn tỉnh lại giữa cơn thất thần, hắn im lặng nhìn chính mình trong gương. Nhìn khuôn mặt góc cạnh tỏ rõ phong sương, nhìn mái tóc đã có một phần bạc đi vì lạc lối, nhìn đôi mắt long lanh và thâm thúy như biển sâu nhưng lại giấu đằng sau nỗi tang thương khó nói... Hắn nhìn chính mình, ngỡ ngàng như kẻ mất hồn.

Một lúc sau, lần thứ hai hắn lại nở nụ cười. Khi ánh mắt thu lại nỗi tang thương, khi khuôn mặt được điều chỉnh lại đầy sức sống, khi mái tóc toát lên vẻ phong độ và cao quý, nụ cười lúc này của hắn chính là một nụ cười tươi đúng nghĩa.

Dù cho tất cả, kể cả nụ cười cũng chỉ là một màn kịch xuất sắc. Dẫu cho hắn đã là một diễn viên có diễn xuất mà khó có người sánh bằng.

Vuốt lại vạt áo, hắn rời khỏi chiếc gương. Sau đó mặc vào bộ quần áo đặc chế, cầm lấy món quà đã chuẩn bị sẵn, bước đi một cách chậm chậm.

Mười phút sau, sau khi đóng cửa cẩn thận, hắn lái xe tiến thẳng về địa điểm ghi trên tờ hôn thiếp.

Đề lại trên đường phố là một bóng lưng cô độc và cô đơn...

...

Trong tiếng nhạc du dương của ngày trọng đại, người cô dâu mặc chiếc váy cưới màu xanh dịu được thiết kế bằng vải tơ tằm hảo hạng, và được gắn thêm tới vài chục hạt kim cương lớn nhỏ. Lớn cũng có 6 cara, mà nhỏ nhất cũng đã là 3 cara. Ngoài ra, ở trên chiếc áo có những họa tiết lấp lánh được dát bằng vàng ròng cùng với hỗn hợp thủy tinh Aghema trân quý.

Mức độ giàu có của gia đình cô dâu và chú rể được thể hiện phần nào qua chính chiếc áo có phần “đơn giản” này.

Trong ngày trọng đại, cô dâu xinh đẹp dường như không quá vui sướng, sự lo lắng của nàng thể hiện trên nét mặt. Và cả thể hiện qua đôi mắt trong vắt luôn nhìn về cửa chính.

Nàng đang lo lắng cho ngày trọng đại, nàng đang chờ đợi vị chú rể của mình?

Là như vậy phải không? Hay nàng đang trông ngóng người nào khi chú rể còn đang chuẩn bị ở căn phòng bên cạnh?

...

Mất hơn 30 phút hần mới đến được nơi cần đến.

Khác với mấy chục năm về trước, vào ngày nay, khi băng hai cực Trái Đất tan chảy hết, nước biển dâng lên rất cao. Nước biển dâng cao khiến diện tích đất thu hẹp, nó làm cho phần lớn các thành thị cũ của con người chìm vào quá khứ, cũng như tạo nên những thành thị rộng lớn cũng chưa đến 4 ki-lô-mét vuông.

Bởi vậy, cũng không mất nhiều thời gian để tìm một cái địa chỉ rõ ràng ở những thành phố trên mặt đất.

Cùng với sự thu hẹp của thành thị, các ngôi thành đầy chất khoa huyền cũng được xây dựng ở trên bầu trời, cách mặt đất chừng hai ki-lô-mét. Song đa phần các thành phố này đều được quản lý hết sức khắt khe bởi một nhóm người hoặc một tổ chức nào đó. Vì lẽ đó, rất dễ hiểu khi không phải ai cũng có thể lên đó, chứ đừng nói chi và sinh sống ở đó. Cái giá phải trả cho điều ấy không nhỏ một chút nào, nếu không nói là cao thái quá.

Đối mặt với một thành phố bé nhỏ, theo tính toán thì hần chỉ mất khoảng 15 phút là có thể đến nơi. Đau khổ thay vì sương mù đen, hần mất gấp đôi thời gian. Lý giải cho việc chậm chạp này chính là vì sương mù đen giảm tầm nhìn của con người xuống còn nửa mét, cũng như hạn chế tốc độ của phương tiện giao thông rất nhiều.

Khi hần vừa dắt xe đến trước tòa nhà, còn chưa kịp nhìn và đánh giá gì nhiều, một đội bảo vệ gồm ba người tiến đến vây hần vào giữa. Một người trong số họ thông qua tiếng loa ngoài của bộ áo đặc chế mà lớn tiếng hỏi:

- Thưa ngài, xin ngài cho chúng tôi xem thiệp mời.

Nhận được câu hỏi, hần từ tốn rút từ bên hông ra một chiếc thiệp màu đỏ, đưa về phía những người bảo vệ.

Dưới tác dụng của sương mù đen, những vật chất bình thường bị phá vỡ cấu trúc cấu tạo, hoặc bị hòa tan rất nhanh, nhưng những vật dụng được chế tạo từ hợp kim Fantom này thì lại khác. Chỉ thấy trên bề mặt tấm thiệp xuất hiện một vòng năng lượng nhạt, “tấm áo” năng lượng này ngăn cách giữa tấm thiệp với sương mù đen, và hiển nhiên sương mù đen không có khả năng xuyên qua đó mà phá vỡ cấu trúc hợp kim làm nên tấm thiệp.

Người bảo vệ cầm lên tấm thiệp, xem xét rất kĩ với bộ dáng chuyên nghiệp được đào tạo bài bản: đôi mắt thận trọng, tay cầm cũng vô cùng nghiêm nghị.

Chỉ chốc sau, người bảo vệ trả tấm thiệp lại cho hần.

- Đây là tấm thiệp của ngài, mời cầm lấy.

Hần nhận lấy tấm thiệp, nhét vào chiếc túi nhỏ bên hông. Sau đó hần không có hành động gì khác, mà nhíu mày nhìn về ba người bảo vệ vẫn còn vây quanh mình, cùng với cái thái độ không có ý định để hần di chuyển.

Hần nhìn về người bảo vệ vừa kiểm tra tấm thiệp của hần. Và thật bất ngờ, hần nhìn thấy đôi môi của người bảo vệ này đang hoạt động. Lập tức hần nghĩ ngay đến việc người bảo vệ này đang trò chuyện với ai đó.

Gắn kết hai sự việc lại với nhau, hần nhận ra có người không muốn để mình tiến vào tòa nhà.

Nàng gửi thiệp cho hần, nàng cũng gọi điện thoại thông báo cho hần đến dự đám cưới của mình. Y theo tính cách của nàng, và sự cố chấp của gia đình nàng, nhất định nàng đã nói chuyện rõ ràng với bố mẹ và bố mẹ của nàng cũng đồng ý việc này.

Nhưng thời điểm này, hần lại bị chặn lại thì cũng hơi khó nghĩ. Dù xác suất rất nhỏ, nhưng có thể là bố mẹ nàng ngầm làm thế. Điều này không khó hiểu khi bố mẹ nàng ghét cay ghét đắng một kẻ nghèo rớt mồng tơi như hần.

Hần còn nhớ rất rõ về mặt lạnh nhạt của họ, cùng với cái đôi mắt tràn đầy khinh bỉ kia.

Mà cũng có thể là người chồng sắp cưới của nàng hay gia đình bên ấy.

Sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Vui Hóa Buồn, Cưới Thành Tang (2)

- Xin lỗi, mời ngài đi theo chúng tôi.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với người bên kia, người bảo vệ ngẩng mặt nhìn hấn, trầm giọng nói.

Thế nhưng đó không phải là một thái độ mời đúng nghĩa, nó như một sự cưỡng chế khi hấn bị vây vào giữa, không có lối thoát và buộc phải làm theo lời của họ. Thế giới này là vậy, không phải lúc nào họ bảo gì, chúng ta đều nhất nhất nghe theo mà không hề suy nghĩ.

Là một người từng trải, cũng như là một kẻ đã đoán được phần nào, trong lòng hấn âm thầm cười lạnh. Nếu như hấn vẫn chỉ là một kẻ vô dụng và hèn nhát, cũng bất lực như trước kia, sự việc tiếp theo đó sẽ không nằm dưới sự khống chế của hấn. Và ở cái xã hội tràn đầy sự thống trị tuyệt đối của quyền lực (khi hệ thống dân chủ trước kia đã bị đánh đổ), không khó tưởng tượng ra cái xác của hấn bị sương mù đen găm nhắm thành tro bụi, đảm bảo một chút vết tích chứng minh hấn từng sống trên Trái Đất cũng không còn.

Song hấn không phải là kẻ thất bại kia.

Hấn cười nhạt, chế nhạo:

- Xin hỏi các người định đưa ta đi đâu? Ta là khách mời của bữa tiệc này, nếu không được phép vào, ta còn có thể tự mình ra về, có cần phải làm phiền đến những con người đang bận rộn không?

Người bảo vệ kia không chút biến sắc, gả ta hấn giọng:

- Xin mời ngài đi theo chúng tôi.

Cùng với giọng nói trầm đầy uy nghiêm và không cho phép chống cự ấy, cả ba người dần ép sát về phía hấn. Hiển nhiên họ không có ý định kéo dài, họ càng không muốn làm to chuyện để mọi người chú ý, họ muốn giải quyết thật nhanh, gọn.

Hấn vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn. Hấn mở miệng nói, leng keng hữu lực:

- Nếu không thì thế nào?

Câu nói của hấn vừa thốt ra, không hề có sự dài dòng lời thôi, ba người bảo vệ rút từ bên hông ra một cây súng điện từ, rồi chia thẳng vào mặt hấn. Dưới đôi bàn tay được huấn luyện không biết bao nhiêu lần, họ hoàn thành hành động ấy trong vòng một giây.

“Cạch...” – Ba tiếng mở khóa an toàn súng điện từ vang lên cùng lúc, nghiêm chỉnh như một.

- Ngài không có quyền từ chối. Xin nhắc lại, mời ngài đi theo chúng tôi.

Giọng nói lạnh lẽo, tràn ngập ý tứ đe dọa của người bảo vệ kia vang lên. Giọng nói ấy đủ khiến những người “tay không tác sát” có tâm trí không kiên định, hay những kẻ thấp cổ bé họng phải cúi đầu và chấp nhận số phận.

Bị ba khẩu súng chia vào đầu, nhìn đầu súng lóe lên thứ ánh sáng trắng đã biến mất tầm mắt con người cả mấy chục năm về trước, hấn không có một chút nghi ngờ về việc họ dám giết chết hấn ngay tại đây. Họ với hấn như những vị thần nắm giữ lực lượng hùng mạnh và một con kiến hôi nhỏ bé vậy. Họ muốn giết hấn thì giết, với họ, đó là chuyện không đáng kể. Khi hấn chết rồi, với quyền lực tuyệt đối, họ sẽ chẳng bị một chút ảnh hưởng. Đó là thực tế ở thế giới tàn khốc này.

Điều này có phải mâu thuẫn hay không? Phải biết rằng, ở thời điểm này, số lượng nhân loại đã không còn nhiều, khả năng sinh sản của con người cũng đã giảm sút đến mức độ kinh khủng? Có thể nói, con người đã trở thành động vật quý hiếm sắp bị tuyệt chủng. Mà vì thế, đáng lẽ mạng sống của một con người là cực kỳ đáng quý, chứ không phải rẻ rúm như thế này mới đúng.

Nói một cách công bằng thì cũng có bộ luật bảo vệ từng cá thể nhân loại của Liên hiệp Nhân loại – một hiệp hội đứng đầu thế giới, song luật thì luật, phép vua vẫn thua lệ làng. Tại những nơi bị bỏ rơi và hẻo lánh như thế này, những người cầm quyền là những người quyết định sống chết của những người khác.

Hấn vẫn còn nhớ ngày cha mẹ nàng sử dụng quyền lực của họ đè ép gia đình hấn vào tuyệt cảnh. Hấn vẫn còn nhớ khi đó giống nổi mây vần, gia đình hấn chỉ có thể giãy giụa trong đau khổ và tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng đó đã khiến hấn phải quỳ xuống mà cầu xin, không phải vì bản thân hấn, mà là vì cha mẹ của hấn. Đó không phải là do sự hèn nhát của hấn, đó chỉ là sự đòi, Tôn Ngộ Không có phản kháng cũng không thể nào thoát khỏi bàn tay Phật Tổ, dẫu cho gia đình nàng chính là Phật Tổ, còn gia đình hấn lại chính là giun dế.

Vào lúc đó, hấn từng hận cuộc đời này. Song vào lúc này, khi tầm mắt đã cao hơn, hấn ung dung hơn nhiều.

- Đi theo các người? Được thôi. Ta cũng muốn xem xem các người muốn giờ trò gì.

Khuôn mặt từ bình thân chuyển sang lạnh lẽo, hấn lạnh lùng nói.

Người bảo vệ kia lập tức quay lưng lại, đưa lưng về phía hấn mà không hề đề phòng, đi trước dẫn đường. Hai người còn lại di chuyển hơi chếch về phía sau, đứng hình kiềng ba chân áp giải hấn đi. Họ không quá đề phòng hấn, với khẩu súng nơi tay, họ dư sức hạ gục hấn bất cứ lúc nào họ muốn, dĩ nhiên là nếu hấn dám phản kháng.

Dưới sự dẫn đường của người bảo vệ kia, sau 10 phút đi bộ, bốn người bọn họ cũng đến nơi cần đến. Đây là một nhà kho vắng vẻ. Cả trên đường đi, hắn không hề bắt gặp một người.

Mà bởi vì thế, mục đích của bọn họ cũng hiện ra trước mắt hắn, kẻ đứng đằng sau cũng dần nổi lên ở trong lòng hắn.

Sự thật nghiệt ngã. Một kẻ không đáng một xu của xã hội ắt hẳn phải biến mất từ lúc này. Và kể từ sau đó, không còn ai nhớ về hắn nữa. Kịch bản rất hay mà đầu đầu cũng thấy áp dụng.

Nhìn vách tường dày ba tấc được làm bằng kim loại, nhìn nhà kho trống không, nhìn một tên bảo vệ lạnh lẽo dùng nút bấm đóng cửa nhà kho lại, ánh mắt của hắn từ lạnh lẽo chuyển sang âm trầm. Trong lòng hắn lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm: Giết hết tất cả bọn họ!

Tuy rằng cực kỳ mong muốn điều đó, nhưng hắn cũng không làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào. Tất nhiên rồi, bọn họ có súng, còn hắn chỉ có tay không, vào lúc này mà mạo hiểm thì không phải là lựa chọn sáng suốt.

Hắn giả vờ thân nhiên bước theo họ, nhưng cơ bắp không ngừng co rút, tích sức sức mạnh, cũng như lựa chọn thế đứng có lợi cho mình nhất. Đồng thời, đầu óc hắn vận chuyển muôn vàn biện pháp.

- Đến rồi.

Rốt cuộc đi đến cuối nhà kho, qua ba lớp khóa cửa, người bảo vệ kia lại nói. Như nhận được tín hiệu, hai người bảo vệ áp sát, dùng súng đặt ngay đầu hắn.

Như cảm nhận mọi việc đã đạt tới mức an toàn nhất, người bảo vệ kia lại bắt đầu liên lạc với bên kia.

Sau khi cắt liên lạc, ba người bảo vệ hoàn toàn im lặng, họ không hề có ý định trò chuyện. Họ bảo trì tư thế cảnh giác cao nhất. Điều đó cũng làm cho hắn nghi hoặc. Với một kẻ trói gà chưa chặt như hắn, việc này có phải quá mức hay không?

Trừ khi...

Trừ khi thân phận của bên kia không phải tầm thường, mà do vậy, họ cần bảo đảm “không có bất cứ trường hợp nhỏ nào xảy ra”.

Nghĩ đến đây, lông mày của hắn bỗng nhíu lại. Với hắn lúc này, sự việc đã trở nên phức tạp.

Thế nên, hắn lạnh lùng đánh giá ba tên bảo vệ.

Cũng khó. Đó là nhận định của hắn. Nói gì thì nói, từ lúc đầu, nhìn cung cách của họ, cũng đủ hiểu bọn họ không phải tầm thường, càng chẳng phải là dạng vừa đâu, mà là dạng được huấn luyện chuyên sâu theo chương trình chuyên nghiệp. Đó là chưa kể ánh mắt của hắn nhìn ra thân hình hoàn hảo của họ sau lớp áo đặc chế, cơ thể họ cân đối như pho tượng được tỉ mỉ điêu khắc vậy.

Đối với những con người có thân hình kiểu này, sức bật cơ bắp rất kinh khủng. Đừng nhìn cơ bắp không to, thế nhưng những gã cơ bắp to chưa chắc ăn họ về sức mạnh, chứ đừng nói chỉ đến sức bền.

Bởi thế, từ nhíu mày, hắn cau mày.

Chỉ chốc lát sau, từ bên cánh phải, một người trung niên cùng với hai tên vệ sĩ đi sau đi về phía này. Ba người họ không hề mặc áo đặc chế, hẳn là đã đợi ở đầu đó gần đây từ lâu.

Người trung niên đi trước có đôi mắt híp, lông mày hơi dài, khuôn mặt in rõ sự dữ dằn, cùng với một thân hình ốm. Chỉ nhìn mỗi khuôn mặt, cũng đủ biết đó là một kẻ tiểu nhân đắc chí, lòng dạ độc ác.

Hai người vệ sĩ theo sau cũng tương tự như ba người bảo vệ kia, thân hình cân đối đầy sức bộc phát. Ất hẳn là họ được huấn luyện từ một lò.

Nhận ra ánh mắt đánh giá của hắn, hai người vệ sĩ không hề tỏ thái độ gì, người trung niên đi trước thì lộ ra hàm răng trắng, nói:

- Không nghĩ đến người lại bình tĩnh như vậy, quả thật là điếc không sợ súng.

Hắn mỉm cười vờ về mặt tinh bơ:

- Xin lỗi, ta với ngài có quen biết sao? Nếu không quen biết thì tại sao lại “mời” ta đến nơi này?

- Ha ha... Đúng thật là một tên lập dị, nhưng sâu trong cái lập dị là cái ngu ngốc từ ngàn xưa. Ta càng không hề hoài nghi thảo nào người lại đến nông nổi này.

Người trung niên chậm biếm.

Hắn lắc đầu, tỏ ra giận dữ:

- Ta đến tham dự tiệc cưới là được mời, nếu như không được đi vào thì phải thả ta đi về, đừng phí thời gian của ta.

- Không hề gì, chúng ta sẽ không hề phí thời gian. So với người, ta càng quý trọng thời gian của mình.

- Nói điềm chính!

Hắn hét lên.

Người trung niên vẫn ôn hòa nói ra:

- Được thôi, người sẽ được thả về. Nhưng mà...

Trong lòng cười lạnh, nhưng bề ngoài thì hắn bày ra bộ dáng khó hiểu:

- Nhưng sao? Nhanh nói.

Nhìn sự giận dữ của hắn, người trung niên mỉm cười, khuôn mặt tái xanh nhúc nhích vài cái bắp thịt nhỏ:

- Đứng nóng, chuyện gì thì cứ từ từ. Đầu tiên người cần nhận ra hoàn cảnh lúc này của mình đã.

Cái mỉm cười tươi vui, giọng nói ấm áp đầy truyền cảm, giống như là một người đi trước đang dạy bảo một kẻ đi sau. Nếu như chưa nhận ra khuôn mặt thật của kẻ này, sợ rằng chính hắn cũng không khỏi có thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Vui Hóa Buồn, Cưới Thành Tang (3)

Hắn bắt đầu trầm mặc.

Với sức mạnh mà bọn họ nắm trong tay, chưa kể sự chuẩn bị từ đầu của họ, cho dù hắn có cố gắng kéo dài thời gian cũng chỉ là phí công vô ích. Chưa kể việc hắn giả nai thì liệu có thể qua nổi mắt của bọn họ không đã là một vấn đề nan giải.

Nếu thật sự chỉ cần giả nai đã có thể đánh lừa được khối người thì có lẽ nhân loại toàn là một lũ ngu ngốc. Đó là chưa nói đến việc đối diện với hắn lại là một con cáo già tinh ranh và ma mãnh.

Sự im lặng của hắn rất nhanh bị đánh vỡ bởi con cáo già đối diện kia.

- Thế nào? Có vấn đề gì chăng?

Một giọng trêu tức từ kẻ răng của gã trung niên ấy văng ra.

- Người biết rõ từ đâu?

Hắn hỏi. Khi đặt câu hỏi đó, hắn cũng đã biết câu trả lời.

Người trung niên nhếch miệng, để lộ ra hàm răng trắng sáng, cười lên:

- Người cho rằng thế nào?

Tuy không nhận được đáp án chính xác, nhưng hắn cũng đã rõ đáp án. Hiển nhiên từ lúc đầu hắn đã bị trêu đùa.

Đứng trước quyền lực tuyệt đối, có lẽ việc trên người hắn có mấy cộng lông cũng bị tra ra sạch sành sanh! Chứ đừng nói chỉ những chuyện quá đối tầm thường này.

“Nếu đã đến nước này...”

Hắn thở dài một hơi, nói:

- Ta muốn biết ai phái các người tới đây. Và các người dẫn ta tới đây là vì mục đích gì.

Nếu đã bị dồn đến đường cùng như thế, thì cứ việc ngã bài.

Thăng thấn và dứt khoát!

Người trung niên vẫn giữ nụ cười ảm áp thuở nào:

- Người trẻ tuổi, việc này đợi người đến ta sẽ đốt giấy trả lời thay. Động thủ!

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Trong chớp mắt, ba người bảo vệ vây quanh hắn nổ súng, hai người phía sau người trung niên cũng đồng loạt rút súng ra cảnh giới.

Nhận biết cục diện từ trước, hắn may mắn ngã người xuống tránh né kịp thời.

“Đừng!”

Song khi còn chưa làm ra hành động gì tiếp theo, một cú đá như trời giáng đập thẳng vào bụng hắn.

Hắn chỉ thấy một hồi quay cuồng, cả dạ dày nhộn nhạo như muốn nôn mửa, cộng với cơn đau kịch liệt truyền lại từ dưới phổi, dường như có một chiếc xương sườn bị gãy và nó đã đâm vào phổi.

Trong khi đầu óc của hắn vẫn còn kêu vang “ong ong”, hắn bị lực đá đẩy văng hơn 1 mét.

Phút chốc hắn rớt xuống nền nhà tạo thành một tiếng trầm đục. Vì cơn đau kinh khủng kia, cả người của hắn co rúm lại, và hắn bắt đầu ho khan một cách kịch liệt.

- Ngây thơ.

Từ phía kia truyền lại tiếng giễu cợt của người đàn ông trung niên.

Từ lúc kế hoạch bắt đầu, người đàn ông thần bí này không muốn hắn chết dễ dàng và nhẹ nhõm. Mà để thực hiện hóa việc ấy, đương nhiên không phải giết chết hắn bằng một phát đạn. Ba người bảo vệ kia vốn là theo kế hoạch đùa giỡn hắn mà thôi.

Nhìn kẻ thua cuộc co ro đáng kia, đôi mắt như mắt hờn, người đàn ông này có phần hả hê.

- Nếu hôm nay người không đến, có người sẽ không gặp phải thảm kịch ngày hôm nay. Có trách thì hãy trách việc người trêu nhâm người.

Ở phía bên kia, hắn nằm co rúm vì cơn đau, thế nhưng một kẻ trầm tính như hắn cũng khiếp sợ đến nỗi hờn vía lên mây. Hắn khiếp sợ không phải vì có phần tự tin để lâm vào nguy cơ ở giờ phút nào, hắn cũng không khiếp sợ vì cơn đau đang dần vật bản thân.

Hắn khiếp sợ bởi một việc quái dị đang diễn ra trước mắt mình từ lúc hắn bị đánh bay.

[Xuất hiện thương tổn có nguồn gốc từ bên ngoài.]

[Đo lường thấy tình trạng cơ thể rơi vào nguy hiểm.]

[Tạm thời dừng việc cập nhật hệ thống.]

[Tiến hành khởi động hệ thống trước thời hạn.]

[Bắt đầu khởi động.]

[10%... 30%... 60%... 70%... 90%... 99%...]

[Hoàn thành!]

[Hệ thống khởi động!]

[Quét toàn diện.]

[Tên: Hoàng Siêu??? --- Nguyễn Trung Phong.

Giới tính: Nam

Tuổi: 25.

Cấp độ: Nhân loại sơ cấp.

Cảnh giới: Luyện tinh (Nhập môn).

Huyết thống: Huyết thống Hoàng tộc đời 2 vô cùng mỏng manh.

Sinh mệnh: 70/80.

Lượng thức hải: 10/1020 – 30/30.

Khí: 0/2.

Kỹ năng: 1/ Nhân Hoàng Tinh Diệu Ấn --- 2/ Chiêu thức vô danh (Hình thức thể hiện: Giáp).

???

???

???)

“Chuyện này là? Chẳng lẽ...”

Vừa nghĩ đến đây, hần nuốt lại suy nghĩ vào đầu. Không chỉ bởi vì hần cần đối mặt với địch thủ mạnh mẽ trước mặt để giành con đường sống, mà còn bởi vì hần biết bản thân hần còn quá bé nhỏ để đi sâu vào tìm hiểu.

Đĩ nhiên là trong nháy mắt ấy, hần đã nhận ra chuyện này là từ đâu mà đến.

- Đánh nó cho ta!

Hần vừa mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ thì đã bị đánh thức bởi tiếng ra lệnh từ người trung niên.

Và không có gì là khó hiểu, một kẻ đang bị thương còn chưa kịp hoàn hồn liền nhận lấy một châu đấm đá.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

[Xuất hiện thương tổn có nguồn gốc từ bên ngoài.]

[Tiến hành quét!]

[Cập nhật thành công!]

[Sức mạnh kẻ địch: 2,1 --- Sức mạnh bản thân: 1,3 /// Phán định không có khả năng chống trả.]

[Sức mạnh kẻ địch: 2,1 --- Sức phòng bản thân: 0,9 /// Phán định tiếp thu tổn thương.]

[Bị động tiếp thu tổn thương /// Phán định tổn thương phải nhận lấy 100%.]

[2,1 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,12.]

...

[Sức mạnh kẻ địch: 2,12 --- Sức mạnh bản thân: 1,3 /// Phán định không có khả năng chống trả.]

[Sức mạnh kẻ địch: 2,12 --- Sức phòng bản thân: 0,9 /// Phán định tiếp thu tổn thương.]

[Bị động tiếp thu tổn thương /// Phán định tổn thương phải nhận lấy 100%.]

[2,12 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,122.]

...

[2,15 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,125.]

...

[2,12 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,122.]

...

[2,1 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,12.]

...

[2,12 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,122.]

Theo từng đòn đánh, một chuỗi thông số liên tục chớp nháy trước mặt hắn. Và theo đó, sinh mệnh của hắn không ngừng giảm xuống.

Hắn biết cứ mãi thế này không phải là cách. Thế nhưng gần như hắn không có cách nào.

Hắn vẫn đang chờ đợi cơ hội, không may là cơ hội vẫn chưa đến với hắn.

Mặc dù cố gắng dùng tay và chân thủ lại chỗ hiểm, nhưng nó gần như không có chỉ có duy nhất một tác dụng: Giảm tổn thương gấp bội khi bị đánh vào những nơi này.

“Bịch! Bốp! Bốp!”

[2,12 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,122.]

...

[2,15 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,125.]

...

[2,15 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,125.]

Giờ đây ba tên bảo vệ trước kia hóa thành những kẻ máu lạnh, chúng ra tay không hề có chút ngần ngại, cũng chẳng hề có một giây do dự, càng là dùng những đòn toàn lực.

Hắn bị động chịu đòn, máu tươi từ miệng cũng từ những giọt trở thành những dòng. Hắn cắn răng nén lại nỗi đau, đồng thời đôi mắt của hắn thông qua kẻ hở nhỏ quan sát tình cảnh xung quanh, đặc biệt là sơ hở của ba tên bảo vệ kia.

“Bốp!”

[Sức mạnh kẻ địch: 2,12 --- Sức mạnh bản thân: 1,3 /// Phán định không có khả năng chống trả.]

[Sức mạnh kẻ địch: 2,12 --- Sức phòng bản thân: 0,9 /// Phán định tiếp thu tổn thương.]

[Bị động tiếp thu tổn thương /// Phán định tổn thương phải nhận lấy 100%.]

[2,12 --- 0,9 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,122.]

[Sinh mệnh: 49,912/80]

[Sinh mệnh dưới 50 /// Phán định lâm vào trọng thương.]

[Trạng thái trọng thương: Toàn bộ thuộc tính giảm 30%.]

[Thuộc tính kèm theo:

Sức mạnh: 0,91

Sức phòng: 0,63

Thể chất: 0,644

Tinh thần: 2,541

Kháng: 0

Bổ trợ từ vật phẩm: 0

???)

“Đùng!”

Bỗng nhiên một tên trong số họ quất một cái tát vào mặt hắn.

...

[2,125 --- 0,63 /// Phán định mất đi sinh mệnh 0,15.]

“Đừng lúc này!”

Ngay thời khắc này, ánh mắt hắn lóe lên, từ lúc bước chân vào đây, chưa lúc nào nó trở nên sáng rõ như lúc này.

Mượn lực đánh từ bên kia, hắn thuận theo lực đánh ấy lăn về phía tên bảo vệ đối diện.

Trong khi người người đều nghĩ hắn không có khả năng đánh trả, hắn chỉ có thể nằm dài nhận hết đau đớn xác thịt rồi chờ chết, tính cảnh giác của họ bắt đầu giảm xuống. Và lúc này đây, tên bảo vệ đối diện kia phạm vào điều cố kị.

Hắn – kẻ chờ đợi giây phút này từ lâu có thể nào bỏ qua?

- Giáp!

Một tiếng rống giận ẩn chứa uất ức như của hơn vạn năm về trước, một tiếng rống giận ẩn chứa sự phẫn nộ của một kẻ từ không lực đánh trả bắt đầu bước lên con đường phản kích.

Ánh sáng vàng từ trong đầu hắn chảy xuôi, lan tràn xuống đến chân, bao bọc cả cơ thể hắn, biến hắn trông giống như một bức tượng vàng ròng.

[Bản thân sử dụng “Chiêu thức vô danh”. --- Lượng thức hải: -10]

[Chiêu thức vô danh (Sơ nhập) --- Thuộc tính biến hóa.]

[Thuộc tính kèm theo:

Sức mạnh: 0,91

Sức phòng: 5,9

Thể chất: 0,644

Tinh thần: 2,541

Kháng: 0

Bổ trợ từ vật phẩm: 0

Bổ trợ từ kỹ năng: 5.

Đặc hiệu kèm theo: 1/ Sắc bén: 1,2 --- 2/ Xuyên thấu: 0,6]

???)

Một ít thông số hiển thị trước mắt hắn, song hắn không định quan tâm đến nó, đây không phải là lúc quan tâm.

Chỉ thấy hầnbị tấ, rồi lăn qua phía kia, sau đó cả người hóa vàng. Và hiển nhiên, hắn tung một cú đâm vào ngực trái tên bảo vệ mà hắn đã nhắm vào.

“Đừng!”

Như bị một cái máy ủi hất văng, tên bảo vệ xui xẻo bay thẳng về phía sau, va thẳng vào vách tường nhà kho, kèm theo âm thanh va đập có sức chấn nhiếp.

“Àm...”

[Sức mạnh bản thân: 0,91 --- Sức mạnh kẻ địch: 2,1 --- Không xuất hiện hiệu quả đặc biệt.]

[Đặc hiệu:

1/ Sắc bén: 1,2 --- Sức phòng vệ kẻ địch: 1,67 /// Phán định đâm thủng sức phòng kẻ địch, sức phòng kẻ địch về 0.

2/ Xuyên thấu: 0,6 --- Sức phòng kẻ địch: 0 /// Phán định gây nên vết thương nghiêm trọng.]

[1/ Sức mạnh bản thân: 0,91 --- Sức phòng kẻ địch: 0.

2/ Đặc hiệu gây nên vết thương nghiêm trọng.

3/ Đánh trúng chỗ hiểm: Gần kề tim.

4/ Kẻ địch va đập mạnh sau khi bị thương tổn.

/// Phán định: Kẻ địch tử vong.]

Phán định kẻ địch tử vong vừa kết thúc, chỉ trong vòng 0,00001 giây, một vòng tròn ánh sáng nhỏ xuất hiện lơ lửng trên người tên bảo vệ kia bay vào cơ thể hắn.

[Kinh nghiệm: + 0,3.]

Nguồn: <http://4vn.eu/forum/showthread.php?t=94426&page=20#ixzz3dywxOaWU>

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Vui Hóa Buồn, Cười Thành Tang (4)

Sau khi giết chết một tên, hắn không hề dừng lại, mà lấy tốc độ nhanh nhất nhào về phía tên bên cạnh.

Một ánh vàng lóe lên giữa nhà kho, nó có chút chói mắt, nhưng nó không làm phán đoán của những tên còn lại xuất hiện sai số quá lớn.

Họ phản ứng rất nhanh, chỉ thấy họ nâng súng lên, bắn một phát về phía hắn.

“Đoàng! Đoàng!”

[Xuất hiện thương tổn có nguồn gốc từ bên ngoài.]

[Tiến hành quét.]

[Cập nhật thành công.]

[Tia lazer bị áp súc, công 4 --- Sức mạnh bản thân 0,91 /// Phán định bị áp chế.]

[Công 4 --- Sức phòng bản thân 5,9 /// Phán định không bị thương tổn.]

[Công 4 --- Sức phòng được hỗ trợ từ kỹ năng: 5 /// Phán định tiêu hao lượng thức hải 2, sinh mệnh giảm 1.]

Hắn chỉ cảm thấy bị va thật mạnh, đầu choáng mắt hoa, sau đó bị đẩy văng hơn một mét. Một giây sau, hắn bắt đầu tỉnh táo lại. Và cũng không có gì ngạc nhiên khi lực lượng tinh thần của hắn đã mất đi một phần và đã phải bù đắp.

Hắn không tiếp tục hành động, mà đứng ở phía đối diện nhìn về đám người kia, dĩ nhiên là ở trong trạng thái có giáp tinh thần.

Cuộc tập kích vừa rồi không mấy thuận lợi, chỉ giết được một người. Và khi những người khác đã kịp phản ứng lại, hành động chỉ càng thêm khó khăn. Nếu điên cuồng lao vào tấn công thì có thể lực lượng tinh thần của hắn tiêu hao hết, trước khi bọn họ hết đạn, mà dù hết đạn bọn họ vẫn còn sức mạnh cơ bắp – thứ sức mạnh vượt xa hắn.

Còn bỏ chạy?

Chạy thế nào đây khi những bức tường là thứ hợp kim đầy chất bền bỉ và cứng rắn? Thậm chí nó còn dày hơn 3 tấc.

Thực tế việc dừng lại là điều nên làm, bởi chạy trốn không được, mà mạo hiểm đánh tiếp thì tương lai khá là âm u khi mà có 2 tên vẫn còn chưa ra tay. Phải biết rằng những tên vệ sĩ bảo vệ cận thân cho thân chủ chắc chắn “mạnh mẽ” hơn những tên thuộc dạng tay sai hời hợt như thế này.

Quả nhiên người trung niên kia đã vô cùng cẩn thận. Cẩn thận đến mức gần như dư thừa, khi mà đối phó với một tên “rác rưởi” tay không tác sát lại cần 5 tên thuộc hàng khủng bố như vậy.

Và sự cẩn thận quá mức ấy đã giúp người trung niên sống sót. Nếu như bên cạnh người trung niên không nhô ra hai tên vệ sĩ, thì sau khi giết tên bảo vệ kia, hắn sẽ sẵn sàng liều mạng xông về và tóm cho được người trung niên để nắm cục diện trong tay.

Bởi vậy, cho dù mất một người, người trung niên vẫn nắm thế chủ động trong tay, và hắn cũng bị động như thường nào.

Ở bên kia, thoáng thoát ra khỏi sự kinh ngạc, người trung niên nhìn về thân thể người bảo vệ xấu số đang không ngừng trào máu, ánh mắt trở nên lạnh lùng, gã lạnh giọng:

- Người ẩn giấu cũng thật sâu. Thế nhưng có ẩn giấu thế nào thì trước sức mạnh tuyệt đối, nó cũng chỉ là trò hề mà thôi.

Dừng lại một chút, hấn quay mặt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt ẩn sau chiếc áo giáp vàng kia, đáy mắt lóe lên vẻ tham lam.

- Ta rất ngạc nhiên. Không ngờ trên đời này có thứ kỹ thuật có thể chặn lại súng đạn. Bây giờ ngươi muốn đầu hàng để hưởng một cái chết nhẹ nhàng hay muốn ta bắt ngươi nộp ra mọi thứ?

Không ai hiểu rõ hơn một sự tiến bộ khoa học – kỹ thuật này hơn người trung niên ở đây. Với một gã kinh doanh lâu năm, với tư cách một nhà thương nhân thành công, trong lòng đã rạo rức từ khi nhìn thấy “chiếc giáp chắn đạn kia”. Bởi thế cho nên, nhiệm vụ được giao vẫn sẽ được thực hiện, nhưng là sau khi lấy được thứ kỹ thuật kia.

Thật đúng là gã không muốn quá giàu nhưng đĩa bánh đã rơi xuống đầu gã, mà bị đĩa bánh dội thẳng vào đầu thì không ăn lại hóa ra là ngu sao.

Song cái câu trả lời của bên kia chỉ là một chuỗi im lặng.

Nhưng gã vẫn bình tĩnh đứng đợi. Trải qua bao nhiêu phen sóng gió, gã đủ hiểu trừ những tên ngu ngốc lại thêm cái tính gàn bướng ra, thì ở trong trường hợp này, đa phần mọi người sẽ lựa chọn thỏa hiệp. Bởi thế nên gã có đủ kiên nhẫn chờ con mồi sa bẫy.

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Dần dần từ bình tĩnh gã bắt đầu nhũn mảy, rồi cau mày. Và cho đến lúc này, gã ta bắt đầu phát cáu.

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng. Lập tức trả lời cho ta. Lập tức!

Miếng thịt treo trên miệng mà không ăn được, tâm tình của gã trở nên tệ hơn, đầu óc gã cũng đã dành chỗ cho một phần giận dữ.

Cho dù là mức độ thấp nhất, khi một kẻ bị người khác nắm giữ mạng sống trong tay, thì kẻ đó có thể nào dám can đảm chọc giận người nắm giữ?

Vậy nhưng chuyện gì đang xảy ra?

Hiển nhiên kẻ sắp chết là một tên ngu ngốc và gàn bướng!

Sau vài phút vẫn nhận được sự im lặng từ kẻ sắp chết, sự giận dữ đã xâm chiếm lý trí của gã trung niên ham tiền. Và khi cơn giận dữ bắt đầu lớn mạnh, vượt qua phạm vi chịu đựng, nó tìm con đường phát tiết.

- Khốn kiếp! Ngươi đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!

Gã gầm lên, rồi phát cánh tay tròn trịa ra lệnh:

- Giết hấn cho ta!

Ở bên góc kia, hấn vát và thờ dõc. Hấn tự hiểu mình không có cái gì để trao đổi với gã trung niên, thế nên hấn lựa chọn im lặng để phục hồi chút thể lực.

Dù cho trước đó hấn bịa ra một cái lý do để nhân cơ hội thoát khỏi hoàn cảnh này. Tuy nhiên, đứng trước sức mạnh của quyền lực, hấn cũng chết chắc. Mà sợ rằng, muốn sống còn khó khăn hơn thời điểm bây giờ rất nhiều.

Sức mạnh quyền lực rất ghê ghớm! Không, là rất kinh khủng!

Vì vậy, hấn chỉ có hai lựa chọn. Thứ nhất, bị giết. Thứ hai, ở trong không gian kín như thế này, giết chết tất cả những người có mặt ở đây và chạy trốn.

Và cũng chẳng có gì khó nghĩ khi lựa chọn cái thứ hai. Nó như luật ngầm vậy. Chạy trốn ra ngoài thì phải chịu sự truy sát của cả một đội quân dưới trướng của gã trung niên. Còn giết chết gã ta và những người ở đây thì còn có thời gian “trống không” – thời gian mà chưa ai biết hấn là hung thủ, thời gian mà chưa có ai có quan hệ gì với gã ta ra lệnh cho quân đội truy bắt hấn.

Mãi cho đến khi thế cuộc bị phá vỡ bởi mệnh lệnh chết tiệt nọ từ cái miệng thối tha kia, hấn không thể trở mặt ngồi chờ chết.

Chân phải gấp lại, hấn đạp mạnh xuống nền nhà tức thì, mượn nhờ lực mạnh mẽ ấy, hấn lao tới. Đồng thời hấn cũng không quên họ có súng và cả một thân thủ tốt, do đó hấn liên tục biến đổi vị trí.

Hấn phản ứng nhanh, họ còn phản ứng nhanh hơn.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Một tên vệ sĩ bên cạnh người trung niên cùng với hai tên bảo vệ còn sống nổ súng ngay tức khắc.

Tiếp theo đó là một chuỗi bắn phá.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Âm thanh rung động làm màng nhĩ của hắn trở nên đau đớn, thế nên khả năng nhận biết vị trí của hắn cũng có sai lệch, cùng với việc động tác trở nên chậm chạp hơn trước, tất cả làm cho hắn trở thành không may.

Chỉ thấy tám phân mười số đạn bắn ra xuyên thấu vào bức tường dày tạo nên những vết cháy khét cùng những lỗ hồng đỏ nâu, phần còn lại hắn đã hứng trọn.

[Công 4 --- Sức phòng được hỗ trợ từ kỹ năng: 5 /// Phán định tiêu hao lượng thức hải 2, sinh mệnh giảm 1.]

[Công 4 --- Sức phòng được hỗ trợ từ kỹ năng: 5 /// Phán định tiêu hao lượng thức hải 2, sinh mệnh giảm 1.]

[Công 4 --- Sức phòng được hỗ trợ từ kỹ năng: 5 /// Phán định tiêu hao lượng thức hải 2, sinh mệnh giảm 1.]

...

Súng đạn thể hệ mới khiến viên đạn của súng lục gần như tiếp cận vô hạn, và khoảng cách bắn hai phát đạn cũng rút ngắn gần đến nửa giây.

Vì lẽ đó, ba người bắn đạn như mưa, vô số viên đạn che ngợp phần không gian trước mặt hắn.

Và chỉ chớp lát, khi lượng thức hải tiêu hao hết mà hắn lại chưa thoát khỏi nơi đây, khi chiếc áo giáp tinh thần tan vỡ vì không có gì có thể chèo chống, khi... thân thể hiện nay của hắn không thể chống lại vũ khí, hắn ngã xuống.

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Giữa muôn vàn tiếng đạn điếc tai, ba viên đạn xuyên thủng cơ thể hắn, kéo một vệt máu dài đâm thẳng vào tường.

Cuối cùng, sức cùng lực kiệt, hắn ngã xuống đất, thân thể yếu ớt như tờ giấy. Đó không chỉ vì lượng tinh thần mất gần như tất cả khiến hắn không có cách nào giữ tinh táo và điều khiển cơ thể mình, đó còn là do những vết thương cháy xạm đi từ những vết đạn, đó càng là vì cơ thể hắn đã đến giới hạn.

[Sinh mệnh đi tới phần cuối /// Phán định bất tỉnh sau 5 giây.]

Đầu óc của hắn bắt đầu mơ hồ, khung cảnh trước mặt hắn bắt đầu mờ nhạt, đôi mắt của hắn cũng dần nặng trĩu...

Sự việc diễn ra trong vài chục giây, kết thúc vốn dĩ đã định từ trước.

Cho dù là nghịch thiên cỡ nào, lúc chưa trưởng thành thì cũng có thể chết đi như thường.

- Hừ, thứ không biết sống chết! Kéo xác hắn đi theo ta.

Người trung niên hờ hững nói rồi quay lưng lại và bước đi một cách từ tốn như khuôn mẫu.

[Thời gian đếm ngược: 2]

Ở thời khắc sống còn cuối cùng, một vài hình ảnh quan trọng nhất nổi lên trong lòng hắn.

Đó là hình ảnh một đứa trẻ với quần áo xộc xệch ngửa mặt lên trời thét dài. Khuôn mặt của nó đầm nước mắt, đôi tay nhỏ bé trắng bệch, hai mắt đỏ một mảnh, cả thân thể gầy gò nhưng có một sự đau thương thấm đượm cả tâm hồn.

Tiếng thét tràn đầy sự chua xót, càng không thiếu sự phẫn nộ!

Đó là gương mặt một người phụ nữ trung niên xanh xao, hai má hốc hác, đầu tóc rối được chải sơ qua, quần áo lam lũ, hai mắt có nỗi niềm không tên nhưng lại che dấu đi mà nói:

- Con trai, đừng lo nghĩ!

Đó là hình ảnh một người con gái có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt và mái tóc đen tuyền. Nàng đứng nhìn hắn với nét vui vẻ không thay đổi. Nàng nhìn hắn, đầy âu yếm mà nghiêm túc:

- Em yêu anh!

Sau đó nàng vươn tay ra, nhovn miệng cười:

- Anh! Mình hãy cùng nhau đi hết cuộc đời này nhé.

Ba hình ảnh xoẹt qua, trái tim hắn đã muốn ngừng đập lại bắt đầu gia tốc dữ dội, đầu óc hắn cũng trở nên thông suốt hơn, như ánh sáng lóe lên ở giây phút cuối cùng, hắn giãy dụa với vận mệnh nghiệt ngã.

- KHÔNG!!!

Tiếng thét như cào xé tâm gan, tiếng thét như đốt cháy tâm hồn, tiếng thét như bóp nát những sâu kín trần trở, như nghiền nhỏ trái tim chảy máu...

Hắn... rơi vào đêm tối vĩnh hằng!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.